BIOGRAFIA NOBILULUI PROFET

الرحيق المختوم

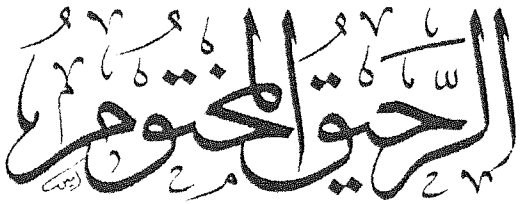
AR-RAHIQ AL-MAKHTUM NECTARUL PECETLUIT

بحث في السيرة النبوية
على صاحبها أفضل الصلاة والسلام

SAFI-UR-RAHMAN AL-MUBARAKFURI
UNIVERSITATEA ISLAMICĂ MEDINA
AL-MUNAUUARA

الرابطة الإسلامية والثقافية في رومانيا

BIOGRAFIA NOBILULUI PROFET

AR-RAHIQ AL-MAKHTUM
(NECTARUL PECETLUIT)

بحث في السيرة النبوية
على صاحبها أفضل الصلاة والسلام

SAFI-UR-RAHMAN AL-MUBARAKFURI
UNIVERSITATEA ISLAMICĂ MEDINA
AL-MUNAUUARA

جميع حقوق الطباعة الكلية أو الجزئية محفوظة
للرابطة الإسلامية والثقافية في رومانيا

EDITURA ISLAM
Ediția I, 2003

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Nectarul pecetluit: biografia nobilului profet / tra. și ed.:
Liga Islamică și Culturală din România – București : Editura Islam, 2003
ISBN 973-98634-7-7

I. Liga Islamică și Culturală din România (București)

297

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين الذي تتم بنعمته الصالحات ، والصلاة والسلام على خاتم الأنبياء والمرسلين ، وبعد :

تسعى الرابطة الإسلامية والثقافية في رومانيا منذ تأسيسها عام ١٩٩٠م ، إلى التعريف بالإسلام وقيمه ومثله العليا ، والنهوض بالجالية المسلمة في رومانيا دينياً وثقافياً واجتماعياً . فشيدت المراكز الإسلامية في المدن المختلفة ، وترجمت العديد من الكتب والمراجع الإسلامية وفي مجالات متعددة (في العقيدة والفقه والحديث والسيرة والفكر) ، وقامت بترجمة معاني القرآن الكريم وتفسيره باللغة الرومانية والذي ظهرت الطبعة الأولى منه في عام ١٩٩٧م وتقع في ٢٢٥٢ صفحة .

وللأهمية التي تحتلها سيرة الرسول صلى الله عليه وسلم في حياة المسلمين على امتداد التاريخ ، ولكون كتاب الرحيق المختوم من الكتب المتفردة في السرد التاريخي الذي امتاز بمنهجه الواضح وشموليته الجامعة في عرض السيرة العطرة عرضاً عميقاً يسيرا ، تأتي ترجمته وطباعته تكملة للمسيرة التي بدأت مع إنشاء الرابطة الإسلامية والثقافية في رومانيا .

ونحن بهذا العمل لا ندعي العصمة ، لكننا نعتقد أن هذه الترجمة أخذت الكثير من العناية والوقت والجهد ، وحظيت بالاهتمام والتدقيق والمراجعة ، لتكون منطلقا بإذن الله تعالى للطبعات القادمة .

نسأل الله العلي القدير أن يجعل هذا العمل خالصاً لوجهه الكريم ، وأن يتقبله بقبول حسن

{ ربنا تقبل منا إنك أنت السميع العليم } .

اتحاد المنظمات الإسلامية في أوروبا
الرابطة الإسلامية والثقافية في رومانيا
رئيس الرابطة / د. فريز عبد المجيد اللقطة

Şeicul Safi-ur-Rahman a avut bunăvoinţa de a fi de acord cu ideea mea şi a consimţit la publicarea traducerii în limba engleză. Traducerea s-a realizat cu ajutorul fratelui Mahir Abu Zahab, proprietar şi director general al Centrului "Nur-uş-Şam" din Damasc (Siria).

Eruditi membri ai personalului de la editura "Dar-us-Salam", dintre care amintim pe domnul Hafiz Muhammed Tahir, domnul Saiduddin şi domnul Şakil Ahmed, au muncit zi şi noapte la realizarea proiectului. Textul original a fost comparat cu traducerea, s-au făcut corecturile de rigoare şi s-au finalizat sarcinile tehnice necesare.

Hafiz Abdul Matin a numerotat versetele coranice şi a adăugat semnele vocalice. În urma unei munci susţinute care a durat luni de zile, cartea a fost publicată (Slavă lui Allah). Sunt recunoscător personalului editurii "Dar-us-Salam", precum şi fratelui Mahir Abu Zahab, care merită în mod special mulţumirile mele pentru sprijinul acordat şi colaborarea sa.

Fratele vostru întru Islam,
Abdul Malik Mujahid
23 Ramadan 1415 d.H.[1]
23 februarie 1995

[1] d.H. - după Hegira, adică după emigrarea profetului Muhammed de la Mekka la Medina, acest eveniment reprezentând momentul zero al calendarului islamic.

AUTOBIOGRAFIE

Toată slava se cuvine lui Allah, Stăpânul oamenilor, al spiritelor (djini-ilor) şi al tuturor lucrurilor. Fie ca pacea şi binecuvântarea lui Allah să fie asupra profetului nostru, Muhammed, Conducătorul tuturor Mesagerilor, asupra familiei sale, a însoţitorilor săi şi a tuturor celor care-l vor urma până în Ziua de Apoi.

Acum aproximativ două decenii am prezentat în linii generale viaţa mea Ligii Lumii Islamice, în timpul compilării şi editării acestei cărţi. După unele schimbări ce au avut loc, am preferat să vă prezint din nou aceste informaţii.

Nume şi obârşie:

Nume: Safiur Rahman

Kunniia[1]:Abu Hişam

Obârşie: Safiur Rahman bin Abdullah bin Muhammed Akbar bin Muhammed Ali bin Abdul Mumin bin Faqirullah Mubarakpuri, Azami.

Data şi locul naşterii:

M-am născut la mijlocul anului 1942, în Husainabad, un sat situat în partea de nord a Indiei, la o distanţă mai mică de 2 km de Mubakirpur (districtul Azamgar).

Pregătire educaţională:

Mi-am început studiile acasă, citind din Coran cu bunicul şi unchiul meu. Apoi am fost admis la şcoala arabă "Darut-Talim" din Mubarakpur şi am început pregătirea islamică de bază, în limbile arabă şi persană.

În iunie 1954 am fost admis la şcoala "Ehiaul Ulum" din Mabarakpur pentru continuarea educaţiei şi aprofundarea studiilor islamice şi a literaturii arabe. Doi ani mai târziu, în mai 1956, m-am înscris la şcoala "Faid Aam", Maunath 3 Bhanjan, District Azamgar, pentru studii superioare. La terminarea celor şapte ani de studii islamice am primit Gradul Fadilat de la acelaşi institut, în Şaban 1380 d.H. (ian. 1961). Am primit, de asemenea, Certificatele de Maulvi, în anul 1959, şi Alim, în anul 1960, de la Consiliul

[1] Un prenume care derivă de obicei din numele primului fiu sau fiică, potrivit tradiţiilor musulmanilor.

de Educație al Guvernului pentru absolvirea examenelor cu note mari.

După modificările survenite în sistemul şcolilor arabe, am participat la un examen pentru Gradul Fadil, condus de Centrul de Educație al Guvernului, absolvind cu note mari două examinări Fadil, în 1976 şi 1978.

Viața profesională:

După completarea studiilor mele la şcoala "Faid Aam" în anul 1961, am început să predau, să predic, să țin conferințe şi slujbe religioase, însă, din nefericire, circumstanțe nefavorabile nu mi-au permis să rămân mult timp în acelaşi loc. În martie 1963, am intrat la şcoala "Faid Aam" din Maunath Bhanjan, ca profesor. M-am transferat apoi la şcoala "Darul-Hadit" din acelaşi oraş, în februarie 1966. În ianuarie 1969, am fost numit director la şcoala "Faidul-Ulum" la Seoni (M.P). După patru ani, în 1972, am fost solicitat pentru postul de director al şcolii arabe, "Darut-Talim", institutul meu natal.

După ce mi-am petrecut aici doi ani, am fost invitat de Universitatea "Salafiia Banaras" să lucrez ca profesor. Am intrat acolo în octombrie 1974 şi am lucrat, în diferite secții, până în iulie 1988.

În 1988, la Universitatea Islamică "Al-Medina Al-Munauuara" a fost inaugurat un institut de cercetare, numit "Centrul de Cercetare a biografiei Profetului". Am fost selecționat să lucrez acolo şi mi s-a încredințat sarcina de a pregăti o enciclopedie ce avea ca temă istoria vieții Profetului. La acest institut lucrez şi în prezent, în calitate de cercetător.

Cărți şi culegeri:

Din mila lui Allah am fost favorizat şi dăruit cu harul de a scrie, chiar de la începutul carierei mele. În perioada cât am fost profesor, am scris şi compilat circa 17 cărți în limbile urdu şi arabă.

În anul 1980, când a fost publicată la Universitatea "Salafiia Muhaddith" revista lunară în limba urdu, am fost numit redactor-şef la secția revistei, până în septembrie 1988, când m-am alăturat Universității Islamice "Al Medina Al-Munauuara". În tot acest timp am scris numeroase eseuri pe teme sociale, istorice, politice şi religioase, care au fost, Slavă lui Allah, bine apreciate de oameni.

"O, Stăpânul nostru, primeşte de la noi cu acceptare suficientă şi fă să crească în manieră bună".

LOCALIZAREA ŞI NATURA TRIBURILOR ARABE

Fără îndoială, biografia profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - reprezintă o personificare completă a Mesajului Divin sublim, pe care el l-a exprimat cu scopul de a salva rasa umană din mlaştina întunericului şi politeismului şi de-a o îndrepta către un paradis de lumină şi monoteism. Drept urmare, o imagine autentică şi comprehensivă a acestui Mesaj se poate obţine doar printr-un studiu atent şi o analiză profundă atât a problemelor de fond, cât şi a concluziilor ce pot fi trase din consultarea unei asemenea biografii. Pentru a ilustra aceasta, a fost introdus un întreg capitol referitor la natura şi dezvoltarea triburilor arabe anterioare islamului, precum şi la circumstanţele în care s-a derulat misiunea Profetului.

Localizarea arabilor

Din punct de vedere etimologic, cuvântul "arab" înseamnă "deşert" sau "pământ pustiu, neroditor, fără apă sau vegetaţie". Încă din zorii istoriei, Peninsula Arabică şi locuitorii săi erau descrişi într-o asemenea manieră.

Peninsula Arabică este mărginită la vest de Marea Roşie şi de Muntele Sinai, la est de Golful Arabic şi la sud de Marea Arabiei, care este de fapt o prelungire a Oceanului Indian. La graniţa de nord se învecinează cu vechea Sirie şi, doar parţial, cu Irakul. Suprafaţa totală este estimată a fi între 385.000 km^2 şi 480.000 km^2.

Datorită aşezării sale geografice, peninsula şi-a menţinut întotdeauna o poziţie importantă. Peisajul geografic, alcătuit în majoritate din deşert şi locuri nisipoase, a făcut-o, în ciuda faptului că se învecina cu două mari imperii, inaccesibilă străinilor şi invadatorilor şi a permis locuitorilor o libertate şi independenţă completă de-a lungul secolelor.

Pe de altă parte, această poziţie plasa peninsula ca pion central al lumii vechi, furnizându-i acesteia legături maritime şi terestre cu majoritatea popoarelor de la acea vreme. Datorită acestei poziţii strategice,[1] Peninsula

[1] Partea nord-vestică este o poartă spre continentul african, cea nord-estică spre Europa, iar cea estică spre India şi China.

Arabă devine centru comercial, cultural, religios şi artistic.

Triburile arabe

Din punct de vedere al descendenţilor, triburile arabe au fost divizate în trei grupe:

1. Vechii arabi - despre istoria cărora se cunoaşte relativ puţin. Dintre aceştia amintim neamurile: 'Ad, Thamud, Tasam, Jadis, Emlaq şi altele.

2. Arabii puri - urmaşi ai lui Ya'rub bin Iaşjub bin Qahtan. Mai erau numiţi şi Arabii Qahtanieni.

3. Arabii arabizaţi - urmaşii lui Ismail. De asemenea, mai erau numiţi şi Arabii Adnanieni.

Arabii puri - poporul din Qahtan - locuiau iniţial în Yemen şi erau divizaţi în numeroase triburi, dintre care două foarte cunoscute:

a) Tribul Himiar - cele mai cunoscute clanuri erau: Zaid Al-Jamhur, Quda'a şi Sakasic.

b) Tribul Kahlan - cu renumitele neamuri: Hamdan, Anmar, Tai', Muzhij, Kinda, Lakhm, Judham, Azd, Aus, Khazraj, precum şi cu descendenţii clanului Jafna - regii vechii Sirii.[1]

Din cauza degradării comerţului sub presiunea romanilor, care dominau atât rutele comerciale maritime, cât şi pe cele de uscat din Egipt şi Siria, tribul Kahlan a emigrat din Yemen, înainte de Marele Potop (Sail Al-'Arim) pentru a se stabili în diferite părţi ale Peninsulei Arabice.

În mod firesc, confruntarea dintre triburile Kahlan şi Himiar a condus la evacuarea primilor şi stabilirea celorlalţi în Yemen.

Triburile migratoare ale Kahlan-ului s-au divizat la rândul lor în patru grupe:

1. Tribul AZD - sunt cei care sub conducerea lui 'Imran bin 'Amr Muzaiqaba au rătăcit prin Yemen şi au trimis pionieri, îndreptându-se în final spre nord. S-ar putea prezenta un rezumat al emigrării lor, după cum urmează:

Tha'laba bin 'Amr şi-a părăsit propriul trib, Al-Azd, la Hijaz şi s-a stabilit între Tha'labiia şi Zi Qar. După ce s-a mai întremat, el s-a îndreptat spre Medina, unde a şi rămas. Din seminţia sa fac parte Aus şi Khazraj, fiii

[1] Vechea Sirie includea: Siria, Libanul, Iordania şi Palestina de astăzi.

lui Haritsa bin Tha'laba.

Haritsa bin 'Amr, cunoscut şi sub numele de Khuza'a, a rătăcit împreună cu ai săi prin Hijaz, până când a ajuns la Mar Az-Zahran. Mai târziu, ei au cucerit clanul Haram şi s-au stabilit în Mekka, după ce i-au gonit pe locuitori, tribul Jurhum.

'Imran bin 'Amr şi oamenii lui au mers în 'Oman unde au întemeiat tribul Azd, ai cărui urmaşi au populat Tihama, fiind cunoscuţi sub numele de Azd-de-Şanu'a.

Jafna bin 'Amr şi familia sa s-au îndreptat spre Siria unde s-au şi stabilit şi au pus bazele Regatului Ghassan, numit după un izvor de apă din Hijaz, unde se opriseră în drumul lor.

2. Triburile LAKHM şi JUZAM - din care se trăgea Nasr bin Rabi'a, tatăl lui Manadhira, regele Hirei.

3. Tribul TAI' - a emigrat de asemenea spre nord pentru a se stabili în zona aşa-numiţilor Munţi Aja şi Salma, numiţi, ulterior, Munţii Tai'.

4. Tribul KINDA - sălăşluia în Bahrain, dar a fost alungat spre Hadramout şi Najd, unde a instituit un guvern puternic, dar de scurtă durată, deoarece întregul trib a pierit la scurtă vreme.

O altă ramură a tribului Himiar, cunoscută sub denumirea de Quda'a, a părăsit de asemenea Yemenul şi s-a stabilit în semideşertul Samaua, la graniţa cu Irakul.

"Arabii arabizaţi" îşi trag rădăcinile din vremuri străvechi, prin străbunicul lor Avraam, dintr-un oraş din Irak, numit Ar, în apropiere de Kufa, aşezat pe malul vestic al Eufratului. Săpăturile arheologice au scos la lumină detalii importante referitoare la oraş, la familia lui Avraam, precum şi la circumstanţele religioase şi sociale preponderente.[1]

Este cunoscut faptul că Avraam a părăsit Ar-ul în favoarea Harran-ului şi apoi a Palestinei, declarând acest loc cartier general pentru Mesajul său. El a colindat apoi prin toată regiunea. Când a ajuns în Egipt, faraonul a încercat să-i facă rău soţiei sale, Sara, dar Allah a salvat-o şi planul hain al faraonului s-a întors împotriva lui. Astfel, el şi-a putut da seama de puternicul ei devotament faţă de Allah şi, în semn de recunoaştere a virtuţilor sale, şi-a pus propria fiică, Hagar, la dispoziţia Sarei. Sara, însă, a oferit-o pe Hagar de soţie lui Avraam.[2]

---

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 1/553
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/474

Avraam s-a întors în Palestina, unde Hagar l-a născut pe Ismail. Sara a devenit atât de geloasă pe Hagar, încât l-a obligat pe Avraam să îi trimită pe Hagar şi pe fiul ei într-o vale pustie, la poalele unui mic deal din Hijaz, în vecinătatea Casei Sfinte, în bătaia puhoaielor ce veneau din ambele părţi. El le-a ales un loc sub un copac falnic, în sus de Zamzam-ul de azi, în apropierea părţii de sus a moscheei din Mekka, unde nu ajungeau nici oamenii, nici apa şi apoi s-a întors în Palestina, lăsându-şi soţia şi copilul doar cu o taşcă din piele, câteva curmale şi un vas cu apă. La scurt timp, aceştia au rămas fără mâncare şi apă, dar mulţumită lui Allah apa a ţâşnit din pământ, ajutându-i să supravieţuiască şi în continuare.

Întreaga poveste a izvorului Zamzam este deja renumită în întreaga lume.[1]

Un alt trib yemenit, Jurhum al II-lea, a venit, cu permisiunea lui Hagar, să locuiască în Mekka, după ce, aşa cum se povesteşte, ar fi trăit în văile din jurul Mekkăi. În culegerea de tradiţii profetice "Sahih Al-Bukhari" se menţionează că acest trib a venit la Mekka pe când Ismail era încă un copil, traversând valea cu mult înainte de această întâmplare.

Avraam obişnuia să meargă din când în când la Mekka pentru a-şi vedea nevasta şi fiul. Numărul acestor călătorii nu este cunoscut cu exactitate, dar surse istorice autentice menţionează un număr de patru.

Allah Preaînaltul afirmă în nobilul Coran că El l-a îndemnat în vis pe Avraam să-şi omoare fiul, pe Ismail, şi, imediat după aceea, Avraam s-a ridicat să-i împlinească porunca:[2]

"*Şi când s-au supus amândoi şi l-a întins pe el pe o tâmplă,*
Am strigat Noi la el: "O, Avraam!
Tu ai împlinit vedenia! Astfel îi răsplătim noi pe cei care săvârşesc bine!"
Aceasta a fost, neîndoielnic, o încercare răzvedită
Şi l-am răscumpărat pe el printr-o jertfă minunată" [37:103-107]

În "Geneză" se menţionează că Ismail era cu treisprezece ani mai în vârstă decât fratele său, Isaac. Fragmentul care relatează sacrificarea lui Ismail arată că aceasta s-a întâmplat într-adevăr înainte de naşterea lui Isaac şi că promisiunea lui Allah de a-i dărui lui Avraam încă un fiu, pe Isaac, a fost făcută după derularea întregii întâmplări.

În această povestire se vorbeşte despre cel puţin o călătorie, făcută

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/475
[2] Pentru a-şi încerca supunerea şi credinţa faţă de Allah.

pe vremea când Ismail era încă un copil.

Al-Bukhari, după relatarea lui Ibn 'Abbas, amintea de celelalte trei călătorii. Prezentăm în continuare un rezumat al acestora:

Când Ismail a ajuns la vârsta bărbăției, a învățat limba arabă de la cei din tribul Jurhum, care-l iubeau, îl admirau şi care i-au dat de soție pe una dintre femeile lor, la scurt timp după moartea mamei lui.

Dorind să-şi vadă din nou soția şi fiul, după căsătoria lui Ismail, Avraam a venit la Mekka, dar nu l-a găsit acasă. El a întrebat-o pe soția lui Ismail despre soțul ei şi despre viața lor împreună. Ea s-a plâns de sărăcie şi atunci el a rugat-o să-i transmită lui Ismail să-şi schimbe pragul uşii. Ismail a înțeles mesajul, a divorțat de soția lui şi s-a căsătorit apoi cu fiica lui Mudad bin 'Amr, şeful tribului Jurhum.[1]

Încă o dată, Avraam a venit să-şi viziteze fiul şi din nou nu l-a găsit acasă. El i-a pus şi noii soții aceeaşi întrebare, însă ea a răspuns cu mulțumiri față de Allah. Avraam a rugat-o atunci să-i transmită lui Ismail să îşi păstreze pragul uşii (adică să o păstreze de soție) şi s-a întors în Palestina.

A treia oară, Avraam a venit la Mekka şi l-a găsit pe Ismail ascuțind o săgeată sub un copac în apropiere de Zamzam. Întâlnirea, după o perioadă atât de lungă de despărțire, a fost foarte emoționantă atât pentru Avraam, care era un tată iubitor, cât şi pentru Ismail, care era un fiu devotat şi îndatoritor.

De data aceasta, tatăl şi fiul au construit Al-Ka'ba şi i-au înălțat pilonii. Avraam, în asentiment cu porunca lui Allah, i-a chemat pe oameni să facă pelerinaj la acest lăcaş.

Din mila lui Allah, Ismail a avut doisprezece fii de la fiica lui, Mudad, iar aceştia erau: Nabet, Qidar, Edbael, Mebşam, Mişma', Duma, Mişa, Hudud, Yetma, Yetour, Nafis şi Qidman. Mai târziu, ei au format douăsprezece triburi ce locuiau la Mekka şi făceau comerț în Yemen, Siria veche şi Egipt. Mai apoi, aceste triburi s-au răspândit peste tot, chiar şi în afară granițelor peninsulei. Toți aceştia au fost dați uitării, excepție făcând descendenții lui Nabet şi Qidar.

Nabetanii - fiii lui Nabet - au dat naştere unei civilizații înfloritoare la nord de Hijaz, au instituit o puternică guvernare ce şi-a extins dominația peste toate triburile învecinate şi apoi şi-au declarat capitala la Petra.

---

[1] Qalb Jazirat Al-Arab, p. 203

Nimeni n-a avut îndrăzneala de a se îndoi de puterea lor, până când au venit romanii şi au reuşit să le distrugă regatul. În urma unor cercetări detaliate, domnul Sulaiman An-Nadui a ajuns la concluzia că regii ghassanizi împreună cu cei ai triburilor Aus şi Khazraj nu erau Qahtanieni, ci mai degrabă Nabetani.[1]

Descendenţii lui Qidar, fiul lui Ismail, au trăit multă vreme în Mekka, înmulţindu-se ca număr. Dintre aceştia s-au născut 'Adnan şi fiul său, Ma'ad, care sunt strămoşii arabilor Adnanieni. Adnan este cel de-al douăzeci şi unu-lea din seria strămoşilor profetici. Se povesteşte că ori de câte ori profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - vorbea despre strămoşii lui se oprea la 'Adnan şi spunea: "Genealogii mint", iar despre ceilalţi nu mai amintea. Oricum, un grup de savanţi genealogi a încercat să schiţeze arborele genealogic al lui 'Adnan. Ei au afirmat chiar că între 'Adnan şi Avraam erau exact patruzeci de strămoşi.[2]

Nizar, unicul fiu al lui Ma'ad, a avut patru fii care au pus bazele a patru mari triburi: Eiad, Anmar, Rabi'a şi Mudar. Ultimii doi au dat naştere mai multor clanuri. Rabi'a i-a născut pe Asad, 'Anaza şi 'Abdul Qais, Ua'il i-a născut pe Bakr şi Taghlib, Hanifa şi mulţi alţii.

Triburile Mudar s-au ramificat în două mari clanuri: Qais'Ailan bin Mudar şi cele ale lui Elias bin Mudar.

Din clanul Qais 'Ailan făceau parte neamurile: Salim, Hauazin şi Ghatafan, din care au descins: 'Abs, Zubian, Aşja' şi Ghani bin A'sur. Din clanul Elias bin Mudar erau: Tamim bin Murra, Hudhail bin Mudrika, neamul Asad bin Khuzaima şi neamul Kinana bin Khuzaima din care au provenit Quraişii, descendenţii lui Fahr bin Malik bin An-Nadr bin Kinana.

Quraişii s-au ramificat în numeroase triburi, dintre care cele mai cunoscute erau: Juma, Sahm, 'Udai, Makhzum, Taiim, Zahra şi cele trei clanuri ale lui Qusai bin Kilab: 'Abd Ad-Dar bin Qusai, Asad bin 'Abdul 'Uzza bin Qusai şi 'Abd Manaf bin Qusai. 'Abd Manaf s-a extins în patru triburi: 'Abd Şams, Naufal, Muttalib şi Haşim. Oricum, din familia lui Haşim, Allah l-a ales pe Profetul nostru al tuturor - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, Muhammed bin 'Abdullah bin 'Abdul-Muttalib bin Haşim.

Profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! -

[1] Tarikh Ard Al-Qur'an, 2/78-86
[2] Rahmat-ul-lil'alamin, 2/7-17

a spus: "Allah l-a ales pe Ismail dintre fiii lui Avraam, pe Kinana dintre fiii lui Ismail, pe neamul Quraiş dintre fiii lui Kinana, pe neamul Haşim dintre fiii Quraişilor şi El m-a ales pe mine dintre fiii lui Haşim".[1]

Al-'Abbas bin 'Abdul-Muttalib l-a citat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, spunând: "Allah a creat lumea şi m-a ales pe mine din tot ce era mai bun. El a ales triburile şi m-a ales pe mine din tot ce era mai bun. El a ales familiile şi m-a ales pe mine din tot ce era mai bun. Eu reprezint tot ce este mai bun atât ca persoană, cât şi ca familie".[2]

Înmulţindu-se, copiii lui 'Adnan au pornit să caute păşuni şi apă, împrăştiindu-se în diferite părţi ale Arabiei.

Tribul lui 'Abdul Qais împreună cu câteva clanuri ale lui Bakr bin Ua'il şi Tamim au emigrat în Bahrain, unde s-au şi stabilit.

Neamul Hanifa bin Sa'b bin Ali bin Bakr a mers să locuiască în Hijr, capitala Yamamei. Toate triburile lui Bakr bin Ua'il au trăit într-un teritoriu care includea Yamama, Bahrain, Saif Kazima, malul mării şi graniţele exterioare cu Irakul, Abla şi Hait.

Cea mai mare parte a tribului lui Taghlib a trăit în regiunea Eufratului, în timp ce unii dintre ei au trăit alături de Bakr.

Tribul Tamim a trăit în semideşertul Basra.

Tribul Salim a trăit în apropiere de Medina pe teritoriul ce se întindea de la Uadi Al-Qura până la Khaibar şi mai departe spre est, până la munţii de la Harra.

Tribul Thaqif a sălăşluit în Ta'if, iar tribul Hauazin, la est de Mekka, în apropiere de Autas, pe drumul dintre Mekka şi Basra.

Tribul Asad a trăit pe pământurile de la est de Taima' şi vest de Kufa, în timp ce familia lui Tai' a locuit între aşezarea tribului Asad şi Taima'. Ei se aflau cam la cinci zile distanţă (de mers pe jos) de Kufa.

Zubianii au populat regiunea dintre Taima' şi Hauran

Unele neamuri din tribul Kinana au trăit în Tihama, în timp ce unele neamuri din tribul Quraiş au locuit în Mekka şi împrejurimile ei. Quraişii au rămas complet dezorganizaţi până în momentul în care Qusai bin Kilab a reuşit să grupeze rangurile lor sociale în termeni onorabili, adăugând o importanţă deosebită statutului lor.[3]

---

[1] Sahih Muslim, 2/245; Tirmidhi, 2/201

[2] Tirmidhi, 2/201

[3] Muhadrat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia, 1/15,16

AUTORITATEA ŞI REGALITATEA LA ARABI

Dacă vorbim de arabii de dinaintea islamului, credem că, pentru a facilita înțelegerea circumstanțelor emergente din perioada apariției islamului, este necesar să schițăm anumite trăsături istorice ce caracterizau autoritatea, regalitatea, sectarismul şi dominațiile religioase ale arabilor.

Când a răsărit soarele islamului, cârmuitorii Arabiei erau de două tipuri: regi încoronați, care nu aveau un statut independent, şi şefi de triburi şi clanuri, care se bucurau de aceleaşi puteri şi privilegii ca şi regii încoronați, dar erau mult mai independenți, deşi unii dintre ei afişau o oarecare supunere față de aceştia.

Regi încoronați erau doar în Yemen, Hira şi în familiile din tribul Ghassan. Toți ceilalți stăpânitori ai Arabiei erau neîncoranați.

Autoritatea în Yemen

Locuitorii din Saba reprezentau una dintre cele mai străvechi națiuni de arabi puri care au trăit în Yemen. Săpăturile arheologice de la Or au scos la lumină dovezi ale existenței lor cu douăzeci şi cinci de secole înaintea erei noastre. Civilizația lor era înfloritoare şi dominația lor s-a manifestat timp de unsprezece secole î.e.n.

Era lor se poate delimita în funcție de următoarele momente:

1. Secolele dinainte de anul 650 î.e.n., când regii lor erau numiți "Makrib Saba". Capitala lor era Sarua, cunoscută şi sub numele de Khriba, ale cărei ruine se găsesc pe un loc aflat la o zi distanță de aripa vestică a Ma'rib-ului. În această perioadă, ei au început să construiască "Barajul de la Ma'rib", care a jucat un rol important în istoria Yemenului. Se spune de asemenea că Saba era atât de puternică, încât avea colonii şi în interiorul şi în exteriorul Arabiei.

2. Anii 650 - 115 î.e.n. În această perioadă, ei au renunțat la numele "Makrib" şi şi-au însuşit denumirea de "Regii din Saba". De asemenea, şi-au transferat capitala de la Sarua la Ma'rib. Ruinele Ma'rib-ului se aflau la o distanță de circa 28 km est de San'a.

3. Anii 115 î.e.n. - 300 e.n. În acest timp, tribul Himiar a cucerit regatul Saba şi a mutat capitala de la Ma'rib la Redan. Mai târziu, Redan s-a numit Zifar. Ruinele sale se pot vedea încă pe Muntele Mudauuar, în apropierea oraşului Yarim. În această perioadă a început declinul lor. Comerţul s-a degradat într-o mare măsură, mai întâi din cauza dominării nabetanilor în nordul Hijaz-ului şi mai apoi datorită superiorităţii comerţului naval al romanilor, după ce aceştia au cucerit Egiptul, Siria şi nordul Hijaz-ului şi, în ultima instanţă, din cauza ostilităţilor inter-tribale. Datorită celor trei factori mai sus menţionaţi, familiile din Qahtan au fost dezbinate.

4. Din 300 e.n. - până când islamul s-a instalat în Yemen. Această perioadă a fost tulbure şi agitată. Numeroasele războaie civile au contribuit la înrobirea poporului yemenit de către străini şi de aici a rezultat pierderea independenţei. În această perioadă, romanii au cucerit 'Adn şi chiar i-au ajutat pe abisinieni (etiopieni) să ocupe pentru prima dată Yemenul în anul 340 e.n., folosindu-se de conflictul inter-tribal existent, dintre Hamdan şi Himiar. Ocupaţia etiopiană a Yemenului a durat până în anul 378 e.n., când Yemenul şi-a recâştigat independenţa.

Mai târziu, au început să apară crăpături în Barajul Ma'rib, care au condus la Marea Inundaţie (din 450 sau 451 e.n.), menţionată în nobilul Coran. Acesta a fost un eveniment important, ce a determinat căderea întregii civilizaţii yemenite şi dispersarea naţiunilor ce trăiau în acel teritoriu.

În anul 523 e.n., evreul Zu Nauas a condus o campanie puternică împotriva creştinilor din Najran, pentru a-i obliga să treacă la iudaism. Creştinii au refuzat să se convertească şi atunci au fost aruncaţi de vii într-un şanţ adânc unde fusese aprins un foc puternic. În Coran se aminteşte despre această întâmplare:

"Blestemaţi să fie cei [care] au săpat şanţul adânc". [85:4]

Această atrocitate a stârnit o mânie puternică în rândurile creştinilor şi mai ales împăraţilor romani, care nu numai că i-au instigat pe abisinieni (etiopieni) împotriva arabilor, dar au şi adunat o flotă numeroasă, de şaptezeci de mii de războinici, cu care au ajutat armata abisiniană (etiopiană) să cucerească Yemenul pentru a doua oară, în anul 525 e.n. Armata a fost condusă de Eriat, căruia i s-a conferit autoritate asupra Yemenului, poziţie pe care a păstrat-o până când a fost asasinat de unul dintre comandanţii armatei sale, Abraha, care, după reconcilierea cu regele Abisiniei, a preluat autoritatea asupra Yemenului.

Mai târziu, el a ordonat soldaților să demoleze Al-Ka'ba, iar de atunci el şi soldații lui au devenit cunoscuți sub numele de "oamenii elefantului".

După "evenimentul cu elefantul", poporul din Yemen, sub conducerea lui Ma'dikarib bin Saif Zu Yazin Al-Himiari şi cu ajutorul persanilor, s-a răsculat împotriva invadatorilor abisinieni (etiopieni), şi-a recâştigat independența şi l-a numit rege pe Ma'dikarib. Acesta a fost asasinat de către un abisinian (etiopian) pe care-l folosea în serviciul său personal şi pentru protecție. Familiei lui Zu Yazin i-a fost astfel răpit dreptul la tron pentru totdeauna. Kisra (Chosroes), regele persan, a numit un conducător persan peste San'a şi a transformat astfel Yemenul în colonie persană. Persanii şi-au menținut autoritatea în Yemen, până când Badhan, ultimul dintre conducători, a îmbrățişat islamul în anul 638 e.n., încheindu-se astfel şi dominația persană asupra Yemenului.

Autoritatea în Hira

Încă de pe vremea când Koroş cel Mare (557 - 529 î.e.n.) a unificat triburile persane, acestea stăpâneau Irakul şi împrejurimile sale. Nimeni nu le-a putut clătina autoritatea, până ce Alexandru cel Mare l-a învins pe regele lor, Darius I, subjugându-i astfel pe persani în anul 326 î.e.n. Din acest moment, pământurile persane au început să fie divizate şi conduse de regi, numiți "regii sectelor", etapă care a durat până în anul 230 e.n. Între timp, qahtanienii au ocupat câteva teritorii irakiene, fiind urmați mai târziu de unii adnanieni, care au reuşit să împartă cu ei unele zone ale Mesopotamiei.

Persanii, sub conducerea lui Ardaşir, care a pus bazele statului sasanian în anul 226 e.n., au recâştigat suficientă unitate şi putere pentru a-i putea subjuga pe arabii ce trăiau în vecinătatea regatului lor şi i-au forțat pe cei din tribul Quda'a să plece în Siria, lăsându-i pe locuitorii din Hira şi Anbar sub dominație persană.

În timpul lui Ardaşir, Juzaima Aluaddah şi-a exercitat autoritatea asupra Hirei, Rabi'a-ei şi Mudar-ului, precum şi asupra Mesopotamiei. Ardaşir şi-a dat seama că îi era imposibil să-i conducă pe arabi în mod direct şi să-i împiedice să atace granițele dacă nu îl desemna drept rege pe unul dintre ei, care să se bucure de sprijinul şi puterea propriului trib. De asemenea, a înțeles că-i putea folosi împotriva regilor bizantini, care

obişnuiau să-l hărţuiască tot timpul. În acelaşi timp, arabii din Irak îi puteau înfrunta pe arabii din Siria, care erau sub stăpânirea regilor bizantini. În orice caz, el a considerat de cuviinţă să păstreze un batalion persan sub comanda regelui din Hira, pentru a-l putea folosi contra acelor arabi care s-ar fi răsculat împotriva lor.

După moartea lui Juzaima, în jurul anului 268 e.n., 'Amr bin 'Udai bin Nasr Al-Lakhmi a fost numit rege de către regele persan, Sabur bin Ardaşir. 'Amr a fost primul dintre regii Lakhmi care a domnit în Hira, pînă când persanii l-au numit rege pe Qabaz bin Fairuz.

În timpul domniei lui Qabaz, a apărut cineva cu numele de Mazdak, care "propovăduia" desfrâul societăţii. Qabaz şi mulţi dintre supuşii săi au aderat la religia lui Mazdak şi l-au îndemnat chiar pe regele din Hira, Al-Munzir bin Ma' As-Sama', să-i urmeze. Când acesta din urmă le-a respins ordinele, din mândrie şi respect de sine, Qabaz l-a înlăturat de la putere şi l-a numit în locul său pe Harith bin 'Amr bin Hajar Al-Kindi, care acceptase deja doctrina mazdakiană.

La scurtă vreme după izbânda lui Qabaz, Chosroes (Kisra), care ura filozofia mazdakiană, l-a ucis pe Mazdak şi pe mulţi dintre adepţii acestuia şi l-a reinstaurat pe Munzir pe tronul Hirei, dând ordin de arestare a lui Harith, care se refugiase însă la tribul Al-Kalb, unde îşi va petrece, de altfel, restul zilelor.

Fiii lui Al-Munzir bin Ma' As-Sama' s-au menţinut la putere mult timp, până când tronul a fost preluat de An-Nu'man bin Al-Munzir. Datorită unei calomnii răspândite de Zaid bin 'Udai Al-'Abbadi, regele persan s-a înfuriat pe An-Nu'man şi l-a convocat la palatul său.

An-Nu'man a plecat în secret la Hani bin Mas'ud, şeful tribului Şaiban, şi şi-a lăsat averea şi familia sub protecţia acestuia, prezentându-se apoi în faţa regelui persan, care l-a aruncat imediat în închisoare, unde a şi murit. Atunci, Kisra l-a numit rege în Hira pe Eias bin Qubaisa At-Ta'i. Lui Eias i s-a poruncit să-i transmită lui Hani bin Mas'ud să predea averea lui An Nu'man în mâinile lui Kisra (Chosroes). Şeful arab a refuzat fanatic, astfel încât regele persan a declarat imediat război tribului Şaiban. Şi-a mobilizat trupele şi războinicii aflaţi sub conducerea regelui Eias, spre un loc numit Zi Qar, unde a avut loc o luptă crâncenă, în urma căreia, pentru prima dată în istorie, persanii au suferit o puternică înfrângere din partea arabilor.

Acest eveniment a avut loc la foarte scurt timp de la naşterea profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, la opt luni după instalarea lui Eias bin Qubaisa pe tronul Hirei.

După Eias, în Hira a fost numit un conducător persan, dar în anul 632 e.n., puterea a fost preluată din nou de familia lui Lukhm, iar Al-Munzir Al Ma'rur a fost numit conducător. Domnia acestuia a durat numai opt luni, până când Khalid bin Al-Ualid a venit asupra lui cu soldaţi musulmani.[1]

Autoritatea în vechea Sirie

În perioada emigrărilor tribale, câteva clanuri Quda'a au ajuns până la graniţele cu Siria, unde s-au şi stabilit. Ei aparţineau familiei Sulaih bin Haluan, din a cărei spiţă erau fiii lui Duj'am bin Sulaih, cunoscuţi sub numele de Ad-Duja'ima. Aceste clanuri Quda'a erau folosite de bizantini pentru apărarea graniţelor bizantine atât împotriva arabilor beduini, cât şi împotriva persanilor, şi s-au bucurat de autonomie o perioadă lungă de timp. Unul dintre cei mai cunoscuţi regi ai acestora a fost Ziiad bin Al-Habila.

În orice caz, autoritatea acestora s-a sfârşit prin înfrângerea lor de către ghassanizi, cărora li s-a oferit în semn de recunoştinţă mandatul de autoritate asupra arabilor din Siria. Aceştia şi-au stabilit cartierul general la Dumat Al-Jandal, unde au stăpânit până la bătălia de la Yarmuk, în anul 13 d.H.

Ultimul lor rege, Jabala bin Al-Aihum, a îmbrăţişat islamul în timpul domniei lui 'Omar bin Al-Khattab, "Conducătorul Credincioşilor"[2] - Allah să fie mulţumit de el.

Autoritatea în Hijaz

Ismail - Pacea să fie cu el - a avut autoritatea administrării Mekkăi, fiind şi custodele Sfântului Sanctuar pe tot parcursul vieţii sale. După moartea sa, la vârsta de 137 ani, i-au urmat doi dintre fiii săi, Nabet şi Qidar. Mai târziu, conducerea a fost preluată de bunicul lor matern, Mudad bin 'Amr Al-Jurhumi, transferând astfel conducerea Mekkăi tribului Jurhum.

---

[1] Muhadrat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia, 1/29-32.

[2] Muhadrat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia, 1/34; Tarikh Ard Al-Qur'an, 2/80-82

Au menținut în acest mod o poziție venerabilă, deşi fiilor lui Ismail li s-a conferit foarte puțină autoritate, datorită faptelor vitejeşti ale tatălui lor, în timpul construcției Sfântului Sanctuar. Ei şi-au menținut statutul până la declinul tribului Jurhum, instalat cu puțin înainte de urcarea pe tron a lui Nabucodonosor.[1]

Rolul politic al adnanizilor în Mekka a început să crească simțitor, lucru atestat în mod cert de faptul că la prima invazie a lui Nabucodonosor asupra arabilor în 'Zati'Irq', conducătorul arabilor nu era din Jurhum.[2]

La a doua invazie a lui Nabucodonosor, în anul 587 î.e.n., adnanienii au fost alungați din Yemen, în timp ce Burmia An-Nabi a fugit în vechea Sirie cu Ma'ad. În momentul în care presiunea lui Nabucodonosor a mai slăbit, Ma'ad s-a întors la Mekka, unde n-a mai găsit pe nimeni din tribul Jurhum, cu excepția lui Jurşam bin Jalhama, a cărui fiică, Mu'ana, fusese dată de soție lui Ma'ad şi care, mai târziu, a avut de la acesta un fiu, pe nume Nizar.[3]

Din cauza condițiilor de viață dificile şi a sărăciei care stăruia în Mekka, tribul Jurhum a început să-i trateze rău pe pelerinii Sfântului Sanctuar şi să abuzeze de fondurile acestuia. Acest fapt a trezit resentimentele şi ura adnanizilor (fiii lui Bakr bin 'Abd Munaf bin Kinana) care, cu ajutorul tribului Khuza'a ce venise să se stabilească într-o zonă învecinată, i-au chemat pe cei din tribul Marr Az-Zahran, i-au invadat pe cei din tribul Jurhum şi i-au alungat din Mekka, începând cu mijlocul secolului al doilea e.n., lăsând astfel conducerea tribului Quda'a.

Când au părăsit Mekka, cei din tribul Jurhum au umplut fântâna Zamzam-ului, au nivelat locul şi au îngropat acolo o mulțime de lucruri. Renumitul istoric Ibn Ishaq afirmă că 'Amr bin Al-Harith bin Mudad Al-Juhumi ar fi îngropat în Zamzam doi cerbi de aur împreună cu Piatra Neagră şi o mulțime de alte bijuterii şi săbii, înainte de fuga lor dureroasă în Yemen.[4]

Se estimează că epoca lui Ismail ar fi durat douăzeci de secole î.e.n., ceea ce înseamnă că tribul Jurhum a stat în Mekka douăzeci şi unu de secole, menținând, deci, puterea în jur de douăzeci de secole.

---

[1] Ibn Hişam, 1/111
[2] Qalb Jazirat Al-Arab, p.230
[3] Rahmat-ul-lil'alamun, 2/48
[4] Ibn Hişam, 1/114,115

Odată cu înfrângerea tribului Jurhum, tribul Khuza'a a monopolizat puterea în Mekka. Oricum, triburile Mudar se bucurau de trei privilegii:

1. Conducerea pelerinilor de la 'Arafat la Muzdalifa şi apoi de la Mina la Pilonii de Piatră ai Al-'Aqaba. Acesta era dreptul familiei lui Al-Ghauth bin Murra, unul dintre clanurile lui Elias bin Mudar, care se mai numea şi clanul Sofa. Acest privilegiu se referea la faptul că pelerinilor nu le era permis să arunce pietre la Al-'Aqaba, decât după ce unul dintre bărbaţii din clanul Sofa arunca mai întâi. După ce terminau cu aruncatul pietrelor şi voiau să părăsească valea Minei, bărbaţii clanului Sofa se înşiruiau pe cele două laturi ale Al-'Aqaba şi nimeni nu-i putea depăşi până când aceştia nu treceau şi eliberau calea pentru pelerini. După ce cei din clanul Sofa au pierit, au fost înlocuiţi de familia lui Sa'd bin Zaid Manat, din tribul Tamim.

2. Al-Ifada (plecarea spre Mina după Muzdalifa) în dimineaţa sacrificiului. Această responsabilitate revenea familiei lui Aduan.

3. Amânarea lunilor sfinte. Aceasta era responsabilitatea familiei lui Tamim bin 'Udai din neamul Kinana.

Domnia tribului Khuza'a în Mekka a durat trei sute de ani, perioadă în care adnanizii s-au răspândit în tot Najd-ul, spre graniţele Bahrain-ului şi Irakului, în timp ce micile clanuri Quraiş (Halul, Harum şi câteva familii Kinana) au rămas la graniţele Mekkăi. Ei nu s-au bucurat de nici un privilegiu nici în Mekka, nici în Casa Sfântă până la apariţia lui Qusai bin Kilab, al cărui tată se spune că ar fi murit când el era încă prunc şi a cărui mamă se căsătorise ulterior cu Rabi'a bin Haram din tribul 'Udhra. Rabi'a şi-a dus soţia şi copilul la lăcaşul lui de la graniţele Siriei.

Când Qusai a devenit tânăr bărbat, s-a întors la Mekka. Aceasta era condusă de Halil bin Habşa din tribul Khuza'a, care i-a dat-o de soţie lui Qusai pe fiica sa, Hobba. După moartea lui Halil, între Khuza'a şi Quraiş a izbucnit un război, care i-a permis apoi lui Qusai să preia conducerea Mekkăi şi a Casei Sfinte.[1]

Motivele acestui război au fost ilustrate în trei versiuni:

1. Observând răspândirea spiţei sale, dezvoltarea proprietăţii şi înălţarea poziţiei sale după moartea lui Halil, Qusai s-a considerat mai îndreptăţit să-şi asume responsabilitatea de a conduce Mekka şi de a prelua custodia Casei Sfinte, decât tribul Khuza'a şi neamul Bakr. El a argumentat că aceia din tribul Quraiş erau şefii descendenţilor lui Ismail. De

[1] Ibn Hişam, 1/117

aceea, el s-a sfătuit cu câțiva oameni din triburile Quraiş şi Kinana, în legătură cu dorința sa de a-i evacua pe cei din tribul Khuza'a şi pe cei din neamul Bakr din Mekka. Aceştia au aderat la opinia lui şi l-au sprijinit.[1]

2. Cei din tribul Khuza'a au pretins că Halil i-a cerut lui Qusai să țină custodia Al-Ka'ba şi să conducă Mekka după moartea sa.

3. Halil i-a acordat fiicei sale, Hobba, dreptul de a sluji la Al-Ka'ba şi l-a numit pe Abu Ghabşan Al-Khuza'i să o reprezinte pretutindeni. La moartea lui Halil, Qusai a cumpărat acest drept în schimbul unui burduf de piele plin cu vin, ceea ce a stârnit nemulțumirea celor din tribul Khuza'a, care au încercat să-l impiedice pe Qusai să obțină custodia Casei Sfinte. Oricum, acesta din urmă, cu ajutorul triburilor Quraiş şi Kinana, a reuşit să preia puterea şi chiar să-i expulzeze complet din Mekka[2] pe cei din tribul Khuza'a.

Oricare ar fi fost adevărul, întreaga afacere a avut ca rezultat deposedarea oamenilor Sofa de drepturile lor menționate anterior, evacuarea triburilor Khuza'a şi Bakr din Mekka şi transferarea autorității asupra Mekkăi şi custodia Sfântului Sanctuar lui Qusai. Pe aceste considerente au avut loc războaie aprige între Qusai şi Khuza'a, cu pierderi grave de ambele părți, reconcilieri şi apoi arbitraj din partea lui Ya'mur bin 'Auf din tribul Bakr, a cărui judecată a determinat alegerea lui Qusai la conducerea Mekkăi şi i-a conferit dreptul de custode al Casei Sfinte. A fost recunoscută însă iresponsabilitatea lui Qusai pentru vărsarea de sânge a celor din tribul Khuza'a, precum şi pentru impunerea banilor mânjiți de sânge asupra celor din tribul Khuza'a. Domnia lui Qusai asupra Mekkăi şi a Casei Sfinte a început în anul 440 e.n. şi i-a permis acestuia, şi apoi tribului Quraiş, să dețină autoritatea absolută asupra Mekkăi şi custodia necondiționată a Casei Sfinte, unde locuitorii din întreaga Arabie veneau să-şi aducă omagiul.

Qusai şi-a adus neamurile la Mekka şi le-a împărțit-o lor, permițând astfel Quraişilor să-şi construiască locuințe acolo.

An-Nus'a, familiile lui Safuan, Aduan şi Murra bin 'Auf şi-au păstrat aceleaşi drepturi de care se bucurau şi înainte de venirea lui.[3]

O realizare semnificativă atribuită lui Qusai a fost construirea Casei An-Nadua (o casă de consiliu) în partea de nord a moscheei Al-Ka'ba,

[1] Ibn Hişam, 1/117
[2] Rahmat-ul-lil'alamin, 2/55
[3] Ibn Hişam, 1/124

pentru a servi ca loc de întâlnire pentru Quraişi.

Casa însăşi a adus imense beneficii Quraişilor, asigurându-le unitatea de opinie şi soluţii cordiale la problemele pe care le aveau.[1]

Datorită poziţiei sale de conducător, Qusai s-a bucurat de următoarele privilegii:

1. Prezidarea întâlnirilor de la Casa An-Nadua, unde se ţineau întruniri privind probleme serioase şi unde se anunţau contractele de căsătorie.

2. Stindardul: monopoliza discuţiile legate de declaraţiile de război.

3. Portarul Al-Ka'ba: el era singurul în măsură să deschidă poarta şi era responsabil de serviciul şi protecţia acestui aşezământ.

4. Furnizarea apei pentru pelerini: el obişnuia să umple bazinele cu apă îndulcită cu stafide şi curmale pentru a potoli setea pelerinilor.

5. Hrănirea pelerinilor: pregătirea hranei pentru pelerinii care nu şi-o puteau permite. Qusai a impus chiar o taxă anuală pe pământ, care se plătea în sezonul de pelerinaj pentru hrană.[2]

Este demn de menţionat că el l-a ales pe 'Abd Manaf, unul dintre fiii lui, pentru onoruri şi prestigiu, deşi acesta nu era fiul cel mai vârstnic, ci 'Abd Ad-Dar, şi i-a încredinţat responsabilităţi precum: prezidarea Casei An-Nadua, stindardul, monopolizarea discuţiilor, serviciul de portar la Al-Ka'ba, furnizarea apei şi a hranei pelerinilor. Datorită faptului că acţiunile lui Qusai erau indiscutabile şi ordinele sale inviolabile, moartea sa nu a generat conflicte între fiii săi. Neînţelegeri au apărut mai târziu între nepoţii lui, pentru că imediat după moartea lui 'Abd Munaf, fiii acestuia au început să se certe cu verii lor - fiii lui 'Abd Ad Dar. Acest lucru ar fi stârnit disensiuni şi lupte în interiorul tribului Quraiş dacă nu ar fi existat un tratat de pace, potrivit căruia atribuţiile să fie redistribuite astfel încât fiii lui 'Abd Munaf să păstreze serviciile de furnizare a apei şi hrănirea pelerinilor, iar fiii lui 'Abd Ad-Dar să păstreze steagul şi serviciul de portar la Al-Ka'ba.

Fiii lui 'Abd Munaf au tras la sorţi pentru îndatoririle lor, lăsând în consecinţă sarcina furnizării hranei şi a apei pe umerii lui Haşim bin 'Abd Munaf, după a cărui moarte sarcina a fost preluată de unul dintre fraţii săi, Al-Muttalib bin 'Abd Munaf, şi, mai apoi, de 'Abd Al-Muttalib bin Haşim, bunicul Profetului. Fiii săi au ocupat această poziţie până la apariţia islamului, când îndatorirea a revenit lui 'Abbas bin 'Abdul-Muttalib.[3]

---

[1] Ibn Hişam, 1/130
[2] Ibn Hişam, 1/129 - 179
[3] Ibn Hişam, 1/129 - 179

Numeroase alte funcții au fost distribuite celor din tribul Quraiş, pentru stabilirea bazelor unui nou stătuleț democratic cu oficii guvernamentale şi consilii similare celor din prezent.

Iată câteva dintre aceste funcții:

1. Tragerea la sorți pentru idoli a fost atribuită fiilor lui Juma.

2. Înregistrarea ofrandelor şi a sacrificiilor, clarificarea disputelor şi a problemelor importante reveneau fiilor lui Sahm.

3. Consultanța revenea fiilor lui Asad.

4. Administrarea banilor şi a amenzilor aparținea fiilor lui Taiim.

5. Purtătorii stindardului național erau fiii lui Omaiia.

6. Institutul militar, infanteriştii şi cavaleria erau în responsabilitatea fiilor lui Makhzum.

7. Fiii lui 'Udai aveau funcția de mediatori externi.[1]

Autoritatea în întreaga Arabie

Am amintit anterior despre emigrările qahtanizilor şi adnanizilor, precum şi despre divizarea Arabiei între aceste două triburi. Triburile care sălăşluiau în apropierea Hirei erau subordonate regelui arab al Hirei, iar cele care locuiau în semideşertul sirian se aflau sub dominația regelui arab ghassanid. Aceasta era o formă de dependență mai degrabă formală decât reală. Oricum, cei care locuiau în zonele de deşert din interiorul țării se bucurau de o autonomie totală.

Aceste triburi aveau, de fapt, conducători aleşi de întregul trib, care era un semi-guvern bazat pe solidaritatea tribală şi interesele colective pentru apărarea pământului şi a proprietății.

Şefii de trib aveau privilegii dictatoriale similare cu cele ale regilor şi pretindeau ascultare şi supunere atât pe timp de război, cât şi pe timp de pace. Rivalitatea dintre veri pentru autoritate îi determina adesea să se întreacă unul pe altul în întreținerea oaspeților, etalarea generozității, înțelepciunii şi spiritului cavaleresc, pentru unicul motiv de a-şi întrece rivalii şi de a-şi câştiga un renume printre oameni, mai ales printre poeți, care formau oficial purtătorii de cuvânt ai acelui timp.

Şefii de trib aveau pretenții speciale referitoare la prăzile de război. Ei solicitau cam un sfert din pradă, indiferent de ce ar fi ales pentru sine sau

[1] Tarikh Ard Al-Qur'an, 2/104 - 106

ar fi găsit pe drumul de întoarcere, putând chiar să-şi revendice pentru sine capturile rămase care nu se puteau împărți.

Situația politică

Cele trei regiuni arabe adiacente granițelor cu străinii au suferit mari pierderi şi au fost puse în poziție de inferioritate.

Oamenii de acolo erau fie stăpâni sau sclavi, fie conducători sau subordonați. Stăpânii, în general străini, aveau toate drepturile, în timp ce sclavii nu aveau decât responsabilități pe umeri. Altfel spus, conducerea autocratică arbitrară a condus la încălcarea drepturilor supuşilor, la ignoranță, opresiune, imoralitate, nedreptate şi la alte diverse neplăceri, transformându-i astfel într-un popor care bâjbâia în întuneric şi ignoranță, asemenea unui pământ fertil care şi-a cedat conducătorilor şi celor aflați la putere fructele, spre a le irosi cu extravaganță, pentru bucuriile, plăcerile, poftele şi dorințele lor tiranice şi agresive. Triburile care locuiau în apropierea acestor regiuni fluctuau între Siria şi Irak, iar cei care locuiau în interiorul Arabiei erau dezbinați şi dominați de conflicte tribale, precum şi de dispute rasiale şi religioase.

Ei nu aveau nici un rege care să le susțină independența, nici măcar un partizan de la care să primească sfaturi sau pe care să poată conta în timpurile grele.

Conducătorii din Hijaz erau foarte stimați şi respectați de arabi, fiind considerați stăpânii şi servitorii centrului religios. Autoritatea în Hijaz era de fapt un amestec de precedență seculară şi oficială şi comandă religioasă. Ei stăpâneau printre arabi în numele religiei şi au monopolizat întotdeauna custodia Sfântului Sanctuar şi vecinătățile sale. Ei se ocupau de interesele pelerinilor la Al-Ka'ba şi aveau obligația de a pune în practică legile lui Avraam. Aveau chiar şi oficii şi departamente asemănătoare cu cele ale parlamentelor de astăzi. Cu toate acestea, erau prea slabi pentru a putea purta o misiune grea şi acest fapt a fost clar evidențiat în timpul invaziei abisiniene (etiopiene).

RELIGIILE ARABILOR

Majoritatea arabilor a consimțit la chemarea lui Ismail - Pacea să fie cu el - şi a mărturisit religia tatălui acestuia, Avraam. Ei l-au slăvit pe Allah, l-au mărturisit Unicitatea şi l-au urmat religia multă vreme, până când au uitat o parte din ceea ce li se făcuse cunoscut. Cu toate acestea, ei au menținut unele convingeri fundamentale, cum ar fi monoteismul, precum şi alte aspecte ale religiei lui Avraam. Aceasta până când un şef al tribului Khuza'a, pe nume 'Amr bin Luhai, renumit pentru spiritul de dreptate, milostenie, venerație şi grijă pentru religie, iubit fără rezerve şi ascultat de cei din tribul său, s-a întors dintr-o călătorie în Siria, unde i-a văzut pe oameni venerând idoli, fenomen pe care el l-a aprobat şi l-a considerat îndreptățit, din moment ce Siria era lăcaşul Mesagerilor şi Scripturilor. El chiar a adus cu el un idol, Hubal, pe care l-a aşezat în mijlocul Al-Ka'ba, chemându-i pe oameni să-l venereze. Destul de repede, păgânismul s-a răspândit în toată Mekka şi de aici şi în Hijaz, poporul din Mekka având în custodie nu numai Casa Sfântă, ci şi întregul teritoriu sfânt. Astfel, în regiune au fost introduşi o mulțime de idoli, cu diferite denumiri.[1]

De pildă, unul dintre idoli, pe nume Manat, era adorat într-un loc cunoscut sub numele de Al-Muşallal, în apropiere de Qadid, la Marea Roşie. Altul, Al-Lat, la Ta'if, iar un al treilea, Al 'Uzza, în Valea Nakhla. Politeismul predomina şi numărul idolilor a crescut în tot Hijaz-ul. S-a amintit chiar că 'Amr bin Luhai, cu ajutorul unui djinn, care i-a spus că idolii poporului lui Noe - Uadd, Suua', Yaguth, Ya'uk şi Nasr - erau îngropați în Jedda, i-a dezgropat şi i-a dus la Tihama. În perioada pelerinajului, idolii erau împărțiți între triburi şi duşi acasă.[2] Fiecare trib şi fiecare casă avea idolul său, iar Casa Sfântă era împânzită de astfel de idoli.

Când Profetul a cucerit Mekka, la Al-Ka'ba au fost găsiți 360 de idoli. El i-a distrus, i-a înlăturat şi le-a dat foc.[3]

Politeismul şi adorarea idolilor devenise una dintre trăsăturile cele mai proeminente ale religiei arabilor preislamici, în ciuda pretinsei mărturisiri a

[1] Mukhtasar Sirat-ar-Rasul, p.12
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/222
[3] Mukhtasar Sirat-ar-Rasul, p.13-54

religiei lui Avraam.

Tradițiile și ceremoniile venerării idolilor au fost create în majoritate de 'Amr bin Luhai, ele fiind considerate inovații binevenite și nicidecum devieri de la religia lui Avraam.

Iată câteva trăsături ale adorării idolilor lor:

1. Devotamentul față de idoli, căutarea refugiului în aclamarea numelui lor, chemarea lor în ajutor în timpurile grele și implorarea lor pentru împlinirea dorințelor, sperând că idolii (zei păgâni) vor mijloci la Allah pentru împlinirea dorințelor oamenilor.

2. Pelerinajul la idoli, înconjurul lor, îngenunchierea și închinăciunea în fața lor.

3. Încercarea de a stârni bunăvoința idolilor prin diferite sacrificii și jertfe, menționată în Coran în versetele:

"... ca și vitele junghiate pe pietrele înălțate [ale idolilor]". [5:3]

Allah mai spune:

"Și nu mâncați din cel peste care nu s-a pomenit numele lui Allah." [6:121]

4. Oferirea anumitor porții din mâncare, băutură, animale și cereale, idolilor. Destul de surprinzător, porțiile erau oferite și lui Allah Însuși, oamenii găsind, însă, motive de a transfera o parte din porția lui Allah, idolilor și niciodată invers. Referitor la acestea, versetele Coranice spun:

"Ei l-au hotărât lui Allah o parte din recoltele și din dobitoacele pe care El le-a izvodit și au zis: "Aceasta este pentru Allah - după pretenția lor mincinoasă! - iar asta este pentru asociații noștri!" Dar ceea ce a fost pentru asociații lor nu a ajuns la Allah, pe când ceea ce a fost pentru Allah a ajuns la asociații lor. Și cât de prost au judecat ei!" [6:136]

5. Căutarea bunăvoinței acestor idoli prin ofrande de cereale și animale, referitor la care Coranul spune:

"Și au zis ei: "Acestea sunt vite și recolte oprite. Nu mănâncă din ele decât aceia care voim noi!" După pretenția lor mincinoasă! Sunt și vite ale căror spinări au fost oprite și vite peste care nu rostesc ei numele lui Allah, născocind și punând pe seama Lui!" [6:138]

6. Dedicarea unor animale (cum ar fi: Bahira, Sa'iba, Uasila și Hami) idolilor, ceea ce înseamnă scutirea acestor animale de la muncile utile, de dragul acestor zei păgâni. După spusele renumitului istoric Ibn Ishaq, Bahira, fiica Sa'ibei, o cămilă femelă ce fătase în mod succesiv zece cămile

femele, dar nici un mascul, a fost pusă în libertate şi s-a interzis ca ea să fie înjunghiată, împovărată, tunsă de lână sau mulsă, numai oaspeţii putând să bea din laptele ei. După ce li s-au crestat urechile, toate cămilele-femele născute de ea au purtat tot denumirea de Bahira. Uasila era o oaie care a fătat în mod succesiv zece femele, din cinci sarcini. Fiecare nou-născut al Uasilei era atribuit doar bărbaţilor. Hami era o cămilă-mascul care produsese zece femele succesiv şi a fost astfel prohibit în mod similar. Referitor la acestea, versetele Coranului spun:

"N-a statornicit Allah nimic despre Bahira, nici despre Sa'iba, nici despre Uasila şi nici despre Ham. Însă cei care nu cred au născocit minciuni împotriva lui Allah şi cei mai mulţi dintre ei nu au judecată." [5:103]

Allah mai spune:

"Şi au mai spus ei: "Ceea ce se află în pântecul acestor vite este menit numai bărbaţilor noştri şi este oprit soaţelor noastre!" Dacă, însă, acesta [se naşte] mort, atunci sunt ei părtaşi." [6:139]

Există afirmaţii autentice conform cărora asemenea superstiţii au fost inventate pentru prima dată de 'Amr bin Luhai.[1]

Arabii aveau credinţa că aceşti idoli sau zei păgâni îi vor aduce mai aproape de Allah, îi vor conduce la El şi vor mijloci la El, de dragul lor. Referitor la cele de mai sus, Coranul spune:

"Noi nu-i adorăm pe ei decât pentru ca ei să ne apropie de Allah" [39:3] şi *"Ei adoră în locul lui Allah ceea ce nu le face lor nici rău şi nu le aduce lor nici folos şi zic ei: "Aceştia sunt mijlocitorii noştri la Allah!"* [10:18]

O altă formă de divinizare tradiţională la arabii preislamici era aruncarea "Azlam"-ului (săgeţi fără pene, care aveau două semnificaţii diferite: una semnifica "da", iar cealaltă, "nu"). Această practică era desfăşurată în cazul unor situaţii serioase cum ar fi: călătoria, căsătoria şi altele similare acestora. Dacă sorţii indicau "da", procedau ca atare, iar dacă indicau "nu", amânau pentru anul viitor.

Existau şi alte feluri de "Azlam", care erau aruncate pentru apă, pentru bani ori pentru a arăta "de la tine", "nu de la tine" sau "asociere".

Dacă existau dubii asupra paternităţii recurgeau la idolul Hubal, cu un dar de o sută de cămile pentru cel care arunca săgeţile. Doar săgeţile puteau hotărî atunci tipul legăturii. Dacă săgeata indica "de la tine", atunci

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/499

rezulta că pruncul aparţinea tribului; dacă indica "de la alţii", pruncul era atunci considerat ca un aliat, iar în cazul în care apărea "asociere", persoana putea să-şi menţină poziţia, dar fără obârşie sau contract de alianţă.[1]

Aceasta semăna foarte mult cu jocul de noroc sau cu practica aruncării săgeţilor cu ajutorul cărora, potrivit acestei tradiţii, obişnuiau să împartă carnea cămilelor pe care le înjunghiau.

În plus, ei aveau o încredere deplină în veştile ghicitorilor, divinatorilor şi astrologilor. Un ghicitor putea să facă o adevărată afacere din prevestirea evenimentelor viitoare, pretinzând că el cunoaşte secretele personale ale fiecărui om în parte, datorită supuşilor săi, djinnii, care-i comunicau veştile. Unii ghicitori pretindeau că pot descoperi necunoscutul prin intermediul unei puteri dăruite, în timp ce divinatorii se lăudau că pot divulga secretele printr-un proces inductiv, de tip cauză - efect, care-i putea conduce la descoperirea unui bun furat, ascunzătoarea unui hoţ, recuperarea unui animal rătăcit şi multe altele. Astrologul aparţinea celei de-a treia categorii, care cerceta stelele şi calcula mişcările lor pe orbite, prin intermediul cărora putea prevesti viitorul.[2] A da crezare acestor veşti reprezenta cheia convingerii lor, conferind o semnificaţie specială mişcării anumitor stele, în ceea ce privea căderea ploii.[3]

Credinţa în semne ce puteau prevesti evenimente viitoare era, desigur, larg răspândită printre arabi. Unele zile şi luni, precum şi anumite animale erau considerate de rău augur. Ei mai credeau că sufletul unei persoane ucise ar zbura în sălbăticie şi nu şi-ar găsi odihna până când nu ar fi răzbunat. Superstiţia era de nestăpânit. Dacă un cerb sau o pasăre eliberată din captivitate se întorcea spre dreapta, lucrul pe care doreau să-l facă era considerat sub auspicii bune. În caz contrar, ei deveneau neîncrezători şi amânau ceea ce îşi propuseseră să facă.[4]

Oamenii din perioada preislamică, deşi credeau în superstiţii, reţinuseră totuşi unele tradiţii avraamice, cum ar fi: devotamentul faţă de Sfântul Sanctuar, înconjurul acestuia, respectarea pelerinajului, şederea pe Muntele Arafa în timpul pelerinajului şi oferirea de sacrificii. Toate acestea erau respectate pe deplin, în ciuda unor inovaţii menite să altereze aceste

[1] Muhadat Tarikh Al-Umam Al-Işamiia, 1/56; Ibn Hişam, 1/152,153

[2] Mirzat Al-Mafatu, 2/2,3

[3] Sahih Muslim cu An-Nauaui, 1/59

[4] Sahih Al-Bukhari cu note de subsol de Ahmad Ali Saharonpuri, 2/851,857

ritualuri sfinte. Tribul Quraiş, de exemplu, din aroganţă, din spirit de superioritate faţă de alte triburi şi din mândrie pentru că deţinea custodia Casei Sfinte, nu mergea la 'Arafa împreună cu mulţimea, ci se oprea pentru scurt timp la Muzdalifa. Nobilul Coran i-a mustrat şi le-a spus:

"Apoi grăbiţi de unde oamenii pornesc" [2:199][1]

O altă erezie adânc înrădăcinată în tradiţia lor socială le interzicea să mănânce "iaurt uscat" sau grăsime prăjită, să intre într-un cort făcut din piele de cămilă sau să caute umbra într-o casă care nu era făcută din chirpici, atâta timp cât aveau intenţia să facă pelerinaj. De asemenea, dintr-o concepţie greşită bine împământenită, respingeau pelerinii care nu erau din Mekka şi le refuzau accesul la hrana pe care o aduceau când voiau să facă pelerinajul cel mare sau pelerinajul cel mic.

Ei au poruncit pelerinilor care veneau din afara Mekkăi să facă ocolul Al-Ka'ba în uniforme Quraiş. Totuşi, dacă nu şi le puteau permite, bărbaţii trebuiau să facă acest lucru complet dezbrăcaţi, iar femeile fiind acoperite doar cu o bucată de material care să le acopere vintrele. Allah spune în acest sens:

"*O, fii ai lui Adam! Puneţi-vă veşmintele voastre la toate locurile de Rugăciune!*" [7:31]

Dacă bărbaţii sau femeile erau destul de bogaţi pentru a putea face înconjurul Al-Ka'ba în hainele lor, după ocol, ei trebuiau să renunţe la ele pentru totdeauna.[2]

Când locuitorii din Mekka se aflau în starea binecuvântată de pelerinaj, ei nu intrau în casele lor pe uşă, ci prin nişte găuri pe care le scobeau în pereţii din spatele caselor. Ei considerau un asemenea comportament drept o dovadă de pietate. Această practică a fost interzisă de Coran prin versetul:

"*Evlavia nu stă în a intra în casele voastre prin spatele lor, ci evlavia stă în a fi cu frică de Allah! Şi intraţi în case prin uşile lor! Poate că voi veţi izbândi!*" [2:189]

Aşa se prezenta viaţa religioasă în Arabia acelor vremuri: politeism, idolatrie şi superstiţie.

Astfel, în Arabia îşi puteau croi calea cu uşurinţă iudaismul, creştinismul, magicismul şi sabianismul.

---

[2] Ibn Hişam, 1/199; Sahih Al-Bukhari, 1/226
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/226; Ibn Hişam, 1/202

Migrarea evreilor din Palestina în Arabia s-a desfăşurat în două etape. Prima a avut loc ca rezultat al presiunii la care erau expuşi evreii, prin distrugerea templului lor şi luarea ca robi în Babilon, la discreţia regelui Nabucodonosor. În anul 587 î.e.n., unii evrei au părăsit Palestina pentru Hijaz şi s-au stabilit în regiunile nordice de aici. Cea de-a doua etapă a început cu ocupaţia romană a Palestinei sub conducerea lui Roman Buts, în anul 70 e.n.

Aceasta a dat naştere unui val puternic de emigrare a evreilor spre Hijaz, Yath'rib şi Khaibar şi, mai ales, spre Taima'. Aici şi-au făcut prozeliţi în numeroase triburi, au construit forturi şi castele şi au trăit în sate. Iudaismul a jucat un rol important în viaţa politică preislamică. Când islamul a apărut pe acel teritoriu, existau deja numeroase triburi evreieşti renumite: Khabir, Al-Mustaliq, An-Nadir, Quraiza şi Qainuqa. Conform unor relatări, triburile evreieşti erau în număr de douăzeci.[1]

În Yemen, iudaismul a fost introdus de un oarecare As'ad Abu Karb. El a plecat să lupte în Yathrib şi acolo a îmbrăţişat iudaismul, apoi s-a întors, luând cu el doi rabini dintre fiii lui Quraiza pentru a instrui populaţia din Yemen în spiritul acestei noi religii. Aici, iudaismul a găsit teren fertil pentru a se propaga şi a câştiga noi aderenţi. După moartea sa, fiul său, Yusuf Zu Nauas, a preluat puterea, a atacat comunitatea creştină din Najran şi le-a poruncit să treacă la iudaism. Când ei au refuzat, el a ordonat să fie săpată o groapă de foc şi toţi creştinii, fără discriminare de sex sau vârstă, să fie aruncaţi şi să fie arşi de vii. După unele estimări, în acel masacru uman au fost ucişi între douăzeci şi patruzeci de mii de creştini. Coranul a relatat parţial acea întâmplare în "Capitolul Al-Buruj".[2]

Creştinismul şi-a făcut apariţia pentru prima dată în Arabia ca urmare a pătrunderii coloniştilor abisinieni (etiopeni) şi romani în această ţară. Forţele colonizatoare abisiniene (etiopiene) împreună cu misiunile creştine au pătruns în Yemen ca o reacţie represivă la nedreptăţile lui Zu Nauas şi au început să-şi propage credinţa cu vehemenţă. Ei au construit chiar şi o biserică şi au numit-o "Ka'ba"-ul Yemenului, în scopul îndreptării caravanelor arabe de pelerinaj spre Yemen, încercând apoi să demoleze Casa Sfântă din Mekka. Allah Atotputernicul, însă, i-a pedepsit şi a făcut

[1] Qalb Jazirat Al-Arab, p.151
[2] Tafhim-ul-Qur'an, 6/297; Ibn Hişam, 1/20-36

din ei un exemplu - atunci şi pentru totdeauna.[1]

Fimion, un misionar creştin, cunoscut pentru comportamentul său ascetic şi pentru minunile pe care le făcea, s-a infiltrat, de asemenea, în Najran. Aici, el a îndemnat lumea la creştinism şi, datorită cinstei şi devotamentului său adevărat, a reuşit să-i convingă să răspundă afirmativ la invitaţia sa de a îmbrăţişa creştinismul.

Principalele triburi care au îmbrăţişat creştinismul au fost: Ghassan, Taghlib, Tai' şi unii regi hiiariţi, precum şi alte triburi ce locuiau la graniţele imperiului roman.

Magianismul era, de asemenea, popular printre arabii ce trăiau în vecinătatea graniţelor cu Persia, Irak, Bahrain, Al-Ahsa' şi în unele zone de pe coasta Golfului Arabic. Se spune chiar că, în perioada ocupaţiei persane, unii yemeniţi au mărturisit credinţa în magianism.

În ceea ce priveşte sabianismul, săpăturile din Irak au revelat faptul că acesta fusese popular printre kaldanieni, sirieni şi yemeniţi. Odată cu venirea iudaismului şi creştinismului, sabianismul a început să facă loc noilor religii, deşi şi-a menţinut câtiva adepţi apropiaţi magienilor din Irak şi Golful Arabic.[2]

Situaţia religioasă

Astfel era viaţa religioasă a arabilor înainte de venirea islamului. Rolul pe care l-au jucat religiile preponderente a fost atât de mic, încât se poate spune că a fost aproape inexistent. Politeiştii care au falsificat religia lui Avraam erau total îndepărtaţi de preceptele sale, uitând întru totul de bunele obiceiuri ale acestei religii. Ei au căzut în nesupunere şi răutate şi au dezvoltat unele superstiţii religioase ciudate, cu un puternic impact asupra vieţii religioase şi socio-politice din întreaga Arabie.

Iudaismul s-a transformat într-o ipocrizie abominabilă, combinată cu hegemonia. Rabinii au devenit stăpâni fără a ţine seamă de Adevăratul Stăpân. Ei s-au implicat în practica stăpânirii dictatoriale a poporului, chemându-şi supuşii să dea socoteală fie şi pentru cel mai neînsemnat cuvânt sau pentru cea mai firavă idee. Unica lor ţintă a devenit acumularea averilor şi a puterii, chiar şi cu riscul pierderii religiei sau cu pericolul

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 6/297; Ibn Hişam, 1/20-36
[2] Tarikh Ard Al-Qur'an, 2/193-208

ateismului şi necredinţei.

În mod similar, creştinismul a deschis larg porţile politeismului şi a devenit mult prea greu de înţeles pentru o religie divină. Ca practică religioasă, a creat un fel de amestec curios al omului cu Dumnezeu. Creştinismul nu a avut nici un fel de influenţă asupra sufletelor arabilor, pentru simplul motiv că era străin stilului lor de viaţă şi nu avea nici cea mai mică legătură cu viaţa lor de zi cu zi.

Oamenii care aparţineau celorlalte religii se asemănau cu politeiştii în ceea ce priveşte înclinaţiile, dogmele, obiceiurile şi tradiţiile lor.

ASPECTELE SOCIETĂȚII ARABE PREISLAMICE

În urma cercetărilor pe care le-am făcut asupra vieții religioase și politice a Arabiei, se cuvine să ne oprim puțin asupra condițiilor sociale, economice și etice predominante.

Viața socială a arabilor

Societatea arabă reprezenta un amestec format din straturi sociale diferite și eterogene. Statutul femeii din clasa nobilimii presupunea un nivel avansat al respectului. Femeia se bucura de o doză considerabilă de libertate de decizie, iar hotărârile ei erau cel mai adesea puse în practică. Ea era atât de îndrăgită încât foarte ușor se putea vărsa sânge pentru apărarea onoarei sale. De fapt, ea reprezenta motivul principal al luptei sângeroase sau al păcii prietenești. Sistemul familial în Arabia era însă în întregime patriarhal, aceste privilegii acordate femeilor nefiind considerate potrivnice. Contractul de căsătorie era în întregime în puterea custodelui legal al femeii și opinia acestuia cu privire la statutul ei marital nu putea fi contestată niciodată.

Pe de altă parte, mai existau și celelalte straturi sociale unde prostituția și indecența erau de nestăpânit și se aflau în plină desfășurare.

Abu Da'ud, așa cum reiese din relatarea 'A'işei - Allah să fie mulțumit de ea, a amintit că existau patru tipuri de căsătorii în Arabia preislamică. Primul tip era similar procedurilor moderne de căsătorie, caz în care un bărbat își dădea fiica de soție altui bărbat după ce mai înainte se stabilise o anumită dotă. În al doilea caz, soțul își trimitea soția să stea cu un alt bărbat pentru a rămâne însărcinată. Soțul lua această hotărâre fie din cauză că nu putea avea copii, fie din cauză că dorea ca fătul să semene cu acea persoană. După concepție, dacă dorea, soțul ei era liber să întrețină relații sexuale cu ea. În a treia variantă, un grup de mai puțin de zece bărbați putea avea relații sexuale cu o femeie. Dacă aceasta rămânea însărcinată și năștea un copil, ea îi chema pe aceşti bărbați, nimeni neavând voie să lipsească. Ei trebuia să vină împreună la casa ei. Atunci, ea spunea, adresându-se numai unuia dintre aceştia: "Știi ce ai de făcut.

Am născut un copil şi acesta este copilul tău." Bărbatul numit trebuia să accepte.

În cel din urmă caz, o mulțime de bărbați întreținеau relații sexuale cu o anumită femeie cu moravuri uşoare. Ea nu respingea pe nimeni. Asemenea femei obişnuiau să-şi pună un steag la poartă, invitând astfel înăuntru pe oricine dorea.

În cazul în care ea rămânea gravidă şi dădea naştere unui copil, îi aduna pe toți acei bărbați şi o vizionară spunea al cui era copilul. Tatăl ales lua copilul cu sine şi îl declara ca fiind al său. Când profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a adus islamul în Arabia, el a anulat toate celelalte forme de relații sexuale, cu excepția celor desfăşurate în cadrul căsătoriei islamice actuale.[1]

Femeile îşi însoțeau întotdeauna bărbații în războaie. Învingătorii puteau avea contact sexual neîngrădit cu asemenea femei, însă, dizgrația îi urmărea pe copiii concepuți în acest mod, pe tot parcursul vieții lor.

Arabii preislamici aveau un număr nelimitat de neveste. Ei se puteau căsători cu două surori în acelaşi timp sau chiar cu nevestele taților lor, dacă acestea erau divorțate sau văduve. Divorțul era într-o foarte mare măsură în puterea soțului.[2]

Adulterul era larg răspândit în aproape toate clasele sociale, cu excepția câtorva bărbați şi femei al căror respect de sine îi împiedica să comită un asemenea act.

Femeile libere trăiau în condiții mult mai bune decât sclavele. Se pare că marea majoritate a arabilor preislamici nu avea nici o ruşine în comiterea adulterului. Abu Da'ud povestea: "Un bărbat s-a oprit în fața profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi a spus: "O, Profet al lui Allah! Băiatul acela este fiul meu. Am avut o relație sexuală cu mama lui în perioada preislamică".

Profetul a răspuns: "Nici o pretenție în islam pentru legăturile preislamice. Copilul aparține celui în patul căruia s-a născut şi bătaia cu pietre este soarta păcătosului."[3]

Aruncând o privire asupra relației arabului preislamic cu stirpea sa, ne dăm seama că viața în Arabia era paradoxală şi se prezenta ca un tablou întunecat de contraste. În timp ce unii arabi îşi iubeau din toată inima copiii

[1] Abu Da'ud - Cartea căsătoriei
[2] Abu Da'ud - Cartea căsătoriei
[3] Abu Da'ud - Capitolul "Copilul aparține celui în patul căruia s-a născut"

şi îi răsfăţau nespus, alţii îşi îngropau fetiţele de vii, în virtutea unui sentiment iluzoriu de teamă faţă de sărăcie şi ruşinea îi acoperea puternic. Infanticidul însă nu poate fi considerat o practică exagerată la modul irevocabil, datorită nevoii lor stringente de băieţi care să se poată apăra împotriva duşmanilor.

Un alt aspect al vieţii arabilor care merită să fie menţionat este ataşamentul emoţional bine înrădăcinat al beduinilor faţă de clanul acestora. Familia sau poate mândria tribală era una din cele mai puternice pasiuni ale lor. Doctrina unităţii de sânge ca principiu care realiza unitatea socială a tuturor arabilor era construită şi fondată pe mândria tribală. Motto-ul lor de necontestat era: "Sprijină-ţi fratele, indiferent dacă este un opresor sau un oprimat." Ei desconsiderau amendamentul islamic care afirma că a-ţi ajuta un frate opresor înseamnă a-l împiedica să păcătuiască.

Lăcomia pentru autoritate şi sentimentul pătrunzător al concurenţei dădeau naştere adeseori unor dispute tribale amare, în ciuda descendenţei dintr-un strămoş comun.

În acest sens, conflictele sângeroase continue dintre triburile Aus şi Khazraj, 'Abs şi Zubian, Bakr şi Taghlib, etc. constituie exemple uimitoare.

Relaţiile inter-tribale erau fragile şi slabe din cauza războaielor permanente dintre triburi. Totuşi, devotamentul adânc faţă de superstiţiile religioase şi faţă de unele tradiţii pe care le venerau, le mai înfrâna dorinţa impetuoasă de a-şi potoli setea de sânge. În alte cazuri, acţiona cu succes motivaţia sau respectul pentru alianţă, loialitate şi subordonare care conduceau cu succes la păstrarea simţului proporţiei şi la abandonarea motivelor nefondate de dispută. Obiceiul, apreciat de-a lungul timpului, de suspendare a ostilităţilor pe timpul lunilor interzise[1] (Muharram, Regeb, Zul-qi'de şi Zul-Hijje) a funcţionat favorabil şi le-a dat ocazia să-şi câştige existenţa şi să coabiteze în pace.

Dacă ar fi să concluzionăm cu privire la viaţa socială din Arabia, am putea spune că arabii din perioada preislamică bâjbâiau în întuneric şi ignoranţă, încâlciţi într-o plasă de superstiţii care le paraliza mintea şi-i obliga să ducă o viaţă animalică. Femeia era un bun care se putea comercializa şi era privită ca o proprietate neînsufleţită.

Legăturile inter-tribale erau fragile. Lăcomia pentru avere şi implicarea în războaie inutile erau principalele obiective care generau politica egocentrică a °efilor lor.

[1] În calendarul islamic sunt patru luni sfinte (Hurum). Trei dintre acestea sunt consecutive (Zul-qi'de, Zul-Hijje şi Muharram), iar cealaltă este luna Regeb.

Situația economică

Situația economică se afla în directă legătură cu starea societății.

Modul de trai al arabilor ilustra acest fenomen cu claritate. Comerțul era modalitatea cea mai comună de a le furniza cele necesare vieții de zi cu zi. Călătoriile comerciale nu puteau avea loc dacă drumurile caravanelor şi pacea co-existenței inter-tribale nu erau asigurate. Aceste două cerințe imperative, din nefericire, nu existau în Arabia, excepție făcând perioada lunilor prohibite, în care arabii îşi țineau adunările de 'Ukaz, Zil-Majaz, Mijanna şi altele.

Industria era străină psihologiei arabe. În Arabia, majoritatea industriilor disponibile, cum ar fi cele de tricotat şi tăbăcit, erau susținute de populația ce venea din Yemen, Hira şi de la granițele Siriei. În interiorul Arabiei se practica un fel de agricultură şi creşterea animalelor. Aproape toate femeile arabe se ocupau cu toarcerea firelor de tort, dar chiar şi această practică era amenințată de războaiele care nu se mai terminau.

În linii mari, sărăcia, foametea şi îmbrăcămintea insuficientă caracterizau economia Arabiei.

Etica

Nu putem nega faptul că arabii preislamici aveau o mulțime de trăsături negative. În mod sigur, viciile şi păcatele îi caracterizau pe arabii preislamici, însă trebuie să recunoaştem că erau în acelaşi timp posesorii unora dintre cele mai înalte virtuți, cum ar fi:

1. Ospitalitatea. Se întreceau unul pe celălalt în ospitalitate şi erau foarte mândri de aceasta. Aproape jumătate din moştenirea lor poetică a fost dedicată meritelor şi nobleții cu care-şi întrețineau oaspeții. Erau generoşi şi ospitalieri până la extrem. Şi-ar fi sacrificat şi ultima porție de mâncare pentru un oaspete flămând şi înghețat. N-ar fi ezitat să cheltuie o mulțime de bani sau să preia sarcini grele pentru a impiedica vărsarea de sânge, pentru a-şi putea atrăge astfel laude şi slăvire.

În contextul ospitalității, se evidențiază şi obiceiul lor de a bea vin, care era privit ca o sursă de generozitate şi un mod de a-şi arăta ospitalitatea. Băutul vinului era o adevărată mândrie pentru arabii din

perioada preislamică. Marii poeți ai acelor timpuri nu uitau niciodată să includă în poemele lor versuri rafinate, încărcate de metafore şi slavă la adresa orgiilor bahice. Chiar şi cuvântul "strugure" (kerem) în limba arabă este similar cu "generozitate" atât la pronunție, cât şi la scris. Jocurile de noroc erau o altă practică de-a lor strâns legată de generozitate, dat fiind că sumele încasate erau întotdeauna folosite pentru milostenii. Nici chiar Nobilul Coran nu neglijează beneficiile care derivă din băutul vinului şi jocurile de noroc, dar, în acelaşi timp, spune:

"... *păcatul este mai mare decât folosul*" [2:219]

2. Respectarea unui legământ. Pentru un arab, a face o promisiune înseamnă a-şi face datorii. El nu şi-ar răzbuna niciodată moartea copiilor sau distrugerea gospodăriei pentru a susține înrădăcinata tradiție de respectare a legământului. Scrierile acelui timp sunt bogate în povestiri care scot în evidență acest merit.

3. Simțul onoarei şi respingerea nedreptății. Acest atribut era fundamentat pe excesul de curaj, pe sentimentul acut al autostimei şi pe impetuozitate. Arabul se revolta întotdeauna împotriva chiar şi a celei mai mici aluzii umilitoare ori neglijente. El n-ar fi ezitat niciodată să se sacrifice pentru a-şi menține în permanență sentimentul de respect față de propria persoană.

4. Voința fermă şi atitudinea hotărâtă. Un arab nu ar ocoli niciodată un drum la capătul căruia îl aşteaptă un prilej de mândrie sau o poziție onorabilă, chiar dacă pentru aceasta ar trebui cu prețul vieții sale să plătească.

5. Toleranță, perseverență şi bunătate. Arabii priveau aceste trăsături cu mare admirație, dar, nu este de mirare, deoarece viața lor impetuoasă şi plină de curaj era săracă în asemenea sentimente.

6. Viața de beduin, pur şi simplu. Viața de beduin nu era încă influențată de aparențele înşelătoare ale civilizației şi constituia fundamentul esențial al naturii sale adevărate şi sincere, ținându-l departe de intrigă şi trădare.

Asemenea etici neprețuite, corelate cu poziția geografică favorabilă a Arabiei, au stat la baza alegerii arabilor ca purtători ai Mesajului islamic şi călăuzitori ai omenirii spre un nou stil de viață.

Din acest punct de vedere, eticile în sine, deşi deficitare în anumite

domenii şi cu o necesitate de rectificare a anumitor aspecte, erau neprețuite pentru bunăstarea absolută a comunității umane, iar islamul le-a completat.

Cele mai neprețuite etici, pe lângă respectarea legământului, erau, fără îndoială, simțul respectului de sine şi puternica determinare, două caracteristici umane indispensabile atât în combaterea răului şi eliminarea concepțiilor imorale, cât şi pentru consolidarea unei societăți mai bune şi mai drepte. De fapt, modul de viață al arabilor din perioada preislamică era bogat în nenumărate alte virtuți, pe care momentan nu este necesar să le enumerăm.

OBÂRŞIA ŞI FAMILIA LUI MUHAMMED

În ceea ce priveşte obârşia profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - există trei versiuni. Prima a fost autentificată de biografi şi genealogi şi schiţează arborele genealogic al lui Muhammed până la 'Adnan. A două versiune este controversată şi pusă sub semnul întrebării şi îi schiţează obârşia dincolo de 'Adnan, până la Avraam. A treia versiune, cu unele părţi categoric incorecte, îi urmăreşte obârşia dincolo de Avraam, până la Adam.

După această rapidă trecere în revistă, credem că sunt necesare detalii mai ample.

1. Prima versiune. Muhammed bin 'Abdullah bin 'Abdul-Muttalib (care era numit Şaiba) bin Haşim (numit 'Amr) bin 'Abd Munaf (numit Al-Mughira) bin Qusai (numit şi Zaid) bin Kilab bin Murra bin Ka'b bin Lo'i bin Ghalib bin Fahr (care se numea Quraiş şi al cărui trib a luat numele lui) bin Malik bin An-Nadr (numit Qais) bin Kinana bin Khuzaiman bin Mudrikah (care era numit 'Amir) bin Elias bin Mudar bin Nizar bin Ma'ad bin 'Adnan.[1]

2. A doua versiune. 'Adnan bin Add bin Humaisi 'bin Salaman bin Aus bin Buz bin Qamual bin Obai bin 'Auuam bin Naşid bin Haza bin Bildas bin Yadlaf bin Tabikh bin Jahim bin Nahiş bin Makhi bin Aid bin 'Abqar bin 'Ubaid bin Ad-Da'a bin Hamdan bin Sanbir bin Yathrabi bin Yahzin bin Yalhan bin Ar'aui bin Aid bin Deşan bin Aisar bin Afnad bin Aiham bin Muksar bin Nahith bin Zarih bin Sami bin Mazzi bin 'Auda bin Aram bin Qaidar bin Ismail, fiul lui Avraam - Allah să fie mulţumit de ei.[2]

3. A treia versiune. Dincolo de Avraam - Pacea să fie cu el - Ibn Tarih (Azar) bin Nahur bin Saru' bin Ra'u bin Falikh bin Abir bin Şalikh bin Arfakhşad bin Sam bin Noah - Pacea să fie cu el, bin Lamik bin Mutuaşlack bin Akhnukh [care se spunea a fi profetul Idris (Enoch)] bin Yarid bin Mahla'il bin Qainan bin Anuşa bin Şith bin Adam - Allah să fie mulţumit de ei.[3]

---

[1] Ibn Hişam, 1/1,2; Talqih Fuhum Ahl Al-Athar, p.5,6; Rahmat-ul-lil'alamin, 2/11-14,52

[2] Rahmat-ul-lil'alamin, 2/14-17.

[3] Ibn Hişam, 1/2-4; Rahmat-ul-lil'alamin, 2/18; Khulasat As-Siiar, p.6.

Familia Profetului

Familia profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - este numită familia haşimită, după numele bunicului său, Haşim bin 'Abd Munaf.

Să vorbim acum puţin despre Haşim şi despre descendenţii săi:

1. HAŞIM. Aşa cum am menţionat anterior, el avea responsabilitatea de a da mâncare şi apă pelerinilor. Aceasta era sarcina lui, atunci când fiii lui 'Abd Munaf şi cei ai lui 'Abd Ad-Dar s-au înţeles să împartă sarcinile între ei. Haşim era bogat şi cinstit. El a fost primul care a oferit pelerinilor pâine înmuiată în supă. Primul său nume era 'Amr, dar era chemat Haşim, deoarece avea obiceiul de a fărâmiţa pâinea (pentru pelerini). El a fost de asemenea primul bărbat care a iniţiat cele două călătorii, de vară şi de iarnă, ale quraişilor. Se povesteşte despre el că a plecat în Siria pentru a face comerţ. În Medina, s-a căsătorit cu Salma, fiica lui 'Amr din neamul 'Udai bin An-Najjar. A petrecut câtva timp cu ea în Medina, apoi a plecat din nou spre Siria, în timp ce ea era gravidă. El a murit în Gaza, Palestina, în anul 497 e.n. Mai târziu, soţia sa a dat naştere lui Abdul-Muttalib, care a fost crescut în casa tatălui ei din Medina şi a fost numit Şaiba din cauza firului de păr alb de pe cap.[1] Nimeni din familia sa din Medina n-a aflat de naşterea acestuia. Haşim a avut patru fiii: Asad, Abu Saifi, Nadla şi Abdul-Muttalib şi cinci fiice: Aş-Şifa, Khalida, Da'ifa, Ruqia şi Janna.[2]

2. 'ABDUL-MUTTALIB. Am aflat deja că după moartea lui Haşim sarcina de a furniza hrană şi apă pelerinilor a revenit fratelui său, Al-Muttalib bin 'Abd Munaf, care era generos, cinstit şi demn de încredere. Când 'Abdul-Muttalib a ajuns la vârsta adolescenţei, unchiul său, Al-Muttalib, a aflat despre el şi a mers la Medina ca să-l aducă la Mekka. Când l-a văzut, ochii i s-au umplut de lacrimi care au început să-i curgă pe obraji, apoi l-a îmbrăţişat şi l-a urcat pe cămila sa. Băiatul, însă, până nu a obţinut consimţământul mamei sale, nu a plecat cu el la Mekka. Al-Muttalib a rugat-o să-i permită băiatului să plece cu el la Mekka, dar ea a refuzat. El a reuşit totuşi s-o convingă, spunându-i: "Fiul tău merge la Mekka pentru a restabili autoritatea tatălui său şi pentru a locui în vecinătatea Casei Sfinte".

---

[1] Ibn Hişam, 1/137; Rahmat-ul-lil'alamin, 1/26, 2/24

[2] Ibn Hişam, 1/107

La Mekka, oamenii s-au mirat când l-au văzut pe Abdul-Muttalib şi au crezut că era sclavul lui Muttalib. Al-Muttalib a spus: "El este nepotul meu, fiul fratelui meu, Haşim". Băiatul a fost crescut în casa lui Al-Muttalib, dar, mai târziu, după ce Al-Muttalib a murit în Bardman, Yemen, 'Abdul-Muttalib a preluat conducerea şi a reuşit să menţină prestigiul poporului său şi să-şi întreacă strămoşii prin comportamentul său onorabil, câştigând astfel dragostea profundă şi înalta stimă a celor din Mekka.[1]

Când Al-Muttalib a murit, Naufal a uzurpat drepturile lui 'Abdul-Muttalib, care a cerut ajutor tribului Quraiş, dar aceştia n-au vrut să sprijine pe nici unul dintre ei. În consecinţă, el a scris unchilor săi din neamul An-Najjar (fraţii mamei sale) să-i vină în ajutor. Unchiul său, Abu Sa'd bin 'Udai, fratele mamei sale, a mărşăluit spre Mekka în fruntea a optzeci de călăreţi şi şi-a aşezat tabăra la Abta, în Mekka. 'Abdul-Muttalib i-a întâmpinat şi i-a rugat să meargă la el acasă, dar Abu Sa'd a spus: "Nu înainte de a-l întâlni pe Naufal." El l-a găsit pe Naufal şezând împreună cu nişte bătrâni din tribul Quraiş, la umbra Ka'bei. Abu Sa'd şi-a scos sabia şi a spus: "Jur pe Allah că, dacă nu înapoiezi nepotului meu ceea ce ai luat de la el, te voi ucide cu această sabie". Naufal a fost astfel obligat să renunţe la ceea ce uzurpase şi notabilii membrii ai tribului Quraiş au fost martori la cuvintele lui. Abu Sa'd a mers atunci acasă la 'Abdul-Muttalib, unde a stat trei nopţi, a făcut micul pelerinaj şi s-a întors apoi la Medina.

Mai târziu, Naufal s-a aliat cu fiii lui 'Abd Şams bin 'Abd Munaf împotriva fiilor lui Haşim. Când tribul Khuza'a a văzut că fiii lui An-Najjar îl sprijină pe 'Abdul-Muttalib, ei au spus: "El este fiul nostru, aşa cum este şi al vostru. Noi avem mai multe motive să-l ajutăm decât voi". Mama lui 'Abd Munaf fusese una dintre ai lor. Ei au mers în Casa An-Nadua şi s-au aliat cu fiii lui Haşim împotriva lui Naufal şi a fiilor lui 'Abd Şams. Aceasta a fost o alianţă care, mai târziu, a constituit motivul principal pentru a cuceri Mekka. În timpul vieţii sale, 'Abdul-Muttalib a fost martor la două evenimente importante: săparea fântânii Zamzam şi invazia Elefantului.[2]

Pe scurt, 'Abdul-Muttalib a primit, în vis, poruncă să sape fântâna Zamzam într-un anumit loc. El s-a supus şi a găsit lucrurile pe care cei din tribul Jurhum le îngropaseră acolo când fuseseră obligaţi să evacueze Mekka. El a găsit săbiile, armurile şi cei doi cerbi de aur. Poarta Al-Ka'ba a fost marcată de săbiile de aur şi de cei doi cerbi. Tot atunci a fost

[1] Ibn Hişam, 1/137, 138
[2] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, pp.41, 42; Ibn Hişam, 1/142 - 147

instaurată tradiția alimentării pelerinilor cu apă din Zamzam.

Când din fântâna izvorului Zamzam a început să izvorască apa, tribul Quraiş a avut pretenția să devină partener în afacere. 'Abdul-Muttalib le-a refuzat această cerere, motivând că Allah l-a ales doar pe el pentru această onorabilă slujbă. Pentru a încheia disputa, ei au căzut de acord să-l consulte pe ghicitorul celor din neamul Sa'd. În calea lor, Allah le-a arătat Semnele Sale, care confirmau prerogativa lui 'Abdul-Muttalib cu privire la izvorul sacru. În acel moment, 'Abdul-Muttalib a făcut un jurământ sfânt, spunând că, dacă va avea zece copii, va sacrifica la Al-Ka'ba pe unul dintre ei, când acesta va fi adult.

Al doilea eveniment l-a avut în centrul său pe Abraha As-Saba Al-Habaşi, vice-regele abisinian (etiopian) în Yemen. El observase că arabii îşi făceau pelerinajul la Al-Ka'ba, aşa că a decis să construiască un mare lăcaş de cult la San'a pentru a atrage pelerinii arabi la el, lăsând astfel Mekka de-o parte. Un bărbat din tribul Kinana a înțeles această mişcare şi de aceea, în toiul nopții, s-a furişat în acest lăcaş şi a mânjit zidul frontal cu excremente. Când Abraha a aflat acest lucru, s-a înfuriat atât de tare, încât a adunat o armată uriaşă, de şaizeci de mii de războinici, pentru a dărâma Al-Ka'ba. El a ales pentru sine cel mai mare elefant. Armata sa includea nouă sau treisprezece elefanți. Ei au mărşăluit până au ajuns într-un loc numit Al-Magmas. Acolo el şi-a mobilizat armata, a pregătit elefanții şi întreaga armată era pregătită să intre în Mekka. Când a ajuns în Valea Muhassar, situată între Muzdalifa şi Mina, elefantul a îngenunchiat şi a refuzat să meargă mai departe. De fiecare dată când îl îndrepta spre nord, sud sau est, elefantul se mişca, însă când îl îndrepta spre vest, către Al-Ka'ba, acesta îngenunchia. În acest timp, Allah a îndreptat spre ei stoluri de păsări care aruncau asupra lor cu bucăți de lut ars. Aceste păsări semănau foarte mult cu rândunicile şi vrăbiile şi fiecare pasăre căra câte trei pietre: una în cioc şi două în gheare. Pietrele i-au lovit pe oamenii lui Abraha, le-au retezat mădularele şi i-au omorât. O mulțime de soldați ai lui Abraha au fost omorâți în acest fel, iar ceilalți au fugit la întâmplare şi au murit împrăştiați. Abraha însuşi a fost lovit atât de rău încât a fost nevoie să i se amputeze vârfurile degetelor. Când a ajuns la San'a, el se afla într-o stare groaznică şi a şi murit curând.

În ceea ce-i priveşte pe cei din tribul Quraiş, aceştia au fugit în munți şi pe dealuri pentru a-şi salva viața. După ce duşmanul a fost astfel pus pe

fugă, ei s-au întors acasă, în siguranță.[1]

"Evenimentul elefantului" a avut loc în luna Muharram, cu cincizeci sau cincizeci şi cinci de zile înainte de naşterea profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, adică spre sfârşitul lunii februarie - începutul lunii martie, anul 571 e.n. A fost un dar de la Allah pentru Profetul Său şi familia acestuia. Ar putea fi considerat, de fapt, ca un favorabil vestitor divin al luminii ce stă să vină şi să însoţească sosirea Profetului şi a familiei sale. Prin contrast, Ierusalimul a suferit sub povara atrocităţilor duşmanilor lui Allah. Aici putem să amintim de Nabucodonosor, în anul 587 î.e.n., şi de romani în anul 70 e.n. Prin graţia divină, Al-Ka'ba n-a ajuns niciodată în mâna creştinilor - musulmanii acelui timp[2] - deşi Mekka era populată de politeişti. Veştile despre "evenimentul elefantului" au ajuns până şi în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii civilizate de atunci.

Abisinia (Etiopia) menţinea legături strânse cu romanii, în timp ce, de cealaltă parte, persanii erau atenţi la orice schimbare de strategie care se ivea în orizontul socio-politic, drept pentru care au şi reuşit în scurt timp să ocupe Yemenul. Întâmplător, imperiile romane şi persane reprezentau lumea civilizată, puternică, a acelui timp.

Evenimentul "invaziei elefantului" a atras atenţia lumii asupra inviolabilităţii Casei lui Allah şi a arătat că această Casă a fost aleasă de Allah pentru sfinţenia ei.

'Abdul-Muttalib a avut zece fii: Al-Harith, Az-Zubair, Abu Talib, 'Abdullah, Hamza, Abu Lahab, Ghidaq, Maquam, Safar şi Al-'Abbas.

El a mai avut şase fiice: Umm Al-Hakim (singura albă), Barra, 'Atika, Safiia Arua şi Omaima.[3]

3. 'ABDULLAH. Tatăl profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Mama lui era Fatima, fiica lui 'Amr bin 'A'idh bin 'Imran bin Makhzum bin Yaqdha bin Murra. 'Abdullah era cel mai deştept dintre fiii lui 'Abdul-Muttalib, cel mai cast şi cel mai iubit. El a fost de asemenea fiul pe care săgeţile de divinaţie l-au ales să fie sacrificat la Al-Ka'ba. Când 'Abdul-Muttalib a ajuns să aibă zece fii şi aceştia au atins vârsta maturităţii, el le-a dezvăluit secretul jurământului său şi ei au consimţit în

---

[1] Ibn Hişam, 1/43-56, Tafhimul - Qur'an, 6/462-469

[2] În religia islamică se consideră că toţi profeţii sunt veniţi de la acelaşi Dumnezeu Unic, Allah, iar creştinii din acea perioadă care urmau învăţăturile lui Isus, Profet al lui Allah din punct de vedere al islamului, puteau fi consideraţi musulmani, adică "supuşi ai lui Allah".

[3] Rahmat-ul-lil'alamin, 2/56, 66; Talqih Fuhum Ahl Al-Athar pp.8,9

tăcere şi cu supunere.

Numele lor au fost scrise pe săgeţi de divinaţie şi înmânate custodelui celei mai iubite zeiţe a lor, Hubal. Săgeţile au fost aruncate. Una dintre săgeţi a arătat că acela care trebuia sacrificat era 'Abdullah. 'Abdul-Muttalib a dus atunci băiatul la Al-Ka'ba, luând şi un brici pentru a-l sacrifica.

Tribul Quraiş, unchii săi din tribul Makhzum şi fratele său, Abu Talib, au încercat să-l descurajeze în a-şi îndeplini scopul. Ei i-au sugerat să caute o divinitoare care să judece circumstanţele. Ea a poruncit ca săgeţile de divinaţie să fie aruncate atât pentru 'Abdullah, cît şi pentru zece cămile. Ea a adăugat ca aruncarea săgeţilor să fie repetată cu încă zece cămile, ori de câte ori săgeata indica: "Abdullah". Operaţia a fost repetată până când numărul cămilelor a ajuns la o sută. În acest moment, săgeata a indicat cămilele, care au fost sacrificate toate în locul fiului său. Cămilele sacrificate au fost lăsate la discreţia tuturor, om sau animal. Acest incident a produs o schimbare în ceea ce priveşte "răscumpărarea sângelui", practică acceptată în mod obişnuit în Arabia. Înainte fusese stabilit un număr de zece cămile, însă, după acest eveniment, numărul lor a crescut la o sută. Ulterior, islamul a aprobat această modificare. Un alt lucru care relevă în mod clar cele povestite mai sus este acela că Profetul a spus odată: "Eu sunt din stirpea celor doi sacrificaţi", adică Ismail şi 'Abdullah.[1] 'Abdul-Muttalib a ales-o pe Amina, fiica lui Uahab bin 'Abd Munaf bin Zahra bin Kilab, ca soţie pentru fiul său, 'Abdullah.

Astfel, ea, în lumina acestei obârşii străvechi, a avut o poziţie eminentă, ca noblete şi descendenţă. Tatăl ei a fost şeful tribului Zahra, căruia i-a fost atribuită o mare cinste. Ei s-au căsătorit în Mekka şi, la scurt timp după aceea, 'Abdullah a fost trimis de tatăl său să cumpere curmale din Medina, unde a şi murit.

Într-o altă versiune, 'Abdullah a plecat în Siria într-o călătorie de comerţ şi a murit în Medina, pe când se întorcea acasă. El a fost îngropat în casa An-Nabigha Al-Ju'di. Avea douăzeci şi cinci de ani când a murit. Mulţi istorici afirmă că moartea lui s-a petrecut înainte de naşterea lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Alţii au spus că el a murit la două luni după naşterea Profetului. 'Abdullah a lăsat o avere foarte mică, şi anume: cinci cămile, câteva oi şi o servitoare, numită Baraka - Umm Aiman, care mai târziu a fost doica Profetului.[2]

[1] Ibn Hişam, 1/151-155; Rahmat-ul-lil'alamin, 2/89,90

[2] Sahih Muslim, 2/96; Talqih Fuhum Ahl Al-Athar, p.4; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.12

NAŞTEREA LUI MUHAMMED ŞI CEI 40 DE ANI DE DINAINTEA REVELAŢIEI

Naşterea sa

Conducătorul Profeţilor, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, s-a născut în sânul familiei Haşim din Mekka, într-o dimineaţă de luni, nouă Rabi'ul Auual, în acelaşi an cu "evenimentul elefantului" şi în al patruzecilea an de domnie al lui Chosroes (Kisra), adică pe 22 aprilie 571 e.n., potrivit învăţatului Muhammed Sulaiman Al-Mansourpuri şi astrologului Mahmud Paşa.[1]

Ibn Sa'd a relatat că mama lui Muhammed a spus: "Când el s-a născut, o lumină s-a ivit din vintrele mele şi a luminat palatele din vechea Sirie." Ahmad a relatat că Arbadh bin Sariia a spus un lucru similar cu acesta.[2]

S-a mai relatat, dar, în mod controversat, că semne prevestitoare însemnate i-au însoţit naşterea: paisprezece galerii din palatul lui Chosroes (Kisra) s-au crăpat şi s-au dărâmat, focul sacru al magienilor s-a stins şi câteva biserici de lângă lacul Saua au cedat din temelii şi s-au prăbuşit.[3]

Mama sa a trimis imediat pe cineva să-l anunţe pe bunicul lui, 'Abdul-Muttalib, despre fericitul eveniment. El a venit fericit la ea, a purtat copilul la Al-Ka'ba, s-a rugat lui Allah şi l-a mulţumit. 'Abdul-Muttalib l-a numit pe copil Muhammed, un nume care pe atunci nu era obişnuit printre arabi. I-a făcut circumcizie în a şaptea zi, după obiceiul arabilor.[4]

Prima femeie care l-a alăptat, după mama lui, a fost Thuieba, roaba lui Abu Lahab, simultan cu fiul ei, Masru.

Ea îi alăptase mai înainte pe Hamza bin 'Abdul-Muttalib şi mai târziu pe Abu Salama bin 'Abd Al-Asad Al-Makhzumi.[5]

---

[1] Muhadarat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia, 1/62; Rahmat-ul-lil'alamin, 1/38,39

[2] Mukhtasar Sirat-ur-Rasul, p.12; Tabaqat Ibn Sa'd 1/63

[3] Relatat de Al-Baihaqi, dar Al-Ghazali nu a aprobat - vezi Fiqh-us-Sira, p.46

[4] Ibn Hişam, 1/159, 160; Zad Al-Ma'ad, 1/18; Muhadarat Tarikh Al-Umam Al-Islamiia

[5] Talqih Fuhum Ahl-Athar, p.4; Mukhtasar Sirat-ur-Rasul, p13

Copilăria

Era un obicei general printre arabii care trăiau în oraşe să-şi trimită copiii la doicile beduine, pentru ca ei să poată creşte în împrejurimile libere şi sănătoase ale deşertului, unde-şi puteau dezvolta un organism robust şi puteau dobândi limbajul şi manierele alese ale beduinilor, care erau cunoscuți pentru puritatea limbajului şi pentru faptul că nu aveau acele vicii care apar de obicei în societățile sedentare.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a fost mai târziu încredințat Halimei, fiica lui Abu Zuaib din neamul Sa'd bin Bakr. Soțul ei era Al-Harith bin 'Abdul 'Uzza, numit şi Abu Kabşa, din acelaşi trib.

Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a avut numeroşi frați şi surori de lapte: 'Abdullah bin Al-Harith; Anisa, fiica lui Harith; Hudhafa sau Judhama, fiica lui Al-Harith (cunoscută ca Aş-Şaima şi care avea grijă de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască); Abu Sufian bin Al-Harith bin 'Abdul-Muttalib, vărul Profetului. Hamza bin 'Abdul-Muttalib, unchiul Profetului, a fost alăptat tot de cele două doici, Thuieba şi Halima As-Sa'diia, care l-au alăptat şi pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască.

Tradițiile relatează într-un mod încântător cum Halima şi întreaga ei familie au fost favorizate de noroc pe toată perioada cât copilul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a aflat în grija ei.

Ibn Ishaq afirmă că Halima povestea cum ea împreună cu soțul ei şi cu un copil sugar au plecat din satul ei, întovărăşiți de câteva femei din acelaşi clan, în căutare de copii pentru alăptat.

Ea spunea: "Era un an de secetă şi foamete şi nu aveam ce mânca. Eu călăream pe o măgăriță maronie. Mai aveam cu noi şi o cămilă-femelă bătrână. Pe Allah, nu puteam obține nici un strop de lapte. Nu am putut închide ochii toată noaptea din cauza copilului care plângea încontinuu de foame. Nu aveam destul lapte la sân şi nici cămila nu avea cu ce să-l hrănească. Ne rugam încontinuu să plouă şi să fim uşurați de griji.

După un drum lung am ajuns la Mekka şi am început să căutăm copii de alăptat. Nici una dintre femeile care erau cu mine nu l-a acceptat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. De îndată ce li se spunea că era orfan, ele îl refuzau. Noi aveam o idee fixă despre

recompensa pe care am primi-o de la tatăl copilului. Un orfan! Ce ar putea bunicul şi mama lui să facă? Aşa că l-am disprețuit din această cauză. Fiecare femeie care venise cu mine a primit un sugar şi, când eram pe punct de plecare, eu i-am spus soțului meu: "Pe Allah, nu-mi place să mă întorc cu celelalte femei, fără nici un copil. Ar trebui să merg la orfanul acela şi să-l iau." El a spus: "Nu văd nici un rău în asta şi poate că Allah ne va binecuvânta prin el." Aşa că am mers şi l-am luat fiindcă nu mai era practic nici o alternativă pentru mine, decât să-l iau.

Când l-am luat în brațe şi m-am întors la locul meu, l-am pus la sân şi, spre marea mea surpriză, laptele a curs din abundență. El a supt după pofta inimii şi la fel a făcut şi fratele lui de lapte, după care au adormit amândoi, deşi copilul meu nu putuse să adoarmă cu o noapte înainte.

Soțul meu s-a dus atunci să mulgă cămila şi, spre uimirea lui, a găsit mult lapte în ugerul ei. El a muls-o şi am băut pe săturate, apoi ne-am bucurat de un somn adânc pe tot parcursul nopții. În dimineața următoare, soțul meu a spus: "Pe Allah! Halima, trebuie să înțelegi că ai avut şansa să găseşti un copil binecuvântat." Şi eu am răspuns: "Din mila lui Allah, sper că aşa este."

Tradiția explică detaliat că pe drumul călătoriei de întoarcere a Halimei şi pe toată perioada cât Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a stat cu ea, viața ei a fost înconjurată de o aureolă norocoasă. Măgărița pe care ea o călărea când a mers la Mekka era slabă şi aproape deşelată, dar, cu toate acestea, ea s-a înzdrăvenit şi au putut călători mai repede, spre marea uimire a tovarăşilor de călătorie ai Halimei. Când au ajuns la taberele de pe teritoriul clanului Sa'd, ei au descoperit că roata norocului se întorsese în favoarea lor. Pe pământul pustiu a răsărit o vegetație luxuriantă şi animalele s-au întors la ei mulțumite şi pline de lapte. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a stat cu Halima timp de doi ani până a fost înțărcat, după cum povestea Halima:

"Atunci l-am dus înapoi la mama lui, dar am rugat-o cinstit să-l mai lase să stea cu noi, ca să putem beneficia de norocul şi de binecuvântările pe care el ni le adusese. Am insistat în rugămintea noastră, susținând-o şi prin faptul că eram îngrijorați că pruncul ar putea lua un anumit microb care se răspândea în Mekka.[1] Într-un sfârşit, dorința ne-a fost îndeplinită şi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a mai rămas cu noi,

[1] Ibn Hişam, 1/162-164

până la vârsta de patru-cinci ani."

După relatările lui Anas în "Sahih Muslim", atunci a coborât îngerul Gavriil, i-a deschis pieptul şi i-a scos inima. Din ea a extras un cheag de sânge şi a spus: "Aceasta a fost partea lui Satan din tine." Şi atunci i-a spălat inima cu apă din Zamzam, dintr-un vas de aur. După aceea, inima a fost închisă şi pusă la locul ei. Băieţii şi prietenii lui de joacă au alergat spre mama lui, de fapt la doica sa, şi au spus: "Într-adevăr, Muhammed a fost omorât". Ei au alergat cu toţii spre el şi l-au găsit sănătos, doar că era palid la faţă.[1]

Înapoi la iubitoarea sa mamă

După această întâmplare, Halima era îngrijorată pentru băiat şi l-a înapoiat mamei lui, cu care el a rămas până la vârsta de şase ani.[2]

Din respect pentru memoria soţului ei mort, Amina a hotărât să-i viziteze mormântul în Yathrib (Medina). Ea a planificat să facă un drum de 500 de kilometri, împreună cu copilul ei orfan, o servitoare, Umm Aiman, şi socrul ei, 'Abdul-Muttalib. Ea a petrecut acolo o lună de zile după care s-a hotărât să se întoarcă la Mekka. Pe drumul dintre Mekka şi Medina, în Abua, ea s-a îmbolnăvit grav şi a murit.[3]

La milostivul său bunic

'Abdul-Muttalib a adus băiatul la Mekka. El avea sentimente calde faţă de nepotul său orfan, al cărui necaz recent (moartea mamei) se adăugase la durerile trecutului. 'Abdul-Muttalib era mai iubitor cu nepotul său decât cu proprii săi copii. El nu a lăsat niciodată băiatul pradă singurătăţii, preferându-l propriilor săi copii. Ibn Hişam a povestit că la umbra Al-Ka'ba a fost pusă o saltea pentru 'Abdul-Muttalib. Din respect faţă de tatăl lor, copiii săi şedeau în jurul acestei saltele, în timp ce Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şedea pe ea. Unchii săi îl luau de acolo, dar 'Abdul-Muttalib le spunea: "Lăsaţi-mi nepotul. Jur pe Allah, că acest băiat va avea o poziţie însemnată." El îl aşeza pe băiat pe salteaua lui, îl

[1] Sahih Muslim, 1/92
[2] Talqih Fuhum Ahl-al-Athar, p.7; Ibn Hişam, 1/168
[3] Ibn Hişam, 1/168; Talqih Fuhum Ahl-al-Athar, p.7

mângâia pe spate şi era întotdeauna mulţumit de ceea ce făcea acesta.[1]

Când Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a împlinit opt ani, două luni şi zece zile, bunicul său, 'Abdul-Muttalib, a murit în Mekka.

Sarcina de a avea grijă de Profet a revenit unchiului său, Abu Talib, fratele tatălui Profetului.

Abu Talib şi-a făcut datoria faţă de nepotul său în cel mai bun mod posibil. L-a crescut împreună cu copiii săi şi a fost preferatul lui. Băiatul era singurul pe care Abu Talib l-a tratat cu mare respect şi cu o înaltă stimă.

Timp de patruzeci de ani, Abu Talib şi-a iubit nepotul şi i-a acordat toată protecţia şi sprijinul său. Relaţiile lui cu ceilalţi erau determinate de modul în care aceştia îl tratau pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască.

Ibn 'Asakir a relatat, cu consimţământul lui Jalhama bin 'Arfuta: "Am venit la Mekka într-un an secetos şi atunci tribul Quraiş a spus: "O Abu Talib, vegetaţia de pe vale s-a uscat şi copiii sunt flămânzi. Să ne rugăm pentru ploaie!" Abu Talib a mers la Al-Ka'ba, însoţit de un băieţel frumos ca soarele. Abu Talib şi băiatul au stat lângă zidul Al-Ka'ba şi s-au rugat pentru ploaie. Imediat, norii s-au îngrămădit din toate părţile şi ploaia a început să cadă torenţial, pâraiele să curgă, iar plantele au crescut atât în oraş, cât şi în afara acestuia.[2]

Bahira, călugărul

Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a împlinit doisprezece ani, a plecat cu unchiul său, Abu Talib, într-o călătorie de afaceri în vechea Sirie. Când au ajuns la Busra (localitate din vecinătatea Huran-ului care în timpul dominaţiei romane a făcut parte din vechea Sirie) au întâlnit un călugăr numit Bahira (pe numele său adevărat Georges), care le-a arătat multă bunătate şi i-a ospeţit cu dărnicie, cu toate că până în acel moment nu avusese obiceiul de a primi ospeţi. L-a recunoscut destul de repede pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi, în timp ce-i lua mâna, a spus: "Acesta este cel mai nobil

[1] Ibn Hişam, 1/168
[2] Mukhtasar Sirat-ur-Rasul, p.15,16

dintre oameni. Allah îl va trimite cu un Mesaj, care va fi o milostenie pentru toate fiinţele". Abu Talib l-a întrebat: "Cum de ştii lucrul acesta?"

El a răspuns: "Când aţi apărut dinspre Aqaba, toate pietrele şi copacii s-au închinat şi ele nu fac asta niciodată, decât în faţa unui Profet. Îl mai pot recunoaşte şi după sigiliul Profeţiei, aflat mai jos de umărul lui, având forma unui măr. Am învăţat aceasta din cărţile noastre." De frica evreilor, călugărul i-a mai cerut lui Abu Talib să trimită băiatul înapoi la Mekka şi să nu-l ducă în Siria. Abu Talib l-a ascultat şi l-a trimis la Mekka, împreună cu câţiva dintre servitorii săi.[1]

Războaiele "sacre"

Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - abia împlinise cincisprezece ani, când războaiele "sacre", desfăşurate ani buni, cu mari cheltuieli şi pierderi considerabile de vieţi omeneşti, au izbucnit între tribul Quraiş şi neamul Kinana, pe de o parte, şi tribul Qais 'Ailan, pe de altă parte. S-au numit astfel pentru că inviolabilul a devenit violabil, lupta în lunile interzise producându-se şi ea conform aceleiaşi tendinţe. Harb bin Omaiia, în virtutea poziţiei sale deosebite şi a descendenţei onorabile, era conducătorul Quraişilor şi al aliaţilor lor. Într-una dintre aceste bătălii, Profetul şi-a asistat unchii, dar nu şi-a ridicat braţele împotriva duşmanilor lor. Eforturile lui s-au concentrat pentru culegerea săgeţilor care cădeau de la inamic şi pe care le preda apoi unchilor săi.[2]

Confederaţia Al-Fudul

La capătul acestor războaie, când pacea a fost instaurată, oamenii au simţit nevoia să formeze la Mekka o confederaţie pentru reprimarea violenţei şi nedreptăţii şi pentru revendicarea drepturilor celor slabi şi nevoiaşi. Reprezentanţi din neamurile Haşim, Al-Muttalib, Asad bin 'Abd Al-'Uzza, Zahra bin Kilab şi Taim bin Murra au fost chemaţi să se întâlnească în locuinţa unui bătrân onorabil, 'Abdullah bin Jada'an At-Taimi, pentru a intra într-o confederaţie care să asigure cele mai sus-menţionate. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, la scurt timp după ce

[1] Ibn Hişam, 1/180-183; Zad Al-Ma'ad, 1/17
[2] Ibn Hişam, 1/184-187; Qalb Jazirat Al-Arab, p.260

fusese onorat cu mesajul Profeției, a fost martorul întrunirilor acestei ligi despre care a vorbit cu multă apreciere: "Am fost martor al confederației din casa lui 'Abdullah bin Jada'an. A fost mai atrăgător pentru mine decât cămilele roşii.[1] Chiar şi acum, în perioada islamului, aş fi de acord să asist la o asemenea întâlnire dacă aş fi invitat".[2]

De fapt, spiritul acestei confederații şi cursul deliberărilor care au avut loc acolo au marcat o separare completă de mândria tribală preislamică. Povestea care a dus la întrunirea ei spune că un om din clanul Zubaid a venit la Mekka unde i-a vândut nişte mărfuri lui Al-'As bin Ua'il As-Sami. Cel din urmă, a încercat, folosindu-se de trucuri, să nu-i plătească pentru bunurile cumpărate. Vânzătorul a căutat ajutor la diferitele clanuri Quraiş, dar aceştia n-au acordat nici o atenție cererilor lui îndreptățite. Atunci, el s-a retras pe un vârf de munte şi a început, cu tonalitatea cea mai ridicată a vocii sale, să recite versuri în care se plângea de nedreptățile suferite.

Az-Zubair bin 'Abdul-Muttalib a auzit de el şi a făcut cercetări asupra celor întâmplate. În consecință, părțile implicate în confederația menționată anterior s-au adunat şi au reuşit să-l forțeze pe Al-'As bin Ua'il să-i plătească lui Az-Zubaidi, banii datorați.[3]

Ocupația timpurie a lui Muhammed

Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - n-a avut nici o ocupație anume în adolescență, dar se spune că a fost păstor pentru neamul Sa'd din Mekka. La 25 de ani a plecat în Siria ca negustor în serviciul Khadijei. Ibn Ishaq a relatat că fiica lui Khuailid, Khadija, era o femeie de afaceri bogată şi de mare onoare. Ea obişnuia, în schimbul unui anumit procentaj din profit, să angajeze oameni pentru a-i face afacerile.

Poporul Quraiş se ocupa mai mult de negustorie, astfel că în momentul în care Khadija a aflat despre Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, de cuvintele sale pline de adevăr, de cinstea şi de bunele sale maniere, a trimis după el. Ea i-a oferit bani să plece în Siria şi să facă afaceri pentru ea şi i-a promis lui un procent mai mare. Ea l-a trimis cu el şi pe Maisara, simbriaşul ei. Muhammed a consimțit şi a

[1] Expresie des întâlnită pentru a evidenția valoarea sau importanța acelui lucru

[2] Mukthasar Surat Ar-Rasul, p. 30,31.

[3] Ibn Hişam, 1/113, 135

plecat cu robul Khadijei în Siria, pentru negoț.[1]

Căsătoria Profetului cu Khadija

Când el s-a întors la Mekka, Khadija a observat, prin suma de bani oferită, că avea mai mult profit şi mai mult spor decât de obicei.

De asemenea, Maisara i-a povestit de bunele maniere ale lui Muhammed, de cinstea, înțelepciunea, sinceritatea şi credința lui. Ea şi-a dat seama că şi-a atins ținta. Mulți bărbați de seamă o ceruseră în căsătorie, dar ea le refuzase întotdeauna avansurile. Ea şi-a mărturisit dorința prietenei sale Nafisa, fiica lui Maniia, care a mers imediat la Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. El a consimțit şi a cerut unchilor săi să meargă la unchiul Khadijei să vorbească despre această chestiune. La scurt timp, ei s-au căsătorit. La întocmirea contractului de căsătorie au fost martori cei din neamul Haşim şi şefii tribului Mudar. Aceasta a avut loc la două luni de la întoarcerea Profetului din Siria. Ca dar de nuntă, el i-a oferit douăzeci de cămile. Ea avea atunci patruzeci de ani şi era considerată cea mai bună femeie din familia ei atât ca obârşie şi avere, cât şi ca înțelepciune. Ea a fost prima femeie cu care s-a căsătorit Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Până la moartea ei, el nu s-a mai căsătorit cu nimeni altcineva.[2]

Khadija a purtat, cu excepția lui Ibrahim, toți copiii lui: Al-Qasim, Zeinab, Ruqaiia, Umm Kulthum, Fatima şi 'Abdullah, care mai era numit şi Taiiib sau Tahir. Toți fiii lui au murit în perioada copilăriei. Fiicele sale au mărturisit şi îmbrățişat islamul, emigrând mai apoi la Medina. Toate au decedat în timpul vieții Profetului, excepție făcând Fatima, care nu a murit în timpul vieții sale. Ea a murit la şase luni după moartea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască.[3]

Reconstrucția Al-Ka'ba şi controversa arbitrajului

Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a împlinit treizeci şi cinci de ani, tribul Quraiş a început să reconstruiască

[1] Ibn Hişam, 1/187,189
[2] Ibn Hişam, 1/189; Fiqh As-Sira, p.59; Talqih Fuhum Ahl-al-Athnar, p. 7
[3] Ibn Hişam, 1/190, 191; Fath Al-Bari, 7/507.

Al-Ka'ba. Aceasta era o clădire joasă, din piatră albă, care nu avea mai mult de 6,30 m înălțime, şi era construită încă de pe vremea lui Ismail. Nu avea nici măcar acoperiş, ceea ce oferea hoților cale liberă spre comorile aflate înăuntru. Fiind construită cu mult timp în urmă, era de asemenea expusă intemperiilor naturii, care-i slăbiseră şi crăpaseră zidurile. Cu cinci ani înaintea Profeției, în Mekka a fost o mare inundație care a afectat Al-Ka'ba, aproape până la demolare. Tribul Quraiş a fost astfel obligat să o reconstruiască, pentru a-i asigura sanctitatea şi poziția.

Şefii Quraişilor au hotărât să folosească doar banii obținuți cinstit pentru reconstruirea Al-Ka'ba, iar banii rezultați din prostituție, cămătă şi alte practici necinstite au fost excluşi. La început le-a fost teamă să dărâme zidul, dar Al-Ualid bin Al-Mughira Al-Mukhzumi a început lucrul. Văzând că nu i se întâmplă nimic, au început şi ceilalți să ajute la dărâmarea zidurilor, până când au ajuns la fundația turnată de Avraam. Când au început reconstruirea zidurilor, ei şi-au împărțit munca între triburi.

Fiecare trib era responsabil pentru reconstruirea unei anumite părți. Triburile au adunat pietre şi au început lucrul. Cel care zidea pietrele era un zidar roman, pe nume Baqum. Lucrarea a decurs în armonie până când a venit timpul ca Piatra Neagră sacră să fie reaşezată la locul ei. Atunci, a izbucnit o ceartă între şefii de trib, care a durat patru-cinci zile, fiecare revendicând onoarea de a aşeza piatra la locul ei.

Pumnalele erau pe punctul de a fi scoase din teacă şi vărsarea de sânge părea iminentă. Din fericire, cel mai în vârstă dintre şefi, Abu Omaiia bin Mughira Al-Makhzumi, a făcut o propunere care a fost acceptată de toți ceilalți.

El a spus: "Cel care intră primul în Sanctuar va lua o decizie în privința acestei probleme." Dorința lui Allah a fost ca Mesagerul Său - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - să intre primul în Moschee. Când l-au văzut, oamenii care erau de față au strigat într-un singur glas: "Al-Amin" ("Cel demn de încredere") a sosit. Suntem fericiți să ne supunem hotărârii lui." Calm şi stăpân pe sine, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a primit însărcinarea şi imediat a găsit o soluție care să-i mulțumească pe toți. A cerut o mantie pe care a aşternut-o pe pământ şi a aşezat piatra în mijlocul ei. Le-a cerut apoi reprezentanților diferitelor clanuri care erau printre ei să ridice împreună şi în acelaşi timp piatra. Când au ajuns cu piatra la locul potrivit, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a aşezat-o cu mâna sa în poziția potrivită.

Astfel, prin înțelepciunea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască, a fost domolită o situație foarte tensionată și îndepărtat un conflict grav.

După ce au terminat banii cinstiți pe care-i adunaseră, cei din tribul Quraiş s-au văzut nevoiți să elimine un areal de 5,5 m din partea de nord a Al-Ka'ba, numit Al-Hijr sau Al-Hatim. Ei i-au ridicat uşile cu doi metri deasupra nivelului solului, permițând astfel intrarea doar oamenilor pe care ei îi doreau.

Când structura a atins 13,7 m înălțime, au ridicat acoperişul care se sprijinea pe şase coloane. Când a fost încheiată construcția Al-Ka'ba, aceasta avea o formă pătrată şi cincisprezece metri înălțime. Latura care includea Piatra Neagră şi latura opusă acesteia măsurau fiecare zece metri lungime. Piatra Neagră era aşezată la o înălțime de 1,50 m deasupra nivelului solului. Celelalte două laturi măsurau fiecare doisprezece metri lungime. Uşa avea doi metri înălțime deasupra nivelului solului. O structură de construcție de 0,25 m înălțime şi 0,30 m lățime, în medie, înconjura Al-Ka'ba.

Aceasta a fost numită Aş-Şadheruan şi era inițial parte integrantă a Sfântului Sanctuar, însă Quraişii au lăsat-o în afara acestuia.[1]

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/215; Fiqh As-Sirah, pp. 62,63; Ibn Hişam, 2/192-197.

Al-Ka'ba. Aceasta era o clădire joasă, din piatră albă, care nu avea mai mult de 6,30 m înălțime, și era construită încă de pe vremea lui Ismail. Nu avea nici măcar acoperiș, ceea ce oferea hoților cale liberă spre comorile aflate înăuntru. Fiind construită cu mult timp în urmă, era de asemenea expusă intemperiilor naturii, care-i slăbiseră și crăpaseră zidurile. Cu cinci ani înaintea Profeției, în Mekka a fost o mare inundație care a afectat Al-Ka'ba, aproape până la demolare. Tribul Quraiș a fost astfel obligat să o reconstruiască, pentru a-i asigura sanctitatea și poziția.

Șefii Quraișilor au hotărât să folosească doar banii obținuți cinstit pentru reconstruirea Al-Ka'ba, iar banii rezultați din prostituție, cămătă și alte practici necinstite au fost excluși. La început le-a fost teamă să dărâme zidul, dar Al-Ualid bin Al-Mughira Al-Mukhzumi a început lucrul. Văzând că nu i se întâmplă nimic, au început și ceilalți să ajute la dărâmarea zidurilor, până când au ajuns la fundația turnată de Avraam. Când au început reconstruirea zidurilor, ei și-au împărțit munca între triburi.

Fiecare trib era responsabil pentru reconstruirea unei anumite părți. Triburile au adunat pietre și au început lucrul. Cel care zidea pietrele era un zidar roman, pe nume Baqum. Lucrarea a decurs în armonie până când a venit timpul ca Piatra Neagră sacră să fie reașezată la locul ei. Atunci, a izbucnit o ceartă între șefii de trib, care a durat patru-cinci zile, fiecare revendicând onoarea de a așeza piatra la locul ei.

Pumnalele erau pe punctul de a fi scoase din teacă și vărsarea de sânge părea iminentă. Din fericire, cel mai în vârstă dintre șefi, Abu Omaiia bin Mughira Al-Makhzumi, a făcut o propunere care a fost acceptată de toți ceilalți.

El a spus: "Cel care intră primul în Sanctuar va lua o decizie în privința acestei probleme." Dorința lui Allah a fost ca Mesagerul Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - să intre primul în Moschee. Când l-au văzut, oamenii care erau de față au strigat într-un singur glas: "Al-Amin" ("Cel demn de încredere") a sosit. Suntem fericiți să ne supunem hotărârii lui." Calm și stăpân pe sine, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a primit însărcinarea și imediat a găsit o soluție care să-i mulțumească pe toți. A cerut o mantie pe care a așternut-o pe pământ și a așezat piatra în mijlocul ei. Le-a cerut apoi reprezentanților diferitelor clanuri care erau printre ei să ridice împreună și în același timp piatra. Când au ajuns cu piatra la locul potrivit, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a așezat-o cu mâna sa în poziția potrivită.

Astfel, prin înțelepciunea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, a fost domolită o situație foarte tensionată şi îndepărtat un conflict grav.

După ce au terminat banii cinstiți pe care-i adunaseră, cei din tribul Quraiş s-au văzut nevoiți să elimine un areal de 5,5 m din partea de nord a Al-Ka'ba, numit Al-Hijr sau Al-Hatim. Ei i-au ridicat uşile cu doi metri deasupra nivelului solului, permițând astfel intrarea doar oamenilor pe care ei îi doreau.

Când structura a atins 13,7 m înălțime, au ridicat acoperişul care se sprijinea pe şase coloane. Când a fost încheiată construcția Al-Ka'ba, aceasta avea o formă pătrată şi cincisprezece metri înălțime. Latura care includea Piatra Neagră şi latura opusă acesteia măsurau fiecare zece metri lungime. Piatra Neagră era aşezată la o înălțime de 1,50 m deasupra nivelului solului. Celelalte două laturi măsurau fiecare doisprezece metri lungime. Uşa avea doi metri înălțime deasupra nivelului solului. O structură de construcție de 0,25 m înălțime şi 0,30 m lățime, în medie, înconjura Al-Ka'ba.

Aceasta a fost numită Aş-Şadheruan şi era inițial parte integrantă a Sfântului Sanctuar, însă Quraişii au lăsat-o în afara acestuia.[1]

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/215; Fiqh As-Sirah, pp. 62,63; Ibn Hişam, 2/192-197.

O ANALIZĂ SUCCINTĂ A BIOGRAFIEI PROFETULUI ÎNAINTE DE PRIMIREA PROFEȚIEI

În tinerețe, profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - era o întrupare a celor mai bune atribute sociale. El era un om exemplar, având o minte înțeleaptă şi o intuiție fără de greşeală. Profetul a fost dăruit cu inteligență, originalitate în gândire şi cu o capacitate de alegere meticuloasă a mijloacelor care conduceau spre țeluri precise.

Lunga sa tăcere l-a ajutat în mod favorabil în practica meditației şi a căutării profunde a adevărului. Mintea sa vioaie şi caracterul său pur au constituit instrumente ajutătoare în asimilarea şi înțelegerea căilor vieții şi a oamenilor atât a indivizilor, cât şi a comunității. El a evitat practicile superstițioase, dar a luat parte activă la dezbaterile constructive şi utile sau a recurs la solitudinea autoconsacrării. El se ferea să bea vin, să mănânce carne sacrificată pe altare de piatră sau să asiste la sărbătorile idolatre. Avea un dezgust total şi o aversiune extremă față de idoli. Nu putea tolera pe cineva care jura pe Al-Lat şi Al-'Uzza. Fără îndoială, vrerea lui Allah l-a ținut departe de toate practicile păcătoase şi abominabile. Chiar şi atunci când el avea tendința de a ceda instinctului său, de a se bucura de unele plăceri ale vieții sau de a urma unele tradiții nerespectabile, providența lui Allah intervenea pentru a împiedica asemenea lucruri. Ibn Al-Athir povestea că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a spus: "Exceptând două cazuri, n-am încercat niciodată să fac ceea ce face poporul meu. De fiecare dată, Allah a intervenit şi m-a împiedicat să fac aceste lucruri şi de atunci n-am mai încercat niciodată. Odată, când eram în partea de sus a Mekkăi, l-am rugat pe tovarăşul meu păstor să aibă grijă de oile mele. Voiam să cobor în Mekka şi să mă distrez, aşa cum făceau tinerii. Am coborât în prima casă din Mekka, unde am auzit muzică. Am intrat şi am întrebat: "Ce se întâmplă aici?" Cineva a răspuns: "Este o petrecere de nuntă". Am stat jos şi am ascultat, dar curând am căzut într-un somn adânc. Am fost trezit de căldura soarelui. M-am întors la tovarăşul meu păstor şi i-am povestit ce mi se întâmplase. De atunci înainte, n-am mai încercat niciodată să fac asta".

Al-Bukhari a relatat cu acordul lui Jabir bin 'Abdullah că el a spus: "Pe când oamenii reconstruiau Al-Ka'ba, profetul Muhammed - Allah să-l

binecuvânteze şi să-l miluiască - a mers cu 'Abbas să care nişte pietre. 'Abbas a spus: "Pune-ţi pânza din jurul coapselor în jurul gâtului ca să te aperi de pietre." În timp ce făcea acest lucru, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a căzut la pământ şi ochii i s-au îndreptat spre cer. Mai târziu, s-a trezit şi a ţipat: "Pânza mea din jurul coapselor...?! Pânza mea din jurul coapselor...?!" S-a înfăşurat apoi cu pânză în jurul coapselor". Într-o altă relatare, se spune: "Coapsele lui n-au mai fost văzute după aceea, niciodată".[1]

Specialiştii sunt de acord în a atribui tânărului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - un comportament plin de modestie şi virtuţi, precum şi de maniere pline de graţie. El s-a dovedit a fi un ideal masculin şi posesor al unui caracter nepătat. Era cel mai îndatoritor faţă de compatrioţii săi, cel mai onest în discuţii şi cel mai blând ca fire. El avea sentimentele cele mai delicate, era pur şi ospitalier şi impresiona întotdeauna oamenii prin fizionomia sa care inspira pietate. El era cel mai cinstit şi cel mai bun în a-şi ţine întotdeauna promisiunile. De comun acord, concetăţenii săi i-au atribuit titlul de Al-'Amin ("Cel demn de încredere"). Mama credincioşilor, Khadija - Allah să fie mulţumit de ea, a spus odată: "El îşi ajută rudele de sânge, îi ajută pe cei săraci şi nevoiaşi, întreţine oaspeţii şi îndură multe greutăţi pe calea Adevărului."[2]

În umbra mesajului din peştera de la Hira

În jurul vârstei de 40 de ani, profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - îşi făcuse un obicei din a-şi petrece ore lungi în singurătate, meditând asupra tuturor aspectelor creaţiei din jurul lui. Această înclinaţie spre meditaţie l-a ajutat să se diferenţieze în gândire faţă de compatrioţii lui. El obişnuia să se hrănească doar cu fiertură de orz (Sauiq) şi apă şi apoi se îndrepta direct spre dealurile şi văgăunile din apropierea Mekkăi.

Una dintre acestea constituia, în mod particular, refugiul lui preferat: peştera Hira', din muntele An-Nur.

La o distanţă de numai 3 km de Mekka se afla o văgăună mică de

[1] Sahih Al-Bukhari, Capitolul "Construirea Al-Ka'ba", 1/540. În islam, bărbaţilor nu le este permis să-şi arate unii altora regiunea dintre buric şi genunchi.

[2] Sahih Al-Bukhari, 1/3.

3,6 m lungime şi 1,5 m lăţime. Îi plăcea întotdeauna să meargă acolo şi să invite drumeţii să împartă cu el modestele sale provizii. El obişnuia să-şi dedice cea mai mare parte a timpului, mai ales în luna Ramadan, rugăciunii şi meditaţiei asupra universului din jurul său. Inima sa era neliniştită din cauza păcatelor morale şi a idolatriei care făcea ravagii printre semenii săi şi se simţea încă neajutorat, fiindcă nu avea la îndemână nici o învăţătură sau o metodă anume care să-l ajute să corecteze practicile păgâne din jurul lui. Solitudinea însoţită de acest fel de contemplaţie trebuie înţeleasă prin perspectiva ei divină. Era o etapă preliminară perioadei marilor responsabilităţi pe care, foarte curând, avea să le poarte pe umerii săi.[1]

Intimitatea şi detaşarea de impurităţile vieţii erau două premise indispensabile posibilităţi sufletului Profetului de a se afla în strânsă comuniune cu Puterea Nevăzută, aflată în spatele tuturor aspectelor existenţei, în acest univers infinit. A fost o perioada bogată în intimitate care a durat trei ani şi a pregătit calea unei noi ere, de contact indisolubil cu Allah.[2]

Îngerul Gavriil aduce Revelaţia

Când el a împlinit patruzeci de ani, vârsta desăvârşirii perfecţiunii, la care li se poruncea întotdeauna Profeţilor să-şi dezvăluie Mesajul, semnele Profeţiei au început să apară şi să licărească la orizontul vieţii sale. Erau viziuni adevărate pe care el le-a avut timp de şase luni. Perioada revelaţiei a durat douăzeci şi trei de ani. Aşadar, aceste şase luni de viziuni adevărate reprezintă o parte integrantă a celor patruzeci şi şase de părţi ale Revelaţiei.

În luna Ramadan, în cel de-al treilea an de solitudine în peştera de la Hira', Voinţa lui Allah a făcut ca îndurarea Sa să se coboare pe pământ şi, astfel, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să primească Profeţia. Lumina Revelaţiei s-a revărsat asupra lui cu primele versete ale Nobilului Coran.[3]

În ceea ce priveşte data exactă a revelării acestora, investigaţia atentă a dovezilor circumstanţiale şi a reperelor relevante indică noaptea de luni, a

[1] Rahmat Al-lil-'alamin, 1/47; Ibn Hişam, 1/235,236; Fi Zilal Al-Qur'an, 29/166.
[2] Fi Zilal Al-Qur'an, 29/166,167.
[3] Fath Al-Bari, 1/27.

douăzeci şi una zi a Ramadanului, adică 10 august 610 e.n., când profetul Muhammed avea 40 de ani, 6 luni şi 12 zile, adică 39 de ani gregorieni, 3 luni şi 22 zile.[1]

'A'işa - Allah să fie mulţumit de ea - a povestit despre cel mai semnificativ eveniment, care a adus lumina divină ce avea să risipească întunericul necredinţei şi ignoranţei, dând vieţii un nou curs şi înfăptuind una dintre cele mai serioase modificări din istoria omenirii.

Prevestitorii Revelaţiei şi-au asumat forma viziunilor reale care se puteau transforma oricând într-o realitate frapantă.

După asta, Profetului a început să-i placă tot mai mult această solitudine şi mergea mereu la peştera Hira' pentru a se cufunda în rugăciune în anumite nopţi, înainte de a se întoarce la familia sa. După aceea, revenea pentru o şedere similară.

Deodată, pe neaşteptate, îngerul Gavriil a venit la el şi i-a spus: "Citeşte!" "Nu ştiu să citesc.", a răspuns el (Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască). Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a descris această întâmplare astfel: "Atunci, el m-a apucat şi m-a scuturat puternic şi mi-a poruncit din nou: "Citeşte!" I-am repetat că nu ştiu să citesc, dar m-a strâns din nou şi a zis: "Citeşte!"

"Citeşte! În numele Domnului Tău care a creat,
Care l-a creat pe om din sânge închegat!
Citeşte! Domnul tău este cel mai Nobil" [96:1-3]

Profetul a repetat aceste versete, tremurând de frică. El s-a întors la nevasta lui, Khadija, şi i-a spus: "Acoperă-mă ..... acoperă-mă". Ea l-a acoperit până ce s-a simţit din nou în siguranţă. El a informat-o pe Khadija despre incidentul din peşteră şi a adăugat că era înspăimântat. Soţia lui a încercat să-l liniştească şi l-a asigurat, spunându-i: "Allah nu te va face de ruşine niciodată. Tu îţi ajuţi neamurile, tu porţi povara celor slabi, tu îi ajuţi pe cei săraci şi nevoiaşi, tu întâmpini oaspeţii şi tot tu înduri multe greutăţi pe calea Adevărului".

Ea a plecat atunci cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - la vărul ei, Uaraqa bin Naufal bin Asad bin 'Abd Al-'Uzza, care îmbrăţişase creştinismul în perioada preislamică şi transcria acum Biblia în

[1] Există anumite divergenţe între savanţii musulmani în ceea ce priveşte data exactă a pogorârii primei Revelaţii. Eu am însemnat-o însă pe cea care pare a fi corectă. Pentru detalii, consultaţi Sahih Muslim, Musnad Ahmad, Rahmat Al-lil'alamin, Al-Hakim şi Al-Baihaqi etc.

limba ebraică. El era bătrân şi orb. Khadija a spus: "Vere al meu! Ascultă-l pe nepotul tău!" Uaraqa a spus: "O, nepoate! Ce ai văzut?" Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - i-a povestit ce i se întâmplase.

Uaraqa a răspuns: "Acesta este Namus[1], îngerul pe care Allah l-a trimis la Moise. Aş vrea să fi fost mai tânăr. Aş vrea să pot trăi până în ziua în care poporul tău se va lepăda de tine". Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - l-a întrebat: "Mă vor alunga ei?" Uaraqa a răspuns afirmativ şi a spus: "Oricine a venit cu un asemenea Mesaj a fost tratat cu duşmănie şi, dacă aş mai trăi până în ziua aceea, atunci te-aş sprijini cu putere".

At-Tabari şi Ibn Hişam au relatat că Mesagerul Lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a părăsit peştera de la Hira' după ce a fost surprins de Revelaţie, dar mai târziu s-a întors la peşteră şi şi-a continuat izolarea. După aceea, s-a întors la Mekka. At-Tabari a relatat despre acest incident, spunând:

"După ce a povestit despre apariţia Revelaţiei, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a spus: "N-am fost niciodată mai dezgustat decât de un poet sau de un nebun. Nu suport să mă uit la nici unul dintre ei. Niciodată nu voi povesti cuiva din tribul Quraiş despre Revelaţia mea. Voi urca pe un munte şi mă voi arunca de acolo ca să mor. Asta îmi va aduce uşurare. Am pornit să fac acest lucru, dar, la jumătatea urcuşului pe munte, am auzit o voce din cer, spunând: "O, Muhammed! Tu eşti Mesagerul lui Allah şi eu sunt Gavriil." Am privit în sus şi l-am văzut pe Gavriil sub forma unui om cu picioarele întinse pe orizont. El a spus: "O, Muhammed! Tu eşti Mesagerul lui Allah şi eu sunt Gavriil." M-am oprit şi l-am privit. Vederea lui mi-a abătut atenţia de la ceea ce voiam să fac. Am rămas pe loc, transfigurat. Am încercat să-mi mut privirea de la el, însă, în orice direcţie priveam, îl vedeam. M-am oprit în loc, înmărmurit, până ce Khadija a trimis pe cineva să mă caute. El a coborât la Mekka şi s-a întors, în timp ce eu am rămas tot în acelaşi loc.

Atunci, Gavriil a plecat şi eu m-am întors acasă. Am găsit-o pe Khadija acasă şi m-am aşezat foarte aproape de ea. Ea a întrebat: "Tată al lui Qasim! Unde ai fost? Am trimis pe cineva să te caute. El a mers la

[1] Namus este îngerul căruia i-au fost încredinţate Mesajele Divine. Este vorba despre îngerul Gavriil.

Mekka şi apoi s-a întors la mine." I-am povestit ceea ce văzusem. Ea a răspuns: "Este un semn prielnic, soţul meu. Adună-te! Jur pe Allah că tu eşti Mesagerul acestei naţiuni". Atunci ea s-a ridicat şi a mers la Uaraqa să-i povestească. Uaraqa a spus: "Jur pe Allah că el s-a întâlnit cu acelaşi înger care i-a fost trimis şi lui Moise. El este Profetul acestei naţiuni. Spune-i să aibă răbdare." Ea s-a întors la el şi i-a transmis cuvintele lui Uaraqa. Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a încheiat perioada de izolare şi a coborât la Mekka, a mers la Uaraqa, care i-a spus: "Tu eşti Profetul acestei naţiuni. Jur pe Allah că l-ai privit pe acelaşi înger care i-a fost trimis şi lui Moise."[1]

Câteva zile mai târziu, Uaraqa a murit şi revelaţia s-a întrerupt.[2]

Întreruperea Revelaţiei

Ibn Sa'd a relatat de la Ibn 'Abbas că Revelaţia a dispărut timp de câteva zile[3]. În urma unui studiu atent, acest lucru pare a fi foarte probabil.

Între timp, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a fost afectat de un fel de depresie combinată cu uimire şi perplexitate. Al-Bukhari a povestit: "Revelaţia divină s-a oprit pentru o vreme şi Profetul s-a întristat atât de tare, încât, după cum am auzit, a încercat de mai multe ori să se arunce de pe vârful muntelui, dar, ori de câte ori ajungea pe vârful unui munte cu intenţia de a se arunca, îngerul Gavriil îi apărea înainte şi îi spunea: "O, Muhammed! Tu eşti fără îndoială Mesagerul lui Allah întru adevăr". În acel moment, inima lui se liniştea, el devenea calm şi se întorcea acasă.

El proceda astfel ori de câte ori Revelaţia întârzia să apară, însă, tot de atâtea ori, Gavriil apărea în faţa sa, repetându-i ceea ce-i spusese mai înainte.[4]

---

[1] At-Tabari, 2/207; Ibn Hişam, 1/237, 238.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/2,3
[3] Fath Al-Bari, 1/27, 12/360.
[4] Sahih Al-Bukhari, 2/340.

Încă o dată, îngerul Gavriil aduce Revelația lui Allah

Ibn Hajar a spus: "Aceasta (dispariția revelației lui Allah pentru câteva zile) a fost pentru a-l elibera pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - de frica pe care o simțea şi pentru a-l face să dorească Revelația. Când umbrele nedumeririi s-au retras, flamurile Adevărului au fost ridicate. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a ştiut atunci cu siguranță că el devenise Mesagerul Marelui Stăpân."

El credea că, în mod cert, cel care venise la el nu era altcineva decât vestitorul Revelației. Aşteptarea şi tânjirea lui după Revelație a constituit o motivație puternică pentru statornicia şi autocontrolul său în momentul apariției Revelației de la Allah.

Al-Bukhari a relatat de la Jabir bin 'Abdullah că-l auzise pe Mesagerul lui Allah vorbind despre perioada de pauză, astfel: "În timp ce mă plimbam am auzit o voce din cer. Am privit în sus şi, mai mult ca sigur, era acelaşi înger care mă vizitase în peştera de la Hira'. El şedea între pământ şi cer pe un scaun. Mi-a fost foarte frică de el şi am îngenunchiat pe pământ. Am mers apoi acasă, spunând: "Acoperă-mă...! Acoperă-mă...!" Allah mi-a dezvăluit aceste versuri:

"O, tu cel acoperit!
Ridică-te şi îndeamnă!
Pe Domnul tău preamăreşte-L,
Veşmintele tale curățeşte-le
Şi de nelegiuire stai departe". [74:1-5]

Din acest moment, revelația a început să vină cu putere, frecvent şi periodic.[1]

Detalii pertinente referitoare la formele Revelației

Înainte de a intra în detalii referitoare la perioada Revelației, am dori să ne familiarizăm cu etapele ei, care au constituit sursa principală a Mesajului şi subiectul-cheie al Chemării. În legătură cu perioada Revelației,

[1] Sahih Al-Bukhari, Cartea Tafsir, 2/733

Ibn Al-Qaiiim a enumerat următoarele etape:

1. Perioada viziunilor reale. Aceasta a reprezentat punctul de plecare a Revelației spre Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!.

2. Ceea ce îngerul a plasat în mod nevăzut în mintea şi inima Profetului. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Sfântul Spirit mi-a dezvăluit: "Nici un suflet nu va pieri până nu primeşte ceea ce-i revine. Temeți-vă de Allah şi cereți-l cum ştiți voi mai frumos. Nu cumva să credeți că păcătuind veți primi ceea ce are Allah, pentru că ceea ce este la El nu se poate obține decât supunându-vă Lui".

3. Îngerul îl vizita pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - sub chip de ființă omenească şi îi vorbea direct. Aceasta i-a permis să înțeleagă pe deplin ce spunea acesta. Îngerul a fost uneori văzut sub acest chip şi de companionii Profetului.

4. Îngerul venea la el ca un "dangăt de clopot" şi aceasta era cea mai dificilă formă. Îl apuca strâns pe Profet, iar sudoarea îi şiroia pe frunte, chiar şi în cele mai răcoroase dintre zile. Dacă Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era călare pe cămila lui, aceasta, neputându-i suporta greutatea, îngenunchia imediat la pământ. Odată, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a avut o asemenea revelație în timp ce şedea alături de Zaid, coapsa sa atingând-o pe a acestuia din urmă. În acel moment, Zaid a simțit o presiune care aproape că i-a rănit coapsa.

5. Profetul l-a văzut pe înger în forma lui adevărată. Îngerul i-a dezvăluit ceea ce Allah îi poruncise să-i dezvăluie. Aceasta, după cum se menționează în Coran (în "Capitolul An-Najm"), s-a întâmplat de două ori.

6. Ceea ce Allah Însuşi i-a dezvăluit în ceruri, când el s-a înălțat la cer şi a primit porunca lui Allah pentru rugăciune.

7. Cuvintele lui Allah către Mesagerul Său - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în mod direct, fără medierea unui înger. Acesta a fost un privilegiu acordat lui Moise - Pacea să fie cu el, fapt menționat cu claritate în Coran, aşa cum, de asemenea, este menționat şi în ceea ce-l priveşte pe Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, însă despre acest lucru vom vorbi pe larg în capitolul "Călătoria nocturnă şi Înălțarea".

Unii învățați teologi au adăugat încă o etapă, a opta, care este însă controversată şi în care ei afirmă că Allah a vorbit Profetului - Allah să-l

binecuvânteze şi să-l miluiască! - direct, fără nici o cortină interpusă. Această presupunere rămâne însă neconfirmată.[1]

Îndemnul la religia lui Allah Cel Preaînalt

Prima revelaţie cuprindea numeroase porunci, simple ca formă, dar de mare utilitate şi cu ramificaţii extinse, şi i-a fost trimisă Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - prin următoarele versete:

O, tu cel acoperit! / Ridică-te şi îndeamnă! / Pe Domnul tău preamăreşte-L, / Veşmintele tale curăţeşte-le / Şi de nelegiuire stai departe / Şi nu dărui, căutând să dobândeşti mai mult, / Şi pentru Domnul tău îndură! [74:1-7]

Pentru a înlesni înţelegerea Mesajului îl vom împărţi în elementele sale cele mai simple:

1. Îndemnarea are ca obiectiv înştiinţarea tuturor celor care nesocotesc poruncile lui Allah asupra consecinţelor grave pe care le implică un asemenea comportament, creând, totodată, un impact fără precedent în mintea şi în inima lor.

2. Preamărirea Domnului înseamnă că singura măreţie care trebuie proslăvită pe pământ este exclusiv cea a lui Allah, celelalte vanităţi fiind menite să dispară, deoarece numai Allah merită să fie preamărit.

3. Curăţirea veşmintelor şi ocolirea tuturor aspectelor abominabile subliniază clar necesitatea indispensabilă de a păstra atât exteriorul, cît şi interiorul curate şi pure, curăţind şi păzind în acelaşi timp sufletul împotriva diferitelor ispite. Numai pe această cale, sufletul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - putea atinge starea ideală pentru a fi ales şi pentru a se bucura de Mila, Protecţia, Siguranţa, Călăuzirea şi Lumina lui Allah etern strălucitoare. Astfel, el va reprezenta cel mai bun exemplu pentru umanitate, atrăgând inimile curate şi inspirând frică şi respect inimilor rătăcite, aşa încât toată lumea, cu voie sau fără voie, se va îndrepta spre el şi îl va considera drept piatra de temelie a bunăstării ei, sub toate aspectele.

4. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - să nu-şi considere lupta pe calea lui Allah ca pe o faptă de laudă, care-l îndreptăţeşte la o mare recompensă. Din contră, el trebuie să se

[1] Zad Al-Ma'ad, 1/18

străduiască din răsputeri, să-şi dedice toate eforturile şi să fie gata să facă orice sacrificiu, într-un spirit de uitare de sine, învăluit permanent de conştiinţa prezenţei lui Allah, fără a avea nici cel mai mic sentiment de mândrie pentru faptele sau sacrificiile sale.

5. Ultimul verset face aluzie la atitudinea ostilă a necredincioşilor, care îl vor batjocori atât pe el, cât şi pe adepţii săi. Ei ar putea să-l defăimeze şi răutatea lor ar putea atinge punctul culminant prin încercările de a atenta la viaţa sa şi a tuturor credincioşilor din jurul său. În acest caz, el trebuie să aibă răbdare, să persevereze şi să dea dovadă de un curaj desăvârşit pentru unicul ţel de a fi pe placul lui Allah.

Acestea erau condiţiile de bază pe care Profetul trebuia să le respecte: porunci foarte simple în aparenţă, fascinante prin ritmul lor calm, dar extrem de eficace în practică. Ele au constituit vârtejul care a ridicat în toate colţurile lumii o furtună de dimensiuni uriaşe.

Versetele includ componentele unei noi chemări şi a propagării unui nou mesaj. Un avertisment implică în mod logic existenţa unor practici păcătoase, cu consecinţe dureroase pentru făptuitori şi, din moment ce viaţa prezentă nu este singurul loc unde oamenii sunt chemaţi să dea socoteală pentru toate faptele lor rele sau măcar pentru unele dintre acestea, atunci avertismentul ar trebui să includă în mod necesar şi chemarea oamenilor de a da socoteală într-o anumită zi, adică Ziua Învierii, care sugerează existenţa şi a unei alte vieţii decât cea pe care o trăim.

Toate versetele îndeamnă oamenii să mărturisească răspicat Unicitatea lui Allah, să lase toate problemele lor în grija lui Allah Preaînaltul şi să-şi subordoneze propriile dorinţe pentru slujirea lui Allah.

Componentele chemării islamice ar putea fi schiţate astfel:

A. Unicitatea lui Allah.

B. Credinţa în Viaţa de Apoi.

C. Sfinţirea şi înălţarea sufletului deasupra păcatelor şi faptelor abominabile care atrag după ele consecinţe teribile şi, pe lângă acestea, nevoia stringentă de a dezvolta virtuţi şi maniere asociate obiceiului de a face fapte bune.

D. Încredinţarea tuturor problemelor în Mâinile lui Allah, Cel Preaînalt.

E. Toate cele de dinainte să acţioneze ca un corolar natural al credinţei neştirbite în Mesajul lui Muhammed şi supunerea faţă de nobila sa autoritate şi dreapta călăuzire.

Versetele au fost prefațate, prin vocea Celui Preaînalt, de o chemare cerească, prin care se poruncea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - să-şi asume această responsabilitate (de a chema oamenii la Allah), înfricoşătoare prin măreția sa. Versetele au avut menirea de a-l obliga să-şi părăsească "somnul", de a-l scoate din carapacea sa şi de a-l despărți de viața caldă şi liniştită, conducându-l astfel pe o nouă cale presărată de nenumărate greutăți, calea lui Allah, pentru care este necesară o mare străduință:

"O, tu cel acoperit,

Ridică-te şi îndeamnă!". [74:1-2]

Ceea ce sugerează că: "A trăi doar pentru sine este foarte uşor, dar s-a hotărât ca tu (Muhammed) să porți pe umeri această grea sarcină. În consecință, somnul, confortul sau patul cald vor deveni plăceri străine ție. Aşadar, O, Muhammed, scoală-te repede şi fii gata pentru lupta şi truda ce te aşteaptă. Nu e timp pentru somn şi alte plăceri. Domnul a făcut ca responsabilități grave să cadă la sorții tăi şi să te conducă în tumultul vieții."

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a reuşit cu succes să se pună pe picioare şi să înfrunte această sarcină. El a înaintat într-un spirit de completă abnegație, străduindu-se fără încetare şi fără a refuza vreodată să poarte această sarcină de mare încredere de a "trezi" omenirea şi marea greutate a noii credințe, precum şi strădania de peste douăzeci de ani, fără ca nimic să-i abată atenția de la impresionanta îndatorire.

Fie ca Allah să-l răsplătească atât pentru noi, cât şi pentru întreaga omenire. Următorul studiu aflat la îndemână ne dă o mică idee despre lunga sa strădanie şi despre lupta neîncetată pe care el le-a depus după ce a primit sarcina de Mesager şi Profet.[1]

[1] Fi Zilal Al-Qur'an, 29/168-171,182

ETAPELE CHEMĂRII

Chemarea lui Muhammed ar putea fi divizată în două perioade distincte:

1. Perioada mekkană: aproape treisprezece ani.
2. Perioada medinită: zece ani.

Fiecare dintre cele două perioade are trăsături distincte, uşor reperabile în urma unor cercetări meticuloase a circumstanţelor ce au caracterizat fiecare perioadă în parte.

Perioada mekkană poate fi divizată în trei etape:

1. Etapa Chemării în secret: trei ani.
2. Etapa proclamării Chemării în Mekka: de la începutul celui de-al patrulea an al Profeţiei, până aproape de sfârşitul celui de-al zecelea an al Profeţiei.
3. Etapa chemării la islam şi propagarea ei dincolo de Mekka. Aceasta a durat de la sfârşitul celui de-al zecelea an al Profeţiei, până când Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a emigrat la Medina.

Etapa medinită va fi discutată într-un alt capitol, la timpul potrivit.

PRIMA ETAPĂ
STRĂDANIA PE CALEA CHEMĂRII

Trei ani de chemare în secret

Este bine cunoscut faptul că Mekka a fost centrul cultural, social şi religios al arabilor şi că acolo au locuit cei care aveau custodia Al-Ka'ba. Protecţia şi paza idolilor şi a chipurilor cioplite în piatră, care erau venerate de toţi arabii, erau în sarcina locuitorilor din Mekka. De aici şi dificultatea de a atinge ţinta reformei şi a corectitudinii într-un loc considerat "cuibarul idolatriei". A propovădui într-o asemenea atmosferă implica fără îndoială o voinţă şi o hotărâre de neclintit. Iată de ce chemarea la islam a îmbrăcat o formă clandestină, astfel încât mekkanii să nu se înfurie la această neaşteptată surpriză.

Primii musulmani

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a început, în mod natural, chiar din propria casă, sacra misiune, îndreptându-se apoi spre oamenii aflaţi în strânsă legătură cu el. El i-a chemat la islam pe toţi cei pe care i-a considerat pregătiţi pentru a primi Adevărul care venise de la Domnul său. De altfel, câţiva oameni care nu se îndoiseră nici măcar o clipă că Muhammed este adevăratul profet au răspuns imediat chemării sale şi au îmbrăţişat cu mare bucurie adevărata credinţă. Ei sunt cunoscuţi în literatura islamică drept primii musulmani.

Khadija, soţia Profetului, "mama credincioşilor", a fost prima care a aderat la comunitatea islamică, fiind apoi urmată de sclavul eliberat al acestuia, Zaid bin Haritsa, de vărul său, 'Ali bin Abu Talib, care locuise cu el încă din copilărie, şi de prietenul său intim, Abu Bakr As-Siddiq. Toţi aceştia au mărturisit islamul încă din prima zi a chemării.[1] Chiar din prima clipă în care a îmbrăţişat islamul, Abu Bakr s-a dovedit a fi un adept energic şi foarte zelos. El era îndatoritor, blând şi drept. Oamenii obişnuiau să-i frecventeze casa, căutând să-i fie alături pentru înţelepciunea şi

[1] Rahmat-ul-lil'alamin, 1/50

prietenia sa, precum şi pentru afaceri şi plăcerea de a fi împreună. El îi chema la islam pe toţi cei în care avea încredere şi, prin eforturile sale personale, un număr mare de oameni s-a convertit la islam, printre care: 'Uthman bin 'Affan Al-Umaui, Az-Zubair bin 'Auuam Al-Asadi, 'Abdur Rahman bin 'Auf, Sa'd bin Abu Uaqqas, Az-Zuhri şi Talha bin 'Ubaidullah At-Tammi. Aceşti opt bărbaţi au fost înaintaşii sau, mai exact, "avangarda" noii credinţe în Arabia.

Printre primii musulmani s-au numărat şi: Bilal bin Raba (abisinianul), Abu 'Ubaidah bin Al-Jarra din neamul Harith bin Fahr (cei mai demni de încredere din naţiunea musulmană), Abu Salama bin 'Abd Al-Asad, Al-Arqam bin Abu Al-Arqam din tribul Makhzum, 'Uthman bin Maz'un şi cei doi fraţi ai lui, Qudama şi 'Abdullah, 'Ubaidah bin Al-Harith bin Al-Muttalib bin 'Abd Munaf, Sa'id bin Zaid Al-'Adaui şi soţia lui, Fatima, fiica lui Al-Khattab (sora lui 'Omar bin Al-Khattab), Khabbab bin Al-Aratt, 'Abdullah bin Mas'ud Al-Hadhali şi mulţi alţii. Aceştia erau predecesorii musulmani. Ei aparţineau diferitelor clanuri ale tribului Quraiş. Ibn Hişam, unul dintre biografi, a apreciat că erau mai mult de patruzeci de persoane.[1]

Ibn Ishaq a spus: "Atunci oamenii au intrat în rândurile islamului în cete, bărbaţi sau femei, şi noua credinţă n-a mai putut fi ascunsă".[2]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - se întâlnea cu noii adepţi în intimitate şi îi învăţa despre noua credinţă, deoarece chemarea la islam se desfăşura încă pe baze individuale şi secrete. Revelaţia a devenit mai puternică şi a continuat după primele versete: "O, tu, cel acoperit!" Versetele şi fragmentele de capitole erau dezvăluite în acel moment cu pauze minunate şi puternice şi cu ritmuri fascinante, în strânsă armonie cu acel cadru delicat. Tema lor principală se referea la purificarea sufletului şi la împiedicarea musulmanilor de a cădea pradă strălucirii înşelătoare a vieţii lumeşti. Primele versete au prezentat o imagine fidelă a Iadului şi a Raiului, conducând credincioşii pe o cale diametral opusă practicilor păcătoase, care abundau printre compatrioţii lor.

[1] Ibn Hişam, 1/245-262
[2] Ibn Hişam, 1/262

As-Salat (Rugăciunea)

Muqatil bin Sulaiman a spus: "Rugăciunea a fost stabilită ca un ritual obligatoriu, într-o fază incipientă a chemării islamice, presupunând două Raka'h (unități de rugăciune) dimineața, și la fel după-amiaza.

"... și preamărește-L pe Domnul tău cu laudă, atât spre seară cât și spre dimineață!" [40:55]

Ibn Hager a spus: "Cu siguranță, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se ruga înainte de "călătoria de noapte", dar rămâne încă o problemă controversată dacă rugăciunea era sau nu un ritual obligatoriu înainte de a se instala regula celor cinci rugăciuni pe zi. Se povestește că rugăciunea obligatorie a fost stabilită de două ori pe zi, dimineața înainte de răsărit și seara înainte de apus. Numeroși povestitori spun că, atunci când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a primit prima Revelație, îngerul Gavriil a continuat și l-a învățat cum să facă spălarea rituală (Uudu). Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a terminat, el a luat o mână de apă și i-a stropit șalele.[1]

Ibn Hișam a relatat că, atunci când era timpul de rugăciune, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și tovarășii săi mergeau într-o vale muntoasă pentru a se ruga în secret. Abu Talib i-a văzut odată rugându-se pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și pe Ali și i-a întrebat ce puneau la cale. Când a aflat că aceea era o rugăciune obligatorie, i-a îndemnat să continue ceea ce făceau[2].

Tribul Quraiș aude despre Chemare

Vestea despre Chemare, chiar dacă această etapă se desfășura în mod clandestin și pe baze individuale, s-a răspândit și a acaparat interesul public în toată Mekka. La început, mekkanilor nu le prea păsa de Muhammed și nu țineau cont de învățăturile sale.

---

[1] Mukhtasar Sirat-ur-Rasul, p.88
[2] Ibn Hișam, 1/247

Inițial, ei au crezut că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - era doar un filosof religios, la fel ca Omaiia bin Abu As-Salt, Quss bin Sa'ida 'Amr bin Nufail şi alții asemenea lor, care filozofau despre dumnezeire şi despre obligațiile religioase. Curând însă această atitudine de indiferență s-a transformat într-una de adevărată înțelegere.

Politeiştii din tribul Quraiş au început să urmărească mişcările lui Muhammed, neliniştiți de posibilitatea răspândirii Chemării lui şi a schimbării mentalității majoritare.[1]

După trei ani de activitate secretă, a ieşit la iveală un grup dintre credincioşi, marcați de spiritul fraternității şi cooperării, având un obiectiv bine definit în mintea lor: propagarea şi înrădăcinarea chemării la islam. Timp de trei ani, Muhammed s-a mulțumit să propovăduiască într-un cerc îngust de oameni. Venise însă timpul să predice credința Domnului "la câmp deschis".

Îngerul Gavriil i-a adus Revelația Voinței lui Allah de a-şi înfrunta poporul, de a le anula falsitatea şi de a le zdrobi practicile idolatre.

[1] Fiqh As-Sirah, Ibn Al-Athir, p. 77-78

A DOUĂ ETAPĂ
PROPOVĂDUIREA DESCHISĂ

Prima revelație privitoare la propovăduire

"Şi să-i previi tu pe oamenii care-ți sunt cei mai apropiați!" [26:214]

Acesta a fost primul verset dezvăluit în acest sens. Este inclus în "Capitolul Aş-Su'ara", din Coran, care relatează povestea lui Moise - Pacea să fie cu el, de la primele zile ale Profeției sale, la migrarea fiilor lui Israel, fuga lor de faraon şi de oamenii lui şi până la înnecarea faraonului şi a gloatei sale. De fapt, acest capitol relatează diferitele etape prin care a trecut Moise - Pacea fie cu el - în lupta sa cu faraonul şi întru îndeplinirea misiunii sale de a-şi chema poporul la Allah.

Mai mult, include povestiri în care se vorbeşte despre groaznicul sfârşit care-i aşteaptă pe cei ce i-au defăimat pe Mesageri, aşa cum au făcut şi compatrioții lui Noe, 'Ad, Thamud, Avraam, Lot şi Ahlul-Aikah.

Cronologic, acest capitol aparține perioadei mekkane de mijloc, când mediul cultural păgân din Mekka a luat contact cu lumina Profeției, care i-a dezvăluit pe mekkani în dispoziția lor cea mai arogantă. Pe scurt, mesajul pe care acest capitol îl comunică este: "Adevărul este insurmontabil. Când spiritul Profeției a ajuns la Mekka, a fost blocat de adepții păcatului. Însă, Adevărul, spre deosebire de minciună, este menit să dăinuiască veşnic, în timp ce minciuna este sortită cu siguranță pieirii".

Chemarea celor mai apropiate rude

În ascultarea Poruncilor lui Allah, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a reunit atât rudele din neamul Haşim, cât şi un grup din neamul Al-Muttalib bin 'Abd Munaf. Adunarea număra patruzeci şi cinci de oameni.

Abu Lahab a luat inițiativă şi s-a adresat Profetului, astfel: "Aceştia sunt unchii şi verii tăi, aşadar vorbeşte la obiect, dar mai întâi de toate trebuie să ştii că rudele tale nu sunt în poziția de a opune rezistență împotriva tuturor arabilor. Un alt lucru pe care trebuie să-l ai în vedere este

că rudele tale îți sunt de ajuns. Va fi mai uşor pentru ei dacă le urmezi Tradiția decât dacă ai de-a face cu celelalte clanuri Quraişe, sprijinite de alți arabi. N-am mai auzit de nimeni până acum care să atragă asupra rudelor sale mai mult rău decât tine". Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a tăcut şi nu a mai spus nimic la acea adunare.

El i-a invitat apoi la o altă întâlnire şi mulți au fost cei care au venit. Apoi s-a ridicat şi a ținut o scurtă cuvântare în care a explicat foarte convingător despre ce era vorba.

El a spus: "Eu preamăresc Slava lui Allah, Îi caut ajutorul, cred în El, îmi pun încrederea în El, şi mărturisesc că nu există alt zeu în afară de Allah. O călăuză nu-şi minte niciodată oamenii. Jur pe Allah, că nu există alt zeu în afară de El şi că am fost trimis ca Mesager atât vouă, cât şi întregii lumi. Jur pe Allah, că veți muri aşa cum dormiți şi veți învia aşa cum vă treziți. Veți fi chemați să dați socoteală pentru faptele voastre. Şi atunci veți avea ori Iadul pentru totdeauna, ori Grădina Paradisului pentru totdeauna".

Abu Talib a răspuns: "Dorim să te ajutăm, acceptăm sfaturile tale şi credem în cuvintele tale. Aceştia pe care i-ai adunat sunt rudele tale şi eu sunt unul dintre ei, dar sunt cel mai nerăbdător să mă supun dorinței tale. Fă ce ți s-a poruncit. Eu te voi proteja şi te voi apăra, dar nu pot părăsi religia lui 'Abdul-Muttalib".

Abu Laĥab i-a spus atunci lui Abu Talib: "Jur pe Allah, că acesta este un lucru rău. Trebuie să-l opreşti înainte s-o facă alții". Abu Talib, însă, a răspuns: "Jur pe Allah, că îl voi apăra atâta timp cât trăiesc".[1]

Pe Muntele As-Safa

După ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a asigurat că Abu Talib îşi respectă promisiunea de a-l apăra, în timp ce el îi chema pe oameni la Allah, s-a urcat într-o zi pe Muntele As-Safa şi a strigat cu glas tare: "O, Sabaha!" Clanurile Quraiş au venit atunci la el. El i-a chemat să mărturisească Unicitatea lui Allah şi să creadă în Solia lui şi în Ziua Învierii.

Citându-l pe Ibn 'Abbas, Al-Bukhari - Dumnezeu să fie mulțumit de el - a relatat o parte a acestei întâmplări, când următoarele versete au fost

[1] Fiqh As-Sirah, p. 77-78

dezvăluite:

"Şi să-i previi tu pe oamenii care-ţi sunt cei mai apropiaţi!" [26:214]

Acesta a spus: "Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a urcat pe Muntele As-Safa şi a început să strige: "O, neam Fahr! O, neam 'Udai", acestea fiind două clanuri Quraiş.

Mulţi oameni s-au adunat acolo, iar cei care n-au putut veni, au trimis pe alţii care să le poată povesti. Abu Lahab a fost şi el prezent. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a spus: "Vedeţi, dacă v-aş spune că în vale sunt nişte călăreţi care pun la cale să vă cotropească, m-aţi crede?" Ei au răspuns: "Da, tu nu ne-ai mintit niciodată". El a spus: "Eu vă avertizez înainte să înceapă o furtună puternică". Abu Lahab a zis de îndată: "Piei din ochii mei! Ne-ai adunat aici pentru atâta lucru?" Atunci au fost revelate versetele"[1]:

"Să piară mâinile lui Abu Lahab" [111:1]

Cu acceptul lui Abu Huraira, Muslim - Allah să fie mulţumit de el - a relatat un alt fragment al acestei întâmplări.El a spus: "Când următoarele versete au fost dezvăluite:

"Şi să-i previi tu pe oamenii care-ţi sunt cei mai apropiaţi!" [26:214], Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - i-a chemat pe toţi cei din tribul Quraiş. Aşa că ei s-au adunat, iar el le-a atras atenţia, vorbind la modul general. S-a referit apoi în special la anumite triburi şi a spus:

"O, trib Quraiş, salvaţi-vă de Foc! O, voi cei din neamul Ka'b, salvaţi-vă de Foc! O, Fatima, fiică a lui Muhammed, salvează-te de Foc, fiindcă eu nu am nici o putere să te apăr de Allah cu nimic, decât voi întări legătura cu tine".[2]

A fost într-adevăr o Chemare concisă şi răspicată care declara fără echivoc celor mai apropiate rude că numai credinţa în Mesajul lui Allah poate constitui piatra de hotar pentru orice legătură viitoare dintre el şi ei şi că legătura de sânge pe care se baza întreaga viaţă arabă încetase să mai existe în lumina acelui ultimatum divin.

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/207; Sahih Muslim, 1/114

[2] Sahih Muslim 1/114; Sahih Al-Bukhari, 1/385, 2/702

Strigarea Adevărului şi reacţia politeiştilor

Vocea Profetului a continuat să răsune în Mekka până când următorul verset a fost dezvăluit: "*Vesteşte, dară, limpede ceea ce ţi se porunceşte şi nu-i băga în seamă pe politeişti*"[15:94]. El a început atunci să discrediteze practicile superstiţioase ale idolatriei, dezvăluind realitatea inutilă şi neputinţa absolută a acesteia, prin dovezi concrete că idolatria în sine sau ca modalitate prin care un idolatru vine în contact cu Allah este o falsitate evidentă.

Mekkanii s-au manifestat cu furie şi dezaprobare. Cuvintele lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - au fost ca o lovitură de trăznet care a zdruncinat până la temelie viaţa ideologică îndelung respectată a mekkanilor. Cu mare greutate suportau să audă pe cineva atacându-i pe politeişti sau pe idolatrii, ori criticându-i pe cei rătăciţi. Ei au început să-şi unească forţele pentru a-şi rezolva problema, adică pentru a înăbuşi revoluţia care se extindea cu paşi repezi şi pentru a da o lovitură decisivă adepţilor ei, înainte ca aceasta să le devoreze şi să le zdrobească tradiţiile consacrate şi moştenirea străveche. Mekkanii aveau convingerea că negarea oricărei divinităţii, cu excepţia lui Allah şi credinţa în Mesajul divin şi în Viaţa de Apoi, sunt interpretate în termeni de supunere completă şi angajament absolut, ceea ce nu le dă nici cea mai mică posibilitate de a pretinde autoritate asupra lor şi asupra averilor lor, fără a mai aminti de autoritatea asupra supuşilor lor. Pe scurt, se pretindea ca supremaţia religioasă şi liberul arbitru să nu se mai practice, plăcerile lor fiind de acum subordonate plăcerilor lui Allah şi ale Mesagerului Său şi, în ultima instanţă, ei vor trebui să se abţină de la a-i mai nedreptăţi pe cei acuzaţi de slăbiciune şi de a mai săvârşi păcate grave în viaţa lor cotidiană. Ei erau deja conştienţi de aceste semnificaţii şi de aceea sufletele lor nu consimţeau să accepte această poziţie "umilitoare", nu atât din motive legate de demnitate şi onoare, cât mai degrabă întrucât ar fi simţit că se atentează la demnitatea şi onorea lor: *"Însă omul voieşte mai degrabă să păcătuiască înainte."* [75:5]

Ei erau conştienţi de toate aceste consecinţe, dar nu îşi puteau permite să ia atitudine faţă de omul cinstit şi corect care reprezenta un

model de bune maniere şi valori umane. Nu mai cunoscuseră un asemenea exemplu în toată istoria poporului şi a strămoşilor lor. Ce puteau să facă? Erau dezorientaţi şi aveau toate motivele să fie aşa.

După deliberări îndelungi, au ajuns la singura soluţie disponibilă şi anume, să ia legătură cu unchiul Mesagerului, Abu Talib, căruia să-i ceară să intervină, sfătuindu-l pe nepotul său să-şi înceteze activităţile. Pentru a da o mai mare notă de seriozitate şi onestitate cererilor, au hotărât să atingă cea mai sensibilă coardă a vieţii arabe: mândria strămoşească. Ei s-au adresat lui Abu Talib în felul următor: "O, Abu Talib! Nepotul tău blestemă zeii, caută greşeli în felul nostru de viaţă, îşi bate joc de religia noastră şi-i umileşte pe strămoşii noştri. Ori îl opreşti tu, ori ne laşi pe noi să punem mâna pe el, pentru că nici tu, nici noi nu ne înţelegem cu el, şi noi te vom scăpa de el." Abu Talib a încercat printr-un răspuns politicos să le potolească mânia. Oricum, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a continuat calea, propovăduind religia lui Allah şi chemându-i pe oameni să i se alăture, nepăsător faţă de toate încercările lor disperate şi de intenţiile lor răuvoitoare.[1]

Un consiliu consultativ pentru a-i priva pe pelerini de Chemarea lui Muhammed

În acele zile, tribul Quraiş avea o altă preocupare serioasă. Proclamarea Chemării data doar de câteva luni şi sezonul Pelerinajului era foarte aproape. Quraişii ştiau că delegaţii arabi trebuiau să sosească în scurt timp. Ei au căzut de acord că trebuia găsită o modalitate care să-i împiedice pe arabii pelerini să afle despre noua credinţă propovăduită de Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Atunci au mers să-l caute pe Al-Ualid bin Al-Mughira pentru a se consulta în această problemă. Al-Ualid i-a invitat să adopte o decizie care să se bucure de aprobarea tuturor. Ei erau însă nehotărâţi. Unii au sugerat ca Profetul să fie descris ca un ghicitor, dar această sugestie a fost respinsă pe motiv că vorbele lui erau înţelese. Alţii au propus să fie denumit nebun, posedat de demoni, dar şi această idee a fost respinsă, pentru că nu fuseseră descoperite manifestări caracteristice acestei stări de spirit, după cum pretindeau ei. "De ce nu spunem despre el că este poet?", au spus unii. Nici aici nu au

[1] Ibn Hişam, 1/265.

ajuns la un punct comun, sub pretextul că vocabularul său era total în afara lexiconului poetic. "Bine, atunci, hai să-l acuzăm că practică vrăjitoria", a sunat a patra sugestie. Şi de data asta, Al-Ualid s-a împotrivit, spunând că era ştiut faptul că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - nu s-a implicat niciodată în practica suflatului în pumni şi a admis că vorbirea lui era plăcută. Totuşi, el a considerat că vrăjitoria era cea mai plauzibilă acuzaţie pe care i-o puteau aduce lui Muhammed. Păcătoasa adunare a aprobat această opinie şi a consimţit la propagarea unei formule unanime, în sensul că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - era un magician atât de puternic şi de stăpân pe arta sa, încât putea despărţi cu uşurinţă pe tată de fiu, pe frate de soră, pe soţ de soţia lui şi pe un ins de clanul său.[1]

În acest sens, este demn de menţionat faptul că Allah a revelat şaisprezece versete cu privire la Al-Ualid şi la metoda perfidă cu care avea de gând să-i manipuleze pe oamenii ce erau aşteptaţi să sosească la Mekka pentru pelerinaj. Allah spune:

"El a cugetat şi a hotărât!
Şi omorât să fie! După cum el a hotărât!
Omorât să fie! După cum el a hotărât!
Apoi el a mai cugetat,
Apoi s-a posomorât şi s-a încruntat,
Apoi s-a întors şi s-a arătat trufaş
Şi a zis: "Aceasta nu este decât vrăjitorie care se învaţă!
Aceasta nu este decât vorbă a unui om!" [74:18-25]

Abu Lahab, cel mai ticălos dintre ei, era duşmanul declarat al islamului şi al lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. El păşea în urma Profetului şi striga: "O, oameni, nu-l ascultaţi fiindcă este un mincinos, este un nelegiuit". În pofida acestor lucruri, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a reuşit să creeze agitaţie în întreaga regiune şi chiar să convingă câţiva oameni să-i accepte Chemarea.[2]

Tentative de a împiedica evoluţia islamului

Quraişii erau conştienţii de faptul că Muhammed nu putea fi împiedicat să-şi propage chemarea. Astfel, în încercarea disperată de a înăbuşi valul

[1] Ibn Hişam, 1/271; Fi Zilal Al-Qur'an, 29/188
[2] At-Tirmidhi, Musnad Ahmad, 3/492, 4/341.

copleşitor al mişcării, au recurs la diverse mijloace meschine:

1. Umilirea, ridiculizarea, minciuna şi batjocura erau modalităţi ieftine care îi vizau pe noii convertiţi în general, şi pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - în particular, cu scopul de a le atrage disperarea şi de a le slăbi avântul arzător al credinţei.

Ei îl învinuiau pe Mesagerul lui Allah ori că era posedat de djinni[1], ori că era nebun:

Şi zic ei [mekkanii]: „O, tu cel căruia i-a fost pogorât Coranul, tu eşti apucat [15:6] sau un mincinos care practică vrăjitoria:

"*S-au mirat ei că le-a venit un prevenitor chiar dintre ei, iar necredincioşii au zis: "Acesta este un vrăjitor mincinos."* [38:4]

Încercând să-i tulbure starea de echilibru şi fermitate, ochii lor îl priveau pe omul de bine ca şi cum l-ar fi mâncat sau l-ar fi sfâşiat în bucăţi. Ei foloseau tot felul de termeni abuzivi, cum ar fi "nebunul", "cel posedat de spiritul rău" şi aşa mai departe.

"*Aceia care nu cred aproape că te doboară cu privirile lor, când aud Îndemnarea, şi zic ei: "El este smintit!"* [68:51]

Printre primii convertiţi exista un grup de oameni care din nefericire nu aveau în spate nici un clan puternic care să-i sprijine. Aceste suflete nevinovate erau ridiculizate şi batjocorite tot timpul. Referindu-se la aceşti oameni, îngâmfaţii aristocraţi quraişi îl întrebau mereu pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, cu ironie şi dispreţ:

"*Aceştia sunt cei pe care i-a binecuvântat Allah cu harul Său dintre noi?*" [6:53]

Şi Allah a spus:

"*Oare nu este Allah cel care-i cunoaşte cel mai bine pe cei mulţumitori?*" [6:53]

Ticăloşii râdeau de cei drepţi în numeroase feluri:

a. râdeau pe ascuns de credinţa lor, simţindu-se mult superiori acestora.

b. râdeau de ei în locurile publice, insultându-i sau făcându-le cu ochiul.

c. îi atacau în propriile lor case.

d. oriunde şi oricând îi vedeau, îi hărţuiau şi îi numeau: "proştii care au rătăcit drumul".

---

[1] Duhuri, spirite nevăzute.

În Viața de Apoi toate aceste șiretlicuri și minciuni vor fi demascate și locurile se vor inversa. Allah a spus:

"*Cei ce sunt nelegiuiți au râs de cei care cred,*
Iar când au trecut pe lângă ei, și-au făcut semne,
Iar când s-au întors la familiile lor, s-au întors ei batjocorind,
Iar când i-au văzut pe ei, au zis: "Aceștia sunt în rătăcire!"
Or ei nu au fost trimiși ca păzitori asupra lor!" [83:29-33]

2. Denaturarea învățăturilor lui Muhammed, provocarea de ambiguități, vehicularea propagandei mincinoase, măsluirea de declarații nefondate legate de doctrina, persoana și caracterul său și exagerarea în așa mod încât să descurajeze orice intenție de reflecție logică a publicului. Referitor la Coran ei spuneau că:

"*... Legende ale înaintașilor sunt cele care le-au fost scrise și ele îi sunt dictate lui dimineața și seara*" [25:5]

Nedreptatea a continuat fără încetare, întipărind în mintea oamenilor ideea că nu Coranul era Revelație adevărată:

"*Aceasta nu este decât o minciună pe care el a născocit-o și în care l-a ajutat și un alt neam*" [25:4]

În asemenea circumstanțe, păcătoșii atribuiau musulmanilor tocmai acele intenții și acțiuni de care ei înșiși se făceau vinovați. Păgânii și cei care erau ostili revelației lui Allah și islamului nu puteau înțelege cum de asemenea versete minunate curgeau din gura Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - fără să fi fost învățat de cineva și susțineau că:

"*Îl învață pe el [Coranul] un om*" [16:103]

Ei au mai ridicat și altă obiecție nefondată și superficială:

"*Ce este cu acest Trimis care mănâncă bucate și merge prin târguri?*" [25:7]

Ei erau de o tristă ignoranță și greșeau în mod dureros, neputând pricepe cum de un învățător al omenirii (așa cum Muhammed pretindea a fi) le poate împărtăși felul de a fi, se amestecă în viața lor, este la curent cu faptele lor și împarte cu ei bucuriile și tristețile. Nobilul Coran a negat cu vehemență acuzațiile și afirmațiile lor și a explicat că vorbele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - sunt Revelații ale Domnului. Natura și conținutul lor reprezintă o provocare îndrăzneață pentru cei care atribuie exprimărilor lui profetice o origine comună sau similară spasmelor mintale ale unui reformator visător, efuziunilor unui poet frenetic ori

pălăvrăgelii incoerente a unui om nebun.

3. Compararea Coranului cu mitologia anticilor, cu scopul de a distrage atenția oamenilor de la Cuvintele lui Allah. Odată, An-Nadr bin Harith s-a adresat quraişilor, astfel:

"O, trib Quraiş! Sunteți martorii unui fenomen nemaiîntâlnit, față de care până acum v-ați arătat neajutorați. Muhammed a crescut aici printre noi şi s-a dovedit a fi întotdeauna foarte îndatoritor, fiind tânărul cel mai cinstit şi mai demn de încredere. Oricum, mai târziu, când a ajuns la maturitate, a început să predice despre o nouă credință, străină societății voastre, şi s-a împotrivit plăcerilor voastre. Astfel, de la un timp ați început să-l acuzați că ar fi vrăjitor sau ghicitor, poet sau chiar nebun. Jur pe Allah, că el nu este nimic din toate acestea. El nu este interesat să sufle în pumni ca magicienii, iar cuvintele lui nu sunt ale unui ghicitor. Nu este nici poet fiindcă mentalitatea sa nu e cea a unui palavragiu şi, cu siguranță, nu-i nici nebun, deoarece nu s-a aflat niciodată că ar fi avut halucinații de vreun fel sau alte manifestări caracteristice nebunilor. O, popor Quraiş! Este într-adevăr o problemă serioasă şi vă sfătuiesc să vă revizuiți atitudinea."

Se povesteşte că într-o etapă ulterioară, An-Nadr a plecat la Hira, unde s-a familiarizat cu tradițiile regilor Persiei şi cu rațiunile unor oameni ca Rustum şi Asphandir, şi apoi s-a reîntors la Mekka. Aici stătea întotdeauna în umbra Profetului, la toate adunările pe care acesta le ținea pentru a predica despre noua credință şi îi atenționa pe oameni asupra mâniei lui Allah. An-Nadr îl urma fățiş pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi, la aceleaşi adunări, povestea lungi istorii despre oamenii aceia din Persia. Apoi îşi încheia întotdeauna discursul, întrebând perfid dacă nu cumva l-a întrecut pe Muhammed.[1]

Ibn 'Abbas relata că An-Nadr angaja cântărețe, care prin melodiile şi farmecele lor fizice distrăgeau de la islam pe oricine se ataşa câtuşi de puțin de Profet. În acest sens, Allah spune:

"*Dar printre oameni sunt şi [unii] care cumpără poveştile deşarte pentru a rătăci cu ele de la calea lui Allah*" [31:6][2]

4. Într-o nouă încercare de a-l abate pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - de la principiile lui, Quraişii l-au invitat să ajungă la un compromis şi i-au propus să cadă la învoială cu practicile lor

[1] Ibn Hişam, 1/290, 300, 358; Tafhim-Qur'an, 4/8,9.

[2] Tafhim-ul-Qur'an, 4/9.

preislamice, astfel încât el să renunțe parțial la religia lui şi politeiştii să facă acelaşi lucru.

Allah Preaînaltul spune:

"*Ei ar dori ca tu să fii binevoitor şi să fie şi ei binevoitori*" [68:9]

În relatarea lui Ibn Jarir şi At-Tabarani, idolatrii au propus ca timp de un an Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - să se închine la zeii lor şi ei să se închine Stăpânului lui, tot un an. Într-o altă relatare, ei au spus: "Dacă-i accepți pe zeii noştri, ne vom închina şi noi la al tău." Ibn Ishaq relata că Al-Asuad bin Al-Muttalib, Al-Ualid bin Al-Mughira, Omaiia bin Khalaf şi Al-'As bin Ua'il As-Sahmi, un grup de politeişti influenți, l-au prins pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - în timp ce făcea ocolul Sfântului Sanctuar şi i-au propus să se închine la ceea ce se închinau şi ei, astfel încât, după părerea lor, ambele părți să ajungă la un numitor comun. Ei au adăugat: "Dacă Domnul pe care-l venerezi tu se va dovedi a fi mai bun decât ai noştri, atunci va fi cu atât mai bine pentru noi, dar dacă zeii noştri se dovedesc a fi mai buni decât Dumnezeul tău atunci tu vei avea de câştigat din asta."

Allah Preaînaltul a revelat următorul capitol:

"*Spune: "O, voi, necredincioşi!*
Eu nu ador ceea ce adorați
Şi nici voi nu adorați ceea ce ador eu.
Nici adorarea mea nu este asemeni adorării voastre,
Şi nici adorarea voastră nu este asemenea adorării mele!
Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!" [109][1]

Persecuțiile

La începutul celui de-al patrulea an al Chemării, pentru o perioadă de câteva luni, politeiştii şi-au limitat tacticile de hărțuire, numai la cele mai sus menționate. Când şi-au dat seama de inutilitatea acestor proceduri, ei au decis să realizeze o campanie completă de opoziție. Ei au organizat o adunare generală şi au ales un comitet de douăzeci şi cinci de oameni dintre notabilii Quraiş, avându-l pe Abu Lahab, unchiul Profetului, ca preşedinte. După îndelungi deliberări, au ajuns la concluzia că trebuiau luate măsuri menite să oprească pe mai multe direcții puternicul val islamic.

[1] Ibn Hişam, 1/362

Erau hotărâți să nu precupețească nici un efort pentru combaterea noii credințe. Ei au decis să-l calomnieze pe Mesagerul lui Allah şi să-i supună pe noii convertiți la diverse torturi, utilizând toate resursele disponibile. În ceea ce-i priveşte pe noii musulmani, aceste idei erau uşor de pus în practică, ei fiind de fapt slabi. Cât despre Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, acesta nu era uşor de calomniat, deoarece avea o asemenea gravitate, măreție şi perfecțiune a caracterului, încât acestea îi reținеau până şi pe dușmanii lui să comită vreun act nebunesc împotriva sa. Îl avea, de asemenea, pentru a-l ajuta, pe unchiul său, Abu Talib, care avea o descendență nobilă şi un clan ce inspira spaimă. Această situație reprezenta o sursă de mare îngrijorare pentru necredincioşii care simțeau totuşi că nu mai puteau arăta răbdare sau toleranță în fața unei puteri formidabile, care înainta constant spre a le anula practicile religioase şi a le desființa autoritatea.

Însuşi Abu Lahab a luat inițiativa unei noi serii de persecuții şi a început să cântărească nenumărate aspecte referitoare la acțiunile dăunătoare, ura şi răutatea îndreptate împotriva lui Muhammed. A început cu aruncatul pietrelor asupra Profetului, obligându-i pe cei doi fii ai săi să divorțeze de nevestele lor, Ruqaiia şi Umm Kulthum, fiicele Profetului.[1] S-a bucurat cu răutate de moartea celui de-al doilea fiu al lui, numindu-l: "omul separat de vlăstarul său". L-a urmat pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - pe parcursul pelerinajului şi al predicilor, pentru a-i dezminți spusele şi a-i instiga pe beduini împotriva sa şi a Chemării sale.[2] Soția lui, Umm Jamil bint Harb, sora lui Abu Sufian, a contribuit şi ea la această campanie brutală. Ea a dovedit că nu era mai prejos decât soțul ei în ura şi dușmănia pe care le nutrea față de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Împletea fibre de frunze de palmieri cu buchete de spini şi le presăra pe potecile pe care trecea Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, pentru a-l răni astfel fizic. Era o adevărată scorpie, irascibilă şi cu limbaj abuziv, maestră în a țese intrigi şi în a ațâța focul discordiei şi al răzvrătirii. A fost pe drept etichetată în Sfântul Coran: "cărăuşa de lemn de foc"[3]. După ce a primit această veste, ea a mers direct la Moschee, având în mână pietre pentru a-l lovi pe Profet. Allah Cel Mare i-a luat

[1] Fi Zilal Al-Qur-an, 30/282; Tafhim-ul-Qur'an, 6/522

[2] At-Tirmidhi

[3] "Cărăuşa de lemn de foc" - "persoana care în lad cară lemne pentru a ațâta focul în care ard păcătoşii"

vederea şi ea l-a văzut doar pe Abu Bakr care şedea chiar lângă Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Atunci, cu mare impertinenţă, s-a adresat lui Abu Bakr, ameninţând că va zdrobi cu pietre gura Tovarăşului lui, şi a recitat un vers plin de sfidare neruşinată: "Noi nu ne-am supus celui disprețuit, i-am respins Chemarea şi ne-am îndepărtat de religia lui".

După ce ea a plecat, Abu Bakr s-a întors spre Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi a cerut lămuriri despre cele întâmplate. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - l-a asigurat că ea nu-l văzuse, fiindcă Allah îi întunecase vederea.[1]

Abu Lahab şi familia lui dădeau acele exemple ruşinoase de tortură şi hărţuială, în ciuda legăturii de sânge care-i apropia de Profet, fiind unchiul acestuia şi locuind în case învecinate. De altfel, mai toţi vecinii Profetului încercau să-l defăimeze. Ei au aruncat până şi cu măruntaie de capră în el, în timp ce-şi făcea rugăciunile. El se plângea întotdeauna de acea vecinătate nepotrivită, dar fără nici un rezultat, fiindcă aceştia erau prea orbiţi în nelegiuirea lor.

Al-Bukhari, cu acordul lui Ibn Mas'ud, a povestit că, odată când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - se prosterna în timpul rugăciunii în Al-Ka'ba, Abu Jahl a cerut tovarăşilor lui să aducă fătul murdar al unei cămile şi să i-l pună pe spate. 'Uqba bin Abu Mu'ait a fost nefericitul care s-a grăbit să ducă la îndeplinire această faptă ruşinoasă. Toţi necredincioşii au început să râdă. Tot atunci s-a întâmplat ca Fatima, fiica Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, să treacă pe acolo. Ea a luat murdăria de pe spatele tatălui ei. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a chemat mânia lui Allah asupra lor, mai ales asupra lui Abu Jahl, 'Utba bin Rabi'a, Şaiba bin Rabi'a, Al-Ualid bin 'Utba, Omaiia bin Khalaf şi 'Uqba bin Mu'ait. Este bine ştiut faptul că toţi aceştia au murit în bătălia de la Badr[2].

Mijloacele de oprimare asupra cărora şefii din Mekka, în special Omaiia bin Khalaf, se opriseră în intenţia lor de a-l defăima pe Profet, erau cleveteala şi provocarea scandalului.

În acest sens, Allah spune:

"*Vai pentru tot clevetitorul şi defăimătorul*" [104:1]

---

[1] Ibn Hişam, 1/335

[2] Sahih Al-Bukhari, 1/37.

'Uqba bin Al-Mu'ait asista odată la o adunare a Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi îl asculta propăvăduind islamul. Un prieten apropiat de-al său, Ubai bin Khalaf, a aflat despre acest lucru. El nu putea tolera aceasta, astfel că l-a certat pe 'Uqba şi i-a poruncit să scuipe obrazul sfânt al Profetului. Acesta a făcut acest lucru fără ruşine. Ubai nu rata nici o ocazie ivită de a-l calomnia pe Profet. A măcinat chiar oase vechi, descompuse şi a suflat praful rezultat pe el. De asemenea, Al-Akhnas bin Şuraique Ath-Thaqafi ponegrea caracterul Profetului ori de câte ori avea ocazia. Sfântul Coran, cu referire directă la faptele mârşave ale acestui om, i-a atribuit nouă trăsături abominabile:

"*Nu da ascultare celui care juruieşte întruna şi e vrednic de dispreţ,*
Defăimător, care umblă cu clevetiri,
Care împiedică binele, e nelegiuit, păcătos,
Crud, şi, după toate astea, şi bastard" [68:10-13][1].

Aroganţa şi trufia lui Abu Jahl au blocat toate căile care ar fi putut induce fie şi cea mai mică sclipire de credinţă în inima lui:

"*Însă el nici nu a crezut, nici nu a făcut Rugăciunea*" [75:31].

Mai mult, el a vrut chiar să-i interzică Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - să intre în Sfântul Sanctuar. Odată, în timp ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - se ruga în incinta Casei Sfinte, Abu Jahl a intrat ameninţător, rostind cuvinte jignitoare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - l-a certat cu asprime, însă Abu Jahl i-a răspuns cu obrăznicie că el era cel mai puternic în Mekka. Allah a dezvăluit apoi:

"*Să-i cheme el pe cei din preajma lui*" [96:17]

Într-o altă versiune a aceluiaşi incident, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - l-a luat pe Abu Jahl de gât şi l-a scuturat puternic, spunând:

"*Vai ţie, vai!*
Şi încă o dată: Vai ţie, vai!" [75:34,35].

Abu Jahl n-a ţinut cont de acest reproş şi nici nu şi-a dat seama de faptele sale prosteşti. Dimpotrivă, era hotărât să meargă până la extremă şi a jurat că-l va arunca pe Mesager cu faţa în ţărână şi-i va pune piciorul pe grumaz.

Nici n-a apucat bine să-şi ducă la îndeplinire intenţia mişelească,

[1] Ibn Hişam, 1/356

pentru că de îndată a fost văzut întorcându-se şi apărându-se cu mâinile (ca şi când l-ar fi urmărit ceva groaznic). Camarazii lui l-au întrebat ce se întâmplase. El a spus: "Am observat un şant de foc arzând şi nişte aripi în zbor". Mai târziu, Mesagerul a explicat: "Dacă ar fi continuat, îngerii i-ar fi smuls mădularele, unul câte unul".[1]

Acesta a fost tratamentul umilitor la care a fost supus Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, un mare om, respectat de compatrioţii săi şi care-l avea în spate pe unchiul său, Abu Talib, un om influent care putea să-l sprijine. Dacă aşa stăteau lucrurile cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, ce să mai spunem despre acei oameni consideraţi slabi, care nu aveau nici un clan care să-i sprijine? În continuare, vom prezenta detalii referitoare la situaţia lor. Ori de câte ori Abu Jahl afla despre convertirea la islam a unui om de viţă nobilă, care avea prieteni puternici, începea să-i umilească înţelepciunea şi intelectul şi să-i submineze judecata. Dacă se întâmpla ca acesta să fie negustor, începea să-l ameninţe cu consecinţe cumplite. Dacă noul convertit avea o poziţie socială umilă, Abu Jahl îl bătea fără milă şi îl supunea la torturi inimaginabile.[2]

Unchiul lui 'Uthman bin 'Affan îl înfăşura pe 'Uthman în frunze de palmier şi aprindea focul sub el.

Când Umm Mus'ab bin 'Umair a aflat de convertirea fiului ei, ea nu i-a mai dat de mâncare, dându-l apoi afară din casă.

El se bucura de o viaţă luxoasă şi uşoară, dar în urma torturilor îndurate, pielea i s-a zbârcit şi a început să arate oribil.[3]

Bilal, sclavul lui Omaiia bin Khalaf, a fost bătut până la sânge de stăpânul lui, când acesta a aflat despre convertirea sa la islam.

Uneori i se punea o funie de gât şi era târât de vagabonzi pe străzile şi chiar pe dealurile din Mekka. Alteori era privat mult timp de mâncare şi apă sau era legat fedeleş şi pus să se întindă pe nisipul arzător, cu un bolovan peste el. Multe alte asemenea măsuri au fost luate împotriva sa pentru a-l sili să renunţe. Toate acestea însă au fost în zadar. El a persistat în credinţa lui privind Unicitatea lui Allah.

Într-un astfel de moment, s-a întâmplat ca Abu Bakr să treacă pe acolo. Făcându-i-se milă de el, l-a cumpărat şi l-a eliberat de sclavie.[4]

[1] Fi Zilal Al-Qur'an, 29/312; Sahih Muslim
[2] Ibn Hişam, 1/320
[3] Rahmat-ul-lil'alamin, 1/57; Talqih Fuhum Ahl-at-Athar, p.60
[4] Ibn Hişam, 1/317-318; Rahmat-ul-lil'alamin, 1/57

O altă victimă a arbitrarului Quraiş-ilor a fost 'Ammar bin Yasir, un sclav eliberat din neamul Makhzum. El împreună cu mama şi tatăl său au îmbrăţişat islamul încă din faza incipientă. Au fost forţaţi în mod repetat să se întindă pe nisipul arzător şi au fost grav bătuţi. Uneori, 'Ammar era împins pe cenuşă fierbinte. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a fost adânc mişcat de atrocităţile la care erau supuşi 'Ammar şi familia sa. El îi consola întotdeauna şi îşi ridica mâinile în rugăciune, spunând: "Fiţi răbdători, voi într-adevăr vă veţi găsi locul în Paradis". Yasir tatăl a murit din cauza torturilor repetate. Sumaiia, mama lui 'Ammar, a fost străpunsă mortal cu baioneta de către Abu Jahl, meritând astfel titlul de prima femeie martiră a islamului. 'Ammar însuşi a fost supus la diferite metode de tortură şi era ameninţat tot timpul că va suferi şi mai mult dacă nu-l ponegrea pe Muhammed şi nu îi preamărea pe Al-Lat şi 'Uzza. Într-un moment de slăbiciune, el a murmurat un cuvânt desluşit ca retractare, deşi inima lui n-a tremurat niciodată, şi, când s-a întors la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, acesta l-a consolat pentru durerea lui şi i-a întărit credinţa. Imediat după aceea a fost revelat următorul verset:

"Aceia care nu cred în Allah, după ce au crezut – afară de acela care este silit [să nu creadă], dar inima lui este netulburată întru credinţă"[16:106]

Aflah Abu Fakih, un sclav eliberat din neamul 'Abd Ad-Dar, a fost al treilea dintre aceste victime neajutorate. Tiranii îl legau de picioare cu o funie şi îl târau pe străzile din Mekka.[1]

Khabbab bin Al-Aratt a fost şi el o victimă şi de fiecare dată când se ivea o ocazie, era supus la nelegiuiri asemănătoare. Politeiştii mekkani îi smulgeau părul din cap, îi răsuceau gâtul şi îl forţau să se întindă pe cărbuni încinşi, punându-i, ca să nu fugă, o piatră mare pe piept.

Unii musulmani cu rang şi poziţie au fost înfăşuraţi în piei crude de cămilă şi aruncaţi, iar alţii au fost îmbrăcaţi în armuri şi azvârliţi pe nisipul arzător, în bătaia fierbinte a soarelui Arabiei.[2]

Nici chiar femeile convertite nu erau scutite de astfel de tratamente chinuitoare şi lista este mult prea lungă pentru a le putea menţiona pe toate.

Zanira, An-Nahdiia şi fiica ei, Umm 'Ubais, precum şi multe altele, au avut parte de persecuţie în mâinile asupritorilor, printre aceştia

---

[1] Eijaz At-Tanzil, p.33

[2] Talqih Fuhum Ahl-al-Athar, p.60; Rahmat-ul-lil'alamin, 1/57

numărându-se şi 'Omar bin Al-Khattab - desigur, înainte de convertirea sa la islam.[1]

Abu Bakr, un om credincios şi bogat, a cumpărat şi a eliberat câteva dintre aceste sclave, aşa cum a făcut şi cu Bilal şi cu 'Amir bin Fuheira.

Casa Al-Arqam

Din cauza acestor persecuţii inumane, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a considerat înţelept să-i sfătuiască pe adepţii săi să ţină secretă convertirea atât în vorbă, cât şi în fapt. De teamă să nu afle Quraişii despre proiectele lui şi să ia astfel măsuri care să-i dejoace planurile, el a hotărât să-i întâlnească în secret pe adepţii lui.

De asemenea, se gândea să evite orice fel de confruntare deschisă cu politeiştii, întrucât într-o fază atât de timpurie a islamului aceasta nu era în interesul Chemării abia născute, vulnerabilă încă şi nematurizată deplin. Odată, în al patrulea an al Profeţiei, musulmanii se îndreptau spre colinele din Mekka pentru a se întâlni în secret cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, însă un grup de politeişti a observat mişcarea lor suspectă şi a început să-i insulte şi să se bată cu ei. Sa'd bin Abu Uaqqas a bătut un politeist şi l-a umplut de sânge, înregistrându-se astfel prima vărsare de sânge din istoria islamului.[2]

Pe de altă parte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - îşi declara Credinţa islamică şi o propăvăduia deschis, cu mare devotament. Pentru bunăstarea generală a noilor convertiţi şi luând în considerare interesul strategic al islamului, el a stabilit, în cel de-al cincilea an al misiunii sale, Casa "Al-Arqam" din muntele As-Safa drept centru temporar de întâlnire secretă cu adepţii săi. Aici îi învăţa Coranul şi înţelepciunea islamică.

Prima migrare spre Abisinia (Etiopia)

Seria de persecuţii a început spre sfârşitul celui de-al patrulea an al Profeţiei, la început mai încet, dar s-a accelerat constant şi s-a înrăutăţit zi de zi şi lună de lună, până când, spre mijlocul celui de-al cincilea an,

[1] Ibn Hişam, 1/319
[2] Ibn Hişam, 1/263

situația s-a agravat atât de tare, încât nu a mai putut fi tolerată şi musulmanii au început să se gândească serios la o soluție concretă şi realizabilă care să-i scutească de torturile dureroase la care erau supuşi. În acele timpuri întunecate şi pline de disperare a fost revelat "Capitolul Al-Khaf" al Coranului, ce conținea răspunsuri răspicate la întrebările cu care politeiştii din Mekka îl cicăleau continuu pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. În acest capitol al Coranului sunt incluse trei povestiri ce cuprind parabole foarte sugestive pentru adevărații credincioşi. "Pilda tovarăşilor din peşteră" reprezintă o sugestie implicită pentru credincioşi de a părăsi locurile fierbinți ale necredinței şi agresiunii impregnate de pericolul îndepărtării de adevărata religie:

"*De vă depărtați voi de la ei şi de aceia la care ei se închină, afară de Allah, adăpostiți-vă în peşteră! Domnul vostru va întinde mila Sa asupra voastră şi vă va orândui lucrurile voastre în linişte şi tihnă*" [18:16]

A doua povestire ne spune despre Al-Khidr şi Moise - Pacea fie asupra lui! - şi are referințe clare şi delicate la vicisitudinile vieții. Circumstanțele viitoare ale vieții nu sunt în mod necesar produsele condițiilor preponderente, ele putând reprezenta, în mod categoric, opusul. Cu alte cuvinte, în viitor, războiul dus împotriva musulmanilor va lua o turnură diferită, şi într-o zi asupritorii vor avea de suferit şi vor fi supuşi la aceleaşi torturi la care ei i-au supus pe musulmani. În plus, mai este pilda lui Zu-l-Qarnain ("Cel cu două coarne"), puternicul conducător al Apusului şi Răsăritului. Această pildă spune clar că Allah îi va pune pe adevărații Săi slujitori moştenitori peste pământ cu tot ce este pe el. Se povesteşte, de asemenea, că Allah trimite din când în când câte un om virtuos pentru a-i apăra pe cei slabi de cei puternici.

Apoi a fost pogorât "Capitolul Az-Zumar", care se referea direct la migrare şi afirma că pământul este destul de încăpător şi credincioşii nu trebuie să se considere constrânşi de forțele răului şi tiraniei:

"*Cei care fac bine în această lume vor avea parte de bine. Pământul lui Allah este întins. Cei statornici vor primi răsplata lor fără măsură!*". [39:10]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - aflase deja că Aşama Negus, regele Abisiniei (Etiopia), era un conducător cinstit, care nu-şi nedreptățea supuşii, aşa că a permis unora dintre adepții lui să caute

adăpost în Abisinia (Etiopia).

În luna Regeb a celui de-al cincilea an al Profeției, un grup de doisprezece bărbați și patru femei a plecat spre Abisinia (Etiopia). Printre emigranți se aflau și 'Uthman bin 'Affan și soția sa, Ruqaia, fiica Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Referitor la cei doi emigranți, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: "După Avraam și Lot, ei formează primul cuplu ce emigrează pentru cauza lui Allah".

Într-o noapte întunecoasă, ei s-au strecurat afară din Mekka și s-au îndreptat spre mare, unde se aflau două bărci ce navigau întâmplător spre Abisinia (Etiopia), destinația lor. Vestea despre plecarea lor a ajuns la urechile Quraișilor, care au și trimis câțiva oameni în urmărirea lor, dar credincioșii părăsiseră deja Portul Șuaiba și se îndreptau spre un refugiu sigur, unde au fost primiți cu căldură și li s-a oferit ospitalitatea cuvenită.

În luna Ramadan a aceluiași an, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a intrat în Sfântul Sanctuar, unde se afla un grup de politeiști Quraiși, printre care unii erau nobili sau bogați. El a început brusc să recite "Capitolul An-Najm". Cuvintele pline de înfricoșare ale lui Allah au coborât pe neașteptate asupra lor și ei au înlemnit.

Pentru prima dată, erau zguduiți de adevărul Revelației. Trucul favorit al acelor oameni doritori de a dezonora Revelația fusese nu numai că ei înșiși nu ascultau, ci mai și vorbeau cu glas tare și insolent când aceasta era citită, pentru ca nici cei care voiau cu adevărat să asculte, să nu poată auzi. Ei credeau că puteau să înăbușe Vocea lui Allah. De fapt, atrăgeau asupra lor nenorocirea, fiindcă Vocea lui Allah nu poate fi nicicând oprită: "*Nu plecați urechea la acest Coran, ci faceți zarvă pentru ca voi să biruiți!*" [41:26]

Atunci când Cuvintele lui Allah, neînchipuit de fascinante, au venit în contact direct cu inimile lor, au fost vrăjiți și au uitat de prezențele materiale din jurul lor, fiind prinși într-o stare de atenție totală față de Cuvintele divine, în așa măsură încât, atunci când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a ajuns la finalul furtunos și înfricoșător: "*Prosternați-vă înaintea lui Allah și adorați-L*" [53:62], idolatrii, în mod inconștient și cu supunere totală, s-au prosternat cu o frică divină absolută și cu un devotament nepătat. A fost, de fapt, momentul minunat al Adevărului, care a pătruns prin sufletele îndărătnice ale trufașilor și batjocoritorilor. Ei au rămas uimiți când au realizat că Vorbele lui Allah le-au cucerit inimile și au făcut tocmai acel lucru pe care ei încercaseră din răsputeri să-l anihileze și să-l extermine. Ceilalți politeiști care nu au fost prezenți la această scenă i-au

certat şi i-au condamnat cu severitate. Ei au început astfel să fabrice minciuni şi să-l calomnieze pe Profet, declarând că el arătase o mare venerație idolilor lor şi le-a atribuit puterea de mijlocire dezirabilă. Toate acestea erau încercări disperate de a găsi o justificare credibilă a faptului că se prosternaseră cu toții în acea zi. Cu siguranță că această comportare prostească şi defăimătoare era în asentiment cu statornicul lor obicei de a spune minciuni şi de a complota.

Veştile despre acestă întâmplare au fost transmise greşit musulmanilor emigranți în Abisinia (Etiopia). Ei au fost informați că întregul trib Quraiş a îmbrățişat islamul, hotărând astfel să se întoarcă acasă. Au ajuns la Mekka în luna Şauual a aceluiaşi an. Când mai aveau doar o oră de mers până la Mekka, realitatea situației a ieşit la iveală. Ei n-au încercat să se ascundă şi nici n-au intrat în secret în oraş, ci au intrat sub tutela unui nobil local. Oricum, din cauza veştilor că musulmanii au fost primiți cu căldură şi li s-a oferit o bună ospitalitate în Abisinia (Etiopia), politeiştii din Mekka s-au înfuriat teribil şi au început să născocească maltratări şi torturi mai grave şi mai oribile, pe care să le aplice acestora. De aici încolo, Mesagerul lui Allah a considerat absolut necesar să permită pentru a doua oară celor neajutorați să caute adăpost în Abisinia (Etiopia). De această dată, migrația nu a fost la fel de uşoară ca prima dată, deoarece Quraişii erau în alertă chiar şi la cele mai mici mişcări ale musulmanilor, care li se păreau cât de cât suspecte.

Într-un timp prea scurt încât Quraişii să aibă posibilitatea zădărnicirii încercării de evadare, musulmanii au reuşit să-şi atingă țelul, însă, la timpul cuvenit. Grupul de emigranți era format de această dată din optzeci şi trei de bărbați şi optsprezece sau nouăsprezece femei. Nu se poate spune cu siguranță dacă 'Ammar era sau nu printre ei.[1]

Complotul quraişilor împotriva emigranților

Quraişii nu puteau tolera ideea unui refugiu sigur pentru musulmani în Abisinia (Etiopia), aşa încât au trimis doi mesageri pentru a cere extrădarea lor. Aceştia erau Amr bin Al-As şi Abdullah bin Abu Rabi'a, înainte ca ei să îmbrățişeze islamul. Ei au luat cu ei cadouri valoroase pentru rege şi clerul său şi au reuşit să câştige şi câțiva curteni de partea lor.

---

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 5/188; Zad Al-Ma'ad, 1/24; Ibn Hişam, 1/364; Rahmat-ul-lil'alamin, 1/61.

Trimişii păgâni au pretins ca refugiaţii musulmani să fie alungaţi din Abisinia (Etiopia) şi daţi în grija lor, pe motiv că îşi abandonează religia strămoşilor, iar conducătorul lor predică o religie diferită de a lor şi de cea a regelui.

Regele i-a chemat pe musulmani la curte şi le-a cerut să explice învăţăturile religiei lor. Emigranţii musulmani au hotărât să spună întregul adevăr, indiferent care ar fi fost consecinţele. Ja'far bin Abu Talib s-a ridicat şi a adresat regelui următoarele cuvinte: "O, rege! Am fost împinşi în adâncurile ignoranţei şi ale barbariei. Am adorat idoli, am trăit în necurăţenie, am mâncat mortăciuni şi am vorbit lucruri păcătoase. Am nesocotit orice simţământ de omenie şi îndatoririle ospitalităţii şi bunei vecinătăţi au fost neglijate. Nu cunoşteam altă lege, afară de legea celui mai puternic, când Allah a ridicat dintre noi un om de a cărui naştere, bună-credinţă, cinste şi puritate nu ne îndoiam. El ne-a chemat la Unicitatea lui Allah şi ne-a învăţat să nu-I asociem nimic Lui. Ne-a interzis să mai venerăm idoli şi ne-a poruncit să spunem adevărul, să fim credincioşi îndatoririlor noastre, să fim milostivi şi să respectăm drepturile vecinilor, ale cunoştinţelor şi ale rudelor noastre. Ne-a interzis să vorbim urât despre femei sau să mâncăm hrana orfanilor, ne-a poruncit să ne lepădăm de păcate şi să ne abţinem de la rău, să facem rugăciuni, să dăm de pomană şi să ţinem post. Noi am crezut în el, i-am acceptat învăţăturile şi porunca de a-I venera pe Allah şi de a nu asocia nimic altceva cu El. Am permis ceea ce El a permis şi am interzis ceea ce El a interzis. Din acest motiv poporul nostru s-a ridicat împotriva noastră şi ne-a persecutat pentru a ne face să renunţăm la credinţa în Allah şi să ne întoarcem la idoli şi la alte lucruri necurate. Ne-au torturat şi ne-au bătut până când n-am mai avut nici o siguranţă printre ei şi am venit în ţara ta, unde sperăm că ne vei apăra de tiranie."

Regele a fost foarte impresionat de aceste cuvinte şi a cerut musulmanilor să recite ceva din Revelaţia lui Allah. Ja'far a recitat versetele de deschidere din "Capitolul Mariam", unde se povesteşte despre naşterea lui Ioan şi al lui Isus Cristos şi despre cum a fost hrănită Maria, printr-o minune. Şi de această dată regele, împreună cu sfetnicii regatului său, a fost atât de mişcat, încât lacrimile i s-au rostogolit pe obraji şi i-au udat barba. În acest moment Negus a exclamat: "Se pare că aceste cuvinte ca şi cele care i-au fost revelate lui Isus sunt raze de lumină care provin de la

aceiaşi sursă". Întorcându-se spre trimişii quraişi abătuţi, el a spus: "Mă tem că nu vă pot înapoia aceşti refugiaţi. În regatul meu, ei sunt liberi să trăiască şi să venereze ce vor, după bunul lor plac."

A doua zi, cei doi mesageri au mers din nou la rege şi au spus că Muhammed şi adepţii săi l-au hulit pe Isus. Musulmanii au fost chemaţi iarăşi şi întrebaţi ce credeau despre Isus. Ja'far s-a ridicat din nou şi a răspuns: "Vorbim despre Isus aşa cum am fost învăţaţi de Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Isus este slujitorul lui Allah, Mesagerul Său, Spiritul şi Cuvântul Său, insuflat în Fecioara Maria". Regele a remarcat de îndată: "Şi noi tot aşa credem. Binecuvântat să fii tu şi binecuvântat să fie Învăţătorul tău". Atunci s-a întors spre mesagerii încruntaţi şi spre sfetnicii săi care erau fricoşi şi a spus: "Puteţi să vă frământaţi şi să fumegaţi cât vreţi! Isus nu este altceva decât ceea ce Ja'far a spus despre el". După aceasta, el i-a asigurat pe musulmani de întreaga lui protecţie. A înapoiat mesagerilor Quraiş darurile pe care le aduseseră şi le-a dat drumul să plece. Musulmanii au trăit liniştiţi în Abisinia (Etiopia) timp de mai mulţi ani, după care s-au întors la Medina.[1]

În acest fel, intenţiile răuvoitoare ale Quraişilor s-au întors asupra lor şi complotul lor a eşuat. Ei au realizat pe deplin că ura pe care o nutreau împotriva musulmanilor nu avea efect decât pe tărâmul Mekkăi.

În consecinţă, ei au început să cultive îngrozitoarea idee de a-l reduce, odată pentru totdeauna, la tăcere pe susţinătorul noii Chemări, prin intermediul numeroaselor acte de brutalitate sau chiar prin crimă. Însă, orice mişcare în această direcţie era împiedicată cu încăpăţânare de unchiul Profetului, Abu Talib, prin puternica poziţie socială pe care acesta o deţinea, precum şi prin întreaga protecţie şi sprijinul pe care i le acorda nepotului său. Din această cauză, păgânii din Mekka au decis să-l abordeze pentru a doua oară pe Abu Talib, insistând pe lângă acesta să pună capăt activităţilor nepotului său, care, aşa cum susţineau ei, dacă nu erau controlate, l-ar fi putut implica într-o animozitate gravă. Abu Talib a fost puternic afectat de această ameninţare directă şi de ruptura produsă între sine şi poporul său, precum şi de duşmănia acestora, dar nu-şi putea permite nici să-l părăsească pe Mesager. El a trimis după nepotul său, i-a povestit ce spuseseră oamenii şi i-a zis: "Cruţă-mă şi cruţă-te şi pe tine şi

[1] Ibn Hişam, 1/334-338

nu mă îngreuna cu o povară pe care nu o pot purta".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, gândindu-se că unchiul său îl va abandona şi nu-l va mai sprijini, a spus: "O, unchiule! Jur pe Allah, că dacă ei mi-ar pune Soarele în mâna dreaptă şi Luna în cea stângă, cerându-mi însă să părăsesc această cauză, eu nu aş părăsi-o până ce Allah nu-mi va arătă calea Sa. Dacă nu, eu îmi voi da viaţa pentru credinţa mea".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a ridicat şi s-a întors, dar unchiul său l-a strigat, spunându-i: "Vino înapoi, nepoate!", iar când Muhammed a venit, el i-a spus: "Mergi şi propovăduieşte tot ce vrei fiindcă, jur pe Allah că nu te voi abandona niciodată".

Încă o dată quraişii încearcă să trateze cu Abu Talib

După ce au văzut că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - era în continuare absorbit de Chemarea lui, quraişii şi-au dat seama că Abu Talib nu-l va părăsi niciodată pe nepotul său, chiar dacă prin asta îşi atrăgea duşmănia lor. Câţiva dintre ei au mers atunci încă o dată să îl vadă, luând cu ei un tânăr, pe nume Amara bin Al-Ualid bin Al-Mughira, şi au spus: "O, Abu Talib! Ţi-am adus un băiat isteţ, încă în floarea tinereţii sale, ca să-l foloseşti pentru mintea şi puterea lui şi să-l consideri ca pe fiul tău, în schimbul nepotului tău care s-a întors împotriva religiei tale, a generat discordie socială, a considerat că trăieşti o viaţa de păcat şi pe care vrem să-l omorâm şi să te eliberăm de necazurile lui fără capăt. Om pentru om". Abu Talib le-a răspuns: "Ăsta chiar că-i un târg necinstit. Voi mi-l daţi pe fiul vostru ca să-l cresc, iar eu să vi-l dau pe fiul meu ca să-l omorâţi?! Pe Allah, că-i de necrezut!" Al-Mut'im bin 'Udai, un membru al delegaţiei, l-a întrerupt, spunând: "Quraişii sunt cinstiţi cu acest târg, pentru că ei doresc să te scape de izvorul acesta de necazuri, dar, după cum văd eu, eşti hotărât să le refuzi serviciile". Desigur, Abu Talib le-a respins oferta şi i-a sfidat.[1] Sursele istorice nu oferă data exactă a acestor două întâlniri cu Abu Talib. Este foarte posibil însă ca ele să fi avut loc în al şaselea an al Profeţiei, la scurt timp una de alta.

[1] Ibn Hişam, 1/266

Decizia tiranilor de a-l ucide pe Profet

Din moment ce toate planurile şi conspiraţiile quraişilor eşuaseră, ei s-au întors la vechile lor practici de persecuţie şi tortură a musulmanilor, într-o manieră mult mai brutală decât cea de dinainte. Au început totodată să nutrescă ideea de a-l ucide pe Profet. De fapt, contrar aşteptărilor lor, acest plan a servit indirect la consolidarea Chemării islamice, prin îmbrăţişarea islamului de către doi puternici eroi din Mekka: Hamza bin 'Abdul-Muttalib şi Omar bin Al-Khattab - Allah să fie mulţumit de ei.

Utaiba bin Abu Lahab l-a abordat odată pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, strigându-i sfidător şi cu mare obrăznicie: "Nu cred în "*Pe steaua care apune*" [53:1] şi în "*Apoi s-a apropiat şi a coborât mai jos*" [53:8], cu alte cuvinte "Nu cred în nimic din ceea ce scrie în Coran". A început apoi să-l lovească pe Profet la întâmplare şi, cu mare violenţă, i-a rupt cămaşa şi l-a scuipat în faţă, dar saliva nu a atins faţa sfântă a Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a invocat mânia lui Allah asupra lui Utaiba şi a implorat: "O, Allah! Pune-l pe unul dintre câinii Tăi pe el".

Allah a ascultat rugămintea lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi s-a întâmplat astfel: Odată, Utaiba şi câţiva din compatrioţii săi au călătorit în vechea Sirie şi s-au oprit la Az-Zarqa. Acolo, un leu s-a apropiat de grup, spre spaima lui Utaiba care imediat şi-a adus aminte de cuvintele de implorare ale lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, şi a spus: "Vai de fratele meu! Leul ăsta cu siguranţă mă va sfâşia precum a implorat Muhammed. Într-adevăr, m-a ucis aici, în timp ce el este în Mekka". Chiar atunci, leul a ţâşnit ca un fulger, l-a înşfăcat pe 'Utba dintre oamenii săi şi i-a zdrobit capul.[1]

Se mai povesteşte că un idolatru din tribul Quraiş, 'Uqba bin 'Abu Mu'ait, a călcat cu piciorul gâtul Profetului în timp ce acesta se prosterna în rugăciune, până ce acestuia i-au ieşit ochii din cap.[2]

Ibn Ishaq relatează mai multe detalii ce atestă intenţiile bine înrădăcinate ale tiranilor de a-l ucide pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 6/522; citat din Al-Isaba, Dala'il An-Nubuuah etc.
[2] Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 113.

să-l miluiască. Abu Jahl, vechiul duşman al islamului, s-a adresat odată câtorva dintre complicii săi: "O, oameni din tribul Quraiş! Se pare că Muhammed este hotărât să ne învinovăţească pentru religia noastră, umilindu-ne strămoşii, discreditându-ne felul de viaţă şi înmulţindu-ne zeii. Îl am ca martor pe zeul nostru că voi lua o piatră foarte grea şi o voi arunca în capul lui Muhammed când acesta se prosternează în rugăciune, ca să vă scap de el odată pentru totdeauna. Nu mi-e frică de ce ar putea să-mi facă neamul 'Abd Munaf". Nefericita adunare i-a susţinut planul şi l-a încurajat să-şi ducă fapta la îndeplinire.

În dimineaţa zilei următoare, Abu Jahl pândea întins pe pământ, aşteptând ca Mesagerul lui Allah să vină la rugăciune. Cei din tribul Quraiş erau în sala de adunare şi aşteptau veştile. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a prosternat în rugăciune, Abu Jahl a pornit spre el cu o piatră mare, pentru a-şi duce la îndeplinire intenţia păcătoasă. Nici nu s-a apropiat bine de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, pentru că de îndată s-a retras, cu faţa palidă, tremurând, cu mâinile întinse şi piatra rostogolindu-se într-o parte. Atunci, oamenii care priveau scena s-au repezit la el, întrebându-l ce se întâmplase. El a răspuns: "Când m-am apropiat, o cămilă uriaşă cu trăsături neobişnuite şi dinţi înfricoşători m-a împiedicat să înaintez şi aproape că m-a sfâşiat". Ibn Ishaq a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, referindu-se la această întâmplare, a spus: "Era îngerul Gavriil - Pacea să fie cu el, iar dacă Abu Jahl s-ar fi apropiat mai mult, acesta l-ar fi omorât"[1]. Chiar şi aşa, tiranii quraişi nu s-au lăsat convinşi. Dimpotrivă, ideea de a-l ucide pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - stăruia încă în inimile lor nelegiuite. Sub conducerea lui Abdullah bin Amr bin Al-As, câţiva quraişi stăteau într-un loc numit Al-Hijr şi se plângeau că fuseseră prea răbdători cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - când acesta a apărut pe neaşteptate ca să-şi facă ocolul obişnuit. Ei au început să murmure cuvinte sarcastice, făcându-i cu ochiul, însă el a păstrat tăcerea în primele două ture ale ocolului. La a treia tură s-a oprit şi s-a adresat necredincioşilor, spunând: "O, popor Quraiş! Fiţi atenţi! Jur pe Allah, în a cărui Mână îmi este sufletul, că într-o zi veţi fi măcelăriţi în bucăţi". De îndată ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a

[1] Ibn Hişam 1/298

terminat vorba, ei toți s-au ridicat înfricoșați și au trecut la un nou stil de exprimare, din care răzbătea frica și chiar spaima, încercând să-i potolească mânia și să-l consoleze, spunând: "Poți să pleci, Abu Qasim, fiindcă niciodată n-ai dat dovadă de prostie!"[1]

Urua bin Az-Zubair povestea: "L-am rugat pe Abdullah bin Amr bin Al-'As să-mi spună care a fost cel mai urât lucru pe care păgânii l-au făcut Profetului". El a spus: "În timp ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se ruga în Al-Hijr din Al-Ka'ba, Uqba bin Al-Mu'ait a venit și și-a înfășurat veșmântul în jurul gâtului Profetului, strângându-l cu violență. Abu Bakr a venit și l-a apucat de umăr, împingându-l de lângă Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și i-a spus: "Vrei să omori un om doar pentru că spune: "Domnul meu este Allah?"[2]

Hamza bin 'Abdul-Muttalib trece la islam

Într-o atmosferă mohorâtă, înțesată de norii întunecoși ai tiraniei și nedreptății, la orizont a început să strălucească o lumină promițătoare pentru cei oprimați - convertirea lui Hamza bin 'Abdul-Muttalib, în luna Zul Hijje, în al șaselea an al Profeției. Se povestește că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - ședea într-o zi pe colina Safa, când Abu Jahl s-a întâmplat să treacă pe acolo și a început să-l învinovățească pentru religia pe care o predica. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a tăcut și nu a scos nici un cuvânt. Fără să se mai controleze, Abu Jahl a luat o piatră și i-a spart Profetului capul, care a început să sângereze. Agresorul a mers apoi să se alăture quraișilor la locul lor de adunare. S-a întâmplat astfel ca, la scurtă vreme după aceea, Hamza, întorcându-se de la vânătoare, să treacă prin același loc cu arcul atârnându-i pe umăr. O sclavă care aparținea lui Abdullah bin Jada'an și care observase obrăznicia lui Abu Jahl, i-a povestit cum fusese atacat Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Auzind acestea, Hamza s-a simțit foarte ofensat și s-a grăbit spre Al-Ka'ba, iar acolo, în curtea Sfântului Sanctuar, l-a găsit pe Abu Jahl, șezând în compania quraișilor. Hamza s-a repezit la el și l-a izbit violent cu arcul în cap, zicând:

---

[1] Ibn Hișam 1/298
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/544.

"Ah! Tu l-ai insultat pe Muhammed, iar eu urmez religia lui şi practic ce propăvăduieşte el". Bărbaţii din neamul Makhzum i-au sărit în ajutor. Şi cei din neamul Haşim au vrut să ofere ajutor, dar Abu Jahl i-a îndepărtat, spunând: "Lăsaţi-l în pace pe Abu 'Ummara. Jur pe Allah, l-am insultat într-adevăr pe nepotul lui, fără ruşine.[1]" De fapt, convertirea lui Hamza s-a datorat iniţial mândriei unui om care nu poate accepta ideea că alţii i-au umilit ruda. Mai târziu însă Allah i-a purificat spiritul şi el şi-a dat seama care este cel mai important lucru în viaţă - credinţa în Allah. El s-a dovedit a fi un sprijin foarte puternic pentru credinţa islamică şi pentru adepţii ei.[2]

Omar bin Al-Khattab se face musulman

Un sprijin semnificativ în consolidarea puterii islamice a fost convertirea lui Omar bin Al-Khattab, în Zul-Hijje, al şaselea an al Profeţiei, la trei zile după convertirea lui Hamza.[3] El era un om curajos şi hotărât, temut şi respectat în Mekka şi care până atunci fusese un oponent puternic al noii religii. Relatările spun că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a ridicat odată mâinile în rugăciune şi a spus: "O, Allah! Dă putere islamului, mai cu seamă printr-unul dintre aceşti doi oameni, Omar bin Al-Khattab sau Abu Jahl bin Hişam, pe care-l iubeşti mai mult."

În mod evident, Omar a fost cel care a meritat acest privilegiu.[4]

Dacă analizăm numeroasele relatări referitoare la convertirea lui Omar, putem trage concluzia că existau numeroase sentimente contradictorii în sufletul lui. Pe de o parte, el respecta foarte mult tradiţiile poporului său şi era obişnuit să participe la orgiile bahice, iar pe de altă parte, avea o mare admiraţie pentru curajul musulmanilor şi dedicarea lor faţă de credinţă. Aceste vederi extreme l-au făcut destul de sceptic, uneori având chiar tendinţa să creadă că doctrina islamică purta în sine seminţele cele mai bune şi mai sfinte al vieţii. De aceea, el avea întotdeauna unele accese de furie, urmate imediat de o slăbiciune neaşteptată.[5] Povestea convertirii sale este foarte interesantă.

---

[1] Ibn Hişam, 1/291; Rahmat-ul-lil'alamin, 1/68; Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 66.

[2] Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 113.

[3] Tarikh 'Umar bin Al-Khattab, p. 11.

[4] At-Tirmidhi, 2/209.

[5] Fiqh As-Sirah, p.92.93

Într-o zi, Omar bin Al-Khattab a ieşit din casă şi s-a îndreptat spre Sfântul Sanctuar unde l-a văzut pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - rugându-se şi l-a auzit recitând "Capitolul Al-Haqqah", din Nobilul Coran. Cuvintele lui Allah i-au plăcut şi l-au atins până în adâncul inimii. El a simţit că acestea aveau un sens neobişnuit şi a început să pună la îndoială acuzaţiile poporului său privitoare la Nobilul Coran, care spunea că era vorba de poeme compuse de om sau că erau cuvintele unui ghicitor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a continuat să recite:

"Că el este Cuvântul unui Trimis cinstit

Şi nu este cuvântul unui poet! Însă voi nu credeţi decât prea puţin!

Şi nu este cuvântul unui ghicitor! Însă voi nu vă lăsaţi îndemnaţi decât prea puţin!

Este o revelaţie de la Stăpânul lumilor!" [69:40-43]

Chiar în acea clipă, islamul a pătruns în inima lui Omar.[1] Atunci, însă, perdeaua întunecoasă a înclinaţiilor sale preislamice, fanatismul tradiţional adânc înrădăcinat, precum şi mândria oarbă faţă de strămunii săi, au umbrit esenţa marelui Adevăr care începuse cu şovăială să se facă simţit în inima sa. De aceea, el a persistat în atrocităţile îndreptate împotriva islamului şi a adepţilor săi, nepăsător la sentimentul pur şi adevărat al naturii umane care zăcea în spatele acestui paravan fragil de ignoranţă şi mentalitate preislamică. Firea sa iute şi duşmănia excesivă împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - l-au făcut într-o zi să iasă din casă cu sabia în mână, având intenţia de a-l ucide pe Profet. Se afla într-o stare de furie, se agita şi spumega. Nu'aim bin Abdullah, un prieten de al lui Omar, l-a întâlnit întâmplător, pe la jumătatea drumului. El l-a întrebat care era cauza agitaţiei sale şi împotriva cui se îndrepta furia sa. Omar a răspuns mânios: "Să-l distrug pe omul Muhammed, acest impostor care a spulberat unitatea tribului Quraiş, a săpat gropi în religia lui, a găsit nebunia la înţelepţii lui şi i-a hulit zeii."

"Omar, sunt convins că sufletul tău te-a înşelat. Crezi tu că neamul Abd Munaf te va mai lăsa în viaţă dacă îl omori pe Muhammed? De ce nu ai mai întâi grijă de cei din propria ta familie şi să-i îndrepţi pe ei?"

Supărat, Omar a întrebat: "La care dintre rudele mele te referi?" "Cumnatul şi sora ta s-au lepădat de religia ta."

Omar şi-a îndreptat paşii spre casa surorii sale. În timp ce se

[1] Tarikh Omar bin Al-Khattab, p.6.

apropia, a auzit vocea lui Khabbab bin Aratt, care citea "Capitolul Ta-Ha". Khabbab, auzind zgomotul paşilor lui, s-a ascuns. Fatima, sora lui Omar, a luat foaia şi a ascuns-o, dar Omar auzise deja vocea. "Ce a fost sunetul pe care tocmai l-am auzit?", a strigat fiul lui Khattab, intrând furios. Sora lui şi soţul ei au răspuns deodată: "Nu ai auzit nimic." - "Ba da", a spus el, înjurând furios. "Am auzit că v-aţi lepădat de credinţă!" El s-a repezit la cumnatul lui şi l-a lovit, dar Fatima s-a grăbit în apărarea soţului ei. Atunci, Omar i-a tras şi ei o palmă. Soţul şi soţia nu s-au mai putut abţine şi au strigat cu glas tare: "Da, suntem musulmani, credem în Allah şi Mesagerul Lui, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, aşa că fă ce vrei tu". Când Omar a văzut faţa surorii lui iubite plină de sânge, s-a înmuiat şi a spus: "Lăsaţi-mă să văd ce citeaţi ca să ştiu ce a adus Muhammed". Fatima s-a mulţumit cu această asigurare, dar a spus: "O, frate, eşti necurat din cauza idolatriei tale. Numai cei puri o pot atinge. Mergi întâi şi te spală". El a ascultat-o, s-a îmbăiat, apoi a luat pagina şi a citit versetul de deschidere din "Capitolul Ta-Ha", până a ajuns la: "*Eu sunt Allah şi nu este alt dumnezeu afară de Mine! Aşadar, venerează-Mă şi împlineşte rugăciunea, pentru pomenirea Mea!*" [20:14]

Omar a citit versetele cu mare interes, a fost foarte pătruns de ele şi a zis: "Ce minunat şi plin de graţie este totul! Vă rog să mă conduceţi la Muhammed." Când a auzit asta, Khabbab a ieşit din ascunzătoare şi a spus: "O, Omar, sper că Allah a răspuns rugăciunilor Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, fiindcă l-am auzit, spunând: "O, Allah! Întăreşte islamul prin Omar bin Al-Khattab sau prin Abu Jahl bin Hişam." Omar a plecat atunci spre o casă din Safa, unde Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - îşi ţinea întâlnirile secrete cu tovarăşii săi. Omar a ajuns în acel loc, având încă sabia în mână. El a bătut la uşă. Tovarăşii Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-au întors să vadă cine era intrusul. Unul dintre ei s-a uitat printr-o crăpătură a uşii şi s-a întors, clătinându-se şi exclamând: "Este Omar cu sabia lui!". Hamza, risipind temerile prietenilor lui, a spus: "Lăsaţi-l să intre. Ca prieten, este bine venit. Ca duşman, i se va tăia capul cu propria lui sabie." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a cerut tovarăşilor lui să deschidă uşa. Fiul lui Khattab a intrat înăuntru. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a înaintat să-l întâmpine pe "firavul" vizitator, l-a apucat de veşmânt şi de teacă şi i-a spus: "O, Omar! Tu nu te

vei lăsa până când Allah nu te va umili şi nu te va pedepsi aşa cum a făcut şi cu Al Ualid bin Al Mughira." Omar a răspuns: "O, Mesager a lui Allah! Vin la tine ca să cred în Allah şi în Mesagerul Său şi în ceea ce a adus de la Domnul său". Plin de bucurie, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi tovarăşii lui au strigat cu glas tare: "Allahu Akbar" (Allah este Mai Mare).[1]

Convertirea lui Omar a fost un adevărat triumf pentru cauza islamului. Efectul convertirii lui asupra situației a fost atât de puternic şi de spontan, încât credincioşii care până atunci îl venerau pe Allah în secret, între cei patru pereți ai casei lor, se adunau şi îşi făceau ritualurile de adorare, fără a se mai ascunde, chiar în Sfântul Sanctuar. Aceasta i-a făcut mai încrezători, în timp ce Quraişii au început să fie cuprinşi de teamă şi nelinişte.

Ibn Ishaq a povestit cu acordul lui Omar - Allah să fie mulțumit de el: "Când am îmbrățişat islamul, mi-am adus aminte de Abu Jahl, vechiul duşman a lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Am mers şi am ciocănit la uşa lui. Când a ieşit afară să mă vadă, i-am spus direct că am îmbrățişat islamul. El a trântit imediat uşa cu repulsie, acuzând că fapta mea era josnică şi că fața mea era hidoasă". De fapt, convertirea lui Omar a creat o mare agitație în Mekka, unii oameni acuzându-l că a devenit apostol. El a rămas totuşi neclintit în Credință şi a insistat în atitudinea lui, punându-şi chiar viața în pericol. Politeiştii quraişi s-au îndreptat spre casa lui cu intenția de a-l omorî. Abdullah bin Omar - Dumnezeu să fie mulțumit de el - povestea: "În timp ce Omar stătea acasă înfricoşat, Al-As bin Ua'il As-Sahmi Abu'Amr a venit purtând o pelerină brodată şi o cămaşă cu ornamente de mătase. El provenea din tribul Sahm, care în perioada preislamică era aliatul nostru. Al-As i-a spus lui Omar: "Ce se întâmplă cu tine?" El a răspuns: "Oamenii tăi pretind că mă vor ucide dacă devin musulman". Al-As a spus: "Nimeni nu îți va face nici un rău după ce ți-am oferit protecția mea." Aşa că Al-As a ieşit afară şi i-a întâmpinat pe oamenii care se întindeau în toată valea. El a spus: "Unde mergeți?", iar ei au răspuns: "Îl vrem pe fiul lui Al-Khattab care a îmbrățişat islamul". Al-As a

[1] Tarikh 'Omar bin Al-Khattab, p. 7-11; Ibn Hişam, 1/343.

spus: "Nimeni nu are voie să-l atingă.", aşa că oamenii s-au retras.[1]

Convertirea lui Omar a avut un imens impact, dar de factură diferită, şi asupra musulmanilor din Mekka. Mujahid, cu acceptul lui Ibn Al-'Abbas - Allah să fie mulţumit de el, a relatat că îl întrebase pe Omar bin Al-Khattab de ce i se dădu-se epitetul "Al-Farouque" ("cel care deosebeşte adevărul de minciună"). El a răspuns: "După ce am îmbrăţişat islamul, l-am întrebat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască: "Nu e aşa că urmărim calea dreaptă şi aici, şi în Viaţa de Apoi?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a răspuns: "Sigur că da! Jur pe Allah, în mâinile căruia mi-am pus sufletul, că urmez Adevărul, aici şi în Viaţa de Apoi!" De aceea, l-am întrebat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască: "De ce a trebuit atunci să activăm în secret? Jur pe Allah, Care te-a trimis cu Adevărul, că ne vom părăsi ascunzătoarea şi vom proclama nobila noastră cauză în mod public!" Atunci am ieşit afară în două grupuri: Hamza conducând unul, iar eu pe celălalt. Ne-am îndreptat spre Moschee, ziua în amiaza mare, iar când politeiştii ne-au văzut, s-au făcut albi la faţă şi s-au amărât foarte tare. Chiar în ziua aceea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - mi-a atribuit epitetul "Al-Farouque". Ibn Mas'ud - Allah să fie mulţumit de el - a relatat că ei nu avuseseră posibilitatea de a-şi practica ritualurile religioase în Sfântul Sanctuar până când Omar nu a îmbrăţişat islamul.[2]

În acelaşi context, Suhaib bin Sinan spunea: "Numai după convertirea lui Omar am început să proclamăm Chemarea, să ne adunăm şi să facem ocolul Casei Sfinte, în libertate. Am îndrăznit chiar să ne răzbunăm pentru unele nedreptaţi care ni se făcuseră. De asemenea, Ibn Mas'ud a spus: "Am devenit foarte puternici de când Omar a îmbrăţişat islamul."

Reprezentanţii tribului Quraiş negociază cu Mesagerul lui Allah

La scurt timp după convertirea acestor doi puternici eroi, Hamza bin 'Abdul-Muttalib şi Omar bin Al-Khattab - Dumnezeu să fie mulţumit de ei, mai marii tiraniei şi ai oprimării au început să se risipească şi politeiştii au

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/545; Ibn Hişam, 1/349

[2] Ibn Hişam; Tarikh 'Omar bin Al-Khattab, p. 13; Mukthasar Surat Ar-Rasul, p. 103.

realizat că era inutil să-i mai tortureze pe musulmani. În consecință, ei au încercat să-şi îndrepte campania într-o altă direcție. Înscrisurile autentice ale biografiei Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - arată că liderilor mekkani le-a venit ideea să-l tenteze. Într-o zi, câțiva dintre oamenii importanți din Mekka s-au adunat la Al-Ka'ba şi Utba bin Rabi'a, un şef de-al lor, s-a oferit să-l abordeze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi să facă un târg cu el, prin care ei îi ofereau orice bogăție ar fi dorit el, cu condiția să păstreze tăcerea şi să nu mai proclame noua credință. Quraişii i-au susținut propunerea şi i-au cerut să preia această sarcină. Utba s-a apropiat de Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi i s-a adresat cu următoarele cuvinte: "Nu am mai văzut pe nimeni în Arabia care să fi atras o calamitate mai mare asupra unei națiuni, decât ai făcut tu. Ne-ai înşelat zeii şi religia, i-ai acuzat pe strămoşii şi pe înțelepții noştri de impietate, i-ai acuzat că au făcut greşeli şi ai semănat discordie între noi. Dacă faci toate acestea cu scopul de a te îmbogăți, noi vom pune mână de la mână, şi-ți vom oferi mai multe bogății decât a avut vreun quraiş vreodată. Dacă ambiția te animă, te vom face şeful nostru. Dacă doreşti să fii rege, suntem gata să acceptăm. Dacă te afli sub puterea unui spirit rău care te bântuie şi te domină şi nu te poți scutura de jugul său, atunci vom aduce vraci pricepuți care să te vindece."

"Ai terminat ce ai avut de spus?", a întrebat Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, şi aflând că totul fusese spus a luat cuvântul şi a spus:

"În numele lui Allah cel Milostiv, Îndurător

Ha', Mim.

[Aceasta este] o Revelație de la Cel Milostiv şi Îndurător.

O Carte ale cărei versete sunt tâlcuite, un Coran arab, pentru un neam [de oameni] care ştiu,

Un binevestitor şi un prevenitor, însă cei mai mulți dintre ei se întorc şi nu ascultă.

Ei zic: "Inimile noastre sunt acoperite față de aceea la care ne chemi tu..." ("Capitolul Ha-Mim") [41:1-5]

Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a continuat să recite versetele, în timp ce Utba şedea şi asculta cu atenție, cu mâna sprijinită de şale. Când Mesagerul a ajuns la versetul care cerea prosternare, el s-a prosternat imediat. După aceea, s-a întors spre Utba,

spunând: "Ei bine, Abu Al-Ualid! Ai auzit răspunsul meu, acum eşti liber să faci ce vrei." Utba s-a întors atunci la însoţitorii lui pentru a-i informa despre atitudinea Profetului. Când l-au văzut compatrioţii lui, au jurat că el se întorsese cu o expresie a feţei diferită de cea pe care o avusese înainte de a-l întâlni pe Profet. El le-a comunicat imediat amănuntele discuţiei pe care a avut-o şi ce răspuns a primit şi a încheiat, spunând: "N-am mai auzit cuvinte asemănătoare cu cele pe care le-a recitat. Cu siguranţă, nu sunt legate nici de poezie, nici de vrăjitorie şi nici nu aparţin unui prezicător. O, popor Quraiş, vă cer să luaţi în seamă sfatul meu şi să-i acordaţi omului libertate deplină să-şi atingă ţelurile, şi doar atunci vă veţi putea detaşa cu siguranţă de el. Jur că vorbele lui poartă un Mesaj suprem. Dacă alţi arabi vă vor scăpa de el, atunci vă vor scuti de necazuri, dar, pe de altă parte, dacă el preia conducerea arabilor, atunci vă veţi desfăta în regatul lui şi veţi fi părtaşi la puterea lui". Desigur, aceste cuvinte au ajuns la urechi surde şi nu au fost pe placul necredincioşilor care l-au ocărât pe Utba şi au susţinut că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - îl vrăjise.[1]

Într-o altă versiune a aceluiaşi eveniment se povesteşte că Utba l-a ascultat cu atenţie pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - până când acesta a început să recite Cuvintele lui Allah:

"Şi dacă se întorc ei, atunci spune: "Vă previn pe voi asupra unei nimiciri asemenea nimicirii [care a lovit neamurile] 'Ad şi Thamud!" [41:13]

Aici, Utba s-a ridicat cuprins de panică şi uimire şi a pus mâna pe gura Profetului, implorându-l: "Te rog, în numele lui Allah şi al legăturilor de sânge, opreşte-te, căci dacă nu, nenorocirea va cădea peste capul poporului Quraiş". Apoi el s-a întors în grabă la compatrioţii lui şi i-a informat în legătură cu ceea ce auzise.[2]

Abu Talib reuneşte neamurile Haşim şi Al-Muttalib

Deşi noile schimbări erau binevenite şi nu întâmpinau rezistenţă, Abu Talib avea totuşi o puternică senzaţie de frică pentru soarta nepotului său. El a analizat seria precedentă de incidente, inclusiv afacerea trocului lui Amara bin Al-Ualid, piatra lui Abu Jahl, încercarea lui Uqba de a-l sugruma pe Profet şi, în sfârşit, intenţia lui Omar (înainte de convertire) de a-l ucide pe

[1] Ibn Hişam, 1/293,294.
[2] Tafsir Ibn Kathir, 6/159-161.

Muhammed. Înțeleptul şi-a dat seama că toate acestea sugerau, fără îndoială, un complot serios, pus la cale pentru a-i ignora statutul de custode al Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi pentru a-l ucide pe acesta din urmă în public. Dacă un asemenea lucru s-ar fi întâmplat, Abu Talib era convins că nici Omar, nici Hamza nu ar fi fost de nici un ajutor, în ciuda poziției lor sociale puternice[1].

Abu Talib avea dreptate. Politeiştii au alcătuit un plan bine pus la punct pentru a-l ucide pe Profet şi s-au adunat să-şi pună planul în aplicare. De aceea, el a chemat neamurile Haşim şi Al-Muttalib, fiii lui Abd Munaf, şi i-a îmboldit să se pregătească pentru a-i apăra nepotul. Absolut toți, indiferent dacă erau sau nu credincioşi, au răspuns afirmativ, cu excepția fratelui său, Abu Lahab, care era de partea idolatrilor.

Boicot social general

În mai puțin de o lună au avut loc patru evenimente cu o semnificație specială: convertirea lui Hamza, convertirea lui Omar, refuzul lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - de a accepta orice fel de compromis şi apoi pactul încheiat între neamul Muttalib şi neamul Haşim de a-l apăra pe Muhammed împotriva oricărei încercări perfide de asasinat. Politeiştii erau zăpăciți şi nu ştiau ce metodă să urmeze pentru a elimina acest obstacol persistent şi neîndurător, care apăruse să le sfărâme în bucăți întreaga lor tradiție de viață. Ei se convinseseră deja că, dacă-l omorau pe Muhammed, sângele lor se va revărsa cu siguranță în văile din Mekka şi vor fi exterminați fără putință de tăgadă. Luând în considerare această perspectivă înfricoşătoare, ei au hotărât mânioşi să aplice o altă tactică murdară, care nu presupunea crima.

Un pact de nedreptate şi agresiune

Păgânii din Mekka s-au adunat în Valea Al-Muhassab şi au hotărât de comun acord să-i constrângă pe cei din neamurile Haşim şi Al-Muttalib, prin interzicerea mariajelor între ei şi aceştia. Au hotărât, de asemenea, să nu le mai vîndă nimic şi să nu mai cumpere nimic de la ei, să nu stea împreună cu ei, să nu le mai calce pragul şi să nu le mai vorbească.

[1] Ibn Hişam, 1/269, Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 106

Au scris aceste lucruri pe un pergament, completând la sfârşit: "Nu vom încheia niciodată vreun tratat de pace cu neamul Haşim şi nu vom arăta îndurare până când nu ni-l vor preda pe Muhammed, pentru a-l ucide".

Aceste constrângeri care prevedeau măsuri nemiloase împotriva celor din neamul Haşim au fost scrise de un idolatru, Baghid bin 'Amir bin Haşim, şi apoi agăţate în Al-Ka'ba. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a invocat mânia lui Allah asupra lui Baghid, a cărui mână a fost mai târziu paralizată.[1]

Abu Talib a luat cunoştinţă de situaţie cu înţelepciune şi, în linişte, a hotărât să se retragă într-o vale, la periferia estică a Mekkăi. Cei din neamul Al-Muttalib au fost închişi într-o trecătoare îngustă (Şi'b Abu Talib), de la începutul lunii Muharram, în al şaptelea an al misiunii lui Muhammed, până în al zecelea an, deci pe o perioadă de trei ani. A fost un asediu sufocant. Aprovizionarea cu hrană a fost aproape oprită şi cei marginalizaţi au întâmpinat mari greutăţi. Idolatrii cumpărau toate alimentele care intrau în Mekka pentru ca acestea să nu ajungă la oamenii din Aş-Şi'b, care erau atât de istoviţi, încât ajunseseră să se hrănească şi cu frunze din copaci şi piei de animale. Plânsetele copilaşilor care sufereau de foame se auzeau de departe. Nu aveau nimic de mâncare. Numai de câteva ori, cantităţi infime de hrană le fuseseră aduse pe furiş de câţiva mekkani miloşi. În timpul "lunilor interzise", când ostilităţile încetau prin tradiţie, ei îşi părăseau "temniţa" şi cumpărau hrană care provenea din afara Mekkăi. Chiar şi atunci, alimentele erau pe nedrept scumpite, astfel că proasta lor situaţie financiară nu le mai permitea accesul la ele.

Odată, Hakim bin Hizam era pe cale să strecoare pe furiş nişte grâu mătuşii lui, Khadija - Allah să fie mulţumit de ea, când Abu Jahl l-a prins şi a încercat să-l oprească. Numai după ce a intervenit Al-Bukhtari, Hakim a reuşit să ajungă la destinaţie. Abu Talib era foarte preocupat de siguranţa personală a nepotului său. Când oamenii se retrăgeau la culcare, el îi cerea Profetului să se întindă pe locul lui, dar când ceilalţi adormeau, îi poruncea să-şi schimbe locul cu altul pentru a induce în eroare un potenţial asasin.

În ciuda tuturor necazurilor, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a insistat pe calea lui, iar curajul şi hotărârea nu i-au slăbit niciodată. El a continuat să meargă la Al-Ka'ba şi să se roage în public. Nu pierdea nici o ocazie să predice străinilor care vizitau Mekka

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/46.

pentru afaceri sau pelerinaj în lunile sfinte şi în perioadele speciale de adunări.

Această situaţie a creat în ultimă instanţă diversiuni între diferitele coaliţii mekkane, legate de cei asediaţi prin legături de sânge. După trei ani de blocadă, în luna Muharram, în al zecelea an al misiunii lui Muhammed, pactul a fost încălcat. Hişam bin Amr, care pe timpul nopţii ducea hrană în secret celor din neamul Haşim, a mers să-l vadă pe Zuhair bin Abu Omaiia Al-Makhzumi şi i-a reproşat că s-a resemnat faţă de modul inuman în care erau trataţi unchii săi aflaţi în exil. Acesta din urmă s-a arătat nepoliticos, dar a consimţit să colaboreze cu Hişam şi să formeze un grup de presiune care să asigure eliberarea exilaţilor. Pe motivul legăturilor de sânge, s-a format un grup de cinci oameni care a stabilit să desfiinţeze pactul şi să declare toate clauzele nule şi neavenite. Grupul era format din: Hişam bin 'Amr, Zuhair bin Abu Omaiia, Al-Mut'im bin 'Udai, Abu Al-Bukktari şi Zama bin Al-Asuad. Ei au decis să se întâlnească la locul de adunare şi să-şi înceapă misiunea cu care singuri se însărcinaseră, chiar din incinta Casei Sfinte. Zuhair, după ce împreună cu tovarăşii săi a făcut de şapte ori ocolul, s-a apropiat de grupurile de oameni ce se aflau acolo, reproşându-le că se desfătau în plăcerile vieţii, în timp ce vecinii şi rudele din neamul Haşim piereau din cauza foamei şi a boicotului economic. Ei au jurat că nu-şi vor găsi odihna până ce pergamentul boicotului nu va fi rupt în bucăţi şi pactul desfiinţat imediat.

Abu Jahl, care stătea în apropiere, a ripostat că pergamentul nu se va rupe niciodată. Zam'a s-a înfuriat şi l-a acuzat pe Abu Jahl de minciună, adăugând că pactul fusese stabilit şi pergamentul fusese scris fără acordul lor. Al-Bukhtari a intervenit şi l-a susţinut pe Zam'a. Al-Mut'im bin 'Udai şi Hişam bin 'Amr au atestat adevărul spuselor celor doi tovarăşi ai lor. Într-o încercare şireată de a pune capăt discuţiilor înfierbântate care erau în defavoarea acţiunilor sale răutăciose, Abu Jahl a răspuns că problema fusese deja rezolvată în altă parte şi cu ceva timp în urmă.

În acest răstimp, Abu Talib şedea într-un colţ al Moscheei. El venise să le comunice că nepotului său, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, îi fusese trimisă o Revelaţie, precum că termitele devoraseră toată proclamaţia lor, cea plină de nedreptate şi agresiune, cu excepţia acelor părţi în care era însemnat numele lui Allah. El a argumentat că va fi

pregătit să-l predea pe Muhammed în mâinile lor dacă se dovedea că vorbele sale erau neadevărate, însă, dacă erau adevărate, urma ca ei să se retragă şi să revoce boicotul. Mekanii au consimţit că propunerea lui era cinstită şi Al-Mut'im a mers să verifice pergamentul şi a descoperit că într-adevăr era devorat de termite şi că nu mai rămăsese nimic din el, cu excepţia unor porţiuni pe care scria: "În Numele lui Allah".

Proclamaţia a fost astfel abrogată. Atât Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, cât şi ceilalţi oameni au primit permisiunea să părăsească Aş-Şi'b şi să se întoarcă acasă. În contextul acestei întâmplări la care au fost supuşi musulmanii, politeiştii au avut şansa extraordinară de a fi martorii unui semn izbitor al Profeţiei lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, dar, spre nenorocirea lor, nu au renunţat şi au persistat în necredinţă: "*Însă când văd un semn, ei se îndepărtează şi zic: "[Aceasta este] o vrăjitorie neîntreruptă"!*". [54:2][1]

Etapa finală a diplomaţiei negocierilor

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a părăsit temniţa şi a continuat să propăvăduiască islamul, ca de obicei. Quraişii, la fel, au abrogat boicotul, dar au continuat cu atrocităţile şi oprimarea musulmanilor. Abu Talib, notabilul octogenar, era încă preocupat să-şi apere nepotul, însă, datorită evenimentelor puternice şi durerilor neaşteptate, începuse să aibă anumite perioade de slăbiciune. Imediat după victoria asupra boicotului inuman, a fost cuprins de o boală rebelă şi de slăbiciune fizică. Văzând că situaţia se agravează, politeiştii din Mekka s-au temut că şi ceilalţi arabi i-ar putea acuza de infamie dacă acţionau agresiv împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, în cazul în care el şi-ar fi pierdut cel mai important aliat, Abu Talib, şi atunci au hotărât să mai negocieze încă o dată cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi să-i prezinte alte propuneri pe care nu le menţionaseră anterior. Ei au delegat câţiva reprezentanţi pentru o întrevedere cu Abu Talib, în care să discute această problemă cu el. Ibn Ishaq şi ceilalţi au povestit: "Când o boală gravă l-a lovit pe Abu Talib, quraişii au început să analizeze situaţia şi au trecut în revistă principalele

[1] Sahih Al-Bukhari (în mai multe capitole); Zad Al-Ma'Ad, 2/46; Ibn Hişam, 1/350.

trăsături care au caracterizat acea perioadă între convertirea lui Omar şi a lui Hamza la islam, cuplată cu o imensă agitaţie pe care Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - o crease printre triburile quraişe. Au considerat apoi necesar să-l vadă pe Abu Talib înainte să moară, pentru a-l presa pe nepotul său să facă un compromis asupra diferitelor puncte aflate în dispută. Le era însă teamă de ceilalţi arabi, care i-ar fi putut acuza de oportunism".

Delegaţia quraişă era alcătuită din douăzeci şi cinci de oameni, inclusiv persoane notabile, precum: 'Utba bin Rabi'a, Şaiba bin Rabi'a, Abu Jahl bin Hişam, Omaiia bin Khalaf, Abu Sufian bin Harb.

Mai întâi l-au salutat şi l-au asigurat de înalta stimă pe care o aveau faţă de persoana sa şi faţă de poziţia pe care o deţinea printre ei. Apoi au trecut la o nouă politică de negociere, pe care pretindeau că o vor urma. Pentru a da mai multă substanţă argumentelor lor, ei au declarat că nu vor interveni în religia lui, atâta timp cât şi el va proceda la fel.

Abu Talib l-a chemat pe nepotul său, i-a povestit toate aceste lucruri şi i-a spus: "Iată, nepoate, aici se află cei mai cunoscuţi oameni din poporul tău. Ei au propus această întâlnire pentru a prezenta o politică bazată pe concesii mutuale şi o convieţuire paşnică."

Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a întors spre ei, spunând: "Vă voi arăta mijloacele prin care veţi câştiga suveranitatea atât asupra arabilor, cât şi a celor care nu sunt arabi."

Într-o altă versiune, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a adresat lui Abu Talib cu următoarele cuvinte: "O, unchiule! De ce nu-i chemi la ceva mai bun?" Abu Talib l-a întrebat: "Care este lucrul la care îi inviţi?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a răspuns: "Îi invit să ţină post pentru un Mesaj care le va deschide calea spre domnie asupra arabilor, precum şi a celor care nu sunt arabi." După versiunea lui Ibn Ishaq: "Există doar un singur cuvânt ce poate oferi supremaţie asupra arabilor şi a celor care nu sunt arabi". Deputaţii mekkani au fost puternic surprinşi şi au început să se întrebe ce fel de cuvânt era acela care i-ar avantaja într-o asemenea măsură. Abu Jahl a întrebat: "Care este cuvântul acela? Jur pe tatăl tău, că îţi vom îndeplini, cu siguranţă, dorinţa şi chiar de zece ori mai mult." El a spus: "Vreau să-mi mărturisiţi că nu există alt zeu care merită să fie slăvit în afară de Allah şi apoi lepădaţi-vă de orice fel de credinţă pe care o manifestaţi pentru alţi

dumnezei decât Allah." De îndată, ei au început să bată din palme batjocoritor şi au spus: "Cum poţi să te aştepţi că vom combina toate zeităţile într-un singur Dumnezeu? Este ceva absolut incredibil". În drum spre ieşire, îşi spuneau unul altuia: "Pe zei, omul acesta nu se va linişti niciodată şi nici nu va face vreo concesie. Să ne menţinem în religia strămoşilor noştri, până când zeul nostru va soluţiona disputa dintre noi şi el". Cu privire la acest incident, Allah a revelat următoarele versete:

"*Sad. Pe Coranul cel plin de povaţă!*

Cei care nu au crezut sunt [mai degrabă] în îngâmfare şi schismă!

Câte neamuri am nimicit Noi mai înainte de ei! Într-un sfârşit ei au strigat, însă nu mai era timp pentru ei de mântuire!

S-au mirat ei că le-a venit un prevenitor chiar dintre ei, iar necredincioşii au zis: "Acesta este un vrăjitor mincinos,

Oare a făcut el din zei un Dumnezeu Unic? Acesta este un lucru uimitor"!

Însă mai-marii lor au pornit să zică: "Mergeţi voi înainte şi rămâneţi statornici la zeii voştri! Acesta este un lucru dorit!

Noi nu am auzit despre aceasta în ultima religie! Aceasta nu este decât o născocire!".[1] [38:1-7]

[1] Ibn Hişam, 1/343; Tafhum-ul-Qur'an, 4/316; Mukthasar Surat Ar-Rasul, p.113

ANUL MÂHNIRII

Moartea lui Abu Talib

În luna Regeb[1], în al zecelea an al Profeției, la șase luni după ce a părăsit temnița de la Aș-Și'b, Abu Talib s-a îmbolnăvit și a murit. Într-o altă versiune se spune că Abu Talib și-a dat ultima suflare în Ramadan, cu trei zile înainte de moartea Khadijei - Allah să fie mulțumit de ea. Conform relatării lui Al-Musaiiab, când Abu Talib se afla pe patul de moarte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a intrat în încăperea unde se aflau Abu Jahl și 'Abdullah bin Abu Omaiia. El a cerut atunci unchiului său: "Unchiule, trebuie doar să mărturisești că nu există alt zeu în afară de Allah și eu mă voi pune mărturie în fața lui Allah că ești credincios".

Abu Jahl și 'Abdullah bin Abu Omaiia i s-au adresat la rândul lor și au spus: "Abu Talib, ai vrea să părăsești religia lui Abdul-Muttalib?" Pe de o parte, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a cerut în mod repetat să mărturisească pe patul de moarte că nu există alt zeu în afară de Allah, iar, pe de altă parte, Abu Jahl și Abdullah bin Abu Omaiia îi repetau să nu părăsească religia lui Abdul-Muttalib, până când Abu Talib s-a hotărât și s-a menținut în religia lui Abdul-Muttalib, refuzând să spună că nu există alt zeu în afară de Allah. Auzind acestea, Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: "Jur pe Allah că voi cere cu ardoare iertare pentru tine, până când voi fi oprit de către Allah să mai fac asta". Atunci, Allah Cel Puternic și Glorios a revelat acest verset:

"*Nu se cade, ca Profetul și cei care cred să ceară iertare pentru politeiști, chiar dacă ei sunt rude, după ce li s-a arătat limpede că ei sunt oaspeții ladului*". Și Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i s-a spus: "*Tu, [Muhammed], nu călăuzești pe cine-ți place...*".[2] [9:113]

Nu mai este necesar să menționăm că Abu Talib îl iubea foarte mult pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Timp de patruzeci de ani, Abu Talib îi fusese prieten credincios – reazemul copilăriei sale, supraveghetorul tinereții și, mai târziu, un adevărat turn de apărare. Sacrificiile la care s-au supus Abu Talib și familia sa de dragul nepotului

[1] Tarikh Al-Islam, 1/120.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/548.

său, chiar dacă nu era cu credință în misiunea acestuia, subliniază noblețea şi altruismul caracterului său. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-l convinge pe bătrânul de 80 de ani să facă mărturisirea de adevărată credință, însă el a rămas neînduplecat şi s-a ținut de păgânismul strămoşilor săi, neputând astfel obține succesul deplin. Al-'Abbas bin 'Abdul-Muttalib povestea că i-a spus Profetului: "Nu i-ai fost de nici un ajutor unchiului tău, Abu Talib. Pe Allah, el te-a apărat şi s-a înfuriat în numele tău." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a spus: "El se află în foc slab, dar, dacă n-aş fi fost eu, s-ar fi aflat în fundul ladului".[1]

Abu Sa'id Al-Khudri relata că atunci când numele unchiului său era menționat, Profetul spunea: "Sper că mijlocirea mea îi va fi de folos şi el va fi pus la un foc slab care să-l pâlpâie doar până la călcâi".[2]

Khadija spre mila lui Allah

La numai două luni de la moartea unchiului său, Trimisul lui Allah a suferit o altă pierdere gravă. Soția sa, Khadija, "mama credincioşilor", s-a stins în luna Ramadan, în al zecelea an al Profeților, atunci când ea atinsese vârsta de şaizeci şi cinci de ani, iar el cincizeci.[3] De fapt, Khadija a fost pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - o binecuvântare de la Allah. Timp de douăzeci şi cinci de ani, ea a împărțit cu el bucuriile şi necazurile vieții, mai ales în primii zece ani ai misiunii Profetului. El s-a mâhnit şi odată, într-o izbucnire sinceră de emoție, a spus: "Ea a crezut în mine când nimeni altcineva nu credea. Ea a îmbrățişat islamul când oamenii nu îmi acordau nici o atenție. Ea m-a ajutat şi m-a consolat cu persoana şi averea ei când nimeni nu mi-a întins o mână de ajutor. Am avut copii numai cu ea."[4]

Abu Huraira a relatat că îngerul Gavriil a venit la Mesagerul lui Allah şi i-a spus: "Mesager al lui Allah, i-a aminte! Khadija va veni la tine cu un vas de mâncare aromată sau cu băutură. Când vine la tine, transmite-i salutări de la Stăpânul ei şi vorbeşte-i cu bucurie despre palatul din Paradis, unde

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/548.
[2] Ibidem
[3] Talqih Fahum Ahl-al-Athar, p.7; Rahmat-ul-lil'alamun, 2/164
[4] Musnad Imam Ahmad, 6/118

nu există nici larmă, nici trudă"[1]

Aceste două evenimente dureroase au avut loc într-o scurtă perioadă de timp şi au mărit durerea şi suferinţa lui. În această perioadă, mekkanii şi-au declarat deschis campania de tortură şi oprimare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a pierdut orice speranţă de a-i readuce pe calea cea dreaptă, astfel că s-a îndreptat spre Al–Ta'if, căutând o atmosferă mai primitoare. Aici, însă, a fost dezamăgit şi a îndurat torturi şi brutalităţi de nedescris, care depăşeau cu mult nefericita situaţie din oraşul său natal.

De asemenea, tovarăşii săi au fost supuşi la torturi inimaginabile şi oprimaţi într-o asemenea măsură, încât cel mai apropiat prieten al său, Abu Bakr, pentru a scăpa de presiune, ar fi fugit din Mekka şi ar fi vrut să plece în Abisinia (Etiopia), dacă nu s-ar fi întâlnit la Bark Al-Ghamad cu Ibn Ad-Daghana, care l-a convis să renunţe la călătorie, asigurându-l de întreaga lui protecţie.[2]

Moartea lui Abu Talib l-a făcut pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - vulnerabil, iar politeiştii au folosit această şansă pentru a da frâu liber urii şi duşmăniei lor, pe care le-au transformat în oprimări şi torturi fizice. Odată, un quraiş obraznic l-a prins şi i-a presărat nisip în cap. Când a ajuns acasă, una dintre fiicele lui i-a spălat nisipul din cap şi a plâns. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a spus: "Nu plânge, fiica mea. Allah îl va apăra cu adevărat pe tatăl tău".[3]

Rapida succesiune a nenorocirilor l-a determinat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - să numească acea perioadă: "Anul durerii şi al mâhnirii". De atunci, acel an a purtat această denumire.

Căsătoria Profetului cu Sauda

Moartea Khadijei l-a lăsat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - singur. Numele Saudei i-a fost sugerat pentru căsătorie şi el a acceptat. Această femeie îndurase multe greutăţi de dragul islamului, fiind printre primele femei convertite la credinţa islamică. Datorită puterii ei de convingere, şi soţul ei a îmbrăţişat islamul. În timpul celei de a doua

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/539.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/552; Ibn Hişam, 1/372.
[3] Ibn Hişam, 1/416.

emigrări în Abisinia (Etiopia), Sauda l-a însoțit pe soțul ei, As-Sakran bin 'Amr. El a murit pe drumul de întoarcere la Mekka şi a lăsat-o într-o stare groznică de sărăcie. Ea a fost prima femeie care s-a căsătorit cu Profetul, în al zecelea an al Profeției, în luna Şauual, după moartea Khadijei. Câțiva ani mai târziu, ea își va împărți viața cu Profetul, cu cea de a doua lui soție, A'işa[1].

Factori ce inspirau răbdare şi perseverență

Este firesc ca oamenii sensibili şi cu fire blândă să mediteze adânc la factorii care au inspirat primilor musulmani acea constanță şi perseverență miraculoasă. Este normal să ne mirăm cum au reuşit acei oameni să tolereze persecuții inumane şi să înfrunte cu dârzenie torturile tiranice. Referitor la aceste întrebări, considerăm înțelept să schițăm pe scurt aceste motivații fundamentale:

1. Credința neclintită în Allah. Primul şi cel mai important factor este, fără îndoială, credința neclintită în Allah Cel Unic, cuplată cu un grad minunat de percepere a atributelor Lui. Un om care are această Credință bine conturată în inima lui va considera aceste dificultăți previzibile ca pe nişte miraje şi sub nici o formă nu le va compara cu dulceața Credinței.

"În ceea ce priveşte spuma, ea se duce fără urmă, în vreme ce ceea ce le este oamenilor spre folos rămâne mereu pe pământ..." [13:17]

Alți subfactori care derivă din această Credință sunt:

2. Un conducător iubit din toată inima. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, marele conducător al comunității musulmane şi al omenirii în general, era un om exemplar, cu maniere perfecte şi atribute nobile. Nimeni nu se putea măsura cu însuşirile sale - noblețe, cinste, loialitate - unanim recunoscute, veritabile şi necontestate nici chiar de dușmanii săi. Însuşi Abu Jahl, marele dușman al islamului, a spus în nenumărate rânduri: "O, Muhammed, noi nu suntem în măsură să te hulim pe tine, dar nu credem în ceea ce ne-ai adus (islamul)".

Se povesteşte că trei oameni din tribul Quraiş au ascultat fiecare separat şi în secret nişte versete din Nobilul Coran. Mai târziu, acest secret a fost descoperit şi unul dintre ei l-a întrebat pe Abu Jahl ce credea despre ceea ce auzise de la Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l

[1] Talqih Fahum Ahl-al-Athar, p.10; Rahmat-ul-lil'alamin, 2/165

miluiască. El a răspuns: "Noi ne-am luptat cu cei din neamul 'Abd Munaf pentru onoarea şi mândria de a conduce şi am avut parte de privilegii egale prin competiţie." Apoi ei au început să se laude, spunând că din mijlocul lor s-a ridicat un Profet a cărui Revelaţie a coborât din ceruri. "Jur, că noi nu vom crede în el[1] niciodată."

Aşa că Allah a spus:

"*...ei nu te socotesc pe tine mincinos, ci nelegiuiţii tăgăduiesc versetele lui Allah.*" [6:33]

Într-o zi, necredincioşii quraişi l-au necăjit în trei rânduri cu o remarcă răutăcioasă. El a tăcut la început, dar a treia oară le-a spus: "O, trib Quraiş! Pe toţi vă aşteaptă pieirea". Ei au fost luaţi prin surprindere şi teama le-a umplut inimile într-o asemenea măsură, încât până şi cel mai ostil dintre ei a încercat să-şi ceară în cei mai politicoşi termeni posibili iertare pentru insulta adusă.

Atunci când, în timp ce se prosterna în rugăciune, au aruncat în el cu măruntaiele unei cămile, el a invocat mânia lui Allah asupra lor, iar ei au fost cuprinşi de o stare inexplicabilă de îngrijorare, fiind aproape convinşi că vor fi distruşi. Ubai bin Khalaf ameninţa tot timpul că îl va ucide pe Muhammed. Într-o zi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a ripostat, spunând că îl va ucide prin Voinţa lui Allah. Când Ubai s-a rănit la gât în ziua de Uhud, şi-a adus aminte cu înspăimântare de cuvintele Profetului şi a spus: "Sunt convins că ar putea să mă omoare chiar şi numai scuipându-mă".[2] Sa'd bin Mu'adh i-a spus lui Omaiia bin Khalaf în Mekka: "L-am auzit într-o zi pe Muhammed spunând că musulmanii cu siguranţă te vor omorî". Omaiia a fost extrem de speriat şi a jurat că nu va mai ieşi niciodată din Mekka. Atunci când Abu Jahl l-a obligat să li se alăture pentru a lupta împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - în ziua de Badr, el a cumpărat cele mai bune şi mai agile cămile din Mekka, pentru a-şi putea grăbi cât mai tare fuga. Soţia sa l-a atenţionat să nu părăsească Mekka, amintindu-i cuvintele lui Sa'd, dar el a spus: "Pe Allah, nici nu mă gândesc să merg cu quraişii, mă voi despărţi de ei după o distanţă scurtă".[3]

Oriunde s-ar fi aflat, duşmanii Profetului erau bântuiţi de acelaşi

---

[1] Ibn Hişam, 1/316.
[2] Ibn Hişam, 2/84.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/563

sentiment de spaimă şi de frică. Pe de altă parte, prietenii şi tovarăşii Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - îl iubeau foarte mult, iar el ocupa locul cel mai de cinste în inimile lor. Erau gata oricând să-l apere şi să-i asigure bunăstarea, chiar şi cu riscul vieţii lor. Într-o zi, Abu Bakr bin Abu Quhafa a fost bătut foarte rău de Utba bin Rabi'a, un politeist groaznic. Aproape tot trupul lui sângera şi el se afla în pragul morţii. Totuşi, când oamenii săi, extrem de indignaţi de nenorocirea lui, l-au adus acasă, el a jurat că nu va mai bea sau mânca nimic până când nu-i vor spune că Muhammed se află în siguranţă. Acesta era spiritul de altruism şi sacrificiu ce caracteriza comportamentul primilor tovarăşi ai Profetului.[1]

3. Simţul responsabilităţii. Primii tovarăşi erau profund conştienţi de imensa responsabilitate ce cădea pe umerii lor. De asemenea, ei erau convinşi că îndeplinirea acelor sarcini era inevitabilă, chiar dacă ea atrăgea persecuţii din partea necredincioşilor, de teama implicaţiilor, a oribilului impact pe care l-ar putea suferi omenirea.

4. Credinţa nestrămutată în Viaţa de Apoi. Aceasta era piatra de temelie care le întărea simţul responsabilităţii. Exista certitudinea clară, fundamentată în lumina religiei, că se vor scula din morţi în Ziua Învierii şi vor da socoteală pentru toate faptele lor lumeşti, fie mici, fie mari. Ei erau convinşi că viitorul lor pe lumea cealaltă va depinde în întregime de faptele lor săvârşite în viaţa de pe pământ şi, în funcţie de aceste fapte, vor intra fie în Grădina Eternă (Paradisul), fie în Iadul cel fără de moarte. Toată viaţa lor alterna între speranţa în mila lui Allah şi frica de pedeapsa Lui. "*Şi aceia care dau ce dau cu inimile pline de frică [la gândul că] se vor întoarce la Domnul lor*". [23:60] Ei ştiau deja că viaţa lor în această lume, cu toate bucuriile şi durerile ei, nu valora nimic în comparaţie cu Viaţa de Apoi. Asemenea convingeri adânci au născut în ei un sentiment de indiferenţă faţă de toate necazurile şi greutăţile ce îi aşteptau în această viaţă.

5. Coranul. Versetele şi capitolele Nobilului Coran erau atractiv, puternic şi succesiv revelate în acea perioadă întunecată şi critică, sprijinind şi avansând argumenete asupra adevărului şi trăiniciei principiilor islamice în jurul axei cărora se învârtea întreaga chemare a lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Ele au constituit baza sănătoasă pe care avea să fie stabilită cea mai bună şi mai minunată societate de creaţie divină. Versetele Coranice au servit, de asemenea, la

[1] Al-Bidaiah uan-Nihaiah, 3/30.

înălțarea sentimentelor credincioşilor, le-au întărit ființa pe Calea răbdării şi a îndurării şi le-au prezentat cele mai limpezi exemple şi cele mai sugestive indicații.

"Sau ați socotit că veți intra în Rai înainte de a se fi abătut asupra voastră încă asemenea celor [care s-au abătut] asupra acelora care au fost mai înainte de voi? I-au lovit nenorociri şi iar nenorociri şi au fost zgâlțâiți până într-atât încât au strigat Trimisul şi cei care au crezut împreună cu el: "Când vine ajutorul lui Allah?" [Răbdare!] Ajutorul lui Allah este [cu siguranță] aproape!" [2:214]

"Alif, Lam, Mim.

Oare socotesc oamenii că vor fi lăsați [în pace], dacă vor spune "Noi credem!", şi că ei nu vor fi încercați?

Noi i-am încercat pe cei de dinaintea lor şi Allah îi cunoaşte pe cei care spun adevărul şi îi cunoaşte pe cei care mint [în privința credinței]." [29:1-3]

Simpla mărturisire verbală a Credinței nu este suficientă. Ea trebuie încercată şi verificată în adevărul crunt al vieții. Oamenii vor fi supuşi la tot felul de încercări atât în viața individuală, cât şi în relațiile cu mediul din jurul lor, pentru a vedea dacă pot rezista în permanență şi îl pot pune pe Domnul, mai presus de ei înşişi. Multă durere, tristețe şi sacrificiu de sine ar putea fi necesare, şi aceasta, nu pentru că ele sunt bune în sine, ci pentru că ne vor purifica la fel ca focul din creuzetul unui aurar care arde zgura.

De asemenea, aceste versete au constituit un răspuns incontestabil la declarațiile false ale necredincioşilor şi un ultimatum clar ce sugera consecințele groaznice care ar putea apare în cazul în care persistau în necredință. Pe de altă parte, Nobilul Coran conducea musulmanii spre o lume nouă, luminându-i asupra calităților acesteia, a frumuseții şi perfecțiunii dumnezeirii, a impactului bunătății şi al milei, precum şi asupra faptelor prin care pot căuta bucurarea lui Allah. Versetele prezintă implicit mesaje pline de sens ce poartă veşti îmbucurătoare asupra Milei Divine ce conduce spre fericirea eternă într-o Grădină Eternă (Paradisul). În acelaşi timp, versetele înfățişau sfârşitul tiranilor şi necredincioşilor - ei vor fi aduşi la Judecata Divină şi apoi târâți în Foc, unde vor gusta din chinurile Iadului.

6. Prevestiri despre reuşită. De când au început să simtă adversitățile vieții, musulmanii au avut certitudinea că aderarea la islam nu înseamnă implicarea în greutăți sau săparea propriului mormânt. Ei au fost

conştienţi că islamul avea ca scop exterminarea tradiţiei preislamice şi distrugerea sistemului ei nelegiuit. Prevestiri de acest fel erau revelate uneori explicit, iar alteori implicit, într-o manieră relevantă pentru situaţia dată. Când musulmanii au fost forţaţi să suporte constrângeri sau când viaţa lor se afla sub restricţii continue, atunci erau revelate versete care povesteau întâmplări asemănătoare ale unor profeţi şi oameni din trecut, precum şi durerile şi suferinţele pe care aceştia le-au simţit. Versetele conţineau şi indicii sugestive asupra sfârşitului tragic al necredincioşilor mekkani, înfăţişând pierzania lor finală, dar, în acelaşi timp, oferind prevestiri credincioşilor şi promiţând adevăraţilor slujitori stăpânirea cu succes a pământului, precum şi victoria Chemării islamice şi a adepţilor ei.

În acest context, am putea exemplifica unele versete referitoare la victoria finală ce va încorona perseverenţa şi răbdarea musulmanilor.

"*Cuvântul Nostru a fost rostit mai înainte faţă de robii Noştri cei trimişi,*

Că vor fi cei victorioşi

Şi că oştenii Noştri vor fi cei biruitori.

Deci întoarce-te de la ei până la un timp!

Şi priveşte la ei, [atunci când îi loveşte pedeapsa], căci atunci, şi ei vor vedea!

Oare vor ei să grăbească pedeapsa Noastră?

Dar când va coborî ea în curtea lor, rea dimineaţă va fi pentru cei preveniţi!" [37:171-177]

În acelaşi context, Allah i-a spus Profetului Său - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască: "*Dar mulţimea lor va fi înfrântă şi ei vor întoarce spatele [fugind]*". (54:45)

El a mai spus:

"*Va fi pusă pe fugă oştirea celor aliaţi de* acolo!" [38:11]

Musulmanii care au emigrat în Abisinia (Etiopia) au auzit următoarele versete:

"*Acelora care au pribegit pentru Allah, după ce au suferit nedreptate, le vom pregăti [locuinţă] bună în această viaţă, dar răsplata lor în Viaţa de Apoi va fi şi mai mare. Măcar dacă ei ar şti!*" [16:41]

În contextul întâmplării lui Iosif, s-a spus: "*În Iosif şi în fraţii săi au fost semne pentru aceia care întreabă*" [12:7], adică mekkanii vor avea aceeaşi soartă - eşec şi capitulare - de care au avut parte şi fraţii lui Iosif. Cu altă ocazie, Allah vorbeşte despre Mesageri:

"Dar cei care nu credeau au zis către trimişii lor: „Noi vă vom alunga din ţara noastră, dacă nu vă întoarceţi la religia noastră!"

Dar Domnul lor le-a revelat: „Noi îi vom nimici pe cei nelegiuiţi / Şi vă vom stabili pe voi pe acest pământ, în locul lor! Aceasta pentru aceia care se tem de prezenţa Mea şi se tem de ameninţarea Mea" [14: 13-14]

În timpul războiului dintre persani şi romani, necredincioşii doreau sincer ca victoria să aparţină primilor, întrucât, la fel ca şi ei, aceştia mărturiseau politeismul, în timp ce musulmanii se rugau pentru victoria romanilor, care credeau în Allah, Mesagerii Săi, Cărţile Sale, Revelaţie şi Viaţa de Apoi.

Roma a fost învinsă în acest război de către Persia. După cum am văzut, necredincioşii erau de partea lor şi în inima lor sperau că mişcarea islamică, încă nematurizată şi, la vremea aceea, din punct de vedere numeric slabă şi neajutorată, se va prăbuşi în urma persecuţiilor lor. Ei au interpretat însă greşit adevăratele semne ale timpurilor. Li s-a spus că în curând vor fi dezamăgiţi de calculele lor şi aşa s-a şi întâmplat, atunci când Heraclius şi-a împins campania până în inima Persiei şi quraişii mekkani au fost înfrânţi la Badr.

"...şi în Ziua aceea, se vor bucura dreptcredincioşii / De ajutorul lui Allah." [30:4-5]

În timpul forumului 'Ukaz şi cu alte astfel de ocazii, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - însuşi, nu numai că le oferea lămuriri legate de Grădina Cea Veşnică (Raiul), dar le dădea şi veşti despre promisiunile făcute adevăraţilor credincioşi. El le spunea deschis că, dacă mărturiseau cel mai important pilon al islamului, Unicitatea lui Allah,[1] vor prospera şi, cu siguranţă, vor stăpâni întreaga Arabie, supunând Persia.

Khabbab bin Al-Aratt l-a îndemnat odată pe Profet să-l invoce pe Allah pentru a-l apăra de adversităţile pe care le suferea din cauza politeiştilor. Faţa Profetului s-a înroşit de mânie şi a răspuns că adevăratul credincios nu trebuie să precipite lucrurile, fiind o obligaţie pentru el să suporte pe cât posibil toate necazurile vieţii, până când religia se va consolida, ceea ce se va întâmpla cu siguranţă, fără a se teme de nimeni în afară de Allah. În acest sens, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a referit la perseverenţa pe care trebuiau să o arate musulmanii şi la greutăţile prin care trebuiau să treacă, pentru a pune

[1] At-Tirmidhi

bazele regatului islamic, unde pacea şi siguranţa vor domni pe tot cuprinsul.

Aceste prevestiri nu erau oferite doar adepţilor lui Muhammed, ci erau de fapt dezvăluite în permanenţă atât credincioşilor, cât şi necredincioşilor. Ori de câte ori cele două părţi se întâlneau, ultimii îi insultau pe cei dintâi şi spuneau batjocoritor: "Iată-i pe stăpânii pământului, care-i vor învinge pe Chosroes şi pe Caesar." Credincioşii, însă, în aşteptarea acelui viitor strălucitor şi de orientare divină, perseverau întotdeauna şi răbdau tot felul de persecuţii şi de umilinţe, privindu-le ca pe nişte nori de vară ce se risipesc repede.[1]

În ceea ce-l priveşte pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, el hrănea întotdeauna sufletele adepţilor săi şi le sfinţea cu lumina credinţei, inoculându-le înţelepciunea Coranului şi cultivându-le minţile cu spiritul islamic, care îi înalţa într-o stare de nobilă spiritualitate şi le conferea un grad absolut de libertate faţă de jugul materialismului, precum şi o înaltă morală, suficient de puternică pentru a rezista plăcerilor lumeşti şi pentru a-i conduce de la întuneric, la lumină.

El îi învăţa în permanenţă să fie toleranţi, iertători şi să aibă permanent control asupra propriei fiinţe, pentru a se putea întări în religia lor, a renega patimile şi a se dedica prin credinţa în Allah. I-a învăţat de asemenea să tânjească după Grădină (Paradisul), să studieze ştiinţele în legătură cu credinţa lor, să-şi dea în primul rând lor înşişi socoteală pentru faptele lor, să ţină sub control toate incidentele ce pot provoca mânie şi, în final, să respecte sobrietatea, răbdarea şi gravitatea.

[1] Fiqh As-Sirah, p. 84.

ETAPA A TREIA

Chemarea la islam dincolo de Mekka

În Şauual[1] (la sfârşitul lunii mai - începutul lunii iunie 619 e.n.), la zece ani după ce Domnul său îi încredinţase misiunea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a pornit spre At-Ta'if, aflat cam la 60 de km depărtare de Mekka, împreună cu Zaid bin Haritsa, pentru a invita oamenii la islam. Contrar aşteptărilor sale, atmosfera generală a fost teribil de ostilă. El a văzut familia lui Omair, care era recunoscută printre nobilii din oraş, dar spre dezamăgirea lui toţi s-au prefăcut surzi la mesajul lui şi au folosit un limbaj abuziv referitor la cauza nobilă pentru care se străduia el. Trei fraţi din căpeteniile Thaqif: 'Abd Yalil, Mas'ud şi Habib - fiii lui Amr bin Omair Ath-Thaqafi - s-au întâlnit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi acesta i-a invitat să îmbrăţişeze islamul şi să-l slăvească pe Allah, dar ei l-au insultat cu neruşinare şi i-au refuzat invitaţia. "El sfâşie straiele de la Al-Ka'ba. Este adevărat că Allah te-a trimis ca Mesager?", a spus unul dintre ei. "Nu a găsit Allah pe altcineva căruia să-i încredinţeze Mesajul Său?", a spus al doilea. "Jur pe Allah că nu voi avea niciodată vreo legătură cu tine. Dacă eşti într-adevăr Mesagerul lui Allah, atunci eşti prea serios ca să ripostezi, iar dacă îl huleşti pe Allah simt că este necesar să nu vorbesc cu tine", spuse al treilea. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a dat seama că ei erau cauze pierdute, aşa că s-a ridicat şi i-a părăsit, spunând: "Dacă vă complaceţi în aceste practici ale voastre, atunci să nu le daţi la iveală în faţa mea."

El a rămas acolo timp de zece zile, transmiţând soli care să vorbească fiecărui om în parte, dar totul fără nici un rezultat. Nerăbdători să grăbească plecarea vizitatorului nepoftit, oamenii l-au fugărit pe toate potecile cu huiduieli, l-au lovit cu pietre şi l-au forţat să fugă din oraş, urmărit de o gloată veninoasă. Sângele îi şiroia pe ambele picioare şi Zaid, silindu-se să-l apere, a fost rănit la cap. Mulţimea nu s-a liniştit însă, până când nu l-a alergat 3-4 km prin câmpiile nisipoase de la poalele colinelor.

---

[1] Tarikh-el-Islam, 1/122.

Acolo, dezgustat şi sfârşit de oboseală, s-a refugiat într-una din numeroasele livezi şi s-a odihnit lângă zidul unei vii.

Într-un moment în care întreaga lume părea că s-a întors împotriva lui, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a întors spre Domnul său şi s-a aplecat în rugăciune şi cuvintele sale emoţionante încă se păstrează, imortalizând momentul în care sufletul său chinuit a dat frâu liber disperării. El era obosit şi rănit, dar încrezător în ajutorul Stăpânului său:

"O, Allah! Numai Ţie mă pot plânge de neajutorarea mea, de sărăcia resurselor mele şi de nimicirea mea în faţa omenirii. Tu eşti cel mai Milostiv dintre cei milostivi! Tu eşti Domnul celor neajutoraţi şi slabi, O, Stăpâne al meu! În mâinile cui mă vei părăsi? În mâinile unei rude distante şi neprimitoare care, văzându-mă, s-ar încrunta supărată, sau ale duşmanului căruia i s-a oferit control asupra mea? Dacă, însă, mânia Ta cade asupra corpului meu, nu am pentru ce să mă îngrijorez, căci bunătatea Ta mă încape şi pe mine."

"Caut apărare în lumina Obrazului Tău care luminează cerurile şi alungă întunericul, care veghează asupra tuturor lucrurilor din lumea aceasta şi din Lumea de Apoi. Fie ca niciodată să nu-ţi stârnesc mânia sau ca mânia Ta să se îndrepte asupra mea. Şi, întru mulţumirea Ta, nu voi săvârşi păcate. Şi nu este altă putere sau alt ajutor decât singur al Tău."

Văzându-l în această situaţie neajutorată, doi fii ai lui Rabi'a, mekkani înstăriţi, au fost înduioşaţi, mai ales că erau şi rude şi au trimis la el pe unul dintre servitorii lor creştini pentru a-i duce o tavă cu struguri. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a acceptat fructele cu invocaţia pioasă: "În Numele Lui Allah". Servitorul creştin Addas a fost foarte impresionat de aceste cuvinte şi a spus: "Acestea sunt cuvinte pe care, în general, oamenii de aici nu le folosesc." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - l-a întrebat de unde provine şi ce religie mărturiseşte. Addas a răspuns: "Sunt creştin prin credinţa-mi şi vin din Ninive. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a spus atunci: "Aparţii oraşului lui Iona cel drept, fiul lui Matta?" Addas l-a întrebat uimit: "Dar de unde ştii despre Iona, fiul lui Matta?" Profetul a răspuns: "El este fratele meu. A fost Profet şi asta sunt şi eu." Auzind acestea, Addas i-a sărutat mâinile şi picioarele.

Stăpânii lui l-au certat pentru această faptă, dar el a răspuns: "Nimeni pe acest pământ nu este mai bun decât el. Mi-a dezvăluit un adevăr pe

care numai un Profet îl ştie." Ei l-au certat din nou şi au spus: "Te avertizăm asupra consecinţelor ce se vor ivi dacă părăseşti credinţa strămoşilor tăi. Religia pe care o mărturiseşti este mult mai bună decât cea spre care te simţi atras." Cu inima frântă şi deprimat, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a pregătit să se întoarcă la Mekka. Când a ajuns la Qarn Al-Manazil, Allah Atotputernicul i l-a trimis pe Gavriil, împreună cu îngerul munţilor. Ultimul i-a cerut Profetului permisiunea să îngroape Mekka între munţii Abu Qubais şi Qu'aiqa'an. Această întâmplare a fost relatată de 'A'işa, soţia Profetului. Ea a spus: "L-am întrebat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - dacă trăise o zi mai proastă decât cea de Uhud. El a răspuns că suferise mult din cauza acelor oameni, dar cea mai dureroasă a fost ziua de 'Aqaba. "Am mers să caut ajutor la Ibn 'Abd Yalil bin 'Abd Kabal, dar m-a alungat. Am plecat obosit şi întristat, indiferent la ce se întâmpla în jurul meu, când am realizat dintr-o dată că mă aflam în Qarn Ath-Tha'alib, numit şi Qarn Al-Manazil. Acolo am privit în sus şi am văzut un nor care-şi întindea umbra deasupra mea şi Gavriil mi s-a adresat: "Allah a auzit cuvintele poporului tău şi a trimis pe îngerul munţilor în ajutorul tău." Ultimul a strigat, mi-a transmis urările sale şi apoi mi-a cerut permisiunea să îngroape Mekka între cei doi munţi care o mărgineau. Eu am răspuns că nu. Poate se va naşte din spiţa lor cineva care să se închine lui Allah Atotputernicul." Acesta este un răspuns concis şi plin de înţeles, care indică în mod clar caracterul fără de pereche al Profetului, manierele alese şi firea sa măreaţă şi generoasă.[1]

Trimisului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - i-a revenit atunci vigilenţa şi inima sa s-a liniştit, în lumina acelui ajutor divin invizibil. El a plecat la Uadi Nakhla ("Valea Curmalului"), unde a rămas timp de câteva zile.

În timpul şederii sale acolo, Allah i-a trimis un grup de djinni, care l-au ascultat recitând din Nobilul Coran:

"Şi [adu-ţi aminte] când am abătut Noi către tine o ceată de djinni ca să asculte Coranul. Şi când s-au adunat ei, au zis: "Ascultaţi cu luare-aminte!". Iar când s-a terminat, s-au întors la neamul lor ca îndemnători şi prevenitori.

Şi au zis ei: "O, neam al nostru! Noi am auzit o Carte, care a fost trimisă după Moise, întărind ceea ce a fost înainte de ea. Ea călăuzeşte

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/458; Sahih Muslim, 2/109

către Adevăr şi către o cale dreaptă.

O, neam al nostru! Răspundeţi celui care cheamă la Allah şi credeţi în El, căci El vă va ierta păcatele voastre şi vă va apăra pe voi de o pedeapsă dureroasă!". [46:29-31]

La acelaşi incident se referă "Capitolul Al-Djinn":

"Spune: "Mi-a fost revelat mie că o ceată de djinni au ascultat şi apoi au zis: "Noi am auzit un Coran minunat,

Care călăuzeşte către drumul cel drept! Noi credem în el şi nu-i vom face Domnului nostru nici un asociat!

Pentru că El - înalţă-se mărirea Domnului nostru! - nu Şi-a luat soaţă şi nici copil!

Şi netrebnicul nostru a spus asupra lui Allah minciuni.

Noi am crezut că nici oamenii, nici djinnii nu vor spune împotriva lui Allah minciuni,

Însă au fost bărbaţi dintre oameni care au căutat apărare la bărbaţii dintre djinni, dar le-a sporit lor suferinţa,

Şi că ei au crezut, aşa cum aţi crezut şi voi, că Allah nu va învia pe nimeni.

Noi am atins cerul şi l-am aflat plin de păzitori aspri şi de bolizi.

Noi ne-am aşezat în el pe nişte locuri pentru a auzi. Însă cine se pune la ascultat acum găseşte un bolid stând la pândă pentru el.

Noi nu ştim dacă se voieşte rău celor de pe pământ sau dacă voieşte Domnul lor [să-i călăuzească] pe calea cea dreaptă.

Printre noi se află unii drepţi şi [alţii] mai puţin drepţi; astfel şi noi am fost împărţiţi în felurite cete.

Noi credem că nu-L vom putea slăbi niciodată pe Allah pe pământ şi nu-L vom putea slăbi pe El, fugind noi.

Şi când am auzit noi călăuzirea, am crezut în ea şi acela care crede în Domnul său să nu se teamă nici de împuţinare, nici de împovărare!

Unii dintre noi sunt musulmani şi unii dintre noi sunt nelegiuiţi. Aceia dintre noi care au îmbrăţişat Islamul sunt aceia care au căutat calea cea dreaptă.

Cât despre cei nelegiuiţi, ei sunt vreascuri de foc pentru Gheena". [72:1-15]

Din contextul acestor versete şi interpretarea lor relevantă reiese cu claritate că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - nu era conştient de prezenţa acelui grup de djinni acolo.

El şi-a dat seama de aceasta doar când Allah i-a revelat acele versete. Versetele mai confirmă că era prima dată când ei veniseră. Capitolul, în anumite versete, sugerează că, mai târziu, djinnii şi-au repetat vizitele. Prezenţa acelui grup este plasată în contextul ajutorului pe care Domnul l-a acordat Mesagerului Său şi constituie un semn favorabil al succesului şi victoriei finale a Chemării islamice. Această prezenţă reprezintă o dovadă neştirbită a faptului că nici o putere, oricât de mare ar fi, nu poate schimba ceea ce a fost lucrat de Allah:

"*Acela care nu va răspunde celui care cheamă la Allah nu va scăpa de puterea [lui Allah] pe pământ şi nu va avea ocrotitori în locul Lui. Aceia se află în rătăcire învederată.*" [46:92]

"*Noi credem că nu-L vom putea slăbi niciodată pe Allah pe pământ şi nu-L vom putea slăbi pe El, fugind noi.*" [72:12]

După ce i s-a acordat acest sprijin, depresia, dezamăgirea şi tristeţea, care îl copleşeau de când fusese alungat din At-Ta'if, l-au părăsit pe Muhammed şi el şi-a întors faţa spre Mekka cu hotărârea de a-şi pune în aplicare planul iniţial, adică de a-i chema pe oameni la islam şi de a le transmite Mesajul său, cu mare zel şi cu un entuziasm fără pereche.

Zaid bin Haritha, tovarăşul său, s-a adresat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - astfel: "Cum îndrăzneşti să mai pui piciorul în Mekka după ce ei te-au exilat?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - i-a răspuns: "Ascultă, Zaid! Allah ne va uşura cu siguranţă şi Îşi va sprijini religia şi pe Profetul Său".

Când au ajuns la o distanţă scurtă de Mekka, el s-a retras la peştera Hira. De acolo, a trimis un om din tribul Khuza'a la Al-Akhnas bin Şuraiq să-i ceară protecţie. Acesta i-a răspuns că era aliatul quraişilor, nefiind astfel în măsură să-i ofere protecţie. Atunci, Mesagerul l-a trimis la Suhail bin 'Amr, dar tot fără nici un folos. Al-Mut'im bin 'Udai, om de vază din Mekka, s-a oferit să răspundă chemării Profetului pentru adăpost. El le-a poruncit oamenilor lui să se înarmeze temeinic şi apoi i-a cerut lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - să intre în oraş şi să se îndrepte direct spre Sfântul Sanctuar. Profetul a făcut două Raka'h şi apoi a plecat spre casa lui, păzit de servitorii înarmaţi ai lui 'Udai.

S-a povestit că, mai târziu, Abu Jahl, duşmanul crâncen al islamului, l-a întrebat pe Mut'im dacă purtarea lui însemna protecţie sau convertire, iar acesta i-a răspuns că era doar protecţie. Abu Jahl s-a simţit ruşinat şi a

spus că, de dragul lui, îi va acorda protecție lui Muhammed.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - n-a uitat niciodată serviciul lui Mut'im. La sfârşitul bătăliei de la Badr, el a declarat public că, în cazul în care Mut'im se afla încă în viață şi cerea eliberarea captivilor quraişi, el nu-i va refuza cererea.

PREZENTAREA ISLAMULUI TRIBURILOR ARABE ŞI FIECĂRUI OM ÎN PARTE

În luna Zul-qi'de, în al zecelea an al Profeției (iulie 619), Profetul -Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască- s-a întors la Mekka pentru a-şi relua activitățile. Se apropia timpul pelerinajului şi el s-a grăbit să inițieze în islam atât triburile, cât şi pe fiecare om în parte, chemându-i să îmbrățişeze noua religie, aşa cum procedase încă din al patrulea an al Profeției.

Conform relatării lui Az-Zuhri, între triburile în care islamul fusese prezentat, am putea menționa neamurile: 'Amir bin Ia'sa'a, Muharib bin Khasfa, Fazara, Ghassan, Murra, Hanufa, Salim, 'Abs, Nasr, Al-Bura', Kinda, Kalb, Al-Harith bin Ka'b, Udhra şi oamenii din Hadrmaut.

Islamul nu le-a fost prezentat într-un singur an, ci în mod repetat, din al patrulea an până în ultimul sezon al pelerinajului dinaintea emigrării. Totuşi, ei au rămas neînduplecați şi nici unul dintre ei nu a răspuns pozitiv.[1]

Prezentăm în continuare un rezumat al aspectelor legate de chemarea Profetului la noua credință pe care o propovăduia:

1. A vizitat un clan din neamul Kalb, cunoscut şi sub numele de neamul Abdullah. El i-a chemat la mesajul lui Allah şi i-a implorat să-l accepte de dragul lui Allah, apoi a spus: "O, neam Abdullah! Allah a ales părintelui vostru cel mai frumos nume, dar voi nu ați primit Mesajul Său." (Abdullah - "Robul lui Allah")

2. I-a vizitat pe cei din neamul Hanifa la lăcaşul lor, dar aceştia l-au tratat într-un mod respingător.

3. S-a adresat celor din neamul 'Amir bin Sa'sa'a în tabăra lor, chemându-i să părăsească idolatria şi să li se alăture. Unul dintre ei, Buhaira bin Firras, i-a răspuns: "Dacă ți-am da crezare şi Allah îți va da putere asupra duşmanilor tăi, ne vei acorda dreptul să te moştenim şi să-ți urmăm la putere?" Profetul a răspuns: "Întreaga lucrare stă în mâinile lui Allah, care dă puterea oricui doreşte el." Omul a comentat: "Tu te aştepți ca noi să stârnim mânia şi răzbunarea arabilor fără să avem nici cea mai mică speranță că am putea prelua puterea? Atunci ne putem dispensa cu

[1] At-Tirmidhi; Mukthasar Sirat Ar-Rasul, p. 149; Tarikh-el-Islam, 1/125.

uşurinţă de ofertele tale."

Când cei din neamul 'Amir s-au întors la lăcaşul lor, au relatat povestirea unui om mai în vârstă, care rămăsese în urma lor fiindcă era prea bătrân. Ei au spus: "Un tânăr quraiş din neamul 'Abdul Muttalib, pretinzând că este profet, a venit la noi, ne-a cerut ajutor şi ne-a invitat să îmbrăţişăm religia lui." Bătrânul şeic a fost şocat de această veste şi s-a întrebat dacă mai există vreo cale de a recupera pierderea acelei şanse şi a jurat: "El este un ismaelit (descendent al lui Ismail). El este Adevărul (un profet adevărat). Cum s-a putut întâmpla de i-aţi judecat greşit cuvintele?"

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - nu a fost dezamăgit deloc. El a insistat în misiunea sa de a duce la bun sfârşit lucrul cu care fusese însărcinat şi pentru care lupta în ciuda tuturor necazurilor. El nu şi-a îndreptat eforturile doar spre triburi, ci a luat legătura cu fiecare om în parte, unii dintre aceştia răspunzând favorabil la Chemarea sa. În plus, spre sfârşitul acelui sezon, unii dintre ei au crezut în profeţia lui şi s-au alăturat islamului.

În lista următoare vom prezenta câţiva dintre cei dintâi convertiţi:

1. Suaid bin Samit. Era un poet inteligent şi discret din Yathrib (Medina). În timpul şederii sale la Mekka cu ocazia pelerinajului cel mare sau a celui mic, el s-a întâlnit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Muhammed l-a ajutat să îmbrăţişeze islamul. La invitaţia Profetului, Suaid i-a împărtăşit acestuia câteva cuvinte profunde din înţelepciunea lui Luqman. Profetul a aprobat acea înţelepciune, dar i-a spus omului că el îi va împărtăşi altceva, mai pătrunzător decât tot ce spusese el mai înainte. A recitat câteva versete din Coran. Omul a ascultat meditativ şi cuvintele au fost pe placul sufletului său pur la origine şi a acceptat pe dată islamul, ca propria-i religie. El a fost ucis în bătălia de la Bu'ath, în al unsprezecelea an al Profeţiei.[1]

2. Eias bin Mu'adh. El era un adolescent din tribul Aus, venit ca membru al unei delegaţii care dorea o alianţă cu tribul Quraiş, împotriva unui alt trib rival, Al-Khazraj, ce locuia în Medina. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - i-a întâlnit şi i-a sfătuit să urmeze o cale mai bună decât cea pe care o aveau în minte. El li s-a prezentat, le-a vorbit despre islam şi misiunea lui şi le-a povestit câteva versete din Coran. Inima lui Eias a fost imediat câştigată de mesajul divin şi l-a acceptat pe

[1] Ibn-Hişam, 1/425, 426, 427; Rahmat-al-lil'alamin, 1/74

Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Abu Haisar Anas bin Rafi', un membru al delegaţiei, a dezaprobat comportamentul băiatului şi l-a redus la tăcere, aruncându-i praf în faţă. Oamenii au plecat atunci la Medina fără să reuşească să pună bazele unei alianţe cu tribul Quraiş. La scurt timp după sosirea la Medina, băiatul şi-a dat ultima suflare, slăvind numele lui Allah şi lăudându-l gloria.[1]

3. Abu Zar Al-Ghifari. Acesta trăia în suburbia Yathrib-ului. Vestea islamizării lui Suaid bin Samit şi a lui Eias bin Mu'ad a ajuns la el şi acest lucru a constituit un moment crucial în viaţa sa. El şi-a trimis fratele la Mekka pentru a afla mai multe amănunte despre intenţiile Profetului. Acesta s-a întors şi i-a povestit lui Abu Zar că "Omul menit" aproba binele şi interzicea răul. Abu Zar nu s-a mulţumit numai cu atât şi a hotărât că el însuşi trebuia să meargă să vadă care era situaţia reală. După câteva încercări de a-l identifica pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - el a reuşit să-l întâlnească, deşi nu fără dificultăţi, datorită modalităţilor antagoniste în care adepţii noii credinţe încercau să-şi croiască drumul. Imediat ce a fost introdus în adevăratul spirit islamic, Abu Zar s-a convertit. În ciuda rugăminţii sincere a Profetului de a nu-şi dezvălui noua credinţă, Abu Zar a mers direct la Sfântul Sanctuar şi a declarat public că mărturisise Unicitatea lui Allah şi Profeţia lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Păgânii din jurul lui s-au repezit la el şi au început să-l bată. Era aproape mort când Al-'Abbas a intervenit şi i-a avertizat asupra posibilităţii de a ucide pe cineva al cărui trib stăpânea în întregime drumurile strategice ale caravanelor comerciale care se îndreptau spre Mekka.

Întâmplarea s-a repetat şi în dimineaţa următoare şi, din nou, acelaşi om a venit la faţa locului şi l-a salvat.[2]

4. Tufail bin 'Amr Ad-Dausi. Era poet şi şef al tribului Ad-Daus care locuia în apropierea graniţelor Yemenului cu Arabia. A sosit în Mekka în al unsprezecelea an al Profeţiei. În cinstea sosirii sale a fost organizată o mare ceremonie de primire. Mekkanii au început apoi să-i împuie urechile cu tot felul de lucruri împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Ei au declarat chiar că el cauzase cea mai groaznică agitaţie socială, până şi legăturile de familie făcând subiectul planurilor sale de

[1] Ibn Hişam, 1/424; Tarikh-el-Islam, 1-126
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/449-544

distrugere. Ei l-au atenționat chiar să nu-i vorbească Profetului sau să-l asculte pe acesta. Copleşit de aceste rugăminți, omul a consimțit cererilor lor, astupându-şi urechile cu o bucată de bumbac pentru a nu auzi cuvintele lui Muhammed. Oricum, atunci când acest om a intrat în moschee, l-a văzut pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - făcându-şi rugăciunile şi din curiozitate s-a apropiat de el, dorința Domnului fiind ca el să asculte cuvintele înțelepte şi emoționante ale Profetului. Tentația de a auzi mai mult a fost irezistibilă astfel încât l-a urmat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - la locuința acestuia, unde i-a povestit despre sosirea lui şi despre ce aflase de la quraişi. Mesagerul lui Allah i-a recitat câteva versete din Nobilul Coran şi omul a reuşit să înțeleagă profunzimea cuvintelor şi să recunoască adevărul incontestabil al versetelor. El a îmbrățişat islamul şi a mărturisit că nu există alt zeu în afară de Allah şi că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - este Mesagerul Său. A mai spus că el era un om influent între ai săi şi că-i va chema să mărturisească islamul, dar a dorit totuşi ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - să-i dea un semn distinctiv care să-i uşureze viitoarea sarcină. Era de fapt o lumină divină adăpostită în biciul lui. El i-a chemat pe tatăl şi pe soția sa să îmbrățişeze islamul şi ei au consimțit. Oamenii lui au ezitat puțin, dar, printr-un îndemn ferm, succesul a fost deplin. El împreună cu şaptezeci-otpzeci dintre adepții lui au emigrat după "Bătălia Tranşeei" la Medina.

A fost un luptător desăvârşit pentru cauza lui Allah şi a devenit martir cu ocazia evenimentelor de la Al-Yamama.[1]

5. Dumad Al-Azdi. Venea din Azd Şanu'a, Yemen, şi era iscusit în farmece. A sosit în Mekka să-i audă pe nebunii de acolo spunând că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - îşi ieşise din minți. El a hotărât să-şi arate talentul în fața Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Atunci când l-a văzut, acesta a spus: "Lăudat să fie Allah, să-L preaslăvim şi să-l cerem ajutorul. Cel care se lasă condus de Allah nu se va rătăci niciodată, iar pe acela pe care Allah îl va rătăci, nimeni nu-l va mai putea aduce pe calea cea dreaptă. Mărturisesc că nu există alt zeu în afară de Allah şi Muhammed este slujitorul şi Mesagerul Său". Dumad a auzit aceste cuvinte şi l-a rugat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - să le repete, iar acesta le-a repetat de trei ori. Atunci, el a spus: "I-am ascultat pe ghicitori, pe vrăjitori, şi

[1] Ibn Hişam, 1/399; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.144

niciodată n-am simțit dulceața din cuvintele tale". După toate acestea și-a făcut mărturisirea sinceră de credință.[1]

Speranța reînvie în Medina

Era în timpul sezonului de pelerinaj, în al unspezecelea an al Profeției, când Chemarea islamică a găsit un sol potrivit semințelor sale. Ele puteau încolți, transformându-se în arbori viguroși ale căror frunze ar fi putut hrăni noua credință și adăposti noii convertiți, vulnerabili la loviturile nedrepte și arbitrare ale quraișilor. Profetul a luat înțeleapta decizie de a se întâlni noaptea cu delegații triburilor arabe, astfel încât mekkanii ostili să nu-l poată împiedica în atingerea țelurilor sale.[2] Însoțit de doi tovarăși credincioși, 'Ali și Abu Bakr, el a avut o discuție interesantă referitoare la islamizare cu cei din neamul Zuhal, dar aceștia din urmă și-au blocat procesul de convertire.[3]

În urmărirea aceluiași obiectiv, Profetul și tovarășii săi au trecut pe la 'Aqabat Mina, unde i-au auzit discutând pe oameni. Ei i-au urmărit până când au întâlnit șase oameni din Yathrib, toți din tribul Khazraj, și anume: As'ad bin Zurara, 'Auf bin Harith, Rafi' bin Malik, Qutba bin 'Amir, 'Uqba bin 'Amir și Jabir bin Abdullah.

Oamenii din Medina i-au auzit tot timpul pe evrei spunând că era pe cale să se ridice un Profet, fiindcă sosise vremea unui nou har. "Îl vor urmări și apoi îl vor nimici împreună cu voi, așa cum fuseseră nimicite și neamurile 'Ad și Iram."[4]

"Din ce trib sunteți?", a întrebat Profetul. "Din tribul Khazraj", au răspuns ei. "Sunteți aliați ai evreilor?", a mai întrebat Profetul. Ei au spus: "Da." "Atunci de ce nu vă așezați puțin să discutăm?" Oferta a fost imediat acceptată, fiindcă faima lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se împrăștiase prin Medina și străinii erau curioși să afle mai multe despre omul care generase o agitație așa de puternică în întreaga regiune. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - le-a vorbit despre islam, dându-le lămuriri asupra implicațiilor acestei mișcări și a

[1] Mişkhat Al-Masabih, 2/525
[2] Tarikh-el-Islam, p.129
[3] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.150
[1] Rahmat-ul-lil'alamin, 1/84; Ibn Hişam, 1/429; Zad Al-Ma'ad, 2/50

responsabilităților ce cădeau pe umerii celor care-l acceptau. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a încheiat discursul, s-au consultat între ei şi au ajuns la următoarea concluzie: "Cu siguranță, acesta este Profetul cu care ne tot amenință evreii şi de aceea ar trebui să ne grăbim şi să fim printre primii care se alătură lui".

Atunci, ei au îmbrățişat islamul şi i-au spus Profetului: "Ne-am părăsit comunitatea fiindcă nici un trib nu este atât de chinuit de ură şi de ranchiună, aşa cum sunt ei. Fie ca Allah să ne întărească legăturile prin tine! Să mergem deci să-i invităm la această religie a ta şi, dacă Allah îi uneşte prin ea, nici un om nu va fi mai iubit decât tine".

Grupul de musulmani din Medina a rămas credincios cauzei lor şi ei au propăvăduit islamul cu zel şi devotament, rezultatul nelăsându-se mult aşteptat. Ei au reuşit să câştige adepți la islam dintre concetățenii lor şi cu greu puteai găsi o casă în Medina în care să nu se discute cu interes şi entuziasm despre Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască.[1] Tot în acest timp, în luna Şauual a aceluiaşi an, Profetul a încheiat un contract de căsătorie cu 'Aişa.[2]

[1] Ibn Hişam, 1/428-430
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/551; Talqih Fuhum Ahl-al Athar, p.10

niciodată n-am simțit dulceața din cuvintele tale". După toate acestea și-a făcut mărturisirea sinceră de credință.[1]

Speranța reînvie în Medina

Era în timpul sezonului de pelerinaj, în al unspezecelea an al Profeției, când Chemarea islamică a găsit un sol potrivit semințelor sale. Ele puteau încolți, transformându-se în arbori viguroși ale căror frunze ar fi putut hrăni noua credință și adăposti noii convertiți, vulnerabili la loviturile nedrepte și arbitrare ale quraișilor. Profetul a luat înțeleapta decizie de a se întâlni noaptea cu delegații triburilor arabe, astfel încât mekkanii ostili să nu-l poată împiedica în atingerea țelurilor sale.[2] Însoțit de doi tovarăși credincioși, 'Ali și Abu Bakr, el a avut o discuție interesantă referitoare la islamizare cu cei din neamul Zuhal, dar aceștia din urmă și-au blocat procesul de convertire.[3]

În urmărirea aceluiași obiectiv, Profetul și tovarășii săi au trecut pe la 'Aqabat Mina, unde i-au auzit discutând pe oameni. Ei i-au urmărit până când au întâlnit șase oameni din Yathrib, toți din tribul Khazraj, și anume: As'ad bin Zurara, 'Auf bin Harith, Rafi' bin Malik, Qutba bin 'Amir, 'Uqba bin 'Amir și Jabir bin Abdullah.

Oamenii din Medina i-au auzit tot timpul pe evrei spunând că era pe cale să se ridice un Profet, fiindcă sosise vremea unui nou har. "Îl vor urmări și apoi îl vor nimici împreună cu voi, așa cum fuseseră nimicite și neamurile 'Ad și Iram."[4]

"Din ce trib sunteți?", a întrebat Profetul. "Din tribul Khazraj", au răspuns ei. "Sunteți aliați ai evreilor?", a mai întrebat Profetul. Ei au spus: "Da." "Atunci de ce nu vă așezați puțin să discutăm?" Oferta a fost imediat acceptată, fiindcă faima lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - se împrăștiase prin Medina și străinii erau curioși să afle mai multe despre omul care generase o agitație așa de puternică în întreaga regiune. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - le-a vorbit despre islam, dându-le lămuriri asupra implicațiilor acestei mișcări și a

[1] Mişkhat Al-Masabih, 2/525
[2] Tarikh-el-Islam, p.129
[3] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.150
[1] Rahmat-ul-lil'alamin, 1/84; Ibn Hişam, 1/429; Zad Al-Ma'ad, 2/50

responsabilităților ce cădeau pe umerii celor care-l acceptau. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi-a încheiat discursul, s-au consultat între ei şi au ajuns la următoarea concluzie: "Cu siguranță, acesta este Profetul cu care ne tot amenință evreii şi de aceea ar trebui să ne grăbim şi să fim printre primii care se alătură lui".

Atunci, ei au îmbrățişat islamul şi i-au spus Profetului: "Ne-am părăsit comunitatea fiindcă nici un trib nu este atât de chinuit de ură şi de ranchiună, aşa cum sunt ei. Fie ca Allah să ne întărească legăturile prin tine! Să mergem deci să-i invităm la această religie a ta şi, dacă Allah îi uneşte prin ea, nici un om nu va fi mai iubit decât tine".

Grupul de musulmani din Medina a rămas credincios cauzei lor şi ei au propăvăduit islamul cu zel şi devotament, rezultatul nelăsându-se mult aşteptat. Ei au reuşit să câştige adepți la islam dintre concetățenii lor şi cu greu puteai găsi o casă în Medina în care să nu se discute cu interes şi entuziasm despre Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască.[1] Tot în acest timp, în luna Şauual a aceluiaşi an, Profetul a încheiat un contract de căsătorie cu 'Aişa.[2]

[1] Ibn Hişam, 1/428-430
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/551; Talqih Fuhum Ahl-al Athar, p.10

AL-ISRA' ŞI AL-MI'RAJ
Călătoria nocturnă şi Înălţarea spre sferele cereşti

Ultimele zile ale etapei mekkane din viaţa Profetului sunt consemnate ca posibilităţi alternative între două extreme: succes gradat şi persecuţie continuă. Oricum, o perioadă favorabilă izbânzii se profila la orizontul îndepărtat, pentru a se materializa, într-un final, în călătoria nocturnă a Profetului la Ierusalim, urmată de înălţarea sa spre sferele cereşti.

În ceea ce priveşte data exactă, aceasta constituie încă un motiv de controversă şi nu s-a ajuns la un acord comun în privinţa ei.

Oricum, majoritatea analiştilor înclină spre considerarea unei date, cu aproximativ 12-16 luni înaintea migrării la Medina. Prezentăm în continuare un rezumat amănunţit al acelui eveniment miraculos, relatat de Ibn Al-Qaiiim.[1]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a călătorit trup şi suflet, cu Voia lui Allah, pe un cal numit Al-Buraq, în tovărăşia îngerului Gavriil, de la Moscheea Sfântă din Mekka, la îndepărtata Moschee din Ierusalim. Acolo a descălecat, şi-a legat calul de o verigă de la poarta Moscheei şi a condus Profeţii în rugăciune. După aceea, Gavriil l-a purtat trup şi suflet spre ceruri. Când au ajuns la prima sferă cerească, Gavriil l-a rugat pe îngerul paznic să deschidă poarta cerului. Când poarta s-a deschis, Muhammed l-a văzut pe Adam, "Tatăl Omenirii". Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - l-a salutat şi acesta i-a urat bun venit şi şi-a exprimat încrederea în profeţia lui Muhammed. El a văzut sufletele martirilor la dreapta lui Adam şi cele ale păcătoşilor, la stânga acestuia.

Îngerul Gavriil a urcat apoi cu Profetul spre a doua sferă cerească, şi acolo a cerut din nou să i se deschidă poarta. I-a văzut şi i-a salutat pe Ioan, fiul lui Zaharia (Yahia bin Zakariia) şi pe Isus, fiul Mariei.

Ei i-au răspuns la salut, i-au urat bun venit şi şi-au exprimat încrederea în Profeţia lui.

---

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/49; Tarikh-el-Islam, 1/124; Rahmat-al-lil'alamin, 1/76.

Au ajuns apoi la cea de-a treia sferă, unde l-au văzut pe Iosif (Yusuf) şi l-au salutat. Iosif l-a întâmpinat pe Profet şi şi-a exprimat credinţa în Profeţia sa.

Profetul, însoţit de Gavriil, a ajuns apoi la a patra sferă cerească, unde l-a întâlnit pe profetul Enoch (Idris) şi l-a salutat. Profetul Enoch i-a răspuns la salut şi şi-a exprimat credinţa în Profeţia lui. Apoi, el a fost purtat spre a cincea sferă, unde l-a întâlnit pe profetul Aaron (Harun) şi l-a salutat. Acesta i-a răspuns la salut şi şi-a exprimat de asemenea încrederea în Profeţia sa. În al şaselea cer, el s-a întâlnit cu Moise (Musa) şi l-a salutat. Moise i-a răspuns la salut şi s-a arătat şi el încrezător în Profeţia sa. La plecare, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a văzut că Moise începe să plângă şi l-a întrebat care era motivul. Moise a răspuns că plângea fiindcă l-a întâlnit pe omul care fusese trimis după el ca Mesager (adică Muhammed) şi care reuşise să conducă spre Paradis mai mulţi din poporul său, decât reuşise el însuşi. Apoi profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a ajuns la al şaptelea cer unde s-a întâlnit cu Avraam (Ibrahim) - Pacea să fie cu el - şi l-a salutat. Avraam i-a răspuns la salut şi şi-a exprimat credinţa în Profeţia lui. După aceea, a fost purtat la Sidrat-al-Muntaha ("cel mai izolat arbore lotus") şi i s-a arătat Al-Bait-al-Ma'mur - "Casa Trainică", aseamănătoare cu Al-Ka'ba ("Casa Sfântă") şi înconjurată zilnic de şaptezeci de mii de îngeri, astfel încât îngerilor care au înconjurat-o o dată să nu le mai vină rândul până în Ziua Învierii. Apoi, el a fost înfăţişat Prezenţei Divine, simţind imensa bucurie de a se afla cât mai aproape posibil de Prezenţa Gloriei Divine. Acolo, Domnul i-a revelat slujitorului Său anumite versete, poruncind facerea a cincizeci de rugăciuni zilnice pentru slăvirea Sa. La întoarcere, el i-a spus lui Moise că adepţilor lui li s-a poruncit să se roage de cincizeci de ori pe zi. Moise s-a adresat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, astfel: "Adepţii tăi nu pot face atât de multe rugăciuni. Întoarce-te la Stăpânul tău şi roagă-L să mai reducă numărul". Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a întors spre Gavriil, ca şi cum ar fi dorit să-i ceară sfatul.

Gavriil a încuviinţat din cap: "Da, dacă tu doreşti.", şi s-a înălţat cu el spre "Faţa lui Allah". Allah Atotputernicul, Lăudat fie El, a redus rugăciunile cu zece. Apoi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a coborât şi i-a relatat lui Moise, care l-a îndemnat din nou să ceară

împuținarea lor. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a mers iarăși înaintea lui Allah, pentru a implora din nou o reducere a numărului de rugăciuni, repetând acest lucru până ce numărul rugăciunilor a fost redus la numai cinci pe zi. Moise i-a cerut încă o dată să implore o reducere, dar Muhammed a spus: "Mi-e ruşine acum să tot cer Domnului meu să mai reducă. Accept şi mă resemnez, cu Voia Lui". Când Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a pornit mai departe, s-a auzit o Voce, spunând: "Eu mi-am impus Voia Mea şi am uşurat povara slujitorilor Mei".

Există unele controverse referitoare la afirmația cum că Profetul l-ar fi văzut pe Allah cu ochii săi pe calea firească a simțului văzului său. Unele interpretări spun că nu poate fi confirmată vederea lui Allah cu ochiul liber. Ibn 'Abbas, pe de altă parte, afirmă că termenul "Ru'ia", folosit în Nobilul Coran, semnifică "vederea cu ochiul liber".

În "Capitolul An-Najm" putem citi:

"*Apoi s-a apropiat şi a coborât mai jos*" [53:8]

Aici se face referire la îngerul Gavriil şi acest context diferă complet de cel din Tradiția Profetică, referitoare la Isra' şi Mi'raj ("Călătoria nocturnă şi Înălțarea"), unde "apropierea" se referă la apropierea de Domnul, Lăudat fie El.

Dintre cele mai însemnate evenimente ce au marcat "Călătoria nocturnă" putem menționa:

1. Gavriil a deschis pieptul Profetului, i-a scos inima şi a spălat-o

2. Tot atunci, i-au fost aduse două vase de aur. Într-unul era lapte, iar în celălalt era vin. I s-a cerut să alegă unul dintre ele, iar Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a ales vasul cu lapte şi l-a băut.

Îngerul a spus: "Ai fost călăuzit spre "natura lucrurilor" (Al-Fitrah) sau ai obținut "naturaleța". Dacă ai fi ales vinul, poporul tău s-ar fi rătăcit". (n.t. Al-Fitrah - aşa cum sunt lucrurile în sinea lor, aşa cum au fost ele lăsate, orânduite de Allah. Este un mod simbolic de a spune că binele şi răul au fost aduse în fața Profetului sub forma laptelui şi a vinului şi că, instinctiv, el a ales binele. Este foarte dificil de redat într-o limbă străină, termenul arab "Fitrah". El denotă constituția sau dispoziția originală cu care un copil vine pe lume, natura lui înnăscută, în contrast cu înclinațiile sau calitățile dobândite în timpul vieții. În plus, se referă la tendința spirituală

inerentă a omului aflat în starea sa nepângărită, de a fi fără prihană.)

3. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a povestit că a văzut două râuri bine conturate, Nilul şi Eufratul, şi două care abia erau schiţate. Se pare că acele două râuri evidente, Nilul şi Eufratul, delimitează în mod simbolic regiunea cu văi fertile, în care Mesajul lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - va prinde rădăcini, precum şi oamenii ce o populează care vor rămâne întotdeauna slujitorii credincioşi ai islamului, pe care îl vor transmite din generaţie în generaţie. Nu se sugerează sub nici o formă că aceste două râuri izvorăsc din Paradis.

4. El a avut şansa să-l vadă pe Malik, paznicul ladului, cu o înfăţişare tristă şi cruntă. Acolo i-a văzut pe locuitorii ladului, între care erau şi cei care mâncaseră pe nedrept hrana orfanilor. Ei aveau buzele lăsate în jos, asemănătoare cu cele ale cămilelor. Înghiţeau pietre înroşite în foc, scoţându-le apoi prin spate. Mai erau acolo şi cămătari. Ei aveau burţile atât de mari, încât nu se mai puteau mişca şi erau călcaţi în picioare de oamenii Faraonului, când aceştia erau aduşi în lad. În acelaşi sălaş, el i-a văzut şi pe adulterini, cărora li se oferea o bucată de carne grasă şi gustoasă, precum şi una stricată şi urât mirositoare, dar ei o alegeau pe aceasta din urmă.

Femeile desfrânate erau şi ele acolo, atârnând spânzurate de sâni.

5. "Călătoria nocturnă" a stârnit o mare agitaţie între oameni şi cei care erau neîncrezători l-au copleşit pe Muhammed cu tot felul de întrebări. El le-a povestit că văzuse cămilele negustorilor mekkani, care se duceau şi se întorceau încoace şi încolo. Le-a mai povestit şi despre unele dintre animalele lor care se rătăciseră. După aceea, le-a povestit cum băuse din apa lor în timp ce ei dormeau adânc şi cum lăsase rezervorul acoperit.

Necredincioşii, însă, au profitat de această ocazie pentru a-i insulta pe musulmani şi credinţa lor. Ei l-au cicălit pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - întrebându-l şi punându-l să descrie Moscheea din Ierusalim, unde el nu mai fusese înainte de această călătorie nocturnă şi, spre uimirea multora, răspunsurile Profetului au furnizat informaţii deosebit de exacte despre acea moschee. El le-a oferit tot felul de detalii în legătură cu caravanele şi drumurile cămilelor lor. Toate acestea însă nu le-au inspirat altceva decât îndepărtarea de Adevăr şi neacceptarea

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/684; Sahih Muslim, 1/96; Ibn Hişam, 1/402

altui lucru, decât a necredinței.[1]

Adevărații musulmani n-au găsit nimic neobișnuit în această "călătorie nocturnă". Dacă Allah Atotputernicul este destul de Puternic încât a creat cerurile și pământul prin simpla Sa Voință, atunci este fără îndoială destul de Puternic să-l ducă pe Mesagerul Său la ceruri și să-i arate semnele Lui, care, de altfel, sunt inaccesibile omului. Necredincioșii însă au mers să-l consulte pe Abu Bakr, iar acesta a zis: "Da, dacă Profetul lui Allah a spus așa, atunci adevăr a grăit". Din acest moment, Abu Bakr a căpătat titlul de "As-Siddiq" ("cel care-l crede întru totul în Profet")[2]

Cea mai elocventă și mai explicită mărturie despre această "călătorie" este exprimată în cuvintele lui Allah:

"*...ca să-l arătăm din semnele Noastre*" [17:1]

Așa cum le-a fost dezvăluit și altor profeți:

"*Și așa l-am arătat Noi lui Avraam împărația cerurilor și a pământului, pentru ca el să fie dintre aceia care cred cu convingere*" [6:75]

Lui Moise, Domnul i-a spus: "*Pentru ca să-ți arătăm [și altele] din minunile Noastre cele mai mari*" [20:23] pentru ca: "El să se numere printre cei care cred, fără nici o îndoială".

După ce vor vedea Semnele lui Allah, credința va fi întipărită pentru eternitate în inima Profeților, fiind atât de puternică, încât nu vor renunța niciodată la ea. Ei sunt de fapt cei mai potriviți pentru acest privilegiu divin, fiindcă ei sunt cei ce vor putea purta povara, prea apăsătoare ca să fie purtată de oameni obișnuiți, iar în timpul misiuniilor vor considera toate nenorocirile și agoniile lumești prea neînsemnate pentru a fi luate în seamă.

Sunt simple fapte care, emanând din această Călătorie binecuvântată, se revarsă în grădina înfloritoare a biografiei Profetului - Pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra lui Muhammed. Povestea "Călătoriei Nocturne", așa cum poate fi găsită în Nobilul Coran, este cuprinsă în primul verset din "Capitolul Al-Isra". Următoarele versete presupun o schimbare bruscă a "tonalității" mesajului și dezvăluie faptele rușinoase și crimele evreilor, după care oamenii sunt povățuiți în sensul ascultării Coranului, singurul care îndeamnă spre tot ceea ce este mai drept și mai cinstit.

Acest aranjament nu poate fi luat drept pură coincidență. Ierusalimul a

[1] Ibn Hișam, 1/399;

fost prima scenă a "Călătoriei Nocturne" şi aici apare ideea unui mesaj îndreptat către evrei, din care reiese clar că acestora li se va retrage funcţia de conducători ai omenirii, datorită crimelor pe care le-au săvârşit şi care nu mai justifică ocuparea acestui statut de către ei. Mesajul sugera că statutul de conducător va fi reinstituit de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, urmând ca el să aibă control asupra ambelor centre de interes ale Credinţei Avraamice: Sfântul Sanctuar din Mekka şi Moscheea Îndepărtată din Ierusalim. Era şi timpul ca autoritatea spirituală să fie transferată dinspre un popor a cărui istorie era impregnată de înşelătorie şi violenţă şi care îşi încălcase legămintele, către un alt popor, binecuvântat de credinţa şi supunerea faţă de Allah şi având un Mesager care se bucura de privilegiul Revelaţiei Coranice, care-i îndemna la tot ce-i mai bun şi mai drept.

Rămâne totuşi o întrebare crucială, care necesită un răspuns: "Cum ar putea fi realizat acest transfer prevăzut de autoritate, în timp ce însuşi eroul principal (Muhammed) a fost lăsat în părăsire şi uitare, în timp ce se poticnea pe colinele din Mekka?" Această întrebare dezvăluie secretele unei probleme referitoare la o altă etapă a Chemării islamice şi la apariţia unui alt rol diferit ca sens şi nobil ca metodă care trebuie preluat. Aceste noi sarcini au luat forma versetelor coranice ce conţineau avertismente directe şi fără echivoc, însoţite de un ultimatum grav, adresat politeiştilor şi adepţilor lor:

"*Şi dacă voim Noi să nimicim o cetate, le vom porunci celor îmbuibaţi din ea [să se supună rânduielilor Noastre], însă ei, [dimpotrivă], se vor deda desfrâului. Atunci pedeapsa hotărâtă împotriva ei se va adeveri şi Noi o vom nimici cu totul. [17:16]*

Dar câte neamuri am nimicit Noi după Noe! Iar Domnul tău este îndeajuns Ştiutor şi este Cel care Vede păcatele robilor Săi." [17:17]

Împreună cu aceste versete au fost dezvăluite şi altele care prezentau musulmanilor regulile şi obiectivele de convieţuire civilizată după care îşi puteau clădi comunitatea musulmană, prevestindu-le dreptul la proprietate asupra pământului, cu libertate deplină asupra acestuia. Aceste informaţii le erau absolut necesare drept-credincioşilor musulmani pentru a-şi putea spori şansele întemeierii unei societăţi bine organizate în jurul axei căreia să se învârtă întreaga omenire.

Acele versete implicau în realitate o perspectivă favorabilă Profetului

- Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, incluzând deţinerea unui adăpost sigur în care să se stabilească şi un sediu suficient de stabil pentru a-i putea da forţa necesară şi a-l impulsiona în comunicarea Mesajul său întregii lumi. Acesta era de fapt secretul profund al "călătoriei binecuvântate". Pe baza acestor considerente, precum şi a altora asemenea lor, considerăm corectă presupunerea conform căreia "călătoria nocturnă" a avut loc fie înainte de primul jurământ de la 'Aqaba, fie între cele două - Allah ştie cel mai bine.

PRIMUL JURĂMÂNT DE LA 'AQABA

Am amintit deja de cei şase mediniţi care au îmbrăţişat islamul în sezonul de pelerinaj din cel de-al unsprezecelea an al Profeţiei, promiţând să comunice şi concetăţenilor lor Mesajul islamului.

În anul următor, cu ocazia pelerinajului, a venit un grup de doisprezece discipoli, pregătiţi să-l recunoască pe Muhammed drept Profetul lor. Din acest grup de oameni cinci din cei şase îl întâlniseră, cu un an înainte, pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Jabir bin 'Abdullah bin Reiab era cel de-al şaselea, care se ţinuse deoparte. Ceilalţi şapte membrii ai grupului, în afară de aceştia, erau:

1. Mu'ad bin Al-Harith, Ibn 'Afra din tribul Khazraj.
2. Zakuan bin 'Abd Al-Qais, din tribul Khazraj
3. 'Ubada bin As-Samit, din tribul Khazraj.
4. Yazid bin Tha'laba, din tribul Khazraj
5. 'Al-'Abbas bin 'Ubada bin Nadala, din tribul Khazraj.
6. Abul Haitham bin At-Taihan, din tribul Aus.
7. 'Uuaim bin Sa'ida, din tribul Aus.

Ei au mărturisit credinţa în Mesajul lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - şi au jurat: "Nu ne vom închina altcuiva decât lui Allah, nu vom fura, nu vom comite adulter şi nici nu-i vom ucide pe copiii noştri, nu vom bârfi, nu vom ascunde minciuna şi te vom asculta necondiţionat".

După ce aceştia şi-au făcut jurământul, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a spus: "Pe cel care-şi va duce jurământul la îndeplinire, Allah îl va răsplăti, iar pe cel care neglijează ceva şi este năpăstuit în această lume, jurământul îl va mântui în Lumea de Apoi. Şi dacă păcatul rămâne ascuns de ochii oamenilor şi nici o nenorocire nu cade asupra lui, atunci totul rămâne între el şi Allah - Singurul care poate hotărî asupra iertării sale".[1]

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/150, 2/727, 2/1003

Vestitorii islamului în Medina

După acest jurământ, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - l-a trimis la Yathrib (Medina) pe Mus'ab bin 'Omair Al-'Abdari, primul "ambasador" musulman, să-i înveţe pe oamenii de acolo doctrinele islamului, să le ofere îndreptări practice şi să facă încercări de a propaga islamul printre cei care mărturiseau încă politeismul.

El a fost găzduit în Medina la As'ad bin Zurara. Terenul a fost atât de bine pregătit şi propagarea făcută cu atât de mult entuziasm, încât islamul s-a răspândit cu iuţeală, din casă în casă şi din trib în trib. Sarcina lui Mus'ab a fost favorizată de numeroase aspecte pozitive, promiţătoare de succes. Într-o zi, Mus'ab şi As'ad se aflau în drum spre locuinţele neamurilor 'Abd Al-Aşhal şi Zafar, ajungând în cele din urmă pe teritoriul neamului Zafar. Acolo s-au oprit lângă o fântână, discutând cu unii dintre noii musulmani. Sa'd bin Mu'ad şi Usaid bin Hudair, şefii celor două triburi, au aflat de această întâlnire. Usaid s-a apropiat de musulmani, înarmat cu lancea sa, în timp ce Sa'd s-a scuzat pe motiv că As'ad era vărul său din partea mamei. Usaid a venit şi mai aproape, blestemând, înjurând şi acuzându-i pe cei doi bărbaţi că prostesc oamenii slabi de înger, poruncindu-le apoi să înceteze totul. Mus'ab l-a invitat calm să se aşeze, spunându-i: "Dacă eşti mulţumit de discuţia noastră, o vei putea accepta, dar, dacă îţi va displăcea, mă voi opri din ceea ce nu-ţi place." - "Aşa să fie!", a spus 'Usaid, apoi şi-a înfipt lancea în nisip. L-a ascultat pe Mus'ab şi atunci a auzit pentru prima dată câteva versete din Nobilul Coran. Sa'd a spus: "Mă jur pe Allah că, înainte de a ne spune, se vedea pe faţa lui că vrea să se facă musulman." Faţa lui era luminată de satisfacţie şi plăcere, fără a mai fi necesar să scoată vreun cuvânt de aprobare. El i-a întrebat pe cei doi bărbaţi ce trebuia făcut pentru a îmbrăţişa islamul. Ei i-au cerut să urmeze ceremonia spălatului, să-şi cureţe hainele, să mărturisească adevărul credinţei în Unicitatea lui Allah şi apoi să facă două Raka'h. El a acceptat şi a făcut exact ce i se ceruse, adăugând atunci că mai era un bărbat, Sa'd bin Mu'Ad, ai cărui oameni nu s-ar da înapoi dacă el se convertea la islam. A plecat după aceea să-l vadă pe Sa'd şi pe oamenii lui. Sa'd şi-a dat imediat seama că Usaid se schimbase. La o întrebare pusă de Sa'd, Usaid a răspuns că doi bărbaţi erau gata să îndeplinească orice

poruncă pe care o primeau. El a reuşit să conducă situaţia în aşa fel, încât a oferit celor doi bărbaţi o şansă de a discuta în particular cu Sa'd. Povestea lui Usaid s-a repetat, şi Sa'd a îmbrăţişat şi el islamul, după care s-a dus direct la oamenii lui, jurând că nu va mai vorbi cu ei, până ce nu vor crede în Allah şi în Trimisul Său. Chiar în după-amiaza aceleaşi zile, toţi bărbaţii şi femeile acelui trib arab au îmbrăţişat islamul, mai puţin unul, Al-Usairim, care s-a reţinut până la ziua de Uhud. În ziua aceea, el a îmbrăţişat islamul şi a luptat împotriva politeiştilor, fiind în cele din urmă omorât, înainte de a avea posibilitatea de a se închina vreodată în rugăciune.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a referit la acesta, astfel: "El a făcut puţin, dar răsplata lui este mare".

Mus'ab a rămas în Medina, conducându-şi misiunea cu sârguinţă şi succes, până când în toate casele de Al-Ansar ("ajutoare")[1] existau bărbaţi şi femei care îmbrăţişaseră islamul. O singură familie a rămas neînduplecată la Chemarea islamică (Da'ua). Ei se aflau sub influenţa poetului Qais bin Al-Aslat, care a reuşit să-i ţină deoparte şi să le acopere urechile împotriva Chemării la islam, până în anul 5 d.H.

Cu puţin înaintea următorului sezon de pelerinaj, în al treisprezecelea an al Profeţiei, Mus'ab bin 'Omair s-a întors la Mekka, aducându-i Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - veşti bune despre solul fertil pe care islamul l-a găsit în Medina, oferind astfel un viitor prosper, precum şi despre puterea şi protecţia pe care acel oraş le putea pune în slujba islamului.[2]

---

[1] Al-Ansar ("ajutoarele") sunt musulmanii din Medina care i-au ajutat pe musulmanii din Mekka şi pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, în momentul emigrării lor de la Mekka la Medina în anul 623 e.n. În continuare se va face referire la aceştia folosind termenul "ajutoare".

[2] Ibn Hişam, 1/435; Zad Al-Ma'ad, 2/51

AL DOILEA JURĂMÂNT DE LA 'AQABA

În anul următor, al treisprezecelea al Profeției, adică în iunie 622 e.n., pe durata sezonului de pelerinaj, peste şaptezeci de noi musulmani din Medina au venit în urma politeiştilor, pentru a făptui ritualul de pelerinaj la Mekka. Cea mai frecventă întrebare care apărea pe buzele lor era: "Oare n-ar fi timpul să-l apărăm pe Muhammed în loc să-l lăsăm în părăsire, uitat şi poticnindu-se pe colinele din Mekka?"

La scurtă vreme după sosire, ei au luat clandestin legătura cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, într-o noapte de pe la mijlocul Zilelor Taşriq' (zilele de 11, 12, 13 Zul Hijje), undeva pe o colină de la Al-'Aqaba, care fusese loc de întâlnire şi cu un an în urmă.

Unul dintre conducătorii "ajutoarelor", Ka'b bin Malik Al Ansar - Allah să fie mulțumit de el, a făcut un rezumat al întâlnirii istorice care a schimbat întregul curs al luptei dintre islam şi păgânism, şi a spus: "Am pornit în pelerinaj şi am aranjat o întâlnire în mijlocul Zilelor Taşriq. Am fost însoțiți de o personalitate şi de un notabil al nostru, 'Abdullah bin 'Amr bin Haram, care era încă politeist. I-am dezvăluit intenția noastră de a ne întâlni cu Muhammed şi l-am îndemnat să intre în rândurile noastre şi să părăsească politeismul, altfel va servi ca lemn pentru focul Iadului în Viața de Apoi. El a îmbrățişat islamul pe dată şi a fost martor la importanta întâlnire de la Al-'Aqaba. În noaptea aceea am dormit cu oamenii din taberele noastre. După o bucată de timp, am început să plecăm pe furiş şi ne-am întâlnit pe o colină din apropiere. Eram şaptezeci şi trei de bărbați şi două femei, Nusaiba, fata lui Ka'b, din neamul Najjar şi Asma', fata lui Amr, din neamul Salama. L-am aşteptat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască. Muhammed a venit însoțit de unchiul său, Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalib, care, deşi nu era musulman, ne-a rugat stăruitor să nu-l îndepărtăm pe nepotul său de protecția propriilor sale rude dacă nu eram pe deplin pregătiți să-l apărăm, fie şi cu riscul propriilor noastre vieți. Al-Abbas a fost primul care a luat cuvântul:

"O, voi, oameni din Khazraj[1], ştiți cu toții care este poziția lui

[1] Arabii îi numeau pe "ajutoare", "Khazraj", indiferent dacă aceştia aparțineau tribului Khazraj ori tribului Aus

Muhammed printre noi. Noi l-am apărat de poporul nostru cât de mult am putut. El este onorat şi respectat printre oamenii săi şi refuză să facă parte dintr-o altă grupare decât a voastră. Deci, dacă voi credeţi că atunci când îl veţi invita în oraşul vostru vă veţi putea ţine promisiunea şi îl veţi putea apăra împotriva duşmanilor, atunci purtaţi-vă povara pe care v-aţi asumat-o. Însă, dacă aveţi de gând să-l predaţi şi să-l trădaţi după ce l-aţi luat cu voi, atunci mai bine părăsiţi-l acum, fiindcă este respectat şi bine apărat şi în propriul său oraş."[1]

Ka'b a răspuns: "Am ascultat ce ai avut de spus, acum însă, o, Mesager al lui Allah, este rândul tău să vorbeşti şi să ceri de la noi orice jurământ vrei, faţă de Domnul tău şi faţă de tine."

A fost o atitudine deschisă ce vădea hotărârea desăvârşită, curajul şi credinţa profundă în sensul preluării grelei responsabilităţi şi al suportării consecinţelor pe care le implică.

Atunci, Mesagerul lui Allah a propăvăduit Credinţa şi jurământul a fost făcut. Al-Imam Ahmad, cu acordul lui Jabir, a relatat că "ajutoarele" l-au întrebat pe Profet care sunt principiile asupra cărora ei trebuiau să depună jurământ. Profetul a răspuns:

"Trebuie:

1. să ascultaţi şi să vă supuneţi
2. să dăruiţi şi când aveţi mult, şi când aveţi puţin.
3. să faceţi bine şi să alungaţi răul.
4. în slujba lui Allah, să nu vă temeţi de nimeni.
5. să mă susţineţi atunci când vă cer ajutorul, să mă ocrotiţi aşa cum vă ocrotiţi pe voi înşivă, pe soţiile şi pe copiii voştri. Şi dacă veţi respecta aceste precepte, Paradisul va fi al vostru."[2]

În altă versiune relatată de Ka'b, se spune că Profetul a luat cuvântul, a recitat câteva versete din Coran, i-a chemat pe oameni la Allah, i-a îndemnat să intre în rândurile islamului şi a încheiat, spunând: "Vă implor să mă ocrotiţi aşa cum vă ocrotiţi femeile şi copiii voştri." Atunci, Al-Bara' bin Ma'rur l-a luat de mână şi a spus: "O, da! Jurăm pe Allah care te-a trimis ca Profet întru Adevăr că te vom ocroti aşa cum ne ocrotim femeile şi copiii. Ai încredere în noi, o, Mesager al lui Allah! Pe Allah, suntem luptători adevăraţi şi poţi conta pe noi în război. Este o trăsătură pe care

[1] Ibn Hişam, 1/440 - 442
[2] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.155; Ibn Hişam, 1/454

am moştenit-o de la strămunii noştri."

Atunci, 'Abu Haitham At-Taihan a intervenit şi a spus: "O, Profet al lui Allah! Între noi şi evrei există acorduri pe care ar trebui atunci să le desfacem. Dacă Allah îţi va da putere şi victorie, putem oare spera că nu ne vei părăsi, alăturându-te poporului tău (n.t. tribul Quraiş)?"

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a răspuns, zâmbind: "Nu, asta nu se va întâmpla niciodată. Sângele vostru va fi şi sângele meu. Atât în viaţă, cât şi în moarte voi fi cu voi şi voi veţi fi cu mine. Voi lupta cu cine luptaţi voi şi voi face pace cu cei cu care faceţi voi pace."[1]

După ce negocierile referitoare la condiţiile de loialitate s-au încheiat şi toată adunarea a hotărât în mod unanim să le valideze, doi bărbaţi din prima generaţie de convertiţi, care îmbrăţişaseră islamul în al unsprezecelea şi al doisprezecelea an al Profeţiei, s-au ridicat în picioare pentru a-i informa şi pe ceilalţi despre importantul pas pe care aveau să-l facă. În acest fel, urma ca ei să-şi depună jurământul, fiind pe deplin conştienţi de întreaga responsabilitate pe care şi-au asumat-o, şi, prin urmare, să aibă puterea de sacrificiu de care trebuia să dea dovadă. Al'Abbas bin Ubada bin Nadla remarca în acest context: "O, voi, oameni din Khazraj! Cunoaşteţi semnificaţia pactului pe care îl încheiaţi cu acest om? Voi promiteţi de fapt că veţi lupta împotriva tuturor, fără excepţie. Dacă vă temeţi că averea voastră va fi pusă la mijloc sau că vieţile notabililor voştri vor fi periclitate, atunci părăsiţi-l acum, căci, de veţi face acest lucru după jurământ, va fi umilitor pentru voi, atât în această lume, cât şi în lumea ce va să vină.

Însă, dacă voi credeţi că puteţi duce la bun sfârşit ceea ce aţi fost chemaţi să faceţi, în ciuda pierderii de vieţi preţioase şi de averi, atunci asumaţi-vă această grea responsabilitate şi, jur pe Allah, de aici vă va veni binele atât în această viaţă, cât şi în Cea de Apoi."

Ei au răspuns: "Noi am luat deja în considerare posibilitatea pierderii averilor noastre şi uciderea notabililor noştri şi, totuşi, îi jurăm credinţă. Dar care va fi răsplata noastră dacă respectăm toate condiţiile acestui pact?" Profetul a răspuns atunci:

"Paradisul vă aşteaptă!" Ei l-au rugat să-şi întindă mâna şi ei toţi şi-au întins mâinile şi au jurat. Abia atunci As'ad bin Zurara şi-a dat seama de ce erau oamenii gata să se sacrifice pentru cauza lui Allah.[2]

[1] Ibn Hişam, 1/442
[2] Ibn Hişam, 1/446

Jabir a spus: "Când am început jurământul de credință față de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, As'ad bin Zurara s-a ridicat şi a ținut un scurt discurs: "O, popor din Yathrib, nu te grăbi! Nu am ajuns la capătul drumului doar având credința profundă că el (Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască) este Mesagerul lui Allah. Deja ştim că, dacă îl urmăm pe el, trebuie să ne separăm de arabii păgâni, chiar şi cu prețul vieții noastre. Dacă insistați pe această cale, mențineți-vă pe ea şi răsplata voastră este în Mâna lui Allah. Dacă însă vă simțiți cuprinşi de frică, renunțați chiar acum şi veți putea avea o mai mare justificare în fața lui Allah."[1]

În ceea ce le priveşte pe cele două femei, jurământul a fost făcut doar verbal, întrucât Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - n-a strâns niciodată mâna unei femei străine.[2]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a cerut atunci grupului să numească doisprezece reprezentanți care vor predica islamul oamenilor din Medina şi care vor prelua responsabilitatea practicării mărturiilor făcute în acest jurământ, învățându-i în acelaşi timp pe bărbații din propriile lor triburi cum să procedeze pe calea răspândirii islamului. Au fost aleşi nouă reprezentanți din tribul Khazraj, şi anume: As'ad bin Zurara bin 'Ads, Sa'd bin Ar-Rabi' bin 'Amr, 'Abdullah bin Rauaha bin Tha'laba, Rafi' bin Malik bin Al-'Ajlan, Al-Bara' bin Ma'rur bin Sakhr, 'Abdullah bin 'Amr bin Haram, 'Ubada bin As-Samit bin Qais, Sa'd bin 'Ubada bin Dulaim şi Al-Munzir bin 'Amr bin Khunais, şi încă trei din tribul Al-Aus: Usaid bin Hudair bin Sammak, Sa'd bin Khaithama bin Al-Harith şi Rifa'a bin 'Abdul Munzir bin Zubair. Încă o dată, cei doisprezece bărbați au jurat să servească drept chezăşie intereselor poporului lor, aşa cum au făcut şi discipolii lui Christos, în timp ce Profetul va servi drept chezăşie pentru întreg poporul său, adică pentru toți musulmanii.

Într-un fel sau altul, vestea acestor întâlniri secrete în deşert cu mediniții a ieşit la iveală. Profetul a ştiut imediat că acela care a răspândit această veste era un anumit "diavol" ce locuia în Al-'Aqaba, care descoperise întâlnirea lor şi a amenințat că îşi va încheia conturile cu el, cât de curând posibil.

Auzind aceasta, Al-'Abbas bin Nadla a spus: "Pe Allah, care te-a

[1] Musnad Ahmad
[2] Sahih Muslim, 2/131

trimis întru Adevăr, suntem destul de puternici ca să-i trecem pe oamenii din Mina (n.t. quraişii) prin săbiile noastre chiar mâine, dacă aşa doreşti." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a spus: "Nu ni s-a poruncit să urmăm această cale. Acum, înapoiaţi-vă la taberele voastre." Ei s-au dus la culcare şi au dormit până dimineaţa.[1]

De îndată ce quraişii au aflat despre acest tratat, din toate părţile a început o agitaţie dătătoare de necazuri. Ei şi-au dat bine seama că o astfel de loialitate poate da naştere unor ramificaţii extinse, cu impact direct asupra vieţilor şi averilor lor. În ziua următoare, o delegaţie compusă din căpetenii şi criminali înrăiţi din Mekka a pornit spre tabăra mediniţilor pentru a protesta vehement împotriva acestui tratat.

Ei li s-au adresat acestora, spunând: "O, oameni din Khazraj! A ajuns la urechile noastre că aţi venit aici să încheiaţi o înţelegere cu acest om (n.t. Muhammed) şi să-l scoateţi afară din Mekka. Pe Allah, că, într-adevăr, dispreţuim orice fel de luptă între noi şi voi."[2]

Politeiştii din Medina, neştiind nimic despre jurământul secret, au început să jure pe Allah şi au răspuns cu bună credinţă că nimic din ceea ce auziseră ei nu era adevărat. 'Abdullah bin Ubai bin Salul, un politeist medinit, a respins acuzaţiile lor şi le-a declarat nule şi neavenite, pretinzând că oamenii săi nu ar face nimic fără ca el să le poruncească.

Oricum, musulmanii mediniţi au păstrat tăcerea. Ei nici nu au negat, nici nu au confirmat ceea ce se spunea. Şefii tribului Quraiş păreau aproape convinşi de argumentele prezentate de politeişti şi s-au întors acasă nemulţumiţi. Totuşi, nu s-au resemnat în totalitate la cuvintele pe care le auziseră. Ei au început să cerceteze cele mai mici amănunte şi să urmărească şi cea mai nesemnificativă ştire, până când au ajuns, fără nici o îndoială, la concluzia că pactul avusese într-adevăr loc, însă acest lucru s-a întâmplat după ce pelerinii mediniţi părăsiseră deja Mekka.

Într-un acces de furie, ei i-au urmărit pe pelerini, nereuşind însă să prindă pe nici unul dintre ei, cu excepţia lui Sa'd bin 'Ubada. Acesta a fost supus la torturi inimaginabile, dar mai târziu Al-Mut'im bin 'Udai şi Harith bin Harb bin Omaiia, cu care avea relaţii negustoreşti, l-au salvat.[3]

Aceasta este povestea celui de al doilea jurământ de la 'Aqaba,

[1] Ibn Hişam, 1/448.
[2] Ibidem.
[3] Zad al-Ma'ad, 2/51,52; Ibn Hişam, 2/448-450.

cunoscut mai târziu ca "Marele Jurământ de la 'Aqaba", desfăşurat într-o ambianță impregnată de iubire, loialitate şi sprijin reciproc între credincioşii mediniți şi musulmanii mekkani neajutorați. Acest nou spirit de afecțiune, fraternitate şi cooperare n-ar putea fi atribuit niciodată unui implus de moment, ci, dimpotrivă, el a fost născut dintr-o convingere bine înrădăcinată - Credința în Allah, în Trimisul Său şi în Cartea Sa. Credința era atât de bine ancorată în sufletele lor, încât ea a rămas nevătămată chiar şi în urma nedreptăților şi agresiunilor la care au fost supuşi. Credința lor putea face minuni atât sub aspectul practic al acțiunii, cât şi în procesul ideologic.

Credința a constituit un instrument real, cu ajutorul căruia musulmanii au înregistrat realizări fără precedent în analele istoriei. Avem, de asemenea, convingerea că generațiile viitoare vor simți întotdeauna lipsa marilor realizări, câştigate de acei oameni deosebiți.

PRIMII EMIGRANȚI

După recunoaşterea celui de-al doilea jurământ de la 'Aqaba şi întemeierea, într-un deşert plin de necredinţă şi ignoranţă, a unui mic stat musulman, care constituie cel mai de seamă câştig pentru cauza islamică, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - le-a dat musulmanilor permisiunea de a emigra la Medina, stat islamic în curs de formare.

Judecând lucrurile la nivel individual, emigrarea la Medina a însemnat multiple pierderi materiale şi sacrificarea averilor. Totul era pus la bătaie în schimbul siguranței personale. Nici măcar emigrantul nu putea spera la o siguranță deplină, el putând fi oricând jefuit sau chiar omorât la începutul sau la sfârşitul călătoriei. Viitorul era neclar, impregnat de multiple încercări şi crize imprevizibile.

Conştienți de aceste lucruri, musulmanii au început să emigreze, în timp ce politeiştii făceau toate eforturile posibile pentru a-i întârzia şi a le împiedica plecarea, realizând că o asemenea mişcare implica o ameninţare ce putea avea consecinţe inimaginabile şi pericole de neconceput, pentru întreaga lor societate.

Să vedem în continuare câteva dintre punctele cheie ale acestei perioade de emigrare:

1. Primul care a emigrat a fost Abu Salama, cu un an înainte de Marele Jurământ de la 'Aqaba. Când s-a hotărât să părăsească Mekka, rudele sale prin alianță, într-o încercare disperată de a-l opri, i-au reținut soția şi l-au înhățat pe fiul său într-un mod atât de violent, încât i-au dizlocat umărul. După plecarea soțului său şi pierderea fiului, Umm Salama şi-a petrecut un an în singurătate, plângând şi jelind în continuare. În cele din urmă, unei rude de-a ei i s-a făcut milă de ea şi i-a îndemnat şi pe ceilalți să-l elibereze pe fiul ei şi să-i permită să i se alăture soțului. Atunci, ea a pornit singură într-o călătorie de 500 de km, fără nici un ajutor de nicăieri. Într-un loc numit At-Tan'im, 'Uthman bin Talha, întâlnind-o din întâmplare, s-a oferit să o aducă până la Medina călare. Împreună cu fiul ei, s-a întâlnit cu Abu Salama, în satul Quba', o suburbie a Medinei.[1]

2. Un alt exemplu clar care confirmă atrocitățile politeiştilor mekkani în

[1] Ibn Hişam, 1/468

contextul emigrării este cel al lui Suhaib. El şi-a exprimat dorința de a emigra şi bineînțeles că aceasta a stârnit intens indignarea necredincioşilor. Ei au început să-l insulte, pretinzând că atunci când venise la Mekka era doar un vagabond neînsemnat, însă oraşul lor a fost generos şi, datorită lor, el a reuşit să facă o mulțime de bani şi să se îmbogățească. Ei au dat ordin să nu fie lăsat să plece. Văzând acestea, Suhaib s-a oferit să renunțe la toată averea, în favoarea lor. Cu această condiție, în cele din urmă, ei au acceptat să-l elibereze. Profetul a auzit această poveste şi a spus: "Suhaib este învingătorul! În cele din urmă, Suhaib este învingătorul."[1]

3. Apoi, a fost povestea lui 'Omar bin Al-Khattab, 'Aiiaş bin Abu Rabi'a şi Hişam bin Al-'Asi, care s-au înțeles să se întâlnească într-o dimineață într-un anumit loc, pentru a pleca la Medina. 'Omar şi 'Aiiaş au venit, dar Hişam a fost reținut de mekkani.

La scurt timp după aceea, Abu Jahl şi Al-Harith au venit la Medina pentru a-l vizita pe cel de al treilea frate al lor, 'Aiiaş. Ei au încercat cu perfidie să-i atingă cea mai sensibilă coardă a sufletului, legătura cu mama lui. Au pretins că mama lui jurase că nu-şi va mai pieptăna părul niciodată şi nu se va mai acoperi de soare până nu-l va vedea. Lui 'Aiiaş i-a fost milă de mama lui, dar 'Omar a fost atât de inteligent, încât a înțeles faptul că ei voiau să-l îndepărteze pe 'Aiiaş de islam, aşa că l-a atenționat asupra vicleşugurilor lor şi a adăugat: "Mama ta o să-şi pieptene părul dacă o năpădesc păduchii şi se va feri la umbră dacă soarele din Mekka va fi prea arzător pentru ea."

În ciuda acestor cuvinte, 'Aiiaş s-a hotărât să meargă şi să-şi vadă mama, aşa că 'Omar i-a dat cămila sa cea ascultătoare şi docilă şi l-a sfătuit să se țină călare pe ea, pentru a se putea salva, dacă observă ceva suspicios din partea lor. Cei trei au pornit atunci la drum, spre Mekka. După o bucată de drum, Abu Jahl a început să se plângă de cămila lui şi i-a cerut lui 'Aiiaş să-i permită să călărească împreună cu el pe cămila sa. Când cămila a îngenunchiat, cei doi politeişti s-au aruncat asupra lui 'Aiiaş şi l-au legat. Ei au intrat apoi călare în Mekka, strigând oamenilor să le urmeze exemplul în legătură cu "nebunii".[2]

Acestea sunt doar trei dintre exemplele care pot evidenția reacția mekkanilor față de oricine intenționa sa emigreze. Cu toate acestea,

[1] Ibn Hişam, 1/477.
[2] Ibn Hişam, 1/474; Sahih Al-Bukhari, 1/558.

credincioşii reuşeau încă să fugă în grupuri succcesive şi cu atâta repeziciune, încât, la două luni dupa cel de-al doilea jurământ de la 'Aqaba, cartiere întregi din Mekka erau părăsite. Aproape toţi adepţii lui Muhammed emigraseră la noua lor reşedinţă, cu excepţia lui Abu Bakr, a lui 'Ali, a Profetului însuşi şi a acelor suflete nobile şi neajutorate care erau reţinute cu forţa sau nu erau în stare să fugă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - împreună cu Abu Bakr şi 'Ali îşi făcuseră toate pregătirile de emigrare, dar Muhammed aºtepta permisiunea de la Domnul său.[1]

Este demn de consemnat faptul că majoritatea musulmanilor care emigraseră în Abisinia (Etiopia) s-au întors la Medina şi s-au alăturat musulmanilor de acolo.

Fără îndoială, situaţia la Mekka era critică, dar Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - nu era deloc îngrijorat. Abu Bakr, însă, îl îndemna necontenit pe Profet să plece din oraşul acela. El aştepta cu nerăbdare şansa de a-l însoţi pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - în această călătorie memorabilă, dar Profetul i-a spus că încă nu venise timpul.

Domnul său încă nu-i dăduse poruncă să emigreze. În aşteptarea Poruncii lui Allah, Abu Bakr făcuse pregătirile de călătorie şi cumpărase de asemenea două cămile agere pe care le hrănise timp de patru luni aşa cum trebuie, pentru a putea face faţă pe rând chinurilor unei lungi călătorii prin deşert.[2]

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/52
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/553.

CASA AN-NADUA
- PARLAMENTUL QURAYŞ -

Politeiştii au fost paralizaţi de mişcarea atent plănuită şi grabnică a adepţilor lui Muhammed către noua lor reşedinţă, în Medina.

Ei au fost cuprinşi de o nelinişte fără precedent şi erau profund îngrijoraţi atât din cauza situaţiei întregii lor entităţi păgâne, cât şi din cauza situaţiei economice. Ei simţiseră deja că Muhammed era un conducător influent şi că adepţii săi erau hotărâţi, sinceri şi gata oricând să sacrifice tot ce aveau de dragul Mesagerului lui Allah. Triburile Al-Aus şi Al-Khazraj, viitoarele gazde ale musulmanilor mekkani, erau de asemenea cunoscute în Arabia pentru forţa şi energia lor pe timp de război şi pentru manierele sensibile şi chibzuite pe timp de pace. Ei aveau o mare aversiune faţă de prejudecăţi şi ranchiuni, ei înşişi trăind în trecut zile amare datorită luptelor dintre triburi. Medina era cartierul general al Chemării islamice, care se răspândea neîncetat şi se bucura de o poziţie strategică deosebit de însemnată. Ea dirija rutele comerciale ce duceau spre Mekka şi populaţia sa făcea comerţ cu mărfuri ce valorau în fiecare an aproximativ un sfert de milion de dinari de aur. Siguranţa drumurilor caravanelor era crucială pentru continuitatea unei vieţi economice prospere. Luând în considerare toţi aceşti factori, politeiştii au început să se simtă din ce în ce mai ameninţaţi. De aceea, ei au început să caute metoda cea mai eficace prin care ar fi putut înlătura acest pericol iminent.

Ei au stabilit o întâlnire în ziua de joi, 26 Safar, în cel de-al treisprezecelea an al Profeţiei, adică pe 12 septembrie 622 e.n.[1], la două luni şi jumătate după Marele Jurământ de la 'Aqaba. În ziua aceea, "Parlamentul din Mekka" a avut o întâlnire foarte importantă, cu referire la un singur subiect, şi anume măsurile care trebuiau luate pentru a împiedica extinderea acestei uriaşe mişcări.

La această întâlnire au participat reprezentanţi ai tuturcr triburilor quraişe, dintre care cei mai de seamă erau:

1. Abu Jahl bin Hişam, din neamul Makhzum;
2. Jubair bin Mut'im, Tuaima bin 'Udai şi Al-Harith bin 'Amir ce

[1] Pentru detalii vedeţi Rahmat-al-lil'alamin, 1/95-102.

repezentau neamul Naufal bin 'Abd Munaf;

3. Cei doi fii ai lui Rabi'a, Şaiba şi 'Utba, precum şi Abu Sufian bin Harb din neamul 'Abd Şams bin 'Abd Munaf.

4. An-Nadr bin Al-Harith (care îl mânjise pe Muhammed cu intestine de animale), ce reprezenta neamul 'Abd Ad-Dar;

5. Abdul Bukhtari bin Hişam, Zama'a bin Al-Asuad şi Hakim bin Hizam din neamul Asad bin 'Abd Al-'Uzza;

6. Cei doi fii ai lui Al-Hajjaj, Nabi şi Munbi, din neamul Sahm;

7. Omaiia bin Khalaf din neamul Juna.

În Casa An-Nadua, la discuţia lor a participat şi Iblis (Satana), care se deghizase într-un bătrân venerabil ce stătea la uşă, prezentându-se drept un membru al tribului Najd, curios să asiste la întâlnire, să asculte dezbaterea şi să le ureze succes în luarea unei hotărâri înţelepte.

A fost o dezbatere lungă şi s-au avansat numeroase propuneri. Astfel, a fost propusă şi dezbătută de fiecare membru în parte până şi expulzarea Profetului din Mekka, care în final a fost refuzată pe motiv că vorbele lui dulci şi emoţionante i-ar fi putut convinge pe ceilalţi arabi să-i atace în propriul lor oraş. Întemniţarea pe viaţă a fost de asemenea dezbătută, dar şi aceasta a fost repede respinsă, de teamă că adepţii lui s-ar putea înmulţi pentru a-i invada şi a-l elibera pe Muhammed, cu forţa.

În respectivul moment, înveteratul criminal din Mekka, Abu Jahl bin Hişam, a sugerat ca Muhammed să fie asasinat. Însă, asasinarea lui de către un singur om ar fi atras răzbunarea de sânge asupra acestuia şi a familiei sale. Problema a fost soluţionată până la urmă de însuşi Abu Jahl, care a sugerat ca un grup de bărbaţi tineri, câte unul din fiecare trib, să-l lovească simultan pe Muhammed cu săbiile lor, astfel încât vina să fie împărţită între ei toţi, fără a încrimina doar pe unul dintre ei, iar oamenii Profetului să fie nevoiţi să recurgă la o soluţionare înţeleaptă. Bătrânul din Najd (Satana) a spus că trebuie să facă precum a zis Abu Jahl şi astfel păcătoasa propunere a fost acceptată în unanimitate şi reprezentanţii au pus capăt adunării, întorcându-se la casele lor ferm hotărâţi să-şi pună imediat planul în aplicare.[1]

[1] Ibn Hişam, 1/480-482.

EMIGRAREA PROFETULUI

Când această hotărâre nelegiuită a fost luată, Allah l-a trimis la Muhammed pe îngerul Gavriil pentru a-i dezvălui complotul quraişilor şi pentru a-i da permisiunea Domnului său de a părăsi Mekka. El i-a fixat data emigrării şi i-a cerut să nu doarmă în noaptea aceea în patul său. La prânz, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a mers să-l întâlnească pe prietenul său Abu Bakr şi a aranjat cu el ultimele detalii pentru călătoria plănuită. Abu Bakr s-a arătat surprins să-l vadă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - deghizat la acea oră neobişnuită de amiază, dar de îndată ce a aflat, a exclamat: "El nu vine la noi pe căldura asta decât pentru o poruncă!" A cerut voie să intre, apoi, după ce a obţinut permisiunea, a intrat şi i-a spus lui Abu Bakr: "Vreau să vorbesc doar cu tine!" Abu Bakr a răspuns: "Dar ei sunt familia ta!" Muhammed a spus: "Mi s-a permis intrarea în Medina." Atunci, Abu Bakr a zis: "Doresc să-ţi fiu tovarăş de drum", iar Profetul a încuviinţat, zicând: "Bine!"[1]

Pentru a face pregătirile necesare pentru aplicarea planului lor diavolesc, căpeteniile din Mekka au ales unsprezece oameni: Abu Jahl, Hakam bin Abul Al-'As, 'Uqba bin Abu Mu'ait, An-Nadr bin Harith, Omaiia bin Khalaf, Zama'a bin Al-Asuad, Tu'aima bin 'Udai, Abu Lahab, Ubai bin Khalaf, Nabi bin Al-Hajjaj şi fratele său, Munbi bin Al-Hajjaj. Toţi erau în alertă. La căderea nopţii ei au postat asasinii în jurul casei Profetului. Astfel au stat de pază toată noaptea, aşteptând să-l omoare în momentul în care va pleca de acasă în zorii zilei. Din când în când, ei trăgeau cu ochiul printr-o gaură a uşii pentru a se asigura că Profetul se afla încă în patul lui. Abu Jahl, marele duşman al islamului, se plimba prin jur cu trufie, batjocorind cu aroganţă vorbele lui Muhammed şi spunând oamenilor din jurul său: "Muhammed vă promite că dacă-l urmaţi o să vă numească stăpâni atât peste arabi, cât şi peste cei care nu sunt arabi şi că în Viaţa de Apoi răsplata voastră va fi Grădinile asemănătoare cu cele ale Iordanului, iar dacă nu-l urmaţi o să vă ucidă şi după moarte veţi fi arşi în foc."[2] Era plin de încredere în succesul planului său diavolesc.

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/553.
[2] Ibn Hişam, 1/483.

Însă, Allah Atotputernicul, în Mâinile Căruia se află stăpânirea cerurilor şi a pământului, face aşa cum doreşte El. El este cel ce trimite ajutor şi niciodată nu poate fi biruit. Prin Voinţa Sa, Allah a făcut exact ce i-a revelat mai târziu Profetului:

"[Şi adu-ţi aminte] cum au ticluit împotriva ta cei care nu credeau, ca să te întemnițeze ori să te omoare, ori să te alunge! Au ticluit ei, însă şi Allah a ticluit, căci Allah este cel mai Bun între cei care ştiu a ticlui." [8:30].

În acele momente critice, planurile quraişilor au eşuat, în ciuda asedierii strânse a casei Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, în timp ce acesta se afla înăuntru împreună cu 'Ali. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a spus lui 'Ali să se culce în patul său şi să se acopere cu mantaua sa verde, asigurându-l că, având protecţia lui Allah, va fi în siguranţă deplină şi nu i se va întâmpla nimic rău.

Apoi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ieşit din cameră, cu Voia lui Allah, fără să-l vadă nimeni şi a aruncat o mână plină de praf peste asasini, reuşind să-şi croiască drum printre ei, în timp ce recita versete din Nobilul Coran:

"Şi Noi am pus o stavilă dinaintea lor şi o stavilă în urma lor şi astfel le-am acoperit lor ochii şi iată că ei nu mai văd". [36:9]

El s-a îndreptat direct spre casa lui Abu Bakr, care i s-a alăturat imediat, şi amândoi au pornit spre direcţia opusă Medinei, au urcat panta uşoară a Muntelui Thaur şi s-au refugiat într-o peşteră.[1]

Asasinii care îi înconjuraseră casa aşteptau miezul nopţii, când cineva a venit şi i-a anunţat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - plecase deja. Ei au dat buzna înăuntru şi, spre marea lor uimire, au descoperit că persoana care dormea în patul Profetului era 'Ali şi nu Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Acest lucru a stârnit o mare agitaţie în tot oraşul. Astfel, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a părăsit casa pe 27 Safar, în al treisprezecelea an al Profeţiei, adică pe 12-13 septembrie 622 e.n.[2]

Realizând că neamul Quraiş îşi va mobiliza întregul potenţial pentru a-l găsi, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a jucat o festă inteligentă. În loc să urmeze drumul spre Medina de la nord de

[1] Ibn Hişam, 1/483; Zad Al-Ma'ad 2/52
[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/95.

Mekka, aşa cum se aşteptau politeiştii, el a luat-o pe un drum la care ei se aşteptau cel mai puțin, prin partea de sud a oraşului, care ducea spre Yemen. A mers aşa cam 3-4 km, până când a ajuns la un munte stâncos, numit Thaur.

Acolo papucii i s-au rupt, iar unii spuneau chiar că umbla în vârful picioarelor pentru a nu lăsa urme. Abu Bakr - Allah să fie mulțumit de el! - l-a purtat pe munte până la o peşteră care avea acelaşi nume ca şi muntele, Peştera Thaur.

Abu Bakr a intrat primul pentru a cerceta peştera şi a se asigura că nu este nici un pericol. A înfundat toate găurile cu bucăți rupte din hainele lui, a curățat-o şi apoi l-a rugat pe Profet să intre. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a intrat şi imediat şi-a pus capul în poala lui Abu Bakr şi a adormit. Deodată, Abu Bakr a fost înțepat în picior de o insectă veninoasă. L-a durut atât de tare încât i-au dat lacrimile, care au căzut pe fața Profetului.

Imediat, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dat cu puțină salivă pe piciorul lui Abu Bakr şi durerea a dispărut ca prin minune. Ei au stat în peşteră timp de trei nopți, de vineri, până duminică. După lăsarea întunericului, 'Abdullah, fiul lui Abu Bakr, venea să-i vadă şi rămânea acolo peste noapte, punându-i la curent cu situația din Mekka. Dimineața devreme pleca înapoi şi ca de obicei se amesteca printre mekkani, pentru a nu atrage câtuşi de puțin atenția asupra activităților lui clandestine. 'Amir bin Fuhaira care avea grijă de turma de capre a stăpânului său, Abu Bakr, se furişa în fiecare seară fără a fi observat şi ducea câteva capre până la peşteră, pentru a-i alimenta cu lapte pe cei doi care sălăşluiau acolo.[1]

Quraişii, pe de altă parte, au fost foarte nedumeriți şi de-a dreptul exasperați, când ştirea evadării celor doi tovarăşi a fost confirmată. Ei l-au adus pe 'Ali la Al-Ka'ba, l-au bătut cu sălbăticie şi l-au închis acolo un timp, într-o încercare disperată de a-l face să mărturisească secretul dispariției celor doi "fugari", dar fără nici un rezultat. Ei au mers atunci la Asma', fiica lui Abu Bakr, dar nici aici n-au avut succes. Când a ajuns la uşa ei, Abu Jahl a pălmuit-o pe fată atât de puternic, încât i-a rupt cercelul.[2]

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/553; Ibn Hişam, 1/486.
[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/96; Ibn Hişam, 1/487.

Notabilii din Mekka au convocat o adunare de urgență pentru a determina viitorul curs al acțiunii și pentru a cerceta toate variantele care i-ar fi putut ajuta să-i prindă pe cei doi bărbați.

Ei au hotărât să blocheze toate drumurile spre ieșire și au pus supraveghetori bine înarmați la toate ieșirile posibile. A fost pus și un preț de 100 de cămile pe capul fiecăruia dintre cei doi.[1] Călăreții, infanteria și cercetașii au răscolit țara. Odată au ajuns chiar și până la gura peșterii unde se ascundeau Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și Abu Bakr. În momentul în care a văzut dușmanul la o distanță așa de mică, Abu Bakr i-a șoptit Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!: "Dacă ei se uită prin crăpătură și ne descoperă, ce facem atunci?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a răspuns, cu calmul său de inspirație divină: "Ce rău crezi tu că va veni peste aceia doi pe lângă care al Treilea este Allah?"[2]

A fost într-adevăr o minune divină. Urmăritorii se aflau doar la câțiva pași de peșteră și, totuși, nu i-au văzut. Timp de trei zile, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și Abu Bakr au trăit în peșteră, în timp ce quraișii făceau eforturi disperate pentru a-i prinde.

'Abdullah bin Uraiquit, care nu îmbrățișase încă islamul, dar în care Abu Bakr avea încredere și pe care-l angajase drept călăuză, a ajuns, potrivit unui plan, la peșteră după trei nopți, aducând cu el cele două cămile ale lui Abu Bakr. Vestea despre încetinirea cercetărilor i-a mulțumit pe cei doi nobili "fugari". Șansa plecării apăruse. Atunci Abu Bakr s-a oferit să-i dea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - animalul mai ager ca să-l călărească. Acesta a consimțit, cu condiția să i-l plătească. Au luat cu ei provizii de hrană pe care le adusese Asma', fiica lui Abu Bakr, și pe care le legase într-o boccea făcută din brâul ei, după ce-l rupsese în două, de aici și apelativul care i se va da ulterior: Asma', "cea cu două brâuri". Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, Abu Bakr și Amir bin Fuhaira au plecat și călăuza lor, 'Abdullah bin Uraiquit, i-a condus întâi spre sud și mai apoi spre vest, pe poteci abia umblate, de-a lungul drumului de coastă. Aceasta se întâmpla în Rabi' Al-Auual, primul an d.H., adică în septembrie 622 e.n. În drum spre Quba', micuța caravană a călătorit prin numeroase sate. În acest context, este relevantă prezentarea

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/554.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/516; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.168.

câtorva întâmplări interesante, petrecute pe parcursul obositoarei călătorii:

1. Într-o zi nu puteau găsi nici un loc care să-i apere împotriva căldurii înăbuşitoare. Atunci Abu Bakr - Allah să fie mulţumit de el!, aruncând o privire în jur, a văzut în cele din urmă puţină umbră lângă o stâncă. El a curăţat pământul şi şi-a aşternut mantia pentru ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să se întindă pe ea şi apoi el a stat de pază.

S-a întâlnit cu un păstor, un băiat beduin, care, de asemenea, căuta adăpost. Abu Bakr l-a rugat să-i dea puţin lapte pe care, după ce l-a răcit puţin în apă, l-a dus Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Apoi s-a întors şi a aşteptat până ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a trezit şi şi-a potolit setea cu laptele adus.[1]

2. Pe drum, oricui îl întreba pe Abu Bakr -Allah să fie mulţumit de el- despre identitatea onorabilului său tovarăş, acesta îi răspundea că acel om era călăuza lui. Cel care primea răspunsul se gândea că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era o călăuză de drum, în timp ce Abu Bakr voia să spună că era călăuzit pe calea Adevărului.[2]

3. Quraişii, după cum am menţionat deja, declaraseră că oricine îl va prinde pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - va primi o sută de cămile drept recompensă. Acest lucru i-a îndemnat pe mulţi să-şi încerce norocul. Printre cei care pentru a câştiga recompensa îi căutau pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi pe tovarăşul lui era şi Suraqa, fiul lui Malik. După ce a primit informaţia că un grup de patru persoane fusese văzut pe un anumit drum, a hotărât să-l urmărească în secret pentru ca el singur să câştige recompensa. S-a urcat pe un cal iute şi a pornit grabnic în urmărirea lor. Pe drum, calul s-a împiedicat şi el a fost aruncat la pământ. A dat atunci cu zarul ca să vadă dacă trebuia să continue sau nu urmărirea, aşa cum fac de obicei arabii în asemenea circumstanţe, şi a găsit sorţii nefavorabili dorinţei lui. Lăcomia pentru avere însă l-a orbit de tot şi el a reluat urmărirea. I s-a întâmplat acelaşi lucru, dar el nu a dat nici o atenţie. A sărit iarăşi în şa şi a galopat cu viteză ameţitoare până când a ajuns să audă glasul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în timp ce recita din Coran. Abu Bakr era foarte agitat şi îşi întorcea mereu capul să privească în urmă, în timp ce

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/510.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/556.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era foarte calm şi continua să recite versuri din Coran.

Pe parcursul drumului, calul lui Suraqa se tot împiedica, iar el era aruncat la pământ. Deodată, a văzut că picioarele din faţă ale calului intraseră în pământ şi din ele ieşea fum. Abia atunci s-a trezit la realitate şi şi-a dat seama că acesta era un avertisment constant al lui Allah faţă de planul nelegiuit pe care îl avea în minte împotriva Profetului. El i-a rugat să se apropie de grupul de călători şi cu inima spăşită a implorat cu toată umilinţa iertare Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

El s-a adresat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi tovarăşului său, astfel: "Oamenii tăi (n.t. quraişii) au promis o răsplată generoasă celui care te va prinde". A mai adăugat apoi că putea să le ofere provizii, dar ei i-au refuzat oferta. I-au cerut doar să le acopere plecarea şi să nu le spună politeiştilor care era locul unde se ascundeau. Apoi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a iertat şi i-a confirmat acest lucru printr-o dovadă scrisă de 'Amir bin Fuhaira pe o bucată de pergament. Suraqa s-a întors în grabă la Mekka şi a încercat să dejoace planurile celor care erau în urmărirea lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi a tovarăşului său. Aşadar, duşmanul jurat a devenit un sincer credincios.[1]

Într-o versiune a lui Abu Bakr - Allah să fie mulţumit de el!, acesta spune: "Am emigrat în timp ce mekkanii ne urmăreau. Nimeni nu ne-a ajuns din urmă, în afară de Suraqa bin Malik bin Ju'şam, pe calul său. Eu am spus: "O, Mesager al lui Allah, acesta ne-a ajuns din urmă!". Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns:

"Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi". [9:40]

4. Grupul şi-a continuat călătoria până când a ajuns la nişte corturi izolate ce aparţineau unei femei numite Umm Ma'bad Al-Khuzaiia. Era o femeie milostivă şi şedea în uşa cortului ei, cu un covoraş aşternut pe jos, pregătit pentru orice călător ce se întîmpla să treacă pe acolo. Obosiţi şi însetaţi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi tovarăşul lui au vrut să se învioreze cu hrană şi puţin lapte. Femeia le-a spus că turma este la păscut, iar capra ce se află în apropiere era aproape stearpă. Era un an secetos. Cu permisiunea ei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a atins ugerul caprei, invocând Numele lui Allah şi, spre

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/516, 1/554; Zad Al-Ma'ad, 2/53.

marea lor bucurie, din uger a început să curgă lapte din belşug. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a oferit lapte stăpânei casei şi apoi a împărţit restul cu ceilalţi membrii ai grupului. Înainte de plecare, el a muls capra, a umplut plosca şi i-a dat-o lui Umm Ma'bad.

Mai târziu, soţul ei a venit cu caprele slăbănoage care nu aveau nici un pic de lapte în ugere. El a fost uimit să găsească lapte în casă. Soţia sa i-a povestit că trecuse pe acolo un om binecuvântat şi i-a dat mai multe amănunte despre înfăţişarea şi felul său de a vorbi. Abu Ma'bad şi-a dat seama imediat că omul acela era cel pe care îl căutau quraişii şi i-a cerut nevestei să i-l descrie în întregime. Ea a schiţat într-un mod minunat aspectul şi manierele lui, dar acest subiect îl vom detalia mai târziu, când vom vorbi despre trăsăturile şi meritele Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

După ce a ascultat descrierea soţiei lui, Abu Ma'bad şi-a exprimat dorinţa sinceră de a-l însoţi pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, oricând se va ivi ocazia. Şi-a arătat admiraţia faţă de acesta prin versuri care au răsunat cu o asemenea putere în toată Mekka, încât oamenii de aici au crezut că un djinn îi întipărea aceste cuvinte în minte. Asma', fiica lui Abu Bakr, auzind aceste versuri, şi-a dat seama că aceşti doi tovarăşi se îndreptau spre Medina.[1] Micul poem începea cu mulţumiri către Allah, care le dăduse şansa (n.t. familiei Ma'bad) de a-l găzdui, chiar şi pentru puţin timp, pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Apoi era descrisă lumina ce va învălui inima celui ce-l va însoţi pe Profet, indiferent cine ar fi fost acela, încheindu-se cu invitaţia adresată tuturor oamenilor de a veni s-o vadă cu ochii lor pe Umm Ma'bad, pe capra ei şi plosca plină cu lapte, ce stăteau mărturie a bunei-credinţe a Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

5. În drum spre Medina, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a întâlnit pe Abu Buraida, unul dintre cei conduşi de lăcomie pentru obţinerea răsplăţii quraişilor. De îndată ce l-a văzut pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi a vorbit cu el, Abu Buraida a îmbrăţişat islamul împreună cu alţi şaptezeci dintre oamenii săi. El şi-a scos turbanul şi l-a legat în jurul lancei sale ca pe o flamură, drept mărturie că îngerul păcii şi armoniei venise să umple întreaga lume de cinste şi

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/54.
[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/101.

dreptate.[2]

6. Cei doi emigranți şi-au reluat călătoria. În această perioadă, l-au întâlnit pe Az-Zubair, care se afla în fruntea unei caravane ce se întorcea din Siria. Ei s-au salutat călduros şi Az-Zubair le-a dăruit două veşminte albe, pe care ei le-au acceptat cu recunoştință.[1]

Într-o zi de luni, pe 8 Rabi' Al-Auual, în cel de-al treisprezecelea an al Profeției, adică pe 23 septembrie 622 e.n., Mesagerul lui Allah a sosit la Quba'.[2]

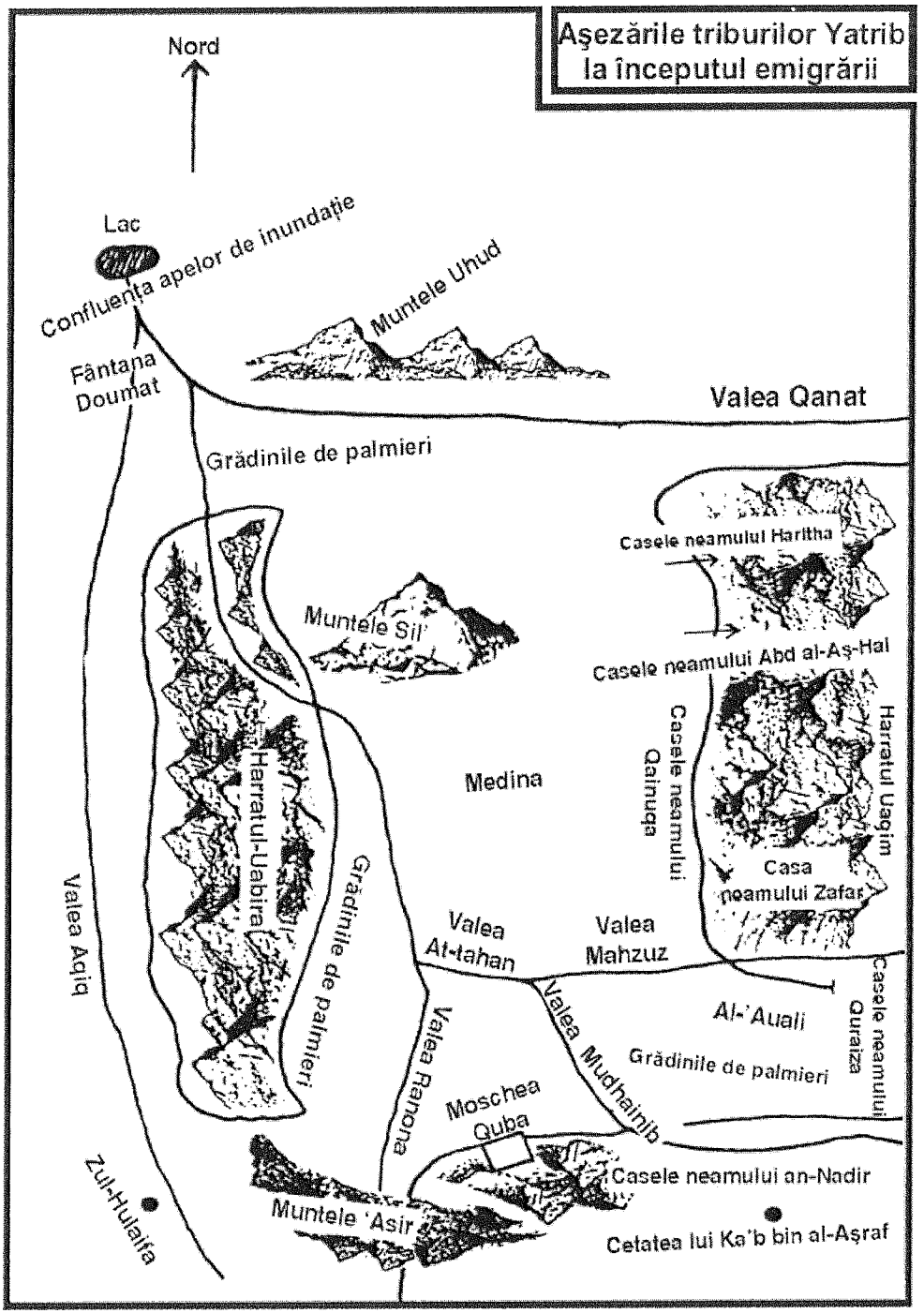
De îndată ce s-a răspândit vestea sosirii lui Muhammed, mulțimea din Medina a început să se îngrămădească pe vârfurile munților şi în copaci. Veneau în fiecare dimineață şi aşteptau cu nerăbdare apariția lui până când erau nevoiți să plece datorită căldurii insuportabile a amiezii. Într-o zi, plecaseră ca de obicei şi după o lungă aşteptare şi pândă se întorceau în oraş, când un evreu, care a văzut călători îmbrăcați în alb care-şi croiau grăbiți calea spre Medina, a strigat de pe vârful unei coline: "O, voi, familii de arabi! Străbunul vostru a sosit! Cel pe care l-ați aşteptat cu nerăbdare a venit!" Musulmanii au alergat de îndată cu armele în mână pentru a-l apăra.[3] Fericita veste s-a răspândit cu repeziciune în oraş şi lumea a ieşit să-l întâmpine pe distinsul oaspete.

Ibn Al-Qaiiim a spus: "Strigătele de "Allahu Akbar" (Allah este Mai Mare) au răsunat în neamul 'Amr bin 'Auf. Auzindu-le, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a emoționat foarte tare, dar, cu un rar simț al coordonării şi bunei-cuviințe, a cerut să se facă linişte. Seninătatea l-a învăluit şi revelația i-a fost trimisă.[4]

"...atunci Allah este Ocrotitorul lui; iar Gavriil şi dreptcredincioşii evlavioşi şi îngerii îi vor fi peste aceasta ajutoare." [66:4][5]

'Urua bin Az-Zubair a spus: "Ei l-au primit pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi el a mers cu ei în partea dreaptă. Acolo, cei din neamul 'Amr bin 'Auf l-au găzduit. Aceasta se întâmpla într-o zi de luni, în Rabi' Al-Auual. El s-a aşezat în tăcere şi "ajutoarele" care nu avuseseră ocazia să-l vadă mai înainte au venit să-l salute. Se spune că soarele dogorea şi atunci Abu Bakr s-a ridicat în

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/554.
[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/102.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/555.
[4] Zad Al Ma'ad, 2/54.
[5] Zad Al-Ma'ad, 2/54; Ibn Hişam, 1/493.
[6] Sahih Al-Bukhari, 1/555.

Aşezările triburilor Yatrib
la începutul emigrării
Nord
Lac
Confluența apelor de inundație
Fântâna Doumat
Muntele Uhud
Valea Qanat
Grădinile de palmieri
Casele neamului Haritha
Muntele Sil'
Casele neamului Abd al-Aş-Hal
Harratul Uaqim
Casele neamului Qainuqa
Medina
Harratul-Uabira
Grădinile de palmieri
Casa neamului Zafar
Valea Aqiq
Valea At-tahan
Valea Mahzuz
Casele neamului Quraiza
Al-'Auali
Valea Mudhainib
Grădinile de palmieri
Valea Ranona
Moschea Quba
Zul-Hulaifa
Casele neamului an-Nadir
Muntele 'Asir
Cetatea lui Ka'b bin al-Aşraf

picioare să-l apere cu umbra lui de razele arzătoare.[6] Abia atunci cei care nu-l mai văzuseră au înțeles care este Profetul. A fost într-adevăr o zi nemaiîntâlnită în Medina. Chiar şi evreii, din semnele pe care le-au văzut la Muhammed, şi-au dat seama de adevărul spuselor Profetului lor.

În Quba', Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a locuit la Khultum bin Al-Hadm, o căpetenie primitoare a tribului 'Amr bin 'Auf. Aici el şi-a petrecut patru zile: de luni, până joi. În această perioadă, s-a turnat fundația Moscheei din Quba. La baza acestei inițiative a stat credința adevărată. 'Ali a mai rămas în Mekka timp de trei zile, pentru a înapoia proprietarilor de drept lucrurile ce-i fuseseră date de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - spre păstrare. După aceea, şi-a început emigrarea, pentru a se întâlni cu Profetul la Quba'.[1]

Vineri dimineața, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trimis după cei din neamul An-Najjar, unchii săi din partea mamei, să vină şi să-i conducă pe Abu Bakr şi pe el la Medina. El s-a oprit într-o vale unde locuia neamul Salim şi acolo şi-a făcut rugăciunea de vineri împreună cu o sută de oameni.[4] Între timp, familiile şi triburile din Medina, noua denumire pentru Yathrib şi o formă prescurtată a "Al-Medinatun Nabauiia" - "Oraşul Profetului", au început să se întrecă unii pe alții în a-l invita pe nobilul oaspete în casele lor. Fiicele mediniților i-au cântat versuri minunate de bun venit prin care îşi afirmau ascultarea şi supunerea față de noul Mesager.

Deşi nu erau bogați, fiecare "ajutor" îşi dorea cu nerăbdare şi din toată inima să-l primească pe Mesager în casa lui. A fost într-adevăr o procesiune triumfală. Alături de cămila lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi ale adepților săi apropiați călăreau căpeteniile oraşului în cele mai bune veşminte şi armuri strălucitoare, fiecare spunând: "Descalecă aici, O, Mesager al lui Allah, sprijină-te pe noi". Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - răspundea fiecăruia cu amabilitate şi bunăvoință: "Cămila aceasta este condusă de Allah. Unde se opreşte ea, acolo va fi adăpostul meu".

Cămila a mers mai departe cu frâul slăbit, până ce a ajuns pe locul Moscheei Profetice, iar acolo a îngenunchiat. Muhammed n-a descălecat până ce ea nu s-a ridicat din nou, a mai mers puțin, s-a întors şi iar a

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/54; Ibn Hişam, 1/493
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/555.

îngenunchiat, chiar pe locul de dinainte. Aici el a descălecat într-un cartier locuit de neamul Najjar, trib înrudit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - pe linie maternă. De fapt, a fost dorința sa să-i cinstească pe unchii săi materni şi să trăiască printre ei. Gazda norocoasă, Abu Aiiub Al-Ansari, a păşit înainte cu bucurie nespusă pentru binecuvântarea divină care-l copleşise, l-a întâmpinat pe nobilul oaspete şi l-a rugat să intre în casă.[1]

Câteva zile mai târziu, a sosit şi soția Profetului, Sauda, împreună cu cele două fiice ale acestuia, Fatima şi Umm Kulthum, dar şi cu Usama bin Zaid, Umm Aiman, 'Abdullah, fiul lui Abu Bakr, şi familia lui Abu Bakr, inclusiv 'A'işa - Allah să fie mulțumit de ea! Zeinab nu putuse să emigreze, rămânând cu soțul ei, Abu Al-As', până la bătălia de la Badr.[2]

'A'işa - Allah să fie mulțumit de ea! - a relatat: "Când Mesagerul lui Allah a intrat în Medina atât Abu Bakr, cât şi Bilal au căzut la pat. Eu îi îngrijeam pe amândoi. Când era chinuit de febră, Abu Bakr obişnuia să recite versuri care vorbeau despre moarte, în timp ce Bilal, atunci când febra s-a mai domolit, a început să recite versuri din care reieşea clar dorul de casă."

Tot 'A'işa a mai adăugat: "L-am anunțat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - de situația lor gravă şi el a spus: "O, Allah, Te implorăm să înalți în inimile noastre o dragoste la fel de puternică pentru Medina cum este cea pe care am simțit-o pentru Mekka, sau chiar mai puternică. O, Allah, binecuvântează şi sporeşte bunăstarea Medinei şi, Te rugăm, mută-i "boala" într-un alt loc".[3]

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/55.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/556.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/588.

VIAȚA ÎN MEDINA

Perioada medinită ar putea fi divizată în trei etape:

1. Prima etapă a fost caracterizată de nenumărate necazuri, neînțelegeri şi mult prea multe obstacole venite din interior, cărora li se alătura valul de ostilitate de afară, axat pe anularea definitivă a noii credințe. Tratatul de pace de la Al-Hudaibiia, din Zul-qi'de, anul 6 d.H. încheie această perioadă.

2. În a doua etapă a avut loc un armistițiu cu conducătorii păgâni, care s-a încheiat cu cucerirea Mekkăi, în Ramadan, anul 8 d.H. Tot atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început să invite regii din afara Arabiei să intre în rândurile islamului.

3. În a treia etapă o mulțime de oameni a intrat în islam. Triburile şi oameni din afara lor veneau la Medina să-l omagieze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Această ultimă etapă se va încheia cu moartea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în Rabi' Al-Auual, anul 11 d.H.

PRIMA ETAPĂ

SITUAȚIA ÎN MEDINA ÎN PERIOADA DE EMIGRARE

Emigrarea la Medina nu ar putea fi niciodată atribuită doar încercărilor de a scăpa de batjocură şi oprimare, ci a constituit şi un fel de alianță care avea scopul de a pune bazele unei noi societăți, într-un loc care să le confere siguranță. Din acest motiv, era absolut necesar ca fiecare musulman să contribuie la construirea acestei noi reşedințe, întărind-o şi sprijinind-o. Fără nici o urmă de îndoială, căpetenia şi călăuza spirituală era Nobilul Mesager - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, în mâinile căruia se puteau rezolva toate problemele.

La Medina, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a avut de-a face cu trei categorii diferite de oameni, fiecare cu probleme specifice. Acestea erau:

1. Tovarăşii săi, elita nobilă şi cei cu frică de Allah (credincioşii).
2. Politeiştii care nu îmbrățişaseră încă islamul şi făceau parte din triburi pur medinite.
3. Evreii.

1. În ceea ce-i priveşte pe tovarăşii săi, condițiile de viață din Medina difereau în totalitate de cele pe care le avuseseră în Mekka. Acolo, în Mekka, deşi luptau pentru o cauză bine organizată, din punct de vedere fizic erau dispersați, depăşiți numeric şi abandonați. Se găseau astfel în imposibilitatea de a-şi urmări noua direcție de orientare. Mijloacele sociale şi materiale necesare înființării noii comunități musulmane le lipseau.

În paralel, capitolele mekkane din Nobilul Coran se rezumau la descrierea preceptelor islamice, interpretarea legislației ce ținea de fiecare credincios în parte, impunând binele şi credința şi interzicând păcatele şi faptele rele.

În Medina, lucrurile stăteau însă altfel. Aici ei înşişi aveau putere de decizie asupra problemelor vieții lor. Acum erau uşurați şi puteau aborda cu încredere provocările civilizației, construcțiile, mijloacele de trai, economia, politica, administrația guvernamentală, războiul şi pacea, codificarea chestiunilor de permis şi interzis, credința, etica şi toate celelalte aspecte

relevante.

Pe scară mică, ei aveau în Medina libertatea desăvârşită de a ridica pilonii unei noi comunităţi musulmane, nu doar complet diferită de modul de viaţă preislamic, ci unică prin trăsăturile ei în întreaga lume. Era o societate care putea într-adevăr să apere Chemarea islamică, de dragul căreia timp de zece ani musulmanii fuseseră supuşi la torturi indescriptibile.

Cu siguranţă, clădirea unei societăţi care funcţionează după acest tip de etică nu poate fi realizată peste noapte, într-o lună sau într-un an. Ea necesită o perioadă îndelungă pentru construcţie, în care legislaţia şi legalizarea se înfăptuiesc gradat, într-un proces complementar cultivării minţilor şi educaţiei. Bineînţeles, Allah Atoateştiutorul deţinea legislaţia, iar profetul Său, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, avea rolul implementării şi orientării conform acesteia:

"El este Cel care le-a trimis celor fără ştiinţă de carte un Trimis dintre ei, care să le recite versetele Sale, să-i curăţească pe ei şi să-i înveţe Cartea şi Înţelepciunea,..." [62:2]

Tovarăşii Profetului - Allah să fie mulţumit de ei! - s-au grăbit entuziasmaţi să asimileze regulile coranice şi să-şi umple bucuroşi inimile cu ele:

"...şi a căror credinţă sporeşte când li se citesc versetele Lui..." [8:2]

Referindu-ne la musulmani, trebuie să menţionăm că această sarcină a constituit o mare încercare pentru Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! De fapt, chiar acesta este scopul ce stă la baza Chemării islamice şi a misiunii lui Muhammed. Nu a fost niciodată un lucru întâmplător, deşi au existat probleme care impuneau o soluţionare urgentă.

Practic, musulmanii din Medina erau formaţi din două categorii. Prima categorie era alcătuită din "ajutoare" (Al-Ansar) şi deja ei se stabiliseră în locuinţe, beneficiind de bunăstarea şi pământul lor. Mărul discordiei era însă adânc înrădăcinat între ei, iar ostilitatea era caracteristica de bază a acestei categorii. Cea de-a doua grupare era formată din "emigranţi" (Al-Muhajirun) care nu aveau nici casă, nici slujbă şi erau săraci.

Numărul acestora nu era mic, ci, dimpotrivă, creştea pe zi ce trece, mai ales de când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le dăduse permisiunea să plece spre Medina, a cărei structură economică, iniţial nu atât de prosperă, începuse să dea semne de dezechilibru,

agravate de boicotul economic pe care grupurile anti-islamice îl impuseseră şi care s-a materializat într-o diminuare a importurilor şi în înrăutăţirea condiţiilor de viaţă.

2. Politeiştii pur mediniţi reprezentau a doua categorie de oameni, pe unii dintre aceştia Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - fiind nevoit să-i înfrunte. Oamenii aceia nu aveau nici un control asupra musulmanilor, iar unii dintre ei chiar nu aveau nimic împotriva acestora, ci mai degrabă erau sceptici în privinţa practicilor religioase ale strămoşilor lor şi curioşi să afle cât mai multe despre islam, astfel că în scurtă vreme au îmbrăţişat noua credinţă şi au devenit devotaţi lui Allah. Alţii, însă, nutreau intenţii ticăloase împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi a adepţilor lui, dar erau mult prea laşi pentru a-i înfrunta deschis. Datorită condiţiilor favorabile islamului, ei erau obligaţi să se prefacă prietenoşi. 'Abdullah bin Ubai ajunsese în fruntea acestui grup de ipocriţi după ce fusese la un pas de a deveni căpetenia triburilor Al-Khazraj şi Al-Aus, în zorii bătăliei de la Bu'at dintre cele două triburi. Sosirea Profetului şi vigurozitatea noului spirit al islamului au dejucat acea orientare şi această idee a fost curând dată uitării. El nu se putea arăta prea încântat când vedea cum Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - venea să-l priveze pe el şi pe aliaţii săi de eventualele privilegii. Din anumite motive însă s-a văzut nevoit să adopte o atitudine pozitivă faţă de islam, păstrând totuşi o necredinţă oribilă, adânc înrădăcinată în inima sa. A exploatat, de asemenea, unele evenimente şi pe noii convertiţi slabi de inimă pentru a urzi planuri răutăcioase împotriva adevăraţilor credincioşi.

3. Evreii (Iudeii) care emigraseră din Siria la Al-Hijaz în urma campaniilor de persecuţie bizantine şi asiriene reprezentau a treia categorie existentă în Medina. În noua lor reşedinţă, aceştia au preluat modelul arab în îmbrăcăminte, limbaj şi mod de viaţă, existând chiar şi câteva căsătorii mixte cu arabii locali, însă păstrându-şi particularităţile etnice şi neamestecându-se cu vecinii. Ei se lăudau cu originea lor de evrei israeliţi şi îi batjocoreau pe arabii din jur, numindu-i ignoranţi, adică brutali, naivi şi înapoiaţi. Ei doreau ca averea vecinilor lor să le revină legal lor şi astfel să poată dispune de ea după cum le era placul.

"...pentru că ei zic: "Noi nu avem datorinţă faţă de aceşti neînvăţaţi"..." [3:75].

Ghicirea viitorului, vrăjitoria, artele secrete şi suflatul în pumni

constituiau cea mai obişnuită practică religioasă a lor, pentru care se mândreau cu avantajele ştiinţei şi întâietăţii spirituale.

Ei excelau în îndemânarea de a câştiga bani şi în comerţ. Au monopolizat de fapt comerţul cu cereale, curmale, vinuri, îmbrăcăminte, precum şi exportul şi importul. Pentru serviciile pe care le ofereau arabilor, aceştia plăteau scump. Cămătăria era o practică obişnuită printre ei. Împrumutau sume mari de bani notabililor arabi pe care aceştia le risipeau pentru plata poeţilor tocmiţi şi pentru hrănirea altor vanităţi, în schimb, ei puneau mâna pe pământurile lor fertile, lăsate drept gaj.

Erau neîntrecuţi când era vorba de corupere şi complot. Semănau seminţele discordiei între triburile vecine şi manipulau pe fiecare în parte să comploteze împotriva celuilalt, rezultatul firesc al acestui complot fiind o luptă sângeroasă, extenuantă şi permanentă. De câte ori simţeau că focul urii era pe cale să se stingă, îl aţâţau din nou prin diverse mijloace, astfel încât să-l poată întotdeauna controla şi, în acelaşi timp, să câştige dobânzi mari din împrumuturile cheltuite în luptele intertribale.

Trei triburi renumite anunţau prezenţa demografică a evreilor în Yathrib (Medina de astăzi): tribul Qainuqua', aliaţii tribului Al-Khazraj, tribul An-Nadir şi tribul Quraiza, ce se aliase cu tribul Al-Aus şi locuia în suburbiile Medinei.

În mod firesc, evreii priveau cu neplăcere noile schimbări şi nutreau o ură teribilă faţă de acestea, pur şi simplu fiindcă Mesagerul lui Allah era dintr-o rasă diferită de a lor şi ei nu puteau accepta un asemenea lucru.

În al doilea rând, islamul adusese un spirit de echilibru, încercând să elimine starea de ură şi duşmănie şi să stabilească un regim social bazat pe înlăturarea şi abţinerea de la lucrurile interzise şi promovarea celor permise. Aderarea la aceste canoane de viaţă implica pavarea drumului pentru o comunitate solidară care ar fi putut acţiona în defavoarea evreilor şi a intereselor lor atât la nivel social, cât şi economic. Triburile arabe ar putea încerca atunci să-şi recupereze averile şi pământurile luate de evrei prin şiretlicuri cămătăreşti. Evreii luaseră desigur în considerare toate aceste lucruri încă de când aflaseră că în curând Chemarea islamică va încerca să se stabilească în Yathrib. Deci nu era de mirare faptul că nutreau o duşmănie puternică atât faţă de Mesager, cât şi faţă de islam, deşi n-au avut curajul să-şi dezvăluie sentimentele de la început.

Incidentul următor poate evidenţia clar antipatia abominabilă a evreilor

față de noile schimbări religioase şi politice ce ajunseseră să marcheze viața Medinei. Ibn Ishaq, cu acordul "mamei credincioşilor", Safiia - Allah să fie mulțumit de ea! a relatat: "Safiia, fiica lui Huiaii bin Akhtab, a spus: "Eu eram cel mai iubit copil al tatălui meu şi ocupam de asemenea un loc special în inima unchiului meu, Abu Yasir. De câte ori mă vedeau împreună cu vreun copil de-al lor, mă răsfățau pe mine, încât uitau de ceilalți. Oricum, la venirea Mesagerului lui Allah -Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască- şi stabilirea la Quba' împreună cu tribul 'Amr bin 'Auf, tatăl meu, Huiaii bin Akhtab, şi unchiul meu, Abu Yasir bin Akhtab, au mers să-l viziteze şi nu s-au întors decât la apusul soarelui, când abia mai umblau pe picioare şi arătau dezamăgiți. Ca de obicei, eu m-am grăbit să-i întâmpin zâmbind, dar ei nici nu m-au băgat în seamă din cauza supărării care pusese stăpânire pe ei. L-am auzit apoi pe unchiul meu, Abu Yasir, că spunea tatălui meu: "Este într-adevăr el?" Primul a răspuns: "El este, jur pe Allah!" - "L-ai recunoscut? El este Muhammed?" El a spus: "Da!" Tatăl meu l-a întrebat: "Şi ce simți pentru el?, iar acesta a răspuns: "Inima mea clocoteşte de ura pe care i-o port. Mă jur pe Allah că-i voi purta dușmănie până la moarte."[1]

Acestă întâmplare interesantă petrecută în prima zi în care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a păşit în Medina poate ilustra disconfortul psihic şi adânca neliniște care-i stăpânea pe evrei. 'Abdullah bin Salam, cel mai învățat rabin dintre evrei, a venit să-l viziteze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - de îndată ce acesta a sosit şi a şi încercat să-i pună anumite întrebări pentru a verifica dacă Profeția lui era sau nu adevărată. Când a auzit răspunsurile Profetului, el a îmbrățişat islamul pe dată, dar a adăugat că, dacă oamenii lui vor afla de islamizarea sa, vor face tot felul de declarații false împotriva lui. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a chemat câțiva evrei şi i-a întrebat despre 'Abdullah bin Salam, iar ei au confirmat calitatea sa de învățat şi poziția virtuoasă. În acel moment, li s-a spus că el îmbrățişase islamul şi imediat ei au schimbat ceea ce spuseseră, descriindu-l acum ca fiind cel mai păcătos dintre păcătoşi. Într-o altă relatare, Abdullah bin Salam a spus: "O, evrei! Temeți-vă de Allah. Jur pe Allah Cel Unic! Să ştiți că el este Mesagerul lui Allah trimis oamenilor cu Adevărul". Ei au răspuns: "Minți!" Astfel s-a derulat prima experiență a Profetului cu evreii.[1]

---

[1] Ibn Hişam, 1/518, 519.

Aceasta era situația socio-politică din Medina. La acea dată, la cinci sute de km depărtare, în Mekka, se găsea o altă sursă de amenințare - dușmanul islamului, tribul Quraiş.

Timp de zece ani, cât s-au aflat în mâinile quraişilor, musulmanii au fost supuşi la tot felul de terori, boicot, hărțuieli şi înfometare, cuplate cu un război psihologic dureros şi îndelung, precum şi cu organizarea unei propagande agresive. Când au emigrat la Medina, pământul, averea şi toate proprietățile musulmanilor au fost confiscate, nevestele lor au fost reținute, iar cei slabi au fost torturați animalic.

De asemenea, tribul Quraiş a complotat şi a atentat la viața Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, personalitatea cea mai importantă a Chemării.

Datorită statutului de conducători, precum şi a supremației religioase pe care o dețineau printre arabii păgâni şi ca urmare a custodiei Sanctuarului Sacru, quraişii au făcut toate eforturile pentru a-i instiga pe arabi împotriva Medinei şi a-i boicota pe mediniți atât din punct de vedere social, cât şi economic. Citându-l pe Muhammed Al-Ghazali, spunem: "Practic, se ducea un fel de război între tiranii mekkani şi musulmanii din comunitatea lor. Este o nebunie ca musulmanii să fie condamnați pentru consecințele oribile ce aveau să decurgă din această dușmănie străveche".[2] Musulmanii din Medina erau atunci perfect îndreptățiți să confişte averile acelor tirani, să le aplice o pedeapsă exemplară şi să se revanşeze dublu față de ei, pentru a-i împiedica să mai comită vreo nebunie împotriva musulmanilor şi a credințelor lor.

Acesta a fost rezumatul problemelor majore pe care profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le avea de înfruntat şi al complicatelor probleme pe care el le avea de rezolvat.

În deplină cunoştință de cauză, am putea spune că el a acceptat cu sinceritate responsabilitățile Soliei şi şi-a îndeplinit cu înțelepciune îndatoririle legate de conducerea laică şi religioasă a Medinei. El a acordat fiecăruia ce i se cuvenea, indiferent dacă era vorba de îngăduință sau pedeapsă, prima îndulcind-o de obicei pe cea din urmă, în procesul global de stabilire a islamului pe baze ferme printre adepții credincioşi.

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/459.

[2] Fiqh As-Sirah, p.162.

SE CONSTRUIEŞTE O NOUĂ SOCIETATE

Am menţionat deja că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a sosit în Medina într-o zi de vineri, pe 12 Rabi Al-Auual, 1 d.H., adică pe 27 septembrie 622 e.n., şi a locuit temporar la parterul casei lui Abu Aiiub.

Prima sarcină pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a preluat-o la sosirea în Medina a fost construirea unei moschei chiar pe locul unde îngenunchiase cămila sa. Pământul care aparţinea a doi orfani a fost cumpărat. Însuşi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a contribuit la construirea moscheei, cărând chirpici şi piatră în timp ce recita versurile:

"O, Allah! nu există nici o strălucire decât cea a Vieţii de Apoi, Te implor să-i ierţi pe emigranţi şi pe "ajutoare"."

Pământul a fost curăţat de buruieni şi tufişuri, de palmieri şi gunoaie, mormintele politeiştilor au fost săpate şi nivelate, iar de jur-împrejur au fost plantaţi palmieri. Pe atunci, Qibla (direcţia spre care musulmanii îşi întorc faţa în rugăciune) a fost orientată spre Ierusalim şi au mai fost ridicaţi doi piloni care să susţină tavanul. Moscheea era de formă pătrată, cu latura de aproximativ nouăzeci de metri, orientată spre nord şi având trei porţi, câte una pe fiecare dintre celelalte trei laturi. În apropiere, camerele rezervate pentru Profet şi familia sa au fost construite din piatră şi chirpici cu acoperiş din frunze de palmier.[1] La nord de moschee a fost rezervat un loc pentru musulmanii care nu aveau nici casă, nici familie. În această etapă timpurie a erei post-migratorii a fost iniţiată chemarea la rugăciune (Azan). Moscheea nu era doar un loc unde se făceau rugăciuni, ci, mai mult, o ligă islamică unde musulmanii erau instruiţi în spiritul islamului şi al doctrinelor sale. Aceasta servea ca loc de adunare, unde se mediau curentele conflictuale preislamice. Era sediul de unde se administrau toate afacerile musulmanilor şi se ţineau consilii consultative şi administrative.

După ce s-a construit moscheea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a îndreptat atenţia spre sudarea legăturilor de fraternitate şi înţelegere reciprocă între musulmanii din Medina: "ajutoare"

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/71, 555, 560; Zad Al-Ma'ad, 2/56.

(Al-Ansar) şi emigranţi (Al-Muhajirun). A fost într-adevăr un fapt unic în istoria omenirii. O mulţime de nouăzeci de oameni, dintre care jumătate erau emigranţi, iar cealaltă jumătate "ajutoare", s-a adunat în casa lui Anas bin Malik, unde Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dat spiritului de fraternitate binecuvântarea sa oficială. În cazul în care una dintre două persoane care fuseseră desemnate fraţi murea, proprietăţile sale erau moştenite de cealaltă persoană, care era fratele său în credinţă. Această practică a continuat până când în preajma bătăliei de la Badr a fost revelat următorul verset, iar regula moştenirii a putut să-şi urmeze cursul normal:

"...cei care sunt legaţi prin rudenie au întâietate unii faţă de alţii,..."[1] [8:75].

"Frăţia în credinţă", pentru a-l cita din nou pe Muhammed Al-Ghazali, "subordona orice diferenţă de rasă şi rudenie şi sprijinea preceptul islamic, conform căruia nici unul nu este superior celuilalt, decât în baza credinţei şi a fricii de Dumnezeu.[2]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ataşat acestei fraternităţi un contract valid. Acestea nu erau doar vorbe fără rost, ci o practică validă legată de sânge şi avere şi nicidecum un capriciu trecător, de forma unui salut oarecare.

Atmosfera de fraternitate şi simţământul de tovărăşie au creat un spirit altruist, adânc implementat în inimile adepţilor lui şi a generat rezultate pozitive. De exemplu, Sa'd bin Ar-Rabi, unul dintre "ajutoare", a spus fratelui său în credinţă, 'Abdur Rahman bin 'Auf: "Eu sunt cel mai bogat dintre "ajutoare". Sunt bucuros să-mi împart averea pe jumătate cu tine. Am două soţii, sunt gata să divorţez de una şi, după ce îi expiră 'Iddah (perioada de timp pentru care o femeie divorţată trebuie să stea în casa ei, necăsătorită) poţi să te însori cu ea." 'Abdur Rahman bin 'Auf însă nu era pregătit să accepte nimic: nici avere, nici casă. Atunci l-a binecuvântat pe fratele său şi i-a spus: "Te rog să mă îndrumi spre negoţ ca să pot face avere cu propriile mele mâini". Astfel, el a prosperat prin propria sa muncă şi în scurt timp s-a căsătorit.[3]

"Ajutoarele" erau extrem de generoase cu fraţii lor în credinţă.

---

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/56.
[2] Fiqh As-Sirah, p.140,141.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/553.

Abu Huraira a relatat că ei l-au abordat odată pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, întrebându-l dacă livezile lor de palmieri ar trebui împărţite în mod egal între musulmanii din Medina şi fraţii lor din Mekka. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a abţinut să pună această grea povară pe umerii lor. S-a hotărât totuşi ca emigranţii să lucreze livezile împreună cu "ajutoarele" şi recolta să fie împărţită în mod egal între ei.[1]

Asemenea exemple indică foarte clar spiritul de sacrificu, altruismul şi cordialitatea din partea "ajutoarelor" şi, de asemenea, sentimentul de apreciere, recunostinţă şi respect de sine pe care îl nutreau emigranţii. Ei primeau doar atât cât le era necesar pentru a duce un trai rezonabil. Pe scurt, această politică de fraternitate şi înţelegere reciprocă a fost atât de înţeleaptă şi oportună, încât multe probleme îndârjite erau rezolvate într-un mod minunat şi înţelept.

O cartă a alianţei islamice

Aşa cum Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - stabilise un cod al fraternităţii printre credincioşi, tot aşa de preocupat era şi să pună bazele unor relaţii de prietenie între musulmani şi triburile de nemusulmani din Arabia. El a stabilit un fel de tratat ce avea ca scop eliminarea ranchiunii preislamice şi a conflictelor inter-tribale. El a fost foarte meticulos, astfel încât să nu lase nici un loc ce ar putea permite tradiţiilor preislamice să facă diverse insinuări sau să abuzeze de noua ambianţă ce se dorea a fi instaurată.

În continuare, vom prezenta câteva dintre prevederile acestui pact:

"În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător. Acesta este un document de la Muhammed, Mesagerul lui Allah, referitor la emigranţi şi la "ajutoare", precum şi la cei care i-au urmat şi au luptat împreună cu ei.

1. Ei constituie o singură naţiune care-i exclude pe ceilalţi oameni.

2. Emigranţii quraişi să se unească şi să plătească tribut între ei şi să-şi răscumpere onorabil prizonierii. Toate triburile de "ajutoare" să se unească aşa cum erau la început şi fiecare secţiune a lor să plătească o răscumpărare pentru prizonierii respectivi.

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/553.

3. Credincioşii să nu lase pe nici unul dintre necredincioşi să scape fără a plăti banii de răscumpărare sau tributul în natură.

4. Orice musulman cu frică de Allah să se declare împotriva oricui se revoltă sau caută să semene dușmănie şi ură, chiar dacă acesta ar fi fiul său.

5. Un drept-credincios să nu ucidă un alt drept-credincios, nici să nu sprijine un necredincios împotriva unui credincios.

6. Protecția lui Allah este unică şi este egal acordată celor mai umili dintre credincioşi.

7. Credincioşii să se sprijine reciproc.

8. Aceia dintre evrei care urmează Calea Adevărului să primească ajutor şi sprijin, să nu fie răniți şi nici un dușman să nu fie ajutat împotriva lor.

9. Pacea credincioşilor este indivizibilă. Să nu se facă pace separată când credincioşii luptă pe calea lui Allah. Condițiile trebuie să fie cinstite şi echitabile pentru toți.

10. Nu este legal ca un credincios care se ține de ceea ce este scris în acest document şi crede în Allah şi în Ziua Judecății să ajute un criminal sau să-i acorde adăpost. Cei care-i tăinuiesc şi le acordă ajutor vor avea parte de blestemul şi mânia lui Allah în Ziua Învierii. Apărarea acestora nu este acceptată.

11. Oricând aveți diferende într-o anumită problemă, aceasta trebuie adusă în fața lui Allah şi a lui Muhammed.[1]

12. Uciderea unui credincios în mod deliberat şi fără motiv întemeiat atrage după sine uciderea asasinului dacă garantul nu găseşte altă variantă.

Doar prin înțelepciunea şi priceperea sa a reuşit Profetul să înalțe pilonii noii societăți. Fără îndoială, aceste fapte au lăsat urme puternice în memoria musulmanilor virtuoşi. El îi creştea în lumina educației islamice, le sfințea sufletele, îi îndemna să respecte dreptatea şi manierele demne de laudă şi era preocupat să le insufle etica prieteniei, gloriei, onoarei, credinței şi, mai ales, a supunerii față de Allah şi față de Mesagerul Său.

Prezentăm în continuare care erau virtuțile pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le cultiva în mințile adepților săi.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! -

[1] Ibn Hişam, 1/502,503.

a fost întrebat de un om care este cea mai de seamă virtute în islam. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a răspuns: "Să oferi hrană şi să-i saluți atât pe cei pe care-i cunoşti, cât şi pe cei pe care nu-i cunoşti."[1]

'Abdullah bin Salam a spus: "Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a sosit în Medina, am mers să-l vizitez şi mi-am dat imediat seama după înfățisarea lui că niciodată n-ar putea minți. Primul lucru pe care el (Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!) l-a spus a fost: "Răspundeți la salutul "As-Salam Aleikum", oferiți hrană celui nevoiaş, mențineți relațiile de rudenie, rugați-vă noaptea când oamenii dorm şi atunci veți intra liniştiți în Grădină (Paradisul)".[2]

Şi el a spus: "Musulman este acela în gura şi mâna căruia musulmanii se afla în siguranță".[3]

Şi a mai spus: "Nimeni dintre voi nu crede cu adevărat până când nu ajunge să-i dorească fratelui său ceea ce-şi doreşte sieşi".[4]

Şi iarăşi: "Nu va intra în Paradis acela al cărui vecin nu se află la adăpost de purtarea sa răutăcioasă".[5]

Şi a mai spus: "Un musulman este fratele altui musulman, nici nu-l oprimă, nici nu-l dezamăgeşte. Allah va îndepărta una dintre pedepsele din Ziua Judecății de oricine va îndepărta necazul lumesc de un credincios. Oricine apără un musulman va fi apărat de Allah în Ziua Învierii.[6]

Şi, din nou, a zis: "Să insulți un musulman este o nelegiuire, iar să lupți împotriva lui înseamnă necredință".[7]

El a spus: "Să îndepărtezi din calea unui musulman ceva vătămător înseamnă milostenie".[8]

Şi a spus: "Milostenia stinge păcatele aşa cum apa stinge focul."[9]

Şi a mai spus: "Nu este un credincios adevărat cel care se duce la

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/6,9.
[2] Povestit de At-Tirmidhi, Mişkat Al-Masabih, 1/168.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/6.
[4] Ibidem, 1/6.
[5] Povestit de Muslim; Mişkat Al-Masabih, 4/422.
[6] Mişkat Al-Masabih, 2/422; Sahih Al-Bukhari; Sahih Muslim
[7] Sahih Al-Bukhari, 2/893
[8] Mişkat Al-Masabih, 1/12.
[9] Ibidem, 1/14.

culcare cu burta plină, ştiind că vecinul său este flămând."[1]

Şi altă dată: "Fii milos cu semenii tăi pe pământ şi Allah va avea milă de tine în ceruri".[2]

Şi: "Teme-te de Foc, făcând milostenie măcar cu cea mai mică parte dintr-o curmală, iar, dacă nu ai nici atât, cu o vorbă bună".[3]

Şi din nou: "Orice musulman îmbracă un musulman fără haine va fi îmbrăcat de Allah cu un veşmânt în Paradis. Orice musulman hrăneşte un alt musulman flămând va fi hrănit de Allah din roadele Raiului. Orice musulman oferă apă unui musulman însetat va fi lăsat de Allah să bea din "Nectarul Pecetluit".[4]

El îi mai îndemna pe credincioşi să facă milostenii, amintindu-le de virtuţile după care tânjesc inimile.

Şi a spus: "Credincioşii sunt precum corpul omenesc. Atunci când ochiul este în agonie, întregul corp resimte durerea, iar când capul te doare, suferă tot corpul".[5]

El a spus: "Legăturile de fraternitate dintre doi musulmani sunt precum componentele unei case, se întăreşte una pentru a o susţine pe cealaltă".[6]

Şi a mai spus: "Să nu fii răutăcios cu un musulman, să nu fii invidios pe alţi musulmani, să nu fii împotriva unui musulman şi să nu-l părăseşti. O, voi, sclavii lui Allah! Purtaţi-vă ca fraţii unii cu alţii. Nu este permis unui musulman să-l părăsească în supărare pe fratele său mai mult de trei zile.[7]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - promova de asemenea obiceiul de a cerşi numai atunci când era absolut necesar. Le vorbea mult tovarăşilor săi despre merite, virtuţi şi răsplata divină ca o consecinţă a respectării credinţei şi ritualurilor prescrise. El le prezenta întotdeauna dovezi certe pentru a-i lega psihic şi spiritual de Revelaţia ce-i fusese trimisă şi îi punea la curent cu îndatoririle şi responsabilităţile pe care Chemarea islamică le implica, subliniind în acelaşi timp exigenţele înţelegerii şi contemplării.

Acesta era modul lui de a le ridica moralul până la cota cea mai

---

[1] Mişkat Al-Masabih, 2/424.
[2] Sunan Abu Da'ud, 2/235.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/190.
[4] Mişkat Al-Masabih, 1/169.
[5] Povestit de Muslim.
[6] Sahih Al-Bukhari, 2/890.
[7] Sahih Al-Bukhari, 2/896.

înaltă şi de a-i impregna cu valori şi idealuri nobile, astfel încât ei să devină modele de virtute, demne de urmat de generaţiile ce aveau să vină.

'Abdullah bin Mas'ud - Allah să fie mulţumit de el! - a spus odată: "Dacă vreţi să urmaţi un bun exemplu, atunci puteţi cerceta tradiţia celor dispăruţi, deoarece în ziua de azi se poate cădea cu uşurinţă victimă oprimării (ei s-ar putea lesne clătina în credinţă). Urmaţi exemplele companionilor lui Muhammed. Ei au fost cei mai buni din acest popor, cei mai credincioşi, cei mai învăţaţi şi cei mai modeşti. Allah i-a ales să-l însoţească pe Profet. De aceea, este necesar să ajungeţi să le cunoaşteţi graţia, să urmaţi calea lor cinstită şi să adoptaţi pe cât puteţi obiceiurile lor, asimilându-le biografia. Ei au fost întotdeauna pe calea cea dreaptă. Mai este apoi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - ale cărui atribute morale evidente - perfecţiunea, talentul, virtuţile, manierele nobile şi faptele sale demne de laudă - îl îndreptăţesc să ocupe cel mai înalt loc în inimile noastre, devenind idealul după care tânjeşte sufletul nostru. Abia dacă rostea un cuvânt că tovarăşii săi se şi grăbeau să-l asculte şi să se comporte precum spunea.[1]

Acestea erau atributele şi calităţile pe baza cărora Profetul a vrut să construiască noua societate, cea mai minunată şi mai onorabilă cunoscută vreodată în istorie. Pe acest fundament el s-a străduit să rezolve vechile probleme şi a dat mai târziu omenirii şansa de a respira uşurată după o lungă şi obositoare călătorie în întuneric şi pe poteci mohorâte. O asemenea nobilă morală stă la baza creării unei noi societăţi, imune la toate fluctuaţiile timpului şi suficient de puternică pentru a schimba întregul curs al umanităţii.

Un pact de cooperare şi neagresiune cu evreii

Imediat după ce a emigrat la Medina şi s-a asigurat că pilonii noii comunităţi islamice fuseseră ridicaţi pe un fundament de unitate administrativă, politică şi ideologică, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început să stabilească legături regulate şi clar definite cu cei care nu erau musulmani. Toate aceste eforturi erau depuse doar pentru a asigura pacea, securitatea şi prosperitatea întregii omeniri, în general, şi pentru a introduce un spirit de echilibru şi armonie în regiunea sa, în

[1] Mişkat Al-Masabih, 1/32.

particular.

Din punct de vedere geografic, cei mai apropiați de Medina erau evreii. În interiorul lor, aceştia nutreau direct intenții nelegiuite şi o ranchiună amară, dar nu arătau direct nici cea mai mică rezistență sau animozitate. Profetul a hotărât să semneze cu ei un tratat ce le oferea libertate deplină în credință şi avere, el neavând nici o intenție de a urma o politică severă care să implice exilul, confiscarea averilor şi pământului sau ostilitatea.

Tratatul se integra în contextul altuia mai detaliat, care se referea la relațiile între musulmani.

Cele mai importante dispoziții ale tratatului erau următoarele:

1. Evreii din neamul 'Auf constituie o singură comunitate, alături de credincioşi. Evreii vor practica propria lor religie, iar musulmanii pe a lor. Această dispoziție trebuie respectată şi de evreii din alte neamuri.

2. Evreii vor fi responsabili pentru cheltuielile lor, iar musulmanii pentru ale lor.

3. Dacă acest pact va fi atacat, fiecare grup va veni în ajutorul celuilalt.

4. Fiecare grup să se consulte cu celălalt. Legătura mutuală să fie fondată pe dreptate. Păcatul este total exclus.

5. Nici unul dintre grupuri să nu comită greşeli care să-l prejudicieze pe celălalt.

6. Grupul nedreptățit să fie ajutat.

7. Evreii să contribuie la război atâta timp cât sunt atacați.

8. Medina va rămâne sacră şi inviolabilă pentru toți cei care urmează acest tratat.

9. Dacă între semnatarii acestui tratat apare vreo neînțelegere, atunci Allah Preaînaltul şi Mesagerul Său să medieze disputa.

10. Semnatarii acestui tratat îi vor boicota comercial pe quraişi, abținându-se, de asemenea, să le acorde vreun sprijin.

11. Fiecare va contribui la apărarea Medinei în cazul unui atac străin în zona ei de referință.

12. Acest tratat nu-l va apăra pe grupul care a păcătuit sau a fost nelegiuit.[1]

După ratificarea acestui tratat, Medina şi suburbiile ei s-au

[1] Ibn Hişam, 1/503,504.

transformat într-un stat de coaliție, cu capitala la Medina, iar conducător era Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Medina era o adevărată capitală islamică, deoarece autoritatea era deținută în principal de musulmani. Pentru a extinde zona păcii şi securității, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început să intre în tratate similare şi cu alte triburi care trăiau în vecinătatea statului său.

PROFETUL PE CÂMPUL DE LUPTĂ

Îngroziți de evadarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi fiind invidioşi din cauza puterii sale crescânde în Medina, quraişii împreună cu devotații lor tovarăşi au păstrat o pază strictă asupra musulmanilor rămaşi în urmă şi i-au persecutat în toate felurile posibile. Au inițiat de asemenea legături clandestine cu 'Abdullah bin Uabi bin Salul, şeful politeiştilor mediniți şi preşedintele desemnat al triburilor Aus şi Khazraj, înainte de emigrarea Profetului. Ei i-au trimis un ultimatum tăios, poruncindu-i să lupte sau să-l alunge pe Profet. Dacă nu, vor lansa o campanie militară universală ce îi va nimici oamenii şi îi va surghiuni femeile.[1]

Cu orgoliul rănit şi rămas acum şi fără regat, 'Abdullah bin Uabi bin Salul a răspuns pozitiv politeiştilor quraişi. Când a auzit de această alianță nelegiuită, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a chemat pe Abdullah şi l-a dojenit, spunându-i să fie mai sensibil şi mai înțelept şi i-a avertizat pe oamenii lui că ar putea fi atraşi în capcană de şiretlicurile lor răutăcioase.[2] Din cauza laşității sau din cu totul alte motive, oamenii au rămas nepăsători, însă, deşi şeful lor s-a supus în aparență, el a rămas complicele nemernic şi imprevizibil al quraişilor şi evreilor.

Hărțuielile şi provocările au deschis calea unei confruntări majore între musulmani şi politeişti. Sa'd bin Mu'ad, un "ajutor" de seamă, şi-a anunțat intenția de a începe micul pelerinaj ('Umra) şi a pornit spre Mekka. Acolo, Omaiia bin Khalaf i-a acordat protecție pentru a putea da curs ritualului ocolului împrejur. Văzându-l în Sfântul Sanctuar, Abu Jahl, duşman de moarte al islamului, a început să-l amenințe că l-ar fi ucis dacă n-ar fi fost însoțit de Omaiia. Sa'd, curajos şi semeț, l-a provocat să încerce să comită vreo nebunie dacă vrea să-şi asume riscul de-a fi oprite caravanele.[3]

Acțiunile provocatoare au continuat şi quraişii au trimis musulmanilor un mesaj, amenințându-i că-i vor ucide în propria lor casă. Din păcate,

---

[1] Relatat de Abu Da'ud.
[2] Ibidem.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/563.

acestea nu erau vorbe goale, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - primind din surse sigure informaţii care confirmau intrigile şi comploturile duşmanilor islamului. Au fost luate măsuri de precauţie şi declarată stare de alertă, luându-se chiar decizia de a se posta câteva santinele în jurul casei Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi în locurile strategice.

'A'işa - Allah să fie mulţumit de ea! - a relatat că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus într-o noapte: "Oare este printre tovarăşii mei vreo persoană atât de credincioasă încât să vină să mă vegheze în timpul nopţii?" 'A'işa - Allah să fie mulţumit de ea! - a răspuns: "Am fost vegheaţi de când am auzit zăngănitul armelor." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a întrebat: "Cine este?" I s-a răspuns: "Sunt Sa'd bin Abu Uaqqas." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a mai întrebat: "Ce te aduce aici?", iar el a răspuns: "Mi-a fost teamă că ai putea păţi ceva rău, Mesager al lui Allah - Allah să te binecuvânteze şi să te miluiască!, aşa că am venit să-ţi servesc drept pază. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a binecuvântat şi apoi a adormit.[1]

Această stare de vigilenţă a continuat fără încetare până când au fost revelate Cuvintele lui Allah, care spuneau:

"... Allah te ocroteşte de oameni..." [5:67].

Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a cerut oamenilor săi să plece, după ce le-a explicat că Allah îl va ocroti.[2]

Nu doar viaţa Profetului era ţinta urzelilor nelegiuite, ci şi vieţile întregii comunităţi musulmane. Când mediniţii oferiseră Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi tovarăşilor săi un adăpost sigur, beduinii deşertului, considerându-i pe toţi la fel, i-au exclus pe toţi musulmanii.

În contextul acestei situaţii precare, cu quraişii hotărâţi să-şi ducă la îndeplinire planurile agresive şi diavoleşti, Allah Preaînaltul a acordat musulmanilor permisiunea de a ridica armele împotriva necredincioşilor:

"Li s-a îngăduit [să se apere] acelora care sunt atacaţi, căci ei sunt nedreptăţiţi. Iar Allah este în stare să-i ajute". [22:39]

Acest verset a fost revelat într-un context mai amplu de instrucţiuni

[1] Sahih Mislim, 2/280; Sahih Al-Bukhari, 1/404.
[2] At-Tirmidhi, 2/130.

divine, pentru a eradica toate aspectele falsității şi a onora toate simbolurile şi riturile lui Allah:

"Aceştia [sunt] cei care - dacă Noi le dăm putere pe pământ - împlinesc Rugăciunea, achită Dania, poruncesc ceea ce este drept şi opresc de la ceea ce este neîngăduit." [22:41]

Fără nici o îndoială, permisiunea de luptă a fost revelată în Medina, după emigrare, şi nu în Mekka, deşi există unele dubii asupra datei precise.

Permisiunea de luptă fusese deja dată, însă, luând în considerare situația existentă, musulmanii au considerat înțelept să aducă sub controlul lor rutele comerciale ce duceau la Mekka. Pentru a realiza acest obiectiv strategic, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a avut de ales între două variante:

1. să încheie pacte de neagresiune cu triburile ce locuiau în regiunile din apropierea drumurilor, ori între aceste drumuri şi Medina. Referitor la acest curs al acțiunii, Profetul semnase deja cu evreii şi alte triburi învecinate pactul de cooperare şi bună vecinătate menționat anterior.

2. să detaşeze de-a lungul drumurilor comerciale strategice misiuni armate succesive de hărțuire.

Misiunile şi invaziile anterioare luptei de la Badr

Pentru a putea implementa aceste planuri, musulmanii au declanşat adevărate activități militare, inițial materializate în patrule de recunoaştere, care urmau să cerceteze din punct de vedere geopolitic atât drumurile ce înconjurau Medina, cât şi cele ce duceau la Mekka şi să încheie alianțe cu triburile din apropiere. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dorit să demonstreze atât politeiştilor şi evreilor din Medina, cât şi beduinilor din vecinătate, că musulmanii se eliberaseră de vechile lor temeri şi că acum erau mult prea puternici pentru a mai putea fi atacați în voie. El a mai dorit să scoată în evidență forța adepților lui pentru a-i împiedica pe quraişi să comită vreo nebunie militară împotriva sa, ceea ce le-ar fi putut periclita atât viața economică, cât şi mijloacele de trai. A dorit de asemenea să-i împiedice pe quraişi să-i mai persecute pe musulmanii neajutorați deținuți în Mekka, iar el să se folosească de această şansă pentru a-şi relua nestânjenit munca de propagare a Chemării divine.

Iată un rezumat al acestor misiuni şi expediţii:

1. Grupul Saif Al-Bahr a fost trimis în Ramadan, anul 1 d.H., adică în anul 623 e.n., într-o expediţie condusă de Hamza bin 'Abdul Muttalib şi care cuprindea 30 de emigranţi, având sarcina clară de a intercepta una dintre caravanele ce aparţineau quraişilor. Era o caravană de 300 de oameni, printre care se afla şi Abu Jahl bin Hişam. Cele două grupuri s-au întâlnit şi s-au aliniat pregătiţi de luptă. Majdi bin 'Amr, în relaţii bune cu ambele părţi, se afla întâmplător acolo şi a reuşit să prevină o ciocnire iminentă.

Cu această ocazie, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a aprobat primul steag din istoria musulmanilor. Era de culoare albă şi i-a fost încredinţat lui Kinaz bin Husain Al-Ghanaui, spre a fi purtat.

2. În Şauual, 1 d.H., aprilie 623 e.n., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Ubaida bin Al-Harith bin Al-Muttalib în fruntea a 60 de călăreţi emigranţi, într-un loc numit Batn Rabeg, unde l-a întâmpinat pe Abu Sufian ce conducea o caravană de 200 de oameni. A avut loc un schimb de săgeţi, dar nu s-a dus o luptă efectivă.

Este interesant de menţionat faptul că doi musulmani, Al-Miqdad bin 'Amr Al-Bahrani şi 'Utba bin Ghazuan Al-Mazini, s-au dezlipit de caravana quraişilor şi au intrat în rândurile lui 'Ubaida. Musulmanii aveau un steag alb, purtat de Mista bin Athatha bin Al-Muttalib bin 'Abd Munaf.

3. În luna Zul-qi'de, anul 1 d.H., adică în mai 623 e.n., Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a detaşat pe Sa'd bin Abu Uaqqas în fruntea a 20 de călăreţi şi l-a sfătuit să nu treacă mai departe de Al-Kharrar. După un marş de cinci zile, ei au ajuns la locul indicat, însă au descoperit că trecuse deja o zi de când cămilele quraişilor plecaseră. Ei aveau un steag alb care de această dată era purtat de Al-Miqdad bin 'Amr.

4. Lupta Al-Abua sau Uaddan. În Safar 2 d.H., anul 623 e.n., însuşi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a plecat în fruntea a 70 de călăreţi, în majoritate emigranţi, să intercepteze o caravană de cămile a quraişilor, lăsând Medina în grija lui Sa'd bin 'Ubada. Când a ajuns la Uaddan, un loc situat între Mekka şi Medina, el n-a mai găsit pe nimeni.

Pe parcursul acestei campanii, el a semnat un pact de neagresiune cu 'Amr bin Makşi Ad-Damari. Dispoziţiile acestui pact se prezentau în următoarea formă:

"Acesta este un document de la Muhammed, Mesagerul lui Allah, referitor la neamul Dumra prin care li se garantează securitatea vieţilor şi

averilor lor. Ei pot primi ajutor de la musulmani, dacă nu se opun religiei lui Allah. De asemenea, se aşteaptă ca ei să răspundă afirmativ în cazul în care Profetul le va solicita ajutorul."[1]

Aceasta a fost prima invazie sub conducerea Mesagerului lui Allah. A durat cincisprezece zile, iar steagul alb a fost purtat de Hamza bin 'Abdul Muttalib.

5. Invazia de la Buuat. A avut loc în Rabi' Al-Auual 2 d.H., 623 e.n. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, în fruntea a 200 de însoţitori, a mărşăluit la Buuat pentru a intercepta o caravană quraişă de 100 de persoane, printre care se afla şi Omaiia bin Khalaf. Caravana avea 2.500 de cămile. Când a ajuns la Buuat, caravana plecase. Înainte de a părăsi Medina, el l-a numit responsabil pentru activităţile desfăşurate, până la întoarcerea sa, pe Sa'd bin Mu'ad.

6. Invazia de la Safuan. În Rabi' Al-Auual 2 d.H., 623 e.n., Karz bin Jabir, în fruntea unui mic grup de politeişti, a năvălit în păşunile din Medina şi a furat nişte animale. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, în fruntea a 70 de oameni, a plecat din Medina să lupte cu agresorii. El a mers în căutarea lor până a ajuns într-un loc numit Safuan, în apropiere de Badr, însă nu i-a putut ajunge din urmă. Această invazie a devenit cunoscută sub numele de "Invazia preliminară de la Badr". În timpul absenţei sale, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a încredinţat lui Zaid bin Haritsa sarcina de a se ocupa de Medina. Stindardul era alb şi a fost purtat de 'Ali bin Abu Talib.

7. Invazia Zil 'Uşaira a avut loc pe data de 1 sau 2 Jumada-al-Ula şi Jumada-al-Akhira, anul 2 d.H., adică noiembrie-decembrie 623 e.n. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, în fruntea a 150-200 de musulmani voluntari, pe 30 de cămile călărite cu rândul, a pornit să intercepteze o caravană quraişă. A ajuns până la Zil 'Uşaira, însă caravana plecase deja cu câteva zile înainte. Această caravană era aceeaşi pe care voise să o captureze la întoarcerea din Vechea Sirie şi a constituit motivul principal pentru care a izbucnit bătălia de la Badr. În timpul acestei campanii, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a semnat un pact de neagresiune cu neamul Madlij şi cu aliaţii lor, neamul Dumra. Abu Salama bin 'Abd Al-Asad Al-Makhzumi a fost desemnat să conducă Medina în absenţa lui.

---

[1] Al-Mawahib Al-Ladunniiah, 1/75

8. Grupul de la Mekka. Acțiunea s-a desfăşurat în Regeb 2 d.H., ianuarie 624 e.n. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a desemnat pe 'Abdullah bin Jahş Asadi la Nakhla în fruntea a 12 emigranți, călare pe şase cămile. 'Abdullah a primit o scrisoare de la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, dar a fost sfătuit să o citească după două zile. El a urmat instrucțiunile şi a descoperit că i se ceruse să meargă la Nakhla, loc situat între Mekka şi At-Ta'if, să captureze o caravană quraişă şi să afle care erau intențiile lor. El a dezvăluit conținutul scrisorii tovarăşilor săi, care s-au supus poruncilor. Caravana trecuse prin Nakhla, transportând încărcături de stafide, alimente şi alte bunuri. Din ea făceau parte şi notabili quraişi, precum: 'Amr bin Al-Hadrami, 'Uthman şi Naufal, fiii lui Abdullah bin Al-Mughira şi alții. Musulmanii s-au sfătuit între ei dacă să-i atace sau nu, având în vedere că Regeb era o lună sacră (la fel ca şi Zul-Hijje, Zul-qi'de şi Muharram, când activitățile războinice erau suspendate conform obiceiului arab de atunci). Într-un final, ei au căzut de acord să înceapă lupta împotriva acestora. 'Amr bin Al-Hadrami a fost ucis de o săgeată, în timp ce 'Uthman şi Al-Hakam au fost capturați, iar Naufal a reuşit să fugă. Musulmanii s-au întors cu prada şi cu cei doi prizonieri.

Au pus la o parte o cincime din captură pentru Allah şi Mesagerul Său, iar ei au luat restul[1]. Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dezaprobat acest act şi a suspendat orice acțiune privitoare la cei doi prizonieri şi la cămilele lor pe motivul lunilor interzise, deja menționate. În ceea ce-i priveşte pe politeişti, ei au exploatat această şansă neaşteptată şi i-au calomniat pe musulmani, acuzându-i că ar fi violat ceea ce este divin şi inviolabil. Această discuție fără rost a dat mare durere de cap tovarăşilor lui Muhammed, însă aceştia au răsuflat uşurați în momentul revelării versetelor care relatau într-un mod incontestabil că în întregul proces purtarea politeiştilor fusese cu mult mai ticăloasă şi mai gravă decât fapta musulmanilor.

"Te întreabă despre luna cea sfântă şi lupta în timpul ei. Spune: "Lupta într-însa e mare păcat, dar împiedicarea de la calea lui Allah,

[1] (n.t) În urma unui război, captura făcută de musulmani se împarte astfel: 1/5 pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi apropiații săi şi 4/5 pentru ceilalți luptători. "Şi să ştiți că a cincea parte din ceea ce ați luat drept pradă este pentru Allah, pentru trimisul său şi pentru apropiați: orfani, sărmani şi trecătorul de pe drum...[8:41]

lepădarea de El şi de Moscheea cea Sfântă, precum şi alungarea neamului său din ea sunt şi mai mare păcat înaintea lui Allah, iar schisma este mai mare păcat decât omorul"...". [2:217]

Cuvintele lui Allah erau de o claritate zdrobitoare, relatând faptul că întreaga agitaţie creată de politeişti era nefondată. În procesul îndelungat de luptă împotriva islamului şi de persecutare a aderenţilor săi, lucrurile sfinte şi inviolabile fuseseră călcate în picioare în nenumărate rânduri. Averea musulmanilor şi casele lor fuseseră deja confiscate şi Profétul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - fusese ţinta unor repetate atentate asupra vieţii sale. Pe scurt, acel tip de propagandă ar putea fi descris pe bună dreptate ca vădind neruşinare şi înjosire. Am încercat până acum să prezentăm un rezumat al misiunilor şi invaziilor anterioare luptei de la Badr. Nici unul dintre musulmani nu a fost martor la nici un fel de încălcare a proprietăţii sau la crimă, decât atunci când politeiştii au comis asemenea crime sub conducerea lui Karz bin Jabir Al-Fahri. De fapt, politeiştii au fost cei care au iniţiat asemenea acte şi nu e de mirare, un astfel de comportament fiind caracteristic naturii lor.

La scurt timp, cei doi captivi au fost eliberaţi, iar tatălui celui ucis i-a fost oferită o răscumpărare.[1]

După acest eveniment, quraişii au început să fie conştienţi de adevăratul pericol pe care îl reprezenta Medina. Ei au realizat că Medina fusese tot timpul în alertă, supraveghind îndeaproape caravanele lor comerciale. Şi-au dat seama că musulmanii, din noua lor reşedinţă, puteau veghea şi puteau să-şi extindă activităţile lor militare pe o distanţă de circa 200 de km, deţinând astfel un control absolut. Totuşi, nici în această nouă situaţie creată mekkanii nu puteau fi opriţi şi erau prea încăpăţânaţi pentru a ajunge la un acord cu noua putere islamică aflată în creştere. Ei erau hotărâţi să-şi găsească sfârşitul prin propriile lor acţiuni şi din cauza acestei nechibzuinţe a izbucnit marea bătălie de la Badr.

Pe de altă parte, în Şa'ban 2 d.H, Allah le-a poruncit musulmanilor să se pregătească de război:

"Luptaţi pe calea lui Allah împotriva acelora care se luptă cu voi, dar nu începeţi voi lupta, căci Allah nu-i iubeşte pe cei care încep lupte!

Omorâţi-i unde-i prindeţi şi alungaţi-i de acolo de unde v-au alungat! Iar schisma e mai rea decât omorul. Dar nu luptaţi împotriva lor aproape de

[1] Pentru detalii vezi Zad Al-Ma'ad, 2/83-85; Ibn Hişam, 1/605; Rahmar-al-lil'alamin 1/115, 2/486.

Moscheea cea Sfântă, doar dacă ei se luptă cu voi în ea. Iar dacă luptă împotriva voastră, omorâți-i, căci aceasta este răsplata celor fără de credință!

Dacă, însă, ei contenesc, atunci Allah este Iertător, Îndurător.

Luptați-vă cu ei până ce nu va mai fi necredință şi credința va fi numai în Allah! Dar dacă ei contenesc, atunci nu mai există vrăjmăşie, decât împotriva celor nelegiuiți." [2:190-193]

La scurt timp, Allah a trimis din nou musulmanilor alte versete, diferite de precedentele, prin care îi învăța metode de luptă, îndemnându-i să meargă la război bazându-se pe noile reguli revelate:

"Atunci când îi întâlniți [în luptă] pe aceia care nu cred, loviți gâturile lor, iar când îi slăbiți pe ei, legați-i strașnic în lanțuri! Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârşeşte. Astfel, iar de ar voi Allah, El s-ar răzbuna pe ei. Însă El vă încearcă pe unii prin alții. Iar acelora care sunt uciși pe calea lui Allah El nu le va lăsa faptele lor să fie în deşert.

El îi va călăuzi şi va îndrepta starea lor

Şi îi va face pe ei să intre în Raiul pe care El li l-a făcut cunoscut.

O, voi cei care credeți! Dacă voi veți face să triumfe cauza lui Allah, vă va sprijini şi El pe voi şi va întări picioarele voastre". [47:4-7][1]

La scurt timp, Allah a început să-i critice pe ipocriți, pe cei slabi de inimă şi pe cei laşi:

" Dar când este revelată o sură limpede, în care este pomenită lupta, îi vezi pe cei care au o boală în inimile lor privind spre tine cu privirea aceluia care este leşinat, la apropierea morții..." [47:20].

Cerințele preponderente impuneau ca prioritate primordială îndemnarea musulmanilor la luptă. Orice conducător care priveşte în perspectivă ar porunci soldaților lui să se pregătească pentru tot felul de situații neprevăzute, pentru că doar Domnul este Atoateştiutor şi cunoaşte în permanență chiar şi cele mai mici amănunte ale lucrurilor. Acest conflict cu politeiştii a constituit o grea lovitură pentru orgoliul quraişilor şi a generat o neliniște grozavă printre ei.

Versetele coranice menționate anterior, care-i îndemnau pe musulmani să se străduiască pentru cauza lui Allah, trădau aproprierea unor ciocniri sângeroase ce vor fi încununate de o victorie decisivă a musulmanilor şi, într-un final, de alungarea politeiştilor din Mekka, Oraşul Sfânt. Ele se

[1] Tafhim-ul-Qur'an, 5/11

refereau la reguli pertinente de tratare a prizonierilor şi la măcelărirea soldaţilor păgâni până când războiul se va sfârşi şi îşi vor lepăda povara. Toate acestea erau nişte indicii ale unei victorii finale ce vor răsplăti străduinţa musulmanilor către nobilele lor obiective.

Un alt eveniment de o mare importanţă a avut loc în aceeaşi lună Şa'ban 2 d.H., februarie 624 e.n. Este vorba de o dispoziţie divină ce poruncea ca Al-Qibla[1] să fie schimbată de la Ierusalim la Moscheea Sfântă din Mekka. Acesta era un mare avantaj pentru musulmani, din două puncte de vedere. În primul rând am putea spune că a generat o cernere socială cu privire la ipocriţii de evrei şi alţii slabi de inimă şi a dezvăluit adevăratul lor caracter şi realele lor înclinaţii. Astfel, rândurile musulmanilor au fost curăţate de răufăcători.

În al doilea rând, prezenţa noii Al-Qibla, Sfânta Moschee din Mekka, este o referinţă delicată la noul rol pe care-l aveau de preluat musulmanii şi care va începe doar după repatrierea musulmanilor în Oraşul Sfânt, Mekka, fiindcă nu era logic ca musulmanii să-şi lase Qibla la dispoziţia celor care nu erau musulmani.

De aceea, musulmanii, din dorinţa lui Allah şi pe baza acelor indicii divine, şi-au intensificat activităţile şi tendinţa de a lupta pentru cauza lui Allah şi înfruntarea duşmanilor Săi într-o bătălie decisivă.

[1] Al-Qibla este direcţia spre care se îndreaptă toţi musulmanii în timpul rugăciunii. Musulmanii nu se roagă în mod obligatoriu la Moscheea Sfântă din Mekka, ci numai se îndreaptă spre aceasta, fapt ce vădeşte Unicitatea lui Allah, Cel care a ales Moscheea Sfântă ca obiectiv al orientării drept-credincioşilor în rugăciune.

LUPTA DE LA BADR
PRIMA BĂTĂLIE DECISIVĂ DIN ISTORIA ISLAMULUI

Motivul care a generat lupta

Am menționat anterior invazia de la Al-'Uşaira, când o caravană ce aparținea quraişilor a scăpat dintr-o ciocnire militară iminentă cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi oamenii lui. În apropierea zilei în care se întorceau din Siria, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a trimis pe Talha bin 'Ubaidullah şi Sa'id bin Zaid spre nord să cerceteze zona. Cele două iscoade au rămas câteva zile la Al-Haura', până când Abu Sufian, conducătorul caravanei, a trecut pe lângă ei.

Cei doi oameni s-au întors în grabă la Medina şi i-au raportat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - descoperirile lor. În timp ce se deplasa relativ aproape de Medina, o mare avere, păzită de 40 de oameni, ce se ridica cam la 50.000 de dinari de aur, constituia o țintă tentantă pentru armata musulmană şi reprezenta un important potențial economic, politic şi de acțiuni militare ce aveau să zguduie întreaga structură a politeiştilor mekkani.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a îndemnat imediat oamenii să se grăbească şi să captureze caravana pentru a se revanşa pentru proprietățile şi averea la care fuseseră forțați să renunțe în Mekka. El nu a dat ordine specifice fiecăruia, ci le-a lăsat libertate deplină de a merge sau a rămâne pe loc, gândindu-se că va fi doar o mică incursiune.

Armata musulmană era alcătuită din 300-317 oameni, dintre care 82-86 erau emigranți, 61 erau din tribul Aus şi 170 din tribul Khazraj. Ei nu erau nici bine pregătiți, nici înarmați în mod adecvat. Aveau doar doi cai ce aparțineau lui Az-Zubair bin Al-'Auuam şi lui Al-Miqdad bin Al-Asuad Al-Kindi şi 70 de cămile, adică una la doi-trei oameni. Însuşi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, 'Ali şi Murthid bin Abu Murthid Al-Ghanaui aveau doar o singură cămilă.

Conducerea Medinei a fost încredințată lui Ibn Umm Maktum, iar mai târziu lui Abu Lubaba bin Abdul Munzir. Comandantul general era Mus'ab bin Umair Al-Quraşi Al-'Abdari, iar stindardul lor era de culoare albă.

Micuța armată era divizată în două batalioane: emigranții, care aveau un stindard purtat de 'Ali bin Abu Talib, şi "ajutoarele" al căror steag se afla în mâinile lui Sa'd bin Mu'ad. Az-Zubair bin Al-Auuam a fost numit la conducerea flancului drept, Al-Miqdad bin 'Amr la comanda flancului stâng, iar ariergarda armatei se afla sub conducerea lui Qais bin Abu Sa'sa'a.

Fără îndoială, comandantul general era Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi armata sa au mărşăluit de-a lungul drumului principal ce ducea la Mekka. El a luat-o apoi la stânga spre Badr şi, când a ajuns la As-Safra, a trimis doi oameni să iscodească în legătură cu cămilele quraişilor.

Pe de altă parte, Abu Sufian se afla într-o stare de alertă maximă. El era deja conştient că ruta pe care o urma era plină de pericole. De asemenea, era nerăbdător să afle despre mişcările trupelor lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Iscoadele sale i-au raportat că musulmanii se pregăteau să-i atace caravana. Pentru a se asigura, el l-a angajat pe Damdam bin 'Amr Al-Ghifari să comunice un mesaj quraişilor prin care le cerea ajutorul. Mesagerul a călărit cu iuțeală şi a ajuns la Mekka într-o stare de frenezie. A căzut de pe cămilă, dar s-a ridicat în mod dramatic în fața Casei Sfinte, a tăiat nasul şi urechile cămilei, şi-a întors şaua cu susul în jos, şi-a sfâşiat hainele şi a început să țipe: "O, trib Quraiş! Mărfurile voastre se află cu Abu Sufian! Caravana este pe cale de a fi capturată de Muhammed şi de însoțitorii lui. Nu ştiu ce se va fi întâmplat cu ei. Ajutor!... Ajutor!..."

Efectul acestor țipete şi văicăreli a fost imediat şi vestea i-a înmărmurit pe quraişi, care şi-au amintit pe dată de mândria lor rănită când musulmanii capturaseră caravana Al-Hadrami. De aceea, şi-au adunat rapid aproape toate forțele şi nimeni n-a rămas pe de lături, cu excepția lui Abu Lahab, care a delegat pe cineva care-i datora nişte bani. Ei au mai mobilizat şi nişte triburi de arabi să intre în războiul împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Toate triburile quraişe şi-au dat consimțământul, mai puțin neamul 'Udai. În curând, un grup de 1300 de soldați, dintre care: 100 de călăreți şi 600 de soldați în platoşe, cu un

număr mare de cămile, vociferau doritori să pornească lupta cu musulmanii.

Pentru proviziile de hrană, ei sacrificau cam nouă-zece cămile zilnic. Ei se temeau însă că neamul Bakr, în virtutea unei vechi animozități adânc înrădăcinate, îi va ataca pe la spate. În acest moment critic, Iblis (Satan) le-a apărut sub înfățișarea lui Suraqa bin Malik bin Ju'şam Al-Mudlaji, şeful tribului Kinana, şi le-a spus: "Vă garantez că nici un rău nu vă va lovi din spate".

Au pornit arzând de indignare, motivați de o oribilă dorință de răzbunare şi exterminarea oricui ar putea periclita rutele caravanelor lor:

"...mândri, de ochii lumii, pentru ca să se abată de la calea lui Allah,..." [8:47].

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "O, Allah, aceştia sunt disprețuitori şi încrezuți, au venit să-l sfideze pe Allah şi pe Mesagerul Său".

Ei s-au deplasat cu repeziciune spre nord, către Badr. Pe drum au primit alt mesaj de la Abu Sufian, care le cerea să se întoarcă acasă, deoarece caravana scăpase de musulmani.

Abu Sufian a aflat de intenția musulmanilor, şi-a îndepărtat caravana de drumul principal şi s-a îndreptat spre Marea Roşie. Folosindu-se de această manevră, a reuşit să se strecoare pe lângă ambuscada creată de mediniți, iar aceştia nu i-au mai putut ajunge.

Când a primit mesajul lui Abu Sufian, armata mekkană şi-a manifestat dorința de a se întoarce acasă. Totuşi, tiranul de Abu Jahl a insistat cu dispreț şi aroganță să înainteze spre Badr, să rămână acolo timp de trei nopți şi să sărbătorească. Acum, ei voiau să-i pedepsească pe musulmani şi să-i împiedice să le mai captureze caravanele. Totodată, doreau să-i facă pe arabi să înțeleagă că tribul Quraiş avea încă ultimul cuvânt şi se bucura de supremație în acea regiune.

Neamul Zahra n-a suportat amenințările şi insistența lui Abu Jahl şi, urmând sfatul lui Al-Akhnas bin Şuraiq, s-a separat şi s-a întors la Mekka. De atunci încolo, pentru cei din neamul Zahra, Al-Akhnas a rămas "palmierul cel bine uns" şi în toate problemele importante a fost ascultat orbeşte.

Şi cei din neamul Haşim au fost tentați să se separe, însă amenințările lui Abu Jahl i-au făcut să renunțe la idee.

Restul armatei, acum de o mie de soldați, a ajuns la Badr şi şi-a

ridicat tabăra după o dună de nisip, la Al-'Uduat Al-Qusua.

Iscoadele armatei medinite au raportat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - că o ciocnire sângeroasă cu mekkanii era inevitabilă şi trebuia luată o hotărâre în acest context, dacă nu, forţele răului aveau să violeze inviolabilul şi, în concluzie, vor reuşi să submineze nobila cauză a islamului şi să-i distrugă pe credincioşii ei aderenţi. Musulmanii se temeau că păgânii mekkani vor începe activităţile de război chiar în cartierul general al islamului, Medina. O asemenea mişcare ar provoca mai mult ca sigur pagube şi ar avea un impact dezonorant asupra demnităţii şi prestanţei musulmanilor.

Din cauza noii evoluţii a evenimentelor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ţinut un consiliu militar de urgenţă pentru a revedea situaţia şi a schimba opinii cu conducătorii armatei. Într-adevăr, unii musulmani se temeau de această luptă oribilă şi curajul lor începea să slăbească.

În acest sens, Allah spune:

"La fel, în numele Adevărului te-a scos Domnul tău din casa ta, cu toate că o parte dintre dreptcredincioşi nu erau doritori.

Ei se certau cu tine în legătură cu Adevărul, după ce el devenise limpede, ca şi când ar fi fost duşi la moarte şi chiar ar fi văzut-o..." [8:5,6].

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a informat oamenii de gravitatea situaţiei şi le-a cerut sfatul. Abu Bakr a fost primul care a luat cuvântul şi l-a asigurat pe Profet că se va supune necondiţionat poruncilor lui. 'Omar a fost următorul care s-a ridicat şi a susţinut punctul de vedere exprimat de nobilul său prieten. Atunci, Al-Miqdad bin 'Amr s-a ridicat şi a spus: "O, Mesager al lui Allah! Înaintează pe calea pe care te conduce Allah, fiindcă noi suntem cu tine. Noi nu vom spune aşa cum i-au spus copii lui Israel lui Moise: "Tu şi Domnul tău mergeţi şi luptaţi, căci noi vom rămâne pe loc". Noi vom spune: "Tu şi Domnul tău mergeţi şi luptaţi, căci noi vom lupta alături de tine". Pe Allah! Dacă ne-ai duce chiar şi la Bark Al-Ghimad[1], noi vom lupta cu hotărâre împotriva apărătorilor săi până la victoria ta".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a mulţumit şi

[1] Bark Al-Ghimad este o zonă plină de primejdii şi pericole. Termenul este folosit adesea în expresii pentru a desemna un loc în care oricine pătrunde este sortit pieirii.

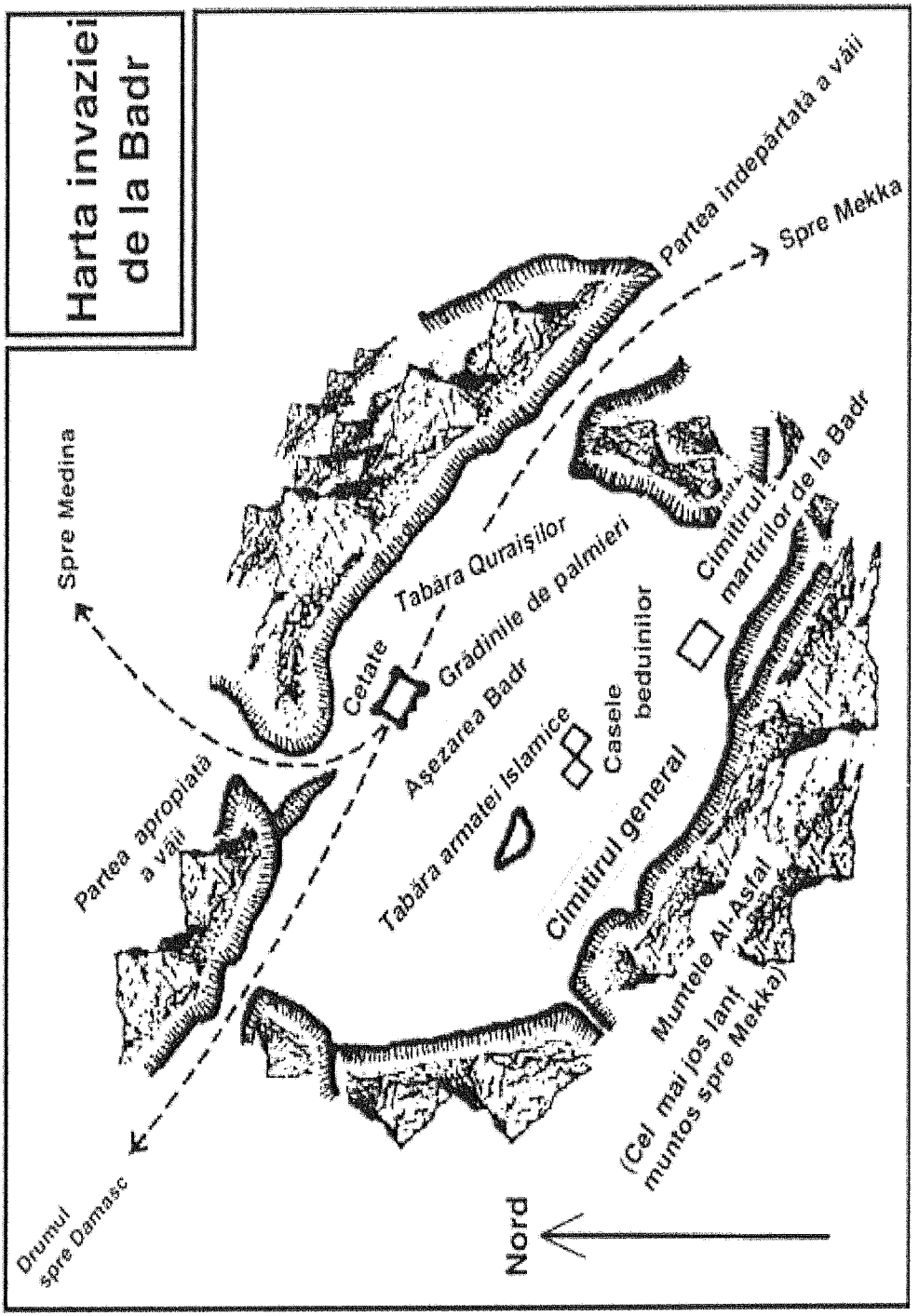
l-a binecuvântat.

Cele trei căpetenii care au vorbit făceau parte din grupul emigranților şi reprezentau doar o secțiune minoră a armatei. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - voia de asemenea să audă şi opinia "ajutoarelor", fiindcă ei reprezentau majoritatea şi aştepta ca ei să aducă partea cea mai însemnată în activitățile de război. În plus, clauzele jurământului de la Al-'Aqaba nu-i obligau să lupte în afara teritoriului lor.

Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Sfătuieşte-mă, popor al meu!", referindu-se în special la "ajutoare". Auzind acest lucru, Sa'd bin Mu'ad s-a ridicat şi a spus: "Pe Allah, simt că vrei ca noi (n.t. "ajutoarele") să vorbim". Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns sincer: "O, da!" Sa'd a spus: "O, Profet al lui Allah! Noi credem în tine şi suntem martori la milostivirea pe care ai adus-o în fața noastră şi declarăm răspicat că tu ai adus Adevărul. Noi depunem în fața ta un jurământ ferm de supunere şi sacrificiu. Îți vom asculta cu bucurie orice poruncă şi, pe Allah, care te-a trimis cu Adevărul, dacă în fața noastră ar fi o mare şi tu ai intra în ea, noi te-am urma fără să stăm pe gânduri şi nici unul dintre noi nu va rămâne în urmă. Nu ne opunem ideii unei lupte cu dușmanul. Avem experiență în război şi te poți bizui pe noi în luptă. Sperăm că Allah îți va arăta prin intermediul nostru acele fapte de curaj care sunt pe placul ochilor tăi. Te rugăm să ne conduci pe câmpul de luptă în Numele lui Allah".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost impresionat de fidelitatea şi spiritul de sacrificiu de care tovarăşii lui au dat dovadă în acest moment critic din viața lor. Atunci el le-a spus: "Înaintați şi bucurați-vă căci Allah mi-a promis fie calea profitabilă de a captura prada, fie lupta împotriva politeiştilor pentru cauza Lui. Pe Allah, parcă în clipa asta îi văd pe dușmani zăcând la pământ".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi tovarăşul său de peşteră, Abu Bakr, au început cercetările în imediata apropiere a Badr-ului şi au reuşit să localizeze tabăra Quraişilor. Ei au dat peste un beduin bătrân pe care l-au iscodit şi au reuşit să afle de la el localizarea precisă a armatei politeiste. În după-amiaza aceleaşi zile, el a trimis trei şefi emigranți, Ali bin Abu Talib, Az-Zubair bin Al-'Auuam şi Sa'd bin Abu Uaqqas să iscodească în legătură cu mişcările dușmanului. Ei au văzut doi oameni scoțând apă pentru armata mekkană. Când i-au cercetat, aceştia au

Harta invaziei de la Badr
Spre Medina
Partea îndepărtată a văii
Spre Mekka
Tabăra Quraișilor
Grădinile de palmieri
Cetate
Așezarea Badr
Tabăra armatei islamice
Casele beduinilor
Cimitirul martirilor de la Badr
Partea apropiată a văii
Cimitirul general
Muntele Al-Asfal
(Cel mai jos lanț muntos spre Mekka)
Drumul spre Damasc
Nord

recunoscut că erau sacagii ce lucrau pentru quraişi. Acest răspuns însă nu i-a mulţumit pe unii musulmani şi ei i-au bătut rău pe cei doi băieţi pentru a afla un răspuns referitor la caravana încărcată cu bogăţii, chiar dacă acesta nu era adevărat. Cei doi băieţi au mințit atunci şi astfel au fost eliberaţi. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost furios pe oamenii aceia şi i-a mustrat, spunându-le: "Când au spus adevărul i-aţi bătut, iar când au mințit le-aţi dat drumul!" El s-a adresat apoi celor doi băieţi şi, după ce a discutat puţin cu ei, a aflat o mulţime de lucruri despre duşman: numărul soldaţilor, localizarea exactă a acestora şi chiar numele unor notabili de-ai lor. După aceea, s-a întors la musulmani şi le-a spus: "Ascultaţi, quraişii v-au trimis vieţile lor cele mai preţioase".

În acea noapte a plouat în ambele tabere. Pentru politeişti acest lucru a împiedicat înaintarea, în timp ce pentru musulmani a fost o binecuvântare, i-a curăţat şi îndepărtat de pe ei murdăria Satanei. Allah a trimis ploaia pentru a le întări inima şi trupul. Ei au înaintat puţin şi şi-au aşezat tabăra pe malul mai îndepărtat al văii. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a oprit la cel mai apropiat izvor din Badr. Al-Hubab bin Munzir l-a întrebat: "Allah te-a inspirat să alegi chiar acest loc sau este o stratagemă de război şi un rezultat al sfatului?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns: "Este stratagemă de război şi rezultat al sfatului". Al-Hubaba a spus: "Acest loc nu este potrivit. Să mergem şi să întindem tabăra lângă cel mai apropiat puţ de apă, să facem un bazin sau rezervor plin de apă şi apoi să distrugem toate celelalte puţuri, ca ei să rămână fără apă". Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a aprobat planul şi a acceptat să-l pună în aplicare, ceea ce au şi făcut la miezul nopţii.

Sa'd bin Mu'ad a sugerat să fie construit un loc anume pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Acesta va funcţiona ca şi cartier general pentru armata musulmană şi va trebui să acorde o protecţie rezonabilă pentru conducător. Sa'd şi-a argumentat propunerea, spunând că, dacă ar ieşi victorioşi, atunci totul ar fi mulţumitor. În caz de înfrângere, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu ar fi rănit şi s-ar putea întoarce la Medina unde existau mai mulţi oameni care-l iubeau şi care i-ar fi sărit în ajutor dacă ar fi ştiut că se află într-o situaţie dificilă. Aşadar, Profetul îşi va putea relua munca, se va putea sfătui cu ei şi ei vor lupta oricând cu el pentru cauza lui Allah.

A mai fost ales un corp de pază dintre "ajutoare" sub comanda aceluiaşi om, Sa'd bin Mu'ad, pentru a-l apăra pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în cartierul său general.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a petrecut întreaga noapte dinaintea zilei bătăliei în rugăciune şi implorare. Armata musulmană, obosită de lungul lor marş, s-a bucurat de un somn adânc şi odihnitor, semn al unei favori divine şi al stării de linişte a minţilor lor.

"[Aduceţi-vă aminte] când El v-a învăluit pe voi cu un somn, ca o pavăză din partea Sa, şi a pogorât asupra voastră din cer apă, ca să vă curăţească pe voi cu ea şi să îndepărteze de la voi murdăria lui Şeitan şi să vă întărească inimile şi să vă statornicească picioarele cu ea" [8:11].

Aceasta s-a întâmplat în noaptea de vineri, 17 Ramadan, anul 2 d.H.

Dimineaţa, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a adunat oamenii la rugăciune şi apoi i-a îndemnat să lupte pe calea lui Allah. Când soarele a răsărit peste deşert, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a adunat mica armată şi, arătând cu o săgeată pe care o ţinea în mână, a aranjat rândurile.

Pe de altă parte, quraişii şi-au poziţionat forţele la Al-'Uduat Al-Qusua vis-a-vis de liniile musulmane. Câţiva dintre ei s-au apropiat provocator să scoată apă din puţurile Badr-ului, dar au fost omorâţi cu toţii, mai puţin Hakim bin Hizam, care mai târziu a devenit un musulman devotat. Într-o încercare de recunoaştere a forţelor musulmane, 'Omair bin Uahab Al-Jumahi a făcut o incursiune de cercetare şi a prezentat un raport, spunând că armata musulmană număra cam 300 de oameni dispuşi să lupte până la ultimul. Într-o altă misiune de recunoaştere, el a ajuns la concluzia că nu aveau forţe de rezervă şi nu erau pregătite nici ambuscade. El a înţeles că musulmanii aveau prea mult curaj pentru a se preda şi erau prea hotărâţi să-şi ducă la îndeplinire îndatoririle militare pentru a se retrage. Acest raport, precum şi relaţiile de rudenie ce uneau cele două părţi beligerante au slăbit dorinţa de luptă a unora dintre quraişi. Pentru a contracara această opoziţie bazată pe logică şi sfătuit de un rival de-al lui, 'Utba bin Rabi'a, şi de alţii, Abu Jahl a iniţiat o anticampanie, căutând să se răzbune pe adepţii lui Muhammed pentru quraişii omorâţi la Nakhla. În acest fel, el a reuşit să împiedice forţele inamice şi să manipuleze oamenii pentru a accepta doar opiniile sale ticăloase.

Când cele două grupări s-au apropiat atât de mult, încât se puteau vedea reciproc, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început să-l implore pe Allah: "O, Allah! Încrezuţii şi disprețuitorii de quraişi Te sfidează deja şi îl hulesc pe Mesagerul Tău. O, Allah! Aştept victoria pe care Tu mi-ai promis-o. Te implor, Allah, să-i învingi (pe duşmani)".

El a mai dat ordine stricte ca oamenii lui să nu înceapă lupta până ce nu le dădea ultimul semnal. El le-a recomandat să-şi folosească săgeţile cu economie[1] şi să nu folosească săbiile decât dacă duşmanul se apropia prea mult.[2]

Abu Jahl s-a rugat şi el pentru victorie, spunând: "Doamne al nostru, care dintre grupări a avut mai puțină bunătate față de rudele ei şi ne-a adus ceea ce noi nu cunoaştem, pe aceea s-o distrugi mâine". Ei erau încrezători că numărul lor mai mare, echipamentul şi experiența vor fi decisive. Nobilul Coran, într-un joc de cuvinte, le-a spus că decizia fusese luată, la fel şi victoria - dar nu în sensul în care speraseră ei:

"De veți cere biruința [lui Allah], v-a şi venit biruința [Lui], dar de veți înceta, e mai bine pentru voi. Însă dacă vă veți întoarce, ne vom întoarce şi Noi şi nu vă va fi de folos oastea voastră întru nimic, chiar de va fi [şi mai] numeroasă, căci Allah este cu dreptcredincioşii." [8:19]

Primul necredincios care a deschis focul în bătălie şi a devenit prima victimă a fost Al-Asuad bin 'Abdul Asad Al-Makhzumi, un idolatru fioros şi cu fire răutăcioasă. El a păşit înainte, jurând că va bea din bazinul de apă al musulmanilor, altfel îl va distruge sau va muri pentru asta. El s-a angajat în luptă cu Hamza bin 'Abdul Muttalib, care l-a rănit la picior cu sabia, apoi i-a aplicat încă o lovitură care l-a terminat, după care l-a împins în bazin.

Bătălia, de fapt, începuse. Apărat de armuri şi scuturi, 'Utba bin Rabi'a a păşit înainte încadrat de fratele său, Şaiba, şi de fiul său, Al-Ualid bin 'Utba, din rândurile quraişilor, şi au început să arunce blesteme asupra musulmanilor. Trei tineri dintre "ajutoare" au ieşit înaintea lor: 'Auf şi Mu'uuad, fiii lui Harith, şi 'Abdullah bin Rauaha, dar mekkanii au urlat că nu aveau nimic de a face cu ei. Ei voiau capetele verilor lor. Auzind aceasta, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a cerut lui 'Ubaida bin Al-Harith, lui Hamza, unchiul său, şi vărului său, 'Ali - Allah să fie mulțumit de el! - să înainteze în luptă. Cele trei dueluri au fost scurte.

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/568.
[2] Abu Da'ud, 2/13.

Hamza l-a ucis pe Şaiba, în timp ce 'Ali l-a ucis pe Al-Ualid.[2] 'Ubaida a fost rănit grav, dar, înainte ca el să cadă, Hamza a năvălit peste 'Utba şi, cu o lovitură de sabie, i-a tăiat capul. 'Ali şi Hamza l-au adus pe 'Ubaida înapoi cu piciorul tăiat. El a murit după patru-cinci zile de o boală a canalului biliar.

'Ali a crezut cu convingere că Allah a revelat următorul verset pentru ei: *"Aceştia doi sunt vrăjmaşi care se ceartă asupra Domnului lor..."* [22:19].

Duelul a fost urmat de alte câteva dueluri, dar mekkanii au suferit înfrângeri groaznice în toate luptele şi câţiva dintre cei mai preţioşi oameni ai lor au pierdut. Ei erau prea exasperaţi şi furioşi şi s-au năpustit asupra musulmanilor pentru a-i lichida odată pentru totdeauna. După ce l-au implorat pe Domnul lor şi l-au cerut ajutorul, musulmanii au rămas pe poziţii şi au aplicat un plan defensiv de război care a avut succes şi a cauzat pierderi importante atacatorilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - se ruga lui Allah insistent şi fără încetare atât ziua, cât şi noaptea pentru a veni în ajutorul lor.

Când fioroasa ciocnire s-a dezlănţuit, el a început iarăşi să-L implore pe Domnul său, spunând: "O, Allah! Dacă acest grup de musulmani va fi înfrânt astăzi, Tu nu vei mai fi lăudat".

El a continuat să-L strige pe Domnul său, întinzându-şi mâinile cu faţa spre Al-Qibla, până când mantia i-a căzut de pe umeri. Atunci, Abu Bakr a venit, a ridicat mantia şi i-a pus-o înapoi pe umeri, spunând: "O, Profet al lui Allah, ai strigat destul după Domnul tău. Cu siguranţă, El va îndeplini ce ţi-a promis".

Tot atunci a venit răspunsul de la Allah, Care şi-a trimis îngerii din ceruri pentru a-i ajuta şi sprijini pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi pe companionii săi. Nobilul Coran atrage atenţia:

"..."Eu sunt cu voi! Întăriţi-i, aşadar, pe cei care cred! Ei vor arunca spaimă în inimile celor care nu cred!..." [8:12]

Allah Atotputernicul a mai inspirat un alt mesaj Trimisului Său, spunând:

"Eu voi să vă vin în ajutor cu o mie de îngeri, rânduiţi unul după altul!" [8:9]

În spalierul său, Profetul a aţipit puţin şi apoi şi-a ridicat capul cu

---

[1] Mişkat Al-Masabih, 2/343.

bucurie, strigând: "O, Abu Bakr! Veşti luminate ți-aduc! Victoria lui Allah se apropie. Jur pe Allah, că îl văd pe Gavriil pe iapa lui, într-un nor gros de nisip".

Apoi, el a sărit în sus de bucurie, strigând:

"Dar mulțimea lor va fi înfrântă şi ei vor întoarce spatele [fugind]" [54:45]

La insistența îngerului Gavriil, Profetul a luat o mână de pietriş, a aruncat-o spre duşman şi a spus: "Ceața să le cuprindă fețele!" De îndată ce a aruncat praful, o furtună violentă de nisip a izbucnit ca un furnal în ochii duşmanilor. Cu privire la aceasta, Allah spune:

"Şi când tu ai aruncat [un pumn de țărână], nu tu l-ai aruncat, ci Allah l-a aruncat..." [8:17]

Doar atunci, Profetul a dat ordin ca armata lui să contraatace. El comanda armata, inspira încredere oamenilor lui şi îi îndemna să lupte cu bărbăție de dragul Domnului lor, recitând versetele lui Allah:

"Şi grăbiți-vă spre iertarea Domnului vostru şi spre Raiul cel întins cât cerurile şi pământul,..." [3:133].

Spiritul pe care l-a inspirat oamenilor lui a fost oglindit limpede de curajul lui 'Omair, un băiat de şaisprezece ani, care a aruncat nişte curmale pe care le mânca, strigând: "Durează prea mult să mănânc aceste curmale şi ele mă împiedică să ajung în Paradis".

Spunând aceste cuvinte, s-a aruncat în vâltoarea luptei şi a murit luptând cu vitejie. În timpul luptei, musulmanii şi-au demonstrat curajul, credința adâncă şi supunerea desăvârşită față de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Armata credincioşilor a fost purtată înainte de forța entuziasmului, care lipsea războinicilor mekkani cu inima îndoită. Un număr mare de politeişti a fost ucis, iar alții au fost grav răniți. Şi nu e de mirare! Purtătorii Adevărului au primit imediat ajutor de la Domnul lor, care le-a trimis ființe supranaturale (îngeri) care să-i sprijine pentru a înfrânge forțele răului. Relatările vorbesc elocvent despre faptul că îngerii au apărut în ziua aceea şi au luptat de partea musulmanilor.

Ibn 'Abbas a spus: "În ziua aceea un musulman urmărea un necredincios şi a auzit deasupra capului său o pocnitură de bici şi vocea unui călăreț, spunând: "Mergi înainte, Haizum". El s-a uitat la politeistul care era căzut la pământ în spatele lui. "Ajutorul" a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi i-a povestit această

întâmplare. Profetul a răspuns: "Ai spus adevărul. Acesta a fost un ajutor din al treilea cer".[1]

Unul dintre "ajutoare" l-a prins pe 'Abbas bin 'Abdul Muttalib, care a spus: "O, Mesager al lui Allah! Jur pe Allah, că nu acest om m-a prins. Am fost capturat de un om chel şi cu o faţă nespus de frumoasă care călărea pe un cal fără păr. Nu-l văd aici printre oameni". "Ajutorul" a intervenit: "Eu l-am prins, O, Mesager al lui Allah!" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns: "Stai liniştit, Allah Atotputernicul te-a întărit cu ajutorul unui înger nobil".

Iblis (Satana), care s-a arătat sub înfăţişarea lui Suraqa bin Malik bin Ju'şam Al-Mudlaji, când a văzut că îngerii lucrau în favoarea musulmanilor, iar quraişii pierdeau rapid teren pe câmpul de bătaie, s-a retras rapid, în ciuda rugăminţilor politeiştilor de a rămâne cu ei. A spus: "Eu văd ceea ce voi nu vedeţi şi mă tem de Allah, căci El are pedeapsa cea mai dureroasă". Apoi a fugit şi s-a aruncat în mare.

Rândurile politeiştilor au început să cedeze şi confuzia s-a instalat printre ei. Musulmanii i-au urmărit cu înfocare în timp ce ei băteau în retragere, ucigând sau luând prizonieri tot ce le cădea la îndemână. În curând, retragerea s-a transformat într-o fugă dezonorantă şi ei au fugit în grabă, aruncându-şi armurile, abandonând animalele de povară, tabăra şi echipamentele.

Când a văzut cursul negativ al bătăliei, marele tiran Abu Jahl a încercat să oprească valul copleşitor al victoriei islamice, încurajându-i pe politeişti în toate felurile posibile, conjurându-i la Al-Lat şi 'Uzza şi toate simbolurile păgânismului, să devină fermi pe poziţii şi să revină împotriva musulmanilor, dar fără nici un rezultat. Moralul lor era deja la pământ şi rândurile lor au fost rupte. Atunci a început el să-şi dea seama de realitatea aroganţei şi atitudinii sale disprețuitoare. N-a mai rămas nimeni în jurul lui, cu excepţia unei bande de politeişti condamnaţi, a căror rezistenţă a fost de asemenea înfrântă de un val islamic, caracterizat de curajul bazat pe credinţă. Abu Jahl a fost părăsit şi lăsat singur cu calul său, aşteptându-şi moartea în mâinile a doi flăcăi curajoşi dintre "ajutoare".

În acest sens, 'Abdur Rahman bin 'Auf a relatat următoarea povestire interesantă: "Eram în mijlocul bătăliei când doi tineri, în aparenţă neexperimentaţi în arta războiului, au apărut - unul în dreapta şi celălalt în

[1] Sahih Muslim, 2/93.

stânga. Unul dintre ei a vorbit cu o voce şoptită, cerându-mi să i-l arăt pe Abu Jahl. L-am întrebat ce intenție avea, iar el mi-a răspuns că avea o puternică dorință de a se angaja cu el în luptă, până când unul dintre ei era ucis. Pentru mine era ceva incredibil. M-am întors spre stânga şi celălalt a spus ceva asemănător. Am cedat la rugămințile lor sincere şi am arătat direct spre ținta lor. Ei s-au îndreptat cu iuțeală spre locul acela şi, fără nici o ezitare, l-au lovit simultan cu săbiile lor şi l-au ucis. Apoi s-au întors la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, fiecare pretinzând că-l ucisese pe Abu Jahl de unul singur, fără ajutorul celuilalt. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a întrebat dacă şi-au şters săbiile de sânge şi ei au răspuns că nu. Atunci, el a examinat ambele săbii şi i-a asigurat că îl uciseseră împreună. Când bătălia a luat sfârşit, prăzile lui Abu Jahl au fost date lui Mu'ad bin 'Amr bin Al-Jumu, deoarece celălalt, Mu'auuad bin Al-'Afra[1], a fost ucis mai târziu, în cursul aceleiaşi bătălii. La finalul luptei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a vrut să-l caute pe acest aprig dușman al islamului, Abu Jahl. 'Abdullah bin Mas'ud l-a găsit în pragul morții, dându-şi ultima suflare. El şi-a pus piciorul pe gâtul lui şi i s-a adresat: "Ai văzut cum te-a dezonorat Allah?" Dușmanul islamului a răspuns încă sfidător: "Nu sunt dezonorat. Nu sunt altceva decât un om ucis pe câmpul de luptă de propriul său popor". Apoi a întrebat: "Cine a câştigat lupta?" Ibn Ma'sud a răspuns: "Allah şi Mesagerul Său". Abu Jahl a spus atunci cu inima plină de ciudă: "Ai ales să urmezi potecile cele mai dificile, păstorule!" Ibn Mas'ud era un păstor care lucra pentru aristocrații mekkani. Atunci, Ibn Mas'ud i-a tăiat capul şi i l-a dus Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Acesta, când l-a văzut, a început să-l slăvească pe Allah:

"Allah este Mai Mare, lăudat fie Allah, care Şi-a ținut promisiunea, l-a sprijinit pe slujitorul Lui şi l-a învins singur pe dușmani". După aceea a mers să arunce o privire asupra leşului şi i-a spus: "Acesta este faraonul acestei națiuni".

Prezentăm în continuare câteva fapte ce dovedesc devotamentul musulmanilor:

1. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a sfătuit însoțitorii să cruțe viețile celor din neamul Haşim care-i însoțiseră fără voia lor pe politeişti la Badr, deoarece se temeau de judecata poporului lor.

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/444, 2/568; Mişkat Al-Masabih, 2/352.

Printre ei, el i-a menționat pe Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalib și Abu Bukhtari bin Hișam. El a poruncit musulmanilor să-i prindă, dar să nu-i ucidă. Abu Huzaifa bin 'Utba a fost foarte surprins și a comentat, astfel: "Ne ucidem tații, copiii, frații și membrii clanurilor noastre și să-l cruțăm pe Al-'Abbas? Pe Allah! Dacă-l văd, îl voi lovi fără nici o îndoială cu sabia". Auzind aceste vorbe, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a spus lui 'Omar bin Al-Khattab: "Este cinstit ca fața unchiului Mesagerului să fie lovită de sabie?" 'Omar s-a indignat și a amenințat să-l ucidă pe Abu Huzaifa. Acesta din urmă a povestit mai târziu că-l apucase o frică îngrozitoare și a simțit că numai martiriul îl mai putea ispăși pentru greșeala lui. El a fost de fapt ucis mai târziu, în timpul evenimentelor de la Al-Yamama.

2. Abu Al-Bukhtari bin Hișam făcuse deja tot ce-i stătea în putință pentru a-și împiedica oamenii, pe mekkani, să comită vreun act de nebunie împotriva Profetului în timp ce acesta se afla încă la Mekka. El nici nu-l rănise și nici nu se știe să fii pronunțat vreo jignire la adresa Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a făcut de asemenea parte dintre cei care au încercat să anuleze alianța de boicot împotriva celor din neamul Haşim și din neamul 'Abdul Muttalib.

În bătălia de la Badr el a hotărât să lupte până la capăt dacă nu era cruțat compatriotul lui. Al-Mujdhir bin Ziiad Al-Balui, cu care el se angajase în luptă, a răspuns că al doilea nu era inclus în recomandarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Lupta a continuat și s-a încheiat cu moartea lui Al-Bukhtari.

3. 'Abdur Rahman bin 'Auf și Omaiia bin Khalaf fuseseră prieteni apropiați de-a lungul erei preislamice. Când bătălia s-a încheiat, 'Abdur Rahman i-a văzut pe Omaiia și pe fiul său printre prizonieri. El a aruncat armura pe care o avea ca pradă de război și a mers împreună cu ei. Bilal, cel care chema la rugăciune în numele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, l-a văzut pe Omaiia și atunci toate torturile la care fusese supus în mâinile acestui om i-au revenit în minte și el a jurat că se va răzbuna pe Omaiia. 'Abdur-Rahman a încercat să slăbească tensiunea și să rezolve într-un mod amical situația jenantă, însă fără succes. Musulmanii s-au adunat în jurul lor și l-au lovit cu săbiile pe fiul lui Omaiia. În acest moment, 'Abdur Rahman i-a strigat vechiului său prieten să fugă pentru a-și salva viața, dar el a fost atacat cu săbiile de alți oameni și a fost omorât.

Complet neajutorat şi resemnat, 'Abdur Rahman a spus: "Allah să aibă milă de Bilal, fiindcă m-a privat de prăzile mele şi am fost lovit de moartea celor doi prizonieri ai mei".

4. La nivel moral, bătălia de la Badr a reprezentat un conflict inevitabil între forţele binelui şi cele ale răului. În acest context, 'Omar bin Al-Khattab n-a cruţat viaţa nici unui politeist, nici chiar pe a unchiului său din partea mamei, Al-'As bin Hişam bin Al-Mughira.

5. Abu Bakr a strigat la fiul său, 'Abdur Rahman, care era încă politeist şi se lupta cu ei: "Unde este averea mea, băiat nerecunoscător?" Fiul a răspuns că se dusese pe apa sâmbetei.

6. Când bătălia s-a încheiat, musulmanii au reţinut prizonieri pe unii dintre politeişti. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a privit în faţă pe şeful gărzilor sale, Sa'd bin Mu'ad - Allah să fie mulţumit de el!, şi a înţeles că ura ideea de a-i lua prizonieri pe duşmani. Sa'd a confirmat spusele Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi a adăugat că aceasta era prima victorie a musulmanilor împotriva forţelor politeiste şi că mai degrabă ar fi preferat să-i măcelărească decât să le cruţe vieţile.

7. În ziua bătăliei de la Badr, sabia lui 'Ukaşa bin Mihsan Al-Asdi s-a frânt şi atunci Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a dat un buştean de lemn pe care l-a scuturat şi s-a transformat imediat într-o sabie lungă, albă şi puternică. 'Ukaşa a folosit această sabie în majoritatea războaielor islamice, până la moartea sa, survenită în timpul războaielor de apostazie.

8. Când activităţile războinice s-au încheiat, Mus'ab bin 'Umair Al-'Abdari l-a văzut pe fratele său, politeist încă, încătuşat de un "ajutor". Mus'ab l-a sfătuit pe acesta din urmă să strângă nodul legăturii, fiindcă mama prizonierului era suficient de înstărită pentru a-şi răscumpăra fiul. Abu 'Aziz, fratele lui Mus'ab, a încercat să apeleze la el, în virtutea legăturii de familie, dar acesta din urmă a răspuns ferm că "ajutorul" era mai îndreptăţit la fraternitate decât el.

9. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit ca leşurile politeiştilor să fie aruncate într-un puţ gol, Abu Huzaifa bin 'Utba a privit cu tristeţe la tatăl său mort care luptase de partea politeiştilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a observat acest lucru şi l-a întrebat la ce se gândea. Huzaifa a spus că nu

avea nici cea mai mică îndoială că tatăl său îşi meritase soarta, dar a adăugat că ar fi dorit ca acesta să fi fost condus pe calea lui Allah şi de aceea era trist. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a şoptit la ureche cuvinte de alinare.

Pentru politeişti, bătălia s-a finalizat, după cum am menţionat anterior, printr-o fugă ruşinoasă, iar pentru musulmani, printr-o victorie evidentă. Paisprezece musulmani au fost ucişi: şase erau dintre emigranţi, iar ceilalţi opt dintre "ajutoare". Politeiştii au declarat pierderi grele, şaptezeci de persoane fiind ucise şi cam tot atâtea luate prizoniere. Mulţi dintre oamenii însemnaţi din Mekka şi câţiva dintre duşmanii aprigi ai lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - se aflau printre cei ucişi. Primul dintre aceştia era Abu Jahl.

În a treia zi, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a mers să se uite la politeiştii ucişi şi a spus: "Ce trib duşmănos v-aţi dovedit a fi faţă de Profetul vostru, voi m-aţi hulit în timp ce alţii m-au crezut; voi m-aţi părăsit, iar ceilalţi m-au sprijinit; voi m-aţi alungat, în vreme ce ceilalţi m-au adăpostit".

El s-a aplecat peste trupurile celor douăzeci şi patru de căpetenii quraişe ce fuseseră aruncate într-unul din puţuri şi a început să-i strige pe numele lor şi pe numele părinţilor lor, spunând: "N-ar fi fost mult mai bine pentru voi dacă l-aţi fi ascultat pe Allah şi pe Mesagerul Său? Aveţi grijă, am aflat că promisiunea Domnului nostru se îndeplineşte. Aţi aflat şi voi că promisiunile Domnului vostru se împlinesc?" Auzind acestea, 'Omar bin Al-Khattab a spus: "O, Mesager al lui Allah! De ce vorbeşti cu trupuri neînsufleţite?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns: "Jur pe Cel în ale Cărui Mâini se află sufletul lui Muhammed! Nici tu nu auzi mai bine decât ei ceea ce spun eu".

Reacţie la Mekka

După ce au primit o lecţie dură şi au suferit o grea înfrângere, politeiştii au fugit într-o mare dezordine spre văile şi colinele ce dădeau spre Mekka, speriaţi şi prea ruşinaţi ca să dea ochii cu oamenii lor.

Ibn Ishaq a relatat că primul care a adus veştile rele a fost Al-Haisaman bin 'Abdullah Al-Khuza'i. El le-a povestit cum au fost omorâţi notabilii lor. La început, oamenii de acolo nu l-au crezut şi s-au gândit că

înnebunise, dar curând vestea a fost confirmată şi întreaga scenă mekkană a fost copleşită de o stare de incredibilă consternare. Abu Sufian bin Al-Harith i-a povestit detaliat lui Abu Lahab despre masacru şi despre fuga lor ruşinoasă, subliniind rolul pe care-l avuseseră îngerii la grăbirea tragicului lor sfârşit. Abu Lahab nu s-a putut abţine şi şi-a manifestat resentimentele, bătându-l şi insultându-l pe Abu Rafi', un musulman, care era rezervat asupra convertirii sale, pentru că a insistat asupra rolului îngerilor. O femeie musulmană, Umm Al-Fadl, foarte supărată de comportarea necugetată a lui Abu Lahab, l-a lovit cu un lemn şi i-a crăpat capul. Şapte zile mai târziu el a murit de o infecţie ciudată şi timp de trei zile a fost lăsat neîngropat. Totuşi, fiii lui, de frica zvonurilor ruşinoase, l-au cărat într-o groapă şi de la distanţă au aruncat pietre şi nisip peste el.

Înfrângerea a constituit o mare ruşine şi mâhnire pentru mekkani. Aproape în fiecare casă se vărsau lacrimi tăcute pentru cei morţi şi pentru prizonieri. Ei au fost foarte umiliţi şi însetaţi de răzbunare. Plânsul şi jelitul au fost declarate strict interzise, pentru ca musulmanii să nu se poată bucura de durerea lor.

Medina primeşte vestea victoriei

Doi soli, 'Abdullah bin Rauaha şi Zaid bin Haritha, au fost trimişi la Medina, pentru a duce musulmanilor de acolo vestea cea bună, a victoriei.

Structura ideologică şi multi-etnică din Medina s-a manifestat prin diferite reacţii. Unii evrei şi ipocriţi au răspândit zvonuri false, precum că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - fusese ucis, şi au încercat să impună falsa lor presupunere că Zaid bin Haritsa călărea pe Al-Qasua', cămila Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! De cum au ajuns, cei doi mesageri au împărtăşit musulmanilor vestea fericită a victoriei şi au furnizat informaţii detaliate despre cursul evenimentelor pentru a întări sentimentul de siguranţă în inimile musulmanilor neliniştiţi, dar acum bucuroşi. Ei au început de îndată să invoce Numele lui Allah şi să-i aducă laude din toată inima. Căpeteniile lor au ieşit în afara oraşului pentru a-l aştepta şi întâmpina pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - pe drumul ce ducea la Badr.

Usama bin Zaid a relatat că ei primiseră vestea victoriei la scurt timp după ce Ruqaiia, fiica Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l

miluiască! - şi soție a lui 'Uthman bin 'Affan, fusese înmormântată. Ea fusese grav bolnavă şi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îl rugase pe 'Uthman să rămână în Medina şi să aibă grijă de ea.

Înainte de a părăsi câmpul de luptă, între războinicii musulmani au apărut certuri legate de împărțirea prăzilor de război, întrucât regula referitoare la distribuirea acestora nu fusese încă revelată. Când diferendele s-au adâncit, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a suspendat orice soluție până când i-a fost trimisă Revelația.

'Ubada bin As-Samit a spus: "Am plecat cu Mesagerul lui Allah şi am asistat împreună cu el la bătălia de la Badr."

Lupta a început şi Allah Atotputernicul l-a înfrânt pe duşman. Unii dintre musulmani i-au căutat şi i-au urmărit pe duşmani, alții adunau prăzile din tabăra inamică, iar ceilalți îl păzeau pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi erau pregătiți pentru orice eveniment neprevăzut sau atac surpriză. Când s-a înnoptat şi musulmanii s-au adunat la un loc, cei care adunaseră prada au spus: "Noi am adunat-o, aşa că nimeni altcineva nu mai are dreptul la ea". Cei care i-au urmărit pe duşmani au spus: "N-aveți mai multe drepturi decât noi! Noi i-am ținut pe duşmani la distanță şi apoi i-am învins." Iar cei care îl păziseră pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască- aveau pretenții asemănătoare asupra prăzii.

Atunci a fost revelat versetul coranic, ce spunea:

"Ei te întreabă despre prăzi. Spune: "Prăzile sunt ale lui Allah şi ale Trimisului!" Şi fiți cu frică de Allah, fiți cu pace între voi şi fiți cu supunere față de Allah şi față de Trimisul Său, dacă sunteți credincioşi!" [8:1].

Pe drumul de întoarcere la Medina, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a oprit lângă o dună mare de nisip şi a împărțit prăzile în mod egal între luptători, după ce el a luat o cincime. Când au ajuns la As-Safra', el a poruncit ca doi dintre prizonieri să fie uciși. Aceştia erau An-Nadr bin Al-Harith şi 'Uqba bin Abu Muait, deoarece îi persecutaseră pe musulmani la Mekka şi resimțeau o ură neîmpăcată față de Allah şi Mesagerul Său. Pe scurt, folosind terminologia modernă, ei erau criminali de război, iar execuția lor a reprezentat o lecție dureroasă pentru asupritori. 'Uqba a trecut peste mândria lui şi a strigat: "Cine va avea grijă de copiii mei, O, Mesager al lui Allah?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns: "Focul Iadului."[1] 'Uqba nu-şi mai amintea de ziua în

[1] Sunan Abu Da'ud cu 'Aunul-Ma'bud, 3/112

care aruncase măruntaiele de oaie pe capul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, în timp ce acesta se prosterna în rugăciune, iar Fatima venise şi-l curăţase. Tot el îl strânsese cu pelerina sa de gât pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi l-ar fi omorât dacă nu intervenea Abu Bakr să-l elibereze. Capetele ambilor criminali au fost tăiate de către 'Ali bin Abu Talib.

Armata musulmană a fost întâmpinată la Ar-Rauha', o suburbie a Medinei, de musulmanii fericiţi care veniseră să-l felicite pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - pentru victoria pe care i-o dăruise Allah. Usaid bin Hudair, care a luat cuvântul în numele celorlalţi credincioşi adevăraţi, după ce a adus laude lui Allah, s-a scuzat că nu s-a alăturat armatei musulmane, deoarece crezuse că intenţia Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era doar de a captura o caravană de cămile. El a adăugat că n-ar fi şovăit nici o clipă dacă i-ar fi trecut prin minte că va fi un război adevărat. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a asigurat pe Usaid că îl crede.

După această victorie, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a intrat în Medina ca un om demn de încredere într-un nou domeniu, şi anume cel militar. Drept rezultat, o mulţime de oameni din Medina au îmbrăţişat islamul, ceea ce a contribuit mult la întărirea puterii şi poziţiei morale a adevăratei religii.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a îndemnat pe musulmani să-i trateze bine pe prizonieri, într-o asemenea măsură încât aceştia îşi împărţeau pâinea (cea mai valoroasă parte a hranei) cu oamenii captivi şi păstrau pentru ei curmalele.

"Prizonierii de război" au constituit o problemă ce-şi aştepta rezolvarea, fiindcă acesta era un fenomen nou în istoria islamului. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a consultat cu Abu Bakr şi 'Omar bin Al-Khattab în problema prizonierilor. Abu Bakr a sugerat că el ar trebui să ceară răscumpărare pentru ei şi a explicat, spunând: "La urma urmei, este vorba de rudele noastre şi aceşti bani ne vor ajuta să ne întărim forţele împotriva necredincioşilor sau, mai mult, Allah i-ar putea aduce la islam". Însă, după părerea lui 'Omar, prizonierii trebuiau omorâţi, întrucât "ei sunt conducători ai necredincioşilor".

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ales sugestia

lui Abu Bakr. În ziua următoare, 'Omar a venit la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi la Abu Bakr şi i-a văzut lăcrimând. El a fost foarte uimit şi i-a întrebat ce se întâmplase ca să poată plânge şi el cu ei, dacă era de plâns.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus că i-a fost revelat un verset coranic prin care li se reproşa că în loc să-i ucidă, voiau de fapt să ia răscumpărarea de pe urma prizonierilor:

"Nici un Profet nu ar fi trebuit să aibă prizonieri până [nu ar fi învins], măcelărind pe pământ. Voi voiţi bunurile acestei lumi, în vreme ce Allah voieşte [pentru voi] Lumea de Apoi, iar Allah este Puternic şi Înţelept.

De n-ar fi venit mai înainte hotărâre de la Allah, v-ar fi lovit pe voi mare pedeapsă pentru ceea ce aţi luat." [8:67-68]

Porunca divină de dinainte, suna astfel:

"...Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârşeşte..." [47:4].

Acest lucru implică existenţa permisiunii de a primi răscumpărare. Din acest motiv nu s-a aplicat nici o sancţiune. Ei au fost certaţi că au luat prizonieri înainte de a-i subjuga pe toţi necredincioşii. În afară de asta, politeişti aduşi la Medina nu erau simplii prizonieri de război, ci, mai mult, adevăraţi criminali de război, pe care orice Tribunal Militar de astăzi i-ar acţiona în justiţie pentru a-şi primi sentinţa meritată, de condamnare la moarte sau închisoare pe viaţă.

Răscumpărarea pentru prizonieri era între 1000 şi 4000 de dirhami, în funcţie de situaţia financiară a prizonierului. O altă formă de răscumpărare avea şi o dimensiune educaţională. Majoritatea mekkanilor, spre deosebire de medinezi, erau învăţaţi şi au hotărât ca orice prizonier care nu-şi putea permite răscumpărarea să primească în grija lui zece copii pe care trebuia să-i înveţe arta scrisului şi a cititului. De îndată ce copilul va fi suficient de competent, instructorul va fi eliberat. Mai mulţi prizonieri au fost eliberaţi fără răscumpărare pe motiv că nu aveau nici o leţcaie. Zeinab, fiica Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, a trimis un colier al Khadijei drept răscumpărare pentru soţul ei, Abdul-'As, cu care se căsătorise înainte de interzicerea căsătoriilor între musulmani şi cei care nu erau musulmani. Din respect pentru Khadija, Profetul a returnat colierul şi fiica lui l-a eliberat pe Abdul-'As cu condiţia ca acesta să-i permită lui Zeinab să emigreze la Medina, lucru care s-a şi întâmplat.

În captivitate se afla şi un orator priceput, Suhail bin 'Amr. 'Omar a sugerat să-i fie scoşi dinţii din faţă pentru a-l împiedica să mai vorbească, dar Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu a fost de acord cu această sugestie, pe de o parte, de teamă că tribul Quraiş se va răzbuna sub o formă sau alta, iar, pe de altă parte, de frica mâniei lui Allah în Ziua Învierii.

Un pelerin deţinut la Mekka, Sa'd bin An-Nu'man, a fost eliberat în schimbul fiului lui Abu Sufian.

BĂTĂLIA DE LA BADR ŞI CONTEXTUL EI CORANIC

"Capitolul Al-Anfal" a fost revelat cu ocazia bătăliei de la Badr, pe 17 Ramadan, anul 2 d.H. El a constituit un comentariu divin unic asupra acestei bătălii.

În contextul acestui capitol al Coranului, Allah Preaînaltul schiţează probleme importante legate de întregul proces de islamizare. Aici, Allah atrage atenţia musulmanilor asupra deficienţelor morale, încă prezente, ale caracterului lor. El voia ca ei să întemeieze o societate integră şi purificată. Le-a vorbit despre sprijinul invizibil pe care l-a trimis slujitorilor Săi ascultători, pentru a le da posibilitatea să-şi atingă nobilele lor obiective. El vrea ca musulmanii să se elibereze de orice urmă de dispreţ şi aroganţă ce s-ar mai putea strecura în sufletele lor. Dorinţa lui Allah este ca ei să se întoarcă spre El, să ceară ajutor şi să se supună Lui şi Mesagerului Său.

După aceea, El a conturat obiectivele preţioase pentru care Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - lansase acea bătălie sângeroasă şi le-a arătat meritele şi calităţile care au condus la marea victorie.

Politeiştii, ipocriţii, evreii şi prizonierii de război au fost şi ei menţionaţi, fiind îndemnaţi să se predea şi să se alăture doar Adevărului.

Problema prăzilor de război a fost rezolvată şi au fost definite clar principiile şi sarcinile fundamentale legate de acest subiect.

Au fost autorizate şi codificate condiţiile şi regulile legate de război şi pace, mai ales în această etapă avansată a acţiunii islamice. Allah a dorit ca musulmanii să urmeze etici de război diferite de cele preislamice. Musulmanii sunt meniţi să-i întreacă pe ceilalţi în etică, valori şi idealuri nobile. El vrea să întipărească în mintea oamenilor credinţa că islamul nu este doar un cod de viaţă teoretic, ci, mai ales, un set de principii practice orientate spre cultivarea minţii.

În acest context, El a stabilit principiile pe care se bazează relaţiile între state şi în interiorul acestora.

Postul de Ramadan a fost stabilit ca ritual obligatoriu începând cu anul 2 d.H., legat de datoria impusă musulmanilor de a plăti

Zakat ("dania"), pentru a uşura povara emigranţilor nevoiaşi.

O coincidenţă minunată şi frapantă a fost stabilirea 'Eid-ului de după Ramadan ("Sărbătoarea Postului") imediat după victoria de la Badr. A fost de fapt cel mai frumos spectacol la care musulmanii au luat parte. Ei ieşeau din casele lor rugându-se şi invocând Numele lui Allah, aducându-I laude cu voce tare, recunoscători pentru Mila şi Ajutorul Lui, precum şi pentru sprijinul pe care El l-a acordat, prin care forţele Adevărului au copleşit forţele răului.

"Aduceţi-vă aminte când voi eraţi puţini la număr, slabi şi oprimaţi pe pământ şi vă temeaţi să nu vă răpună oamenii, însă El v-a dat adăpost şi v-a întărit cu ajutorul Lui şi v-a îndestulat cu bunătăţi, pentru ca voi să fiţi mulţumitori!" [8:26].

ACTIVITĂȚILE MILITARE ÎN PERIOADA DINTRE BĂTĂLIILE BADR ŞI UHUD

Bătălia de la Badr a reprezentat prima ciocnire armată dintre musulmani şi quraişi. A fost de fapt o bătălie decisivă în urma căreia musulmanii au câştigat o victorie istorică, recunoscută de toți arabii şi care a dat o grea lovitură intereselor religioase şi economice ale politeiştilor. De asemenea, evreii obişnuiau să considere fiecare victorie islamică drept o lovitură grea dată entității lor economico-religioase. De când musulmanii câştigaseră marea victorie, ambele grupări ardeau de mânie:

"Vei găsi că iudeii şi cei care [îi] fac asociați [lui Allah] sunt cei mai îndârjiți în dușmănia lor față de cei care cred,..." [5:82]

Însă, ambele grupări aveau proprii lor ipocriți, care se prefăceau că sunt adepți ai islamului doar pentru a-şi salva pielea. În fruntea lor se afla 'Abdullah bin Ubai, împreună cu alaiul său. Beduinii deşertului, ce trăiau în corturi în vecinătatea Medinei şi practicau jaful şi prădăciunea ca mijloc de trai, se arătau nepăsători față de această problemă importantă, referitoare la credință şi necredință. Îngrijorarea lor era generată de teama că şi-ar putea pierde căile pervertite de subzistență în cazul în care ar apărea un stat islamic puternic, ce ar elimina asemenea practici necurate şi, de aici, rezulta ciuda pe care o nutreau, în general, împotriva islamului şi a musulmanilor, şi, în special, împotriva lui Muhammed.

Patru grupări furibunde complotau împotriva noii religii, fiecare în stilul ei: prefăcătorie față de islam, încrustată de conspirații şi acte provocatoare, în Medina; animozitate nedisimulată, impregnată de furie şi revoltă din partea evreilor; iar în Mekka, instigări deschise şi insistente de răzbunare cuplate cu intenții de mobilizare a tuturor resurselor potențiale aflate la îndemână, pentru a reduce la tăcere odată pentru totdeauna vocea islamului. Aceasta s-a materializat mai târziu într-o acțiune militară, invazia de la Uhud, care a lăsat o amprentă nevaforabilă asupra bunului renume şi a stimei pe care musulmanii se străduiau din greu să le mențină.

Musulmanii erau forțati să fie în permanență atenți la orice mişcare ostilă şi era strict necesar ca ei să lanseze lovituri preliminarii în toate direcțiile, pentru a se bucura de un grad rezonabil de siguranță în acest

ocean de agitație și instabilitate.

Prezentăm în continuare un rezumat al activităților militare desfășurate după bătălia de la Badr:

1. Invazia Al-Kudr

Iscoadele Medinei au raportat că neamul Salim din tribul Ghatafan a constituit trupe de cercetare pentru a-i invada pe musulmani. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a luat el însuși inițiativa și a lansat în propriul lor teritoriu un atac-surpriză împotriva lor, într-un loc cu apă, numit Al-Kudr. Când a aflat vestea, neamul Salim a fugit înainte de sosirea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El a rămas acolo timp de trei zile, a luat 500 de cămile drept pradă și le-a împărțit luptătorilor, fiecare primind câte două cămile, după ce el își reținuse obișnuita cincime.

Această invazie a avut loc în luna Șauual, anul 2 d.H., la șapte zile după bătălia de la Badr.[1]

2. Un atentat la viața Profetului

Impactul înfrângerii de la Badr a fost atât de mare, încât mekkanii au început să fiarbă de indignare și revoltă față de pierderile lor groaznice. Pentru a rezolva această situație, doi politeiști s-au oferit voluntari pentru a le stinge setea și a înăbuși sursa acelei umiliri, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

'Omair bin Uahab Al-Jumahi, un politeist nemilos, și Safuan bin Omaiia, dușmanul declarat al islamului, au stat împreună deplângând în secret pierderile și amintindu-și de morții și de prizonierii lor. 'Omair și-a exprimat dorința fierbinte de a-l omorî pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și de a-și elibera din Medina fiul prizonier, dacă n-ar fi avut o mulțime de datorii și o familie mare de întreținut. Safuan avea și el motivele lui bine întemeiate de a-l vedea mort pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, așa că s-a oferit să plătească datoriile lui 'Omair și să-i ajute familia în cazul în care-și punea planul în aplicare.

'Omair a acceptat și l-a rugat pe Safuan să păstreze secretul asupra întregului plan. El a plecat spre Medina, având cu el o sabie pe care aplicase un fel de otravă mortală. 'Omar bin Al-Khattab l-a văzut la ușa moscheei și a înțeles că venise cu intenții necurate. El a intrat imediat în moschee și l-a anunțat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l

---

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/90; Ibn Hișam, 2/43,44; Muktasar Sirat Ar-Rasul p.236

miluiască! 'Omair a fost lăsat înăuntru după ce i s-a luat banduliera sabiei şi l-a salutat pe Profet, spunând: "Bună dimineaţa!", în timp ce Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns că Allah fusese Milostiv şi îl învăţase salutul locuitorilor din Paradis: "Pacea fie cu tine!"

Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a întrebat care era motivul vizitei lui, 'Omair a răspuns că venise să vadă dacă fiul său prizonier era bine tratat. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a întrebat despre sabie, el a blestemat-o şi i-a spus că nu i-a fost de nici un ajutor. Când l-a îmboldit să vorbească despre adevăratul său scop, el a rămas neînduplecat şi nu a mărturisit întâlnirea secretă cu Safuan. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a pierdut răbdarea şi i-a dezvăluit el însuşi lui 'Omair, misiunea sa secretă. 'Omair a fost luat prin surprindere şi, cuprins de o uimire incredibilă, a mărturisit de îndată că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era Trimisul lui Allah.

Pe urmă, a început să aducă laudă lui Allah, Care-l îndrumase pe Calea cea Dreaptă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost mulţumit şi i-a rugat pe tovarăşii lui să-l înveţe pe 'Omair principiile islamului, să-i recite din Nobilul Coran şi să-l elibereze pe fiul său din captivitate.

Între timp, Safuan se hrănea cu false iluzii despre recâştigarea cât mai curând a onoarei pierdute şi îngroparea amintirii luptei de la Badr. El aştepta cu nerăbdare veşti de la 'Omair, dar, spre marea lui surpriză, a aflat că omul îmbrăţişase islamul şi se transformase într-un credincios devotat. 'Omair s-a întors mai târziu la Mekka, unde a început să cheme oamenii la islam şi a reuşit chiar să convertească la islam o mulţime de mekkani.[1]

3.Invazia celor din neamul Qainuqa

Am amintit deja despre tratatul pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îl încheiase cu evreii. El a fost foarte atent să-l respecte cu acurateţe, iar musulmanii n-au încălcat nici măcar cea mai mică dispoziţie a acestui tratat. Evreii, însă, erau prin natura lor înclinaţi spre înşelătorie, trădare şi încălcarea promisiunilor şi nu s-au putut elibera nici acum de tradiţia lor, iniţiind o activitate presărată de intrigi şi minciuni cu scopul de a produce o schismă în rândurile solide ale

[1] Ibn Hişam, 1/661,663.

musulmanilor, care se înmulțeau pe zi ce trece.

Prezentăm în continuare un exemplu relevant al comportamentului lor: Şas bin Qais, un evreu mai în vârstă, un necredincios convins care îi invidia pe musulmani, a trecut pe lângă un grup de adepți ai lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, din triburile Aus şi Khazraj. El a putut să simtă un puternic spirit de reconciliere şi o atmosferă caldă de echilibru şi prietenie, ce învăluia întregul grup, oferindu-i astfel o scenă neobişnuită, categoric alta decât animozitatea şi ura ce caracterizau comportamentul lor preislamic. Atunci, el a trimis un tânăr de-al lui să stea printre aceştia, să le amintească de războiul de la Bu'at dintre cele două triburi şi să le recite câteva dintre versurile pe care le compuseseră pentru a se ironiza reciproc - toate astea cu scopul de a împrăştia semințele discordiei şi neînțelegerii şi de a submina noile relații de orientare islamică dintre triburi.

Tânărul chiar a reuşit să facă acest lucru, cele două părți amintindu-şi pe dată de vechile timpuri, iar fanatismul tribal preislamic a ieşit la iveală, aducându-i în preajma unei stări de război.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a aflat de aceasta şi imediat a plecat în fruntea unui grup de emigranți să vadă cum putea calma situația. El a început să-i mustre, dar aşa cum numai un îndrumător şi conducător înțelept ar putea să o facă: "O, musulmani! Încă vă mai înfruntați cu argumente preislamice, după ce eu v-am fost trimis ca Mesager? Țineți minte, nu este drept ca voi să vă întoarceți după ce Allah v-a condus pe Calea cea Dreaptă, v-a eliberat de necredință şi a creat armonie între voi". Musulmanii au realizat imediat că era vorba de o urzeală satanică şi un complot al duşmanilor. Atunci s-au îmbrățişat reciproc şi s-au întors acasă mulțumiți, cu desăvârşită supunere față de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască![1]

Acestea erau activitățile provocatoare de necazuri şi disensiuni ale evreilor, printre care se numărau: fabricarea minciunilor, mimarea credinței în timpul zilei şi practicarea necredinței la adăpostul întunericului. În viața cotidiană, ei au strâns nodurile afacerilor financiare cu musulmanii. Dacă, din întâmplare, datorau ceva unui musulman, ei se sustrăgeau de la obligație, pe motiv că acesta se convertise la o nouă religie şi pretindeau că înțelegerea nu mai era valabilă. Dacă era invers, evreii nu conteneau să-l hărțuiască zi şi noapte pentru a-şi plăti datoria, totul într-o încercare

[1] Ibn Hişam, 1/555,556.

disperată de a demola marele edificiu al noii religii, ce câştiga teren cu iuţeală şi se înălţa cu repeziciune spre înaltul cerului.

4. Evreii din tribul Qainuqa încalcă acordul

Când au văzut că Allah era de partea credincioşilor, dăruindu-le o victorie fără echivoc, şi observând prezenţa pătrunsă de teama respectoasă a musulmanilor în Medina, evreii nu şi-au mai putut ascunde indignarea. Ei au început în văzul tuturor o serie de acţiuni provocatoare şi dăunătoare.

Cei mai vicleni dintre ei erau cei din tribul Qainuqa', locuitori din cartierele din Medina, ce le purtau numele. Aceştia se ocupau cu auritul, fierăritul şi făurirea uneltelor gospodăreşti. Din acest motiv, în casele lor se găseau din abundenţă arme de război. Aveau cam 700 de războinici, fiind cei mai îndrăzneţi din comunitatea evreiască din Arabia. Ei au fost primii care au încălcat tratatul de cooperare şi non-agresiune pe care-l semnaseră deja cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Purtarea lor era din ce în ce mai nepoliticoasă şi insuportabilă. Ei au început să provoace scandaluri şi să-i insulte pe musulmani, jignindu-i pe cei ce le frecventau bazarele şi intimidându-le femeile. Asemenea lucruri au început să agraveze situaţia generală, astfel încât Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a cerut o adunare, i-a mustrat, le-a cerut să fie raţionali, sensibili şi echilibraţi şi i-a avertizat să nu mai greşească. Oricum, ei au rămas neînduplecaţi şi n-au dat atenţie avertismentului său, spunând: "Nu vă lăsaţi induşi în eroare de faptul că aţi învins nişte quraişi fără experienţă în arta războiului. Dacă aţi lupta împotriva noastră, aţi vedea că suntem adevăraţi experţi în război."

În acest sens au fost revelate cuvintele lui Allah:

"Şi spune celor care nu cred: "Veţi fi biruiţi [în curând] şi veţi fi adunaţi spre Gheena! Şi ce pat groaznic veţi avea!"

"Aţi avut un semn în cele două oştiri ce s-au ciocnit: o oştire care lupta pe calea lui Allah şi o alta necredincioasă, care i-a văzut [pe credincioşi] de două ori mai mulţi decât ei, cu proprii lor ochi. Allah îl întăreşte cu ajutorul Său pe cel care voieşte El! În aceasta este o pildă pentru cei care au ochi să vadă!" [3:12,13][1]

Răspunsul celor din tribul Qainuqa' s-a materializat, după cum am văzut, într-o declaraţie de război. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a reprimat furia şi i-a sfătuit pe musulmani să aibă răbdare şi

[1] Sunan Abu Da'ud cu 'Aunul-Ma'bud, 3/115; Ibn Hişam, 1/552

să aştepte timpul potrivit.

Evreii au perseverat în greşeală, manifestând un comportament arogant şi făcând fapte necuvioase.

Într-o zi, un aurar evreu a provocat o femeie musulmană, ale cărei părţi ruşinoase au rămas descoperite după ce el tăiase marginea veşmântului de la spatele ei. Un musulman, ce se afla din întâmplare acolo, l-a ucis pe aurar. Evreii s-au revanşat, omorându-l pe musulman. Familia acestuia i-a chemat pe musulmani în ajutor şi războiul a început.[1]

Într-o zi de sâmbătă, pe 15 Şauual, 2 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a mărşăluit cu soldaţii săi. Hamza bin 'Abdul Muttalib purta steagul musulmanilor şi ei au asediat cetăţile evreilor timp de 15 zile. Allah a trimis frică în inimile lor şi ei au fost obligaţi să se supună judecăţii Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în ceea ce priveşte viaţa, averea, femeile şi copiii lor. Aşadar, erau legaţi de mâini şi de picioare.

Atunci, 'Abdullah bin Ubai bin Salul a început să-şi joace rolul ipocrit şi să intervină cu insistenţă pentru ei, învocând alianţa anterioară dintre acei evrei şi tribul său, Khazraj. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îl trata pe acest om ca pe un musulman - deşi el se prefăcuse a se fi convertit la islam doar de o lună, la timpul acela - şi i-a îndeplinit cererea. Cei din tribul Qainuqa' au cedat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - toate materialele, averea şi echipamentele de război, din care acesta şi-a reţinut o cincime pentru sine şi a împărţit restul oamenilor săi. După aceea, evreii au fost alungaţi din Arabia, la Azru'a în Siria, unde au stat o vreme, dar au pierit curând.

5. Invazia tribului As-Sauiq

Concomitent, două activităţi ostile au fost purtate independent împotriva Profetului. Comploturile şi intrigile puse la cale de Safuan bin Omaiia, de ipocriţi şi de evrei se desfăşurau în paralel cu ostilităţile militare pe care Abu Sufian le pregătea pentru a salva onoarea poporului său şi a demonstra celorlalţi arabi că tribul Quraiş era încă o putere militară demnă de luat în seamă. După lupta de la Badr, Abu Sufian era nerăbdător să se răzbune şi făcuse un jurământ solemn că nu se va mai îmbăia până ce nu se va răzbuna pe Muhammed şi pe adepţii lui. El a pornit spre Medina în fruntea a 200 de oameni, dar n-a avut destul curaj să atace la lumina zilei.

---

[1] Ibn Hişam, 2/47,48.

El s-a mulțumit însă cu acte nelegiuite ce se desfășurau la adăpostul întunericului.

S-a strecurat în orașul Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și a mers să-și vadă un vechi aliat, Huiai bin 'Akhtab, mult prea laș pentru a-l primi, așa că s-a îndreptat spre Salam bin Maşkam, căpetenia tribului evreu Nadir. Evreul l-a primit și i-a făcut un raport amănunțit al situației de acolo. Noaptea târziu, a trimis un grup de oameni să atace o suburbie a Medinei, Al-'Uraid. Acolo, oamenii au doborât și ars palmierii, au omorât doi musulmani și apoi au luat-o repede la picior.

Când a aflat vestea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a adunat oamenii și s-a luat după ei, dar nu i-a putut prinde. Musulmanii au adus înapoi proviziile de Sauiq (un fel de terci de orz) pe care politeiștii le aruncaseră pentru a-și ușura încărcăturile și fuga. Din această cauză, campania a și căpătat denumirea de "Invazia As-Sauiq". Ea a avut loc în luna Zul-Hijje, 2 d.H., la două luni de la bătălia de la Badr.[1]

6. Invazia Zi Amr în luna Muharram, anul 3 d.H.

Iscoadele Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - au raportat că neamurile Tha'laba și Muharib își pregăteau trupele cu scopul de a ataca periferiile Medinei. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, în fruntea a 450 de călăreți și infanterişti, s-a pregătit să întâmpine noua situație. 'Uthman bin 'Affan a fost investit să conducă Medina. Pe drum, ei au prins un om care îmbrățișase islamul și era călăuză pentru armată. Când dușmanii au aflat de apropierea musulmanilor, s-au împrăștiat grăbiți în munți și au dispărut. Musulmanii și-au făcut tabăra într-un loc cu apă, numit Zi Amr, și au rămas acolo toată luna Safar, 3 d.H. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - ținea să arate beduinilor deșertului din acea regiune că musulmanii erau destul de puternici pentru a insufla frica și îngrijorarea în inimile dușmanilor lor.[2]

7. Ka'b bin Al-Aşfar este ucis

Ka'b bin Al-Aşraf era cel mai ranchiunos dintre evrei în privința islamului și a musulmanilor, cel mai interesat să-l prejudicieze pe Mesagerul lui Allah și, în același timp, și cel mai zelos susținător în cazul unei lupte armate împotriva lui.

---

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/90,91; Ibn Hişam, 2/44,45.
[2] Zad Al-Ma'ad, 2/91; Ibn Hişam, 2/46

El aparținea tribului Tai', dar mama sa era din tribul Nadir. Era un om înstărit, cunoscut pentru frumusețea lui, şi un poet ce trăia în lux în cetatea sa din sud-estul Medinei, în spatele locuințelor tribului Nadir.

Când a aflat despre victoria de la Badr a musulmanilor, s-a supărat groaznic şi a jurat că preferă să moară dacă vestea era adevărată. Când aceasta i s-a confirmat, el a scris Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - poeme care-l satirizau pe acesta şi îi lauda pe quraişi, stârnindu-i împotriva Profetului. Atunci a călătorit şi la Mekka, unde a început să atâțe focul războiului şi să alimenteze ranchiuna împotriva musulmanilor din Medina. Când Abu Sufian l-a întrebat spre care religie se simțea mai înclinat, el a răspuns că păgânii erau mai bine călăuziți. Cu privire la această situație, Allah a revelat cuvintele:

"Nu i-ai văzut pe aceia cărora le-a fost dată o parte din Carte? Ei cred în Jibt şi în Taghut şi zic despre cei care nu cred: "Aceştia sunt mai bine călăuziți pe drum decât cei care cred!" [4:51]

Apoi s-a întors la Medina pentru a pregăti o nouă campanie de propagandă scandaloasă, ce a luat forma unor cântece deşuchiate şi a unor sonete erotice ce urmăreau să defăimeze femeile musulmane.

În această perioadă, situația a devenit insuportabilă şi intolerabilă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a adunat oamenii şi a spus: "Cine îl va ucide pe Ka'b bin Al-Aşraf? El l-a insultat pe Allah şi pe Mesagerul Său". Auzind aceasta, Muhammed bin Maslama 'Abbad bin Bişr, Al-Harith bin Aus, Abu 'Abs bin Hibr şi Salkan bin Salama, fratele de lapte al lui Ka'b, s-au oferit voluntari pentru această îndatorire.

Muhammed bin Maslama a spus: "O, Mesager al lui Allah, doreşti ca eu să-l ucid?" El a spus: "Da.", apoi a adăugat: "Permite-mi să vorbesc cu el, aşa cum cred eu de cuviință." Profetul a spus: "Vorbeşte după cum vrei." Atunci, Muhammed bin Maslama s-a dus să discute cu Ka'b şi i-a spus: "Omul acesta (n.t. Profetul) s-a hotărât să strângă milostenii de la noi şi acest lucru ne crează mari greutăți." Auzind acestea, Ka'b a spus: "Pe Allah, şi veți avea şi mai mari greutăți cu el". Muhammed bin Maslama i-a răspuns: "Fără îndoială, acum noi am devenit adepții lui şi nu ne place să-l abandonăm până nu vedem ce întorsătură vor lua afacerile lui. Aş vrea să-mi dai un împrumut." El a spus: "Ce depui ca amanet?" Muhammed a răspuns: "Ce pretinzi?" Evreul cel imoral şi nemilos a cerut femei şi copii drept garanție pentru împrumut. Muhammed a spus: "Cum am putea să garantăm cu femeile noastre, când tu eşti cel mai frumos dintre arabi, iar fiul unuia

dintre noi ar putea fi ocărât, spunându-i-se că a fost promis pentru două uasq (unitate de măsură a greutății) de curmale. Însă, putem garanta în fața ta cu armele noastre." Ka'b a acceptat.

Altădată, Salkan bin Salama şi Abu Na'ilah au mers să-l vadă pe Ka'b pentru acelaşi scop şi discuția a decurs cam la fel, doar că Abu Na'ilah a venit şi cu nişte tovarăşi. Planul s-a dovedit de succes şi a asigurat atât prezența oamenilor, cât şi a armelor. În noaptea de 14 Rabi' Al-Auual, anul 3 d.H., oamenii şi-au luat rămas bun de la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi au pornit, în Numele lui Allah, să-şi îndeplinească planul la care lucraseră cu mare atenție. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a rămas, rugându-se pentru ei şi implorându-l pe Allah să le asigure succesul. Oamenii au plecat şi au ajuns la el în puterea nopții. El a coborât, deşi soția lui l-a avertizat să nu le deschidă, spunându-i: "Aud un glas care sună la fel cu glasul unui ucigaş". El a spus: "Este doar Muhammed bin Maslama şi fratele meu de lapte, Abu Na'ilah. Când un nobil este chemat în timpul nopții, chiar dacă ar fi străpuns cu lancea, trebuie să răspundă la chemare." Abu Na'ilah le-a spus însoțitorilor săi: "Când coboară, eu o să-mi întind mâinile spre capul lui să-l miros şi, când l-am apucat strâns, voi să vă faceți treaba". Când el a coborât, au stat de vorbă preț de aproape un ceas. Apoi ei l-au invitat să iasă cu ei afară şi să se bucure de câteva clipe la lumina lunii.

În drum spre ieşire, Abu Na'ilah a remarcat: "Simt un parfum foarte delicat care vine de la tine." Ka'b a spus: "Da, am cu mine o iubită care este cea mai parfumată dintre femeile Arabiei". Din nou, Abu Na'ilah a spus: "Permite-mi să miros parfumul de pe capul tău". Ka'b a răspuns: "Da, poți să miroşi". Aşa că el i-a prins capul în mâini şi a mirosit. După aceea, Abu Na'ilah a spus: "Dă-mi voie să mai fac aşa o dată". Atunci i-a prins capul strâns şi a spus însoțitorilor săi: "Faceți-vă treaba". Şi ei l-au ucis. Grupul de bărbați s-a întors după ce şi-a împlinit misiunea.

Unul dintre ei, Al-Harith bin Aus a fost rănit din greşeală de sabia unuia dintre tovarăşii lui şi sângera puternic. Când au ajuns la Baqi' Al-Gharqad, ei au strigat: "Allah este Mai Mare!" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a auzit şi şi-a dat seama că îl uciseseră pe duşmanul lui Allah. Când au ajuns în fața lui, le-a spus: "Bucuroase sunt fețele voastre." Şi ei au răspuns: "La fel este şi a ta, o, Mesager al lui Allah!" şi i-au arătat capul tiranului. El a adus laudă lui Allah pentru

succesul lor. După aceea, a uns cu salivă rana lui Al-Harith, care s-a vindecat pe loc.[1]

Când evreii au aflat despre moartea lui Ka'b bin Al-Aşraf, s-au speriat şi până şi inimile lor împietrite au fost cuprinse de o neliniște inexplicabilă. Ei au realizat că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu va ezita de atunci încolo să folosească forța când cuvintele blânde şi mustrările nu vor da rezultate. Ei au rămas tăcuți şi resemnați şi s-au prefăcut că aderă la tratate.

Acum, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era liber să-şi adune gândurile, să se ocupe de rezolvarea afacerilor externe şi să înfrunte pericolele ce puteau să apară, purtate de vântul duşmănos ce sufla dinspre Mekka.

8. Invazia de la Buhran

În Rabi' Ath-Thani, anul 3 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a condus o campanie cu 300 de războinici, la Buhran, în regiunea Al-Furu'. El a rămas acolo până în Jumada Al-Ula, 3 d.H. Nici o luptă nu a avut loc în timpul acestei invazii de patrulare.[2]

9. Campania lui Zaid bin Haritsa

Această campanie a înregistrat cel mai semnificativ succes şi a avut loc înainte de bătălia de la Uhud, în Jumada Ath-Thaniia, anul 3 d.H.

Se apropia vara şi era timpul pentru caravanele negustoreşti mekane să plece spre Siria. Tribul Quraiş, a cărui viață depindea în principal de economia de piață, bazată pe caravanele de vară spre Siria şi caravanele de iarnă spre Abisinia (Etiopia), se afla acum în dilemă, neştiind ce rută să urmeze pentru a evita loviturile armate neprevăzute, pe care musulmanii le desfăşurau cu succes asupra politeiştilor.

Ei au ținut o adunare pentru a discuta ce şanse aveau să evite blocada economică şi au hotărât să urmeze o rută comercială ce traversa Najd, spre Irak. Furat bin Haiian a fost numit călăuza caravanei. Safuan bin Omaiia conducea caravana pe noua rută. Secretul întâlnirii a fost dezvăluit de Na'im bin Mas'ud Al-Aşja'i, care se afla în acel moment sub influența alcoolului şi vestea a fost comunicată rapid de Sulit bin An-Nu'man la Medina. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a adunat

---

[1] Ibn Hişam, 1/51-57; Sahih Al-Bukhari, 1/341, 425, 2/577; Zad Al-Ma'ad 2/91; şi Sunan Abu Da'ud cu 'Aun-ul-Ma'bud, 2/42,43

[2] Ibn Hişam, 2/50,51; Zad Al-Ma'ad, 2/91.

imediat 100 de călăreți, sub conducerea lui Zaid bin Haritha Al-Kalbi, şi i-a trimis să intercepteze şi să captureze caravana. Ei au ajuns din urmă cămilele, într-un loc numit Al-Qarda. I-au luat pe politeişti prin surprindere şi i-au luat ostatici pe călăuza lor şi pe alți doi oameni.

Safuan şi slujitorii lui au fugit fără să opună nici cea mai mică rezistență. Caravana transporta argint şi alte mărfuri a căror valoare se ridica la circa 100.000 de dirhami. Prada a fost împărțită războinicilor musulmani, după ce o cincime a fost pusă de o parte pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Furat bin Haiian a îmbrățişat islamul de bunăvoie şi nesilit de nimeni.[1]

În urma acestei întâmplări, musulmanii au dejucat planurile quraişilor de a găsi o nouă rută comercială. Asediul economic asupra Mekkăi a fost astfel consolidat şi a avut un impact puternic asupra comerțului ei.

Mekkanii erau foarte neliniştiți şi îngrijorați în privința planurilor lor de viitor ce se aflau acum în joc, fără speranța unei posibile reabilitări a vieții comerciale sau a posibilității unei recuperări a prestigiului pe care îl deținuseră anterior la nivel socio-politic, decât pe două căi total opuse:

1. abandonarea tuturor simbolurilor aroganței şi a atitudinilor disprețuitoare prin acceptarea situației şi conviețuirea în pace cu toți musulmanii.

2. lansarea unui război decisiv, copleşitor, cu scopul de a zdrobi forțele militare din Medina.

Cursul evenimentelor a indicat limpede că tribul quraiş a optat pentru a doua alternativă. Peste tot în Mekka, se auzeau glasuri care cereau răzbunare imediată şi acțiuni rapide de revanşare. Aceste mişcări au constituit la toate nivelurile preliminariile directe ale bătăliei de la Uhud.

[1] Ibn Hişam, 2/50,51; Fiqh As-Sirah, p.190; Rahmat-al-lil'alamin, 2/219

BĂTĂLIA DE LA UHUD

Înfrângerea de la Badr a reprezentat o umilire atât de adâncă pentru quraişi, încât nu o puteau lăsa nerăzbunată. Mekkanii au interzis chiar şi jelitul oamenilor ucişi sau răscumpărarea prizonierilor lor, pentru ca musulmanii să nu-şi poată da seama de adânca tristeţe şi de sentimentul tragediei pe care aceştia le simţeau.

În urma evenimentului de la Badr, quraişii au ajuns la un acord comun şi au început noi pregătiri pentru a lansa un război cotropitor asupra musulmanilor, astfel încât să-şi recapete prestigiul distrus şi mândria rănită. Cei mai entuziaşti politeişti care doreau să meargă la un nou război erau: 'Ikrima bin Abu Jahl, Safuan bin Omaiia, Abu Sufian bin Harb şi 'Abdullah bin Ali-Rabi'a. Ei erau hotărâţi să zdrobească formaţiunea islamică odată pentru totdeauna. La toate triburile au fost trimişi soli, pentru ca toţi să se unească împotriva Credinţei ce înflorea pe zi ce trecea. Astfel, ei au reuşit să se asigure de sprijinul a două triburi renumite, Kinana şi Tihama, precum şi de unii beduini ai deşertului, Ahabiş. S-a mai luat hotărârea ca profiturile caravanei salvate, condusă de Abu Sufian, care se ridicau la 1000 de cămile şi 50.000 de dinari, să fie folosite pentru furnizarea echipamentului armatei. Nobilul Coran a făcut aluzie la această hotărâre a lor, cu următoarele cuvinte:

"Cei care nu cred cheltuiesc averea lor pentru a împiedica [oamenii] de la calea lui Allah. O vor cheltui ei, dar aceasta le va aduce lor mâhnire, iar apoi vor fi înfrânţi..." [8:36]

Quraişii au apelat şi la alte metode de recrutare, angajând chiar şi poeţi care să îmbrobodească triburile să lupte împotriva musulmanilor. Safuan bin Omaiia l-a ademenit pe poetul Abu 'Azza să se manifeste în acest sens, în schimbul unor bogăţii pe care le va primi după război sau, în cazul în care ar fi fost ucis, al întreţinerii fiicelor lui.

Întâmplător, în urma evenimentelor de la Badr, acest poet a fost prizonier de război al musulmanilor şi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost atât de milostiv, încât l-a eliberat fără răscumpărare, cu condiţia de a nu mai lupta împotriva lui.

Abu Sufian nutrea cea mai înverşunată ură împotriva musulmanilor,

fiindcă el pierduse majoritatea proviziilor în timpul invaziei As-Sauiq, ca să nu mai vorbim de greaua pierdere economică pe care o suferiseră quraişii în urma evenimentului declanşat de ceata lui Zaid bin Haritsa.

Tocmai din cauza acestor eşecuri succesive, quraişii şi-au accelerat pregătirile pentru o bătălie decisivă cu musulmanii.

Spre sfârşitul anului, totul era pregătit pentru această mişcare. Mekkanii au hotărât să-şi ducă şi femeile cu ei, pentru a-i îndemna să lupte cu bărbăţie. Astfel, un contingent alcătuit din trei mii de războinici, dintre care şapte sute de soldaţi în armură şi două sute de călăreţi, cu trei mii de cămile şi împreună cu cincisprezece femei au pornit spre Medina. Conducătorul general era Abu Sufian bin Harb, în timp ce cavaleria se afla sub conducerea lui Khalid bin Al-Ualid, asistat de 'Ikrima bin Abu Jahl, iar neamul 'Abd Ad-Dar avea datoria să poarte steagul.

În acelaşi timp, Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalib urmărea cu atenţie mişcările militare şi pregătirile de război. Detalii despre toate acestea au fost incluse într-un mesaj urgent pe care el l-a trimis Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, iar acesta l-a primit în timp ce se afla în moscheea Quba. Ubai bin Ka'b i-a citit scrisoarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi i-a cerut să păstreze secretul asupra conţinutului. El a plecat grăbit la Medina şi a convocat o adunare cu "ajutoarele" şi cu emigranţii, în care au discutat cu seriozitate despre măsurile ce trebuiau luate.

Întreaga Medină era în alertă şi toţi bărbaţii, chiar şi în timpul rugăciunii, erau înarmaţi temeinic, aşteptându-se oricând la un posibil atac. Un grup de "ajutoare" s-a oferit să asigure paza Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi toată noaptea aceştia îi ţineau casa sub observaţie. Printre ei se aflau: Sa'd bin Mu'ad, Usaid bin Hudair şi Sa'd bin 'Ubada.

Ca să nu fie luaţi prin surprindere, grupuri de mediniţi înarmaţi au început să patruleze atât la intrările oraşului, precum şi pe drumurile ce conduceau spre acesta. Plutoanele musulmane au început să vegheze rutele în recunoaşterea mişcărilor politeiştilor şi pentru a preveni posibilele atacuri inamice.

Pe de altă parte, armata mekkană a continuat să se deplaseze de-a lungul drumului vestic obişnuit. Când au ajuns la Al-Abua, Hind bint 'Utba, soţia lui Abu Sufian, a sugerat ca ei să sape mormântul mamei Profetului

- Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, dar căpeteniile armatei au refuzat să facă acest lucru de teama consecinţelor.

Armata s-a deplasat atunci spre Uadi Al-'Aqiq, apoi a cotit la dreapta şi ei şi-au ridicat tabăra într-un loc numit 'Ainain, lângă muntele Uhud.

Aceasta se întâmpla într-o zi de vineri, 6 Şauual, 3 d.H.

O adunare consultativă pentru un plan de apărare

Iscoadele Medinei urmăreau pas cu pas armata mekkană şi transmiteau informaţii. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ţinut o adunare consultativă cu căpeteniile militare, pentru a schimba opinii asupra situaţiei. El le-a povestit despre visul pe care l-a avut şi a spus: "Jur pe Allah! Am visat - şi îl implor pe Allah ca acesta să fie un vis încurajator - că erau măcelărite vite, iar în vârful sabiei mele era o crestătură şi eu mi-am introdus mâna într-o armură de nepătruns."

"Vitele" au fost interpretate ca fiind unii dintre oamenii lui care urmau să fie ucişi, iar "crestătura de la vârful sabiei lui" ca fiind un membru al casei sale ce avea să fie rănit. "Armura" a fost tălmăcită ca fiind Medina. Apoi, el a sugerat ca tovarăşii lui să nu părăsească Medina şi să-şi ridice tabăra în interiorul oraşului. El a fost de părere ca duşmanii să fie lăsaţi în câmp deschis până ce vor ajunge la epuizare şi, astfel, musulmanii să nu rişte o bătălie. Dacă se gândeau însă să atace Medina, musulmanii erau pregătiţi să lupte împotriva lor, aşteptându-i la capătul fiecărei poteci, în timp ce femeile musulmane le vor da o mână de ajutor de pe acoperişurile caselor. 'Abdullah bin Ubai bin Salul, căpetenia ipocriţilor, care a asistat la adunare ca şef al tribului Al-Khazraj, a sprijinit planul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

De fapt, acordul lui nu se baza pe justeţea planului, ci mai degrabă pe avantajul personal. El nu voia să lupte. Din contră, intenţia lui secretă era să se ţină cât mai departe de luptă. Voia lui Allah a fost, ca pentru prima dată, el să fie descoperit şi umilit în public.

Din Voia Sa, perdeaua care acoperea necredinţa lor a fost dată la o parte. Voinţa lui Allah le-a permis musulmanilor să vadă adevărata faţă a acelor şerpi care se furişau între veşmintele lor şi prin mânecile hainelor lor. Mulţumită lui Allah, într-unul dintre cele mai critice momente ale vieţii lor, ei i-au recunoscut pe acei ipocriţi, care se prefăceau că sunt adepţi ai

islamului.

Câțiva dintre cei mai onorabili tovarăşi care rataseră Jihad-ul în invazia de la Badr au sugerat ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să părăsească Medina, îndemnându-l să fie de acord cu punctul lor de vedere. Unul dintre ei a spus: "O, Mesager al lui Allah, de multă vreme aşteptăm cu nerăbdare ziua asta şi l-am rugat fierbinte pe Allah ca ziua asta să fie cât mai aproape. Cu voia lui Allah, vremea de luptă a venit.

Aşadar, să ieşim şi să luptăm cu duşmanii noştri, ca să nu creadă că ne-am pierdut curajul şi nu îndrăznim să ne ridicăm împotriva lor". Cel care în bătălia de la Badr îşi acoperise deja incrustațiile paloşului său cu sângele idolatrilor, Hamza bin Abdul Muttalib, unchiul Profetului din partea tatălui, era în fruntea grupului de entuziaşti care-l îndemna să iasă şi să-i întâmpine pe necredincioşi. El i-a spus Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!: "Pe Allah, Cel care ți-a trimis Cartea, nu voi mai mânca până când nu lupt cu paloşul meu împotriva lor, în afara Medinei".[1]

După ce a cântărit cu atenție avantajele şi dezavantajele acestei mişcări, s-a luat hotărârea ca duşmanul să fie înfruntat în afara oraşului, la Uhud.

Deplasarea armatei islamice spre câmpul de luptă şi divizarea ei în detaşamente

Urcând la mimbar (anvon) pentru rugăciunea de vineri, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a îndemnat prin predica lui oamenii să lupte cu mult curaj. "Dacă rămâneți statornici", a spus el, "Cel Atotputernic vă va ajuta cu Puterea Lui". Apoi a poruncit oamenilor lui să se pregătească de luptă. Cei mai mulți s-au bucurat foarte mult.

El a condus rugăciunea de după-amiază în fața unei mulțimi de oameni, după care a intrat în casă, fiind însoțit de cei doi prieteni ai săi, Abu Bakr şi 'Omar. Ei l-au ajutat să se îmbrace şi să-şi acopere capul. S-a înarmat şi şi-a pus două armuri, una peste alta. Şi-a luat sabia şi a ieşit afară să-i întâlnească pe oamenii săi.

Toată lumea îl aştepta cu nerăbdare. Sa'd bin Mu'ad şi Usaid bin

[1] Al-Sirah Al-Halabiiah, 2/14.

Hudair i-au mustrat pe oameni pentru că făceau presiuni asupra Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Ei au spus: "L-aţi obligat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să lupte cu duşmanul în afara Medinei". De aceea, erau hotărâţi să lase totul în mâinile Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi se învinuiau pentru ceea ce făcuseră deja. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ieşit afară, ei au spus: "O, Mesager al lui Allah, ar fi trebuit să fim de acord cu tine. Eşti liber să faci cum crezi tu de cuviinţă şi, dacă vei prefera să rămâi în Medina, noi vom sta cu tine. Auzind acestea, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Nu se cade unui Profet ca odată ce şi-a îmbrăcat armura să o dea jos, până când Allah nu alege între el şi duşmanul său".[1]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a divizat armata în trei detaşamente:

1. Detaşamentul "Al-Muhajirin" (format din emigranţi), sub comanda lui Mus'ab bin 'Omair Al-'Abdari.

2. Detaşamentul "Al-Ansar Aus" (format din "ajutoarele" din tribul Aus), condus de Usaid bin Hudair.

3. Detaşamentul "Al-Ansar Khazraj" (format din "ajutoarele" din tribul Khazraj), în fruntea căruia se afla Al-Hubab bin Al-Munzir.

Armata era alcătuită dintr-o mie de luptători, o sută de ostaşi care purtau armuri şi cincizeci de călăreţi.[2] El l-a numit pe Ibn Umm Maktum să-i conducă la rugăciune pe oamenii din Medina.

A fost anunţată plecarea şi armata a început să se deplaseze spre nord, cu cei doi Sa'd, care purtau armuri, călărind în fruntea armatei.

Când au ajuns la poalele muntelui Al-Uada, Profetul a văzut un detaşament bine înarmat care era detaşat de corpul principal al armatei. Când a întrebat cine erau, i s-a răspuns că erau evrei şi aliaţi ai tribului Al-Khazraj. Ei i-au spus că doreau să contribuie la lupta împotriva idolatrilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a întrebat: "Au trecut la islam?", însă ei au răspuns: "Nu!" În aceste condiţii, el a refuzat să-i primească şi a spus că nu va căuta sprijinul necredincioşilor împotriva idolatrilor.

---

[1] Menţionat de Ahmad, Nasa'i, Hakim şI Ibn Ishaq.
[2] Al-Huda, 2/92.

Trecerea în revistă a armatei

De îndată ce a ajuns într-un loc numit Aş-Şaikhan, Mesagerul şi-a trecut armata în revistă. El i-a demobilizat pe cei pe care i-a considerat inapţi sau prea tineri pentru a merge la luptă. Printre ei se aflau: 'Abdullah bin 'Omar bin Al-Khattab, Usama bin Zaid, Usaid bin Zahir, Zaid bin Thabit, Zaid bin Arqam, 'Araba bin Aus, 'Amr bin Hazm, Abu Sa'id Al-Khudri, Zaid bin Haritsa Al-Ansar, Sa'd bin Habba şi Al-Bara bin 'Azib.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a încuviinţat ca Rafi' bin Khadaij şi Samura bin Jundub să se alăture armatei, deşi amândoi erau prea tineri. Primul s-a dovedit a fi un arcaş foarte priceput, iar cel din urmă lupta cu primul şi îl învingea. Primirea lui Rafi' în armata musulmană l-a făcut pe Samura să spună: "Sunt mai puternic decât el, pot să-l învinq". Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a auzit acest lucru, le-a poruncit să se ia la trântă şi aşa au şi făcut. Samura a învins, astfel încât a fost şi el admis.

Înnoptarea între Uhud şi Medina

Cum noaptea i-a prins în acel loc, ei au făcut atât rugăciunea de seară, cât şi pe cea de noapte, petrecându-şi noaptea acolo. Au fost aleşi cincizeci de oameni să facă de gardă şi să păzească tabăra. Muhammed bin Maslama Al-Ansar, eroul brigadei lui Ka'b bin Al-Aşraf, se afla la conducerea gărzilor, iar Zakuan bin 'Abd Qais a preluat responsabilitatea de a-l păzi pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Revolta lui 'Abdullah bin Ubai şi a adepţilor săi

Spre sfârşitul nopţii, înainte de ivirea zorilor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a înaintat şi, când a ajuns la Aş-Şaut, a ţinut rugăciunea de dimineaţă. Acolo se afla atât de aproape de duşmani, încât se puteau vedea unii pe alţii. Atunci s-a răsculat ipocritul 'Abdullah bin Ubai împotriva musulmanilor. O treime din armată a trecut de partea lui, adică aproximativ trei sute de luptători. El a spus: "Nu ştiu ce motiv am avea să ne sinucidem". El a pretins că retragerea lui nu era altceva decât un semn de protest împotriva Mesagerului lui Allah care-i refuzase deja

părerea şi o acceptase pe a altora.

Fără nici o îndoială, nu aceasta era cauza reală a retragerii lui. Dacă ar fi fost din cauza respingerii părerii lui - aşa cum pretindea ipocritul - n-ar fi avut nici un sens să se alăture armatei profetice. Dacă ar fi fost aşa, el ar fi refuzat chiar de la începutul marşului să meargă cu armata. De fapt, motivul real al acestei revolte, retrageri şi separări - într-un moment delicat şi într-o poziţie dificilă - a fost să producă panică, dezordine şi confuzie în armata musulmană, care se afla la vederea şi în auzul duşmanilor, care erau doritori să vadă cât mai multe disensiuni în tabăra musulmanilor, aşa cum de fapt erau şi în tabăra lor. Ei mai ţinteau să distrugă moralul ridicat al credincioşilor. Aceasta ar fi putut accelera - după părerea lor - înfrângerea, şi, prin urmare, moartea lui Muhammed, a credincioşilor săi tovarăşi şi, în genere, a islamului. Ei ar avea cale liberă pentru a reclama conducerea, pe care ipocritul acela o pierduse la apariţia islamului în Medina.

Fără Grija lui Allah, complotul ipocritului ar fi putut avea succes. Neamul Haritsa din tribul Al-Aus şi neamul Salama din tribul Al-Khazraj au fost impresionate de comportamentul mişelului. Ambele clanuri erau extrem de derutate şi pe punctul de a se retrage, dar Grija lui Allah i-a salvat de la dizgraţie. În legătură cu acest incident, Allah spune:

"...,când două oştiri de-ale voastre s-au gândit să se întoarcă, [socotind că nu vor izbândi], dar Allah a fost Ocrotitorul lor? Pe Allah trebuie să se bizuie credincioşii!" [3:122].

'Abdullah bin Haram, tatăl lui Jabir bin 'Abdullah, a încercat să le oprească retragerea. El le-a adus aminte ipocriţilor de datoria pe care o aveau în aceste condiţii delicate şi dificile, dar în zadar. El i-a urmărit, i-a mustrat şi i-a îndemnat la luptă, spunând: "Veniţi şi luptaţi pe calea lui Allah, sau cel puţin fiţi apărători!" Ei au spus: "Dacă am fi ştiut că într-adevăr veţi lupta, nu ne-am fi întors". Pierzându-şi speranţa că se vor întoarce, el le-a spus: "Allah să vă pedepsească, duşmani ai lui Allah. Cu siguranţă, ajutorul lui Allah va fi de ajuns pentru Profetul Său".

Allah spune despre acei ipocriţi:

"Şi să-i deosebească pe aceia care numai se făţăreau. Li s-a zis lor: "Veniţi şi luptaţi pe calea lui Allah sau împoldiţi!". Au răspuns ei: "De bună seamă, v-am urma, dacă noi am şti sigur că este o luptă!" Dar ei erau atunci mai aproape de necredinţă decât de credinţă şi rosteau cu gurile lor

ceea ce nu era în sufletele lor. Dar Allah ştia prea bine ceea ce ei ascundeau [în inimi]." [3:167]

Restul armatei musulmane se deplasează spre Uhud

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi restul armatei s-au îndreptat spre duşman. După revolta şi retragerea ipocriţilor, numărul soldaţilor s-a redus la şapte sute.

Tabăra idolatrilor a fost plasată într-un asemenea loc, încât multe drumuri ce duceau la Uhud erau aproape blocate de ei. Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus oamenilor lui: "Care dintre voi ne poate conduce pe o cale scurtă ce nu trece pe lângă locul în care se află acei oameni (idolatrii)?" Abu Khaitama a spus: "O, Mesager al lui Allah, eu sunt omul de care ai nevoie". Şi el a ales o cale scurtă ce ducea la Uhud, pe lângă Harra din neamul Haritsa şi fermele lor, lăsând armata idolatrilor înspre apus.

În drumul lor, au trecut pe lângă Ha'it al-Marba' bin Qaizi ("Câmpul lui Marba' bin Qaizi"), un ipocrit orb. Când Marba' a simţit că era armata profetică, a început să le arunce cu pământ în faţă, iar ei s-au repezit să-l ucidă, însă Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Nu-l ucideţi. Are şi ochii, şi inima oarbă".

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a mers mai departe până când a coborât dealul Uhud-ului. El şi armata lui şi-au făcut acolo tabăra, cu faţa spre Medina şi spatele spre dealurile de la poalele muntelui Uhud. Prin urmare, armata duşmanului era ca o barieră între musulmani şi Medina.

Planul de apărare

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a mobilizat armata. El i-a dispus în două şiruri de luptă. A ales cincizeci de arcaşi pricepuţi, sub comanda lui Abdullah bin Jubair bin An-Nu'man Al-Ansar Al-Ausi Al-Badri, şi le-a poruncit să rămână pe un versant al muntelui, la malul sudic al Qanat Al-Uadi (un canal al văii), în partea de sud-est a taberei musulmane, cam la o sută cincizeci de metri de armata

islamică. Mai târziu, acest munte a fost numit "Muntele Arcaşilor".

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a clarificat misiunea acestei echipe şi i-a spus şefului lor: "Alungaţi cu ajutorul săgeţilor caii ce se îndreaptă spre noi, ca să nu ne atace pe la spate. Indiferent dacă pierdem sau câştigăm bătălia, rămâneţi fermi pe poziţie şi aveţi grijă să nu fim atacaţi de pe partea voastră".[1]

El a adăugat: "Apăraţi-vă spatele! Dacă ne vedeţi măcelăriţi, să nu veniţi să ne ajutaţi; dacă vedeţi că suntem pe cale de a câştiga teren, nu împărtăşiţi cu noi".[2]

Într-o versiune a lui Al-Bukhari, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Şi dacă ne vedeţi sfârtecaţi de păsări în bucăţele, să nu părăsiţi această poziţie, până nu vă trimit vorbă. Nici dacă vedeţi că i-am învins pe duşmani şi i-am călcat în picioare să nu vă părăsiţi locul până nu trimit după voi".[1]

După ce a numit şi a localizat această echipă pe versantul muntelui şi a dat aceste ordine militare stricte, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a blocat singur calea care i-ar fi putut conduce pe furiş pe idolatri în spatele rândurilor musulmane şi le-ar fi permis să-i înconjoare printr-o procedură de învăluire.

Pentru restul armatei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trasat diverse responsabilităţi, după cum urmează: pe aripa dreaptă l-a numit pe Al-Munzir bin 'Amr, iar pe cea stângă l-a numit pe Az-Zubair bin Al-'Auuam, asistat şi sprijinit de Al-Miqdad bin Al-Asuad. Menirea lui Az-Zubair era să-i înfrunte pe călăreţii lui Khalid bin Al-Ualid. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ales cel mai bun şi mai curajos grup, pe care l-a pus în avangarda armatei. Ei erau cunoscuţi pentru promptitudinea, agerimea şi curajul lor şi făceau cât mii de oameni.

A fost un plan înţelept şi atent alcătuit ce a scos la iveală geniul de conducător militar pe care-l poseda Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Nici o altă căpetenie n-ar fi putut alcătui un plan mai amănunţit sau mai înţelept. Deşi a ajuns la locaţie în urma duşmanului, el a reuşit să ocupe poziţii mai bune. A făcut din versantul stâncos un scut

---

[1] Ibn Hişam, 2/65,66.
[2] Fath Al-Bari, 7/350.
[3] Sahih Al-Bukhari, Cartea Jihadului, 1/426.

pentru ariergardă şi pentru flancul drept al armatei. El a reuşit, prin blocarea singurei breşe vulnerabile de pe laterală, să asigure o protecţie suplimentară maximă pentru spate şi aripa stângă. De frica unei posibile înfrângeri şi pentru a-i împiedica pe musulmani să fugă, caz în care ar fi căzut cu uşurinţă prizonieri în mâinile duşmanilor, el a ales un loc înalt unde să-şi ridice tabăra. Mai mult, un asemenea loc strategic ar fi cauzat cu siguranţă pierderi grele armatei politeiştilor, dacă aceştia s-ar fi gândit să-i ocupe poziţiile.

În continuare, el a redus foarte mult şansele de alegere ale duşmanilor, când aceştia au fost încolţiţi să se alinieze pe poziţii geografice joase, care nu le ofereau nici cel mai mic avantaj pentru o posibilă victorie. În acelaşi timp, nici nu puteau scăpa de urmărirea musulmanilor în cazul în care aceştia ar fi avut parte de victorie. Pentru a compensa numărul mic de luptători, el a ales un corp de luptători de elită să stea în fruntea armatei.

Armata Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost astfel pe deplin mobilizată pe 7 Şauual, 3 d.H.

Mesagerul lui Allah insuflă forţelor sale armate spiritul de vitejie

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a interzis musulmanilor să înceapă lupta fără ordinul lui. Atunci, el purta două armuri: una pe piept şi una pe spate. El i-a îndemnat pe tovarăşii săi să lupte cu curaj şi hotărâre. A început să le insufle îndrăzneala şi spiritul de vitejie. Pentru a-i înflăcăra pe însoţitorii săi la luptă, el a luat un paloş ascuţit în mână, le-a atras atenţia şi le-a spus: "Cine este pregătit să ia acest paloş şi să-l întrebuinţeze cum se cuvine?" Mulţi dintre ei s-au arătat gata să-l ia. Printre ei erau şi 'Ali bin Abu Talib, Az-Zubair bin Al-'Auuam şi 'Omar bin Al-Khattab. Dar paloşul nu a fost oferit nici unuia. Abu Dujana Sammak bin Kharşa a întrebat: "O, Mesager al lui Allah, care este preţul său?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Lovirea duşmanilor cu el până când se îndoaie". Şi Abu Dujana a spus: "O, Mesager al lui Allah, eu îl voi lua, cu acest preţ", şi atunci a primit paloşul.

Abu Dujana era un om curajos care se făIea în război. El avea o bandă roşie pe care o purta în jurul capului. De câte ori avea pe cap

această bandă, toată lumea ştia că era hotărât să lupte până la moarte. De aceea, îndată ce a primit sabia Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, Abu Dujana şi-a pus banda pe cap şi a început să umble ţanţos printre luptători.

Privindu-l cum se plimba astfel, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Allah urăşte acest fel de a umbla. Doar o astfel de situaţie poate face excepţie."

Recrutarea armatei mekkane

Idolatrii au folosit sistemul "în şiruri" în mobilizarea armatei lor. Conducerea generală a armatei a fost încredinţată lui Abu Sufian Sakhr bin Harb, care se afla în centrul armatei. Khalid bin Al-Ualid se afla pe aripa dreaptă, iar 'Ikrima, fiul lui Abu Jahl, pe cea stângă. Safuan bin Omaiia se afla în fruntea infanteriei. Arcaşii răspundeau la comanda lui 'Abdullah bin Abu Rabi'a.

Un detaşament din neamul 'Abd Ad-Dar avea responsabilitatea de a purta steagul. Astfel se prezenta distribuţia posturilor armatei, încă de când fusese desemnată de 'Abd Munaf. Această atribuţie fusese moştenită de la Qusai bin Kilab, după cum am menţionat anterior la începutul acestei cărţi. Nimeni nu avea dreptul să ridice pretenţii asupra ei, făcând parte din tradiţia pe care ei o moşteniseră de la străbunii lor.

Abu Sufian, conducătorul general, le-a amintit oamenilor săi - purtători ai steagului - ce li se întâmplase quraişilor în bătălia de la Badr, când purtătorul steagului lor, An-Nadr bin Al-Harith, fusese prins. Într-o încercare de a le stârni mânia şi duşmănia împotriva musulmanilor, el a spus: "O, neam 'Abd Ad-Dar! Aţi fost desemnaţi purtători ai steagului nostru şi ştiţi foarte bine că steagul este primul lucru pe care îl atacă duşmanul. Dacă steagul este doborât, la fel suntem şi noi. De aceea, să ştiţi că ori îi garantaţi securitatea, ori ni-l daţi nouă, şi, cu siguranţă, vom îndeplini această sarcină".

Se pare că încercarea lui Abu Sufian s-a dovedit a fi fructuoasă, deoarece discursul lui i-a înfuriat atât de tare pe cei din neamul 'Abd Ad-Dar, încât l-au ameninţat şi aproape că au sărit pe el, pentru asta. Ei au spus: "Vrei ca noi să-ţi cedăm custodia stindardului pentru ca, mâine când luptăm cu ei, să fii martor al faptelor noastre?" Şi, de fapt, ei au luptat cu

curaj şi hotărâre pentru a-şi apăra stindardul, până când toţi au fost omorâţi.

Manevrele politice ale quraişilor

Cu puţin timp înainte de izbucnirea luptei, quraişii s-au străduit să semene semînţele discordiei şi disputei printre musulmani. Mai întâi, Abu Sufian a trimis "ajutoarelor" un mesaj, care spunea: "Lăsaţi-ne să ne luptăm cu verii voştri şi nu vă băgaţi. Dacă staţi la o parte, nu vom lupta cu voi, fiindcă nu să luptăm cu voi este scopul nostru." Încercarea însă s-a dovedit a fi zadarnică. Oare ce rău le putea face o asemenea urzeală celor a căror Credinţă era la fel de solidă şi fermă ca un munte?! Replica "ajutoarelor" însă a fost contrară aşteptărilor şi a dezamăgit speranţele lui Abu Sufian.

Momentul zero sosise. Cele două părţi au început să se apropie. Neintimidaţi de primul eşec, quraişii au făcut o nouă încercare în acelaşi scop, dar de această dată cu ajutorul unui trădător, Abu 'Amir Al-Fasiq, al cărui nume adevărat era 'Abd 'Amr bin Saifi. Se credea că este călugăr, dar Mesagerul Lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a poreclit "Al Fasiq" ("păcătosul desfrânat"). Cum în perioada preislamică el fusese şeful celor din tribul Aus, nu a putut suporta islamul când acesta apăruse, afirmându-şi în public duşmănia faţă de Mesagerul lui Allah. A părăsit Medina pentru a se alia quraişilor din Mekka împotriva Mesagerului lui Allah şi pentru a-i îmboldi să înceapă lupta împotriva lui. El a pretins că era ascultat şi stimat de oamenii lui şi că, de îndată ce-l vor vedea venind, i se vor alătura fără să stea pe gânduri.

El a fost aşadar primul din mulţimea şi sclavii tribului Quraiş care a opus rezistenţă. El i-a căutat pe cei din poporul său, i-a recunoscut şi le-a spus: "O, rude ale mele din tribul Aus! Eu sunt Abu 'Amir". Răspunsul lor a fost: "Ochii nici unuia dintre noi nu se bucură la vederea ta, O, Fasiq". Când i-a auzit spunând asta, el a zis: "Poporul meu trebuie să fi fost lovit de păcat, după plecarea mea". Din acest motiv, când a izbucnit bătălia, el a luptat împotriva lor cu turbare şi a aruncat în ei cu pietre.

Astfel s-a încheiat şi cea de-a doua încercare a quraişilor de a sădi semînţele discordiei printre oamenii de Credinţă. Oricum, acest lucru a dezvăluit puternica spaimă din inimile lor, în ciuda faptului că erau superiori atât ca număr, cât şi ca echipament.

Eforturile femeilor quraişe de a răsplăti zelul bărbaţilor

Femeile quraişe au participat la bătălie, conduse de soţia lui Abu Sufian, Hind bint 'Utba. Ele se plimbau printre rândurile idolatrilor, băteau în tamburine, îi încurajau pe bărbaţi să lupte, înflăcărau emoţiile eroilor, lăncierilor, spadasinilor şi curajoşilor luptători.

La un moment dat, ele s-au adresat stegarilor astfel:

"O, voi, cei din neamul 'Abd Ad-Dar!
O, voi apărători ai moşiei,
Loviţi cu paloşele voastre tăioase...."

Altădată, răsplăteau zelul oamenilor cu cântece:

"De luptaţi cu vitejie, noi vă vom îmbrăţişa
Şi vom întinde scoarţele în întâmpinarea voastră.
Dar de fugiţi de pe câmpul de luptă, noi vă vom părăsi,
Şi spatele vă vom întoarce şi nu vă vom iubi".

Bătălia

Cele două grupări s-au apropiat foarte mult una de cealaltă şi lupta a început. Primul combatant a fost stegarul Talha bin Abu Talha Al-'Abdari, cel mai cunoscut idolatru. El era unul dintre cei mai viteji luptători quraişi. Musulmanii îl porecliseră "berbecul batalionului". El a înaintat călare pe o cămilă şi i-a provocat pe musulmani la luptă corp la corp. Oamenii se abţineau să lupte cu el, din cauza vitejiei lui. Doar Az-Zubair bin Al-'Auuam a ieşit în faţă pentru a lupta. El nu i-a dat "berbecului" nici o şansă de a lupta, ci s-a năpustit ca un leu pe la spatele cămilei lui, l-a doborât la pământ şi l-a măcelărit cu paloşul.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - urmărea acest incident minunat şi a exclamat: "Allahu Akbar!", adică "Allah este Mai Mare!", şi musulmanii au exclamat şi ei: "Allahu Akbar!".

El l-a lăudat pe Az-Zubair, spunând: "Fiecare Profet are un discipol, iar Az-Zubair este unul dintre discipolii mei".[1]

Curând, lupta a luat amploare, toţi luptătorii fiind angajaţi într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte. Lupta era mai aprigă acolo unde se aflau steagurile

[1] As-Sira Al-Halabiia, 2/18.

celor două armate. După moartea şefului lor, Talha bin Abu Talha, neamul 'Abd Ad-Dar şi-a alternat misiunea de stegar în mod succesiv. Fratele lui Talha, 'Uthman, a alergat în faţă şi a înfăşcat steagul care zăcea lângă corpul neînsufleţit al fratelui său, cântând: "Stegarul poate îmbiba cu sânge coada stindardului, până ce acesta-i e smuls din mână". Hamza bin 'Abdul Muttalib l-a atacat şi i-a aplicat o lovitură care i-a tăiat braţul şi umărul, despicându-i pieptul de i se vedea plămânul.

Steagul a fost ridicat din nou de Abu Sa'd bin Abu Talha, dar Sa'd bin Abu Uaqqas l-a ţintuit cu o săgeată care i-a străpuns gâtul şi l-a făcut să-şi scoată limba de un cot, dându-şi ultima suflare.

Într-o altă versiune se spune că Abu Sa'd a înălţat steagul şi i-a provocat pe musulmani să lupte cu el. 'Ali bin Abu Talib a păşit în faţă. Au schimbat două lovituri, după care 'Ali l-a lichidat.

Atunci, Musafi' bin Talha bin Abu Talha a fost cel care a înălţat stindardul, dar a fost şi el omorât cu o săgeată de către 'Asim bin Thabit bin Abu Al-Aqlah. L-a urmat fratele său, Kilab bin Talha bin Abu Talha, care a cules de la picioarele lor flamura, înălţând-o. Az-Zubair bin Al-Auuam l-a atacat şi a reuşit să-l ucidă. Fratele lor, Al-Jallas bin Talha bin Abu Talha, a ridicat flamura, dar Talha bin 'Ubaidullah l-a înjunghiat de moarte. S-a spus că 'Asim bin Thabit a fost acela care i-a dat lovitura de graţie.

Toţi cei şase oameni ucişi pe rând în apărarea steagului aparţineau unei singure familii, familia lui Abu Talha 'Abdullah bin 'Uthman bin Abd Ad-Dar. Un altul din neamul 'Abd Ad-Dar, Artat bin Şarhabil, a purtat steagul, dar a fost şi el ucis de 'Ali bin Abu Talib. Alţii au susţinut însă că Hamza a fost acela care l-a omorât, şi nu 'Ali.

Mai apoi, steagul a fost purtat de Şurai bin Qariz, ucis de Quzman. Acesta din urmă era un ipocrit care lupta doar pentru prestigiu şi nu în apărarea islamului. Abu Zaid 'Amr bin 'Abd Munaf Al-'Abdari a ridicat stindardul, dar a fost omorât tot de Quzman. Un fiu de-al lui Şarhabil bin Haşim Al-'Abdari l-a înălţat iarăşi, dar a fost şi el ucis de Quzman.

În final, zece stegari, toţi fiind luptători din neamul 'Abd Ad-Dar, au fost anihilaţi. Văzând că nici unul din neamul 'Abd Ad-Dar, dintre cei care au purtat steagul, nu a supravieţuit, un sclav de-al lor, Sauab, a venit să-l ridice. Sclavul s-a dovedit a fi mai demn de admiraţie, pentru vitejia şi dârzenia lui, decât foştii lui stăpâni. Sauab, sclavul, a continuat să lupte până când i-au fost tăiate mâinile. Atunci a îngenunchiat şi a îmbrăţişat

steagul, l-a întins peste piept şi gât, ca să nu cadă la pământ, şi a continuat să lupte cu hotărâre până când a fost ucis. În acelaşi timp, repeta neîntrerupt: "O, Doamne, am fost oare iertat?" După moartea sclavului Sauab, steagul a căzut la pământ şi a rămas acolo, căci nu mai era nimeni care să-l poată purta.

Aşa cum am spus anterior, lupta mai aprigă era centrată în jurul steagului, însă pe întreg câmpul de luptă aveau loc ciocniri năprasnice. Spiritul Credinţei a învăluit rândurile musulmanilor, care se năpusteau asupra idolatrilor asemenea unui potop distrugător care inundă totul, distrugând fiecare barieră ce-i apare în cale. În ziua de Uhud, pe câmpul de luptă se auzea: "Caut moartea! Caut moartea!" Acesta a fost motto-ul lor declarat în Ziua de Uhud.

Abu Dujana, recunoscut după banda roşie pe care-o purta în jurul capului, înainta, luptând cu sabia Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! El era hotărât să-i plătească preţul fără a precupeţi nici un efort. I-a omorât pe toţi idolatrii care-i stăteau în cale, împrăştiindu-le rândurile. Az-Zubair Al-'Auuam a spus:

"Am fost furios şi descurajat când Mesagerul lui Allah a refuzat să-mi dea mie paloşul şi i l-a dat lui Abu Dujana. Atunci mi-am spus: "Eu sunt vărul lui patern - vărul mătuşii sale, Safiia - un quraiş şi, pe lângă asta, eu am fost primul care l-a cerut şi, totuşi, l-a ales pe el în locul meu. Jur pe Allah, o să-l urmăresc cum îl foloseşte". Aşa că l-am urmat şi l-am văzut cum îşi scoate banda şi o leagă în jurul capului. Când l-au văzut astfel, "ajutoarele" au spus: "Abu Dujana a început să poarte pamblica morţii". Atunci el a început să strige: "Eu sunt acela care a făcut prinsoare cu prietenii mei apropiaţi când ne aflam sub un palmier pe versantul muntelui. Prinsoarea a fost să nu lupt în coada rândurilor, ci, cu vitejie, să lupt în fruntea lor, mânat de sabia Mesagerului lui Allah."

Nimeni nu stătea în calea lui Abu Dujana fără a fi ucis. Printre idolatri se afla unul a cărui unică ţintă era să-i lichideze pe musulmanii răniţi. În timpul luptei, Abu Dujana s-a apropiat de acela şi eu l-am implorat pe Allah ca ei să se angajeze în luptă. Asta au şi făcut. După primele două lovituri de sabie, idolatrul l-a lovit pe Abu Dujana, dar el s-a ferit şi sabia i-a străpuns scutul de piele. Acum, sabia idolatrului s-a înţepenit în el şi Abu Dujana l-a lovit la rândul său cu sabia şi l-a omorât.[1] În vâltoarea

[1] Ibn Hişam, 2/68,69.

luptei, el s-a repezit să omoare o persoană care-i incita pe dușmani să lupte împotriva musulmanilor. Văzând că Abu Dujana se îndreaptă spre ea, persoana respectivă a țipat și el și-a dat seama că este o femeie. Abu Dujana a iertat-o, spunând: "Respect prea mult paloșul Profetului pentru a-l folosi pe o femeie". Femeia era Hind bint 'Utba.

Descriind aceeași întâmplare, Az-Zubair bin Al-'Auuam a spus: "L-am văzut pe Abu Dujana ridicând paloșul asupra capului unui idolatru, apoi l-a tras de-o parte, lăsându-l în viață. Și eu mi-am spus: "Allah și Mesagerul Său știu mai bine de ce a procedat el astfel".[1]

Hamza bin 'Abdul Muttalib a dat dovadă de minunate fapte de vitejie împotriva forțelor inamice incomparabil superioare și a creat consternare și confuzie printre necredincioși. Eroii erau înlăturați din calea lui ca niște frunze în bătaia unui vânt puternic. Pe lângă aportul său efectiv adus la anihilarea idolatrilor ce stăteau în apărarea steagului, el a contribuit și mai mult în lupta împotriva oamenilor de curaj și a renumiților călăreți. A fost Voința lui Allah ca el să fie ucis când a ajuns la apogeu. Nu a fost omorât într-o luptă corp la corp pe câmpul de bătaie, adică pe calea obișnuită pe care mor eroii, ci a fost asasinat la adăpostul unei perdele groase de întuneric, așa cum era obiceiul să fie omorâți oamenii nobili și generoși care erau imposibil de învins într-o luptă cinstită.

Asasinarea lui Hamza bin 'Abdul Muttalib ("Asadullah" - "Leul lui Allah")

Asasinul lui Hamza, Uahși bin Harb, a descris modul în care l-a omorât pe Hamza. El a spus: "Eram un sclav care lucra pentru Jubair bin Mut'im, al cărui unchi patern, Tu'aima bin Udai, a fost rănit în Bătălia de la Badr, iar, atunci când quraișii au mărșăluit spre Uhud, Jubair mi-a spus: "Dacă-l ucizi pe Hamza, unchiul lui Muhammed, vei fi eliberat. Astfel că am plecat cu ceilalți spre Uhud". El se descria astfel: "Eu sunt un pungaș bun la aruncatul suliței". "Și atunci când cele două grupări se luptau, eu am pornit să-l caut pe Hamza. L-am zărit luptând în mijlocul oamenilor. Era ca o cămilă vărgată cu alb și negru, lovind puternic cu paloșul său, și nimeni nu-i putea sta în cale. Pe Allah! Tocmai când mă pregăteam și încercam să prind ocazia potrivită pentru a-l străpunge cu sulița, ascunzându-mă uneori

[1] Ibidem, 2/69.

după un copac sau o stâncă, în speranța că va ajunge mai aproape și va fi la îndemână, am băgat de seamă că Siba' bin 'Abd Al-'Uzza se apropia de el. Când Hamza l-a observat, i-a spus: "Vino încoace! O, tu, fiu al celei ce ciopârțește ...!", pentru că mama lui făcea circumcizii. Apoi i-a aplicat o puternică lovitură cu sabia și i-a tăiat capul".

Uahși a spus: "Atunci mi-am echilibrat sulița și am scuturat-o până când am fost mulțumit de poziția ei și apoi l-am străpuns până în stomac, vârful suliței ieșindu-i între picioare. El a încercat să se miște spre mine, dar a fost doborât de rana pe care o avea. L-am lăsat acolo cu sulița înfiptă în măruntaie, până ce a murit. Apoi m-am dus la el, mi-am tras sulița afară și m-am întors în tabără. Am rămas acolo și nu m-am mai întors pe câmpul de luptă, pentru că el era singurul pe care-l căutam. L-am ucis doar ca să-mi răscumpăr libertatea, așă că, de îndată ce m-am întors la Mekka, am devenit un om liber".[1]

Situația revine sub control

Deși moartea lui "Asadullah" ("Leul lui Allah"), Hamza bin 'Abdul Muttalib, a fost o pierdere grea, musulmanii au deținut controlul deplin al situației pe întregul câmp de luptă. În ziua aceea, Abu Bakr, 'Omar bin Al-Khattab, 'Ali bin Abu Talib, Az-Zubair bin Al-Auuam, Mus'ab bin 'Omair, Talha bin 'Ubaidullah, 'Abdullah bin Jahș, Sa'd bin Ar-Rabi', Anas bin An-Nadr și alții au luptat atât de înverșunat și cu așa o reușită, încât au înfrânt puternica voință a idolatrilor și i-au risipit.

Devotamentul lui Hanzala

Unul dintre bravii luptători din acea zi a fost și Hanzala Al-Ghasil, (adică Hanzala bin Abu 'Amir). Abu 'Amir era chiar călugărul care fusese poreclit "Al-Fasiq" ("păcătosul desfrânat"), de care am amintit mai înainte. Hanzala, care era proaspăt însurat, a părăsit patul nevestei pentru a lupta pe calea lui Allah. El a pornit de îndată ce a auzit chemarea la Al-Jihad.

Când i-a înfruntat pe idolatri pe câmpul de luptă, el și-a croit calea printre rândurile lor, până ce a ajuns la șeful lor, Abu Sufian Sakr bin Harb și aproape că l-a omorât, dacă n-ar fi fost menit să devină un martir, fiindcă

[1] Ibn Hișam, 2/69-72; Sahih Al-Bukhari, 2/583.

în acel moment a fost văzut de Şaddad bin Al-Asuad, care l-a rănit de moarte.

Contribuţia arcaşilor la bătălie

Grupul de arcaşi, pe care Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îl plasase pe Muntele Arcaşilor, avea responsabilitatea să administreze activităţile de război, în favoarea armatei musulmane. Călăreţii mekkani, conduşi de Khalid bin Al-Ualid, care era ajutat de Abu 'Amir Al-Fasiq, au atacat de trei ori aripa stângă a armatei musulmane, cu scopul de a zdrobi şi a se infiltra apoi prin spate, pentru a crea confuzie şi dezordine în rândurile musulmanilor şi a le cauza ulterior înfrângerea. Însă, datorită dexterităţii şi eforturilor susţinute ale arcaşilor, cele trei atacuri au fost contracarate.[1]

Luptele au continuat cu înverşunare, musulmanii având control deplin asupra tuturor acţiunilor militare, până când, într-un final, idolatrii au început să se clatine şi să se retragă, uitând definitiv de aşa-zisa mândrie şi demnitate afectată, iar steagul lor a fost călcat de picioarele luptătorilor, fără ca vreunul să aibă destul curaj pentru a-l ridica. Era ca şi cum cei trei mii de ostaşi luptaseră împotriva unei armate de treizeci de mii de musulmani şi nu doar a câteva sute, câţi erau de fapt.

Ibn Ishaq a spus: "Atunci, Allah le-a oferit ajutor musulmanilor şi Şi-a întărit promisiunea faţă de ei. Ei i-au urmărit pe idolatri şi i-au alungat din tabăra lor. Fără îndoială, a fost o înfrângere sigură".

Într-o versiune a lui 'Abdullah bin Az-Zubair, tatăl său spusese: "Jur pe Allah, îi urmăream pe servitorii lui Hind bint 'Utba şi ai prietenelor ei, fugind cu veşmintele ridicate. Nimic nu ne oprea să-i prindem".[2]

Într-o altă versiune, după Al-Bara' bin 'Azib, menţionată în "Sahih Al-Bukhari", el a spus: "Când ne-am luptat cu ei, ei au fugit, iar femeile lor erau văzute alergând spre munţi cu gleznele şi picioarele dezgolite.[3] Musulmanii i-au urmărit pe duşmani, i-au trecut prin tăişul sabiei şi le-au confiscat bunurile.

---

[1] Fath Al-Bari, 7/346.
[2] Ibn Hişam, 2/77.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/579.

Greşeala fatală a arcaşilor

În timp ce mica armată islamică înregistra o a doua victorie absolută asupra mekkanilor, la fel de splendidă şi glorioasă ca şi cea de la Badr, majoritatea arcaşilor de pe versantul muntelui au comis o greşeală fatală, care a bulversat întreaga situaţie şi a constituit o sursă de pierderi serioase pentru musulmani. Din cauza acestei greşeli, Profetul s-a aflat la un pas de a fi ucis, ceea ce a lăsat o impresie foarte urâtă asupra numelui şi demnităţii pe care musulmanii o câştigaseră pe bună dreptate în bătălia de la Badr.

Am vorbit deja despre ordinele clare care au fost date arcaşilor, de a-şi menţine poziţia, indiferent de cursul luptei. În ciuda acestor ordine stricte şi a avertismentului conducătorului lor, 'Abdullah bin Jubair, patruzeci de arcaşi şi-au părăsit posturile, îndemnaţi de zgomotul prea timpuriu al victoriei, precum şi de lăcomia lumească pentru prăzile de război.[1] Ceilalţi, nouă la număr, împreună cu şeful lor, 'Abdullah, au hotărât să respecte porunca Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi să rămână acolo unde se aflau, până primeau permisiunea să părăsească locul sau erau ucişi până la ultimul. Astfel, culmea a rămas neapărată.

Khalid bin Al-Ualid a folosit această şansă neaşteptată pentru a se întoarce cu uşurinţă în spatele rândurilor armatei musulmane şi a-i învălui. După ce i-au exterminat pe Ibn Jubair şi grupul său, au căzut în spatele musulmanilor şi călăreţii săi au strigat, semnalizând noua mişcare militară.

Politeiştii s-au întors din nou să-i atace pe musulmani. O femeie idolatră, 'Umra bint 'Alqama Al-Haritiia, a alergat la steagul ce zăcea la pământ, l-a ridicat şi l-a înălţat. Idolatrii s-au adunat în jurul steagului şi s-au chemat unii pe alţii, până când i-au încercuit pe musulmani şi s-au ridicat din nou la luptă. Astfel, musulmanii au fost prinşi între ciocan şi nicovală.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - se afla atunci în mijlocul unui mic grup de luptători, nouă la număr, în spatele armatei[2], urmărind lupta şi încurajându-i pe soldaţii musulmani. Khalid şi

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/426.
[2] Sahih Muslim, 2/107.

oamenii lui l-au luat prin surprindere şi l-au obligat să aleagă între două variante:

a) să fugă pentru a-şi salva viaţa şi să-şi abandoneze armata, lăsând-o pradă duşmanului

b) să acţioneze cu riscul vieţii sale, să organizeze din nou rândurile musulmanilor şi să-şi croiască drumul printre dealurile Uhud-ului, spre armata încercuită.

Înţelepciunea şi curajul nepieritor şi inegalabil al Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-au determinat să aleagă a doua variantă. Aşadar, el a strigat cu tărie, chemându-şi tovarăşii: "Robi ai lui Allah!" A făcut acest lucru, deşi era conştient că vocea sa puternică putea fi auzită de idolatri, înainte ca musulmanii s-o audă. În această situaţie delicată, el i-a chemat însă cu riscul vieţii sale.

Într-adevăr, idolatrii l-au recunoscut şi au ajuns înaintea musulmanilor în locul în care el se afla.

Încercuirea musulmanilor a scos la iveală trei categorii de oameni. Primul grup era format din cei preocupaţi doar de ei înşişi şi aceştia s-au înfricoşat atât de tare, încât au fugit. Ei au părăsit câmpul de luptă fără să ştie ce s-a întâmplat cu ceilalţi. Unii dintre aceştia au fugit chiar până la Medina, iar alţii au urcat pe munte.

Al doilea grup musulman era format din cei care s-au întors la luptă, dar s-au amestecat atât de mult cu idolatrii, încât nu se mai puteau recunoaşte unul pe altul şi, ca urmare a acestui fapt, unii dintre ei au fost ucişi din greşeală. Al-Bukhari afirmă că 'A'işa a spus: "În bătălia de la Uhud, idolatrii au fost înfrânţi. Atunci, Satana a strigat: "O, sclavi ai lui Allah. Aveţi grijă la spate (duşmanul se apropie pe la spate)". Şi, atunci, cei care se aflau în faţă s-au întors şi au luptat cu cei care se aflau în spate."

Atunci, Hudaifa a văzut că tatăl său, 'Al-Iaman, era pe punctul de a fi omorât de alţi musulmani, şi a spus: "O, sclavi ai lui Allah! Aveţi grijă! Acesta este tatăl meu! Acesta este tatăl meu!". 'A'işa - Allah să fie mulţumit de ea! - a spus: "Însă ei nu l-au lăsat, până ce nu l-au omorât". Hudaifa a spus apoi: "Să vă ierte Allah!" 'Urua a spus: "Pe Allah, din acel moment, Hudaifa a fost binecuvântat până la moartea sa."[1] Aceasta, pentru că i-a iertat şi a refuzat să primească răscumpărare pentru moartea tatălui

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/539, 2/581; Fath Al-Bari, 7/351,362,363.

său, dorind ca aceşti bani să fie cheltuiţi pentru milostenii.

Acest grup a suferit din cauza consternării şi a dezordinii ce s-a creat între membrii săi. Mulţi dintre ei s-au pierdut şi n-au ştiut încotro s-o apuce. În aceste clipe dificile, ei au auzit pe cineva, strigând: "Muhammed a fost ucis!" Această veste i-a deconcertat şi mai mult şi aproape că i-a scos din minţi. Moralul lor a căzut şi unii dintre ei au încetat să mai lupte, aruncându-şi armele. Alţii s-au gândit să ia legătura cu 'Abdullah bin Ubai, căpetenia ipocriţilor, şi să-i ceară ajutorul, pentru a obţine promisiunea lui Abu Sufian că vor fi cruţaţi.

Anas bin An-Nadr a trecut pe lângă oamenii aceia care tremurau de frică şi a întrebat: "Ce aşteptaţi?" Ei au spus: "Mesagerul lui Allah a fost ucis". "Pentru ce mai trăiţi dacă Muhammed a murit? Veniţi şi muriţi pentru ce a murit şi Mesagerul lui Allah!" Apoi a adăugat: "O, Allah, îmi pare rău pentru ce au făcut aceşti oameni (musulmanii) şi jur să mă dezic de ceea ce au săvârşit idolatrii". După aceea, a mers mai departe până ce s-a întâlnit cu Sa'd bin Mu'ad, care l-a întrebat: "Încotro, Abu 'Omar?" Anas a răspuns: "Ah, ce fin este parfumul Paradisului! Îl simt aici, în Uhud". El a continuat să lupte împotriva idolatrilor până când a fost omorât. Nimeni în afară de sora lui nu i-a putut recunoaşte cadavrul. Fusese tăiat şi străpuns de peste optzeci de săbii, săgeţi şi suliţi. După ce bătălia s-a încheiat, ea l-a recunoscut după vârful degetului.[1]

Thabit bin Ad-Dahda a strigat după oamenii săi, spunând: "O, neamuri ale "ajutoarelor", chiar şi dacă Muhammed a fost omorât, Allah este Veşnic şi El nu moare niciodată. Luptaţi în apărarea Credinţei voastre. Allah este de partea voastră şi astfel veţi fi învingători". Un grup de "ajutoare" i s-a alăturat şi au ieşit cu toţii, atacând unul dintre batalioanele de călăreţi ale lui Khalid. El şi prietenii lui au luptat până la moarte.[2]

Un emigrant a trecut pe lângă un "ajutor" care era mânjit de sânge şi a spus: "O, prietene! Ai aflat de uciderea lui Muhammed?" "Ajutorul" a răspuns: "Dacă Muhammed a murit, înseamnă că şi-a încheiat predarea Mesajului. Aşa că luptă în apărarea religiei tale!"[3]

Cu asemenea îndrăzneală şi încurajare, musulmanii şi-au recăpătat în curând încrederea în sine, venindu-şi în fire şi renunţând la ideea de a se

---

[1] Zad al Ma'ad, 2/93,96; Sahih Al-Bukhari, 2/579.
[2] As-Sirah Al-Halabiia, 2/22.
[3] Zad Al-Ma'ad, 2/96.

preda sau de a-l contacta pe ipocritul 'Abdullah bin Ubai. Ei şi-au luat armele şi s-au întors la luptă, încercând să-şi facă loc spre cartierul general, mai ales că vestea despre moartea Profetului se dovedise a fi falsă. Vestea bună i-a întărit, i-a ajutat să forţeze cu succes blocada militară şi să-şi concentreze forţele într-un loc sigur, pentru a putea relua lupta aprigă şi neîndurătoare împotriva politeiştilor.

Al treilea grup de musulmani era format din aceia cărora nu le păsa de nimic altceva, decât de viaţa Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! În fruntea lor se aflau însoţitorii săi notabili, precum Abu Bakr, 'Omar bin Al-Khattab, 'Ali bin Abu Talib şi alţii - Allah să fie mulţumit de ei! - care s-au grăbit cu un devotament fără egal să-l apere pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Cum celelalte grupuri de musulmani primeau loviturile idolatrilor şi rezistau cu stăruinţă, lupta s-a înteţit în jurul Mesagerului lui Allah, care avea doar nouă oameni pe lângă el. Am menţionat deja că atunci când idolatrii au început să-l învăluie, doar nouă persoane se aflau în jurul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi, imediat ce el a început să-i cheme pe musulmani: "Veniţi! Eu sunt Mesagerul lui Allah!", idolatrii i-au auzit vocea şi l-au recunoscut, aşa că s-au întors şi l-au atacat cu toată forţa, înainte ca vreunul dintre companionii săi să-i vină în ajutor.

Între cei nouă musulmani şi idolatri s-a încins o luptă violentă şi fioroasă, care a scos în evidenţă dragostea neasemuită, sacrificiul de sine, curajul şi eroismul soldaţilor musulmani.

Cu acceptul lui Anas bin Malik, s-a relatat că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - împreună cu şapte "ajutoare" şi doi emigranţi era prins în cursă când l-au atacat idolatrii. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus atunci: "Cel care-i respinge pe idolatri, va fi găzduit în Paradis." sau "Va fi însoţitorul meu în Paradis." Unul dintre "ajutoare" a păşit înainte şi a luptat cu idolatrii până la moarte, pentru apărarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Atunci, ei l-au atacat din nou pe Mesager. Aceeaşi situaţie a fost repetată iarăşi şi iarăşi, până când toate cele şapte "ajutoare" au fost omorâte. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus celor doi însoţitori quraişi: "Nu le-am făcut dreptate tovarăşilor noştri".[1]

---

[1] Sahih Muslim, 2/107

Ultimul dintre cele şapte "ajutoare" a fost 'Amara bin Yazid bin As-Sakan, care a continuat să lupte până când rănile l-au copleşit şi a căzut mort.[1]

Cea mai anevoioasă oră din viaţa Profetului

După căderea lui Ibn Sakan, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a rămas singur, doar cu cei doi quraişi. Într-o versiune după Abu 'Uthman - autorizată în "As-Sahihain" - el a spus: "În momentul acela nu mai era nimeni cu Profetul, în afară de Talha bin 'Ubaidulla şi Sa'd bin Abu Uaqqas.[2] Aceasta a fost cea mai anevoioasă şi periculoasă oră pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, dar a constituit o şansă excelentă pentru idolatri care s-au folosit de ea. Ei şi-au concentrat atacul asupra Profetului şi aşteptau nerăbdatori să-l omoare.

'Utba bin Abu Uaqqas l-a lovit cu pietre. Una dintre pietre l-a lovit în faţă şi i-a atins incisivul drept inferior, Ruba'iia (dintele ce se află între canin şi frontal). Buza inferioară i-a fost zdrobită. A fost atacat şi de 'Abdullah bin Şihab Az-Zuhri, care i-a rănit fruntea. 'Abdullah bin Qami'a ("Qami'a" înseamnă "femeie dezonorată"), care era un călăreţ încăpăţânat şi puternic, l-a lovit cu violenţă cu paloşul în umăr, şi acea lovitură, deşi nu a fost suficient de puternică pentru a penetra cele două armuri, l-a durut pe Profet mai bine de o lună. Apoi, i-a mai aplicat o lovitură puternică peste obraz. A lovit cu atâta forţă, încât două inele din coiful său de zale i-au pătruns în obrazul sfânt. "Primeşte lovitura asta din partea mea. Eu sunt Ibn Qami'a!", a spus el în timp ce-l izbea pe Mesager cu paloşul. În timp ce-şi ştergea sângele ce-i şiroia pe faţă, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns: "Aqma'aka Allah!" ("Îl implor pe Allah să te umilească").[3] În "Al-Bukhari" se afirmă că incisivul i s-a rupt, capul îi era julit, iar el a început să-şi şteargă sângele, spunând: "Mă îndoiesc că vor putea să prospere şi să aibă succes acei oameni care au rupt incisivul şi au tăiat faţa Profetului, tocmai lui, cel care-i cheamă să se închine lui Allah!" În legătură cu acest incident, Allah Atotputernicul a trimis un verset coranic, care spune:

[1] Ibn Hişam, 2/81
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/527, 2/581
[3] Fath Al-Bari, 7/373,366.

"Tu, [Muhammed,] nu ai nici un amestec în aceasta; fie că El primeşte căinţa lor, fie că îi pedepseşte, pentru că ei sunt într-adevăr nelegiuiţi" [3:128][1]

At-Tabarani afirmă că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Mânia lui Allah este mare asupra celor ce mânjesc faţa Mesagerului Său", apoi a păstrat tăcerea şi, în scurt timp, a reluat: "O, Allah, iartă poporul meu, fiindcă nu ştie ce face." [2]

În "Sahih Muslim" se afirmă că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Stăpâne al meu, iartă poporul meu, fiindcă nu ştie ce face." [3]

În "Aş-Şifa" - o carte după 'Aiad Al-Qadi - se relatează că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "O, Allah, călăuzeşte poporul meu, fiindcă nu ştie ce face." [4]

Se ştie cu certitudine că scopul lor principal era uciderea Profetului, însă cei doi quraişi, Sa'd bin Abu Uaqqas şi Talha bin 'Ubaidullah, au arătat un curaj extraordinar şi au luptat atât de aprig şi cu atâta îndrăzneală încât, deşi erau numai doi, au reuşit să-i oprească pe idolatrii, înainte ca aceştia să-şi atingă scopul. Ei erau unii dintre cei mai pricepuţi arcaşi arabi şi au luptat în apărarea Mesagerului lui Allah, până când întreaga trupă a idolatrilor a fost pusă pe fugă.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a golit tolba de săgeţi şi i-a spus lui Sa'd bin Abu Uaqqas: "Trage o săgeată, Sa'd. Ţin la tine mai mult decât la mama şi la tatăl meu."[5] Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu-şi pomenise niciodată părinţii, în afară de cazul lui Sa'd - un privilegiu acordat acestuia pentru îndemânarea sa.[6]

Într-o versiune după Jabir, culeasă de An-Nasa'i, referitoare la atitudinea lui Talha bin 'Ubaidullah faţă de gloata de idolatri din jurul Mesagerului lui Allah, când lângă acesta erau doar câteva "ajutoare", se spune: "Când idolatrii au ajuns la el, Mesagerul lui Allah a spus: "Cine ne va apăra de nedreptatea lor? Cine va lupta împotriva lor?" Talha a răspuns: "Eu voi fi acela."

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/582; Sahih Muslim, 2/108.
[2] Fath Al-Bari, 7/373.
[3] Sahih Muslim, 2/108.
[4] Aş-Shifa', 1/81
[5] Sahih Al-Bukhari, 1/407, 2/580,581.
[6] Ibidem, 1/407, 2/580,581.

Atunci, Jabir a menționat cum "ajutoarele" au intrat în luptă și au fost uciși unul câte unul, într-un fel asemănător versiunii lui Muslim: "Când toate "ajutoarele" au fost ucise, Talha a intrat în luptă, luptând cu îndârjire până când a fost rănit la mână, degetele fiindu-i tăiate. El a spus: "Să fie tăiate!" Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a precizat: "Dacă ai fi spus: "În numele lui Allah!", îngerii te-ar fi ridicat de la pământ, chiar sub ochii oamenilor." Apoi a spus: "Allah i-a alungat pe idolatri de lângă ei".[1] În "Al-Iklil", o carte după Hakim, se afirmă că Talha a primit treizeci și cinci sau treizeci și nouă de răni, iar degetele (degetul mare și arătătorul) i-au fost paralizate.[2]

Într-o versiune după Qais bin Abu Hazim, culeasă de Al-Bukhari, se spune: "Am văzut mâna lui Talha paralizată. Era așa din cauză că în bătălia de la Uhud l-a apărat cu ea pe Profet."[3]

At-Tirmidhi a afirmat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus apoi despre Talha: "Cel care dorește să vadă un martir umblând pe pământ, să se uite la Talha bin 'Ubaidullah."[4]

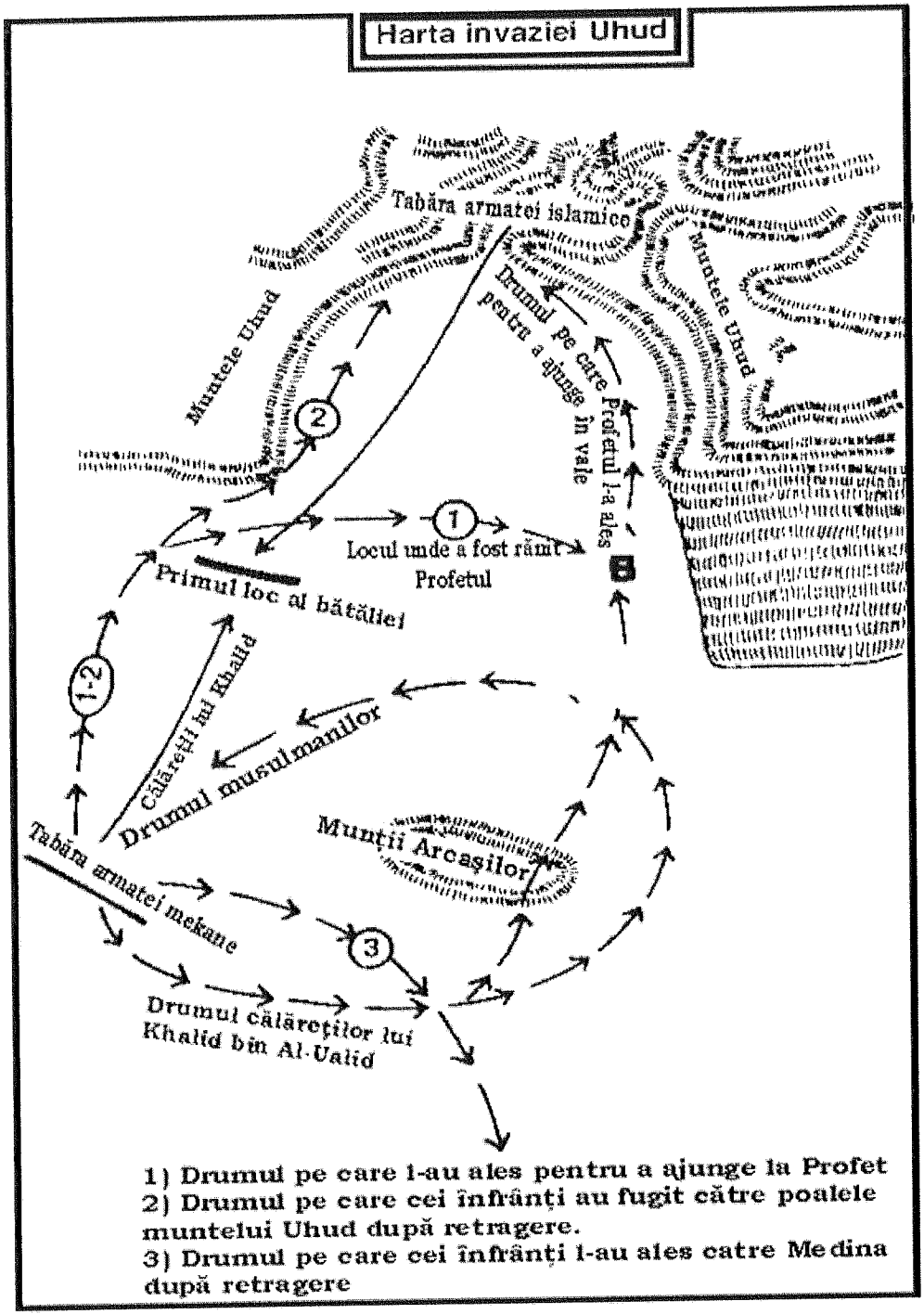
Abu Da'ud At-Taialisi, cu acceptul 'A'işei - Allah să fie mulțumit de ea!, a spus: "Oricând se vorbea despre bătălia de la Uhud, Abu Bakr spunea: "Aceea a fost ziua (bătălia) lui Talha!"[5] Abu Bakr a recitat un vers poetic despre el: "O, Talha bin 'Ubaidullah! Paradisul ți se cuvine așa cum se cuvine căprioarei să bea din apa de izvor".[6] În acele circumstanțe dificile și delicate, Allah Preînaltul a trimis Ajutorul Său invizibil.

Într-o versiune după Sa'd, culeasă și autorizată în "Sahih"-ul lui Al-Bukhari și cel al lui Muslim, se spune: "L-am văzut în ziua de la Uhud pe Mesagerul lui Allah, însoțit de doi oameni îmbrăcați în alb, care-l apărau cu dârzenie. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător, nici înainte de Uhud, nici după aceea". Într-o altă versiune, se spune: "El vrea să spună că erau îngerii Gavriil și Mihail".[7]

Toate acele evenimente s-au petrecut într-o clipă. Dacă însoțitorii de elită ai Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - ar fi realizat

---

[1] Fath-al-Bari, 7/361; An-Nasa'i, 2/52,53.
[2] Ibidem, 7/361.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/527; 2/581.
[4] Mişkat, 2/566; Ibn Hişam, 2/86.
[5] Fath Al-Bari, 7/361.
[6] Mukthasar Tarikh Damişq, 7/82
[7] Sahih Al-Bukhari, 2/580.

Harta invaziei Uhud
Tabăra armatei islamice
Muntele Uhud
Muntele Uhud
Drumul pe care Profetul l-a ales pentru a ajunge în vale
2
1
Locul unde a fost rămis Profetul
Primul loc al bătăliei
1-2
Călăreții lui Khalid
Drumul musulmanilor
Munții Arcașilor
Tabăra armatei mekane
3
Drumul călăreților lui Khalid bin Al-Walid
1) Drumul pe care l-au ales pentru a ajunge la Profet
2) Drumul pe care cei înfrânți au fugit către poalele muntelui Uhud după retragere.
3) Drumul pe care cei înfrânți l-au ales catre Medina după retragere

imediat gravitatea situației, ei i-ar fi sărit îndată în ajutor şi nu l-ar fi lăsat să capete aceste răni.

Din nefericire, au ajuns acolo după ce Mesagerul lui Allah fusese deja rănit, iar şase dintre "ajutoare" fuseseră ucise, în timp ce al şaptelea se clătina sub ploaia de lovituri şi lupta cu disperare în apărarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Oricum, de îndată ce au ajuns, l-au înconjurat pe Profet cu trupurile şi armele lor şi au fost destul de ageri pentru a-i împiedica pe duşmani să ajungă până la el. Primul care s-a întors să dea ajutor a fost camaradul său de peşteră, Abu Bakr As-Siddiq - Allah să fie mulțumit de el!

Într-o relatare a 'A'işei - Allah să fie mulțumit de ea!, înregistrată în cartea "Sahih" a lui Ibn Hibban, ea a povestit că Abu Bakr spusese: "În Ziua Uhud, când Profetul a fost lăsat în urmă, eu am fost primul care s-a întors după acesta şi, văzând pe cineva lângă el, mi-am spus: "Aş vrea să fie Talha. Țin la el mai mult decât la părinții mei. O, Allah, să fie Talha! Țin la el mai mult decât la părinții mei." Pe drum, am fost depăşit de Abu 'Ubaida bin Al-Jarra, care se mişca mai uşor ca o pasăre. Am alergat împreună să-l apărăm pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! L-am găsit acolo pe Talha care suferea din cauza unor răni grave. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Aveți grijă de fratele vostru. Fapta lui l-a îndreptățit pentru un lăcaş în Paradis". Am observat că două inele din coiful de zale i se înfipseseră în obraz. Aşa că m-am grăbit să i le scot, dar Abu'Ubaida m-a rugat: "În numele lui Allah, te implor, Abu Bakr, lasă-mă să le scot eu". Temându-se să nu-l rănească pe Profet, el a început să tragă foarte încet cu dinții şi cu multă atenție unul dintre cele două inele. Apoi, tot cu dinții, săgeata. Din această cauză şi-a pierdut un dinte din față. Atunci eu am început să scot cel de-al doilea inel, dar Abu 'Ubaida m-a rugat să n-o fac, zicând: "Abu Bakr, te conjur pe Allah, să mă laşi pe mine s-o fac." El a tras şi al doilea inel foarte încet şi cu grijă, până când l-a scos. Mesagerul lui Allah a spus: "Aveți grijă de fratele vostru. El a dovedit că merită să fie primit în Paradis". Ne-am apropiat de Talha să-l oblojim şi am văzut că primise cam zece lovituri de sabie.[1] Acest lucru demonstra dârzenia şi eficiența de care dăduse dovadă Tahla în ziua aceea."

În acele momente dificile, un grup de eroi musulmani s-a adunat în

[1] Zad al-Ma'ad, 2/95.

jurul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, alcătuind un scut de apărare împotriva idolatrilor. Printre ei se aflau: Abu Dujana, Mus'ab bin 'Omair, 'Ali bin Abu Talib, Sahl bin Hanif, Malik bin Sinan, tatăl lui Abu Sa'id Al-Khudri, Umm 'Amara, Nusaiba bint Ka'b Al-Maziniia, Qataba bin An-Nu'man, 'Omar bin Al-Khattab, Hatib bin Abu Balta'a şi Abu Talha.

Numărul idolatrilor creştea constant şi, în mod normal, atacurile lor erau mai puternice. Presiunea lor crescuse în aşa măsură încât Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a căzut într-una din gropile-capcană, săpate de Abu 'Amir Al-Fasiq. El s-a zgâriat la genunchi şi 'Ali l-a ajutat, prinzându-l de mână şi trăgându-l în sus. Talha bin 'Ubaidullah l-a ţinut în poala sa până când a fost în stare să se ridice.

Nafi' bin Jubair a spus: "Am auzit un emigrant, spunând: "Am participat la bătălia de la Uhud şi am privit cum erau aruncate săgeţi din toate părţile înspre Profet. Totuşi, nici una nu l-a atins." Abdullah bin Şihab Az-Zuhri a spus: "Condu-mă la Muhammed! Jur pe Allah că dacă nu l-aş ucide, n-aş mai spera să rămân în viaţă". Deşi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era lângă el şi era şi singur, el nu l-a observat. Safuan, un politeist de-al lui, l-a condamnat că nu şi-a transformat vorbele în fapte, dar 'Abdullah a jurat că nu l-a văzut pe Profet şi a adăugat că el ar putea fi imun la atentatele lor asupra vieţii lui. El a mai spus că patru dintre ei juraseră să facă o nouă încercare de a-l ucide, dar, şi aceasta, fără nici un rezultat."[1]

Musulmanii au dat dovadă de un eroism nemaiîntâlnit şi sacrificii minunate. De exemplu, Abu Talha l-a apărat cu trupul său pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi şi-a folosit pieptul drept scut împotriva săgeţilor inamice. Anas a relatat că în Ziua Uhud, când oamenii s-au împrăştiat de lângă Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, Abu Talha era un arcaş foarte priceput, care trăgea cu săgeata atât de puternic, încât în ziua aceea a rupt două sau trei arcuri. Când cineva care avea o tolbă plină de săgeţi trecea pe acolo, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îi spunea: "Dă-i săgeţile lui Abu Talha". Apoi, când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îi urmărea pe oameni trăgând cu săgeata, Abu Talha îi spunea: "I-aş sacrifica pe mama şi pe tatăl meu pentru siguranţa ta. Nu merge prea

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/97.

aproape să nu te nimerească vreuna dintre săgeţile lor. Mai bine aş muri decât să te văd rănit".[1]

Abu Dujana stătea în faţa Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - pentru a-l proteja de săgeţi cu spatele lui. Hatib bin Balta'a l-a urmărit pe 'Utba bin Abu Uaqqas, cel care-i rupsese un dinte Profetului, l-a lovit cu sabia, i-a spart capul şi i-a luat iapa şi sabia. Sa'd bin Abu Uaqqas ar fi dorit să-l omoare pe fratele său, 'Utba, dar n-a putut. Oricum, acesta a fost ucis de Hatib.

Sahl bin Hanif, un erou arcaş, care a jurat să moară pentru cauza lui Allah, a jucat şi el un rol important în groaznica bătălie de la Uhud.

Însuşi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a folosit arcul şi săgeţile. Într-o relatare a lui Qatada bin An-Nu'man se spune că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a tras atât de multe săgeţi, încât cele două capete ale arcului său s-au aplatizat. Qatada bin An-Nu'man a decis să rămână alături de el pentru totdeauna. În ziua aceea, a fost atât de grav rănit la un ochi, încât acesta i s-a rostogolit pe obraz. Însă, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a aşezat cu mâna lui înapoi în orbită şi, de îndată, Qatada a început să vadă cu acest ochi mult mai clar şi mai pătrunzător decât cu celălalt.

Tot în ziua aceea 'Abdur Rahman bin 'Auf a continuat să lupte până când i-a fost zdrobit maxilarul. El a căpătat peste douăzeci de răni, dintre care unele în picior, răni care în final l-au doborât.

Malik bin Sinan, tatăl lui Abu Sa'id Al-Khudri, a supt tot sângele de pe obrazul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, până l-a curăţat. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Scuipă-l!", dar Malik a spus: "Pe Allah, nu-l voi scuipa niciodată". Apoi s-a întors la luptă şi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Cel care vrea să vadă pe unul dintre locuitorii Paradisului, să se uite la acesta". De îndată ce s-a întors la luptă, el a fost ucis în vâltoarea bătăliei.

Umm 'Amara a participat şi ea la luptă. Ea l-a înfruntat în luptă pe Ibn Qami'a şi a căpătat o rană uşoară la umăr, dar, în acelaşi timp, şi ea l-a lovit cu sabia de mai multe ori. El însă a supravieţuit deoarece purta două armuri. Cu toate acestea, ea a continuat să lupte, până când a

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/581.

căpătat douăsprezece răni.

La rândul său, Mus'ab bin 'Umair a luptat aprig pentru a-l apăra pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - de atacurile lui Ibn Qami'a şi de prietenii lui.

El ţinea steagul cu mâna dreaptă. Pe parcursul luptei, mâna i-a fost tăiată, aşa că a apucat steagul cu mâna stângă, însă şi aceasta i-a fost tăiată şi atunci a îngenunchiat şi l-a acoperit cu pieptul şi gâtul. În acel moment, Ibn Qami'a l-a ucis, confundându-l cu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, fiindcă semănau la înfăţişare. Atunci, Ibn Qami'a a început să strige că Muhammed a fost ucis.[1]

De îndată ce Ibn Qami'a a anunţat această veste îngrozitoare, consternarea s-a răspândit printre adepţii lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi moralul lor a avut mult de suferit. Acest zvon a avut un impact negativ asupra musulmanilor. Asalturile politeiştilor s-au domolit, fiindcă ei au ajuns cu adevărat să creadă că şi-au atins scopul final, aşa că s-au întors să desfigureze cadavrele.

După ce a fost ucis Mus'ab, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a predat steagul lui 'Ali bin Abu Talib. 'Ali şi tovarăşii săi au continuat să lupte cu mult curaj şi să dea minunate exemple de eroism şi vitejie atât în apărare, cât şi în atac.

Apoi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - s-a îndreptat spre armata sa încercuită. Ka'b bin Malik, care l-a recunoscut primul pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în timp ce acesta se apropia, a strigat cât de tare a putut: "O, popor de musulmani, bucuraţi-vă! Mesagerul lui Allah este aici". Dar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a făcut semn să tacă, pentru ca poziţia sa să nu fie localizată de idolatri. Imediat ce au auzit strigătul, musulmanii au alergat spre locul de unde se auzise acesta. Acolo se găseau în jur de treizeci de companioni, toţi aşezaţi în jurul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Împreună cu aceştia, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început să plănuiască retragerea spre dealurile din apropiere.

Ostilităţile duşmanilor au devenit din ce în ce mai aprige, cu intenţia de a împiedica retragerea musulmanilor. Eforturile lor, însă, s-au dovedit a fi inutile, datorită dârzeniei şi eroismului leilor islamici.

---

[1] Ibn Hişam, 2/73, 80-83; Zad Al-Ma'ad, 2/97.

'Uthman bin 'Abdullah bin Al-Mughira, unul dintre căiăreții inamici, a înaintat spre Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, spunând: "Ori îl ucid pe Muhammed, ori voi fi ucis". Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a pornit să-l înfrunte, dar iapa lui s-a împotmolit în nişte gropi şi nu a mai putut ajunge.

Atunci, Al-Harith bin As-Simma s-a luptat cu duşmanul şi l-a lovit cu paloşul în picior, schilodindu-l. Apoi l-a lichidat, i-a luat armele şi i le-a înmânat Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Mai târziu, un alt călăreț, 'Abdullah bin Jabir, l-a atacat pe Al-Harith bin As-Simma şi l-a izbit cu paloşul în umăr. El a fost dus în tabăra musulmanilor, suferind de răni grave. Oricum, idolatrul acela n-a scăpat de moarte, fiindcă Abu Dujana, aventurierul cu bandă roşie pe cap, l-a izbit cu putere şi i-a tăiat capul.

În timpul acestei lupte fioroase, pe musulmani i-a copleşit o dorință de a dormi. Aceasta semnifica siguranța şi liniştea ajutorului lui Allah către sclavii Săi musulmani, după cum aminteşte şi Coranul, în acest context. Abu Talha a spus: "Am fost unul dintre cei posedați de dorința de a dormi în Ziua Uhud. În ziua aceea, paloşul mi-a căzut din mână de mai multe ori. A căzut iarăşi şi iarăşi, dar eu tot l-am ridicat".[1]

În final, musulmanii s-au retras în ordine, cu mare îndrăzneală şi curaj, la adăpostul muntelui Uhud. Apoi, restul armatei i-a urmat spre acel refugiu. Aşadar, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dat dovadă de mult mai multă înțelepciune decât Khalid bin Al-Ualid.

Ibn Ishaq a relatat: "Când Mesagerul lui Allah se îndrepta spre colină, el a fost urmărit de Ubai bin Khalaf, care spunea: "Unde este Muhammed? Ori îl omor, ori voi fi omorât". Tovarăşii lui Muhammed au spus: "O, Mesager al lui Allah, ai ceva împotrivă dacă unul dintre noi luptă cu el?" Dar Mesagerul lui Allah a spus: "Lăsați-l!", iar, când el s-a apropiat mai mult, Mesagerul lui Allah a luat sabia lui Al-Harith bin As-Simma. El a fost cuprins de un fior atât de putrenic, încât i-a împrăştiat în toate direcțiile pe toți cei din jurul lui, cu violență şi impulsivitate. Apoi s-a întors spre el, i-a zărit clavicula prin deschizătura largă a armurii din zona gâtului şi l-a lovit chiar în locul acela. Efectul loviturii a fost atât de puternic, încât l-a făcut să se rostogolească de pe cal de mai multe ori. Când s-a întors la quraişi, aceştia au observat că el avea doar o mică zgârietură la gât. Când sângele

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/582.

a început să curgă abundent, el a spus: "Pe Allah, Muhammed m-a omorât".

Când l-au auzit că spune asta, ei au zis: "Pe Allah, ţi-e frică de moarte. Pe Allah, eşti posedat de diavol". El a răspuns: "El îmi spusese deja când eram în Mekka: "Te voi ucide". Pe Allah, şi dacă (numai) m-ar fi scuipat, m-ar fi ucis".

În cele din urmă, duşmanul lui Allah şi-a dat ultima suflare într-un loc numit Sarif, în timp ce-l duceau înapoi la Mekka".[1]

Într-o versiune după Abdul-Asuad, culeasă de la 'Urua, se spune: "El mugea ca un taur şi spunea: "Jur pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu că dacă durerea pe care o simt acum ar cuprinde poporul lui Al-Majaz, i-ar omorî pe toţi".[2]

În timp ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - se retrăgea pe munte, o stâncă i-a blocat calea. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a încercat să urce pe ea, dar, din cauza armurii grele pe care o purta şi fiindcă era grav rănit, n-a putut.

Talha s-a aşezat repede într-o poziţie care i-a permis Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să se urce pe umerii lui. Apoi l-a ridicat şi el a reuşit să se urce pe stâncă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus atunci: "După acest gest, Talha este ales pentru Paradis".[3]

Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! şi-a stabilit comandamentul central pe colină, idolatrii au lansat ultimul atac asupra musulmanilor.

Ibn Ishaq a relatat că: "În timp ce Mesagerul lui Allah se afla în drum spre colină, un grup quraiş de elită a urcat pe munte. Ei erau conduşi de Khalid bin Al-Ualid şi Abu Sufian. Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a implorat pe Domnul său, spunând: "O, Allah, fie ca idolatrii să nu fie mai sus, în poziţie sau putere, decât noi, musulmanii". Atunci 'Omar bin Al-Khattab şi câţiva dintre emigranţi au luptat cu idolatrii şi i-au alungat de pe munte".[4]

În "Al-Maghazi", o carte de Al-Umaui, se afirmă că idolatrii au urcat

---

[1] Ibn Hişam, 2/84; Zad Al-Ma'ad, 2/97.
[2] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.250.
[3] Ibn Hişam, 2/86.
[4] Ibn Hişam, 2/86.

pe munte şi Mesagerul lui Allah -Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască- i-a spus lui Sa'd: "Alungă-i!", iar acesta a zis: "Cum pot să-i alung de unul singur, fără să mă ajute nimeni". Însă, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a repetat acelaşi lucru de trei ori. Sa'd a scos atunci o săgeată din tolbă, a tras într-unul dintre ei şi l-a omorât. El a spus: "Atunci am luat altă săgeată, despre care ştiam că este bună, şi am tras într-altul. Apoi, am luat-o pe cea de-a treia şi l-am omorât şi pe acesta. Drept urmare, ei au coborât de pe munte. Eu mi-am spus: "Aceasta trebuie să fie o săgeată binecuvântată." şi am pus-o în tolbă. A păstrat-o cu el până la moarte, iar copiii săi au păstrat-o tot timpul cu sfinţenie.[1]

Mutilarea martirilor

Acesta a fost ultimul atac al idolatrilor împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Fiind aproape siguri de moartea lui, idolatrii s-au retras în tabăra lor şi au început pregătirile de întoarcere la Mekka. Unii dintre ei s-au apucat să-i mutileze pe musulmanii ucişi, iar femeile lor au făcut acelaşi lucru. Atât femeile, cât şi bărbaţii au tăiat urechile, nasurile şi organele genitale ale martirilor, apoi le-au spintecat burţile. De pildă, Hind bint 'Utba a tăiat ficatul lui Hamza şi a început să-l mestece, apoi l-a scuipat. De asemenea, ea a făcut din urechile şi nasurile musulmanilor brăţări pentru glezne şi coliere.[2]

În ultimele două ore de luptă au apărut două incidente, care au dezvăluit cu siguranţă cât de departe erau în stare să meargă musulmanii cu lupta şi sacrificiul pe calea lui Allah. Acestea au fost:

1. Ka'b bin Malik a spus: "Eu sunt unul dintre musulmanii care au luptat la Uhud şi am fost martor la barbaria cu care politeiştii au mutilat cadavrele, dar am plecat fiindcă nu am mai putut suporta. Apoi am văzut un idolatru voinic, care era înarmat şi trecea printre musulmani, spunând: "Adunaţi-i la un loc şi puneţi-i la fel cum sunt puse şi măcelărite oile". De asemenea, am văzut un musulman înarmat care-l aştepta. M-am îndreptat spre ei, până când am ajuns în spatele lui. Comparându-i, mi-am dat seama că necredinciosul era şi mai bine înarmat, şi mai zdravăn ca înfăţişare decât celălalt. Am continuat să-i urmăresc până când s-au angajat în luptă.

---

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/95.
[2] Ibn Hişam, 2/90.

Musulmanul s-a repezit la necredincios cu sabia, pe care i-a coborât-o până la şold, spintecându-i-l în două. Când musulmanul şi-a descoperit faţa, a spus: "Ce părere ai, Ka'b? Eu sunt Abu Dujana".[1]

2. După ce lupta s-a încheiat, câteva femei musulmane au venit pe câmpul de luptă. Anas a spus: "Am văzut-o pe A'işa bint Abu Bakr împreună cu Umm Sulaim. Veşmintele lor erau ridicate, aşa că le-am putut vedea gleznele. Ele cărau burdufuri cu apă pe umeri şi le dădeau oamenilor să bea.[2] Apoi le umpleau din nou şi se întorceau." 'Omar a spus: "În Ziua Uhud, Umm Salit ne aducea apă cu burduful".[3]

Umm Aiman, una dintre femeile musulmane, când i-a văzut pe luptătorii musulmani învinşi intrând în Medina, a început să le arunce cu praf în faţă, spunând mustrător: "Iată o roată de tors, luaţi-o şi renunţaţi să mai purtaţi săbii". Apoi ea a alergat pe câmpul de luptă. Acolo le-a dat celor răniţi apă să bea. Hibban bin Al-'Arqa a tras în ea cu o săgeată şi ea a căzut la pământ cu poalele ridicate. Văzând asta, duşmanul lui Allah a izbucnit în râs. Această imagine l-a înfuriat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, aşa că i-a dat lui Sa'd bin Abu Uaqqas o săgeată căreia îi lipsea vârful şi a spus: "Trage săgeata!" Sa'd a tras şi săgeata a străpuns gâtul idolatrului. El s-a prăbuşit şi anumite părţi ale corpului i s-au dezvelit. Sa'd a răzbunat-o pe femeie şi Allah a răspuns la rugămintea ei.[4]

De îndată ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ajuns la trecătoare, 'Ali bin Abu Talib a mers şi şi-a umplut cu apă din Al-Mihras plosca. Se spune că aceasta (Al-Mihras) este o piatră de formă concavă ce conţine multă apă. De asemenea, se spune că este un izvor de apă din muntele Uhud. Oricum, 'Ali i-a adus Mesagerului lui Allah să bea din apa aceea. Din cauza că mirosea urât, el a refuzat să bea şi doar şi-a spălat sângele de pe faţă şi şi-a turnat puţină pe cap, spunând: "Mânia lui Allah este cumplită asupra celor care au mânjit de sânge faţa Mesagerului Său."[5]

Sahl a spus: "Pe Allah, ştiu şi cine a spălat rana Mesagerului lui Allah şi cine i-a turnat apă şi cu ce substanţe a fost oblojită rana lui. Fiica

---

[1] Al-Bidaia uan Nihaia, 4/17.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/403, 2/581.
[3] Ibidem, 1/401.
[4] As-Sirat Al-Halabiia, 2/22.
[5] Ibn Hişam, 2/85.

sa, Fatima, a spălat-o, în timp ce 'Ali i-a turnat apă din ploscă."

Când Fatima şi-a dat seama că apa a înteţit sângerarea, a luat o bucată de velinţă din fir de pai, a ars-o puţin, a presat-o pe rană şi sângerarea s-a oprit. [1]

Muhammed bin Maslama i-a adus apă proaspătă să bea. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a băut şi l-a rugat pe Allah să-l binecuvânteze. [2]

Din cauza rănilor destul de grave, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi companionii lui s-au aşezat pentru rugăciune, şi la fel au făcut şi ceilalţi musulmani. [3]

Când idolatrii şi-au încheiat pregătirile de plecare, Abu Sufian a urcat pe munte şi a strigat: "Muhammed se află printre voi?" Ei nu i-au răspuns. Atunci el a întrebat: "Ibn Abu Quhafa (Abu Bakr) se află printre voi?" Nu i s-a răspuns. El a întrebat din nou: "Omar bin Al-Khattab se află printre voi?", însă nici acum nu a primit răspuns, fiindcă Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a interzis să răspundă. El a întrebat doar de cei trei, deoarece atât el, cât şi oamenii săi ştiau prea bine că mişcarea islamică depindea într-o mare măsură de aceşti bărbaţi. Apoi, Abu Sufian a spus: "Noi v-am uşurat de grija celor trei". 'Omar nu s-a putut abţine să nu vorbească şi a spus: "O, duşman al lui Allah, îţi spun că aceştia de care vorbeşti încă trăiesc. Allah i-a salvat pe cei pe care-i urăşti". Abu Sufian a răspuns: "Mutilarea morţilor voştri este un lucru pe care nu eu l-am poruncit, însă nu mi-a displăcut". Apoi a strigat: "Idolul Hubal este măreţ!" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a întrebat: "De ce nu răspundeţi?", însă ei au zis: "Ce să spunem?" "Spuneţi: Allah este Cel mai Măreţ, mai Înalt şi mai Puternic".

El a spus: "Idolul 'Uzza este al nostru, dar voi nu aveţi nici un 'Uzza". Din nou, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a întrebat: "De ce nu răspundeţi?" "Ce să spunem?" au întrebat ei. El a spus: "Spuneţi: Allah este Protectorul nostru, dar voi nu aveţi nici un protector".

Abu Sufian a spus: "Fapte bune! Ziua de azi e o răzbunare pentru Ziua Badr. Acum, pentru atunci. În război, victoria este schimbătoare". Răspunsul lui 'Omar a fost: "Nu. Nu este acelaşi lucru. Morţii noştri sunt primiţi în Paradis, însă ai voştri merg în Iad."

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/584.
[2] As-Sirat Al-Halabiia, 2/30
[3] Ibn Hişam, 2/87.

Atunci, Abu Sufian a spus: "Vino încoace, 'Omar!" Mesagerul lui Allah a zis: "Mergi şi vezi ce vrea". El s-a dus. Abu Sufian l-a rugat: "Te implor în Numele lui Allah să-mi spui adevărul: l-am ucis sau nu pe Muhammed?" 'Omar a spus: "Pe Allah, nu! Chiar acum el ascultă cuvintele tale". Atunci, Abu Sufian a zis: "Pentru mine, tu eşti mai sincer şi mai de încredere decât Ibn Qami'a."[1]

Ibn Ishaq a spus că atunci când Abu Sufian şi însoţitorii lui se aflau pe punct de plecare, el a strigat, făcând următoarea precizare: "Ne vom întâlni din nou la Badr, anul viitor". Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus unuia dintre oamenii lui: "Spune: "Da, rămâne stabilit pentru fiecare dintre noi".[2]

Mai târziu, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Ali bin Abu Talib să se ţină după ei. El i-a spus: "Urmăreşte-i şi vezi ce au de gând să facă şi spre ce ţintesc. Dacă descalecă de pe cai şi se urcă pe cămile, înseamnă că se îndreaptă spre Mekka; iar dacă rămân în continuare pe cai şi duc cămilele slobode, atunci se îndreaptă spre Medina. Jur pe Singurul în Mâna Căruia se află sufletul meu, dacă ei atacă Medina, voi merge după ei acolo şi voi lupta cu ei." 'Ali a spus: "M-am ţinut după ei să văd ce puneau la cale. I-am văzut urcând pe cămile şi lăsând caii slobozi. Se îndreptau spre Mekka".[3]

După plecarea quraişilor, oamenii au mers să verifice identitatea celor morţi şi răniţi. Zaid bin Thabit a spus: "Mesagerul lui Allah m-a trimis în Ziua Uhud să-l caut pe Sa'd bin Ar-Rabi' şi mi-a spus: "Când îl găseşti, spune-i: "Pacea fie cu tine din partea mea!" şi mai spune-i: "Mesagerul lui Allah întreabă: "Cum te simţi?" Zaid a spus: "Am început să rătăcesc în căutarea morţilor, până când am dat peste Sa'd, care era pe moarte, având aproape şaptezeci de lovituri şi împunsături de sabie, o suliţă şi o săgeată înfipte în corp. Aşa că am spus: "Sa'd, Mesagerul lui Allah îţi trimite urările lui şi spune: "Pacea fie cu tine! Spune-mi, cum te simţi?" Sa'd a zis: "Şi pacea fie cu Mesagerul lui Allah! Spune-i că simt parfumul Paradisului şi spune-le "ajutoarelor", oamenii mei: "Allah nu o să vă ierte dacă Mesagerul lui Allah este rănit, iar ochii voştri încă mai clipesc (adică sunteţi încă în viaţă şi n-aţi murit)." Apoi s-a stins.[4]

[1] Ibn Hişam, 2/93,94; Zad Ma'ad, 2/94; Sahih Al-Bukhari, 2/579.
[2] Ibn Hişam, 2/94.
[3] Ibn Hişam, 2/94.
[4] Zad Al-Ma'ad, 2/96.

Au dat din întâmplare peste Al-Usairim - 'Amr bin Thabit, pe care îl îndemnaseră deja să îmbrățișeze islamul, dar acesta refuzase. L-au găsit printre răniți, pe punctul de a-şi da sufletul. "Pentru ce a mai venit aici? Când ne-am despărțit de el, era încă neînduplecat să accepte islamul ca religie a sa". Ei l-au întrebat: "Ce te-a făcut să vii aici? Dorința de a-ți apăra poporul sau înclinația spre islam?" El a spus: "Cu siguranță, înclinația spre islam. Cred în Allah şi în Mesagerul Său. Am luptat împreună cu Mesagerul lui Allah până am căpătat ceea ce vedeți", după care şi-a dat ultima suflare. Când a auzit, el a spus: "El este unul dintre locuitorii Paradisului, deşi nu a făcut nici măcar o singură rugăciune", a povestit Abu Huraira.[1]

Qazman, care a fost găsit printre răniți, a luptat vitejeşte şi a ucis şapte sau opt idolatri. Era slăbit din cauza rănilor pe care le căpătase şi ei l-au dus la locuința unuia din neamul Zufr. Musulmanii i-au vorbit cu bucurie despre Paradis, însă el a spus: "Pe Allah, am luptat din zel față de poporul meu. Dacă n-ar fi fost aşa, n-aş fi luptat niciodată". Când rănile i s-au înrăutățit, el s-a sinucis. Ori de câte ori i se povestea despre el, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - spunea: "Este un locuitor al Iadului".[2] Acesta este sfârşitul celor care luptă pentru o cauză rasială sau pe altă cale decât cea a preamăririi Cuvântului lui Allah, chiar de-ar fi luptat sub stindardul islamului sau chiar în armata Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - ori a însoțitorilor lui.

Printre cei răniți se afla şi un evreu din tribul Tha'laba, care era total diferit de Qazman. El a spus oamenilor săi: "O, popor de evrei! Pe Allah, ştiați dinainte că este necesar să-l sprijiniți pe Muhammed.", însă aceştia au zis: "Astăzi este sâmbătă." El a răspuns: "Pentru voi nu este sâmbătă". Şi-a luat paloşul şi echipamentul de război şi a spus: "Dacă sunt ucis, averea mea să fie pusă la dispoziția lui Muhammed". Apoi, în dimineața următoare, a mers şi a luptat până ce a fost omorât.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus despre el: "Mukhairiq este cel mai bun dintre evrei".[3]

---

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/94; Ibn Hişam, 2/90.
[2] Zad Al-Ma'ad, 2/97; Ibn Hişam, 2/88.
[3] Ibn Hişam, 2/88,89.

Îngroparea martirilor

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a supravegheat îngroparea martirilor şi a zis: "Mărturisesc că Allah va învia pe oricine este rănit pe calea Sa, iar din rană va curge un lichid ce seamănă la culoare cu sângele, dar miroase a mosc".[1]

Câțiva dintre tovarăşi şi-au purtat oamenii uciși în război la Medina, dar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit să fie trimişi înapoi spre a fi îngropați unde au fost omorâți. El a dat ordin să nu fie spălați, ci îngropați aşa cum erau, după ce li se vor scoate armurile. El îngropa doi-trei martiri împreună într-un singur mormânt şi chiar îmbrăca doi oameni cu acelaşi veşmânt de înmormântare, spunând: "Cine este mai învățat în Coran?" şi pe acela îl punea primul în mormânt. El spunea: "Sunt martorul lor în Ziua Învierii". El i-a îngropat pe 'Abdullah bin 'Amr bin Haram şi pe 'Amr bin Al-Jumuh într-un singur mormânt, datorită afecțiunii pe care şi-o purtau unul altuia.[2]

Ei au pierdut trupul lui Hanzala, au început să-l caute şi l-au găsit într-un loc din apropiere, cu apă picurând din el. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus însoțitorilor lui că îngerii îl spălau şi a zis: "Întrebați-o pe nevasta lui". Ei au întrebat-o şi ea a confirmat că el fusese într-o stare de necurățenie ceremonială. Din acest motiv, Hanzala a fost numit "Ghasil Al-Mala'ika" ("cel spălat de îngeri").[3]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a îndurerat foarte mult când a văzut cum a fost mutilat unchiul şi fratele său de lapte, Hamza. Când mătuşa lui, Safiia, a venit să-l vadă pe fratele ei, Hamza, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit fiului ei, Az-Zubair, s-o ducă de acolo, ca să nu vadă ce se întâmplase cu fratele ei. Ea a refuzat şi a spus: "De ce să plec? Mi s-a spus că l-au mutilat. Atâta vreme însă cât este pe calea lui Allah, orice se întâmplă cu el, este bine pentru noi, şi spun: "Allah este mărinimos şi eu voi avea răbdare, dacă Allah aşa doreşte". Ea s-a apropiat, l-a privit şi s-a rugat la Allah pentru el, spunând: "Cu toții suntem ai lui Allah şi, cu

[1] Ibn Hişam, 2/98.
[2] Zad Al-Ma'ad,2/98; Sahih Al-Bukhari, 2/584.
[3] Zad Al-Ma'ad, 2/94.

adevărat, la El ne vom întoarce!", apoi s-a rugat la Allah pentru iertare.

După aceea, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit să fie îngropat cu 'Abdullah bin Jahş, care era nepotul şi fratele lui de lapte.

Ibn Mas'ud a spus: "Nu l-am văzut niciodată pe Mesagerul lui Allah plângând atât de mult, ca pentru Hamza bin 'Abdul Muttalib". El l-a îndreptat spre Al-Qibla, apoi a asistat la îngroparea lui şi a plâns din toată inima.[1]

Vederea martirilor era aşa de groaznică, încât îţi frângea inima. Descriind înmormântarea lui Hamza, Khabbab a spus: "Nu s-a găsit nici un giulgiu care să fie destul de lung pentru Hamza, în afară de un veşmânt alb-cenuşiu. Dacă îi acopereau capul, îi rămâneau dezgolite picioarele, iar de îi acopereau picioarele, capul rămânea descoperit. În final, i-au acoperit capul cu el, iar cu o plantă numită "Al-Idhkhir" i-au acoperit picioarele."[2]

Al-Imam Ahmad a relatat că în Ziua Uhud, când idolatrii s-au întors, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Formaţi şiruri ca pentru rugăciune, ca să-l aduc mulţumiri şi laude Domnului meu, Cel Mare şi Atotputernic". Auzindu-l, ei au format şiruri în spatele lui.

Atunci el a zis: "O, Allah, nimeni nu poate opri ceea ce Tu permiţi sau permite ceea ce Tu opreşti. Nimeni nu-l poate călăuzi pe cel pe care Tu îl meneşti să rătăcească sau să-l rătăcească pe cel pe care Tu îl călăuzeşti. Nimeni nu poate să dăruiască lucrurile pe care Tu le-ai reţinut şi nici nu poate să reţină ceea ce Tu dăruieşti. Nimeni nu poate să apropie lucrurile pentru care Tu ai poruncit să rămână la distanţă sau să îndepărteze ceea ce Tu porunceşti să rămână aproape. O, Allah, Îndurarea, Mila şi Binecuvântarea Ta să fie cu noi toţi!"

"O, Allah, Te implor să-mi dăruieşti Bunăstarea eternă, care nici nu se schimbă, nici nu piere! O, Allah la Tine, Singurul, căutăm ajutor pentru orice încercare! La Tine, Singurul, căutăm sprijin în ceasul spaimei! O, Allah, la Tine, Singurul, căutăm adăpost împotriva răului din ceea ce ne-ai dat şi din ceea ce nu ne-ai dat! O, Allah, coboară în noi dragostea pentru Credinţă şi fă-o plăcută şi iubită inimilor noastre! Necredinţa, răutatea şi neascultarea să nu ne fie plăcute nouă! Să fim noi printre cei drept călăuziţi! O, Allah, ajută-ne să trăim ca musulmani şi să murim ca

[1] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.255.
[2] Mişkat Al-Masabih, 1/140.

musulmani, să ne alăturăm celor drepți și nu celor nenorociți și rătăciți. O, Allah, mânia Ta să cadă asupra necredincioșilor care-l hulesc pe Mesagerul Tău și se depărtează de la calea Ta dreaptă. O, Allah, fie ca mânia, pedeapsa și răzbunarea Ta să cadă asupra necredincioșilor cărora le-ai trimis Solia. Să fie ei loviți de un război condus de Tine. O, Allah, Tu, Creator al Adevărului".[1]

După ce i-a îngropat pe toți martirii și i-a adus laudă și rugăciuni lui Allah, Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a întors la Medina. Pe drumul de întoarcere, i-au fost dezvăluite exemple de neasemuită dragoste și devotament din partea femeilor drept-credincioase, cu nimic mai neînsemnate decât faptele eroice de luptă ale bărbaților.

În drumul său, Hamna bint Jahş l-a întâmpinat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și el a anunțat-o despre moartea fratelui ei, 'Abdullah bin Jahş. Ea a spus: "Toți suntem ai lui Allah și la El, cu adevărat, ne întoarcem. Îl rog pe Allah pentru iertare". Atunci a anunțat-o și de moartea unchiului ei matern, Hamza bin 'Abdul Muttalib. Ea a spus: "Toți suntem ai lui Allah și la El, cu adevărat, ne întoarcem. Îl rog pe Allah pentru iertare". Dar, când a anunțat-o de moartea soțului ei, Mus'ab bin 'Umair, ea a țipat și s-a văicărit. Când a văzut-o că face astfel, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Pentru femeie, soțul ei este foarte scump."[2]

El a trecut pe lângă o femeie din neamul Dinar, al cărei soț, tată și frate fuseseră uciși la Uhud. Când a aflat de moartea lor, ea a întrebat: "Cum se simte Mesagerul lui Allah?" Ei au spus: "Bine, într-adevăr, mulțumim lui Allah! El este bine și sănătos, după cum dorești". Ea a zis: "Vreau să-l văd". Ei i l-au arătat. Când l-a văzut, ea a spus: "Toate nenorocirile sunt nesemnificative, atâta vreme cât tu ești teafăr".[3]

Umm Sa'd bin Mu'ad a venit alergând să-l vadă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! În acel moment, fiul ei ținea frâul iepei lui. Văzând-o pe mama lui, el a spus Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!: "O, Mesager al lui Allah! Iat-o pe mama mea". Profetul a spus: "Este bine venită", și s-a oprit s-o aștepte. Când ea s-a apropiat, el a consolat-o pentru moartea fiului ei, 'Amr bin Mu'ad. Dar ea a spus: "Atât

[1] Musnad Imam Ahmad, 3/424.
[2] Ibn Hişam, 2/98.
[3] Ibn Hişam, 2/99.

timp cât tu eşti teafăr, nenorocirea mea va fi cu siguranţă acoperită de uitare". Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a implorat pe Allah pentru rudele celor ce muriseră la Uhud şi a spus: "Luminează-te, Umm Sa'd şi du această veste fericită familiilor lor! Spune-le că toţi cei care au fost ucişi în luptă sunt prieteni în Paradis şi mijlocitori pentru tot neamul lor". Ea a răspuns: "O, Mesager al lui Allah, noi suntem mulţumiţi. Cine să mai plângă după ei, în urma acestei veşti bune?" Apoi, ea a reluat, spunând: "O, Mesager al lui Allah, roagă-te lui Allah pentru cei care au rămas în urmă". El a spus: "O, Allah, depărtează necazul din inimile lor şi consolează-i pentru nenorocirile lor. Răsplăteşte-i cu bunătate şi bunăstare pe cei rămaşi în urmă".[1]

În seara acelei zile de sâmbătă, 7 Şauual, anul 3 d.H., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a sosit în Medina. De îndată ce a ajuns acasă, el a înmânat paloşul fiicei sale, Fatima, şi i-a spus: "O, fiică, spală sângele de pe această sabie. Jur pe Allah, ea mi-a fost de mare ajutor astăzi."

'Ali bin Abu Talib i-a dat şi el sabia lui şi a spus: "Spală şi sângele de pe această sabie. Pe Allah, mi-a fost de mare ajutor azi". Iar Mesagerul lui Allah a zis: "Sahl bin Hanif şi Abu Dujana au fost la fel de curajoşi ca tine în luptă".[2]

Majoritatea povestirilor au confirmat că au fost ucişi şaptezeci de musulmani, cei mai mulţi dintre ei, în număr de şaizeci şi cinci, fiind "ajutoare". Dintre aceştia, patruzeci şi unu erau din tribul Khazraj, iar douăzeci şi patru din tribul Aus. Ceilalţi cinci musulmani ucişi erau patru emigranţi şi un evreu.

În ceea ce-i priveşte pe politeişti, au fost ucişi douăzeci şi doi, dar unele versiuni menţionează chiar treizeci şi şapte. La urma urmei Allah ştie cel mai bine.[3]

În noaptea de sâmbătă, 8 Şauual, după întoarcerea lor de la Uhud, musulmanii nu şi-au petrecut noaptea în linişte, deşi erau frânţi de oboseală. Ei au păzit toată noaptea intrările şi ieşirile din Medina. Îl păzeau mai ales pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, de teamă ca nu cumva anumiţi suspecţi să comită o nebunie

[1] As-Sirat Al-Halabiia, 2/47.
[2] Ibn Hişam, 2/100.
[3] Ibn Hişam, 2/122-129; Fath Al-Bari, 7/351.

neaşteptată.

Invazia Hamra' Al-Asad

În ceea ce-l priveşte pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, acesta şi-a petrecut noaptea cântărind atent situaţia. Se temea că idolatri, după ce ar fi realizat că nu folosiseră nimic din acea victorie, s-ar putea gândi în timp ce se aflau în drum spre Mekka să se îndrepte spre Medina. Se gândea că ei vor regreta şi ar putea decide să invadeze Medina, drept compensaţie. Din acest motiv, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era hotărât să pornească în urmărirea armatei mekkane.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a chemat oamenii şi le-a poruncit să meargă să-i înfrunte pe duşmanii islamului. Acest lucru se întâmpla în dimineaţa zilei următoare după Uhud, duminică, 8 Şauual. El a spus: "Nimeni nu va merge la luptă, cu excepţia celor ce au participat deja în lupta de la Uhud". 'Abdullah bin Ubai a spus: "Vreau să merg cu voi", însă Profetul a spus: "Nu!"

Deşi musulmanii sufereau mult şi erau foarte neliniştiţi, au răspuns pozitiv chemării sale. Jabir bin 'Abdullah l-a implorat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să-i îngăduie să participe şi el la acea nouă invazie, pe motiv că îi plăcuse întotdeauna să fie martor la toate bătăliile în care era implicat Profetul. El nu participase la Uhud fiindcă tatăl său îi ceruse să rămână în Medina cu surorile lui. Dorinţa acestuia s-a împlinit.

Musulmanii au mărşăluit până când au ajuns într-un loc numit Hamra' Al-Asad, cam la opt mile distanţă de Medina şi şi-au ridicat tabăra acolo. Acesta a fost locul în care Ma'bad bin Abu Ma'bad a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi a mărturisit islamul. Unii oameni au spus că el a rămas un idolatru, dorind numai să-l avertizeze pe Muhammed, din respect pentru o înţelegere făcută între Khuza'a (tribul său) şi neamul Haşim. El a spus: "O, Muhammed! Pe Allah, ne pare foarte rău pentru ceea ce ţi s-a întâmplat ţie şi tovarăşilor tăi. Sperăm sincer să nu suferiţi din nou". Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a sugerat ca el să-l ajungă din urmă pe Abu Sufian şi să-l împiedice să-şi ducă la îndeplinire intenţiile păcătoase.

Temerile Mesagerului în legătură cu o posibilă reîntoarcere a idolatrilor s-au dovedit a fi absolut întemeiate. De îndată ce idolatrii au descălecat şi şi-au făcut tabăra la Ar-Rauha', un loc situat cam la treizeci şi şase de mile distanţă de Medina, au început să se certe între ei, reproşându-şi unii altora: "N-aţi făcut nimic! Le-aţi înfrânt puterea şi apoi i-aţi părăsit. Mai sunt printre ei personalităţi care probabil îşi vor aduna oamenii să lupte din nou împotriva noastră. Să ne întoarcem, să-i anihilăm şi să le zdrobim forţele".

De fapt, a fost o decizie pripită, luată de nişte oameni cu minte îngustă, care judecaseră greşit moralul şi forţa potenţială a ambelor grupări. Din acest motiv, o căpetenie eminentă a quraişilor, Safuan bin Omaiia, a încercat să-i împiedice pe oamenii săi să ia această decizie, spunând: "O, oameni! Nu faceţi un asemenea lucru, fiindcă mi-e teamă că el îi va aduna pe cei care au rămas acasă şi n-au participat la bătălia de la Uhud. Mergeţi acasă ca învingători, deoarece nu sunt sigur de întorsătura pe care o vor lua lucrurile dacă vă implicaţi într-o asemenea luptă. Până la urmă ar putea fi în defavoarea noastră". Fără a băga de seamă înţelepciunea acelor remarce, majoritatea politeiştilor erau hotărâţi să participe ia această riscantă acţiune.

Între timp, Ma'bad bin Abu Ma'bad a ajuns la faţa locului şi a încercat să exagereze pericolul ce-i aştepta, pentru a le dejuca planul. El a spus: "Muhammed a pornit să vă întâlnească împreună cu o ceată imensă de luptători. N-am mai văzut aşa ceva până acum. El a adunat toate trupele ce au rămas în urmă şi n-au participat la Uhud. Aceştia regretă cu siguranţă ce au pierdut şi vor să-şi ia acum revanşa. Inimile lor sunt pline de ură şi duşmănie".

Abu Sufian a spus: "Vai de tine! Ce sugerezi?" El a spus: "Pe Allah, văd că nu vreţi să plecaţi până ce nu-l vedeţi pe el sau capetele cailor lor, ori până ce avangarda armatei lui nu se arată ochilor voştri de după dealul acela."

Abu Sufian a spus: "Pe Allah, am căzut de comun acord să-i zdrobim pe musulmani şi forţele lor". Încă o dată, omul i-a avertizat şi i-a sfătuit să se oprească.

Auzind această veste, hotărârea mekkanilor a pălit, iar spaima şi panica s-au instalat printre ei. Drept urmare, ei au considerat că poate cea mai sigură cale este să-şi continue retragerea spre Mekka. Totuşi, ca o alternativă, au început o propagandă ostilă cu scopul descurajării armatei

musulmane de a-i urmări. Coincidența a făcut ca o caravană ce aparținea lui 'Abd Qais să treacă pe acolo, îndreptându-se spre Medina. Conform planului, Abu Sufian le-a cerut să-i comunice lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - un mesaj din partea sa, în care să-i spună că mekkanii își strânseseră rândurile pentru a-l anihila pe Mesager și pe companionii lui. În schimb, Abu Sufian a promis ca în anul următor, la forumul de la 'Ukaz, să le dea oamenilor din caravană încărcături de stafide.

Cei din caravană i-au transmis Mesagerului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - mesajul la Hamra' Al-Asad, însă acesta nu a avut nici un efect negativ asupra lor. Din contră, cuvintele lui Abu Sufian i-a întărit în Credință. Allah spune:

"...și au zis ei: "Ne este de ajuns [ajutorul lui] Allah și El este cel mai bun ocrotitor al nostru!

Și ei s-au întors [după aceea] cu binefacerea lui Allah și harul Său, fără să-i fi atins nici un rău. Ei au căutat mulțumirea lui Allah, căci Allah este Dătător de har nemăsurat." [3:173,174]

După sosirea caravanei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a stat la Hamra' Al-Asad, timp de trei zile - luni, marți și miercuri, 9 - 11 Șauual, anul 3 d.H., după care s-a întors la Medina. Înainte de întoarcere l-a luat prizonier de război pe Abu 'Azza Al-Jumahi. Acest om mai fusese prins și la Badr, dar pe motivul sărăciei și al faptului că avea de întreținut o familie numeroasă, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fusese destul de milostiv și-l eliberase, cu condiția să nu se mai implice într-un război împotriva musulmanilor. Abu 'Azza nu și-a ținut însă promisiunea și a luptat alături de politeiști în bătălia de la Uhud. Și de data asta, el l-a implorat pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - să-l ierte, dar acesta i-a spus că un credincios nu ar face de două ori aceeași greșeală. Așadar, și-a meritat pe deplin condamnarea la moarte, sentință ce a fost executată ori de Az-Zubair, ori, conform unei alte versiuni, de Asim bin Thabit.

Un spion mekkan, Mu'auiia bin Al-Mughira bin Abu Al-'As, a fost și el condamnat la moarte. Acest spion era bunicul din partea mamei al lui 'Abdul Malik bin Maruan. După bătălia de la Uhud, când idolatrii s-au întors, Mu'auiia a venit la vărul său patern, 'Uthman bin Affan - Allah fie mulțumit de el!

După ce a cerut permisiunea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și

să-l miluiască!, 'Uthman i-a oferit adăpost, însă numai cu condiția ca după trei zile să plece de acolo. Altfel, va fi ucis. Însă el nu a luat în seamă acest lucru şi, după ce armata musulmană a părăsit Medina, a rămas acolo mai mult de trei zile, timp în care a spionat pentru quraişi.

Când armata s-a întors, Mu'auiia a fugit din Medina. Din această cauză, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit lui Zaid bin Haritha şi lui 'Ammar bin Yasir să-l urmărească şi să-l ucidă. Şi astfel a fost ucis.[1]

Fără îndoială, nu putem privi invazia de la Hamra' Al-Asad separat, ci, mai degrabă, ea ar trebui considerată o parte integrantă a bătăliei de la Uhud.

Am prezentat până în acest moment toate etapele şi amănuntele bătăliei de la Uhud, mult discutată de învățați şi cercetători. A fost sau nu o înfrângere? Cu siguranță, superioritatea militară din cea de-a doua parte a bătăliei a fost în favoarea politeiştilor, care au direcționat cu succes mecanismul precis al ostilităților şi au cauzat pierderi grele de vieți omeneşti. De asemenea, o parte dintre credincioşi au fost învinşi în mod clar, dar aceasta nu poate fi considerată nicidecum o victorie mekkană.

Armata mekkană nu a reuşit să ocupe tabăra musulmanilor. Cu tot haosul şi confuzia create, cea mai mare parte a armatei medinite nu s-a gândit să fugă, ci, din contră, a rezistat eroic şi a reuşit să se regrupeze lângă cartierul lor general, luptând cu vitejie. Mekkanii nu au luat nici prizonieri musulmani, nici prăzi de război. Duşmanii islamului au fost prea laşi pentru a mai face o a treia încercare de a-şi impune superioritatea pe câmpul de luptă. Dimpotrivă, ei s-au grăbit să părăsească locul chiar înaintea musulmanilor. Medina, capitala musulmanilor, era doar la o aruncătură de băț de liniile inamicilor, fiind astfel expusă pericolului. Totuşi, politeiştii n-au avut destul curaj să o cotropească, să-i jefuiască averile sau să captureze musulmanii de acolo.

De fapt, toate aceste detalii sunt sugestive în a sprijini argumentul nostru că evenimentul de la Uhud a fost doar o ocazie prielnică pentru mekkanii care au reuşit să cauzeze pierderi grele musulmanilor, fără ca în timpul operațiunilor de încercuire să-şi atingă scopul final de anihilare a armatei musulmane. La urma urmei, pentru învingători nu sunt neobişnuite

---

[1] Ibn Hişam, 2/60-129; Zad Al-Ma'ad, 2/91-108; Fat Al-Bari, 7/345-347; Mişkat Sirat Ar-Rasul, p.p. 242-245.

asemenea pierderi, dar, sub nici o formă, acestea nu pot fi considerate o victorie a părții adverse.

Avem o imagine surprinzătoare şi amuzantă a unei armate victorioase, care se retrage de teama umilinței şi a înfrângerii, însă e urmărită de un grup schilodit şi abătut de musulmani.

În concluzie, bătălia de la Uhud a reprezentat doar o etapă a ostilităților dintre cele două părți, etapă concretizată într-un război militar. Ambele părți au avut parte atât de succes, cât şi de eşec şi au renunțat să mai lupte, însă fără să fugă cu laşitate sau să se predea resemnați.

În acest context, Allah spune:

"Nu slăbiți urmărirea oamenilor [necredincioşi], chiar dacă suferiți, căci ei suferă la fel cum suferiți voi, dar voi nădăjduiți de la Allah ceea ce ei nu nădăjduiesc!..." [4:104]

Versetul identifică limpede ambele atitudini în fața pierderilor şi greutăților ca fiind similare. Ambele părți au încheiat operațiunile de război şi nu s-au întors nici victorioase, nici învinse.

Comentarii în Nobilul Coran asupra bătăliei de la Uhud

Unele versete coranice au fost dezvăluite pentru a aduce lumină asupra celor mai decisive faze ale bătăliei şi, în mod succesiv, pentru a explica motivul ce a condus la acea pierdere grea şi a ilustra zonele vulnerabile ce persistau încă în sufletele unor credincioşi referitor la datoria lor de a adopta o atitudine decisivă cu privire la obiectivele nobile pentru care a fost creată comunitatea musulmană, obiective ce trebuiau îndeplinite.

Nobilul Coran a amintit, de asemenea, despre atitudinea pretinşilor credincioşi şi a arătat clar ostilitatea şi ura pe care o nutreau față de Allah şi Mesagerul Său. Cuvintele lui Allah au şters orice urmă de ambiguitate şi insinuare ce ar fi putut fi determinată de ipocriți şi aliații lor, evreii, conspiratori şi intriganți, şi ar fi putut încă avea ecou în inimile unor musulmani slabi de înger.

Judecata lăudabilă şi obiectivele îndelung căutate ce au fost atribuite bătăliei de la Uhud, au constituit un alt subiect de care Nobilul Coran s-a ocupat în detaliu. Au fost revelate şaizeci de versete relevante care au descris în întregime prima fază a bătăliei:

"[Adu-ți aminte, o, Muhammed,] când ai plecat dimineața de la familia

ta, pentru a stabili credincioşilor locurile de luptă!..." [3:121]

Încheiem cu un comentariu pătrunzător asupra rezultatelor şi moralităţii ei:

"Allah nu-i va lăsa pe credincioşi în starea în care voi sunteţi decât numai până ce-l va despărţi pe cel rău de cel bun. Şi Allah nu vă va dezvălui vouă tainele celor nevăzute, ci Allah alege [pentru aceasta] dintre trimişii Lui pe cine voieşte El. Credeţi, aşadar, în Allah şi în trimişii Săi! Şi dacă veţi crede şi veţi fi cu frică, veţi avea parte de răsplată mare." [3:179]

Lecţii şi morală

Ibn Al-Qaiim s-a referit în mod direct la bătălia de la Uhud şi a prezentat detalii complete despre beneficiile divine şi morale care au rezultat de aici. După relatarea lui Ibn Hajar, unii învăţaţi musulmani au spus: "Înfrângerea de la Uhud a rezultat din neglijenţa arcaşilor de a respecta porunca Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi din cauza faptului că au părăsit locul pe care li se poruncise să-l apere până în final." Cu alte cuvinte, succesul musulmanilor depinde de supunerea lor faţă de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Atâta vreme cât ei îi îndeplinesc poruncile, Allah îi va ajuta să înfrunte toate nenorocirile. Dacă vor uita însă de poruncile lui, alergând în căutarea bunurilor lumeşti, vor ajunge să sufere. În mod obişnuit, profeţii sunt supuşi la diferite încercări, însă ei nu-şi pierd credinţa şi învinq, întotdeauna, orice greutate. Dacă musulmanii ar ieşi întotdeauna învingători, o mulţime de prefăcuţi în credinţă ar adera la islam. În consecinţă, situaţia ar deveni confuză şi nu s-ar mai putea face o diferenţiere clară între adevăraţii credincioşi şi ipocriţi. Pe de altă parte, dacă musulmanii ar fi tot timpul înfrânţi, misiunea profeţilor nu ar mai fi îndeplinită. Aşadar, este bine ca musulmanii să aibă parte de reuşită, dar şi de eşecuri, pentru ca această diferenţiere să fie efectuată cu succes.

După bătălia de la Uhud, ipocriţii şi-au dezvăluit adevăratele lor intenţii atât prin cuvinte, cât şi prin fapte, iar musulmanii au început să fie conştienţi de prezenţa acestor păcătoşi ce activau în secret chiar în propriul lor teren. Din această cauză, trebuiau adoptate în timp util măsuri potrivite.

De asemenea, am putea spune că musulmanii nu au obţinut imediat o

victorie, deoarece, mai înainte de asta, ei trebuiau să învețe o lecție, şi anume aceea de a avea o răbdare desăvârşită în vremuri de răstrişte. Allah îi încearcă şi îi verifică, pentru ca drept-credincioşii să-şi ocupe pe merit lăcaşul în binecuvântata Viață de Apoi. Martiriul, cel mai înalt loc pe care supuşii lui Allah l-ar putea ocupa, este făcut de Allah să fie ca un bilet spre Paradis. Pe scurt, lupta pentru cauza lui Allah reprezintă o şansă unică pentru drept-credincioşi de a-şi răscumpăra păcatele şi este un eveniment divin prin intermediul căruia necredincioşii şi duşmanii lui Allah să suporte distrugerea şi anihilarea ca răsplată pentru necredința, tirania şi păcatele lor.[1]

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/99-108.

PERIOADA DINTRE BĂTĂLIA DE LA UHUD ŞI BĂTĂLIA CONFEDERAŢILOR - MISIUNI MILITARE -

Bătălia de la Uhud a avut un impact negativ atât asupra imaginii, cât şi a reputaţiei militare a musulmanilor. Puterea şi demnitatea lor în ochii oamenilor au fost ştirbite. Necazurile şi pericolele apăreau pretutindeni, atât în interiorul, cât şi în afara Medinei. Evreii, ipocriţii şi beduinii şi-au făcut publică duşmănia faţă de musulmani şi fiecare grupare abia aştepta să le degradeze şi, în final, să le distrugă întreaga existenţă.

Trecuseră aproape două luni de la această bătălie, când neamul Asad se pregătea să atace Medina, iar triburile 'Udal şi Qara au conspirat împotriva musulmanilor, în luna Safar, 4 d.H., şi au ucis zece dintre companionii Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Neamul 'Amir a complotat, de asemenea, împotiva lor şi şaptezeci de însoţitori au fost omorâţi în bătălia de la puţul Ma'una. În toată această perioadă, cei din neamul Nadir şi-au declarat deschis duşmănia, complotând să-l ucidă pe profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în Rabi'Al-Auual, anul 4 d.H. Neamul Ghatafan se pregătea să atace Medina, în Jumada Al-Ula, anul 4 d.H.

După bătălia de la Uhud, musulmanii şi-au pierdut credibilitatea militară, devenind o ţintă atractivă pentru numeroşi duşmani. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a reuşit într-o manieră foarte înţeleaptă să ţină la distanţă toate acele forţe ostile şi chiar să recupereze demnitatea pierdută a musulmanilor şi să dobândească pentru aceştia o nouă glorie şi o poziţie aleasă. Prima iniţiativă pe care a luat-o în acest sens a fost operaţiunea de urmărire de la Hamra' Al-Asad, unde armata musulmană şi-a recâştigat reputaţia. El a reuşit să recupereze demnitatea şi poziţia puternică a adepţilor, în aşa manieră încât i-a uimit atât pe evrei, cât şi pe ipocriţi, apoi a organizat numeroase expediţii şi misiuni militare, încununate de succes.

Misiunea Abu Salama

După bătălia de la Uhud, primii care au ridicat armele împotriva musulmanilor au fost cei din neamul Asad bin Khuzaima.

Spionii din Medina au raportat că Talha şi Salama, fiii lui Khuuailid, au mobilizat un grup de voluntari pentru a lupta împotriva lui Muhammed. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a detaşat imediat un pluton de 150 de "ajutoare" şi emigranţi, condus de Abu Salama. Căpetenia musulmană i-a surprins pe cei din neamul Asad bin Khuzaima în propriul lor teritoriu, le-a neutralizat încercările, i-a împrăştiat şi le-a capturat vitele. La întoarcere, din cauza unei răni căpătate la Uhud, care s-a inflamat, Abu Salama a murit. Această expediţie a avut loc pe 1 Muharram, 4 d.H.[1]

O expediţie condusă de 'Abdullah bin Unais

În ziua a cincea din luna Muharram, anul 4 d.H. s-a raportat că Khalid bin Sufian Al-Hudhali a strâns un grup de oameni care să atace tabăra musulmană. La porunca Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, 'Abdullah bin 'Unais a pornit să-i distrugă pe duşmani.

Conducătorul militar musulman a fost plecat pe o perioadă de optsprezece zile, timp în care şi-a îndeplinit cu succes sarcina, l-a ucis pe şeful rebelilor şi i-a adus capul la Medina, într-o zi de duminică, cu şapte zile înainte de sfârşitul lunii Muharram. Drept răsplată, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a dat un toiag, spunând: "Acesta va fi semnul nostru de recunoaştere în Ziua Învierii." Pe patul de moarte, 'Abdullah a cerut ca toiagul să-i fie pus în coşciug.[2]

Evenimentul de la Ar-Raji'

În luna Safar, anul 4 d.H., o delegaţie a triburilor 'Udal şi Qara a venit la Medina şi i-a cerut Profetului -Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască- să trimită un grup de însoţitori care să-i instruiască în religie, pretinzând că printre ei se aflau şi câţiva musulmani. El a trimis şase dintre companionii

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/108.
[2] Zad Al Ma'ad, 2/109; Ibn Hişam, 2/619,620.

săi. Într-o altă relatare se spune că erau zece. Ei au fost conduşi de Murthid bin Abu Murthid Al-Ghanaui sau, după relatarea lui Al-Bukhari, de 'Asim bin Thabit, bunicul lui 'Asim bin 'Omar bin Al-Khattab. Când au ajuns într-un loc numit Ar- Raji', situat între Rabig şi Jeddah, o sută de arcaşi din neamul Lihian au înconjurat locul şi i-au atacat. Delegaţia de musulmani s-a adăpostit pe colina Fudfud. Beduinii le-au promis că nu îi vor ucide.

'Asim a refuzat să coboare şi a luptat cu ei până când atât el, cât şi şase dintre tovarăşii lui au fost ucişi. Doar trei oameni au rămas în viaţă: Khubaib, Zaid bin Ad-Dathna şi încă unul. Din nou, beduinii i-au asigurat că nu îi vor ucide şi ei au acceptat. Când au coborât, beduinii i-au legat mişeleşte. Cel de-al treilea i-a mustrat pentru minciună şi a opus rezistenţă, aşa că ei l-au omorât. Ceilalţi doi, care uciseseră nişte notabili quraişi la Badr, au fost luaţi şi vânduţi la Mekka. Primul a fost Khubaib, care a fost închis un timp şi apoi, printr-o decizie unanimă, a fost crucificat. El a fost adus de la Sfântul Sanctuar la At-Tan'im pentru crucificare. Aici, a cerut un răgaz să facă două rugăciuni Raka'h.

După terminarea rugăciunii, s-a întors către călăii lui şi a spus: "Dacă nu m-aş teme că veţi crede că mi-e frică de moarte, m-aş fi rugat un timp mai îndelungat."

Aşadar, aceasta a fost prima dată când Khubaib a stabilit tradiţia celor două rugăciuni Raka'h înainte de execuţie. Apoi, el a spus: "O, Stăpâne! Numără-i unul câte unul şi apoi lichidează-i până la ultimul".

A recitat apoi câteva versuri care vorbesc elocvent despre atrocităţiile pe care le-a suferit şi mărturisesc credinţa lui în Allah în acest moment de suferinţă:

"Confederaţii triburile în jurul meu şi-au adunat,
Şi i-au chemat pe toţi cei ce puteau veni.
Şi-au adunat femei şi pe copii,
Iar eu legat sunt fedeleş de un trunchi înalt.
Doar lui Allah mă jeluiesc de neputinţă şi de suferinţe,
Şi de moarte, confederaţii m-au pregătit.
Doamne al cerurilor! Dă-mi împotriva planului lor putere,
Mi-au tăiat carnea în bucăţele şi nu mai au nici o putere.
M-au lăsat să aleg necredinţa, dar eu prefer moartea,
Lacrimi se rostogolesc pe obrazul meu, dar nu de frică.
Pe Allah că nu mă tem! Dacă mor ca un musulman,

Pe care parte mă prăvălesc, de dragul lui Allah.
Nu voi arăta supunere duşmanului,
Dacă Domnul doreşte, El va binecuvânta
Mădularele mele sfârtecate şi încheieturile mele zdrobite."

Abu Sufian i-a spus atunci: "Te conjur pe Allah! Spune, nu ţi-ai dori acum ca Muhammed să fie în locul tău şi noi să-i putem tăia capul, în timp ce tu ai sta alături de familia ta?" Khubaib a răspuns: "Pe Allah, n-aş vrea ca Muhammed să fie în locul meu, n-aş vrea să se înţepe nici măcar într-un ghimpe, iar eu să fiu alături de familia mea." Quraişii i-au poruncit lui 'Uqba bin Al-Harith, al cărui tată fusese ucis de Khubaib însuşi, să-l crucifice. Ei au mai desemnat pe cineva să-i păzească leşul.

'Amr bin Omaiia Ad-Damari le-a jucat o festă şi a cărat leşul pe furiş, în timpul nopţii, ca să-l îngroape undeva.

Mai târziu s-a relatat că el a fost văzut cu puţin timp înainte de crucificare, mâncând un ciorchine de strugure, deşi la acea vreme nu puteai găsi nici măcar o curmală în Mekka. Aceasta nu era altceva decât hrana ce-i fusese oferită de Allah.

Safuan bin Omaiia l-a cumpărat pe cel de-al doilea om, Zaid bin Ad-Dathna, şi l-a omorât, răzbunând astfel uciderea tatălui său.

'Asim a omorât un notabil qurayş, iar aceştia au trimis pe cineva să aducă o bucată din corpul lui, însă, spre dezamăgirea lor, leşul său nu putea fi atins, fiindcă era apărat împotriva atingerilor răutăcioase, de un roi mare de viespi. 'Asim făcuse deja un legământ în faţa Domnului său, şi anume să rămână imun în faţa oricărui politeist ce i-ar fi atins corpul şi să se ţină departe de orice contact cu duşmanii lui Allah. Când a auzit această veste, 'Omar bin Al-Khattab a exclamat: "Cu adevărat, Allah îl protejează şi după moarte pe sclavul Său credincios, aşa cum a făcut şi în timpul vieţii".[1]

Tragedia de la fântâna Ma'una

Tragedia de la fântâna Ma'una a fost chiar mai oribilă decât cea de la Ar-Raji' şi a avut loc în aceeaşi lună.

Abu Bara' - Amir bin Malik - era poreclit "Aruncătorul de suliţă" şi a

[1] Ibn Hişam, 2/169-179; Zad Al-Ma'ad, 2/109; Sahih Al-Bukhari, 2/568, 569, 585.

venit la Mesagerul lui Allah în Medina. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a chemat să îmbrăţişeze islamul, dar el nici nu a acceptat, nici nu a refuzat. A spus doar: "O, Mesager al lui Allah, dacă trimiţi câţiva dintre companionii tăi la tribul Najd să-i cheme pe oamenii săi la islam, cred că vor accepta". "Mă tem că tribul Najd o să-i omoare.", a spus Mesagerul. El a răspuns în schimb: "Eu o să-i apăr".

Ibn Ishaq afirmă faptul că au fost trimişi patruzeci de oameni, dar de fapt ei erau şaptezeci. Al-Munzir bin 'Amr, din neamul Sa'ida, poreclit "Eliberat pentru a muri", conducea acel grup din care făceau parte cei mai buni şi mai învăţaţi în Coran şi în jurisprudenţă.

În drum spre Najd, au adunat lemne de foc pentru a cumpăra hrană pentru oamenii lui Ahl As-Suffa', ca milostenie în timpul zilei, iar noaptea făceau rugăciuni, studiau şi meditau la semnificaţiile Coranului. Ei au procedat astfel până ce au ajuns la fântâna Ma'una, situată între neamul 'Amir Harra şi neamul Salim. Ei au rămas acolo şi au trimis Mesajul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - prin Haram bin Milhan, fratele lui Umm Sulaim, duşmanul lui Allah, 'Amir bin At-Tufail. 'Amir nu a luat în seamă Mesajul, poruncind unui om să-l lovească pe Haram cu sulița în spate. Când sulița a pătruns în corpul lui Haram, el a văzut sângele şi a spus: "Allahu Akbar! (Allah este Mai Mare). Jur pe Stăpânul de la Al-Ka'ba că noi am învins!"

În acel moment, duşmanul lui Allah i-a chemat pe cei din neamul Amir la luptă, însă aceştia au refuzat fiindcă musulmanii se aflau sub protecţia lui Abu Bara'. De aceea, s-a întors la neamul Salim după ajutor. Oamenii lui 'Usaiia, Ri'al şi Zakuan, care erau rude cu neamul Salim, au răspuns chemării lui. Însoţitorii Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - erau încercuiţi de idolatri, dar au continuat să lupte până când au fost ucişi cu toţii. Singurul supravieţuitor a fost Ka'b Bin Zaid bin An-Najjar, pe care l-au găsit rănit, între morţi. El a fost ucis în "Bătălia Tranşeei" (Al-Khandaq).

'Amr bin Omaia Ad-Damari şi Al-Munzir bin 'Uqba bin 'Amir, care păzeau animalele Profetului, la distanţă mare de ei, au văzut păsările rotindu-se în aer deasupra câmpului de bătălie. Al-Munzir s-a grăbit să participe la luptă, dar a fost ucis. 'Amr bin Omaiia a fost capturat. 'Amir l-a eliberat când a aflat că era din tribul Mudar, dar aceasta s-a întâmplat abia după ce i-a tăiat părul. A făcut acest lucru pentru a împlini un legământ al

mamei lui, acela de a elibera un sclav.

Întorcându-se la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, 'Amr bin Omaiia l-a informat despre durerosul dezastru, încheiat cu uciderea a şaptezeci dintre cei mai buni credincioşi. Acest eveniment tragic amintea de bătălia de la Uhud, singura diferenţă fiind că la Uhud musulmanii au murit într-un război declarat, în timp ce la Ma'una au fost ucişi mişeleşte pe la spate. Pe drumul de întoarcere spre Qarqara, 'Amr bin Omaiia s-a odihnit la umbra unui copac şi acolo i s-au alăturat doi oameni din neamul Kilab. Când au adormit, 'Amr i-a ucis pe amândoi, gândindu-se că procedând aşa va răzbuna moartea unora dintre tovarăşii săi. După aceasta, a aflat ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - făgăduise să le acorde protecţie.

El i-a povestit Mesagerului lui Allah ce făcuse. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a spus lui 'Amr: "Ai omorât doi oameni. Răscumpărarea lor este o datorie pe care va trebui să o achit."

Apoi el a început să strângă de la musulmani şi aliaţii lor, evreii, banii pentru răscumpărare.[1] Acest lucru avea să declanşeze mai târziu invazia neamului An-Nadir.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost atât de mişcat de această tragedie şi de cea de la Ar-Raji' încât a invocat mânia lui Allah asupra acelor oameni şi a triburilor care-i omorâseră pe toţi însoţitorii lui. Anas a relatat că timp de treizeci de zile, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a implorat pe Allah împotriva lui Ri'l, Zakuan, Lihian şi Usaiia. El spunea: "Usaiia nu l-a ascultat pe Allah şi pe Mesagerul Său."

Invazia neamului An-Nadir

Am pomenit deja despre comportamentul ruşinos al evreilor, despre cât de însetaţi erau întotdeauna de sângele musulmanilor şi despre cum subminau cauza islamului în ciuda tuturor tratatelor şi legămintelor pe care le făcuseră cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

După evenimentul cu neamul Qainuqa şi uciderea lui Ka'b bin Al-Aşraf, comportamentul lor alterna între resemnare, destindere şi revoltă

[1] Ibn Hişam, 2/183-188; Zad Al-Ma'ad, 2/109-110; Sahih Al-Bukhari, 2/584, 586.

cuplată cu legături clandestine trădătoare cu quraişii şi ipocriţii, pentru a stabili o alianţă împotriva musulmanilor după bătălia de la Uhud.[1] Neavând experienţă în tactica de război, ei s-au mulţumit să conspire şi să urzească intrigi. Întâi de toate, şi-au declarat deschis ura şi duşmănia şi au ales să joace tot felul de şotii ce le puteau dăuna musulmanilor, dar au fost foarte atenţi să nu iniţieze nici un fel de ostilităţi care i-ar fi putut implica într-un război deschis.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost foarte răbdător cu ei, însă ei au întrecut orice limită prin faptele lor provocatoare, mai ales după evenimentele Ar-Raji' şi Ma'una, atentând chiar şi la viaţa lui.

Odată, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi câţiva dintre companionii lui au mers la cei din neamul Nadir pentru a le cere ajutorul în colectarea răscumpărării pe care o avea de plătit neamului Kalb pentru cei doi oameni pe care Amr bin Omaiia Ad-Damari îi omorâse din greşeală. Toate acestea aveau legătură cu clauzele tratatului pe care ambele părţi îl semnaseră anterior. După ce i-au ascultat povestea, ei i-au promis că vor împărţi cu el răscumpărarea şi l-au rugat pe el şi pe companionii lui, Abu Bakr, 'Omar, 'Ali şi ceilalţi, să stea lângă un zid al casei lor şi să aştepte. Evreii au ţinut o scurtă consfătuire şi au conspirat să-l ucidă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Amr bin Jahş, cel mai viclean dintre ei, s-a oferit să se caţăre pe zid şi să-i arunce în cap o piatră mare de moară. Unul dintre ei, Salam bin Maşkam, i-a avertizat să nu comită o asemenea crimă, intuind că Allah îi va dezvălui Profetului complotul şi a adăugat că o asemenea faptă ar constitui o violare evidentă a pactului încheiat cu musulmanii. Şi, într-adevăr, Gavriil a coborât să-i dezvăluie Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - intenţiile lor criminale, aşa că el şi companionii lui s-au grăbit să se întoarcă la Medina. Pe drum, el le-a povestit acestora despre revelaţia divină.

La scurt timp după aceea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a delegat pe Muhammed bin Maslama să le comunice celor din neamul Nadir un ultimatum, şi anume că vor trebui să părăsească Medina în decurs de zece zile, în sens contrar, capetele fiindu-le tăiate. Prin urmare, evreii n-au avut altă soluţie decât să se pregătească pentru plecarea din Medina. Şeful ipocriţilor, Abdullah bin Ubai, i-a îndemnat pe

[1] 'Aun-ul-Ma'buud, 3/116-117.

evrei să nu dea atenție vorbelor Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi să rămână în locuințele lor, oferindu-se să sară în ajutorul lor cu două mii de oameni şi asigurându-i că vor primi ajutor şi de la tribul Quraiş şi de la aliații lor de dinainte, neamul Ghatafan. În acest sens, Allah spune:

"..."Dacă veți fi alungați, vom ieşi împreună cu voi şi nu ne vom supune nimănui împotriva voastră, iar de se va purta luptă împotriva voastră, noi vă vom ajuta"?..." [59:11]

Evreii şi-au recâştigat încrederea şi s-au hotărât să lupte. Şeful lor, Huiai bin Akhtab, s-a încrezut în vorbele căpeteniei ipocriților, aşa că a răspuns Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, astfel: "Nu ne vom părăsi casele. Faceți ce vreți".

Fără îndoială, pentru musulmani situația s-a dovedit a fi destul de dificilă. Deschiderea unui război împotriva duşmanilor în această fază critică, putea atrage după sine consecințe grave, datorită condițiilor nefavorabile prin care treceau şi a mediului ostil din jurul lor, a cărui putere şi ură erau în creştere, şi care s-a obiectivat sub forma crimelor, aşa cum am menționat anterior.

Evreii din neamul Nadir erau şi ei o putere ce nu trebuia neglijată şi perspectiva înfrângerii lor militare era precară. În consecință, încercarea de a-i obliga să intre într-un război ar fi implicat riscuri neprevăzute. Pe de altă parte, starea continuă de asasinări şi actele de trădare aplicate împotriva musulmanilor, atât la nivel individual, cât şi colectiv, au dat mult de gândit adepților lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! După ce au avut în vedere toate considerentele, din această perspectivă şi în lumina atentatului ruşinos la viața Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, musulmanii au hotărât în cele din urmă să pună mâna pe arme, indiferent de întorsătura ce o puteau lua lucrurile.

Când a primit răspunsul lui Huiai bin Akhtab, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Allahu Akbar! Allahu Akbar!" (Allah este Mai Mare!) şi companionii lui au repetat după el. Apoi a pornit să lupte cu ei, după ce l-a numit pe Ibn Umm Maktum pentru a avea grijă de afacerile din Medina, pe timpul absenței lui. Steagul a fost încredințat lui Ali bin Abu Talib. El le-a asediat porțile timp de şase nopți. Într-o altă relatare se spune că de fapt au fost cincisprezece.

Cei din neamul Nadir s-au întors la casele lor, au urcat pe

acoperişuri şi au început să tragă săgeți şi să arunce cu pietre în musulmani, bucurându-se de avantajul strategic oferit de plantațiile lor dese de palmieri. Atunci, musulmanii au primit poruncă să doboare şi să ardă copacii. Privitor la acest lucru, Allah Atotputernicul afirmă în Coran :

"Câți palmieri ați tăiat sau i-ați lăsat în picioare pe rădăcinile lor, [aceasta a fost] cu voia lui Allah,..." [59.5]

Tribul Quraiza a rămas neutru şi nici ipocritul Abdullah bin Ubai, nici Ghatafan nu şi-au respectat promisiunea de a acorda ajutor. În acest sens Allah spune:

"[Ei sunt] asemenea lui Şeitan, când îi zice omului: "Fii fără credință!", iar după ce el rămâne necredincios, el zice: "Eu nu am nici o vină în privința ta!..." [59:16]

Asediul nu a durat mult fiindcă Allah Atotputernicul a semănat spaimă în inimile evreilor şi ei s-au oferit de bunăvoie să se supună poruncii Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi să părăsească Medina. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a acceptat cererea lor şi le-a îngăduit să care atâtea bagaje câte puteau ridica pe cămilele lor, mai puțin arme. Desigur, n-au avut încotro decât să îndeplinească poruncile şi au luat cu ei tot ce au putut, inclusiv grinzile şi piroanele din tavane. Caravana lor era alcătuită din 600 de cămile. Căpeteniile acestei caravane, Huiai bin Akhtab şi Salam bin Abu Al-Huqaiq, au plecat la Khaibar, în timp ce un alt grup se îndrepta spre Siria. Doi dintre ei, Yamin bin Amr şi Abu Sa'd bin Uahb, au îmbrățişat islamul şi astfel şi-au putut păstra averea personală.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a confiscat armele, pământul, casele şi averea. Printre alte prăzi capturate s-au numărat şi 50 de armuri, 50 de coifuri şi 340 de săbii.

Această pradă a revenit exclusiv Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - pentru că nu a fost purtată nici o luptă pentru capturarea ei. El a împărțit-o între primii emigranți şi două "ajutoare" sărace, Abu Dujana şi Suhail bin Hanif. Totuşi, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a distribuit o parte din această pradă familiei lui, pentru a supraviețui pe tot parcursul anului. Restul a fost folosit pentru a înzestra armata musulmană cu echipament necesar războaielor ulterioare întru cauza lui Allah.

Invazia neamului Nadir a avut loc în Rabi Al-Auual, 4 d.H., adică în

august 625 e.n. Aproape toate versetele din "Capitolul Al-Haşr" descriu izgonirea evreilor şi dezvăluie manierele ruşinoase ale ipocriţiilor. Versetele evidenţiază regulile importante ale împărţirii prăzii. În acest capitol, Allah Atotputernicul îi laudă pe emigranţi şi pe "ajutoare". Se arată, de asemenea, legitimitatea doborârii şi arderii copacilor şi a pământului duşmanilor pentru scopuri militare. Astfel de fapte nu pot fi considerate fenomene de corupţie atâta vreme cât sunt pentru cauza lui Allah. Tot în acest capitol, Allah recomandă credincioşilor să fie pioşi şi să se pregătească pentru lumea ce va să vină şi încheie cu Lauda adusă Sieşi, printr-o evidenţiere a Numelor şi Atributelor Sale Sfinte.

Cum acest capitol se ocupă de neamul An-Nadir şi izgonirea lor, Ibn Abbas l-a numit "Capitolul An-Nadir".[1]

Invazia de la Najd

Prin victoria paşnică pe care au obţinut-o în invazia neamului An-Nadir, musulmanii şi-au dobândit controlul absolut asupra Medinei, iar ipocriţii au căzut într-o stare de amorţeală şi şi-au încetat în mod public maşinaţiile lor măiestrite. Drept urmare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a avut timp suficient pentru a-şi îndrepta toată energia şi resursele umane spre a-i înfrunta pe beduinii deşertului, înfrânându-le dorinţa de a invada Medina, începând cu diminuarea acţiunilor dăunătoare şi a practicilor păcătoase de a-i ucide pe misionarii musulmani.[2] Între timp, iscoadele musulmanilor au raportat existenţa în jurul Medinei a unor trupe beduine din neamul Muharib şi Tha'laba din Ghatafan. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi musulmanii s-au grăbit să dea o lecţie acestor răufăcători, semănând în inimile lor spaima şi împiedicându-i astfel să-şi aplice mai departe practicile viclene. Aceste operaţiuni s-au desfăşurat în mod repetat şi au dat rezultate pozitive. Beduinii revoltaţi şi nemiloşi ai deşertului au fost alungaţi în munţi şi Medina n-a mai avut de suferit de pe urma atacurilor lor.

Referindu-se la aceste invazii, este interesant de subliniat semnificaţia uneia dintre ele, şi anume campania Zat Ar-Riqa. Aceasta, aşa cum pretind

---

[1] Ibn Hişam, 2/190-192; Zad Al-Ma'ad, 2/71,110; Sahih Al-Bukhari, 2/574-575.

[2] Fiqh Al-Sirah, p.214.

unii învățați, a avut loc la Najd, o zonă întinsă de câmpie în Peninsula Arabică, în Rabi Ath-Thani sau Jumada Al-Ula, 4 d.H. Ei își susțin afirmația, spunând că era necesar din punct de vedere strategic să se inițieze această campanie pentru a reprima revolta beduinilor și a satisface exigențele învoielii făcute cu politeiștii în mica bătălie de la Badr, în Ša'ban, 4 d.H. Însă, conform celei mai autentice relatări, campania Zat Ar-Riqa a avut loc după căderea Khaibar-ului. Aceasta este sprijinită de faptul că Abu Huraira și Abu Musa Al-Aș'ari au participat la bătălie. Abu Huraira a îmbrățișat islamul doar cu câteva zile înainte de Khaibar, în timp ce Abu Musa Al-Aș'ari s-a întors din Abisinia (Etiopia) și s-a alăturat Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - la Khaibar. Regulile referitoare la rugăciunea de teamă, pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a făcut-o în campania Zat Ar-Riqa, au fost dezvăluite în invazia Asfan și aceasta, fără nici o îndoială, a avut loc după "Bătălia Tranșeei" (Al-Khandaq), spre sfâșitul anului 5 d.H.

Cea de-a doua invazie de la Badr

După ce musulmanii au nimicit puterea triburilor arabilor deșertului și s-au apărat de răutățile lor, au început pregătirile pentru a-i înfrunta pe marii dușmani. Trecuse un an de când luptaseră cu quraișii la Uhud. Era deci timpul pentru a se stabili care dintre cele două tabere avea dreptul să supraviețuiască.[1]

În Ša'ban 4 d.H, adică ianuarie 626 e.n., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a pornit spre Badr, însoțit de o mie cinci sute de luptători și zece călăreți. Ali bin Abu Talib era purtătorul stindardului, iar Abdullah bin Rauaha a primit comanda Medinei pe timpul absenței Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! În momentul în care au ajuns la Badr, musulmanii au rămas acolo, așteptându-i pe soldați.

Forțele lui Abu Sufian erau alcătuite din două mii de infanteriști și cincizeci de călăreți. Ei au ajuns la Mar Az-Zahran, situat la o oarecare distanță de Mekka, și și-au așezat tabăra într-un loc cu apă, numit Mijanna. Descurajat și extrem de speriat de consecințele luptei ce se apropia, Abu Sufian s-a întors spre oamenii săi și a început să aibă pretenții izvorâte din

[1] Fiqh As-Sirah, p.315.

laşitate, pentru a-i împiedica să meargă la război şi a spus: "O, trib de quraişi, numai un an bogat va îmbunătăţi situaţia în care vă aflaţi, un an în care animalele voastre se hrănesc cu ierburi şi tufişuri şi vă asigură lapte de băut. Şi văd că acesta este un an secetos, de aceea mă întorc acum şi vă sfătuiesc să vă întoarceţi cu mine." Se pare că armata lui era stăpânită de aceleaşi temeri şi păreri, fiindcă l-au ascultat de îndată, fără nici cea mai mică ezitare.

Musulmanii, care erau atunci la Badr, au rămas acolo timp de opt zile, aşteptându-i pe duşmani. S-au folosit de şederea lor pentru a vinde mărfuri şi a câştiga dublu de pe urma acestora. Când idolatrii au refuzat lupta, echilibrul de forţe a trecut de partea musulmanilor, care şi-au recâştigat astfel reputaţia militară şi demnitatea, şi au reuşit să-şi impună prestanţa asupra întregii Arabii. Pe scurt, ei au condus şi au controlat întreaga situaţie.

Această invazie este cunoscută sub o mulţime de denumiri: "Întâlnirea de la Badr", "Micul Badr", "Badr II", "Cealaltă Badr."[1]

Invazia de la Dumat Al-Jandal

Odată cu întoarcerea Masegerului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - de la Badr, pacea şi securitatea au pogorât în întreaga regiune, iar sediul islamic din Medina s-a bucurat de siguranţă deplină. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a considerat atunci potrivit să se îndrepte spre cele mai îndepărtate regiuni ale Arabiei şi să supună toate elementele ostile pentru a impune o recunoaştere absolută atât din partea prietenilor, cât şi a duşmanilor.

După şase luni de pauză de activităţi militare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a primit vestea că unele triburi din apropiere de Dumat Al-Jandal, de la graniţa cu Siria, erau implicate în jaf la drumul mare şi erau pe cale de a-şi aduna trupele şi de a ataca Medina. El l-a numit imediat pe Siba' Arfata Al-Ghifari să dispună de afacerile din Medina pe timpul absenţei lui şi a pornit, spre sfârşitul lunii Rabi' Al-Auual, anul 5 d.H, în fruntea a o mie de musulmani, luând cu el drept călăuză un om numit Madhkur, din neamul 'Udhra. Ei mărşăluiau spre Dumat Al-Jandal în timpul nopţii şi se ascundeau ziua, pentru a-i lua pe duşmani prin

[1] Ibn Hişam, 2/209-210; Zad Al-Ma'ad, 2/112.

surprindere. Când s-au apropiat de locul de destinație, musulmanii au descoperit că tâlharii se mutaseră în alt loc, aşa că le-au capturat vitele şi păstorii. Locuitorii din Dumat Al-Jandal au fugit şi ei în toate direcțiile pentru a-şi salva viețile, părăsindu-şi până şi locuințele. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a rămas acolo 5 zile, timp în care a trimis spioni care să-i vâneze pe duşmani, însă aceştia nu au găsit pe nimeni. Atunci s-a întors la Medina, pe drum semnând un tratat de pace cu 'Uiaina bin Hisn. Dumat Al-Jandal se află la o distanță de circa cincisprezece zile de mers din Medina şi cinci din Damasc.

Cu acest progres decisiv şi constant şi aceste planuri stricte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a reuşit să asigure liniştea, să controleze situația şi să impună pacea în întreaga regiune. El a reuşit, de asemenea, să schimbe cursul evenimentelor în favoarea musulmanilor, prin diminuarea problemelor interne şi externe neîncetate. Ipocriții au fost reduşi la tăcere şi un trib de evrei a fost evacuat, în vreme ce un altul mima buna vecinătate şi o aparentă aderență sinceră la tratate, iar beduinii deşertului erau supuşi, şi, în sfârşit, quraişii nu mai aveau zelul de altădată pentru a-i ataca pe musulmani. Această atitudine strategică sigură a creat circumstanțe optime pentru ca musulmanii să-şi reia activitatea firească de propagare a islamului şi de comunicare a Mesajelor Unicului Dumnezeu în toată lumea.

Triburile arabe în timpul vieții Profetului
Golful Arabiei
Golful 'Aqaba
Saina
Africa
Marea Roșie
Nord
Neamul Mudar
Neamul Bakr
Neamul Rabi'a
Neamul Amir
Neamul Tamim
Neamul Hanife
Al-Iamama
Asja'
Neamul Juzam
Neamul Mada'ah
Neamul Abs
Neamul Kalb
Damra si Dijan
Neamul Tai
Fadak
Al-Hajar
Khaibar
Valea Qura
Neamul Asad
Pământul neamului Gatafan
Medina
Sa'd
Fazara
Murara
Neamul Salim
Neamul Amir
Hamra'al Asad
Badr
Hudail
Rabigh
Neamul Huuazin
Marr az-Zahran
Aukas
Mekka
Uedda
Neamul Lihian
Neamul Kuza'a
At-Ta'if

INVAZIA AL-AHZAB (INVAZIA CONFEDERAȚIILOR)

Încă o dată, pacea şi securitatea au învăluit Peninsula Arabică şi în această zonă turbulentă a început să se instaleze o perioadă de acalmie după un an întreg de război. Cu toate acestea, evreii, ale căror înşelătorii, intrigi şi lipsă de loialitate i-au făcut să guste tot felul de umilințe şi dizgrații, s-au liniştit. După ce au fost exilați la Khaibar, au rămas aşteptând cu nerăbdare rezultatele disensiunilor dintre musulmani şi idolatri. Contrar aşteptărilor lor, evenimentele de război s-au dovedit a fi în favoarea musulmanilor, drept pentru care au început o nouă etapă de comploturi, pregătindu-se chiar să le dea acestora o lovitură mortală. Fiind însă prea laşi pentru a acționa în mod direct împotriva lor, au conceput un plan înspăimântător pentru a-şi atinge scopul. Douăzeci de căpetenii ale evreilor şi câteva personalități din neamul Nadir au mers la Mekka să negocieze o alianță păcătoasă cu tribul Quraiş. Ei au început să-i atâțe pe oamenii de acolo să-l atace pe Mesagerul lui Allah, promițându-le sprijin deplin. Poporul Quraiş, care era istovit şi dovedise la Badr că era prea slab pentru a-i provoaca pe musulmani, a folosit această ocazie pentru a-şi răscumpăra onoarea şi reputația pătate. Aceeaşi delegație a pornit spre Ghatafan, îndemnându-i să facă acelaşi lucru, iar ei au răspuns pozitiv. Delegația evreiască a făcut apoi un nou efort şi a călătorit în unele părți ale Arabiei, unde a reuşit să-i incite pe confederații necredinței împotriva Profetului, a Mesajului său şi a credinței în Allah. Triburile Quraiş, Kinana şi alți aliați din partea de sud a Tihamei s-au aliat şi au recrutat patru mii de oameni, sub conducerea lui Abu Sufian. Din est s-au adunat triburile Ghatafan, Murra şi altele. Toate aceste triburi se îndreptau spre Medina şi s-au strâns în vecinătatea ei, la un timp dinainte stabilit. Era o armată uriaşă, de zece mii de luptători. De fapt, ea îi depăşea ca număr pe toți musulmanii din Medina, chiar dacă am pune la socoteală şi femeile, copiii şi bătrânii. Adevărul este că, dacă ar fi lansat un atac prin surprindere asupra Medinei, i-ar fi exterminat pe toți musulmanii. Oricum, conducerea oraşului se afla în alertă şi iscoadele au izbutit să facă o recunoaştere a zonei inamice şi au raportat toate mişcările lor conducătorilor din Medina. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a alcătuit un înalt consiliu de

consultanță, cu scopul de a pune la punct un plan de apărare a Medinei. După o convorbire amănunțită între conducătorii militari şi cei care puteau da un sfat înțelept, a fost acceptată propunerea unui însoțitor onorabil, Salman Al-Farisi, de a săpa şanțuri ca linii de apărare. Profetul în încuraja în versuri, spunând: "O Doamne, nu există viață, decât Viața de Apoi! Iartă-i Tu, O, Allah, pe emigranți şi pe "ajutoare", iar ei au răspuns: "Noi am făcut legământ cu Mesagerul lui Allah că nu-l vom părăsi niciodată." El îi ajuta şi le reamintea de răsplata ce-i aştepta în Viața de Apoi, iar musulmanii au început cu mult zel şi grijă să construiască un şanț de jur-împrejurul Medinei. Nici măcar foamea nu i-a împiedicat sau descurajat să-şi atingă obiectivul propus cu disperare. Salman a spus: "O, Mesager al lui Allah! Când am fost asediați în Persia, săpam şanțuri ca să ne apărăm." A fost într-adevăr un plan înțelept şi fără precedent. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dat porunci grabnice să se aplice acest plan. Fiecare grup de câte zece persoane avea de săpat circa 20 m de şanț. Sahl bin Sa'd a spus: "Eram însoțiți de Mesagerul lui Allah. Oamenii săpau, în timp ce noi căram pământul cu spatele."

În timpul săpăturilor au apărut anumite minuni. Jabir bin Abdullah, văzând că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - murea de foame, a tăiat o oaie, a fiert nişte orz şi l-a rugat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi pe câțiva însoțitori să-i onoreze invitația. Însă, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a adunat pe toți cei o mie de oameni care săpau şanțul şi ei au mâncat pe săturate şi încă a mai rămas o spată de oaie şi fiertura ce fusese gătită, ca şi când ar fi fost neatinse. O femeie a adus o mână plină de curmale, iar el le-a aruncat peste mantia sa şi i-a invitat pe adepți să mănânce. Curmalele au început să se înmulțească, până când au început să-i curgă prin căptuşeala veşmântului.

O altă minune semnificativă se referă la faptul că în şanț era o piatră care nu putea fi mutată sub nici un chip. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a luat paloşul şi a lovit-o, iar piatra s-a transformat imediat într-o grămadă de nisip. Într-o altă versiune, Al Bara' a spus: "În Ziua Al-Khandaq ("Ziua Tranşeei") era o rocă ce nu a putut fi zdrobită de săbiile noastre. Atunci, ne-am dus să-l căutăm pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, pentru a ne îndruma. El a luat spada şi a izbit roca, murmurând: "În numele lui Allah, Allah este Mare,

cheile de la Aş-Şam (Siria veche) sunt la mine! Jur pe Allah, că-i văd palatele în această clipă." La a doua lovitură, el a spus: "Allah este Mare, Persia este a mea. Jur pe Allah, că acum văd palatul alb din Madain". A treia oară a lovit piatra care s-a spart în bucăţele şi el a spus: "Allah este Mare! Mi s-au încredinţat cheile Yemenului, jur pe Allah, că văd porţile de la San'a, în vreme ce stau aici." Aceeaşi versiune a fost povestită şi de Ishaq.[1] Partea de nord a Medinei era cea mai vulnerabilă, toate celelalte părţi fiind înconjurate de munţi şi livezi de palmieri, iar Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, fiind un expert în domeniul militar, a înţeles că armata confederaţiilor se va îndrepta în acea direcţie şi a poruncit ca şanţul să se facă pe latura respectivă. Musulmanii au săpat la şanţ timp de mai multe zile. Ei lucrau la el toată ziua, iar seara se întorceau acasă, până când l-au făcut la dimensiunile dorite, înainte ca uriaşa armată de idolatri,[2] care număra cam zece mii de luptători, să ajungă şi să se aşeze în vecinătatea Medinei, în locurile numite Al-Asial şi Uhud.

"Şi când i-au văzut dreptcredincioşii pe aliaţi, au zis: „Aceasta este ceea ce ne-au făgăduit Allah şi Trimisul Său. Adevăr au grăit Allah şi Trimisul Său". Şi nu a făcut aceasta decât să le sporească lor credinţa şi supunerea." [33:22]

Şi când au zis făţarnicii şi aceia în ale căror inimi era boală: "Allah şi Trimisul Său nu ne-au promis decât numai deşertăciune!" [33:12]

Trei mii de musulmani, în frunte cu Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, au ieşit să-i înfrunte pe idolatri, gândindu-se la victoria promisă de Allah. Ei s-au baricadat pe Muntele Sila', iar şanţul avea rolul unei bariere între ei şi necredincioşi. Când au încercat să-i atace pe musulmani şi să năvălească în Medina, idolatrii au fost surprinşi să vadă acea tranşee largă, o stratagemă nouă şi necunoscută în Arabia până atunci, înfăţişându-li-se ca un obstacol de netrecut. Prin urmare, s-au gândit să asedieze Medina şi au început să se foiască în jurul şanţului, încercând din răsputeri să găsească un loc vulnerabil prin care să se infiltreze în oraş. Pentru a-i împiedica pe duşmani să se apropie şi să le slăbească rezistenţa, musulmanii trăgeau cu săgeţi, începând să-i hărţuiască. Luptătorii quraişi veterani erau împotriva acestei situaţii, aşteptând mai degrabă să vadă care va fi rezultatul asediului.

[1] Ibn Hişam, 3/330,331.
[2] Ibidem.

Atunci, au hotărât ca un grup de luptători conduşi de Amr bin Abd'-e Uudd, 'Ikrima bin Abu Jahl şi Dirar bin Al-Khattab să-şi croiască drum prin tranşee. Au şi reuşit să facă acest lucru şi călăreţii lor au ocupat o zonă mlăştinoasă, situată între traşee şi Muntele Sila'. Amr i-a provocat pe musulmani la duel şi Ali bin Abu Talib a acceptat. După o confruntare scurtă, dar aprigă, Ali l-a ucis pe Amr şi i-a obligat pe ceilalţi să se retragă într-o stare generală de panică şi zăpăceală. Oricum, câteva zile mai târziu, politeiştii au încercat din nou, cu disperare, dar au eşuat, datorită dârzeniei şi luptei eroice a musulmanilor.

Pe parcursul evenimentelor deşfăşurate în timpul "Bătăliei Tranşeei", Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - n-a mai reuşit să-şi facă unele rugăciuni la timpul potrivit. Jabir - Allah să fie mulţumit de el! - povestea: "În Ziua Tranşeei, 'Omar bin Al-Khattab a venit, blestemându-i pe necredincioşii de quraişi şi a spus: "O, Mesager al lui Allah! Soarele apune şi încă n-am făcut rugăciunea de după-amiază." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns: "Pe Allah! Nici eu n-am făcut încă rugăciunea." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a mers atunci la Bhutan, a făcut abluţiunea şi apoi rugăciunea de după-amiază, deşi soarele apusese. În continuare a făcut rugăciunea de apus şi aşa au făcut toţi musulmanii."[1]

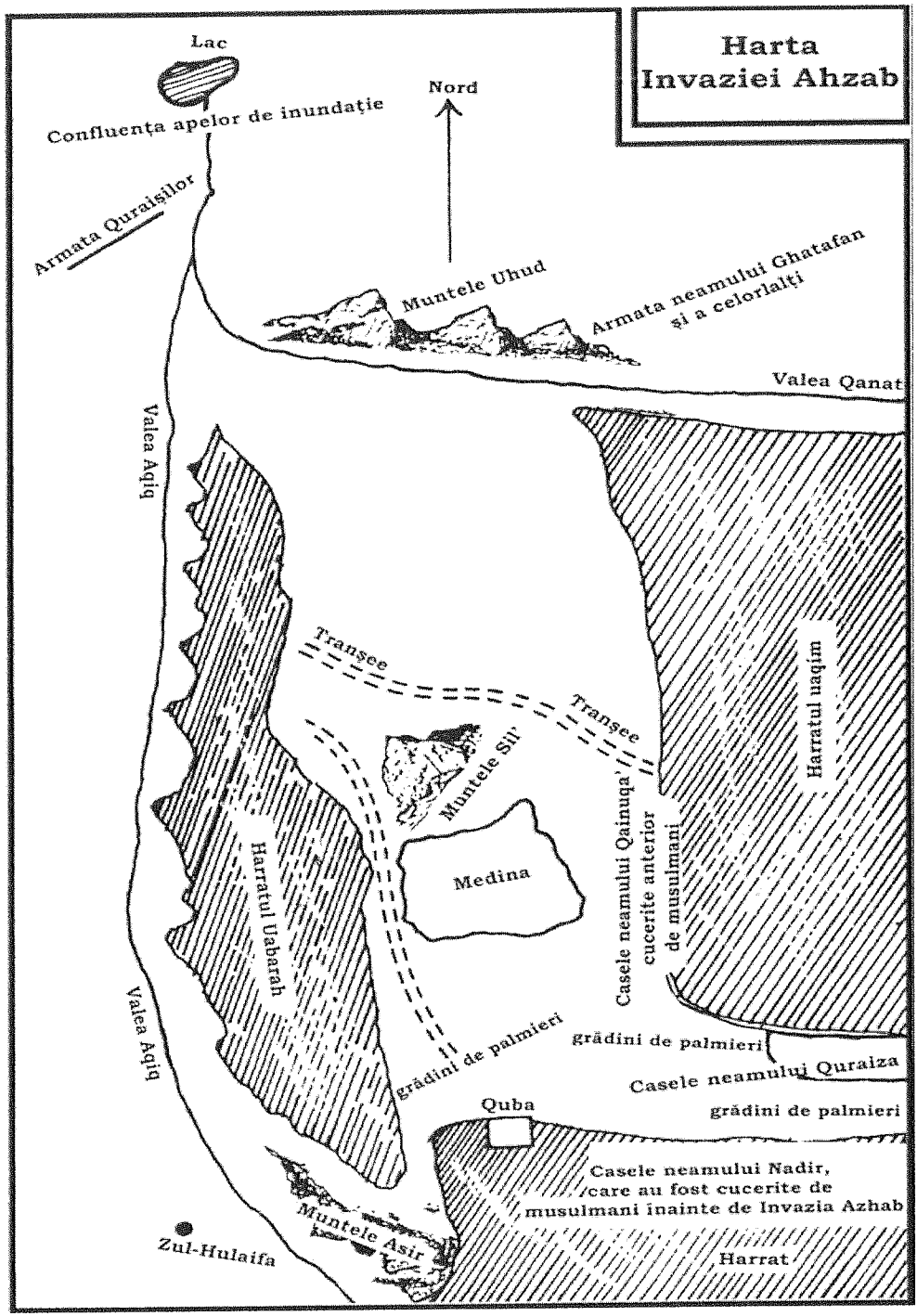
Era atât de supărat de această greşeală, încât a invocat mânia lui Allah asupra capului duşmanilor săi şi l-a implorat pe Allah să le pârjolească locuinţele şi mormintele, fiindcă l-au împiedicat să-şi facă rugăciunea de după-amiază. Ahmed şi Şafi'i au povestit că evenimentele bătăliei l-au reţinut de la rugăciunile de la amiază, apus şi noapte, dar el le-a făcut împreună. Diferitele relatări subliniază că situaţia s-a prelungit timp de câteva zile, astfel că în unele s-a uitat o rugăciune, iar în altele mai multe.[2]

Este limpede că, datorită şanţului care separa cele două grupări, n-a avut loc nici o înfruntare directă, ci activităţile militare s-au limitat la aruncarea săgeţilor, astfel că a fost ucis un număr mic de oameni: şase musulmani şi zece politeişti, dintre care doar unul sau doi au fost ucişi de sabie.

În timpul luptei, Sa'd bin Mu'ad a fost nimerit de o săgeată care i-a

---

[1] Sahih Al- Bukhari, 2/590.
[2] Mukhtasar Sirat al Rasul, p.287; Sahih Muslim, 1/227.

Harta
Invaziei Ahzab
Lac
Confluența apelor de inundație
Nord
Armata Quraișilor
Muntele Uhud
Armata neamului Ghatafan
și a celorlalți
Valea Qanat
Valea Aqiq
Tranșee
Tranșee
Muntele Sil'
Harratul uaqim
Medina
Harratul Uabarah
Casele neamului Qainuqa'
cucerite anterior
de musulmani
grădini de palmieri
grădini de palmieri
Casele neamului Quraiza
grădini de palmieri
Valea Aqiq
Quba
Casele neamului Nadir,
care au fost cucerite de
musulmani înainte de Invazia Azhab
Muntele Asir
Zul-Hulaifa
Harrat

străpuns artera. Simțind că i se apropie sfârşitul, el l-a invocat pe Allah, spunând: "O, Allah! Tu ştii că nimic nu este mai presus pentru mine decât să lupt pe calea Ta împotriva acelor oameni necredincioşi care l-au hulit pe Mesagerul Tău şi l-au izgonit din oraşul său. O, Allah, sunt încredințat că Tu ai hotărât ca noi să luptăm cu ei, aşa că de este necesar să mai luptăm cu ei, lasă-mă în viață şi voi lupta chiar şi cu mai multă sârguință. Dacă lupta s-a încheiat, te implor să o ațâți din nou, ca să-mi dau ultima suflare pe câmpul de luptă."[1] El şi-a terminat rugăciunea, implorându-l pe Allah să nu-l lase să moară înainte de a se fi răzbunat pe neamul Quraiza. La jumătatea acestei perioade dificile, comploturile şi intrigile împotriva musulmanilor erau în floare. Huiai, cel mai înverşunat criminal din neamul Nadir, s-a îndreptat spre locuințele celor din neamul Quraiza, pentru a-l incita pe şeful lor, Ka'b bin Asad Al-Qurazi, ce încheiase un pact cu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să alerge în ajutorul lui pe timp de război. La început, Ka'b a rezistat la tentațiile lui Huiai, dar acesta a fost destul de viclean să-l manipuleze, vorbindu-i despre quraişi şi căpeteniile lor de la Al-Asial, precum şi despre Ghatafan şi şefii lor baricadați la Uhud. Toți aveau acelaşi scop - erau hotărâți să-i extermine pe Muhammed şi adepții lui. Mai mult, el a promis să rămână în fortul lui Ka'b, expunându-se la tot felul de pericole, în cazul în care triburile Quraiş şi Ghatafan îşi schimbau părerea. Vicleanul a continuat aşa până când a reuşit să-l câştige pe Ka'b de partea sa şi să-l convingă să încalce învoiala sa cu musulmanii.[2] Neamul Quraiza a început atunci să lanseze atacuri împotriva musulmanilor, mai ales asupra garnizoanelor retrase ce adăposteau femeile şi copii acestora. Potrivit spuselor lui Ibn Ishaq, Safiia - Allah să fie mulțumit de ea!, fiica lui Abdul Muttalib, s-a întâmplat să fie în garnizoană, împreună cu Hassan bin Thabit, precum şi cu alte câteva femei şi copii. Safiia a spus: "Un evreu a fost văzut dând târcoale adăpostului nostru, care era vulnerabil în fața atacurilor inamice, deoarece nu era apărat de nici un bărbat. I-am atras atenția lui Hassan că sunt neliniştită de prezența acelui om în apropierea noastră. El ne-ar putea lua prin surprindere, acum că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi musulmanii sunt prea ocupați să vină în ajutorul nostru. De ce nu te duci să-l omori?" Hassan a răspuns că nu poate să o facă şi

[1] Sahih Al-Bukhari,3/591.
[2] Ibn Hişam, 3/337

atunci eu am luat un drug de lemn, am coborât şi l-am lovit mortal pe evreu. M-am întors şi l-am rugat pe Hassan să meargă să-i ia armele, dar acesta a refuzat din nou."[1] El a refuzat din cauza unei accidentări. Această întâmplare a avut un efect puternic asupra evreilor, descurajându-i să mai organizeze alte atacuri, gândindu-se că acele adăposturi erau fortificate şi apărate de luptători musulmani. Totuşi, ei au continuat să le furnizeze idolatrilor alimente, în semn de recunoştinţă pentru lupta lor împotriva musulmanilor.

Când a aflat vestea proastă, Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trimis patru dintre căpeteniile cunoscute: Sa'd bin Mu'adh, Sa'd bin Ubada, 'Abdullah bin Rauaha şi Khauat bin Jubair, să investigheze, dar i-a prevenit să nu răspândească panica printre musulmani şi, dacă totuşi se întâmpla acest lucru, i-a sfătuit să declare public că zvonurile sunt nefondate. Din nefericire, cei patru oameni au descoperit că vestea era adevărată şi că evreii au declarat deschis că nu mai există nici un tratat de alianţă cu Muhammed. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost pus la curent cu această situaţie şi musulmanii au înţeles în ce poziţie critică se aflau, precum şi pericolul groaznic care reieşea de aici. Spatele lor era vulnerabil atacurilor celor din neamul Quraiza, iar în faţa lor se găsea o armată căreia în nici un fel nu-i puteau ţine piept, în timp ce femeile şi copiii erau prinşi la mijloc, fără apărare. În acest sens, Allah spune:

"...şi când ochii voştri au fost tulburaţi şi inimile v-au ajuns în gât şi v-aţi făcut voi fel de fel de gânduri în privinţa [făgăduinţei] lui Allah.

Atunci au fost dreptcredincioşii încercaţi şi au fost zguduiţi de un cutremur puternic" [33:10,11]

În timp ce musulmanii erau prinşi, dincolo de tranşee, în defensivă, ipocriţii au început să-i batjocorească, pentru că-şi făcuseră speranţe deşarte că-l vor învinge pe Chosroes al II-lea, împăratul Persiei, şi pe Caesar, împăratul romanilor. Ei au început să răspândească zvonuri false, prefăcându-se că se retrag pentru a-şi apăra cămilele, deşi acestea nu erau în nici un fel expuse pericolului. Cu privire la aceasta, Allah spune:

"Şi când au zis făţarnicii şi aceia în ale căror inimi era boală: „Allah şi Trimisul Său nu ne-au promis nouă decât numai deşertăciune!"

Şi când au zis o parte dintre ei: „O, voi, popor din Yathrib! Nu este

[1] Ibidem, 2/228.

loc pentru voi! Deci întoarceți-vă!" Şi au cerut atunci un grup dintre ei îngăduința Profetului, zicând: „Casele noastre sunt fără apărare!", în vreme ce ele nu erau fără apărare, iar ei voiau numai să fugă." [33:12,13]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a învăluit în mantia sa şi a început să mediteze la perfidia celor din neamul Quraiza. Spiritul speranței l-a copleşit şi el s-a ridicat în picioare, spunând: "Allah este Mare! Ascultați voi, musulmani, la vestea fericită venită de la Allah - veți avea victorie şi ajutor!"

Apoi, a început să facă planuri decisive, cu scopul de a proteja femeile şi copiii, şi a trimis câțiva luptători înapoi la Medina pentru a-i apăra împotriva unui atac prin surprindere al duşmanilor. Al doilea pas a fost hotărârea unor acțiuni de subminare a rândurilor confederaților necredincioşi. Se gândea să încheie un fel de pact de reconciliere cu şefii tribului Ghatafan, donându-le o treime din recolta de fructe a Medinei. El a cerut sfatul însoțitorilor săi, Sa'd bin Mu'ad şi Sa'd bin 'Ubada, al căror răspuns a sunat astfel:

"O, Trimis al lui Allah! Dacă acest lucru ți-a fost poruncit, ascultăm şi ne supunem. Dacă însă îl faci pentru noi, noi nu avem nevoie de el. Cu toții eram un popor de necredincioşi şi ne rugam idolilor, iar ei nu râvneau să mănânce din aceste roade, decât ceea ce noi le dăruiam sau le vindeam noi. Cum am putea noi să le oferim averile noastre, acum când Allah ne-a dăruit islamul, ne-a călăuzit către el şi ne-a întărit prin tine? Jur pe Allah, că le vom oferi doar sabia."

Auzind acestea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - le-a dat dreptate şi le-a spus: "Nu aş fi făcut asta decât pentru voi, atunci când am văzut cum s-au lepădat de voi toți arabii."

Allah Cel Glorios şi Preaînalt, Slăvit fie El, a creat ceva ce a condus la conflicte între duşmanii musulmanilor şi, mai târziu, la înfrângerea lor deplină. Un om din tribul Ghatafan, numit Na'im bin Mas'ud, a cerut să fie dus în audiență la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! El a declarat că îmbrățişase islamul în taină şi a cerut Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să-i poruncească să facă orice lucru care ar putea fi în favoarea musulmanilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a cerut să facă orice i-ar putea ajuta pe musulmani în actuala nenorocire şi să folosească orice strategie ce-i stă la îndemână.

Omul, printr-o mişcare continuă între evrei, quraişi şi tribul Ghatafan, a reuşit să incite fiecare grupare s-o abandoneze pe cealaltă. El a mers să se întâlnească cu şefii neamului Quraiza şi le-a şoptit să nu aibă încredere în quraişi sau să lupte alături de ei, decât dacă aceştia le promiteau câţiva ostatici. El a încercat să-şi susţină punctul de vedere, pretinzând că, dacă simţeau că victoria asupra lui Muhammed se lăsa aşteptată, quraişii îi vor părăsi şi atunci musulmanii se vor răzbuna groaznic pe ei. Apoi, Na'im s-a îndreptat spre tabăra quraişă şi a reuşit să aplice o strategie asemănătoare, care a avut acelaşi rezultat final, dar a fost diferită în conţinut. El a pretins că simţea că evreii regretau că şi-au încălcat înţelegerea cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi adepţii lui. El a adăugat că evreii menţineau o corespondenţă regulată cu musulmanii, în sensul că ostaticii quraişi să fie trimişi în tabăra musulmanilor, ca o dovadă de supunere deplină a evreilor faţă de ei, aşa cum se convenise anterior. Na'im i-a îndemnat să nu trimită ostatici evreilor. La a treia expediţie el a procedat la fel cu cei din tribul Ghatafan.

Într-o noapte de sâmbătă, în luna Şauual, 5 d.H., atât tribul Quraiş, cât şi tribul Ghatafan au trimis mesageri la evrei, îndemnându-i să meargă la război împotriva lui Muhammed. Evreii au trimis şi ei un mesaj în care spuneau că nu luptă sâmbăta, adăugând că aveau nevoie de ostatici de la ei, care să le garanteze seriozitatea. Când au primit răspunsurile triburile Quraiş şi Ghatafan au dat crezare deplină cuvintelor lui Na'im. De aceea, au trimis din nou un mesaj evreilor, invitându-i la război şi cerându-le să reconsidere condiţia ostaticilor. Urzeala lui Na'im s-a dovedit a fi reuşită, aliaţii necredincioşi fiind cuprinşi de neîncredere şi suspiciune, stare care le-a redus în mod deplorabil moralul.

Între timp, musulmanii erau preocupaţi să-l implore pe Domnul lor să le apere casele şi familiile. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a invocat mânia lui Allah asupra confederaţilor, implorând: "O, Allah! Tu eşti iute la judecată, Tu eşti Cel care ai trimis Cartea, Te implorăm să-i înfrângi pe confederaţi".[1] Allah a răspuns de îndată chemării musulmanilor. Pe lângă disensiunile şi îndoielile ce se instalaseră în inimile necredincioşilor, forţele naturii: vântul, ploaia şi frigul i-au istovit, corturile au fost doborâte, vasele de gătit şi alte echipamente împrăştiate. Chiar în

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/411, 2/590.

noaptea aceea friguroasă, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe Huzaifa bin Al-Iaman să iscodească veşti despre duşman. El a aflat că se pregăteau să plece, frustraţi de incapacitatea lor de a-şi atinge ţinta. Allah şi-a împlinit într-adevăr Promisiunea - i-a scutit pe musulmani de lupta cu o armată numeroasă, şi-a sprijinit Trimisul şi a cauzat o grea lovitură confederaţilor.

"Bătălia Tranşeei" a avut loc în al cincilea an după emigrare. Asediul Medinei a început în Şauual şi s-a terminat în Zul-qi'de, adică a durat mai mult de o lună. A fost mai mult o luptă a nervilor, pierderile fiind puţine. Nu s-a înregistrat nici o luptă aprigă, totuşi, a fost una dintre cele mai decisive bătălii din istoria timpurie a islamului şi a dovedit fără urmă de îndoială că nici o forţă, oricât de puternică, n-ar putea anihila vreodată puterea islamică ce creştea neîntrerupt în Medina, pentru că nu se va mai putea aduna o forţă mai mare decât cea de la bătălia Confederaţiilor. Când Allah i-a alungat pe confederaţi, Mesagerul Său s-a aflat în poziţia de a declara încrezător că, de atunci încolo, el va lua iniţiativa în război şi nu va aştepta ca pământul islamic să fie cotropit.[1]

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/590.

INVADAREA NEAMULUI QURAIZA

După bătălie, chiar în ziua în care Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a întors la Medina, în timp ce se spăla în casa lui Umm Salama, îngerul Gavriil - Pacea să fie cu el! - l-a vizitat şi i-a cerut să-şi scoată sabia din teacă şi să se îndrepte spre locuinţele neamului Quraiza pentru a lupta cu ei. Gavriil i-a mai spus că el împreună cu o procesiune de îngeri va merge înainte pentru a le clatina acestora porturile şi pentru a-i înfricoşa.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a chemat imediat pe muezin şi i-a poruncit să anunţe: "Cine respectă poruncile lui Allah şi ale Trimisului lui Allah să nu facă rugăciunea de după-amiază decât pe pământul neamului Quraiza.", apoi l-a numit pe Ibn Umm Maktum, conducător al Medinei şi i-a încredinţat stindardul de război lui Ali bin Abu Talib, care a şi plecat spre ţinta amintită, apropiindu-se atât de mult încât i-a auzit pe evrei insultându-l pe Mesagerul lui Allah, care deja pornise în fruntea a trei mii de infanterişti şi treizeci de călăreţi, atât "ajutoare", cât şi emigranţi. În drum spre duşmani, intrase deja timpul rugăciunii de după-amiază. Unii musulmani au refuzat să o facă altundeva decât pe pământul neamului Quraiş, în vreme ce ceilalţi au făcut-o pe drum, spunând: "Profetul a zis aşa doar ca să ne grăbim." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu a făcut nici un comentariu referitor la această situaţie, iar când au ajuns la locuinţele celor din neamul Quraiza, le-au asediat forturile. Văzând situaţia groaznică în care se aflau, şeful evreilor, Ka'b bin Asad, a oferit neamului lui trei alternative:

1) să îmbrăţişeze islamul şi atunci vieţile, averile, femeile şi copiii lor vor fi în deplină siguranţă, amintindu-le totodată că un asemenea comportament s-ar potrivi cu ceea ce citiseră în cărţile lor despre adevărul Profeţiei lui Muhammed.

2) să-şi ucidă femeile şi copiii, apoi să-l provoace pe Profet şi pe adepţii lui la luptă, pentru a-i extermina pe musulmani ori pentru a fi exterminaţi.

3) să-i ia prin surprindere pe Muhammed şi pe oamenii lui, sâmbăta - zi în care de obicei evreii nu luptau.

Nici una dintre cele trei alternative nu le-a convenit însă evreilor şi atunci şeful lor s-a întors spre ei supărat şi le-a spus: "De când v-aţi născut, n-aţi avut niciodată puterea de a lua o hotărâre." Perspectiva sumbră fiind deja vizibilă, ei i-au contactat pe unii musulmani care menţinuseră bune relaţii cu ei, pentru a afla despre situaţia lor în lumina condiţiilor date. Ei au cerut să le fie trimis Abu Lubaba pentru a-i îndruma. La sosirea lui, bărbaţii s-au ridicat, iar femeile şi copiii au început să plângă cu disperare. El a fost impresionat de frica lor faţă de musulmani şi i-a îndemnat, ca răspuns la cererea lor, să-l asculte şi să respecte ceea ce va hotărî Muhammed, arătându-le în acelaşi timp gâtul, ceea ce însemna că ei vor fi omorâţi. Imediat, însă, şi-a dat seama că le spusese evreilor un secret şi că îşi trădase astfel Profetul, aşa că s-a îndreptat spre moscheea din Medina şi s-a legat de un stâlp înalt de lemn, jurând ca nimeni să nu-l dezlege, afară de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! A adăugat că niciodată nu va mai intra pe teritoriul celor din neamul Quraiza, drept pedeapsă pentru greşeala pe care o făcuse.

Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască- a aflat despre acest incident, a spus: "Dacă m-ar fi rugat, l-aş fi implorat pe Allah să-l ierte, însă, dacă s-a legat prin voinţa proprie, atunci Allah va fi acela care-i va da iertarea."

Evreii din neamul Quraiza ar fi putut suporta asediul o perioadă mai lungă de timp pentru că aveau atât apă, cât şi hrană la dispoziţie şi bastioanele lor erau bine întărite, în timp ce musulmanii se aflau în pustiu, suferind de frig şi de foame, precum şi de oboseală, acumulată de-a lungul războaielor fără sfârşit, care începuseră înainte de bătălia confederaţilor. În orice caz, aceasta era o "bătălie a nervilor", întrucât Allah semănase frica în inimile evreilor şi moralul lor era la pământ, mai ales în momentul în care doi eroi musulmani, Ali bin Abu Talib şi Az-Zubair bin 'Auuam - Allah să fie mulţumit de ei!, începând cu Ali, au jurat că nu se vor opri până când nu le vor nimici garnizoanele sau vor deveni martiri, precum Hamza (unul dintre martirii musulmanilor).

Din cauza acestor şovăieli, ei n-au putut să facă altceva decât să se supună judecăţii Profetului. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit ca bărbaţii să fie capturaţi, legaţi de mâini şi ţinuţi sub supravegherea lui Muhammed bin Salama Al-Ansar, iar femeile şi copiii au fost izolaţi în temniţe. Atunci, tribul Al-Aus a intervenit,

implorându-l pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să aibă milă de ei. El a sugerat ca Sa'd bin Mu'ad, un aliat mai vechi, să fie numit pentru a stabili un verdict în ceea ce-i priveşte, iar ei au acceptat.

Sa'd a rămas în Medina din cauza rănilor grave pe care le căpătase în bătălia Confederaţilor. El a fost chemat de Profet şi transportat pe un măgar. În drum spre Profet, evreii l-au îndemnat să fie blând în judecata sa de dragul fostei prietenii care i-a legat. Sa'd a rămas tăcut, dar când ei au insistat, el a murmurat: "A venit timpul ca Sa'd să nu se teamă de învinuirea celor ce învinuiesc." Când au văzut această atitudine hotărâtă, unii dintre ei s-au întors în Medina, aşteptându-se la ce era mai rău.

La sosire, el a descălecat, fiind ajutat de câţiva oameni. I s-a spus că evreii au căzut de acord să accepte verdictul. Din respect pentru Profet, şi-a întors faţa într-o parte şi l-a întrebat dacă acest verdict va fi acceptat de toţi cei prezenţi, inclusiv de Profet. Răspunsul a fost pozitiv.

El a hotărât ca toate persoanele puternice de sex masculin, ce aparţineau acelui trib, să fie ucise, femeile şi copiii să fie luaţi prinzonieri, iar averile lor să fie împărţite între luptătorii musulmani. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost de acord, spunând că Sa'd a acţionat după porunca lui Allah. De fapt, şi-au meritat soarta, drept pedeapsă pentru toate nelegiuirile pe care le urziseră împotriva islamului. De asemenea, în mâinile musulmanilor a ajuns o cantitate impresionantă de arme acumulate de evrei, şi anume: o mie cinci sute de săbii, două mii de sulițe, trei sute de armuri şi cinci sute de scuturi. În bazarul din Medina au fost săpate şanţuri în care au fost decapitaţi între 600 şi 700 de evrei. Astfel, au fost exterminate odată pentru totdeauna cuiburile intrigilor şi trădării, în principal pentru că au încălcat pactul semnat cu Profetul şi au ajutat armata confederaţilor să-i nimicească pe musulmani în cea mai critică etapă a istoriei islamice. Ei au fost consideraţi cei mai mari "criminali de război", meritând astfel pedeapsa cu moartea.

Huiai, un renumit criminal de război, un diavol din neamul Nadir, tatăl Safiiei, a trecut de partea neamului Quraiza, atunci când triburile Quraiş şi Ghatafan s-au retras şi a fost primit în audienţă la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, fiind legat cu mâinile de gât cu ajutorul unei frânghii. El şi-a declarat cu sfidare duşmănia faţă de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, dar a recunoscut că Voia lui Allah trebuia împlinită şi a adăugat că era resemnat în faţa destinului său. I s-a

ordonat să stea jos şi a fost decapitat fără zăbavă.

O singură femeie evreică a fost omorâtă, fiindcă ucisese la rândul ei un luptător musulman, aruncând cu o piatră de moară asupra lui. Doar câțiva dintre necredincioşi au îmbrățişat islamul, iar viețile, averea şi copiii lor au fost cruțați. În ceea ce priveşte prăzile de război, Profetul le-a împărțit după ce a păstrat o cincime, potrivit poruncilor lui Allah. Trei pătrimi au fost împărțite călăreților şi o pătrime infanteriştilor. Femeile captive au fost trimise la Najd pentru a fi schimbate pe cai şi arme. Pentru el însuşi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ales-o pe Rehana bint 'Amr bint Khanaqa, a eliberat-o de sclavie şi s-a însurat cu ea în anul 6 d.H. Ea a murit la scurt timp după pelerinajul de adio şi a fost îngropată la Al-Baqi.[1]

După ce războiul cu neamul Quraiza s-a încheiat şi ei au fost învinşi, dorința lui Sa'd bin Mu'ad a fost împlinită şi el şi-a dat ultima suflare. Ca răspuns la rugăciunea lui, 'A'işa - Allah să fie mulțumit de ea! - a povestit că rănile din partea frontală a gâtului au început să sângereze, pe când se afla în cortul lui, pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-l ridicase în moschee, pentru a fi alături de el, pentru a se putea interesa de soarta sa şi pentru a-i urmări bunăstarea. Oamenii nu s-au speriat decât atunci când sângele a început să curgă spre ei. În moschee, alături de cortul lui Sa'd, se afla şi cortul neamului Ghifar. Ei au spus: "O, voi, cei ce sunteți în cort! Ce este ceea ce vine spre noi?" Era de la rana lui Sa'd care sângera şi el a murit pe dată.[2]

Jabir povestea că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a replicat: "Tronul Celui Milostiv s-a clătinat la moartea lui Sa'd bin Mu'ad."[3] At-Tirmidhi a relatat: "Când l-au purtat pe umeri spre locul de veci ipocriții au considerat că este prea uşor." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a replicat: "Îngerii îl poartă."

În timpul asediului celor din neamul Quraiza, unul dintre musulmani, Khallad bin Suuaid, a fost ucis de o evreică. Ea a aruncat asupra lui cu o piatră de moară. Tot atunci a murit şi Abu Sinan bin Mihsan, fratele lui 'Ukaşa. Abu Lubaba a rămas legat timp de şase nopți. Nevasta lui îl dezlega când era timpul de rugăciune, după care el se lega din nou de

[1] Ibn Hişam, 2/245; Talqih Fuhum Ahli Al-Athar, p.12. (cimitir din Medina)
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/591.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/536; Sahih Muslim, 2/294, Jami' At-Tirmidhi, 2/225.

stâlp. Într-o dimineață, Allah Atoateştiutorul a revelat un verset Mesagerului Său - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, din care reieşea că Allah îl iertase pe Abu Lubaba. Musulmanii s-au grăbit să-l elibereze, dar el a insistat ca numai Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să-l dezlege. Acest lucru a fost făcut după rugăciunea de dimineață.

Această invazie a avut loc în luna Zul-qi'de, anul 5 d.H.,[1] şi asediul asupra forturilor celor din neamul Quraiza a durat 25 de zile. "Capitolul Confederaților" din Coran a fost revelat în Cuvintele lui Allah cu privire la probele esențiale date de credincioşi şi ipocriți în timpul bătăliei confederaților, precum şi consecințele trădării şi încălcării legămintelor de către evrei.

[1] Ibn Hişam, 2/237,238; Sahih Al-Bukhari, 2/590,591; Zad Al-Ma'ad, 2/72-74; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.287-290.

ACTIVITĂȚILE MILITARE CONTINUĂ

Salam bin Abu Al-Huqaiq (Abu Rafi) era un criminal evreu notoriu, care, pe de o parte, reunise trupele confederaților şi le asigurase provizii şi bunăstare,[1] iar, pe de altă parte, îl discredita pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Atunci când musulmanii şi-au încheiat disputa cu cei din neamul Quraiza, tribul Al- Khazraj, rival al tribului Al-Aus, a cerut permisiunea Profetului de a-l omorî pe criminal, pentru a câştiga onoruri egale cu cele ale tribului Al-Aus, care omorâse alt criminal evreu, pe Ka'b bin Al-Aşraf. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a acordat permisiunea, cu condiția să nu fie omorâte femeile şi copiii.

Un grup de cinci oameni, în frunte cu 'Abdullah bin 'Atiq, s-a îndreptat spre Khaibar, unde era situat fortul lui 'Abu Rafi'. Când au ajuns în apropierea locului respectiv, 'Abdullah şi-a sfătuit oamenii să rămână puțin în urmă, în vreme ce el a mers înainte, înfăşurat în mantia lui. Când locuitorii fortului au intrat, portarul l-a lăsat şi pe el să intre, gândindu-se că era unul dintre ei. 'Abdullah a intrat şi s-a strecurat înăuntru. Apoi a început să tragă zăvoarele pe dinăuntru la uşile ce duceau spre camera lui Salam. Acolo era întuneric beznă, dar el a reuşit să-l ucidă cu sabia. Apoi a plecat în siguranță. În drum spre ieşire şi-a rupt piciorul şi, de îndată, şi l-a legat cu o faşă, după care s-a ascuns într-un loc secret, până dimineața, când cineva a urcat pe zid şi a anunțat oficial moartea lui Salam bin Abu Al-Huqaiq. De îndată ce a auzit această veste, a plecat să-l întâlnească pe Profet. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ascultat întreaga poveste, apoi i-a cerut lui Abdullah să-şi întindă piciorul, pe care l-a şters şi fractura s-a vindecat pe loc.[2]

Într-o altă versiune se spune că toți cinci au participat la uciderea acelui duşman al islamului. Acest incident a avut loc în Zul-qi'de sau Zul-Hijje, anul 5 d.H.[3]

La scurtă vreme de la încheierea bătăliei cu confederații şi cu tribul Quraiza, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! -

[1] Fath Al-Bari, 7/343.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/577
[3] Rahmat-al-lil-alamin, 2/223.

i-a condamnat pe criminalii de război şi a început să trimită expediţii "educative" pentru triburile agresive şi pentru arabii rebeli care nu înţelegeau decât de limba sabiei, pentru ca aceştia să ajungă la termeni paşnici cu statul islamic în formare.

După sfârşitul celor două bătălii, un pluton de treizeci de credincioşi, sub conducerea lui Muhammed bin Maslama, a fost detaşat într-o misiune militară, în luna Muharram, anul 6 d.H. Plutonul s-a îndreptat spre aşezarea clanului Bakr. Musulmanii au atacat clanul şi i-au răspândit în toate direcţiile. Apoi s-au întors acasă cu o mulţime de prăzi, printre care şi o pradă umană, şi anume un necredincios, Thumama bin Uthal Al-Hanafi, şeful neamului Hanifa, care plecase din ordinul lui Musailama "Mincinosul"[1] să-l asasineze pe Profet. Adepţii Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-au legat de un stâlp al Moscheei Profetice. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a întrebat: "Ce ascunzi, Thumama?" Acesta a răspuns: "Doar binele. Dacă mă omori, vei ucide un om nevinovat. Fii milostiv şi eu îţi voi fi recunoscător. Cere-mi bani şi eu îţi voi da cât ceri." El a repetat acest lucru de trei ori, în trei ocazii diferite. A treia oară, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit ca el să fie eliberat. El s-a dus însă şi s-a spălat, apoi s-a întors să mărturisească noua credinţă, adresându-se Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!: "Nici un obraz n-a fost mai groaznic la vedere pentru mine decât al tău şi iată că acum este aproape de inima mea. Nici o religie n-a fost mai silnică pentru mine decât a ta şi acum ea este foarte dragă inimii mele. Doresc să pornesc în pelerinajul cel mic."

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a făcut urări de bine şi l-a aprobat. În Mekka, la sosirea sa, quraişii l-au acuzat de apostazie. El a negat, a afirmat că îmbrăţişează islamul şi a jurat că nu vor primi nici un bob din grânele de la Yamama, o regiune suburbană din împrejurimile Mekkăi, dacă Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu va fi de acord. De fapt, aşa a şi făcut, a refuzat să trimită provizii de hrană la Mekka, până când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu a intervenit, la rugămintea fierbinte a mekkanilor.[2]

---

[1] Conform As-Sirah Al-Halabiiah, 2/297, este o persoană ce pretindea că ar fi profet, precum Muhammed.

[2] Zad Al-Ma'ad, 2/119; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.292,293.

Invazia neamului Lihian

Cei din neamul Lihian au spânzurat pe zece dintre companionii Profetului. Aceştia îşi aveau aşezarea în inima Hijaz-ului, la graniţa cu Mekka, însă Profetul a considerat că nu este înţelept ca ei să pătrundă în adâncime şi să se apropie de marele duşman quraiş, din cauza luptelor sângeroase dintre musulmani, pe de o parte, şi quraişi şi arabi, pe de alta. Totuşi, când puterea confederaţilor aliaţi a scăzut, iar ei au început să se potolească şi să se resemneze în privinţa echilibrului nefavorabil de puteri, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a folosit această şansă unică şi a hotărât că venise vremea să se răzbune pe cei din neamul Lihian. El a pornit în Rabi' Al-Auual sau Jumada Al-Ula, în anul 6 d.H, în fruntea a două sute de luptători musulmani, a simulat că se îndreaptă spre Siria, apoi a schimbat direcţia spre Batn Gharran, scena tragediei însoţitorilor săi, şi a chemat Mila lui Allah asupra lor. Vestea că el mărşăluia spre ei a ajuns la neamul Lihian, care a fugit imediat în munţii din împrejurimi, şi astfel el nu i-a mai putut ajunge. Pe drumul de întoarcere, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trimis un grup de zece călăreţi spre un loc numit Kura' Al-Ghamim, în vecinătatea aşezării tribului Quraiş, pentru a confirma indirect puterea sa militară în plină dezvoltare. Toate aceste manevre au durat paisprezece zile, după care s-a întors spre casă.

Expediţiile şi delegaţiile continuă

1. Un pluton condus de 'Ukaşa bin Mihsan a fost detaşat spre un loc numit Al-Ghamir, locuit de neamul Asad, în anul 7 d.H. Duşmanul a fugit pe dată, lăsând în urmă două sute de cămile care au fost duse la Medina.

2. Un pluton condus de Muhammed bin Maslama a pornit spre aşezarea neamului Tha'laba, în Zil Qassa. Au fost însă prinşi într-o ambuscadă de o sută de duşmani care i-au ucis pe toţi, în afară de Muhammed bin Maslama, care, deşi grav rănit, a reuşit să scape.

3. Ca să se răzbune pe neamul Tha'laba, Abu 'Ubaida bin Al-Jarra a fost trimis în fruntea a patruzeci de oameni, la Zil Qassa. Ei au mărşăluit noaptea şi l-au luat pe duşman prin surprindere dis-de-dimineaţă.

Musulmanii au ieşit învingători şi din nou i-au pus pe fugă pe necredincioşi. Aceştia au fugit în munţi, în afară de unul care a fost rănit şi care mai târziu a îmbrăţişat islamul. În această expediţie au capturat o mulţime de prăzi.

4. În acelaşi an, un pluton aflat sub conducerea lui Zaid bin Haritsa a fost trimis la Al-Jumum, aşezarea celor din neamul Salim. O femeie din neamul Muzaina le-a arătat drumul spre o mulţime de prăzi. Mai târziu, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a eliberat-o pe femeie de sclavie şi a căsătorit-o cu unul dintre adepţii lui.

5. În Jumada Al-Ula, anul 6 d.H., Zaid bin Haritha a pornit în fruntea a o sută şaptezeci de călăreţi, spre un loc numit Al-Ais. Acolo au capturat o caravană quraişă condusă de Abul-'As, rudă cu Profetul, şi au jefuit-o de cămile. Abul-'As a scăpat şi s-a ascuns în casa lui Zeinab (soţia lui şi fiica Profetului). El a implorat-o să-l roage pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să-i restituie bunurile. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a recomandat acest lucru oamenilor săi, dar fără să-i oblige. El s-a întors la Mekka, a înapoiat împrumuturile celor cărora li se cuveneau, a îmbrăţişat islamul şi a emigrat la Medina, unde Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a reunit cu soţia sa, Zeinab, după trei ani şi jumătate de la căsătorie. Versetul care se referă la interzicerea căsătoriei între femeile musulmane şi necredincioşi nu fusese revelat încă.

6. În Jumada Ath-Thania, acelaşi an, Zaid, aflat în fruntea unui grup de cincisprezece oameni, i-a atacat pe cei din neamul Tha'laba. Ei au capturat douăzeci dintre cămilele lor, dar oamenii au fugit.

7. În Regeb, acelaşi an, Zaid, aflat la conducerea unui grup de doisprezece oameni, a pornit spre un loc numit Uadi Al-Qura într-o misiune de recunoaştere, încercând să spioneze mişcările duşmanilor. Oamenii de acolo i-au atacat pe musulmani, au ucis nouă dintre ei, iar ceilalţi, inclusiv Zaid bin Haritsa, au reuşit să scape.[1]

8. Invazia Al-Khabt, în traducere "lapte acru", a avut loc în anul 8 d.H., înaintea Tratatului Al-Hudaibiia. Abu 'Ubaida bin Al-Jarra a condus trei sute de oameni în urmărirea unei caravane ce aparţinea quraişilor. Fiindcă nu aveau destulă hrană, mureau de foame şi aveau doar Khabt (lapte acru), de unde şi apelativul de "Armata de lapte acru". Pe parcursul

[1] Rahmat-al-lil'alamin; Zad Al-Ma'ad, 2/120-122.

misiunii, unul dintre oameni a măcelărit nouă cămile în trei ture, de fiecare dată câte trei. Abu 'Ubaida, şeful campaniei, i-a interzis să mai facă acest lucru. Marea a fost însă generoasă şi le-a dăruit un animal numit Al-'Anbar (caşalot), atât de bogat în grăsime, încât s-au hrănit din el o jumătate de lună. Când s-au întors acasă, i-au povestit Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - întâmplarea, iar acesta a spus că fusese hrană dăruită de Allah şi le-a cerut să-i dea şi lui puţină carne.[1] Cronologic, această campanie a avut loc înainte de Tratatul Al-Hudaibiia, fiindcă după acesta musulmanii au încetat să mai intercepteze caravanele qurayşilor.

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/112; Ibn Hişam, 2/289, 290, 294, 295.

INVAZIA NEAMULUI AL-MUSTALIQ (MURAISI')
- LUNA ŞABAN, ANUL 6 D.H. -

Deşi din punct de vedere militar, nu a avut dimensiuni impresionante, această invazie a avut consecinţe care au condus la o stare de turbulenţă în statul islamic şi i-a acoperit pe ipocriţi de ruşine. Mai mult, a condus la consolidarea legislaţiei, ceea ce a ataşat o impresie de noblete, demnitate şi puritate a spiritelor în comunitatea islamică.

În luna Şaban, ziua a doua, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a aflat că şeful neamului Al-Mustaliq, Al-Harith bin Dirar, şi-a mobilizat oamenii şi alţi câţiva arabi să atace Medina. Buraida bin Al-Hasib Al-Aslami a fost trimis imediat să verifice rapoartele. El a schimbat câteva cuvinte cu Abu Dirar, care şi-a confirmat intenţia de război. El a trimis mai târziu o iscoadă să estompeze poziţiile musulmanilor, dar aceasta a fost prinsă şi ucisă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a adunat oamenii şi le-a poruncit să se pregătească de război. Înainte de plecare, Zaid bin Haritsa a fost numit să conducă Medina. Când au auzit de venirea musulmanilor, necredincioşii s-au speriat, iar arabii care erau cu ei s-au retras şi au fugit să-şi apere viţile. Abu Bakr a primit steagul emigranţilor, iar Sa'd bin 'Ubada pe cel al "ajutoarelor". Cele două armate s-au oprit la o fântână, numită Muraisi. Timp de o oră s-a tras cu săgeţi, iar apoi s-au angajat în luptă cu duşmanii, luptă care s-a încheiat cu victoria deplină a musulmanilor. Au fost ucişi câţiva oameni, femeile şi copiii necredincioşilor au fost luaţi prizonieri şi o mulţime de prăzi au căzut în mâinile musulmanilor.

Doar un singur musulman a fost ucis din greşeală de un "ajutor". Printre captivi se afla şi Juuairiia, fiica lui Al-Harith, şeful necredincioşilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a însurat cu ea şi, în schimb, musulmanii au trebuit să elibereze o sută de prizonieri duşmani, care au îmbrăţişat islamul şi au fost numiţi "rudele Profetului".[1]

---

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/112,113; Ibn Hişam, 2/289, 290, 294, 295.

Rolul trădător al ipocriților înainte de invazia neamului Al-Mustaliq

Abdullah bin Ubai, un necredincios ipocrit, avea sufletul plin de ranchiună atât împotriva islamului, cât şi a musulmanilor, fiindcă el credea că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a înlăturat de la conducerea celor două clanuri Al-Aus şi Al-Khazraj, care i se supuseseră şi acceptaseră deja profeția lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Ranchiuna lui Abdullah se manifestase înainte ca el să încerce să simuleze islamul. După bătălia de la Badr s-a prefăcut a fi musulman, dar în inima lui a rămas acelaşi duşman jurat al lui Allah, al Mesagerului Lui şi al tuturor credincioşilor, în genere. Unicul lui scop fusese întotdeauna să semene semințele discordiei în comunitatea musulmană şi să submineze cauza noii religii cereşti. Comportamentul său mişelesc putea fi recunoscut oriunde era, însă în bătălia de la Uhud s-a evidențiat prin încercările sale răutăcioase de a crea o stare de confuzie şi dezordine printre musulmani. Ipocrizia şi minciuna lui au căpătat dimensiuni neplăcute şi grave, când s-a amestecat printre musulmani, cu puțin înainte de cuvântarea Profetului, şi le-a spus batjocoritor: "Acesta este Mesagerul lui Allah, cu care v-a onorat Allah şi pe care trebuie să-l sprijiniți, să-l ascultați şi să îi arătați supunere." Aşa făcea în fiecare vineri, înainte de cuvântarea Profetului.

El a făcut acelaşi lucru şi în vinerea următoare bătăliei de la Uhud. Era atât de grosolan şi de prezumțios, încât nu-şi putea ascunde ura din cuvinte. Auzindu-l, câțiva musulmani l-au apucat cu reproş de mantie, făcându-l să tacă. El a plecat îndată, murmurând cuvinte grosolane şi jignitoare. Un "ajutor" l-a întâlnit la poarta Moscheei şi i-a poruncit să se întoarcă şi să-l implore pe Mesager pentru iertarea lui Allah, dar el i-a răspuns că nu va avea niciodată nevoie de Profet să facă asta.[1] Mai mult, a avut legături clandestine cu neamul Nadir, alt trib de evrei, încurajându-i să se alieze cu el şi promițându-le sprijin în toate aceste eforturi neîncetate, care făceau parte dintr-un lung şir de conspirații şi intrigi urzite împotriva musulmanilor.

Cuvintele lui Allah privitoare la acțiunile lui trădătoare şi atentatele înfricoşătoare din timpul bătăliei "Tranşeei" subliniază foarte clar acest fel

[1] Ibn Hişam, 2/105.

de ipocrizie:

Şi când au zis fățarnicii şi aceia în ale căror inimi era boală: „Allah şi Trimisul Său nu ne-au promis nouă decât numai deşertăciune!" [33:12]

În acelaşi context, versetele continuă să-l descrie pe ipocrit ca fiind laş şi învins. El este un mincinos care nu are nici o considerație pentru legămintele solemn făcute. Este un trădător neloial, perfid, meschin şi lacom. Pe scurt, el este opusul desăvârşit al drept-credinciosului:

"Ei cred că aliații nu au plecat. Iar dacă aliații vin doresc ca ei să meargă prin deşert printre beduini şi să întrebe despre veştile voastre. Şi de ar fi printre voi, nu ar lupta ei decât [foarte] puțin." [33:20]

Toți dușmanii islamului - evreii, ipocriții şi politeiştii - au recunoscut că islamul era mai puternic, nu din cauza superiorității materiale, a trupelor mai numeroase sau a echipamentului mai bun, ci, mai curând, datorită valorilor nobile, a eticilor rafinate şi a înaltelor atribute ce caracterizau comunitatea musulmană şi tot ce aparținea de ea. Dușmanii islamului erau deja conştienți de lumina revărsată în întregime de persoana Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Acesta era întotdeauna un excelent exemplu demn de urmat.

După ce timp de cinci ani au purtat războaie inutile împotriva noii religii, dușmanii islamului au ajuns să realizeze pe deplin că exterminarea islamului nu este posibilă pe câmpul de bătaie, aşa că au adoptat noi tactici. Recunoscuți pentru zvonurile false pe care le vehiculau, ei au hotărât să lanseze o campanie extinsă de propagandă cu scopul de a-l calomnia pe Profet în cea mai sensibilă arie a vieții arabe, în principal, în etică şi tradiții. După bătălia confederațiilor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a însurat cu Zeinab bint Jahş, după ce căsătoria ei cu Zaid bin Haritha, adoptat de Profet în perioada preislamică, a fost desfăcută. Ipocriții au profitat de această ocazie şi au început să răspândească bârfe pe seama Profetului în întreaga Arabie, bazându-se pe o tradiție a arabilor deşertului ce interzice căsătoria cu soția divorțată a unui fiu adoptiv. Ei au afirmat că această căsătorie a lui ar fi un păcat odios. De asemenea, şi-au construit propaganda răutăcioasă pe faptul că Zeinab era a cincea lui nevastă, în timp ce numărul era limitat în Nobilul Coran la maxim patru. Din această cauză, în opinia lor, validitatea acestei căsătorii era îndoielnică.

Aceste zvonuri şi bârfe au avut un impact negativ asupra moralului unor musulmani slabi de inimă, până când au fost dezvăluite versetele care-l absolveau de orice vină pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi invalidau toate acele intenţii răutăcioase şi urzeli nesuferite:

"O, Profetule! Fii cu frică de Allah şi nu da ascultare necredincioşilor şi fățarnicilor, căci Allah este Atoateştiutor şi Înțelept!" [33:1]

Rolul păcătos pe care l-au jucat ipocriții în desfăşurarea invaziei neamului Al-Mustaliq

În timpul acestei invazii, ipocriții aproape că au reuşit să creeze discordie între musulmani şi să-l ponegrească pe Profet. Pe scurt, comportarea lor s-a dovedit a fi o traducere autentică a cuvintelor lui Allah:

"Şi de-ar fi purces ei laolaltă cu voi, n-ar fi făcut decât să sporească tulburarea voastră şi s-ar fi grăbit, căutând să semene vrajbă şi neînțelegere în rândurile voastre..." [9:47].

Datorită comploturilor şi intenţiilor răutăcioase ale ipocriților, între emigranți şi "ajutoare" era pe cale să izbucnească un conflict. S-a întâmplat odată ca un emigrant să aibă o divergență cu un "ajutor". Atunci, "ajutorul" a strigat: "O, voi, "ajutoarelor", salvați-mă!", iar emigrantul a strigat: "Emigranților, ajutați-mă!" Profetul i-a auzit şi i-a întrebat: "Ce e cu chemările astea preislamice, când eu sunt printre voi? În acest mod, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a pus la punct, descriind proasta lor conduită ca fiind ceva înrădăcinat în practicile preislamice. Ipocriții, în frunte cu 'Abdullah bin 'Ubai, s-au înfuriat din cauza sfidării pe care musulmanii o arătau față de planurile ostile şi intrigile urzite în spatele uşilor închise şi au jurat, spunând: "Cel mai onorabil îl va alunga din Medina pe cel mai decăzut.", după care au adăugat: "Ei (emigranții) s-au înmulțit şi ne-au ocupat pământurile. Dacă-ți hrăneşti câinele, acesta te va sfâşia." Când Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i s-a relatat această discuție, 'Omar, un însoțitor de nădejde, a cerut permisiunea să-l ucidă pe Ibn 'Ubai. Firește, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a respins propunerea, spunând că nu se cuvine ca un Profet să fie acuzat că-şi ucide oamenii. Dimpotrivă, pe neaşteptate, el i-a cerut lui 'Omar să anunțe plecarea. A mărşăluit cu oamenii lui

timp de două zile, până ce căldura a devenit insuportabilă. S-au oprit şi au adormit, într-o încercare înţeleaptă de a distrage atenţia oamenilor de la evenimentul anterior. Fiul lui 'Abdullah a aflat despre josnicia tatălui său şi, când grupul a ajuns la Medina, el şi-a scos sabia şi a barat intrarea tatălui său în oraş, spunându-i că nu va intra în Medina până ce nu-i va permite Muhammed. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a acordat permisiunea şi astfel bârfa s-a întors asupra capului său. S-a mai relatat că fiul era gata să-şi ucidă tatăl, dacă Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-ar fi poruncit.

Acţiunea de defăimare

Acest incident extrem de dureros a avut loc la întoarcerea Profetului din expediţia împotriva neamului Mustaliq. Armata musulmană s-a oprit pentru o noapte într-un loc din apropierea Medinei. În această expediţie, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost însoţit de nobila şi credinciosa sa soţie, 'A'işa - Allah să fie mulţumit de ea! Astfel, s-a întâmplat că 'A'işa s-a îndepărtat puţin de tabără, pentru nevoile fireşti. Când s-a întors, ea a descoperit că-şi pierduse colierul. Colierul în sine nu avea mare valoare, dar cum era împrumutat de la o prietenă, 'A'işa - Allah să fie mulţumit de ea! - s-a îndepărtat din nou şi a început să-l caute. La întoarcere, spre marea ei durere şi tristeţe, armata plecase deja, cu tot cu cămila pe care o călărea ea, slujitorii săi crezând că era în litieră, fiindcă pe atunci era foarte tânără, subţire şi uşoară în greutate. În neajutorarea ei, s-a aşezat şi a plâns până ce a copleşit-o somnul. Safuan bin Mu'attal, un emigrant care venea din urmă, a recunoscut-o, deoarece o văzuse înainte ca versetul referitor la acoperirea femeilor să fie dezvăluit, şi a adus-o la Medina pe cămila lui, fără să-i adreseze un singur cuvânt, el însuşi mergând în urma animalului. Ipocriţii din Medina, în frunte cu 'Abdullah bin 'Ubai bin Salul, au căutat să facă o crimă din acest incident şi au răspândit zvonuri răutăcioase la adresa 'A'işei - Allah să fie mulţumit de ea!, iar, din nefericire, chiar şi unii musulmani au crezut aceste zvonuri.

Când a ajuns în Medina, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ţinut sfat cu însoţitorii săi. Aceştia aveau diferite opinii, începând cu divorţul şi terminând cu păstrarea ei. Incidentul a generat un fel

de luptă între două grupări rivale, Al-Aus şi Al-Khazraj, dar intervenţia Profetului a redus imediat la tăcere cele două grupări. 'A'işa - Allah să fie mulţumit de ea!, care nu era la curent cu zvonurile ce erau vehiculate, s-a îmbolnăvit şi a rămas întinsă la pat, vreme de o lună. Când şi-a revenit, a aflat despre bârfe şi a cerut permisiunea să meargă să-şi viziteze părinţii, încercând să afle adevărul. Când a aflat, a izbucnit în lacrimi şi a plâns fără încetare două nopţi şi o zi, până a simţit că-i plesneşte ficatul. În aceste circumstanţe, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a vizitat-o şi după ce a mărturisit credinţa în Allah, i-a spus: "Mi s-a spus despre tine aşa şi aşa. Dacă eşti nevinovată, Allah va scoate la iveală nevinovăţia ta. Dacă ai păcătuit, căieşte-te, căci cine-şi recunoaşte greşelile şi cere iertare, Allah îl va ierta." Ea a încetat să mai plângă şi şi-a rugat părinţii să vorbească pentru ea, dar ei n-au spus nimic şi atunci a luat ea însăşi cuvântul şi a zis: "Dacă ţi-aş spune că sunt nevinovată şi Allah ştie, fără îndoială, că aşa este, tu nu m-ai crede. Dacă ar fi să admit ceva despre care sigur Allah ştie că sunt nevinovată, atunci o să mă crezi. Prin urmare nu pot să fac altceva decât să recurg la cuvintele tatălui profetului Yusuf (Iosif):

"... Deci [nu-mi rămâne decât] răbdarea cuminte! Şi Allah este Cel la care se cere ajutor pentru cele pe care voi le povestiţi!" [12:18].

După aceasta, s-a îndepărtat şi s-a întins să se odihnească. În acest moment hotărâtor pentru ea a sosit Revelaţia ce o absolvea pe A'işa - Allah să fie mulţumit de ea! - de toate acele vorbe defăimătoare, scornite în acest sens. Râzând de fericire, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a zis: "A'işa, Allah ţi-a dezvăluit nevinovăţia". Mama ei i-a spus A'işei: "Scoală-te şi mulţumeşte-i!" Ea a răspuns: "Jur pe Allah, că nu mă scol pentru a-i mulţumi lui. Eu nu-i mulţumesc decât lui Allah!"

Cuvintele lui Allah în această privinţă, sunau astfel:

"Cei care au venit cu minciuna sunt un grup dintre voi..." [24:11]

Cei mai importanţi duşmani care au participat la acţiunea defăimătoare - Mista bin Athatha, Hassan bin Thabit şi Hamnah bint Jahş - au primit câte optzeci de lovituri de bici. În ce-l priveşte pe cel care a avut rolul principal, 'Abdullah bin Ubai, el nu a fost biciuit, fie din cauză că pedeapsa corporală ar fi micşorat pedeapsa rezervată lui în Viaţa de Apoi şi nu i se cuvenea acest merit, fie din acelaşi interes public pentru care nu

fusese ucis anterior. În plus, el a devenit țapul ispăşitor şi a fost umilit de oamenii săi după ce adevăratele lui intenții au fost descoperite, fără îndoială, de toată lumea.[1]

După aproape o lună, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi 'Omar bin Al-Khattab au avut următoarea discuție: "Nu-ți dai seamă, 'Omar, că, dacă l-aş fi ucis pe Abdullah bin Ubai, mulți demnitari s-ar fi repezit furioşi să lupte pentru el? Acum, din contră, dacă le cer să-l ucidă, o vor face cu inima împăcată." 'Omar a răspuns: "Jur pe Allah că judecata Profetului este mult mai înțeleaptă decât a mea".[2]

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/364,2/696-698; Zad Al-Ma'ad, 2/113-115; Ibn Hişam, 2/297-307.

[2] Ibn Hişam, 2/293.

DELEGAȚII ȘI EXPEDIȚII CE AU URMAT INVAZIEI AL-MURAISI'

1. O expediție condusă de 'Abdur Rahman bin 'Auf a fost trimisă spre așezarea neamului Kalb, în Dumat Al-Jandal, în luna Șa'ban, 6 d.H. Înainte de a porni, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a chemat pe 'Abdur Rahman și și-a pus mâna pe mâna acestuia, chemând binecuvântarea lui Allah și sfătuindu-l să acționeze cu generozitate în timpul războiului. El i-a spus să se însoare cu fiica regelui dacă ei se supuneau. 'Abdur Rahman a rămas printre oamenii aceia timp de trei zile, i-a invitat să îmbrățișeze islamul și ei au făcut acest lucru. Apoi el s-a căsătorit cu fiica regelui, Tamadur bint Al-Asbagh.

2. În aceeași lună a aceluiași an, 'Ali bin Abu Talib a fost trimis în fruntea unui pluton spre așezarea neamului Sa'd bin Bakr, într-un loc numit Fadk. Profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - fusese informat că aceștia își abandonaseră rândurile pentru a-i sprijini pe evrei. Luptătorii musulmani mărșăluiau în timpul zilei, iar noaptea se ascundeau. Pe drum, au capturat o iscoadă dușmană, care a recunoscut că fusese trimisă la tribul Khaibar să le ofere sprijin, iar ei să le dea în schimb curmale. 'Ali și însoțitorii lui le-au atacat tabăra, au capturat cinci sute de cămile și două mii de capre, dar neamul Sa'd și căpetenia lor, Uabr bin 'Alim, au reușit să fugă.

3. O expediție condusă de Abu Bakr As-Siddiq sau Zaid bin Haritsa a fost trimisă la Uadi Al-Qura, în Ramadan 6 Hijri, după ce clanul Fazara a atentat la viața Profetului. După rugăciunea de dimineață, detașamentul a primit ordin să-l atace pe dușman. Câțiva dintre ei au fost uciși, iar ceilalți luați prizonieri. Printre prizonieri se aflau și Umm Qirfa și fiica ei, ce a fost trimisă la Mekka, drept răscumpărare pentru eliberarea câtorva musulmani ce erau prizonieri acolo.[1] Atentatele lui Umm Qirfa la viața Profetului s-au întors asupra ei, iar cei treizeci de călăreți pe care i-a adunat și folosit pentru a-și realiza urzeala păcătoasă, au fost uciși cu toții.

4. Anas bin Malik a relatat că unii oameni aparținând tribului 'Uraina au venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! -

[1] Sahih Muslim, 2/89.

şi s-au prefăcut că aderă la islam. Ei au rămas în Medina, dar climatul nu le-a fost prielnic şi atunci li s-a cerut să-şi ridice corturile pe pajiştile din apropiere. Ei au făcut aşa şi au fost mulţumiţi. Apoi, ei l-au atacat pe păstorul Profetului şi l-au omorât, s-au dezis de islam şi au fugit, după ce mai întâi furaseră şi cămilele. Această ştire a ajuns la urechile Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi de îndată a trimis pe urmele lor un grup de douăzeci de musulmani conduşi de Karz bin Jabir Al-Fihri. Aceştia au fost prinşi şi omorâţi.[1]

De asemenea, biografii au relatat că 'Amr bin Omaiia Ad-Damari şi Salama bin Abu Salama au fost trimişi într-o expediţie să-l omoare pe Abu Sufian, şeful tribului Quraiş, care trimisese deja un beduin să-l omoare pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Misiunea celor doi oameni a dat greş, însă, pe drum, au omorât trei politeişti. Trebuie menţionat că toate invaziile anterioare n-au implicat lupte adevărate, ele fiind mai degrabă manevre militare de pedepsire conduse împotriva unor duşmani, încă nesupuşi. O meditaţie mai profundă asupra dezvoltării circumstanţelor de război, dezvăluie prăbuşirea continuă a moralului duşmanilor islamului, care au ajuns să realizeze că nu se mai aflau în poziţia de a reprima chemarea islamică sau de a-i atenua cursul normal. Această stare de lucruri a atins apogeul cu Tratatul de la Al-Hudaibiia, când cele două părţi aflate în război, musulmanii şi cei ce nu erau musulmani, au încheiat un tratat de pace prin care se recunoştea puterea tot mai mare a islamului. Acesta a înregistrat fără echivoc continuitatea religiei islamice în întreaga Arabie.

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/122

TRATATUL DE LA AL-HUDAIBIIA ZUL-QI'DE 6 D.H.

În timp ce întreaga Arabie era martora acestei impresionante mişcări în favoarea musulmanilor, premergătorii marii cuceriri şi ai succesului chemării islamice au început să se ivească treptat la orizontul demografic şi drept-credincioşii şi-au restabilit dreptul necontestat de a-şi face rugăciunile în Sfântul Sanctuar.

În jurul anului 6 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a avut un vis în timp ce se afla încă în Medina. A visat că intra în siguranță în Sfântul Sanctuar din Mekka cu însoțitorii săi şi conducea ceremoniile de 'Umra (micul pelerinaj). Părul le era tăiat sau ras. De îndată ce a povestit tovarăşilor săi acest vis, inimile lor au tresărit de bucurie, fiindcă au descoperit în el adeverirea dorinței lor profunde de a lua parte la pelerinaj şi ritualurile sale sfinte, după un exil de şase ani.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a spălat hainele, a încălecat pe cămilă şi a plecat spre Mekka, în fruntea a o mie cinci sute de musulmani, printre care se afla şi soția lui, Umm Salama. Câțiva beduini ai deşertului a căror Credință era moderată au rămas în urmă, găsind diverse pretexte. Ei nu aveau alte arme în afară de săbiile din teacă, fiindcă nu aveau nici o intenție să lupte. Pe timpul absenței Profetului, Ibn Umm Maktum a fost numit să conducă Medina. În timp ce se apropiau de Mekka, într-un loc numit Zi Hulaifa, el a poruncit să fie împodobite animelele de sacrificiu şi toți credincioşii s-au înveşmântat în Ihram, straiul de pelerin, pentru ca întreaga lume să ştie că n-au ieşit pentru război. El a trimis o iscoadă să afle veşti despre duşman. Omul s-a întors să-i spună Profetului că o armată uriaşă şi un mare număr de sclavi s-au adunat să-l înfrunte şi că drumul spre Mekka era complet blocat. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a sfătuit cu tovarăşii săi, care au fost de părere să nu lupte cu nimeni decât dacă vor fi împiedicați să-şi facă pelerinajul.

La rândul lor, quraişi au convocat o adunare în care au studiat întreaga situație şi au hotărât să reziste în fața misiunii Profetului, cu orice preț. Două sute de călăreți conduşi de Khalid bin Al-Ualid au fost trimişi

să-i ia pe musulmani prin surprindere, în timpul de Zuhr ("rugăciunea de amiază"). Oricum, regulile rugăciunii în vreme de restriște au fost dezvăluite între timp și astfel Khalid și oamenii săi au ratat șansa. Musulmanii au evitat să mărșăluiască pe drumul acela și au ales să urmeze unul accidentat și stâncos. Khalid s-a grăbit să se întoarcă la quraișii și i-a pus la curent cu situația.

Când musulmanii au ajuns într-un loc numit Thaniiat Al-Marar, cămila Profetului s-a împiedicat și a îngenunchiat, nevrând să se mai miște. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a jurat că va accepta de bună voie orice plan vor hotărî ei și care glorifică datoriile sfinte față de Allah. Apoi și-a îmboldit cămila cu reproș și ea s-a ridicat. Ei și-au reluat marșul și au ajuns să-și ridice corturile în cea mai îndepărtată zonă din Al-Hudaibiia, lângă un puț cu apă puțină. Musulmanii s-au plâns de sete Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, iar acesta a scos din tolbă o săgeată și a înfipt-o în puț. Apa a țâșnit pe loc și însoțitorii lui au băut pe săturate. Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a retras pentru a se odihni, Budail bin Uarqa'Al-Khuza'i împreună cu niște oameni de vază din tribul Khuza'ah, confidenții Profetului, au venit și l-au întrebat pentru ce venise. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns că nu venise să se războiască: "Nu-mi doresc altceva", a răspuns el, "decât să fac micul pelerinaj în Sfântul Sanctuar. Dacă vor să adere la noua religie, așa cum au făcut unele popoare, quraișii sunt bineveniți, dar dacă îmi stau în cale sau îi împiedică pe musulmani să facă pelerinajul, fireşte că voi lupta împotriva lor până la ultimul om. Facă-se Voia lui Allah!" Solul a dus înapoi mesajul la quraișii, care l-au trimis pe un altul, numit Mikraz bin Hafs. Când l-a văzut, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus că acela era un trădător. El a primit același mesaj pe care să-l comunice poporului său. A fost urmat de un alt ambasador, cunoscut sub numele de Al-Hulais bin 'Alqama. El a fost foarte impresionat de devotamentul musulmanilor pentru Sfânta Ka'ba. S-a întors la oamenii lui și i-a prevenit să nu-i împiedice pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și pe companionii lui să onoreze Casa lui Allah, deoarece nu dorea să-și strice alianța cu ei. Hulais a fost succedat de 'Urua bin Ma'sud Ath-Thaqafi pentru a negocia cu Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Pe parcursul discuției, el i-a spus Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască:"O, Muhammed,

i-ai adunat în jurul tău ca să-i distrugi. Pe Allah, cred că mâine toți acești oameni te vor părăsi." În acel moment, Abu Bakr s-a ridicat și și-a exprimat indignarea cu privire la acest reproș. Al-Mughira bin Șu'ba a adoptat aceeași atitudine și i-a interzis cu reproș să atingă barba Profetului. Auzind acestea, quraișul a remarcat cu indignare, referindu-se la fapta trădătoare a celui din urmă, că acesta și-a ucis tovarășii și i-a jefuit, înainte de a îmbrățișa islamul. Între timp, 'Urua, cât a stat în tabăra musulmană, a urmărit cu atenție dragostea nemăsurată și profundul respect pe care credincioșii le purtau Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El s-a întors și le-a împărtășit quraișilor opinia lui, conform căreia oamenii aceia nu-l vor părăsi în nici o împrejurare pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! El și-a exprimat sentimentele cu următoarele cuvinte: "Am fost în regatul lui Chosroes, al lui Ceasar și al lui Negus, dar n-am văzut niciodată un rege printre supușii lui, cum este Muhammed printre însoțitorii lui. Când își face abluțiunea, ei prețuiesc apa rămasă, iar când vorbește, ei își coboară glasurile. Ei nu-l vor abandona pentru nimic în lume. Acum el vă oferă o soluție rezonabilă, așa că faceți ce vreți."

Văzând că șefii lor tindeau spre reconciliere, câțiva tineri quraișiți necugetați și cu porniri agresive au gândit un plan mișelesc prin care să împiedice tratatul de pace. Ei au hotărât să se furișeze în tabăra musulmanilor și să producă încăierări intenționate, menite să aprindă fitilul războiului. Muhammed bin Maslama, șeful gărzilor musulmane, i-a luat prizonieri, dar, ținând cont de rezultatele iminente ce aveau să fie obținute, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a eliberat. În acest context, Allah spune:

"El este Cel care a îndepărtat mâinile lor de la voi și mâinile voastre de la ei, în Valea Mekkăi, după ce v-a dat vouă izbândă asupra lor." [48:24]

Timpul trecea. Negocierile continuau, dar fără nici un rezultat. Atunci Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Omar să se întâlnească în numele lui cu nobilii tribului Quraiș. 'Omar însă s-a scuzat pe motivul dușmăniei personale cu neamul quraișilor. În plus, el nu avea rude influente în oraș care să-l apere de pericol. Atunci, l-a indicat pe 'Uthman bin 'Affan, care aparținea uneia dintre cele mai puternice familii din Mekka, ca fiind mesagerul potrivit. 'Uthman a mers atât la Abu Sufian, cât și la alte căpetenii și le-a spus că musulmanii veniseră doar în vizită și

pentru a aduce omagii Casei Sfinte, pentru a se prosterna (în rugăciune), neavând nici cea mai mică intenție de a lupta. I s-a cerut, de asemenea, să-i cheme la islam şi să dea vestea bună credincioşilor din Mekka, femei şi bărbați, deoarece izbânda era aproape şi islamul va învinge cu siguranță, fiindcă Allah doreşte ca religia Sa să fie stabilită cu adevărat în Mekka. 'Uthman i-a asigurat că după ceremonii ei vor părăsi Mekka în linişte, dar quraişii au rămas neînduplecați şi n-au vrut să le acorde permisiunea să viziteze Al-Ka'ba. Totuşi, i-au dat permisiunea lui 'Uthman să facă doar el singur pelerinajul, dacă aşa dorea, însă 'Uthman le-a refuzat oferta, spunând: "Cum este posibil să-mi acord această şansă, când Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îi este refuzată?" Musulmanii au aşteptat cu nerăbdare sosirea lui 'Uthman, dar în acelaşi timp erau stăpâniți de teamă şi nelinişte. Sosirea sa a fost însă întârziată considerabil şi musulmanii au bănuit că jocul quraişilor era necinstit. Ei erau foarte îngrijorați şi au jurat solemn pe mâna Profetului că îşi vor sacrifica viețile ca să răzbune moartea tovarăşului lor şi că vor rămâne hotărâți lângă învățătorul lor, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, indiferent de condiții. Acest legământ este cunoscut sub numele de Bai'at Ar-Riduan ("Legământul de fidelitate"). Primii care au jurat au fost Abu Sinan Al-Asadi şi Salama bin Al-Akua', care au promis solemn, de trei ori, atât în fața armatei, cât şi în mijlocul şi în spatele ei, că îşi vor da viața pentru cauza Adevărului. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a adăugat mâna sa stângă peste mâinile lor legate în jurământ, în locul lui 'Uthman. Legământul de fidelitate a fost făcut sub un copac, 'Omar ținând mâna Profetului, în timp ce Ma'qil bin Yasar ținea o rămurică de copac deasupra capetelor lor. Nobilul Coran a făcut referire la acest legământ, cu următoarele cuvinte:

"Allah a fost mulțumit de dreptcredincioşi, când ei au făcut legământ cu tine [acolo] sub pom..." [48:18]

Când quraişii au văzut ferma hotărâre a musulmanilor de a-şi vărsa şi ultima picătură de sânge în apărarea credinței lor, şi-au venit în fire şi au realizat că adepții lui Muhammed nu puteau fi speriați cu aceste tactici. După un alt schimb de mesaje, ei au căzut de acord să încheie un tratat de pace şi reconciliere cu musulmanii. Clauzele tratatului menționat sunt după cum urmează:

1. De această dată, musulmanii se vor întoarce acasă, însă vor reveni

anul viitor şi vor rămâne în Mekka trei zile fără să fie deranjaţi de quraişi. Nu vor reveni înarmaţi, dar pot purta cu ei săbii băgate în teacă. Acestea însă vor fi ţinute în tolbe.

2. Activităţile de război vor fi suspendate timp de zece ani, perioadă în care ambele părţi vor trăi în deplină siguranţă şi nici una nu va ridica sabia asupra celeilalte.

3. Dacă vreunul dintre quraişi se va alătura lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - fără permisiunea tutorilor lui, acesta va fi trimis înapoi la neamul Quraiş, iar, dacă unul dintre adepţii lui Muhammed se va întoarce la neamul Quraiş, acesta nu va fi trimis înapoi.

4. Oricine doreşte să se alăture lui Muhammed sau să încheie vreo înţelegere cu el are libertatea să facă acest lucru. De asemenea, oricine doreşte să se alăture neamului Quraiş sau să încheie vreun tratat cu el are îngăduinţă să facă asta.

Au avut loc unele dispute referitoare la această acţiune. De exemplu, când acordul trebuia scris, Ali bin Abu Talib, care făcea pe scribul, a început astfel: "Bismillah ir-Rahman ir-Rahim", adică "În Numele lui Allah, Cel mai Milostiv, Îndurător!", dar conducătorul mekkan, Suhail bin 'Amr, a declarat că el nu ştia nimic despre Ar-Rahman şi a insistat asupra formulei obişnuite "Bi-ismika Allahumma", adică "În Numele Tău, Allah!" Musulmanii au fost nemulţumiţi, dar Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a acceptat. A continuat să dicteze din nou: "Aşa s-a căzut de acord cu Profetul lui Allah, Muhammed." Dar Suhail a spus: "Dacă te-am fi recunoscut ca Profet, nu te-am fi împiedicat să intri în Casa Sfântă şi nici nu am fi luptat împotriva ta. Scrie numele tău şi numele tatălui tău." Musulmanii au comentat din nou şi au refuzat să consimtă la modificare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, însă, pentru cauza mai importantă a islamului, n-a luat în seamă un asfel de detaliu minor. A şters el însuşi cuvintele şi a dictat în loc: "Muhammed, fiul lui 'Abdullah." La scurt timp după acest tratat, clanul Khuza'a, un fost aliat al neamului Haşim, a intrat în rândurile oamenilor lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, iar neamul Baber s-au alăturat quraişilor.

În timp ce se scria tratatul, a apărut la faţa locului Abu Jandal, fiul lui Suhail. El era în lanţuri şi se clătina de foame şi oboseală. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi companionii lui au fost înduioşaţi şi au încercat să-i asigure eliberarea, dar Suhail a rămas neînduplecat şi a

spus: "Aceasta este o şansă pentru voi să demonstraţi că sunteţi loiali tratatului." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Dar tratatul nu a fost semnat când fiul tău a intrat în tabără." Auzind acestea, el s-a repezit înainte şi a zis: "Dar termenii tratatului au fost negociaţi". A fost într-adevăr un moment tensionat. Pe de-o parte, Abu Jandal se văicărea în gura mare: "O, musulmani! Sunt pe cale de a fi predat politeiştilor care m-ar putea îndepărta de la religia mea.", iar pe de altă parte, angajamentul era considerat necesar, indiferent de celelalte considerente. Inima profetului s-a strâns de milă, însă dorea să-şi onoreze cuvântul cu orice preţ. El l-a consolat pe Abu Jandal şi a zis: "Ai răbdare şi resemnează-te în faţa Voinţei lui Allah. El te va uşura pe tine şi pe tovarăşii tăi neajutoraţi şi îţi va arăta calea de scăpare. Am încheiat cu ei un tratat de pace şi am făcut legământ în Numele lui Allah. De aceea nu putem sub nici un motiv să-l încălcăm".

Când tratatul de pace a fost încheiat, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit însoţitorilor lui să taie animalele de sacrificiu, dar ei erau prea deprimaţi pentru a-l mai asculta. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dat instrucţiuni în acest sens de trei ori, dar nu a primit nici un răspuns. El a povestit soţiei sale Umm Salama despre această atitudine a însoţitorilor săi. Ea l-a sfătuit ca el însuşi să preia iniţiativa, să-şi sacrifice animalul şi să-şi radă capul. Văzând aceasta, cu inimile sfâşiate, musulmanii au început să-şi sacrifice animalele şi să-şi radă capetele. Aproape că s-au omorât unii pe alţii din cauza durerii. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a rugat de trei ori pentru cei care şi-au ras capul şi o dată pentru cei care şi-au scurtat părul. A fost sacrificată câte o cămilă sau o vacă în numele a şapte persoane. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a sacrificat o cămilă ce aparţinuse cândva lui Abu Jahl şi pe care musulmanii o luaseră pradă la Badr, adresându-le astfel injurii politeiştilor. În timpul campaniei Al-Hudaibiia, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - deşi era interzis, i-a îngăduit lui Ka'b bin 'Ujra, care se afla în "Ihram" (stare de consacrare rituală a pelerinului) pentru micul pelerinaj să-şi radă capul, întrucât era bolnav, cu condiţia ca drept răsplată, fie să sacrifice o oaie, fie să postească trei zile, fie să hrănească şase persoane nevoiaşe. În legătură cu asta, a fost revelat următorul verset:

"... Acela dintre voi care este bolnav sau are o durere la cap

[şi trebuie să se tundă], acela trebuie să se răscumpere printr-un post sau printr-o pomană sau printr-o jertfă..." [2:196]

Între timp, nişte femei credincioase au emigrat la Medina şi i-au cerut Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - un adăpost, care le-a şi fost acordat. Când familiile lor au cerut să fie înapoiate, el a refuzat, datorită revelării următorului verset:

"O, voi cei care credeţi! Dacă vin la voi muieri credincioase în pribegie, încercaţi-le pe ele! Allah ştie mai bine credinţa lor. Şi dacă aflaţi că ele sunt credincioase, nu le mai trimiteţi înapoi la necredincioşi. Ele nu mai sunt îngăduite pentru ei şi nici ei nu mai sunt îngăduiţi pentru ele [ca soţi]. Daţi-le lor înapoi ceea ce au cheltuit [ca zestre] şi nu este nici un păcat pentru voi să vă căsătoriţi cu ele, dacă le daţi zestrea ce li se cuvine lor. Şi nu le ţineţi [ca soaţe] pe cele necredincioase!..." [60:10]

Motivul pentru care femeile credincioase nu au mai fost înapoiate era acela că ele nu fuseseră incluse de la început în termenii tratatului, care se referea doar la bărbaţi, iar Coranul abrogase orice termeni referitori la femei, prin versetul:

"O, Profetule! Dacă vin la tine muieri credincioase şi îţi fac jurământ de credinţă, făgăduind că nu vor pune nimic în rând cu Allah,..." [60:12]

Acesta este versetul care interzicea femeilor musulmane să se mărite cu necredincioşi. De asemenea, bărbaţii musulmani aveau poruncă să oprească legăturile de căsătorie cu femei necredincioase. În conformitate cu această poruncă, 'Omar bin Al-Khattab a divorţat de două dintre soţiile sale cu care se însurase înainte de a îmbrăţişa islamul. Mu'auiia s-a însurat cu prima şi Safuan bin Omaiia cu a doua.

Evaluarea consecinţelor socio-politice ale tratatului Al-Hudaibiia

O serie de evenimente au confirmat profunda înţelepciune şi splendidele rezultate ale tratatului de pace pe care Allah l-a numit "victorie evidentă". Cum putea fi altfel din moment ce neamul Quraiş a recunoscut existenţa îndreptăţită a musulmanilor pe scena vieţii politice a Arabiei şi a început să trateze cu credincioşii de pe poziţii egale? Prin prisma articolelor tratatului, tribul Quraiş şi-a retras indirect pretenţia la supremaţia religioasă şi a admis că nu mai era interesat de alte popoare decât de cel Quraiş,

absolvindu-se de orice responsabilitate față de viitorul religios al Peninsulei Arabice. Musulmanii nu aveau intenția să ia averile oamenilor sau să-i omoare în războaie sângeroase şi nici măcar nu s-au gândit vreodată să folosească forța în dorința lor de a propaga islamul. Dimpotrivă, singurul lor scop era să asigure o atmosferă de libertate ideologică sau religioasă:

"... Cine voieşte să creadă şi cine voieşte să nu creadă!..." [18:29]

Musulmanii au avut şansa să răspândească islamul în regiuni neexplorate până atunci. Când s-a încheiat armistițiul şi războiul a fost abolit, oamenii se întâlneau şi se sfătuiau şi toți cei înțelepți aderau la islam, astfel încât în doi ani de la încheierea tratatului, numărul celor care au aderat la islam s-a dublat. Această afirmație se sprijină pe faptul că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a plecat la Al-Hudaibiia cu doar 1400 de oameni, dar când a pornit să elibereze Mekka, doi ani mai târziu, avea 10.000 de oameni cu el.

Articolul tratatului referitor la încetarea ostilităților pe o perioadă de zece ani ne îndreaptă atenția spre lipsa totală a mândriei politice a quraişilor şi a aliaților lor şi stă mărturie în fața prăbuşirii şi neputinței instigatorului la război.

Quraişii au fost obligați să piardă acele avantaje în schimbul unuia singur care aparent era în favoarea lor, dar care de fapt nu i-a deranjat deloc pe musulmani, şi anume articolul ce se referă la extrădarea credincioşilor care se refugiază la aceştia, fără consimțământul tutorilor lor. La prima vedere era o clauză foarte dureroasă şi în tabăra musulmană era considerată inadmisibilă. Oricum, pe parcursul evenimentelor, s-a dovedit a fi o mare binecuvântare. Musulmanii trimişi înapoi la Mekka nu aveau intenția să renunțe la binecuvântările islamului, ci, dimpotrivă, chiar aceşti musulmani s-au dovedit a fi centrul de influență al islamului. Era imposibil de crezut că ei vor deveni apostați sau renegați. Înțelepciunea din spatele acestui acord a atins apogeul pe parcursul câtorva evenimente ulterioare. După ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ajuns înapoi la Medina, Abu Basir, care evadase de la quraişi, a venit la el ca musulman. Quraişii au trimis doi oameni să-l aducă înapoi, astfel că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a predat în mâinile lor. În drum spre Mekka, Abu Basir a reuşit să-l ucidă pe unul dintre ei, iar celălalt a fugit la Medina, cu Abu Basir pe urmele lui. Când a ajuns la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, el i-a spus: "Datoria ta

s-a încheiat şi Allah te-a eliberat de ea. Pe bună dreptate, tu m-ai predat oamenilor şi Allah m-a salvat din mâinile lor." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Vai de el! S-ar fi declanşat un război dacă mai erau şi alţii cu el." Când a auzit asta, el şi-a dat seama că va fi din nou predat mekkanilor şi a fugit din Medina la Saif Al-Bahr. Ceilalţi musulmani care erau oprimaţi în Mekka au început să fugă la Abu Basir. Lui i s-au alăturat Abu Jandal şi alţii până când s-a format o adevărată colonie, care destul de curând a început să se răzbune pe quraişi şi să le captureze caravanele. Nefiind capabili să-i controleze pe acei colonişti, păgânii din Mekka l-au implorat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să desfiinţeze clauza care guverna extrădarea. L-au implorat în Numele lui Allah şi al legăturii lor de sânge să trimită după grupul acela, spunând că, din punctul lor de vedere, oricine se va alătura musulmanilor din Medina va fi în siguranţă. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trimis după acel grup şi ei au răspuns, aşa cum era de aşteptat, pozitiv.

Acestea erau principalele clauze ale tratatului de pace şi se pare că toate funcţionau în favoarea statului islamic, aflat în plină dezvoltare. Cu toate acestea, două puncte din tratat nu au fost pe placul musulmanilor: faptul că în acel an nu aveau acces la Sfântul Sanctuar şi atitudinea aparent umilitoare în ceea ce priveşte reconcilierea cu păgânii quraişi. 'Omar, incapabil să se abţină din cauza durerii care-i cuprinsese inima, a mers la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi i-a spus: "Nu eşti tu adevăratul Mesager al lui Allah?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns calm: "De ce n-aş fi?" 'Omar a vorbit din nou şi a întrebat: "Nu suntem noi pe calea cea dreaptă şi quraişii pe cea greşită?" Fără să manifeste nici un resentiment, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns că aşa era. Când a primit acest răspuns, el a continuat grăbit: "Atunci nu ar trebui să suferim nici o umilire în privinţa Credinţei." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a rămas netulburat şi a spus cu deplină încredere: "Eu sunt adevăratul Mesager al lui Allah, totdeauna supus Lui, iar El mă va ajuta". "Nu tu ne-ai spus să facem pelerinajul?" "Dar nu v-am spus niciodată" a răspuns Profetul, "să-l facem chiar anul acesta." 'Omar a tăcut, dar mintea lui era tulburată. A mers la Abu Bakr şi şi-a dezvăluit sentimentele în faţa sa. Abu Bakr care nu se îndoise niciodată de buna credinţă a Profetului, a

confirmat ce-i spusese Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! La timpul potrivit a fost revelat "Capitolul Biruinței", care spune:

"Noi ți-am dat ție o biruință învederată," [48:1]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a chemat pe 'Omar şi i-a făcut urări de bine. 'Omar s-a bucurat şi a regretat foarte mult atitudinea sa anterioară. El a făcut milostenii, a ținut post şi rugăciuni şi a eliberat cât de mulți sclavi a putut, ca ispăşire pentru atitudinea necugetată pe care o adoptase.[1]

La începutul anului 7 d.H., trei oameni de vază din Mekka au aderat la islam, 'Amr bin Al-'As, Khalid bin Al-Ualid şi 'Uthman bin Talha. La sosirea şi intrarea lor în rândurile islamului, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Quraişii ne-au oferit propriul lor sânge".

[1] Fath Al-Bari, 7/439-458; Sahih Al-Bukhari, 1/378-381.

A DOUA ETAPĂ
O NOUĂ FAZĂ A ACȚIUNII ISLAMICE

Tratatul de pace de la Al-Hudaibiia a marcat o nouă etapă în procesul acțiunii islamice şi în viața musulmanilor. Tribul Quraiş, un duşman puternic al islamului, se retrage acum din arena politică şi acceptă o înțelegere paşnică cu musulmanii, dispărând astfel influența unui duşman tripartit, din care făceau parte tribul Quraiş, tribul Ghatafan şi evreii. De asemenea, quraişii erau purtătorii stindardului păgânismului în Arabia şi, din această cauză, sentimentele agresive ale celorlalți păgâni împotriva islamului au scăzut considerabil. Tribul Ghatafan n-a mai constituit o amenințare şi faptele lor provocatoare erau mai ales acțiuni stârnite de evrei. Evreii, după ce au fost izgoniți din Medina, s-au retras în Khaibar, pe care l-au transformat într-un cuib de intrigi împotriva Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Acolo îşi urzeau comploturile, aţâţau focul disensiunilor şi îi ademeneau pe arabii ce locuiau în vecinătatea Medinei să se unească cu ei în scopul exterminării noului stat islamic sau, cel puțin, să producă pierderi substanțiale musulmanilor. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, atent la activitățile lor diavoleşti a stabilit la scurt timp după confirmarea tratatului mai sus menționat un plan de război care să aibă prioritate în planurile sale. Tratatul de la Hudaibiia a permis musulmanilor să-şi intensifice activitățile islamice şi să-şi sporească eforturile pentru propagarea Chemării la islam şi, prin urmare, să acorde acestui gen de acțiune mai multă importanță decât activităților militare. De aceea, considerăm necesar să divizăm această etapă posterioară tratatului în două secțiuni:

1. Eforturi paşnice neîncetate pentru propagarea Chemării la Islam şi menținerea prin corespondență a relațiilor cu regii şi prinții entităților politice învecinate.
2. Activități militare.

PLANURILE PROFETULUI DE A RĂSPÂNDI ÎN AFARA ARABIEI MESAJUL ISLAMULUI

Spre sfârşitul anului 6 d.H., la întoarcerea sa de la Hudaibiia, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a hotărât să trimită mesaje regilor din afara graniţelor Arabiei, chemându-i la islam. Pentru a autentifica scrisorile de recomandare ale ambasadorilor săi a fost făcut un sigiliu de argint pe care erau gravate cuvintele: "Muhammed, Mesagerul lui Allah"[1]

Ambasadorii au fost aleşi în virtutea experienţei şi cunoştinţelor lor şi trimişi în misiune, în luna Muharram, anul 7 d.H., cu câteva zile înainte de invazia Khaibar.[2]

1. O scrisoare către Negus, regele Abisiniei (Etiopia)

Negus, regele Abisiniei (Etiopiei), pe numele său adevărat Aşama bin Al-Abjar, a primit mesajul Profetului, care i-a fost înmânat de Amr bin Omaiia Ad-Damari, mesaj la care s-a referit At-Tabari, spre sfârşitul anului 6 sau începutul anului 7 d.H. O cercetare atentă a scrisorii, arăta că nu era cea trimisă după evenimentul de la Al-Hudaibiia. Conţinutul scrisorii indica mai degrabă că a fost trimisă acelui rege când Ja'far şi însoţitorii săi au emigrat în Abisinia (Etiopia), în timpul perioadei mekkane. Una din propoziţii spune: "L-am trimis la tine pe vărul meu Ja'far cu un grup de musulmani. Fii generos cu ei şi renunţă la aroganţă." Al-Baihaqi, cu acceptul lui Ibn Ishaq, a făcut următoarea relatare a scrisorii Profetului trimisă lui Negus:

"Această scrisoare este trimisă de Muhammed, Profetul lui Allah, către Negus Al-Aşama, regele Abisiniei (Etiopiei). Pacea să fie cu el care urmează dreapta călăuzire şi crede în Allah şi în Mesagerul Lui. Mărturisesc că nu este alt zeu în afară de Allah, Cel Unic, care nu a avut nici soţie, nici fiu şi că Muhammed este sclavul şi Mesagerul Lui. Te chem în rândurile islamului. Dacă îmbrăţişezi islamul, vei găsi siguranţă.

"Spune: "O, voi oameni ai Cărţii, veniţi la un cuvânt comun între noi şi

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/605.
[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/71

voi: să nu credem decât în Allah, să nu punem nimic în rând cu El şi să nu ne luăm unii pe alţii drept dumnezei, în afara lui Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneţi-[le]: Mărturisiţi [cel puţin] că noi suntem supuşi [musulmani]!". [3:64]

Dacă însă refuzi această invitaţie, atunci tu vei fi responsabil pentru toate nenorocirile creştinilor din poporul tău".

Dr. Hamidullah, un cercetător de încredere, a prezentat o versiune a scrisorii de mai sus, descoperită cu puţin timp în urmă şi identică în conţinut cu relatarea lui Ibn Al-Qaiiim. Dr. Hamidullah a făcut eforturi considerabile şi a folosit toate mijloacele tehnologiei moderne pentru a verifica textul scrisorii, care sună după cum urmează:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Negus, regele Abisiniei (Etiopia).

Pacea să fie cu cel care urmează dreapta călăuzire. Salutări! Aduc slavă lui Allah, nu există alt zeu în afară de El, Stăpânul, Preasfântul, Făcătorul de pace, Dăruitorul de pace, Apărătorul credinţei, Păstorul liniştei. Mărturisesc că Isus, fiul Mariei, este spiritul lui Allah şi Cuvântul Său, pe care El l-a coborât în Maria, fecioara, care era pură şi atât de bună la suflet, încât a meritat cu desăvârşire să-l nască pe Isus. Allah l-a creat din spiritul şi suflarea Sa, aşa cum l-a creat pe Adam cu Mâna Sa. Te chem la Allah, Unicul, să-i dai ascultare şi să mă urmezi, să crezi în ceea ce a venit la mine, fiindcă eu sunt Mesagerul lui Allah. Vă invit pe tine şi pe oamenii tăi la Allah, Cel Glorios şi Atotputernic. Prin aceasta, mărturisesc că mi-am comunicat mesajul şi sfatul. Te invit să asculţi şi să-mi accepţi îndemnul. Pacea să fie cu cel ce urmează dreapta călăuzire."[1]

Textul acestei scrisori este, fără îndoială, autentic, însă susţinerea faptului că a fost scrisă după evenimentul de la Al-Hudaibiia, reprezintă încă o problemă, neexistând dovezi clare în acest sens.

După ce 'Amr bin Omaiia Al-Damari a comunicat scrisoarea profetică lui Negus, acesta a luat pergamentul, l-a dus la frunte, s-a aruncat la pământ şi şi-a mărturisit credinţa în islam, apoi a scris Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - următorul răspuns:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Negus Aşama către Muhammed, Mesagerul lui Allah. Pacea să

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/60.

fie cu tine, o, Mesager al lui Allah, şi mila şi binecuvântarea lui Allah, Unicul.

Am primit scrisoarea în care ai menţionat despre Isus. Jur pe Domnul cerurilor şi al pământului, că Isus nu este mai mult decât spui tu. Recunoaştem pe deplin pentru ce ne-ai fost trimis şi l-am primit bine pe vărul tău şi pe însoţitorii lui. Mărturisesc că tu eşti adevăratul Mesagerul al lui Allah care confirmă pe cei ce au fost înaintea sa. Prin vărul tău fac legământ cu tine şi mă predau, prin el, Stăpânului lumilor".[1]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a cerut lui Negus să-i trimită pe Ja'far şi tovarăşii lui, emigranţi în Abisinia (Etiopia), înapoi acasă. Ei s-au întors şi s-au întâlnit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - la Khaibar. Mai târziu, în Regeb 9 d.H., Negus a murit, la scurt timp după bătălia de la Tabuk. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a anunţat moartea şi a făcut rugăciuni de deces. După Negus, pe tron a urcat alt rege şi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a trimis şi acestuia o scrisoare. Dacă şi acesta a îmbrăţişat sau nu islamul este o întrebare la care încă nu s-a găsit răspuns.[2]

2. O scrisoare către Muqauqas, regele Egiptului

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a scris lui Juraij bin Matta,[3] numit Muqauqas, regele Egiptului şi Alexandriei, următoarele:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, sclavul lui Allah şi Mesagerul Său, către Muqauqas, regele Egiptului.

Pacea să fie cu cel care urmează dreapta călăuzire. Prin aceasta, te invit să accepţi islamul. Dacă accepţi islamul, Allah Preaînaltul te va răsplăti îndoit. Dar, dacă refuzi, tu vei purta povara necredinţei tuturor copţilor."

"Spune: "O, voi oameni ai Cărţii, veniţi la un cuvânt comun între noi şi voi: să nu credem decât în Allah, să nu punem nimic în rând cu El şi să nu ne luăm unii pe alţii drept dumnezei, în afara lui Allah. Apoi dacă ei vor

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/61.

[2] Sahih Muslim, 2/99.

[3] Rahmat-al-lil'alamin 1/178; Dr. Hamidullah a spus că numele lui a fost Biniamin.

întoarce spatele, spuneți-[le]: Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși [musulmani]!". [3:64]

Hatib bin Abu Balta'a, care a fost ales să comunice mesajul, a cerut o întrevedere cu Muqauqas, înainte de a face cunoscut conținutul scrisorii. El s-a adresat regelui Egiptului, spunând: "Era cineva înaintea ta care şi-a asumat statutul de Stăpân Suprem, astfel că Allah l-a pedepsit şi a făcut din el un exemplu negativ pentru ceilalți." Muqauqas a răspuns: "Nu suntem în poziția de a ne părăsi religia, decât pentru una mai bună." Hatib a reluat: "Te invităm să îmbrățişezi islamul care va compensa toate pierderile tale. Profetul nostru a chemat oamenii să mărturisească această Credință, quraişii şi evreii s-au declarat cei mai aprigi duşmani ai lui, însă creştinii s-au apropiat cel mai mult de Chemarea lui. Jur că vestea lui Moise despre Cristos este aceeaşi cu ştirea acestuia din urmă referitoare la venirea lui Muhammed. La fel, invitația noastră ca voi să îmbrățişați islamul este asemănătoare cu invitația voastră către oamenii Torei de a accepta Noul Testament. De îndată ce într-o națiune apare un Profet, el este ales pentru un răspuns afirmativ, deci vă supuneți aceleiaşi Legi Divine. Țineți minte că nu am venit să vă îndepărtăm de religia lui Cristos, ci, mai degrabă, să vă propunem să aderați la principiile ei". Muqauqas a meditat profund asupra conținutului scrisorii şi a spus: "Am ajuns la convingerea că acest Profet nu propune nimic reprobabil. El nu este nici un magician rătăcit, nici un vrăjitor mincinos. El poartă adevăratele semne ale Profeției, aşa că mă voi gândi foarte serios la această problemă". El a luat pergamentul şi a poruncit să fie păstrat într-o casetă de fildeş. Apoi a chemat un scrib să redacteze în limba arabă următorul răspuns:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muqauqas către Muhammed bin 'Abdullah.

Pacea fie cu tine. Am citit scrisoarea ta şi am înțeles conținutul, precum şi lucrul la care chemi. Ştiu deja că se aşteaptă venirea unui Profet, dar credeam că el se va naşte în Siria. Îți trimit în dar două fecioare, care provin din familii copte de viță-nobilă, îmbrăcăminte şi un armăsar de călărie. Pacea să fie cu tine."

Menționăm că Muqauqas nu a folosit această şansă neprețuită şi nu a trecut la islam. Darurile au fost acceptate. Maria, prima fecioară, a fost luată de soție de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi a dat naştere fiului său, Ibrahim, iar cealaltă, Sirin, a fost oferită lui Hassan

bin Thabit Al-Ansar.

3. O scrisoare către Chosroes, împăratul Persiei

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Chosroes, împărat al Persiei.

Pacea să fie cu el, cel care urmează adevărata călăuzire, crede în Allah şi Mesagerul Lui şi mărturiseşte că nu este alt zeu în afară de Allah, Unicul, şi că Muhammed este supusul şi Trimisul Său. Te invit să accepți religia lui Allah, fiindcă eu sunt Mesagerul lui Allah, trimis tuturor oamenilor, pentru a inspira frică de Allah în inima fiecărui om şi pentru ca vina celor ce resping Adevărul să poată fi dovedită. Acceptă islamul ca religie a ta, ca să poți trăi în siguranță. Altfel tu vei fi responsabil pentru toate păcatele magilor".

Cel ales să ducă scrisoarea a fost 'Abdullah bin Hudhafa As-Sahmi. El a dus-o regelui din Bahrain, dar nu ştim încă dacă acesta a trimis-o lui Chosroes printr-unul dintre oamenii lui sau l-a ales tot pe 'Abdullah.

Semețul monarh s-a înfuriat din cauza stilului scrisorii, întrucât numele Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - fusese pus deasupra propriului nume. El a rupt scrisoarea în bucăți şi numaidecât a poruncit reprezentantului său din Yemen să trimită nişte soldați să-l aresteze pe Profet şi să-l aducă în fața lui. Guvernatorul, pe nume Bazan, a trimis imediat doi oameni la Medina, în acest scop. De îndată ce oamenii au ajuns acolo, Profetul a fost informat printr-o revelație divină că Pervez, împăratul Persiei, fusese ucis de către fiul lui. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a dezvăluit acestora ştirea şi ei au rămas împietriți. El le-a cerut să-i spună noului rege că islamul va predomina şi va depăşi suveranitatea lui Chosroes însuşi. Ei s-au întors în grabă la Bazan şi i-au comunicat ceea ce aflaseră. Între timp, Şerue, noul monarh, i-a trimis lui Bazan o scrisoare prin care confirma vestea şi îl ruga să oprească orice acțiune legată de Profet până la noi ordine. Atât Bazan, cât şi persanii din Yemen au trecut la islam şi au făcut cunoscută cu mare bucurie adeziunea lor față de Profet.[1]

---

[1] Fath Al-Bari, 8/127,128.

4. O scrisoare către împăratul bizantinilor

Al-Bukhari a făcut o relatare detaliată a conținutului scrisorii trimise de către Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - lui Hercule, împăratul Bizanțului:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, sclavul și Mesagerul lui Allah pentru Hercule, regele bizantinilor. Binecuvântați sunt cei care urmează dreapta călăuzire. Te invit să îmbrățișezi islamul, pentru a putea trăi ocrotit. Dacă intri în rândurile islamului, Allah te va răsplăti dublu, dar dacă-ți întorci spatele, povara păcatelor poporului tău va cădea pe umerii tăi.

"Spune: "O, voi oameni ai Cărții, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu credem decât în Allah, să nu punem nimic în rând cu El și să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afara lui Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși [musulmani]!" [3:64]

Mesagerul musulman, Dihia bin Khalifah Al-Kalbi, a primit ordin să înmâneze scrisoarea regelui Busrei, care la rândul lui o va trimite lui Caesar. Întâmplător, Abu Sufian bin Harb, care pe atunci nu îmbrățișase islamul, a fost chemat la curte și Hercule i-a pus numeroase întrebări despre Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și religia pe care o propovăduia. Mărturia pe care acest dușman jurat al Profetului a făcut-o, referitor la caracterul deosebit al Profetului și la avantajele pe care islamul le aducea rasei umane, l-au lăsat pe Hercule împietrit de uimire.

Al-Bukhari, cu acceptul lui Ibn Abbas, a relatat că Hercule a trimis după Abu Sufian și tovarășii lui, care din întâmplare făceau negoț în Ierusalim. Aceasta se întâmpla în timpul păcii încheiate între politeiștii quraiși și Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Hercule, care ședea printre căpeteniile lui, a întrebat: "Care dintre voi este cea mai apropiată rudă a omului care se pretinde a fi Profet?" "Eu", a răspuns Abu Sufian, "Eu sunt ruda cea mai apropiată din acest grup." Și atunci mi-au spus să mă așez în fața lui și tovarășii mei să se așeze în spatele meu. Pe urmă, l-a chemat pe tălmăcitorul lui și i-a spus: "Spune-le tovarășilor lui Abu Sufian că vreau să-l întreb despre omul acela care se pretinde a fi Profet. Așa că, dacă el minte, ei să-l contrazică. "Pe Allah,

dacă nu mi-ar fi fost teamă că tovarăşii mei mă vor considera un mincinos, atunci aş fi minţit", a spus Abu Sufian mai târziu.

Mărturia lui Abu Sufian suna astfel: "Muhammed descinde dintr-o familie nobilă. Nimeni din familia sa nu s-a nimerit să fie rege. Adepţii lui sunt slabi, dar numărul lor este în creştere. El nici nu-i minte, nici nu-i trădează pe ceilalţi. Noi luptăm împotriva lui şi el luptă împotriva noastră, dar victoria alternează. El îi îndeamnă pe oameni să-L slăvească pe Allah, Cel Unic, şi să abandoneze credinţa părinţilor noştri. El ne porunceşte să facem rugăciuni, să fim cinstiţi şi să menţinem puternice legături cu familia." Când a auzit această mărturie, Hercule s-a întors către tălmăcitorul lui şi l-a îndemnat să ne comunice impresia lui, care dezvăluia deplina convingere asupra veridicităţii Profeţiei lui Muhammed: "Înţeleg pe deplin că Profeţii provin din familii nobile, el nu este cu nimic mai prejos decât profeţii anteriori. Din moment ce nici unul dintre strămoşi nu a fost monarh, nu putem afirma că încearcă să câştige tronul tatălui său. Atâta vreme cât nu-i minte pe oameni, cu atât mai mult, nu poate să mintă referitor la Allah. În ceea ce-i priveşte pe adepţii lui, consideraţi cei slabi, dar numeroşi, acesta este un lucru ce se află în concordanţă cu Credinţa, până când aceasta atinge dimensiuni demografice şi geografice complete. Am înţeles că printre adepţii lui n-a apărut încă nici un exemplu de apostazie şi aceasta indică faptul că lumina Credinţei şi-a găsit adăpost în inimile oamenilor. După cum văd, trădarea îi este străină, fiindcă adevăraţii profeţi urăsc trădarea. Credinţa în Allah, Cel Unic, rugăciunea, cinstea, abstinenţa şi interzicerea păgânismului sunt trăsături care mă pot convinge să pun la dispoziţia lui toate averile mele. Ştiam deja că va veni un Profet, dar nu mi-a trecut niciodată prin gând că acesta se va ridica dintre voi, arabii. Dacă aş fi sigur că îi voi fi credincios, aş putea spera să-l întâlnesc şi dacă aş fi cu el, i-aş spăla picioarele." Apoi, Hercule a cerut să-i fie citită scrisoarea Profetului. Observaţiile împăratului şi apoi expunerea clară şi răspicată a mesajului islamic au creat o atmosferă tensionată printre clericii prezenţi la curte şi ni s-a poruncit să ieşim afară". Abu Sufian a spus: "În timp ce ieşeam, am spus tovarăşilor mei: "Problema lui Ibn Abu Kabşa (Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!) a devenit atât de importantă, încât până şi regelui neamului Al-Asfar (romanii) îi este frică de el. Şi am continuat să cred că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - va ieşi învingător, până ce Allah m-a făcut

să îmbrățișez islamul". Regele nu a îmbrățișat islamul, fiindcă așa era predestinat. Oricum, ambasadorul musulman s-a întors la Medina cu felicitările împăratului.

În drum spre Medina, Dihiah Al-Kalbi a fost prins în Hasmi de oameni din tribul Judham, care l-au jefuit de darurile trimise Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Zaid bin Haritha a fost trimis în acel loc, în fruntea a cinci sute de oameni, și a provocat mari pierderi, capturând 1000 de vite, 5000 de oi și o sută de femei și băieți. Șeful tribului Judham, care îmbrățișase islamul, a înaintat o plângere Profetului, care a răspuns pozitiv protestului lui și a poruncit ca toate prăzile și prizonierii să fie înapoiați.

5. O scrisoare către Munzir bin Saua, guvernatorul Bahrainului

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Al-'Ala' bin Al-Hadrami la guvernatorul din Bahrain cu o scrisoare prin care-l invita să îmbrățișeze islamul. Al-Munzir bin Saua i-a trimis următoarea scrisoare:

"Mesager al lui Allah! Am primit poruncile tale. Înainte de aceasta, am citit scrisoarea pe care ai scris-o poporului din Bahrain, invitându-l la islam. Islamul a plăcut unora dintre ei și au intrat în rândurile sale, în vreme ce altora nu le-a plăcut. În țara mea trăiesc evrei și magi. De aceea, informează-mă cum aș putea să mă port cu ei."

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a răspuns cu următoarea scrisoare:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Munzir bin Saua.

Pacea fie cu tine! Îl slăvesc pe Allah Cel Unic și mărturisesc că Muhammed este sclavul și Trimisul Său. Prin aceasta îți amintesc de Allah Cel Puternic și Glorios. Oricine acceptă povața o face pentru binele său. Oricine îi urmează pe mesagerii mei și acționează potrivit călăuzirii lor, acela acceptă de fapt sfatul meu. Mesagerii mei au lăudat foarte mult comportarea ta. Vei continua să rămâi în slujba ta actuală. Oferă-le noilor musulmani șansa deplină de a-și propovădui religia. Accept recomandarea ta referitoare la poporul din Bahrain și iert insultele ofensatorilor. De aceea, și tu poți să-i ierți. Oricine din poporul Bahrainului, care vrea să urmeze credința magilor și evreilor, trebuie să plătească Jizia (taxă de apărare

împotriva dușmanilor externi)."[1]

6. O scrisoare către Haudza bin 'Ali, guvernatorul Yamamei

"În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Hauza bin 'Ali.

Pacea să fie cu cel ce urmează adevărata călăuzire. Îți aduc de știre că religia mea va predomina pretutindeni. Te sfătuiesc să accepți islamul și tot ce se află sub conducerea ta va rămâne al tău."

Mesagerul ales a fost Sulait bin 'Amr Al-'Amiri, care după ce a comunicat mesajul, a adus Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - următorul răspuns:

"Credința la care mă inviți este foarte bună. Sunt un orator și poet renumit, arabii mă respectă și țin cont de opinia mea. Dacă mă incluzi în grupul tău ca asociat în Profeție, sunt gata să te urmez". Apoi, guvernatorul l-a răsplătit pe Sulait și i-a dat în dar niște veșminte făcute din pânză de Hajr. Desigur, el a încredințat toate acele daruri Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu a acceptat cererea lui Hauza. De obicei, refuza un asemenea ton imperios și spunea că Allah era Cel care hotăra și care dăruia Profețiile Sale cui dorea El. Mai târziu, îngerul Gavriil a venit cu revelația că Hauza murise. Comentând această știre, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: "Din Yamama se va ridica un mincinos care va pretinde că este Profet, dar mai târziu va fi ucis". Ca răspuns la întrebarea legată de identitatea celui care-l va omorî, Profetul a spus: "Este unul dintre noi, adepții islamului"[2]

7. O scrisoare către regele Damascului, Harith bin Abu Șamir Al-Ghassani

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allah, către Al Harith bin Abu Șamir. Pacea să fie cu cel ce urmează dreapta călăuzire, crede în ea și o

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/61,62.

[2] Zad Al-Ma'ad, 3/63.

consideră adevărată! Te invit să crezi în Allah Cel Unic şi astfel regatul tău va rămâne sub stăpânirea ta".

Şuja' bin Uahab a avut onoarea să ducă scrisoarea la Harith, care s-a înfuriat groaznic auzind conținutul scrisorii citite în prezența lui şi a zis: "Voi lupta cu cel (Profetul) care îndrăzneşte să-mi ia țara", apoi a respins cu aroganță invitația Profetului de a intra în rândurile islamului.[1]

8. O scrisoare către regele Omanului, Jaifer, şi fratele său, 'Abd Al-Jalandi

"În Numele lui Allah, Cel mai Milostiv, Îndurător!

De la Muhammed bin 'Abdullah către Jaifer şi 'Abd Al-Jalandi.

Pacea să fie cu cel care urmează adevărata călăuzire. Prin aceasta, vă invit pe amândoi la Chemarea Islamului. Îmbrățişați islamul! Allah m-a trimis ca Profet la toate creaturile Lui să insuflu frica de Allah în inimile celor neascultătoare şi cei care-L refuză pe Allah să nu mai aibă scuze. Dacă acceptați amândoi islamul, veți rămâne la conducerea țării voastre; dacă însă îmi refuzați Chemarea, atunci amintiți-vă că toate averile voastre sunt pieritoare. Călăreții mei vor dobândi pământul vostru şi Profeția mea va stăpâni peste regatul vostru".

'Amr bin Al-'As, care fusese ales să ducă scrisoarea, a relatat următoarea întâmplare, petrecută înainte de a fi primit în audiență la Jaifer.

"Când am ajuns în Oman l-am contactat pe 'Abd, despre care se spunea că are o fire mai blândă decât a fratelui său. I-am spus că eu sunt trimis de Profetul lui Allah cu un mesaj destinat atât lui, cât şi fratelui lui. 'Abd mi-a spus că trebuie să mă întâlnesc cu fratele lui, deoarece acesta era mai mare decât el şi era şi primul la tron, însă, imediat după asta, m-a întrebat care este misiunea mea. Eu i-am spus că Profetul îi cheamă să creadă în Allah Cel Unic, să se delase de orice zeitate şi să-l recunoască pe Muhammed ca fiind sclavul şi Mesagerul lui Allah. Auzind acestea, 'Abd m-a întrebat care a fost atitudinea tatălui meu față de această credință, deoarece ei urmau îndreptările lui. Eu i-am răspuns că din nefericire moartea îl ajunsese înainte ca el să creadă în islam. Atunci, 'Abd m-a întrebat când am îmbrățişat islamul. I-am spus că intrasem în islam la

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/62; Muhadarat Tarikh Al-Islamiiah, 1/146.

curtea lui Negus, care, de asemenea, îmbrățișase această credință. Oamenii lui îl aprobaseră și îl urmaseră și același lucru îl făcuseră și preoții și călugării. El s-a îndoit și eu i-am răspuns că spun întotdeauna adevărul și, în plus, religia nu ne permite minciuna. Atunci, 'Abd m-a întrebat dacă Hercule a aflat de islamizarea lui Negus. I-am dat un răspuns pozitiv și i-am spus că știu acest lucru deoarece Negus îi plătea taxă pe pământ lui Hercule, însă, din momentul în care a trecut la islam, a jurat că nu va mai plăti această taxă. Deși unii curteni l-au îmboldit pe Hercule să ia măsuri împotriva lui Negus, acesta a refuzat, spunând că și el ar face același lucru dacă n-ar trebui să renunțe la domnie. I-am spus că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - dorește să ne supunem lui Allah Atotputernicul și Gloriosul, să fim credincioși și să menținem legături strânse cu familiile și rudele noastre și ne interzice să fim agresivi, să fim adulterini, să credem în idolatrii sau în simbolul crucii și să bem vin. 'Abd mi-a spus că din vorbele mele reiese adevărata credință și că ar fi nespus de fericit dacă fratele său l-ar urma și ar crede în Muhammed, mărturisind astfel islamul. Din nefericire, știa că fratele lui ținea prea mult la domnie pentru a accepta să se supună cuiva. I-am spus că dacă fratele său ar îmbrățișa islamul, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-ar acorda autoritate asupra poporului său, însă cei bogați ar trebui să plătească dania (zakat), care urma să fie împărțită celor nevoiași. I-am spus că există o poruncă divină în această privință, adică din surplusul de avere al celor înstăriți să fie percepută o taxă care va fi împărțită ulterior celor săraci, iar Abd s-a îndoit că acest lucru va avea succes printre oamenii lui".

'Amr a așteptat câteva zile pentru a fi primit la curtea lui Jaifer, până când, în final, i s-a acordat permisiunea". El mi-a cerut scrisoarea pentru a o citi. După aceea m-a întrebat cum au reacționat quraișii și eu am răspuns că ei l-au urmat pe Profet, unii de bună voie, alții obligați de forțele militare. Acum, oamenii au ales islamul în defavoarea celorlalte crezuri și și-au dat seama că până în acest moment rătăciseră în întuneric. Nimeni, în afară de tine, nu se mai află în afara islamului, deci te sfătuiesc să îmbrățișezi islamul pentru ca tu și țara ta să vă aflați în siguranță." După ce i-am spus toate acestea, el mi-a cerut să vin în ziua următoare. A doua zi, s-a arătat cam reținut să mă primească, dar fratele său, 'Abd, a intervenit și eu am avut șansa să-l întâlnesc din nou, însă, de această dată, el mi s-a adresat

cu un ton amenințător şi arogant. Totuşi, după o discuție în particular cu fratele său şi după ce au evaluat întrega situație, cei doi frați au îmbrățişat cu sinceritate şi credință islamul, religie ce începuse să pătrundă în această nouă regiune."

Din această povestire reiese faptul că scrisoarea a fost trimisă mult mai târziu decât celelalte, foarte probabil, după cucerirea Mekkăi.

Prin aceste scrisori, Profetul a reuşit să comunice Mesajul majorității monarhilor din acea vreme. Unii au crezut, în timp ce alții s-au încăpățânat şi au persistat în necredința lor. Totuşi, ideea aderării la islam şi venirea unui nou Profet îi preocupa pe toți.

ACTIVITĂȚILE MILITARE DUPĂ TRATATUL DE LA HUDAIBIIA - INVAZIA ZU QARAD -

Nu a fost o bătălie propriu-zisă, ci, mai degrabă, un fel de încăierare cu un pluton de soldați din neamul Fazara. Locul în care a avut loc lupta este cunoscut sub numele de Zu Qarad, un rezervor de apă, aflat cam la o zi distanță de Medina. Potrivit majorității oamenilor de știință, acest incident a avut loc cu trei zile înainte de lupta de la Khaibar.

Cu acordul lui Salama bin Al-Akua, eroul acestei lupte, s-au relatat următoarele: "Mesagerul lui Allah şi-a trimis simbriaşul, pe Raba, cu cămilele la păscut, pe o pajiște din apropiere. Eu am încălecat pe calul lui Abu Talha şi am mers acolo în acelaşi scop. Când s-au ivit zorii, 'Abdur Rahman Al-Fazari ne-a atacat, a luat toate cămilele şi l-a omorât pe omul care avea grijă de ele. I-am spus lui Raba să se urce pe cal, să i-l ducă lui Talha şi să-l informeze pe Mesagerul lui Allah că politeiştii i-au furat cămilele. Am urcat apoi pe o colină şi cu fața spre Medina, am strigat de trei ori: "Săriți în ajutorul nostru!" După aceea am pornit în urmărirea atacatorilor, trăgând în ei cu săgeți şi cântând versuri de laudă de sine:

" Eu sunt fiul lui Al-Akua
Astăzi este ziua când cei răi vor fi înfrânți."

Pe Allah, am continuat să trag cu săgeți şi să le schilodesc animalele. Când vreun călăreț se întorcea spre mine, mă ascundeam după copaci, trăgeam cu săgeata şi îi schilodeam calul. În final au intrat într-o trecătoare îngustă de munte. Am urcat muntele acela şi i-am ținut la distanță, aruncând în ei cu pietre. I-am tot hărțuit astfel până când am recuperat toate cămilele. Ei s-au împrăştiat în toate direcțiile şi eu i-am urmărit şi am tras încontinuu cu arcul, până ce, în cele din urmă, ca să-şi uşureze poverile, au aruncat mai mult de treizeci de mantii şi treizeci de lănci. Am însemnat cu câte o piatră toate lucrurile pe care le-au aruncat pentru ca Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi tovarăşii lui să le recunoască sub forma prăzii lăsate de duşmani. Au mers până când au dat de o vale îngustă şi s-au aşezat să mănânce. Eu

şedeam în vârful unei stânci ascuţite. Patru dintre ei au urcat pe munte, îndreptându-se spre mine. Când s-au apropiat suficient cât să mă audă, am strigat: "Mă recunoaşteţi?" Ei au răspuns: "Nu. Cine eşti?" Eu am zis: "Sunt Salama, fiul lui Al-Akua'. Pot să omor pe oricine vreau eu dintre voi, dar nici unul dintre voi nu mă poate ucide". Auzindu-mă, ei s-au întors. Nu m-am mişcat de acolo până când nu i-am văzut pe călăreţii Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - venind printre copaci. În fruntea lor se afla Akhram, iar în spatele lui călărea Abu Qatada Al-Ansar, urmat de Al-Miqdad bin Al-Asuad. Akhram şi 'Abdur Rahman au început să lupte. Akhram a schilodit calul lui 'Abdur Rahman, dar acesta a reuşit să-l lovească mortal cu lancea. 'Abdur Rahman s-a întors călare pe calul lui Akhram. Când a văzut asta Abu Qatada s-a angajat într-o luptă aprigă cu 'Abdur Rahman, l-a străpuns cu lancea şi l-a omorât. Atunci politeiştii au fugit şi eu i-am urmărit până la apusul soarelui, când au ajuns într-o vale, prin care trecea izvorul Zu Qarad. Ei s-au oprit să bea apă. Cum eram în urmărirea lor, i-am fugărit de pe vale înainte să apuce să bea vreun strop de apă. Mai târziu, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi companionii lui m-au ajuns din urmă. Eu i-am spus: "Mesager al lui Allah, îngăduie-mi să aleg dintre oamenii noştri o sută de luptători ca să-i urmăresc pe jefuitori şi să-i lichidez." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns: "Ibn Al-Akua, ai luat destul şi acum trebuie să te arăţi generos. Ei au ajuns acum la aşezarea tribului Ghatafan, unde sunt sărbătoriţi." Apoi a adăugat: "Astăzi, cel mai bun călăreţ al nostru este Abu Qatada şi cel mai bun pedestraş este Salama". El mi-a acordat două treimi din pradă, partea destinată călăreţului împreună cu cea pentru pedestraş. Când să se întoarcă la Medina mi-a spus să mă urc în spatele lui pe cămila sa, Al-Adba.

INVAZIA KHAIBARULUI
- ÎN MUHARRAM, 7 D.H. -

Khaibar era un oraş mare, puternic fortificat, presărat cu castele şi ferme, aşezat la o distanţă de 100-120 km nord de Medina, acum un sat cunoscut pentru climatul său neprielnic. După Tratatul Al-Hudaibiia, partea majoritară a coaliţiei tripartite anti-islamice - tribul Quraiş, hoardele de beduini ale tribului Najd şi evreii – a fost neutralizată, deoarece Profetul a considerat că era timpul potrivit să-şi încheie afacerile cu celelalte două aripi – evreii şi triburile Najd - pentru ca să instaureze pacea şi siguranţa, iar musulmanii să-şi poată dedica timpul şi eforturile pentru propagarea Mesajului lui Allah, chemându-i pe oameni să îmbrăţişeze islamul.

Khaibarul, în sine, rămăsese un cuib de intrigi şi conspiraţie, iar evreii îl consideraseră o sursă de provocări militare şi un centru de instigare la război, astfel că aşezarea se afla pe lista de priorităţi a Profetului. Evreii din Khaibar se uniseră cu confederaţii printr-o alianţă străveche. Ei i-au determinat pe cei din neamul Quraiza să acţioneze neloial şi au menţinut legături cu tribul Ghatafan. Arabii chiar au plănuit şi un atentat la viaţa Profetului. De fapt, pierderile neîncetate pe care le-au suferit musulmanii s-au datorat în primul rând evreilor. În zadar au fost trimişi la ei ambasadori, în scopul unei înţelegeri paşnice. Prin urmare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ajuns la concluzia că era absolut necesară o campanie militară pentru a înlătura actele ostile.

Comentatorii Nobilului Coran sugerează că invadarea Khaibarului a fost o promisiune divină, sugerată de Cuvintele lui Allah:

"Allah v-a făgăduit vouă [alte] prăzi numeroase pe care voi le veţi dobândi şi a grăbit aceasta pentru voi..." [48:20]

... adică Tratatul de pace de la Al-Hudaibiia şi predarea Khaibarului.

Ipocriţii şi fricoşii s-au abţinut să participe la campaniile adevăraţilor musulmani de la Al-Hudaibiia şi Allah Atotputernicul i-a revelat Profetului următoarele cuvinte:

"Cei care rămân de obicei în urmă vor zice atunci când voi purcedeţi la prăzi ca să le luaţi: "Lăsaţi-ne pe noi să vă urmăm!" Ei voiesc să

schimbe cuvântul lui Allah. Spune: "Voi nu ne veți urma! Așa a vestit Allah mai înainte!" Dar ei vor zice: "Voi ne pizmuiți!" Însă ei nu au înțeles decât numai puțin." [48:15]

Din acest motiv, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a chemat să-l însoțească în lupta împotriva Khaibarului doar pe cei care doreau să lupte pentru cauza lui Allah. Doar 1400 de oameni au răspuns la chemarea lui, jurându-i supunere.

În absența Profetului, Siba bin 'Arfata Al-Ghifari a fost ales să conducă Medina. De asemenea, este demn de amintit un alt eveniment de mare însemnătate, precum trecerea la islam a lui Abu Huraira, un venerabil învățat musulman şi narator autentic al tradițiilor Profetice.

Ipocriții din Arabia au observat noile intenții islamice şi i-au alertat pe evrei asupra activităților militare iminente. Şeful lor, 'Abdullah bin Ubai, a delegat un mesager la evreii din Khaibar, care să-i îndemne să-i înfrunte pe musulmani, fiindcă ei erau mai numeroşi decât aceştia şi mai bine echipați. La aflarea acestei veşti, evreii i-au trimis pe Kinana bin Abu Al-Huqaiq şi pe Hauza bin Qais la foştii lor aliați, tribul Ghatafan, să ceară sprijin militar, promițându-le că dacă reuşeau să-i învingă pe musulmani le vor da jumătate din recolta de fructe pe care fermele lor o puteau produce.

Profetul a trecut de muntele Isra şi a înaintat cu armata până ce a ajuns în Valea Ar-Raji', ridicând tabăra între Khaibar şi Ghatafan, pentru a-i împiedica pe aceştia din urmă să-i sprijine pe evrei. Călăuzele care l-au însoțit i-au arătat o intersecție de unde se ramificau trei drumuri cu denumiri diferite, însă toate aveau aceeaşi destinație. El nu a vrut să urmeze primele două drumuri, din cauza denumirilor sinistre pe care le aveau, şi l-a ales pe al treilea, pentru indicațiile sale favorabile.

Trebuie să menționăm că marşul musulmanilor către Khaibar a fost presărat cu câteva evenimente interesante, dintre care amintim:

1. Salama bin Al-Akua' a relatat: "Am mărşăluit spre Khaibar cu Mesagerul lui Allah. Călătoream în timpul nopții. Unul dintre oameni i-a zis fratelui meu 'Amir: "N-ai vrea să ne reciți câteva dintre versurile tale, 'Amir?" El a început să-şi recite versurile pentru a-i încuraja pe oameni:

"O, Allah, dacă nu ne călăuzeai Tu,
N-am fi făcut milostenii sau rugăciuni.
Suntem gata să ne dăm viețile pentru Tine;
Deci iartă-ne greşelile noastre

Şi întăreşte-ne pre noi ca să-i putem înfrunta pe duşmani.
Coboară pacea şi liniştea asupra noastră,
Priveşte, când cu un strigăt a chemat după noi în ajutor."

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Cine este?" Ei au zis: "Este 'Amir". El a spus: "Allah va avea milă de el". Un om a zis: "Martiriul este păstrat pentru el. O, Mesager al lui Allah, ce bine ar fi dacă ne-ai fi îngăduit să beneficiem de viaţa lui".[1] Însoţitorii Profetului ştiau deja că el n-ar invoca mila lui Allah asupra unui tovarăş apropiat, decât pentru martiriu, şi aşa a şi fost.[2]

2. În timp ce coborau o vale, musulmanii au început să-L slăvească pe Allah şi să strige: "Allah este Mai Mare, Allah este Mai Mare, nu există alt zeu în afară de Allah!" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a cerut să-şi coboare vocile, spunând: "Cel pe care îl chemaţi nici nu lipseşte, nici nu e surd. El este aproape de voi şi aude tot".[3]

3. Într-un loc numit As-Sahba', nu departe de Khaibar, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a făcut rugăciunea de după-amiază. Apoi i-a chemat pe tovarăşii lui să mănânce din proviziile pe care le aveau, însă acestea erau prea mici ca să se sature cu toţii. Profetul a pus mâna pe hrană, iar ea s-a înmulţit imediat şi ei au mâncat pe săturate. La scurt timp după aceea, el şi ceilalţi şi-au clătit gurile şi au făcut rugăciunea de seară, fără să mai facă abluţiunea.[4] La fel au procedat şi pentru rugăciunea de noapte.[5]

În dimineaţa următoare, la răsăritul soarelui, musulmanii s-au întâlnit cu evreii în momentul în care aceştia ieşeau după treburi, cu cazmale, topoare şi funii, mânându-şi vitele pe lângă ei. Ei au început să strige surprinşi: "A sosit Muhammed cu armata lui! Allah este Mai Mare! Khaibarul va fi distrus. Priviţi! Când vom coborî în centrul oraşului, cei care au fost preveniţi dar n-au dat atenţia cuvenită vor avea parte de o zi proastă".[6]

Pentru ridicarea taberei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ales o anumită zonă pe care a considerat-o potrivită să

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/603; Sahih Muslim, 2/115.
[2] Sahih Muslim, 2/115.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/605.
[4] Sahih Al-Bukhari, 2/603.
[5] Maghozi Al-Waqidi, p.112.
[6] Sahih Al-Bukhari, 2/603,604.

servească drept sediu armatei sale. Oricum, un luptător veteran de-al lui Hubab Al-Munzir i-a sugerat că, potrivit cerințelor de război și pentru a asigura condiții logistice maxime, ar trebui să se mute în alt loc. În apropiere de Khaibar, Profetul a poruncit trupelor sale să se oprească și el a început să-l cheme pe Domnul său, spunând: "O, Allah! Domn al celor șapte ceruri și a tot ce se află dedesubt! Domn al celor șapte ceruri și a tot ce se află în pântecele lor! Stăpânitor peste diavoli și peste amăgirea lor, te implorăm să ne dăruiești nouă binele care se află în acest sat numit Khaibar, binele locuitorilor acestui sat și binele a tot ce se află în interiorul lui. Căutăm adăpost la Tine împotriva răului acestui sat, a răutăților locuitorilor săi și a răului aflat în interiorul acestui sat." Apoi a poruncit: "Acum purcedeți către sat, în Numele lui Allah".[1]

"Stindardul", a declarat Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, "va fi încredințat unui om care-L iubește pe Allah și pe Mesagerul Său și care, la rândul lui, este iubit de ei." Toți musulmanii au păşit în față în dimineața următoare, sperând că li se va acorda onoarea de a purta steagul. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a chemat pe 'Ali bin Abu Talib, care avea probleme cu ochii, și i-a înmânat steagul. 'Ali, la rândul lui, a făcut legământ că va lupta împotriva dușmanilor până când aceștia vor adera la islam. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a răspuns astfel: "Să iei lucrurile cu blândețe. Invită-i să accepte islamul și arată-le care le sunt îndatoririle față de Allah, pentru că, dacă doar unul singur s-ar lăsa călăuzit de exemplul tău, aceasta ar cântări mai mult decât cele mai bune cămile ale noastre."[2]

După cum se pare, Khaibarul era împărțit în două zone. Prima zonă avea cinci forturi: Na'im, As-Sa'b bin Mu'ad, castelul Az-Zubair, castelul 'Abu și An-Nizar în Aș-Șiq, în timp ce alte trei se aflau în cea de-a doua zonă: Al-Qamus, Al-Uati și As-Salalim.

Începe adevărata luptă

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și-a început campania prin cucerirea forturilor mai puternice, unul câte unul. Primul fort pe care l-a atacat a fost Na'im, aflat în prima linie de apărare, având o

[1] Ibn Hișam, 2/329.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/505,606.

formidabilă poziție strategică. Marhab, conducătorul celui mai puternic dintre forturi, l-a provocat pe 'Amr bin Al-Akua' să-l înfrunte în luptă şi acesta din urmă a acceptat. Când 'Amr l-a izbit pe evreu, paloşul său a ricoşat şi l-a rănit la genunchi, iar el a murit din cauza rănii. Mai târziu, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a spus: "În Viața de Apoi, el ('Amir) va avea parte de o răsplată dublă". El a arătat aceasta unindu-şi două degete. Apoi, 'Ali bin Abu Talib a preluat sarcina de a-l înfrunta pe Marhab în luptă şi a reuşit să-l ucidă. Yasir, fratele lui Marhab, a ieşit apoi să-i provoace pe musulmani la luptă. Az-Zubair a fost cel care a răspuns provocării şi l-a ucis pe loc. În acel moment, a izbucnit adevărata luptă, care a durat câteva zile. Evreii s-au arătat curajoşi chiar şi în fața atacurilor repetate ale soldaților veterani ai islamului. Oricum, mai târziu, au realizat inutilitatea rezistenței şi au început să-şi părăsească pozițiile din An-Na'im şi să se infiltreze în fortăreața As-Sa'b.

Timp de trei zile, Al-Hubab bin Al-Munzir Al-Ansar a condus asediul asupra fortăreței As Sa'b, după care musulmanii au cucerit-o şi s-au ales cu o mulțime de prăzi, provizii şi hrană. Această victorie a venit după ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a invocat pe Allah pentru a-i ajuta pe cei din neamul Aslam în încercările lor îndrăznețe şi necontenite de a captura acel fort.

O foamete cumplită i-a lovit pe musulmani în timpul operațiunilor de război. Ei au aprins focuri, au tăiat măgari domestici şi au început să-i gătească. Văzând focurile şi mâncarea care se pregătea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a poruncit să arunce carnea şi să spele vasele de gătit, interzicându-le să mănânce asemenea carne.

Între timp, evreii au evacuat An-Natat şi s-au baricadat în fortul Az-Zubair, o poziție defensivă formidabilă, inaccesibilă nici cavaleriei, nici infanteriei. Musulmanii au asediat-o timp de trei zile, dar în zadar. Un evreu i-a spus Profetului despre o sursă de apă subterană care alimenta fortul şi l-a sfătuit să o întrerupă pentru a le submina rezistența. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a urmat sfatul şi evreii au ieşit şi s-au angajat într-o luptă nemiloasă cu musulmanii, în timpul căreia au fost ucişi zece evrei şi câțiva musulmani, dar în cele din urmă fortul a fost cucerit.

La scurt timp după bătălie, evreii s-au mutat în castelul 'Abu şi s-au

baricadat înăuntru. Din nou, musulmanii au asediat lăcaşul acestora timp de trei zile, după care marele erou musulman, Abu Dujana Sammak bin Kharşa Al-Ansar, cel care avea pe cap o banderolă roşie, a condus armata musulmană şi a pătruns în castel, a luptat aprig şi i-a obligat pe evreii rămaşi să fugă pentru a-şi salva viețile într-o altă fortăreață, An-Nizar.

An-Nizar era cel mai puternic bastion şi evreii au ajuns la convingerea nestrămutată că era prea bine apărat pentru a putea fi cucerit. Astfel, l-au considerat un loc sigur pentru copiii şi femeile lor. Cu toate acestea, musulmanii nu s-au descurajat, ci au început asediul, însă din cauza poziției sale favorabile, fortul a rămas inaccesibil. Evreii care se aflau înăuntru erau prea fricoşi pentru a-i înfrunta pe musulmani în luptă deschisă şi au preferat să arunce un puhoi de săgeți şi pietre asupra atacatorilor. Luând în considerare această situație, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit să fie folosiți berbeci care s-au dovedit a fi eficace şi au produs crăpături în metereze. Astfel, accesul în inima fortului a fost simplu, iar evreii au fost forțați să iasă şi s-au împrăştiat în toate direcțiile, lăsându-şi în urmă femeile şi copiii.

Aceste victorii au avut ca rezultat anihilarea totală a primei părți a Khaibar-ului şi evaluarea evreilor din celelalte fortărețe mici, care s-au refugiat în cea de-a doua parte a Khaibarului.

Cucerirea celei de-a doua părți a Khaibarului

În momentul în care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi armata sa s-au mutat în această parte a Khaibarului, în Al-Katiba, timp de paisprezece zile, a condus un puternic asediu asupra acestei zone, în timp ce evreii se baricadaseră în interiorul fortului lor. Când erau pe punctul de a folosi berbecii, evreii şi-au dat seama că nu mai au scăpare şi au cerut să negocieze un tratat de pace.

Totuşi, referitor la această cucerire, nu toate versiunile sunt identice. A fost această parte a Khaibarului (cu cele trei forturi) cucerită cu forța? Ibn Ishaq a afirmat foarte limpede că fortul Al-Qamus a fost cucerit prin forță. Pe de altă parte, Al-Uaqidi a susținut că toate cele trei forturi au fost luate prin negocieri paşnice, dar dacă s-a folosit cumva forța a fost doar pentru a preda fortul Al-Qamus musulmanilor, celelalte două forturi predându-se fără luptă.

Negocieri

Ibn Abu Al-Huqaiq a fost trimis la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - pentru a negocia tratatul de pace. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a acceptat să le cruțe viețile, cu condiția ca evreii să evacueze Khaibarul şi pământul din împrejurimi, lăsând aurul şi argintul pe care-l posedau. Totuşi, a stipulat că va nega orice promisiune dacă ascundeau ceva. La scurt timp după aceea, forturile au fost predate musulmanilor şi tot Khaibarul a fost anihilat, intrând sub stăpânirea musulmanilor.

Nefiind de acord cu acest tratat, cei doi fii ai lui Abu Al-Huqaiq au ascuns o tolbă din piele plină de bijuterii şi bani, ce aparținea lui Huiai bin Al-Akhtab, care o adusese cu el când fuseseră izgoniți cei din neamul Nadir. Kinana bin Ar-Rabi' care ascunsese moscul a negat cu încăpățânare fapta sa, însă a fost ucis după ce moscul a fost descoperit, dovedindu-i-se astfel necinstea. Cei doi fii ai lui Abu Al-Huqaiq au fost omorâți ca pedeapsă pentru că au încălcat înțelegerea, iar Safiia, fiica lui Huiai, a fost luată prizonieră.

Împărțirea prăzilor

Potrivit înțelegerii deja încheiate, evreii erau obligați să părăsească Khaibarul, însă ei voiau să cultive în continuare solul bogat şi livezile minunate, pentru care Khaibarul era renumit. De aceea, l-au rugat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să li se îngăduie să-şi cultive pământurile şi, în schimb, ei vor da musulmanilor jumătate din recoltă. Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost suficient de bun ca să le accepte rugămintea.

Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a împărțit pământul Khaibarului în două: o jumătate care să producă hrană ce va fi păstrată în cazul în care vreo calamitate ar cădea asupra musulmanilor şi pentru a întreține delegații străni care începuseră să frecventeze Medina, iar cealaltă jumătate urma să fie împărțită musulmanilor care participaseră la evenimentul Al-Hudaibiia, indiferent dacă erau sau nu prezenți. Numărul total al parcelelor a fost de 36, dintre care 18 au fost împărțite oamenilor, aşa

cum a fost menționat mai sus. Armata era alcătuită din 1400 de oameni, dintre care 200 erau călăreți. Astfel s-a împărțit totul: pedestraşilor o parte, iar călăreților, trei părți.[1]

Prăzile luate la Khaibar au fost atât de mari, încât Ibn 'Omar a spus: "N-am mâncat niciodată pe săturate până ce nu am cucerit Khaibarul". Se relatează că 'A'işa - Allah să fie mulțumit de ea! - ar fi spus: "Acum putem să mâncăm curmale pe săturate".[2]

La întoarcerea în Medina, emigranții au putut să dea înapoi "ajutoarelor" de acolo toate darurile pe care le primiseră. Tot acest belşug a venit după cucerirea Khaibarului, care le-a oferit numeroase avantaje economice, de care musulmanii au beneficiat din plin.[3]

Cucerirea Khaibarului a coincis cu venirea vărului Profetului, Ja'far bin Abu Talib, şi a tovarăşilor săi, împreună cu Abu Musa Al-Aş'ari şi câțiva musulmani din Abisinia (Etiopia). Abu Musa Al-Aş'ari a povestit că, în timp ce se aflau în Yemen, el împreună cu peste cincizeci de tovarăşi au luat o corabie care i-a debarcat în Abisinia (Etiopia) şi acolo l-au întâlnit întâmplător pe Ja'far şi pe tovarăşii lui. El a spus: "Am rămas împreună până ce Profetul a trimis un sol prin care ne cerea să ne întoarcem. Când m-am întors, am aflat că el cucerise deja Khaibarul şi totuşi ne-a dat partea cuvenită din prăzi". Sosirea acelor oameni a avut loc în urma cererii pe care Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a făcut-o lui Negus, regele Abisinei (Etiopiei), printr-un trimis profetic, 'Amr bin Omaiia Ad-Damari. Negus i-a trimis înapoi, în două bărci, un total de 16 oameni, bărbați, împreună cu nevestele şi copiii lor. Restul emigranților ajunsese mai devreme în Medina.[4]

În acelaşi context, Safiia, al cărei soț, Kinana bin Abu Al-Huqaiq, fusese ucis pentru trădare, a fost luată prizonieră şi adusă cu alte prizoniere de război. După ce a primit permisiunea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, Dihia Al-Kalbi a ales-o de soție, dintre toate aceste prizoniere, pe Safiia. Ceilalți musulmani, însă, au fost de părere că Safiia, care era fiica şefului neamului Quraiza şi a neamului Nadir, ar trebui să se mărite cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! El a fost de acord cu opinia lor, a invitat-o la islam, a eliberat-o

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/137,138.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/609.
[3] Zad Al-Ma'ad, 2/148; Sahih Muslim, 2/96.
[4] Muhadarat Tarih Al-Umah Al-Islamiiah, 1/128.

şi a luat-o de soţie, după ce a îmbrăţişat islamul. Petrecerea de nuntă a avut loc în Sadd As-Sahba', un loc situat în drumul de întoarcere spre Medina şi s-au servit curmale, unt, făină de grâu şi de orz.

După cucerirea Khaibarului, o evreică, Zeinab bint Al-Harith, a oferit Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - o oaie friptă pe care o otrăvise. El a luat o îmbucătură, dar nu i-a plăcut şi a scuipat-o. După cercetări, femeia a mărturisit că îmbibase mâncarea cu o otravă, afirmând: "Dacă era rege, ar fi murit otrăvit şi noi toţi am fi scăpat de el, dar dacă este profet, el trebuia să afle acest lucru printr-o revelaţie." Deşi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a închis ochii la încercarea ei mişelească, el a poruncit să fie ucisă, când Bişr bin Al-Bara' a murit din cauza otrăvii. Nu se ştie cu exactitate numărul musulmanilor martirizaţi, se crede că acesta variază între 16 şi 18, în timp ce evreii ucişi au fost în număr de 93.

Musulmanii au cucerit şi cealaltă parte a Khaibarului. Allah a inspirat frica în inimile oamenilor din Fadak, un sat aşezat la nord de Khaibar, şi ei s-au grăbit să ceară pace şi posibilitatea de a trăi în siguranţă, fiind dispuşi să renunţe la averile lor. Profetul a încheiat cu ei un acord asemănător celui anterior, încheiat cu locuitorii Khaibarului. Fadak a aparţinut exclusiv Profetului, fiindcă nu au fost implicate în luptă nici cavaleria, nici luptătorii pe cămile.

La ceva timp după cucerirea Khaibarului, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început o nouă ofensivă, îndreptată spre Uadi Al-Qura, o altă colonie evreiască din Arabia. El şi-a mobilizat forţele şi le-a împărţit în trei regimente, cu patru steaguri, încredinţate lui Sa'd bin 'Ubada, Al-Hubab bin Munzir, 'Abbad bin Bişr şi Sahl bin Hanif. Înainte de luptă, el i-a invitat pe evrei să adere la islam, dar toate cuvintele şi poruncile lui au fost în van. Unsprezece evrei au fost ucişi unul câte unul în dueluri şi cu fiecare nou ucis avea loc o nouă chemare, care-i invita pe acei oameni să mărturisească noua credinţă. Lupta a continuat fără încetare cam două zile şi s-a încheiat cu predarea totală a evreilor. Pământul lor a fost cucerit şi numeroase prăzi au căzut în mâinile musulmanilor.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a rămas în Uadi Al-Qura timp de patru zile, a împărţit prada între luptătorii musulmani şi a ajuns cu evreii la o înţelegere asemănătoare celei din Khaibar.[1]

---

[1] Zad Al Ma'ad, 2/146,147.

Evreii din Taima', aflând dinainte despre victoriile succesive ale armatei musulmane şi despre înfrângerile pe care fraţii lor evrei le-au suferit, n-au opus nici un fel de rezistenţă când Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ajuns la aşezarea lor. Dimpotrivă, ei au luat iniţiativa şi s-au oferit să semneze un tratat de reconciliere, potrivit căruia primeau protecţie, dar plăteau tribut. După ce şi-a atins obiectivul şi i-a supus complet pe evrei, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a pregătit de întoarcerea acasă şi a sosit în Medina la sfârşitul lui Safar sau începutul lui Rabi 'Al-Auual, 7d.H.

Trebuie să menţionăm că, numărându-se printre cei mai buni experţi de război, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a dat seama foarte curând că evacuarea Medinei după încheierea lunilor prohibite (Muharram, Zul-qi'de şi Zul Hijje) nu ar fi un lucru deloc înţelept, mai ales că beduinii deşertului bântuiau prin împrejurimi. O asemenea atitudine neglijentă, credea Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, ar tenta gloata nediscipilinată să-şi pună în aplicare activitatea lor favorită, de jaf şi prădăciune. Având acest gând în minte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe Aban bin Sa'id în fruntea unui pluton să-i oprească pe acei beduini şi să înlăture orice încercare de atac asupra cartierului general al statului islamic în formare, pe timpul cât se afla în Khaibar. Aban şi-a îndeplinit sarcina cu succes şi s-a alăturat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în Khaibar, după ce acesta a fost cucerit.

EXPEDIȚIA ZAT-UR-RIQA'
- ÎN ANUL 7 D.H. -

După ce a supus cele două fracțiuni ale coaliției confederaților, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început pregătirile pentru a disciplina cea de-a treia fracțiune - beduinii deşertului. Aceştia se aşezaseră la Najd şi îşi continuau activitățile obişnuite de jaf şi prădăciune. Spre deosebire de evreii din Khaibar şi locuitorii din Mekka, lor le plăcea să trăiască în sălbăticie, împrăştiați prin locuri izolate. Aşadar, era foarte dificil să fie controlați şi, din cauza faptului că nu aveau un loc stabil, era inutilă o acțiune militară împotriva lor. Totuşi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era hotărât să pună punct acestei situații incapabile şi i-a chemat pe musulmanii din jurul lui să fie pregătiți pentru lansarea unei campanii decisive împotriva acelor rebeli supărători. Între timp, a primit informația că neamul Muharib şi neamul Tha'lba din tribul Ghatafan strângeau armată pentru a-i înfrunta pe musulmani. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a pornit spre Najd în fruntea a 400 de oameni (700, după alte relatări), după ce l-a numit pe Abu Zar (în altă versiune, pe 'Uthman bin 'Affan) să dispună de Medina pe timpul absenței sale. Luptătorii musulmani au pătruns în adâncime pe pământurile lor, până au ajuns într-un loc numit Nakhla, unde au dat peste nişte beduini din tribul Ghatafan. Totuşi, n-a avut loc nici o luptă, fiindcă aceştia au acceptat să încheie o înțelegere cu musulmanii. În ziua aceea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a condus adepții în rugăciune, făcând-o ca în condiții de război.

Al-Bukhari, citându-l pe Abu Musa Al-Aş'ari, a relatat că ei au pornit într-o expediție împreună cu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! "Eram în număr de şase şi aveam cu noi doar o cămilă pe care o călăream cu rândul. Picioarele noastre aveau răni. Eu eram atât de grav rănit la picioare, încât mi-au căzut unghiile. Atunci, ne-am bandajat picioarele cu cârpe şi, astfel, expediția s-a numit "Zat-ur-Riqa'" ("Expediția Zdrențelor")."[1]

Jabir povestea: "În timpul expediției Zat-ur-Riqa' am întâlnit un copac

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/592; Sahih Muslim, 2/118.

cu frunziş bogat, sub care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a aşezat ca să se apere de razele arzătoare ale soarelui. Ceilalţi s-au răsfirat pe ici-colo, căutând locuri umbrite. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a aţipit puţin, după ce mai înainte îşi atârnase paloşul de copac. Un politeist care se ivise între timp a apucat paloşul şi l-a scos din teacă. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a trezit şi a văzut că sabia lui se află în mâna omului. Atunci, beduinul l-a întrebat pe Profet, care era neînarmat: "Cine m-ar putea împiedica să te omor, acum?" Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns: "Allah."

Într-o altă versiune, s-a relatat că a vrut să-l lovească, dar nu a putut să mai ţină sabia, iar Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a luat sabia, când acesta a căzut jos, şi omul a spus: "Tu [Profetul] eşti cel mai în măsură să ţii o sabie." Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a întrebat pe om: "Acum, cine te mai scapă de mine?" şi l-a întrebat dacă vrea să mărturisească Unicitatea lui Allah şi Solia lui Muhammed. Arabul a răspuns că niciodată n-ar lupta împotriva lui, nici nu s-ar alia cu cei ce luptă împotriva lui şi nici nu s-ar alia cu cei ce luptă împotriva musulmanilor. Profetul -Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască- l-a eliberat pe acel om şi el spunea tuturor că îl văzuse pe cel mai bun dintre toţi oamenii.[1]

În timpul acestei bătălii, a fost luată prizonieră o femeie din triburile arabe. Când a aflat această veste, soţul ei a jurat că nu se va linişti până ce nu va fi vărsat sângele unui musulman. Noaptea, pe furiş, s-a apropiat de tabăra musulmanilor, unde a văzut că se aflau două santinele pentru a-i alerta pe musulmani în caz de urgenţă. El l-a doborât cu o săgeată pe primul, Abbad bin Bişr, care îşi făcea rugăciunea şi pe care acest lucru nu l-a putut opri, şi-a scos săgeata şi, cu toate că a fost lovit de încă alte trei săgeţi, el nu şi-a întrerupt rugăciunea. După ce a terminat rugăciunea, l-a trezit pe tovarăşul lui, Ammar bin Yasir, care i-a reproşat faptul că nu-l trezise, dar Abbad a răspuns că se afla la jumătatea recitării unui Capitol din Coran şi n-a vrut să-l întrerupă.[2]

Expediţia Zat-ur-Riqa' s-a încheiat cu victoria musulmanilor şi acest lucru a avut un impact imens asupra lumii arabe. În inima lor s-a instalat

[1] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.264; Fath Al-Bari, 7/416.
[2] Zad Al-Ma'ad, 2/112; Ibn Hişam, 2/203-209.

frica, devenind astfel neputincioşi pentru a mai opune rezistenţă societăţii musulmane din Medina. Ei au început să se acomodeze cu situaţia care predomina şi s-au resemnat în faţa noilor condiţii geo-politice care erau în favoarea noii religii. Unii dintre ei chiar au îmbrăţişat islamul şi au luat parte activ la cucerirea Mekkăi şi la bătălia de la Hunain, primindu-şi partea cuvenită din prada de război.

Din acel moment, coaliţia tripartită anti-islamică a fost supusă şi în zonă s-a instaurat pacea şi securitatea. Musulmanii au început apoi să redreseze orice dezechilibru politic şi să umple micile goluri care mai generau încă nelinişte în unele zone, în faţa puternicului curent al islamizării care învăluise întreaga regiune. Pentru a evidenţia acest lucru, menţionăm câteva dintre aceste încăierări accidentale, care indică puterea crescândă a societăţii musulmane:

1. Un pluton condus de Ghalib bin 'Abdullah Al-Laithi a fost trimis, în luna Safar sau Rabi' Al-Auual 7 d.H., să înăbuşe acţiunile provocatoare ale celor din neamul Al-Muluh. Musulmanii au reuşit să omoare un număr mare de soldaţi duşmani şi au capturat o mulţime de prăzi. O armată mare de politeişti s-a grăbit pe urmele lor, dar torentele au împiedicat urmărirea lor şi musulmanii au reuşit să se retragă în siguranţă.

2. 'Omar bin Al-Khattab, în fruntea unui grup de 30 de soldaţi, a pornit spre un loc numit Turba, în luna Şa'ban, 7 d.H., pentru a-i pedepsi pe locuitorii din Hauazin. De îndată ce au intrat în aşezarea acestora, ei au fugit să-şi salveze vieţile.

3. Başir bin Sa'd Al-Ansar, împreună cu treizeci de oameni, s-a îndreptat spre neamul Murra, în Şa'ban 7 d.H., în regiunea Fadak. Ei au ucis numeroşi duşmani şi au capturat o mulţime de cămile şi vite. Pe drumul de întoarcere, duşmanul şi-a întărit forţele şi i-a surprins pe musulmani în toiul nopţii. Ei au tras o ploaie de săgeţi asupra lui Başir şi a oamenilor lui şi i-au ucis pe toţi musulmanii cu excepţia acestuia, care s-a refugiat în Fadak şi a rămas acolo cu evreii până ce rănile lui s-au vindecat.

4. Ghalib bin 'Abdullah Al-Laithi, în fruntea unui pluton de 130 de oameni, a lansat un atac împotriva celor din neamurile 'Aual şi 'Abd bin Tha'lba, în Ramadan 7 d.H. Ei au ucis câţiva duşmani şi le-au capturat vitele şi cămilele. 'Usama bin Zaid l-a ucis pe Mardas bin Nahik, un politeist, dar după ce a făcut mărturisirea Unicităţii lui Allah, eveniment pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a comentat

adresându-se tovarăşilor lui: "I-aţi deschis voi inima ca să vedeţi dacă spune adevărul sau minte?"

5. Un grup de treizeci de călăreţi condus de 'Abdullah bin Rauaha a plecat spre Khaibar, aflând că Asir (sau Başir) bin Razam se aliase armatei neamului Ghatafan pentru a-i ataca pe musulmani. Ei au reuşit să-l convingă pe acel evreu să-i urmeze la Medina, promiţându-i că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îl va numi conducător al Khaibarului. Pe drumul de întoarcere s-a ivit o neînţelegere oarecare ce a generat o luptă nemiloasă între cele două părţi, sfârşindu-se cu moartea lui Asir şi a celor treizeci de oameni ce-l însoţeau.

6. În Şauual 7 d.H., Başir bin Sa'd Al-Ansar a mărşăluit spre Yemen şi Jabar, în fruntea a 300 de luptători musulmani, pentru a supune o gloată imensă de politeişti ce se adunaseră să atace periferia Medinei. Başir şi oamenii săi mărşăluiau noaptea şi se furişau în timpul zilei. Aflând despre venirea musulmanilor, politeiştii au fugit, lăsând în urma lor o pradă bogată şi doi oameni care, mai târziu, după ce au ajuns în Medina, au îmbrăţişat islamul.

7. În anul 7 d.H., cu puţin înainte de micul pelerinaj ce trebuia recuperat din anul anterior, Jaşm bin Mu'auia a ajuns în Ghaba, unde a vrut să-i adune pe oamenii din tribul Qais şi să-i aţâţe la luptă împotriva musulmanilor. Când a aflat această ştire, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe Abu Hadrad împreună cu alţi doi oameni să rezolve lucrurile. Abu Hadrad, printr-o strategie iscusită, a reuşit să-i înfrângă pe duşmani şi să captureze multe din vitele lor.[1]

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/149,150: Rahmat-al-lil'alamin, 2/229,230; Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.322-324.

'UMRA DE RECUPERARE
- MICUL PELERINAJ -

Când se apropia luna Zul-qi'de, spre sfârşitul anului 7 d.H, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a poruncit oamenilor lui şi, în special, celor care participaseră la Tratatul de pace Al-Hudaibiia, să facă pregătiri pentru micul pelerinaj. Împreună cu 2000 de bărbaţi, câteva femei şi copii,[1] precum şi cu 60 de cămile pentru sacrificiu, el a pornit să viziteze Sfântul Sanctuar din Mekka. Musulmanii şi-au luat armele cu ei, temându-se de trădarea quraişilor, dar le-au lăsat în grija unui grup de 200 de luptători, într-un loc situat cam la 13 km de Mekka. Ei au intrat în oraş cu săbiile în teacă,[2] avându-l pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în fruntea lor, călare pe cămila sa, Al-Qasua. Tovarăşii lui îi priveau cu atenţie şi spuneau cu toţii: "Iată-mă! În slujba Ta, o, Allah!" Musulmanii au făcut ocolul obişnuit, cu energie şi vioiciune şi, la recomandarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, au făcut totul pentru a dovedi că sunt puternici şi hotărâţi, fiindcă politeiştii răspândiseră zvonuri că erau slăbiţi din cauză că febra de la Yathrib (Medina) îi secase de puteri. Li s-a poruncit să alerge în primele trei ture şi apoi pe parcursul celor rămase să meargă obişnuit. Între timp, mekkanii se aliniaseră pe vârful muntelui Qu'aiqa'an, urmărindu-i pe musulmani cu invidie pentru tăria şi devotamentul lor. Când au intrat în Sfântul Sanctuar, 'Abdullah bin Rauaha a recitat o poezie înaintea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!:

"Feriţi-vă din cale, necredincioşilor!
Faceţi loc, căci ce e mai bun în Profet este.
El a primit de la Cel Milostiv
Revelaţia trimisă lui.
O, Doamne! Eu cred în ceea ce zice
căci n-am văzut decât Adevărul.
Şi cea mai bună moarte e pe calea lui Allah,
Când ne vom lupta

[1] Fath Al-Bari, 7/700.
[2] Zad Al-Ma'ad, 2/151; Fath Al-Bari, 7/700.

şi prietenul de prieten va uita."

După înconjurarea rituală şi mersul între cele două dealuri din Mekka, Safa şi Marua, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi musulmanii s-au oprit pe locul din urmă pentru a tăia animalele de sacrificiu şi pentru a-şi rade capetele.

Majoritatea pelerinilor făcuse acum ritualurile de bază specifice micului pelerinaj, dar rămăseseră cei care aveau în grijă armele. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a înlocuit cu alţii şi ei au început să împlinească acelaşi ritual.

În dimineaţa celei de-a patra zile de pelerinaj, notabilii quraişi i-au cerut lui 'Ali bin Abu Talib să-i transmită Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să părăsească Mekka, împreună cu tovarăşii lui. Fireşte, el nu putea concepe violarea termenilor Tratatului Al-Hudaibiia, poruncind de aceea oamenilor lui să meargă în satul Sarif, unde au şi rămas pentru o vreme.

În timpul acestei vizite a Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în Mekka pentru pelerinaj, unchiul său, 'Abbas, i-a oferit mâna cumnatei sale, Maimuna, fiica lui Harith. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost destul de amabil să accepte oferta, care efectiv era un pas înainte în vederea unei consolidări a legăturilor dintre el şi oamenii influenţi din Mekka. Nunta a avut loc la Sarif.[1] Naratorii au ataşat diverse denumiri acestui mic pelerinaj. Unii l-au numit "micul pelerinaj de recuperare", făcut în locul celui neterminat la Hudaibiia.

La încheierea micului pelerinaj au avut loc câteva operaţiuni militare împotriva unor arabi ai deşertului, nesupuşi încă. Dintre acestea, putem menţiona:

1. Un pluton de 50 de oameni conduşi de Ibn Abu Al-'Auja' a fost trimis de către Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - la aşezarea celor din neamul Salim, pentru a-i invita să îmbrăţişeze islamul, dar toate vorbele au fost în zadar. Între cele două grupări a izbucnit o luptă crâncenă, în timpul căreia conducătorul musulman a fost rănit şi doi dintre duşmani au fost prinşi.

2. Ghalib bin 'Abdullah, în fruntea a 200 de oameni, a fost trimis la Fadak. Acolo, ei au ucis câţiva rebeli şi au capturat o pradă bogată.

3. Neamul Quda'a a adunat o mulţime de oameni pentru a ataca

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/152.

pozițiile musulmane. Când a aflat ştirea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe Ka'b bin 'Umair Al-Ansar, în fruntea a 15 oameni, să rezolve situația. Ei au înfruntat armata şi i-au chemat să intre în rândurile islamului, dar rebelii au răspuns negativ, trăgând o ploaie de săgeți asupra musulmanilor şi omorându-i pe toți, cu excepția unuia singur, care mai târziu a fost dus acasă, grav rănit.[1]

În luna Rabi' Al-Auual 8 d.H. Şuja' bin Uahab Al-Asadi împreună cu 25 de oameni au mărşăluit către tribul Hauazin, unde n-au întâmpinat nici un fel de rezistență, ba chiar au reuşit să captureze câteva prăzi.[2]

[1] Rahmat-al-lil'alamin, 2/231.
[2] Talqih Fuhum Ahli Al-Athar, p.33; Rahmat-al-lil'alamin, 2/231.

BĂTĂLIA DE LA MU'TA

Bătălia de la Mu'ta (un sat aşezat la graniţele Siriei vechi) a fost cea mai semnificativă şi mai crâncenă bătălie din timpul vieţii Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, o acţiune premergătoare marilor cuceriri asupra pământului creştinilor. Aceasta a avut loc în Jumada Al-Ula 8 d.H. (septembrie 629 e.n).

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe Al-Harith bin 'Umair Al-Azdi pentru a duce o scrisoare conducătorului din Busra. Pe drum, a fost prins de Şarhabil bin 'Amr Al-Ghassani, guvernatorul localităţii Al-Balqa' şi un aliat de nădejde al bizantinilor. Al-Harith a fost legat şi decapitat de către Al-Ghassani.

Uciderea trimişilor şi a mesagerilor era privită drept crima cea mai groaznică şi echivala cu o declaraţie de război. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a cutremurat când a aflat vestea şi a poruncit să fie mobilizată o armată de 3000 de oameni pe care a trimis-o spre nord, pentru a-i pedepsi astfel pe păcătoşi.[1] Exceptând armata care a participat la bătălia confederaţiilor, aceasta a fost cea mai mare armată musulmană mobilizată vreodată.

La conducerea armatei a fost numit Zaid bin Haritsa, Ja'far bin Abu Talib urmând să-l înlocuiască în cazul în care ar fi fost ucis, iar Abdullah bin Rauaha i-ar fi luat locul lui Ja'far, dacă şi acesta ar fi fost doborât.[2] Un steag alb a fost ridicat şi i s-a înmânat lui Zaid.[3]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a recomandat să ajungă în locul unde a fost omorât Al-Harith şi să-i invite pe oameni să mărturisească islamul. Dacă aceştia ar fi dat un răspuns pozitiv, atunci n-ar fi avut loc nici un război, în caz contrar, singura alternativă rămasă fiind lupta. El le-a poruncit: "Luptaţi cu necredincioşii în Numele lui Allah, nu încălcaţi o înţelegere şi nu întreţineţi trădarea şi, în nici o împrejurare, nu omorâţi un nou născut, o femeie, un bătrân sau un călugăr. În plus, să nu doborâţi arborii şi să nu demolaţi casele."[4]

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/155; Fath Al-Bari, 7/511.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/611.
[3] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.327.
[4] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.327; Rahmat-al-lil'alamin, 2/271.

Când pregătirile militare s-au încheiat, locuitorii din Medina s-au adunat şi şi-au luat rămas bun. Lui 'Abdullah bin Rauaha au început să-i dea lacrimile în acel moment, iar când a fost întrebat de ce plânge, el a jurat că nu plângea nici din cauza dragostei faţă de această lume, nici fiindcă ţinea la slăbiciunea vieţii, ci, mai curând, pentru Cuvintele lui Allah ce vorbeau despre Focul Iadului şi pe care le auzise recitate de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!:

"Şi nu se află nimeni printre voi care să nu treacă prin el. Aceasta este o hotărâre nestrămutată a Domnului tău." [19:71]

Armata musulmană s-a îndreptat atunci spre nord, către Ma'an, un oraş care se învecina cu Siria veche. Acolo a apărut ştirea că Heraclius mobilizase o sută de mii de soldaţi împreună cu încă o sută de mii de oameni din triburile Lakham, Judham şi Balqain, triburi arabe aliate cu bizantinii. La rândul lor, musulmanii nu se gândiseră niciodată să înfrunte o armată atât de mare. Erau în dilemă, neştiind ce cale să urmeze şi au petrecut două nopţi analizând aceste condiţii nefavorabile. Unii au sugerat să scrie o scrisoare Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în care să-i ceară sfatul. 'Abdullah bin Rauaha s-a opus, deoarece avea unele reţineri şi le-a spus musulmanilor: "Jur pe Allah că tocmai acest obiectiv pe care-l urâţi este acela pe care aţi plecat să-l căutaţi - martiriul. În lupta noastră noi nu ne bazăm nici pe numărul de soldaţi, nici pe echipamentul nostru, ci pe credinţa cu care Allah ne-a onorat. Sulița să ne conducă fie la victorie, fie la martiriu." Auzind aceste cuvinte, ei au înaintat în lupta cu duşmanul la Maşarif, un oraş din Al-Baqa', apoi au schimbat direcţia spre Mu'ta, unde şi-au ridicat tabăra. Flancul drept era condus de Qutba bin Qatada Al-'Udhari şi cel stâng de 'Ubada bin Malik Al-Ansar. Între cele două părţi s-a încins o luptă aprigă, trei mii de musulmani luptând împotriva unui duşman de cincizeci de ori mai numeros.

Zaid bin Haritsa, cel mai apropiat de inima Profetului, a preluat conducerea şi a început să lupte cu tenacitate, manifestând un spirit de vitejie nemaiîntâlnit, până ce a căzut înjunghiat. Ja'far bin Abu Talib a luat atunci steagul şi a făcut un lucru minunat. În vâltoarea bătăliei, el a descălecat şi a reluat lupta până ce i-a fost tăiată mâna dreaptă. A înfăşcat steagul cu mâna stângă, până i-a fost tăiată şi aceasta. Atunci, el a strâns stindardul cu ambele braţe, dar un soldat bizantin l-a izbit cu sabia şi l-a despicat în două. După moartea sa a fost numit "Ja'far cel zburător" sau

"Ja'far cel cu două aripi", fiindcă Allah îl răsplăteşte pe cel care moare pentru cauza Lui cu două aripi pentru a putea zbura oriunde doreşte în Grădina eternă. Al-Bukhari a relatat că el primise cincizeci de lovituri de sabie, pe la spate.[1]

'Abdullah bin Rauaha a ridicat steagul şi a început să lupte vitejeşte, călare pe calul său, recitând versuri înflăcărate, până ce a fost ucis şi el. După aceea, un om din neamul 'Ajlan, Thabit bin Arqam, a luat steagul şi le-a strigat musulmanilor să-şi aleagă o căpetenie. Onoarea a fost unanim acordată lui Khalid bin Al-Ualid, care între timp se făcuse musulman, un luptător curajos şi iscusit, precum şi un strateg deosebit. Al-Bukhari a relatat că el a folosit nouă săbii care s-au frânt în vreme ce lupta necontenit şi cu un curaj extraordinar cu duşmanii islamului. Totuşi, realizând situaţia gravă în care se aflau musulmanii, el a început să aplice o tactică diferită, dezvăluindu-şi calitatea de "marele strateg", aşa cum Khalid era pe drept numit. El a refăcut flancul drept şi cel stâng al armatei musulmane, schimbându-le poziţiile, şi a plasat în faţă o divizie ce venea din spate pentru a inspira frică în inimile bizantinilor, dându-le impresia că sosiseră forţe proaspete. Musulmanii s-au angajat în hărţuieli sporadice cu duşmanul, retrăgându-se însă gradat şi judicios, după un plan bine organizat. Văzând această nouă strategie, bizantinii au crezut că erau încercuiţi şi s-au retras în inima deşertului. Ei au încetat, iar musulmanii au reuşit să se retragă înapoi la Medina, cu cele mai mici pierderi.[2]

Musulmanii au avut doisprezece martiri, în timp ce numărul morţilor din tabăra bizantinilor a rămas necunoscut, deşi unele amănunte ale bătăliei indică limpede că au fost destul de numeroşi. Deşi prin această luptă musulmanii nu şi-au atins obiectivul, adică răzbunarea morţii lui Al-Harith, aceasta a avut un impact puternic şi a atribuit musulmanilor o reputaţie puternică pe câmpul de luptă. Pe vremea aceea, imperiul bizantin era o putere recunoscută şi numai gândul de a o înfrunta însemna autodistrugere, pentru a nu mai aminti de faptul că o armată de numai trei mii de soldaţi se confrunta cu una de 200.000 de soldaţi, mult mai bine dotaţi din toate punctele de vedere. Bătălia a fost o adevărată minune, demonstrând pentru prima dată în istorie că musulmanii sunt nişte luptători adevăraţi. În plus, au făcut dovada că erau sprijiniţi de Allah şi că profetul lor, Muhammed, era

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/611.
[2] Fath Al-Bari, 7/513,514; Zad Al-Ma'ad, 2/156.

într-adevăr Mesagerul lui Allah. În virtutea acestor noi modificări strategice, dușmanii jurați dintre beduini au început să se împace cu ideea noii credințe și numeroase triburi rebele, precum neamul Salim, Aşja', Ghatafan, Zubian, Fazara și altele, au ajuns să mărturisească islamul de bună voie și nesiliți de nimeni.

La urma urmei, bătălia de la Mu'ta a precedat înfruntarea sângeroasă cu bizantinii. A indicat în mod marcant o nouă epocă, de cucerire islamică a imperiului bizantin și, mai târziu, a altor țări îndepărtate.

Campania Zat As-Salasil

Zat As-Salasil este un loc situat cam la zece zile de mers la nord de Medina. Se spune că musulmanii și-au întins tabăra într-un loc cu un puț de apă numit Salsal, de aici venind și denumirea de Zat As-Salasil. Ținând cont de alianța dintre triburile arabe de la granițele Siriei și bizantini, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a considerat de maximă urgență să aplice o manevră înțelept plănuită, care ar fi putut aduce o stare de echilibru cu acei beduini și în același timp i-ar fi depărtat de bizantini. Pentru realizarea acestui plan, el l-a ales pe 'Amr bin Al'-As, a cărui bunică paternă provenea din Bali, un trib ce locuia în acea regiune. Acest plan și acțiunile militare provocatoare conduse de neamul Quda'a au precipitat această primă lovitură, care s-a demarat în Jumada Ath-Thaniia, anul 8 d.H.

'Amr bin Al-'As a primit un steag alb cu flamură neagră pentru a merge cu el la luptă. El a pornit în fruntea unui grup de 300 de emigranți și "ajutoare", însoțiți de o cavalerie de 30 de oameni. El a fost sfătuit să ceară ajutor triburilor Bali, 'Udhra și Balqain. Călătoreau noaptea și se furișau în timpul zilei. În apropierea liniilor dușmane, văzând mulțimea de oameni, a trimis după întăriri la Medina și acestea au sosit pe loc sub conducerea lui Abu 'Ubaida bin Al-Jarra. Acesta se afla în fruntea unui grup de 200 de oameni și a unor plutoane, printre care se aflau și Abu Bakr și Omar bin Al-Khattab. Toți aveau ordine stricte de a coopera și lucra în armonie și, mai presus de toate, de a nu lăsa niciodată loc neînțelegerilor.

La prânz, Abu 'Ubaida a vrut să-i conducă pe musulmani în rugăciune, dar 'Amr a obiectat pe motiv că primul venise cu ajutoare și conducerea în rugăciune a fost acordată lui 'Amr.

Armata musulmană a ajuns la aşezările tribului Quda'a şi au pătruns în adâncime pe pământul lor, i-au distrus pe duşmani şi i-au forţat pe ceilalţi să fugă pentru viaţa lor, în toate direcţiile.

După încheierea operaţiunilor militare, a fost trimis un curier la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, să-l pună la curent cu derularea evenimentelor şi ultima victorie obţinută.

Campania Khadra

În luna Şa'ban, anul 8 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a aflat că neamul Ghatafan, care nu aderase încă la islam, îşi strângea trupele. El l-a chemat urgent pe Abu Qatada şi l-a trimis în fruntea a cincisprezece oameni să-i pună la punct pe acei proscrişi. I-a luat cincisprezece zile ca să le dea o lecţie de neuitat. Unii au fost ucişi, iar ceilalţi luaţi prizonieri şi toate bunurile lor confiscate.[1]

[1] Rahmat-al-lil'alamin, 2/233; Talqih Fuhum Ahli Al-Athar, p.33.

CUCERIREA MEKKĂI

Ibn Al-Qaiiim a descris cucerirea Mekkăi ca fiind cea mai mare cucerire cu care Allah a onorat atât religia Sa, cât şi pe Mesagerul şi soldaţii Săi. Prin aceasta, El a recuperat Casa Sfântă, a cărei călăuzire o caută toată lumea. A fost cel mai măreţ eveniment de pe pământ, o acţiune premergătoare unei noi ere ce venea să vestească marele marş al aderării la islam şi al convertirii mulţimilor de oameni la acesta, ceea ce a dat naştere unei feţe strălucitoare şi unei surse luminoase de inspiraţie pentru întreg pământul.[1]

Motivele cuceririi

Potrivit condiţiilor tratatului de la Hudaibiia, triburilor arabe li s-a oferit posibilitatea de a se alătura fie partidei musulmane, fie celei quraişe, cu care doreau să semneze un tratat de alianţă. Dacă vreunul dintre aceste triburi era agresat, atunci partida cu care era aliat avea dreptul să riposteze. În consecinţă, neamul Bakr s-a aliat cu tribul Quraiş, iar neamul Khuza'a s-a alăturat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Astfel, au trăit pentru o vreme în pace, dar acţiunile ulterioare, care îşi aveau rădăcinile în perioada preislamică, fiind aţâţate de un joc nedomolit, au condus la noi ostilităţi. Neamul Bakr, fără să ţină seama de termenii tratatului, i-a atacat pe cei din neamul Khuza'a, într-un loc numit Al-Uatir, în Şa'ban, 8 d.H. Profitând de noaptea întunecoasă, tribul Quraiş i-a ajutat pe cei din neamul Bakr cu oameni şi arme. Hăituiţi de duşmanii lor, cei din tribul Khuza'a au căutat adăpost în Sfântul Sanctuar, dar nici acolo vieţile nu le-au fost cruţate şi, contrar tuturor condiţiilor acceptate, Naufal, căpetenia neamului Bakr, i-a urmărit în locul sfânt în care era interzisă vărsarea de sânge şi i-a masacrat.

Amr bin Salem Al-Khuza'i s-a îndreptat spre Medina să-l înştiinţeze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - de ceea ce s-a întâmplat şi să-i ceară ajutor. Când a ajuns la Medina, l-a găsit pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - la moschee

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/160.

împreună cu însoțitorii lui şi a început să recite în versuri ce explicau evenimentele dureroase care s-au petrecut, rugându-l pe Profet să intervină. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns pozitiv la cererea lui şi a spus: "Acest nor care este deasupra noastră vesteşte victoria neamului Ka'ab."

Comportamentul quraişilor era, în mod clar, atât o încălcare a tratatului de la Al-Hudaibiia, cât şi o acțiune ostilă față de aliații musulmanilor, neamul Khuza'a. Quraişii au realizat pe dată situația gravă şi s-au temut de consecințele oribile ce se iveau la orizont. Au organizat imediat o adunare de urgență şi au hotărât să-l împuternicească pe şeful lor, Abu Sufian, să meargă la Medina, pentru o reînnoire a înțelegerii. El s-a îndreptat direct spre casa fiicei lui, Umm Habiba, soția Profetului. Însă, în timp ce voia să se aşeze pe covoraşul Profetului, ea l-a împăturit. El a spus: "Fiica mea, nu-mi dau seama... Ce gândeşti?! Covorul este prea bun pentru mine sau eu sunt prea bun pentru covorul acesta?" Ea a răspuns: "Este covoraşul Mesagerului lui Allah şi tu eşti un politeist necurat." Auzind asta, Abu Sufian a zis: "Pe Allah! De când m-ai părăsit, te-ai schimbat în rău."

Dezgustat de răspunsul tăios al fiicei sale, Abu Sufian a ieşit afară din camera acesteia şi a mers să-l vadă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, însă acesta cunoştea prea bine şiretlicurile lui şi nu i-a dat nici o importanță, fiind supărat. Atunci, el s-a apropiat de Abu Bakr, dar acesta a refuzat să intervină. L-a rugat şi pe 'Omar să intervină, dar acest tovarăş adevărat l-a refuzat fără să stea pe gânduri. În final, văzându-l pe 'Ali bin Abu Talib, a început să-l implore cu cele mai umile vorbe, făcând aluzii şirete la posibilitatea de a prelua conducerea tuturor arabilor dacă el avea să intervină pentru reînoirea tratatului. Ali însă, la fel ca şi ceilalți, şi-a exprimat scurt regretul, spunându-i că nu-l poate ajuta cu nimic. Abu Sufian s-a întors înapoi la Mekka, dezamăgit şi dezgustat. Acolo a prezentat un raport despre întâlnirea cu fiica lui, despre cea cu Abu Bakr şi apoi cu 'Omar, despre reacția lui 'Ali, precum şi despre tăcerea plină de înțeles a Profetului. Mekkanii au fost consternați, temându-se de ce se putea întâmpla şi regretând încălcarea tratatului de la Al-Hudaibiia.

Pregătiri pentru un atac asupra Mekkăi
- Profetul încearcă să impună suprimarea ştirilor -

După spusele lui At-Tabari, cu trei zile înainte de a primi ştirea conform căreia înţelegerea fusese încălcată, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a cerut soţiei sale, 'A'işa, să facă pregătiri speciale şi să fie pregătită de război. Între timp a intrat Abu Bakr şi a întrebat-o pe 'A'işa ce se întâmplă, fiind surprins de pregătirile ce se făceau, fiindcă nu era, aşa cum spunea el, perioada obişnuită pentru război. Ea a răspuns că nu ştia nimic. În dimineaţa celei de-a treia zile, 'Amr bin Salim Al-Khuza'i a venit însoţit de patruzeci de călăreţi pentru a-l informa pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - despre situaţia poporului său şi pentru a cere ajutorul musulmanilor de a-şi lua revanşa. Atunci, oamenii din Medina au aflat că tribul Quraiş încălcase convenţia. Budail l-a urmărit pe 'Amr şi apoi pe Abu Sufian şi vestea a fost confirmată fără echivoc.

Pentru a asigura o suprimare completă a ştirilor referitoare la intenţiile lui militare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trimis un pluton, alcătuit din opt oameni, sub conducerea lui Qatada bin Rab'i, către Edam, la mică depărtare de Medina, în Ramadan 8 d.H., pentru a distrage atenţia oamenilor şi a camufla ţinta principală, de care era preocupat.

Era atâta groază şi frică peste tot, încât Hatib, unul dintre adepţii cei mai de încredere ai Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, a trimis în secret o femeie, drept mesager, cu o scrisoare către Mekka, ce conţinea indicaţii despre atacul ce se punea la cale. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - fusese înştiinţat de îngerul Gavriil despre fapta lui Hatib şi i-a trimis pe 'Ali şi pe Al-Miqdad să meargă după ea.

Ei au prins mesagera şi după o căutare amănunţită au găsit scrisoarea ascunsă cu grijă în zulufii de pe capul ei. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a chemat pe Hatib şi l-a întrebat ce l-a determinat să procedeze astfel. El a răspuns: "O, Mesager al lui Allah! Să nu te grăbeşti să mă judeci, că nu am nici o legătură de sânge cu quraişii. Între ei şi mine există doar un fel de relaţie amicală. Familia mea se află la Mekka şi nu există nimeni care să-i poarte de grijă sau să o ocrotească.

Poziția mea este complet diferită de cea a emigranților, ale căror familii se află în siguranță, datorită legăturilor de sânge cu tribul Quraiş. Am simțit că, din moment ce nu mă înrudesc cu ei, ar trebui, pentru protecția copiilor mei, să le câştig recunoştința, făcându-le un bine. Jur pe Allah, că n-am făptuit astfel ca un apostat, părăsind islamul. Am fost împins doar de motivele pe care tocmai le-am explicat."

'Omar a vrut să-i taie capul, considerându-l un ipocrit, dar Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a acceptat scuzele şi l-a iertat, apoi s-a adresat lui 'Omar, astfel: "Hatib este unul dintre cei care au luptat în bătălia de la Badr. De unde ştii că este un ipocrit? Allah îi priveşte favorabil pe cei care au luat parte la acea bătălie." Apoi le-a zis: "Faceți ce vreți, fiindcă eu v-am iertat!"

După ce a făcut toate pregătirile, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a pornit spre Mekka, în fruntea a zece mii de soldați, pe 10 Ramadan, 8 d.H. El l-a împuternicit pe Abu Ruhm Al-Ghifari să conducă Medina, pe durata absenței sale. Când au ajuns la Al-Juhfa, Al-'Abbas bin 'Abdul Muttalib şi familia sa au venit să-l însoțească pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! La Al-Abua', musulmanii au dat peste Abu Sufian bin Al-Harith şi 'Abdullah bin Omaiia, verii Profetului, însă, din cauza răului pe care-l făcuseră şi a limbajului satiric la adresa credincioşilor, ei n-au fost bineveniți. 'Ali l-a îndemnat pe Abu Sufian să meargă şi să implore iertarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi să-şi mărturisească faptele rele, într-un mod asemănător cu cel al fraților lui Yusuf (profetul Iosif):

"Au zis ei: „Pe Allah! Într-adevăr Allah te-a preferat pe tine nouă, iar noi am fost supuşi greşelii!" [12:91].

Abu Sufian a respectat sfatul lui 'Ali. Atunci, Profetul a citat răspunsul, menționat în Coran, care a fost dat de Iosif fraților lui.

"A zis el: „Astăzi nu mai este nici o dojană împotriva voastră! Allah să vă ierte, căci El este Cel mai Milostiv dintre cei milostivi!" [12:92]

Abu Sufian a recitat câteva versuri, plătind un tribut generos Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, după care a mărturisit islamul drept unica lui religie.

Musulmanii au mers mai departe, ținând post, până când au ajuns la Al-Qadid, unde au găsit apă. Acolo era timpul să întrerupă postul şi au reluat marşul spre Mar Az-Zahran. Quraişii nu erau la curent cu mersul

lucrurilor, dar Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - n-a vrut să-i ia prin surprindere. Din această cauză, el a poruncit oamenilor lui să aprindă focuri în toate locurile, pentru a-şi pregăti hrana. Intenţia ascunsă era însă ca tribul Quraiş să aibă şansa deplină de a evalua situaţia neplăcută în care fuseseră puşi pe drept şi să nu-şi pericliteze vieţile, intrând ca orbii pe câmpul de bătaie. 'Omar bin Al-Khattab a fost împuternicit cu paza. Între timp, Abu Sufian împreună cu Hakim bin Hizam şi Budail bin 'Uarqua, doi politeişti groaznici, au ieşit în recunoaştere şi, văzând focuri, au vrut să ştie cine sunt. Înainte de a se apropia de tabără, ei l-au întâlnit pe 'Abbas, unchiul Profetului. El l-a informat pe Abu Sufian despre situaţia existentă şi l-a sfătuit să accepte islamul şi să-şi convingă oamenii să se predea în faţa lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, altfel capul îi va zbura de pe umeri.

În aceste circumstanţe potrivnice, Abu Sufian şi cu Abbas au mers să-l caute pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - pentru a vorbi cu el. Când l-au văzut pe Abu Sufian, musulmanii s-au înfuriat şi au vrut să-l omoare pe loc. Cei doi oameni au reuşit, însă nu fără dificultate, să-l găsească pe Mesagerul lui Allah, care i-a sfătuit să-l caute în ziua următoare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a spus lui Abu Sufian: "Vai de tine! Nu crezi că a sosit timpul pentru tine să mărturiseşti Unicitatea lui Allah şi Profeţia lui Muhammed?" Auzind acest lucru, duşmanul jurat al islamului a început să-l implore pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, folosind cele mai sincere cuvinte ce stau mărturie generozităţii şi firii blânde a Profetului, rugându-se pentru iertare şi mărturisind din toată inima noua credinţă.

La cererea lui 'Abbas, în contextul amnistiei generale pe care o proclamase, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a oferit lui Abu Sufian, care avea slăbiciunea lăudăroşeniei, un privilegiu special, spunând: "Cel care caută adăpost în casa lui Abu Sufian se află în siguranţă. Oricine se adăposteşte în casa lui se va afla în afara oricărui pericol, la fel ca şi cel ce intră în Moscheea cea Sfântă."

În dimineaţa zilei de marţi, 17 Ramadan, 8 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a părăsit Mar Az-Zahran. El i-a poruncit lui Al-'Abbas să-l reţină pe Abu Sufian într-un defileu impunător care permitea o vedere clară a armatei musulmane ce mărşăluia în drum spre Mekka, dându-i astfel şansa să vadă puterea şi măreţia soldaţilor lui Allah.

Diverse triburi au trecut în mod succesiv cu stindardele înălțate, ultimul fiind batalionul bine înarmat al emigranților şi "ajutoarelor", în frunte cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Abu Sufian a început să se întrebe cine erau acei oameni despre care Al-'Abbas i-a spus că erau Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi companionii lui. Abu Sufian a spus că nici o armată, oricât de puternică, nu putea opune rezistență în fața acelor oameni şi, adresându-se lui Al-'Abbas, a adăugat: "Jur pe Allah, că puterea fiului fratelui tău a devenit prea mare ca să mai fie înfrântă." Al-'Abbas a răspuns, sub formă de aprobare: "Este mai degrabă puterea Profeției."

Sa'd bin 'Ubada purta stindardul "ajutoarelor". Când a trecut pe lângă Abu Sufian, el a spus: "Astăzi va avea loc marea luptă, nu te poți ascunde în sanctuarul de la Al Ka'ba. Astăzi quraişii vor fi umiliți." Abu Sufian s-a plâns Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - despre acest lucru. Muhammed s-a înfuriat şi a zis: "Ba nu, astăzi Al-Ka'ba va fi sfințită şi tribul Quraiş onorat" şi a dat poruncă grabnică să i se ia steagul lui Sa'd şi să fie încredințat fiului său, Qais. Într-o altă versiune, se spune că steagul ar fi fost încredințat lui Az-Zubair.

Al-'Abbas l-a îndemnat pe Abu Sufian să se grăbească spre Mekka şi să-i avertizeze pe quraişi asupra comportamentului agresiv față de musulmani. Acolo, în Mekka, el a strigat cu putere şi i-a avertizat pe locuitori asupra viitoarelor acte ostile, sfătuindu-i să se refugieze în casa lui. Soția lui a fost indignată şi l-a tras de mustăți, blestemându-l şi ocărându-l pentru atitudinea sa laşă. Însă, el le-a spus: "Să nu vă păcălească această femeie. Muhammed va veni cu o armată uriaşă pe care voi nu o veți putea înfrânge, aşa că oricine intră în casa mea va fi în siguranță." Ei au răspuns: "Pe Allah, dar câți oameni pot să încapă în casa ta?" Atunci, el a strigat: "Cine se va adăposti în casa mea va fi în siguranță şi, în siguranță, va fi şi cel ce va intra în Moscheea cea Sfântă.

Locuitorii din Mekka l-au batjocorit pe Abu Sufian şi s-au împrăştiat în diferite direcții, unii spre casele lor, alții spre Sfântul Sanctuar, în vreme ce câțiva ticăloşi necugetați şi nedisciplinați, conduşi de 'Ikrima bin Abu Jahl, Safuan bin Qiaiia şi Suhail bin 'Amr s-au postat într-un loc numit Khandama, având intenții criminale.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - schița cu multă modestie şi calm ultimele detalii. El l-a numit pe Khalid bin Al-Ualid

căpetenie a flancului drept al armatei, avându-i pe Aslam, Sulaim, Ghifar, Muzaina şi triburile Juhaina sub conducerea lui, pentru a pătrunde în Mekka prin străzile din partea de jos a oraşului. "Dacă vreunul dintre quraişi se opune, să-l ucideţi până ne vom întâlni la Al-Ka'ba." Az-Zubair se afla la comanda flancului stâng ce avea să cotropească Mekka pe partea superioară. Tot el purta şi stindardul Profetului. Abu 'Ubaida a luat comanda infanteriei şi trebuia să pătrundă în oraş printr-o vale lăturalnică. Ei au primit porunci clare şi hotărâte de a nu ucide decât în apărare şi în acest caz să lichideze orice element agresiv şi să înfrângă orice opoziţie.

Batalioanele musulmane au mărşăluit fiecare pe direcţia deja stabilită, pentru a-şi împlini misiunile ce le fuseseră repartizate. Khalid bin Al-Ualid şi-a croit pas cu pas calea până în inima oraşului, omorând doisprezece ticăloşi şi plătind tribut doi martiri. Az-Zubair a pornit spre destinaţia sa, a înfipt stindardul la moscheea Al-Fath (în traducere "Izbânda"), aşteptând acolo sosirea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Pentru el a fost ridicat un cort, unde a făcut rugăciuni de mulţumire Atotputernicului Allah, care, în imensa Lui milă, îi dăruise o splendidă victorie. Tihna i-a fost însă de scurtă durată. Însoţit de "ajutoare" şi emigranţi, Profetul s-a ridicat şi a pornit spre Al-Ka'ba, Casa Sfântă, emblema Unicităţii şi Supremaţiei lui Allah. Aceasta a fost, din nenorocire, pângărită cu un număr de 360 de idoli. Mânios, el i-a doborât la pământ cu arcul, în vreme ce recita următorul verset din Nobilul Coran:

"Spune: „A venit Adevărul şi a pierit deşertăciunea"! Deşertăciunea este sortită să piară!" [17:81]

De asemenea, a recitat:

"Spune: "A venit Adevărul! Minciuna nu mai poate să înceapă, nici să mai revină [vreodată]!" [34:49]

Apoi şi-a început călare ocolul obişnuit. Pe atunci, nu se afla în starea de consacrare rituală, ("Ihram"). Când a terminat, l-a chemat pe 'Uthman bin Talha, îngrijitorul de la Al-Ka'ba, iar acesta i-a dat cheia. A intrat şi a văzut reprezentări ale profeţilor Avraam şi Ismail, aruncând săgeţi de divinaţie. El a dat în vileag aceste fapte ale quraişilor şi a poruncit ca toţi idolii, reprezentările şi efigiile să fie distruse. A intrat apoi în încăperea sfântă, s-a aşezat cu faţa la peretele din partea opusă uşii şi acolo a făcut din nou închinăciuni pioase şi a mers de jur-împrejur, lăudând Măreţia şi Unicitatea lui Allah. La scurtă vreme după aceea, s-a întors şi a

rămas în pragul uşii de la intrare, privind cu mulţumire la mulţimea înghesuită în faţa lui. Din acest loc a ţinut faimoasa cuvântare:

"Nu există alt zeu în afară de Allah, Unicul, Cel fără de egal. El şi-a ţinut Promisiunea de a-l susţine pe sclavul Lui şi a-l ajuta pentru a-i înfrânge pe toţi confederaţii laolaltă. Ţineţi minte că orice revendicare de drepturi, de sânge sau de proprietate se află în puterea mea, cu excepţia dreptului de custode al Al-Ka'ba şi a aprovizionării cu apă a pelerinilor. Aveţi grijă! Pentru acela care va fi ucis, cu voie sau fără voie, cu ciomagul sau cu bâta, răscumpărarea va fi foarte mare: o sută de cămile, dintre care patruzeci să fie gestante."

"O, popor Quraiş! Fireşte, Allah a alungat de la voi toată mândria erei preislamice şi tot orgoliul pentru strămoşii voştri, deoarece toţi oamenii se trag din Adam, iar Adam a fost făcut din lut."

Apoi, el le-a recitat versetul:

"O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat şi o muiere şi v-am făcut pe voi popoare şi triburi, pentru ca să vă cunoaşteţi. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Atoateştiutor şi Bineştiutor!" [49:13]

Apoi, a adăugat: "O, popor Quraiş! Ce credeţi că am să fac cu voi?" Ei au răspuns: "O, nobil frate şi fiu al unui frate nobil! Nu aşteptăm altceva de la tine, decât bunătate." Auzind aceasta, el a zis: "Vă vorbesc aşa cum le-a vorbit profetul Iosif fraţilor săi: "Astăzi nu am nimic să vă reproşez. Plecaţi, sunteţi liberi!"

"...„Astăzi nu mai este nici o dojană împotriva voastră!..." [12:92]

Cât despre păzirea Al-Ka'ba şi aprovizionarea cu apă a pelerinilor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit ca aceste responsabilităţi să rămână în grija lui 'Uthman bin Talha, iar cheia să rămână la el şi la descendenţii lui, pe veci.

Când s-a apropiat vremea de rugăciune, Bilal a urcat pe Al-Ka'ba şi a făcut chemarea la rugăciune. Abu Sufian bin Harb, 'Itab bin Usaid şi Al-Harith bin Hişam şedeau în curte. 'Itab bin Usaid a comentat despre urcarea lui Bilal pe Al-Ka'ba şi chemarea la rugăciune, spunând că Allah l-a onorat pe tatăl său, Usaid, ferindu-l să asculte asemenea cuvinte. Tare s-ar fi supărat dacă, trăind până atunci, ar fi văzut ce se întâmplase. Al-Harith a spus: "Pe Allah, dacă voi şti sigur că acesta este Adevărul, îl voi urma." În acelaşi timp, Abu Sufian a spus: "Eu mă abţin, pentru că, dacă

vorbesc, el o să ştie totul." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a apropiat şi, însoţit de divina revelaţie, le-a spus că auzise despre ce vorbeau. Al-Harith şi 'Itab, copleşiţi de uimire, au mărturisit imediat islamul şi Solia lui Muhammed, adăugând: "Jurăm pe Allah, că n-a fost nimeni cu noi care să te informeze."

Chiar din ziua aceea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a intrat în casa lui 'Umm Hani', unde s-a spălat şi a făcut pentru Allah trei rugăciuni de mulţumire lui Allah pentru această victorie. 'Umm Hani adăpostise în casa ei două rude din Mekka, iar Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a sprijinit-o.

Uciderea a nouă criminali chiar sub cortinele din Al-Ka'ba a fost declarată faptă legală. Oricum, doar patru dintre ei au fost ucişi, iar ceilalţi au fost iertaţi din diferite motive. Dintre cei care au fost omorâţi, îl putem menţiona pe 'Abdul 'Uzza bin Khatal care, devenit musulman, fusese ulterior împuternicit să colecteze taxa de milostenie, însoţit de un "ajutor". Mai aveau cu ei şi un sclav. Într-o izbucnire de furie, 'Abdullah l-a omorât în urma unei dispute fără importanţă pe sclavul "ajutorului" şi apoi s-a alăturat arabilor păgâni, ca apostat. Nu s-a căit niciodată pentru această crimă atroce, ba a şi plătit două cântăreţe şi le-a aţâţat să cânte satire la adresa Profetului.

Celălalt om care a fost omorât era Miqias bin Sababa. Acesta era musulman. Un "ajutor" l-a omorât din greşeală pe fratele său, Hişam. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a aranjat să-i fie plătită răscumpărarea şi el a acceptat. Totuşi, natura lui răzbunătoare n-a fost satisfăcută, aşa că l-a ucis pe "ajutor" şi a plecat la Mekka apostat. În mod asemănător, au fost trimişi la moarte Huuairit şi o cântăreaţă.

Pe de altă parte, se făcea orice pentru ca oamenii să fie iertaţi. 'Ikrima bin Abu Jahl, care atacase detaşamentul lui Khalid când acesta îşi făcea intrarea în Mekka, a fost iertat. Au fost de asemenea iertaţi cu generozitate, Uahşi, ucigaşul lui Hamza, unchiul Profetului, precum şi Hind, care îi mestecase ficatul lui Hamza. Acelaşi tratament generos i-a fost aplicat şi lui Habar care o atacase pe fiica Profetului cu o suliţă, în timp ce ea călătorea de la Mekka spre Medina, astfel, încât în cele din urmă, ea a murit din cauza rănilor.

De asemenea, exprimând mărinimia specifică Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, două căpetenii quraişe au fost iertate de

îndată ce au îmbrăţişat islamul. Aceştia erau Safuan bin Omaiia şi Fudala bin 'Umair. Ultimul încercase să-l asasineze pe Profet, în timp ce acesta făcea ocolul Sfântului Sanctuar. Toleranţa de neegalat a Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, impulsionată de misiunea lui şi de mila pentru toţi oamenii, a transformat un ipocrit convins într-un credincios devotat.

În a doua zi a marii cuceriri, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a ridicat şi s-a adresat oamenilor cu privire la problemele legate de statutul sfânt al oraşului Mekka. După ce a adus laudă lui Allah, el a declarat că Mekka era pământ sfânt şi va rămâne astfel până în Ziua Judecăţii de Apoi. Nici un fel de vărsare de sânge nu era permisă în acest teritoriu. Dacă o persoană îşi lua libertatea de a lupta în Mekka din motive derivate din evenimentele ce au caracterizat cucerirea, aceea trebuia să-şi aducă aminte că acesta fusese un drept acordat temporar Profetului şi care nu le era dat celorlalţi.

Ibn 'Abbas a relatat: "Profetul a spus: "Allah a făcut din Mekka un sanctuar, ea a fost deci un sanctuar înainte de mine şi aşa va rămâne şi după mine. Într-o zi, mi s-a îngăduit să lupt aici pentru câteva ore. Nu este permisă smulgerea arbuştilor, doborârea arborilor ori vânarea animalelor de aici şi nici culegerea lucrurilor căzute, decât de către o persoană care va anunţa în public ceea ce a găsit." Al-'Abbas a zis: "O, Mesager al lui Allah! Aşa să fie, cu excepţia ierbii de lămâi care este folosită de aurari şi în casele noastre." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus atunci: "În afară de iarba de lămâi."

În această conjunctură, cei din tribul Khuza'a au ucis, ca să se răzbune, un om din tribul Laith. Profetul s-a indignat şi a poruncit tribului Khuza'a să înceteze cu aceste practici preislamice. Mai mult, a oferit familiei celui care era ucis dreptul de a alege între două variante: răscumpărare sau pedeapsa cu moartea a ucigaşului.

După ce şi-a încheiat cuvântarea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a călărit spre o colină mică, Safa, nu departe de Al-Ka'ba. Întorcându-şi faţa spre Casa Sfântă, în mijlocul unei mulţimi cuprinse de admiraţie şi devotament, el şi-a ridicat mâinile, implorându-L pe Allah. Cetăţenii din Medina care se adunaseră în jurul lui se temeau că acum, când Allah îl făcuse victorios asupra oraşului său natal, el ar putea alege să rămână aici. El a insistat ca ei să-i explice de ce se temeau, iar

aceştia au vorbit fără ocolişuri. Le-a risipit imediat temerile şi i-a asigurat că, aşa cum a trăit în mijlocul lor, va muri în mijlocul lor.

La scurt timp după marea cucerire, mekkanii şi-au dat seama că singura cale spre succes era drumul islamului. Ei s-au resemnat faţă de noile realităţi şi s-au adunat să depună jurământul de fidelitate faţă de Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Au venit întâi bărbaţii, jurând supunere deplină, iar apoi au venit femeile, pentru a urma exemplul bărbaţilor. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - primea legământul de fidelitate, iar alături de el se afla 'Omar bin Al-Khattab, care vorbea cu ei în numele său. În şirul de femei se afla şi Hind bint 'Utba, soţia lui Abu Sufian, deghizată astfel ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să nu o recunoască şi să-i ceară socoteală pentru că mestecase ficatul unchiului său, Hamza.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a acceptat supunerea, cu condiţia de a nu asocia pe nimeni lui Allah şi ei au consimţit imediat. El a mai precizat că trebuiau să renunţe şi la practica hoţiei. Auzind asta, Hind s-a plâns că soţul ei, Abu Sufian, era zgârcit, dar soţul ei a intervenit, dăruindu-i toate bunurile sale lumeşti. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a râs şi a recunoscut-o pe femeie. Ea l-a implorat să o ierte şi să-i şteargă toate păcatele de dinainte. Au mai fost adăugate şi alte condiţii, precum: interzicerea adulterului, a infanticidului şi a minciunii. La toate aceste porunci Hind a răspuns pozitiv, jurând că nu ar fi venit să facă un legământ de supunere dacă în inima ei ar fi existat fie şi cea mai mică boabă de răzvrătire faţă de el. Când a ajuns acasă, ea şi-a spart idolul, recunoscând că zeii de piatră au dezamăgit-o.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a rămas în Mekka timp de 19 zile. În acest timp el a explicat care era calea spre islam, călăuzindu-i pe oameni pe Calea cea Dreaptă. I-a ordonat lui Abu Usaid Al-Khuza'i să restaureze stâlpii Sfântului Sanctuar şi a trimis misiuni în toate cartierele, invitându-i pe locuitori să adopte islamul şi să distrugă imaginile cioplite care zăceau încă în împrejurimile Mekkăi şi a pus să-i sfărâme pe toţi, inoculând în minţile credincioşilor următoarele: "Oricine crede în Allah şi în Viaţa Veşnică să sfărâme idolii care se întâmplă să fie în casa lui."

La puţin timp după cucerire, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început să detaşeze plutoane şi să organizeze expediţii

cu scopul de a elimina şi ultimele rămăşiţe ale practicilor preislamice. El l-a trimis pe Khalid bin Al-Ualid, în Ramadan, 8 d.H., la Nakhla, unde se afla o zeiţă, pe nume Al-'Uzza, venerată de triburile Quraiş şi Kinana. Ea se afla în grija celor din neamul Şaiban. Khalid, în fruntea a treizeci de călăreţi, a ajuns în acel loc şi a distrus-o. La întoarcere, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a întrebat dacă văzuse ceva deosebit acolo, însă Khalid a răspuns negativ. Atunci, Profetul i-a spus că în mod sigur idolul nu fusese distrus şi că trebuia să meargă din nou acolo pentru a-şi duce sarcina la îndeplinire. El s-a întors şi acolo a văzut o negresă dezbrăcată şi cu părul smuls. Khalid a despicat-o în două cu sabia. Când s-a întors acasă, a relatat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - întâmplarea, iar acesta a confirmat că sarcina fusese împlinită.

Mai târziu, în aceeaşi lună, 'Amr bin Al-'As a fost trimis într-o expediţie să distrugă alt idol, numit Suua', venerat de Hudhail. Acest loc se afla la o distanţă de 3 km de Mekka. La întrebarea pusă de paznic, 'Amr a răspuns că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îi poruncise să doboare idolul. Omul l-a avertizat pe 'Amr că nu va fi în stare să facă acest lucru. 'Amr a fost surprins să afle că mai existau încă oameni care trăiau în păcat. S-a apropiat de idol şi l-a distrus, apoi a spart caseta de lângă el. Negăsind însă nimic, omul din faţa sa a îmbrăţişat de îndată islamul.

În aceeaşi lună, Sa'd bin Zaid Al-Aşhali a fost trimis la Al-Maşallal cu scopul de a distruge idolul Manat, venerat de triburile Al-Aus şi Al-Khazraj. A apărut şi aici o negresă despuiată şi cu părul încâlcit, urlând şi bătându-se cu pumnii în piept. Sa'd a omorât-o cât ai clipi, a distrus idolul şi a spart caseta, după care s-a întors acasă.

Khalid bin Al-Ualid, în fruntea a 350 de călăreţi aleşi dintre "ajutoare", emigranţi şi neamul Salim, a fost trimis încă o dată, în acelaşi an 8 d.H. la aşezarea beduinilor din neamul Khuzaima, pentru a-i invita să intre în rândurile islamului. El a fost instruit să-şi conducă misiunea într-un spirit de pace şi bună înţelegere. Acolo, oamenii nu erau hotărâţi ce cale să urmeze şi Khalid a poruncit oamenilor lui să-i omoare şi să-i ia pe ceilalţi prizonieri. Avea de gând să-i omoare şi pe prizonieri, dar câţiva dintre însoţitori au fost împotriva planului său. Vestea vărsării de sânge a ajuns la urechea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! El a fost profund îndurerat şi a ridicat mâinile spre cer, murmurând de două ori

cuvintele: "O, Allah! Nu sunt vinovat de fapta lui Khalid".[1] Apoi l-a trimis pe 'Ali să facă orice era posibil pentru triburile care fuseseră nedreptățite. După o cercetare atentă, 'Ali a plătit răscumpărare tuturor celor care au suferit pierderi, iar partea rămasă a fost împărțită între membrii tribului, pentru a le fi alinată suferința. Din cauza comportamentului său, Khalid s-a certat cu 'Abdur Rahman bin 'Auf. Când a auzit, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a înfuriat şi i-a poruncit lui Khalid să înceteze acea dispută, adăugând că însoțitorii lui (referindu-se la 'Abdur Rahman bin 'Auf) aveau o poziție prea înaltă pentru a fi implicați în asemenea certuri.

Aceasta este povestea cuceririi Mekkăi şi a bătăliei decisive care a lichidat păgânismul odată pentru totdeauna. Celelalte triburi din Peninsula Arabă aşteptau şi urmăreau cu interes rezultatul final al luptei dintre musulmani şi idolatri, convinşi deja că Sfântul Sanctuar va cădea doar în mâinile părții îndreptățite. Aceasta era o convingere adânc înrădăcinată în mințile lor încă de pe vremea când "armata elefanților", condusă de Abraha Al-Aşram, venise dinspre Yemen cu intenția de a distruge Casa Sfântă, cu 50 de ani în urmă.

Tratatul de pace de la Al-Hudaibiia a pregătit terenul pentru această măreață victorie în care oamenii au crezut cu putere şi despre care au vorbit îndelung. Musulmanii din Mekka care se temuseră să-şi declare Credința în public au început să iasă la iveală şi să lucreze cu sârg pentru acest nou mod de viață.

Foarte mulți oamenii au început să se convertească la islam şi armata musulmană, care la prima invazie număra doar 3.000 de soldați, a ajuns acum la 10.000. De fapt, această schimbare radicală a dat posibilitatea oamenilor să perceapă mai clar şi în ansamblu lucrurile şi lumea din jurul lor. Din acest moment, musulmanii aveau să conducă toate afacerile religioase şi politice ale întregii Arabii. Ei monopolizaseră supremația religioasă şi puterea pământească.

După tratatul de la Hudaibiia, întreaga situație s-a schimbat în favoarea mişcării islamice. Arabii deşertului au început să sosească în valuri pentru a aduce un omagiu deplin Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Ei au îmbrățişat noua credință şi apoi au răspândit-o şi în alte zone.

ETAPA A III-A

A treia şi ultima etapă din viaţa lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - întruchipează rezultatele fructuoase ale chemării pe care a făcut-o la islam, consecinţele unei perioade îndelungate de luptă pe calea lui Allah (Jihad), de dificultate, trudă, necazuri, precum şi de numeroase conflicte şi bătălii sângeroase, care au durat mai bine de douăzeci de ani.

Cucerirea Mekkăi este considerată cea mai mare izbândă a musulmanilor pe parcursul acelor ani deoarece a afectat cursul evenimentelor şi, în consecinţă, a schimbat întreaga viaţă a arabilor. A existat o diferenţă pregnantă între perioada de dinainte şi cea de după cucerire. Supunerea quraişilor este considerată a fi o eliminare deplină a păgânismului din Peninisula Arabică.

Această perioadă poate fi divizată în două etape principale:

1. etapa militară
2. îmbrăţişarea islamului.

Fiind atât de apropiate şi practic inseparabile, cele două faze ale acestei etape se interferează într-un asemenea mod, încât un eveniment al uneia dintre faze poate apărea în timpul desfăşurării celeilalte.

INVAZIA HUNAIN

Cucerirea Mekkăi a apărut ca urmare a unei lovituri neaşteptate şi i-a uimit atât pe arabi, cât şi pe celelate triburi care au realizat că erau condamnate şi trebuiau să accepte noua situaţie ca pe un fapt împlinit. Câteva dintre triburile aprige, puternice şi orgolioase nu s-au supus şi au ales să opună rezistenţă. În fruntea acestora erau clanurile Hauazin şi Thaqif, Nasr, Jaşm şi Sa'd bin Bakr, precum şi oamenii din neamul Hilal – toţi din Qais 'Ailan.

Ei au considerat că sunt prea puternici pentru a accepta sau pentru a se preda în faţa unei asemenea victorii. Astfel ei s-au întâlnit cu Malik bin 'Auf An-Nasri şi s-au hotărât să continue lupta împotriva musulmanilor.

Marşul duşmanilor şi instalarea taberei lor la Autas

Conducătorul lor, Malik bin 'Auf, a hotărât să pornească marşul şi să lupte cu musulmanii, determinându-i pe concetăţenii lui să-şi ia cu ei la Autas averile, femeile şi copiii. Autas este o vale pe teritoriul Hauazin, foarte aproape de Hunain. Spre deosebire de Hunain, aceasta se învecinează cu Zi-Al-Majaz, care se află la circa 16 km depărtare de Mekka, în direcţia 'Arafat.[1]

Războinicul experimentat nedreptăţeşte judecata căpeteniei

De îndată ce au poposit la Autas, oamenii s-au strâns în jurul lui Malik. Bătrânul şi înţeleptul Duraid bin As-Simma, care era un războinic bine cunoscut şi care se afla printre cei adunaţi în jurul lui Malik, a întrebat: "În ce vale ne aflăm?" Aceştia au răspuns: "În Autas." "Ce cale bună este pentru cai! Nu este nici o culme ascuţită, nici o câmpie cu pământ moale. Dar de ce aud răget de cămile, de măgari, plâns de copii şi behăit de oaie?", a întrebat Duraid. Ei au spus: "Malik bin 'Auf i-a făcut pe oameni să-şi aducă averile, femeile şi copiii cu ei." Atunci el l-a chemat pe Malik şi l-a întrebat cum de procedase astfel. Malik a spus că scopul lui

[1] Fath Al-Bari, 8/27,42.

era ca fiecare să aibă în jurul său familia şi averea şi astfel să lupte aprig pentru a-i apăra. "Jur pe Allah, că nu eşti altceva decât un biet păstor", a răspuns Duraid. "Crezi tu că există ceva care să poată sta în calea celui învins sau să-l oprească să nu fugă? Dacă vei câştiga lupta, nu beneficiezi de altceva decât de un om cu o sabie şi o suliță, însă dacă pierzi vei aduce dizgrația asupra oamenilor tăi şi a averilor lor." Apoi şi-a reluat discuția, minunându-se de unele clanuri şi de conducătorii lor. "O, Malik, faptul că aduci oameni nobili din Hauazin pe câmpul de bătălie, nu-ți va aduce nici un câştig. Du-i acolo unde se află în siguranță. Pune-i apoi pe tineri să-şi încalece caii şi să lupte. Dacă învingi, cei cu care ai trăit te vor urma, iar dacă eşti învins va fi o bătălie pierdută, dar rudele tale, oamenii şi averile lor nu vor fi pierdute."

Malik, conducătorul lor, a refuzat însă această sugestie. El a spus: "Pe Allah, nu voi face un asemenea lucru. Cred că eşti senil. Hauazin trebuie să mă asculte, altfel mă voi străpunge cu acest paloş." El a respins orice contribuție a lui Duraid. Oamenii lui au spus: "Ne supunem ție.", dar Duraid a zis: "Astăzi este o zi pe care nu am pierdut-o, dar cu siguranță nu sunt tentat să mă fac părtaş la ea."

Iscoadele pe care Malik le trimisese deja să spioneze forțele musulmane s-au întors cu mădularele tăiate: "Vai vouă! Ce s-a întâmplat cu voi?", a spus Malik. Ei au răspuns: "Am văzut oameni distinşi călare pe caii lor, iar ceea ce vezi nu s-ar fi întâmplat dacă am fi fost strâns uniți."

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost informat de marşul duşmanului, aşa că l-a trimis pe Al-Aslami cu poruncă să se amestece cu oamenii, să rămână cu ei pentru a le afla mişcările şi să-l informeze când se întoarce acasă. Al-Aslami şi-a dus la îndeplinire misiunea.

Mesagerul lui Allah părăseşte Mekka şi merge la Hunain

Pe 6 Şauual, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a părăsit Mekka, însoțit de douăsprezece mii de musulmani. Dintre aceştia, zece mii participaseră la cucerirea Mekkăi, iar celelalte două mii erau din Mekka şi îmbrățişaseră de curând islamul. Acel marş a avut loc în a şasea zi de după cucerirea Mekkăi. Profetul a împrumutat de la

Safuan bin Omaiia o sută de armuri şi echipamentul lor. L-a numit pe 'Itab bin Usaid guvernator peste Mekka. În cursul serii, un călăreţ a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi i-a spus: "Am urcat pe cutare şi cutare munţi şi am dat peste Hauazin, cu cămilele, vitele şi oile lor. Toţi cei din tribul Hauazin erau adunaţi acolo." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a zâmbit atunci şi i-a zis: "Cu voia lui Allah, toţi vor cădea pradă musulmanilor." În noaptea aceea, Anas bin Abu Murthid Al-Ghanaui s-a oferit să stea de pază.[1]

În drum spre Hunain ei au văzut o plantă verde, uriaşă, numită Zat-Anuat ("cea cu agăţători") din cauză că arabii obişnuiau să-şi atârne armele de ea, să taie animalele sub ea şi să se ţină de ea. Câţiva dintre membrii armatei l-au rugat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să le dea o plantă cu agăţători, asemănătoare cu cea pe care o aveau. "Allah este Cel Mai Puternic dintre toţi!" El a zis: "Jur pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul lui Muhammed că voi tocmai aţi spus ceea ce oamenii i-au spus lui Moise. Ei au zis: "Să ne faci un zeu ca acela pe care-l aveau ei." Fireşte că sunteţi nişte oameni ignoranţi. Acestea sunt "Sunna" (comportamente preferabile, conform Tradiţiei Profetului), dar voi veţi urma şi vă veţi supune modului de viaţă al celor de dinaintea voastră".[2]

Văzând cât de numeroasă era armata, unii dintre ei au spus: "Nu vom fi învinşi." Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu a fost prea încântat de afirmaţia lor.

Armata islamică este surprinsă de arcaşi şi atacatori

Într-o noapte de miercuri, pe 10 Şauual, armata musulmană a intrat în Hunain. Malik bin 'Auf, care intrase mai înainte în vale pe timp de noapte, a poruncit armatei sale să se ascundă în adâncul văii, să-i pândească pe musulmani la drumuri şi să arunce cu săgeţi în aceştia ori de câte ori îi vedeau, provocându-i la luptă corp la corp.

La ivirea zorilor, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început să-şi mobilizeze armata şi să împartă funcţiile şi steagurile oamenilor. Chiar înainte de a se crăpa de ziuă, musulmanii s-au

[1] Abu Da'ud.
[2] At-Tirmidhi

îndreptat spre Valea Hunain pe întuneric. Ei au început să coboare fără să-şi dea seama de prezenţa duşmanului care-i pândea dinăuntrul văii. Un atac aprig a început asupra musulmanilor chiar în momentul în care-şi instalau tabăra, fiind nevoiţi să se retragă în dezordine şi confuzie.

A fost o înfrângere zdrobitoare. Abu Sufian bin Harb, care îmbrăţişase de curând islamul, a spus că retragerea lor nu va înceta până când nu vor ajunge la Marea Roşie, iar Jabla sau Kilda bin Al-Junaid a comentat asupra acestui lucru astfel: "Desigur, astăzi nu s-a produs nici o minune."

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a întors spre dreapta şi a spus: "Veniţi, oameni! Eu sunt Mesagerul lui Allah. Eu sunt Muhammed, fiul lui Abdullah." Lângă el au rămas doar câţiva emigranţi şi nişte rude de-ale lui. Vitejia fără seamăn a Profetului a ieşit atunci la lumină. În faţa necredincioşilor, el încerca din răsputeri să-şi înfrâneze calul, în timp ce rostea cu glas tare: "Adevăr vă spun, eu sunt Profetul! Eu sunt fiul lui Abdul Muttalib!"

Totuşi, Abu Sufian, care ţinea atunci frâul calului Profetului, şi Al-'Abbas, care-i ţinea scara, se munceau din greu să-l facă să stea pe loc. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a descălecat şi l-a rugat pe Domnul său să-i dea ajutor:

"O, Allah, trimite-mi Ajutorul Tău!"

Întoarcerea musulmanilor pe câmpul de luptă şi dârzenia luptei

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a poruncit unchiului său Al-'Abbas, care avea o voce puternică, să-i strige pe adepţi. Al-'Abbas a strigat cât de tare a putut: "Unde sunt lăncierii?" "Pe Allah", a spus Al-'Abbas, "La auzul vocii mele care-i rechema, ei s-au întors pe câmpul de luptă la fel cum o bovină se îndreaptă de îndată spre vițelul ei, când îi aude mugetul." "Suntem la dispoziţia ta. Iată-ne!", au spus ei.[1] Atunci să-i fi văzut cum încercau să-şi oprească pe rând cămilele şi să se întoarcă la luptă. Cel care nu-şi putea forţa cămila să se întoarcă îşi lua armura, o arunca în jurul gâtului şi descăleca în grabă de pe cămilă, cu arma în mână. Apoi alerga spre locul de unde se auzeau glasurile, lăsând animalul să se mişte în voia lui. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare,

[1] Sahih Muslim, 2/100.

până când în jurul Profetului s-au adunat o sută de oameni care au reluat lupta. Următorii care au fost strigați au fost "ajutoarele". "O, popor de "ajutoare"! Popor de "ajutoare"!"

Ultimul grup care a fost strigat a fost neamul Al-Harith bin Al-Khazraj. Detaşamentele musulmane au pătruns succesiv pe câmpul de luptă, la fel cum îl părăsiseră. Ambele tabere au dovedit un curaj demn de laudă şi au luptat aprig. Privind lupta, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era atât de nerăbdător şi furios, încât a spus: "Acum lupta a devenit nemiloasă." Luând o mână de nisip, el le-a aruncat-o în față spunând: "Fețele voastre să se umple de ruşine."

Ochii le erau plini de praf şi duşmanul a început să se retragă într-o zăpăceală deplină.

Întoarcerea norocului şi înfrângerea deplină a duşmanului

La numai câteva ore după ce Profetul le-a aruncat nisip în față, duşmanii au suferit o înfrângere zdrobitoare. Numai din tribul Thaqif au fost ucişi cam şaptezeci de oameni. Musulmanii s-au ales cu multe cămile bune de călărie, arme şi vite.

În Coran, Allah - Slăvit fie Numele Său - a menționat despre această schimbare neaşteptată:

"... în ziua de la Hunayn, când ați fost mândri de numărul vostru mare, însă el nu v-a fost de folos întru nimic. Şi îngust vi s-a părut vouă pământul, măcar că el era întins. Apoi ați întors spatele, fugind.

Apoi, Allah a pogorât liniştea Sa asupra Trimisului Său şi asupra dreptcredincioşilor şi a trimis oşteni pe care nu i-ați văzut şi i-a pedepsit pe cei care nu credeau. Aceasta este răsplata necredincioşilor!" [9:25,26].

Duşmanul este hăituit

După înfrângerea lor, câteva trupe inamice s-au îndreptat spre Ta'if, iar altele spre Nakhla şi Autas. Un grup de musulmani conduşi de Abu 'Amir Al-'Aş'ari a fost trimis să hăituiască duşmanul. Au avut loc câteva conflicte, în timpul cărora Abu 'Amir a fost omorât. Ei au fost înfrânți.

Un alt grup de călăreți i-a urmărit pe idolatrii care apucaseră pe

drumul spre Nakhla şi s-a întâlnit cu Duraid bin As-Simma, care a fost ucis de Rabi'a bin Rafi'. După ce a adunat prada, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a plecat la Ta'if pentru a înfrunta mulţimea de idolatri învinşi. Prada a constat în şase mii de prizonieri, douăzeci şi patru de mii de cămile, peste patruzeci de mii de oi şi patru mii de uncii de argint. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dat ordin ca prada să fie strânsă la Al-J'irana şi i-a poruncit lui Mas'ud bin 'Amr Al-Ghifari să aibă grijă de ea. Numai după ce a încheiat pe deplin campania Ta'if, una dintre prizoniere, Aş-Şaima, fiica lui Al-Harith As-Sa'diia, sora de lapte a Mesagerului, a fost adusă la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi i-a fost prezentată. Recunoscând-o după un semn anume, el n-a omorât-o şi şi-a întins veşmântul pe jos pentru ea şi a aşezat-o pe el. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a arătat milostiv şi a eliberat-o, lăsând-o să se întoarcă la poporul ei.

Campania Ta'if

Campania Ta'if a fost de fapt o continuare a invaziei Hunain, deoarece majoritatea trupelor, împreună cu comandantul lor general, Malik bin 'Auf An-Nasari, s-au refugiat şi s-au baricadat acolo. Un batalion de avangardă de o mie de oameni, condus de Khalid bin Al-Ualid, s-a îndreptat spre Ta'if. După aceea, Profetul a plecat spre Ta'if, trecând prin Nakhla Al-Yamaniia, Qarn Al-Manazil şi Laiia. În Laiia se afla un castel care aparţinea lui Malik bin 'Auf şi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dat ordin să fie distrus. Şi-a reluat apoi marşul până ce a ajuns la Ta'if. Acolo a descălecat, s-a instalat în apropierea castelului şi a început un asediu împotriva celor ce se aflau înăuntru.

Nu se ştie cu exactitate cât a durat asediul, dar se estimează totuşi că durata sa ar fi cuprinsă între zece şi douăzeci de zile.[1]

De îndată ce musulmanii au început asediul asupra castelului, oamenii dinăuntru au început să tragă cu săgeţi în ei. Săgeţile erau atât de dese, încât arătau ca un roi de lăcuste în zbor. Numeroşi musulmani au fost răniţi şi doisprezece dintre ei au fost ucişi.

Pentru a se îndepărta de roiul de săgeţi care veneau asupra lor,

[1] Sahih Muslim, povestit de Anas, Fath Al-Bari, 8/45.

musulmanii au fost nevoiți să găsească un loc mai înalt şi acesta a fost, după actuala denumire, Moscheea Al-Ta'if. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a instalat o balistă şi a bombardat castelul. În cele din urmă, în peretele castelului s-a creat o breşă, prin care o mulțime de musulmani au reuşit, adăpostiți după un car de lemn, să pătrundă în castel, cu scopul de a-i da foc. Duşmanii însă au vărsat metal topit peste ei. Musulmanii au fost astfel nevoiți să iasă din car, intrând din nou în bătaia săgeților şi unii dintre ei fiind astfel uciși.

Pentru a-i obliga pe inamici să se predea, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trecut la altă tactică de război, şi anume tăierea şi arderea recoltei duşmanului. El a poruncit ca vița de vie să fie tăiată şi apoi arsă. Când au văzut ce se întâmplă, ei l-au implorat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să se oprească şi să aibă milă de ei, de dragul lui Allah şi în virtutea legăturilor de rudenie. Profetul a acceptat. Când purtătorul de cuvânt al Mesagerului lui Allah i-a chemat pe oameni, spunând: "Oricine coboară şi iese afară din castel este liber", au ieşit douăzeci şi trei de oameni.[1] Unul dintre ei a fost Abu Bakra. El a coborât de-a lungul unui zid cu ajutorul unui fel de scripete, care în mod normal este folosit pentru a scoate apa din fântână. Modul în care a coborât l-a determinat pe Profet să-l numească "Abu Bakra", adică "omul cu roata". Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a eliberat pe toți şi, pe fiecare în parte, l-a încredințat unui musulman pentru a avea grijă de nevoile lui de trai.

Văzând că asediul durează prea mult şi castelul este rezistent la tot felul de încercări, deoarece inamicii stocaseră deja provizii care să le ajungă mai bine de un an, în timp ce musulmanii sufereau de rănile lăsate de săgeți sau de metalul topit care fusese aruncat asupra lor, Profetul s-a sfătuit cu Naufal bin Mu'auiia Ad-Daili. El a spus: "Ei sunt ca o vulpe ce se ascunde în vizuina ei. Dacă te ții de ea, o vei prinde, dar, dacă te depărtezi de ea, nici un rău nu te va ajunge." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a hotărât să oprească asediul şi să plece. 'Omar bin Al-Khattab, care primise poruncă de la Profet să anunțe oamenii, le-a spus: "Cu voia lui Allah, părăsim castelul şi mâine ne întoarcem acasă." Musulmanilor le era foarte greu să se retragă înainte de a cuceri castelul, astfel că au început să se plângă, spunând: "Să plecăm în vreme

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/620.

ce porțile castelului au rămas închise?" El a răspuns: "Atunci, de dimineață puteți relua lupta."

În dimineața următoare au început să lupte, dar mulți dintre ei au fost răniți, așa că atunci când el a repetat: "Cu voia lui Allah, părăsim castelul şi mâine ne întoarcem acasă", ei s-au bucurat şi s-au supus ordinului, pregătindu-se de plecare, ceea ce l-a făcut pe Mesager - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să râdă.

De îndată ce au încălecat şi au început să se mişte, Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a spus: "Spuneți după mine! Iată că ne întoarcem, ne căim, ne prosternăm în fața lui Allah şi Domnului nostru îi aducem Laudă."

Când Mesagerul lui Allah a fost rugat să-l invoce pe Allah împotriva tribului Thaqif, el a zis: "O, Allah, călăuzeşte-i pe cei din tribul Thaqif şi fă-i să ni se alăture nouă, ca musulmani."

Împărțirea prăzilor la Al-Ji'rana

La întoarcere, după ce au renunțat la asediul de la Ta'if, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a rămas la Al-Ji'rana mai mult de zece nopți, înainte să înceapă împărțirea prăzii. Această întârziere a avut loc din pricină că Profetul a sperat că ar putea să sosească o delegație Hauazin, să-şi exprime părerea de rău şi prin urmare să-şi revendice pierderile. Văzând că nu a venit nici unul dintre ei, el a început să împartă prada, pentru a-i linişti pe şefii de trib şi personalitățile din Mekka. Primii care şi-au luat partea, fiind şi cea mai consistentă, au fost cei care îmbrățişaseră de curând islamul.

Abu Sufian bin Harb a primit o sută de cămile şi patruzeci de uncii de argint şi totuşi a spus: "Dar partea fiului meu, Yazid?", şi atunci i s-a dat aceeaşi cantitate şi pentru fiul lui. Văzând asta, el a mai exclamat: "Şi partea lui Mu'auiia, cel de-al doilea fiu al meu?", aşa că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a dat lui Mu'auiia tot atât cât le-a dat tatălui şi fratelui său. Hakim bin Hizam a primit o sută de cămile, plus alte o sută, pe care le-a cerut. Safuan bin Omaiia a primit trei sute de cămile, câte o sută de cămile o dată, după cum este menționat în "Şifa".[1] Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a dat lui Al-Harith

[1] Aş-Şifa, 1/86, Cartea scrisă de Qadi Liz.

bin Harith bin Kilda o sută de cămile. Unora le-a dat 50, iar altora 40 de cămile.

Până la urmă, printre oameni s-a răspândit zvonul că Muhammed este generos şi nu-i este frică de sărăcie. Aceasta i-a făcut pe beduini să se adune în jurul lui, sperând să primească şi ei ceva bunuri. Erau atât de mulţi, încât l-au obligat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să se refugieze după un copac şi i-au luat chiar şi veşmântul de pe el.

El a spus: "O, oameni buni! Daţi-mi înapoi veşmântul! Jur pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul lui Muhammed, că, dacă aveam tot atâtea cămile cât mulţimea arborilor Tihamei, le împărţeam între voi. Ştiţi foarte bine că nu sunt nici meschin, nici laş, nici mincinos." Ducându-se lângă cămila sa, el a smuls un fir de păr din cocoaşa ei, l-a ţinut între două degete, l-a ridicat şi a spus: "O oameni, jur pe Allah că nu primesc decât o cincime din prada voastră şi chiar şi această cincime se duce înapoi la voi."

De îndată ce a făcut împărţeala pentru noii convertiţi, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a poruncit lui Zaid bin Thabit să aducă prada şi să-i cheme pe oameni. Apoi a rânduit părţile oamenilor. Partea unui pedestraş era de patru cămile şi patruzeci de oi, în timp ce un călăreţ avea de luat douăsprezece cămile şi o sută douăzeci de oi. Această distribuire a prăzii a avut la bază o politică înţeleaptă. În această lume există o mulţime de oameni care recunosc adevărul doar când acesta le trece prin stomac, dar nu devin conştienţi de el când le trece prin creier.

"Ajutoarele" sunt furioase pe Mesagerul lui Allah

La început puţini erau cei care înţelegeau modul în care Profetul împărţea prăzile. Din această pricină, nemulţumiţii au început să-şi exprime neajunsurile. Printre cei afectaţi de acest mod de a împărţi prada se aflau şi "ajutoarele". Ei au fost lipsiţi de darurile ce proveneau de la Hunain, deşi ei fuseseră chemaţi în timpurile grele de la Hunain şi fuseseră primii care s-au grăbit să lupte alături de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi au rezistat până când înfrângerea s-a transformat în victorie. Însă acum, ei stăteau şi-i priveau pe cei care se ghiftuiau cu prada

primită, în timp ce ei nu primeau nimic.

Ibn Ishaq a relatat: "Când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a dat quraişilor şi triburilor arabe acele daruri fără să aloce "ajutoarelor" absolut nimic, un grup de "ajutoare" s-a simţit jignit într-o asemenea măsură, încât a început să răspândească anumite zvonuri la adresa Profetului, iar unul dintre ei chiar a spus: "Pe Allah, Mesagerul lui Allah a fost vorbit de rău de către concetăţenii săi!" Toate aceste zvonuri au continuat să se răspândească, până ce Sa'd bin 'Ubada s-a întâlnit cu Mesagerul lui Allah, care, l-a rândul lui, a trebuit ca după un timp să-şi înfrunte oamenii."

Sa'd bin 'Ubada a spus: "O, Mesager al lui Allah, acest grup de "ajutoare" este furios pe tine din cauza împărţirii prăzii pe care ai câştigat-o. Ai alocat părţi din ea concetăţenilor tăi şi ai înaintat o mulţime de daruri triburilor arabe. Acest grup însă nu a obţinut nimic." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a întrebat pe Sa'd: "Sa'd, ce crezi tu despre toate astea?" Sa'd a răspuns: "O, Mesager al lui Allah! Ştii foarte bine că şi eu sunt membru al acestui grup." "Caută-ţi oamenii şi adu-i la mine în acest loc", a spus Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Aşa că Sa'd a ieşit şi i-a chemat. Au sosit câţiva emigranţi. Pe unii el i-a lăsat să intre, iar pe alţii, nu. Când s-au adunat cu toţii, el l-a informat pe Profet, spunând: "Acest grup de "ajutoare" tocmai a sosit să te întâlnească, după cum ai poruncit." De îndată ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a înfăţişat lor, el a mulţumit şi L-a lăudat pe Allah, apoi le-a spus: "Mi s-a spus că sunteţi supăraţi pe mine. Nu sunt eu acela care a venit la voi când rătăceaţi şi Allah v-a călăuzit? Eraţi săraci şi Allah v-a îmbogăţit. Eraţi duşmani şi Allah v-a făcut să vă iubiţi." Ei au răspuns: "Da, Allah şi Mesagerul Său sunt mai buni şi mai milostivi." Atunci, el a zis: "Ce vă împiedică să răspundeţi Mesagerului lui Allah, o, trib de "ajutoare"?" Ei au întrebat: "Care ar trebui să fie răspunsul, O, Mesager al lui Allah, când toată mila şi bunăvoinţa aparţin Domnului şi Mesagerului Său?"

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a zis din nou: "Dar, pe Allah, aţi fi putut răspunde spunând adevărul, căci eu însumi aş fi mărturisit adevărul." "Ai venit la noi defăimat şi respins, iar noi te-am acceptat. Ai venit la noi neajutorat şi noi ţi-am dat ajutor. Erai un fugar şi

noi te-am adăpostit. Erai sărac şi noi te-am alinat". "Voi, "ajutoarele", vă simțiți neliniştiți pentru lucrurile lumeşti, în vreme ce eu am căutat să-i îndrum pe aceşti oameni spre Credința în care voi v-ați statornicit deja? Nu sunteți mulțumiți, o, "ajutoare", că oamenii pleacă având oi şi cămile, în vreme ce voi vă îndreptați spre locuințele voastre cu Mesagerul lui Allah? Pe Cel în Mâna Căruia se află viața mea, dacă nu ar fi avut loc nici o emigrare, acum aş fi fost unul dintre "ajutoare". Dacă oamenii ar merge printr-o vale şi o trecătoare şi "ajutoarele" ar merge printr-o altă vale şi o altă trecătoare, eu aş alege valea şi trecătoarea "ajutoarelor". O, Allah! Ai milă de "ajutoare", de copiii lor şi de copiii copiilor lor." Auzind aceste cuvinte, toți au plâns până ce lacrimile le-au udat bărbiile şi au spus: "Suntem foarte mulțumiți că Profetul este de partea noastră."

Apoi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a părăsit adunarea şi oamenii s-au împrăştiat şi ei.[1]

Sosirea delegației Hauazin

Delegația Hauazin a ajuns la musulmani chiar după distribuirea prăzilor. Erau paisprezece oameni conduşi de Zuhair bin Sard. Unchiul de lapte al Mesagerului era unul dintre ei. Ei l-au rugat să le dea înapoi bunurile şi prăzile lor. Au rostit cuvinte atât de emoționante, încât Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a spus: "Cu siguranță vedeți cine se află cu mine. Pentru mine, cuvântarea cea mai de preț este cea adevărată. Ce este mai scump pentru voi: averea sau femeile şi copiii voştri?" Ei au răspuns: "Nimic pe lumea asta nu se compară cu legătura de sânge." "Atunci când voi face rugăciunea de amiază, să vă ridicați şi să spuneți: "Noi mijlocim cu Mesagerul lui Allah pentru a-i susține pe credincioşi şi mijlocim cu credincioşii pentru a-l susține pe Mesagerul lui Allah să-i elibereze pe prizonierii noştri căzuți în mâinile lor." Aşa că atunci când Mesagerul Lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a făcut rugăciunea de amiază, ei s-au ridicat şi au spus ce au fost învățați să spună. Atunci, Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "De acum înainte, ceea ce-mi aparține mie şi copiilor lui Abdul Muttalib puteți considera că vă aparține şi vouă. Şi voi cere concetățenilor mei să vă dea înapoi părțile lor." Când au auzit acest lucru, emigranții şi

[1] Ibn Hişam, 2/499,500 şi astfel este menționat de Al-Bukhari, 2/620,621.

"ajutoarele" au spus: "Ceea ce este al nostru, de azi înainte aparţine Mesagerului lui Allah.", dar Al-Aqra' bin Habis a spus: "Nu vom dărui nimănui ce este al meu şi al neamului Tamim." La fel a făcut şi 'Uiaina bin Hisn, care a spus: "Cât despre mine şi neamul Fazara, eu spun nu." Al-'Abbas bin Mirdas a refuzat şi a zis: "Nu!", atât pentru neamul Salim, cât şi pentru el însuşi. Totuşi, oamenii lui au spus altfel: "Prăzile care ne revin nouă le vom oferi Mesagerului lui Allah." "Mi-aţi subestimat poziţia", a izbucnit Said Al-'Abbas bin Mirdas. Atunci Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Aceşti oameni au venit la voi ca musulmani. Pentru aceasta zăbovisem cu distribuirea prăzii. Şi apoi, le-am oferit o alegere cinstită, dar ei au refuzat să primească altceva decât femeile şi copiii lor. Din această cauză, oricine alege să dea înapoi de bunăvoie pe câţiva dintre ai săi, poate să o facă. Cel ce alege însă să păstreze ceea ce este al său, să dea totuşi înapoi şi va fi răsplătit, de şase ori mai mult, din prima pradă pe care Allah ne-o va dărui." Oamenii au spus atunci: "Îi oferim pe toţi cu plăcere, de dragul Mesagerului lui Allah." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a zis: "Dar în felul acesta nu putem afla cine este mulţumit şi cine nu. Aşa că întorceţi-vă şi noi vom aştepta ca şefii voştri să ne transmită ce hotărâre aţi luat."

Toţi au dat înapoi femeile şi copiii. Singurul care a refuzat să se supună dorinţei Mesagerului a fost 'Uiaina bin Hisn. El a refuzat la început să lase o bătrână de-a lor să se întoarcă, dar, mai târziu, a lăsat-o să se ducă. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a dăruit fiecărui prizonier câte un veşmânt.

Micul pelerinaj (Al-Umra) la Mekka şi plecarea spre Medina

După ce a terminat cu împărţirea prăzilor la Al-Ji'rana, Profetul a părăsit locul îmbrăcat în veşmânt de Al-Umra şi a pornit către Mekka, pentru a face pelerinaj. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a întors apoi la Medina, după ce l-a numit guvernator la Mekka pe 'Itab bin Usaid. Sosirea lui la Medina a avut loc în ultimele zile din luna Zul-qi'de, în anul 8 d.H.

Referitor la aceasta, Muhammed Al-Ghazali a spus: "Ce diferenţă

mare este între perioada de victorie a lui Muhammed, la care Allah a adăugat o cucerire de necontestat, şi acea perioadă din trecut, când, în urmă cu opt ani, Muhammed a revenit în oraşul lui.

Când a venit pentru prima oară la Medina, el era hăituit şi căutat, căuta un adăpost care să-i ofere siguranţă. Era un străin singur care căuta tovărăşie şi alinare. Locuitorii din Medina l-au întâmpinat, i-au oferit adăpost, l-au ajutat şi au îmbrăţişat lumina islamului, care-i fusese trimisă lui. De dragul lui, lor nu le-a păsat de duşmănia altor popoare. Iată-l că intră din nou în Medina, după ce s-au scurs opt ani de la acea primă vizită. Medina, oraşul care-l primeşte din nou, acum când Mekka se află în mâinile şi la discreţia lui. Mekka este cea care a renunţat la mândria şi tradiţiile perioadei preislamice. Acum se făleşte din nou şi este puternică în islam. Mesagerul lui Allah a iertat toate păcatele şi greşelile poporului său."

"...Cei care au frică şi au răbdare... Allah nu pierde răsplata celor binefăcători!" [12:90][1]

Plutoane şi misiuni după cucerire

La întoarcerea din această călătorie lungă şi plină de succes, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a rămas în Medina, unde a primit delegaţi, a trimis agenţi şi a numit misionari ai islamului pretutindeni. Cei care aveau încă inimile pline de prejudecată împotriva islamului şi erau prea mândri pentru a îmbrăţişa religia lui Allah au fost înăbuşiţi definitiv în nesupunerea lor faţă de situaţia predominantă atunci în Arabia.

Prezentăm în continuare un rezumat al acestei perioade. Am menţionat deja că sosirea Mesagerului la Medina, a avut loc în ultimele zile ale anului 8 d.H. Chiar de la începutul lunii Muharram, anul 9 d.H., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trimis triburilor misionari, conform listei de mai jos:

1.'Uiaina bin Hisn la neamul Tamim.

2.Yazid bin Husain la triburile Aslam şi Ghifar.

3.'Abbad bin Bişr Al-Aşhali la triburile Sulaim şi Muzaina.

---

[1] Fiqh As-Sirah, 2/303; Zad Al-Ma'ad, 2/160-201; Ibn Hişam, 2/389-501; Sahih Bukhari: Capitole Fath Ghazuah, Hunain, Autas şi At-Ta'ij, 2/612-622; Fath Al-Bari, 8/3-58.

4.Rafi' bin Mukaith la Juhaina
5.'Amr bin Al-'As la tribul Fazara
6.Ad-Duhhak bin Sufian la tribul Kilab
7.Başir bin Sufian la tribul Ka'b
8.Ibn Al-Lutabiia Al-Azdi la tribul Zubian
9.Al-Muhajir bin Abu Omaiia la Sana'a (Al-Asuad Al-'Ansi)
10.Ziiad bin Labid la Hadramout
11.'Udai bin Hatim la Tai' şi la neamul Asad
12.Malik bin Nuuaira la tribul Hanzala
13.Az-Zabraqan bin Badr la tribul Sa'd (o parte din el)
14.Qais bin 'Asim la tribul Sa'd (o parte din el)
15.Al-'Ala' bin Al-Hadrami la Al-Bahrain
16.'Ali bin Abu Talib la Najran (pentru a aduna Sadaqa şi Jizia)

Câțiva dintre aceşti misionari au fost trimişi în Muharram, 9 d.H., iar alții au fost trimişi mai târziu, până ce triburile pentru care au fost desemnați s-au convertit complet la islam. O asemenea mişcare demonstrează clar succesul uriaş de care s-a bucurat Chemarea islamică după tratatul de pace de la Al-Hudaibiia. Oricum, oamenii au început să îmbățişeze islamul în număr foarte mare, la scurtă vreme după cucerirea Mekkăi.

Plutoanele

Aşa cum credincioşii au fost trimişi la unele triburi, la fel de necesară a fost şi detaşarea unor plutoane către toate regiunile Arabiei, pentru a asigura o mai bună siguranță şi linişte în acele zone.

Prezentăm o listă a acelor plutoane:

1. Plutonul lui 'Uiaina bin Hisn Al-Fazari, trimis în Al-Muharram, anul 9 d.H., la neamul Tamim. Era alcătuit din cincizeci de călăreți, fără nici un emigrant sau "ajutor".

Această expediție a fost trimisă deoarece neamul Tamim îndemnase deja alte triburi să nu plătească tribut (Al-Jizia), convigându-i în cele din urmă să nu mai plătească. Astfel, 'Uiaina bin Hisn a pornit să lupte cu ei. Tot drumul, el a mărşăluit pe timp de noapte, iar ziua se ascundea. A continuat aşa, luându-i prin surprindere şi atacându-i în deşert. Ei au fugit

înapoi pentru a-şi salva viețile. Atunci au fost prinşi unsprezece bărbați, douăzeci de femei şi treizeci de copii. El i-a adus la Medina unde au fost găzduiți în locuința Ramlei bint Al-Harith. Zece dintre conducătorii lor au venit la uşa Profetului şi au strigat: "O, Muhammed, ieşi afară şi dă ochii cu noi." Când el a ieşit, ei l-au reținut şi au început să vorbească.

El a discutat cu ei o vreme, apoi i-a lăsat şi a plecat să conducă rugăciunea de amiază. După rugăciune s-a aşezat în curtea moscheei. Ei şi-au declarat dorința de a se lăuda, motiv pentru care l-au prezentat pe oratorul lor, 'Utarid bin Hajib, care a ținut o cuvântare. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a cerut lui Thabit bin Qais bin Şammas - un orator musulman - să răspundă. Şi el aşa a făcut. În schimb, ei l-au adus în față pe Az-Zabraqan bin Badr, poetul lor, care a recitat nişte versuri pompoase. Hassan bin Thabit, poetul islamului, a dat replica cu promtitudine. Când discuțiile şi recitările s-au încheiat, Al-Aqra' bin Habis a spus: "Oratorul lor este mai elocvent decât al nostru şi poetul lor este mai instruit decât al nostru şi, de asemenea, elanul şi exprimarea lor le depăşesc pe ale noastre." Până la urmă, ei şi-au anunțat aderarea la islam. În consecință, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a recunoscut islamizarea, i-a răsplătit cu generozitate şi le-a înapoiat femeile şi copiii.

2. Un pluton condus de Qutba bin 'Amir a fost detaşat într-un loc numit Khath'am, în Tabala, o bucată de pământ nu departe de Turba. Aceasta se întâmpla în Safar, 9 d.H. Însoțit de douăzeci de oameni şi doar zece cămile, pe care le călăreau cu rândul, Qutba i-a atacat şi a luptat atât de aprig, încât în ambele tabere au existat numeroşi răniți şi alți câțiva au fost ucişi. Musulmanii au adus cu ei la Medina prizonieri, cămile şi oi.

3. Misiunea lui Dahhak bin Sufian Al-Kilabi la neamul Kilab, în Rabi 'Al-Auual, anul 9 d.H. Această misiune a fost trimisă la cei din neamul Kilab pentru a-i chema să îmbrățişeze islamul. Ei au refuzat şi au început să lupte împotriva musulmanilor, dar au fost învinşi şi un om de-al lor a fost omorât.

4. Expediția de trei sute de oameni condusă de 'Alqama bin Mujazziz Al-Mudlaji pe țărmurile Jedda, în Rabi 'Al-Akhir. Această expediție a fost trimisă să lupte împotriva unor oameni din Abisinia (Etiopia), care s-au adunat în apropierea țărmurilor Jedda şi au condus acțiuni de piraterie împotriva mekkanilor. Astfel, el a trecut marea, până ce a ajuns pe o insulă.

Însă în clipa în care piraţii au aflat de sosirea musulmanilor, au luat-o la fugă.[1]

5. Plutonul lui 'Ali bin Abu Talib avea misiunea de a-l distruge pe Al-Qullus, un idol ce aparţinea tribului Tai'. Acest lucru se întâmpla în Rabi 'Al-Auual, anul 9 d.H. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Ali cu o sută cincizeci de oameni. O sută dintre ei călăreau pe cămile, iar ceilalţi aveau cai. Steagul lor era negru cu flamura albă.

În zori, ei au atacat Mahallat Hatim, au dărâmat idolul şi au luat o mulţime de prăzi, cămile şi oi, în vreme ce 'Udai a fugit la Aş-Şam. Una dintre prizoniere era sora lui 'Udai bin Hatim. În cufărul idolului, musulmanii au găsit trei săbii şi trei armuri. Pe drum ei şi-au împărţit prăzile şi au pus la o parte lucrurile cele mai bune pentru Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, dar n-au făcut împărţeala prizonierilor.

La sosirea în Medina, sora lui 'Udai bin Hatim l-a implorat pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să aibă milă de ea şi a zis: "Fratele meu lipseşte şi tatăl meu este mort, iar eu sunt prea bătrână pentru a mai fi utilă. Ai milă de mine şi Allah va fi generos cu tine." El a spus: "Cine-i fratele tău?" Ea a răspuns: "Este 'Udai bin Hatim." "Nu este cel care a fugit de Allah şi de Mesagerul Său?", a întrebat Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, după care s-a depărtat de ea. A doua zi, ea i-a spus acelaşi lucru, dar a primit acelaşi răspuns ca în ziua precedentă. În ziua următoare ea s-a rugat din nou de el şi, de astă dată, el s-a milostivit de ea. Omul care se afla lângă Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi pe care ea îl confundase cu Ali, i-a spus: "Cere de la el un animal pe care să-l călăreşti.", şi el i-a împlinit dorinţa.

Ea s-a întors la Aş-Şam, unde l-a întâlnit pe fratele ei şi i-a spus: "Mesagerul lui Allah a făcut pentru mine un lucru atât de nobil, pe care tatăl tău nu l-ar fi făcut niciodată. De aceea, vrând-nevrând, cu frică sau fără frică, ar trebui să mergi şi să-l vezi."

Udai a venit să-l întâlnească pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - cu toate că nu se afla sub protecţia nimănui şi nici măcar nu fusese recomandat printr-o scrisoare. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a luat cu el acasă. De îndată ce s-a

[1] Fath Al-Bari, 8/59.

aşezat înaintea lui, Mesagerul a mulţumit lui Allah şi L-a slăvit, apoi a spus: "Ce te face să fugi? O faci doar ca să nu mărturiseşti că nu există alt zeu în afară de Allah?" "Nu!", a răspuns el, apoi au mai discutat o vreme. Mesagerul lui Allah a repetat: "Fireşte că fugi ca să nu asculţi Adevărul: "Allah este Cel Mai Puternic." Cunoşti pe cineva mai puternic decât Allah?" "Nu!", a zis el. "Eu sunt musulman şi cred într-un Dumnezeu Unic, Allah.", a răspuns Profetul. În final, 'Udai a mărturisit islamul cu o înfăţişare luminată, iar Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a aranjat să stea cu unul dintre "ajutoare". Din acel moment, el a început să-l viziteze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - atât dimineaţa, cât şi seara.[1]

Ibn Ishaq a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a făcut să se aşeze dinaintea sa în casa lui şi l-a întrebat: "O, 'Udai, nu ai fost pierdut în necredinţă?" 'Udai a răspuns: "Ba da." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a zis: "În religia ta este păcat să faci un asemenea lucru şi nu ar trebui să-ţi îngădui să faci aşa ceva." Udai a răspuns: "Da. Pe Allah, asta-i adevărat. Astfel mi-am dat seama că el era un Profet inspirat de Allah şi trimis oamenilor. El ştie ceea ce este neştiut."[2]

Într-o altă relatare, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "'Udai, îmbrăţişează islamul şi te vei afla în siguranţă." "Dar eu sunt un om religios", a spus 'Udai. "Eu îţi cunosc religia mai bine decât tine", a spus Profetul. "Îmi cunoşti religia mai bine decât mine?", a întrebat 'Udai. Profetul a răspuns: "Da.", apoi a adăugat: "Nu eşti pierdut în necredinţă din pricină că-ţi însuşeşti un sfert din câştigurile poporului tău?" "Da", a spus 'Udai. "În religia ta nu este legal să faci un astfel de lucru", a zis Profetul şi 'Udai a adăugat: "N-a fost nevoie ca el să mai spună o dată, căci eu am consimţit imediat."[3]

Al-Bukhari relatează că 'Udai a zis: "În timp ce noi ne aflăm cu Profetul, la el a venit un om şi a început să se plângă de sărăcie. Apoi a intrat alt om şi s-a jeluit de jaf la drumul mare. Mesagerul lui Allah a spus atunci: "O, 'Udai, ai fost vreodată la Al-Hira?[4] Dacă ai fi sortit să ai viaţă lungă, ai putea să vezi o femeie călare pe cămilă, călătorind de la Hira şi

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/205.
[2] Ibn Hişam, 2/581.
[3] Musnad Imam Ahmad.
[4] Oraş situat între Najaf şi Kufa (Irak).

făcând ocolul la Al-Ka'ba, fără să aibă frică de nimeni în afară de Allah. Dacă ar fi să trăieşti destul, ai putea deschide comorile lui Kisra. Dacă ai avea viaţă lungă, ai putea vedea un om oferind o mână plină de aur sau argint, dar pe nimeni care vrea să primească." La sfârşitul acestei relatări, 'Udai a povestit: "Am văzut o femeie călare pe o cămilă, călătorind de la Hira şi făcând ocolul Al-Ka'ba fără a se teme de nimeni în afară de Allah şi am fost unul dintre cei ce au deschis comorile lui Chosroes (Kisra). Şi astfel promisiunile Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-au adeverit."[1]

Invadarea Tabuk-ului în luna Regeb, anul 9 d.H.

Invadarea şi cucerirea Mekkăi a fost considerată o piatră de hotar între adevăr şi minciună. În urma acesteia, arabii nu se mai îndoiau de adevărul spuselor lui Muhammed. Astfel vedem că lucrurile au evoluat contrar aşteptărilor păgânilor. Oamenii au început să adere în masă la islam, religia lui Allah. Aceasta apare clar în capitolul "Delegaţiile" al acestei cărţi. Aceasta se poate deduce şi datorită numărului imens de oameni care a participat la pelerinajul de adio. Toate problemele interne au luat sfârşit. Într-un final, musulmanii s-au simţit uşuraţi şi au început să prezinte învăţăturile Legilor lui Allah şi să intensifice Chemarea la islam.

Motivele fundamentale

Puterea bizantină, care la vremea aceea era considerată cea mai mare forţă militară de pe pământ, a arătat o opoziţie nejustificată faţă de musulmani. După cum am mai menţionat, opoziţia lor a început prin uciderea ambasadorului Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, Al-Harith bin 'Umair Al-Azdi, de către Şarhabil bin 'Amr Al-Ghassani. Ambasadorul purta atunci un mesaj de la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - pentru conducătorul Busrei. Am mai afirmat că Profetul a detaşat o brigadă sub conducerea lui Zaid bin Haritha, care a dus o luptă aprigă împotriva bizantinilor, la Mu'ta. Deşi musulmanii nu şi-au putut lua revanşa asupra înfumuraţilor tirani, confruntarea în sine a făcut o impresie puternică asupra arabilor din întreaga Arabie.

---

[1] Sahih Al-Bukhari; Mişkat Al-Masabih, 2/524.

Caesar nu a putut ignora marele avantaj pe care bătălia de la Mu'ta l-a adus musulmanilor şi nici nu a putut rămâne indiferent la speranța triburilor arabe de a-şi dobândi independența şi la dorința lor de a se elibera de sub dominația sa, după cum nu a putut ignora nici alianța lor cu musulmanii. El şi-a dat seama de pericolul progresiv care-i amenința granițele, mai ales frontiera de la Aş-Şam, care se învecina cu teritoriile arabe. Astfel, el a ajuns la concluzia că distrugerea puterii musulmane era o necesitate de maximă urgență. Această hotărâre, după părerea lui, trebuia pusă în aplicare înainte ca musulmanii să devină prea puternici pentru a mai putea fi cuceriți sau pentru a crea necazuri şi nelinişti în teritoriile arabe învecinate.

Pentru a realiza aceste cerințe, Caesar a adunat o armată uriaşă de bizantini şi triburi ghassanide pentru a lansa o ofensivă sângeroasă decisivă împotiva musulmanilor.

Informații generale referitoare la pregătirile bizantine şi ghassanide de război

De îndată ce vestea despre pregătirile bizantinilor pentru o invazie hotărâtoare a musulmanilor a ajuns la Medina, între aceştia s-a răspândit frica. Ei au început să-şi închipuie şi la cel mai mic zgomot pe care-l auzeau că erau invadați de bizantini. Acest lucru ar putea fi ilustrat de ceea ce i s-a întâmplat într-o zi lui 'Omar bin Al-Khattab.

Timp de o lună, în anul 9 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a părăsit soțiile şi s-a izolat într-un loc retras. La început, însoțitorii Mesagerului lui Allah au fost uimiți şi nu şi-au putut explica motivul unui astfel de comportament. Ei au crezut că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a divorțat de ele şi din cauza asta era amărât, tulburat şi supărat. 'Omar a relatat: "Aveam un prieten "ajutor" care mă ținea adeseori la curent cu ce se întâmpla dacă nu eram prezent şi eu în schimb îi povesteam ce se întâmpla pe timpul absenței lui. Amândoi trăiam în partea superioară a Medinei. Pe rând, fiecare dintre noi îl vizita pe Profet în acea perioadă tensionată. Apoi, într-o zi l-am auzit pe prietenul meu cum bătea la uşă şi striga: "Deschide! Deschide!" Eu l-am întrebat mirat: "Ce se întâmplă? Au venit ghassanizii?", însă el mi-a răspuns: "Nu, este ceva mai serios decât asta. Mesagerul lui Allah - Allah

să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a părăsit nevestele."[1]

Într-o altă versiune, 'Omar a spus: "Am vorbit despre pregătirile ghassanizilor de a ne invada. Când a fost rândul lui să-mi dea veştile, el a coborât în oraş şi s-a întors spre seară. A bătut în uşa mea cu putere şi a zis: "Doarme, oare?" Eu m-am înspăimântat, dar am ieşit să-l întâmpin. "S-a întâmplat ceva grav!", a exclamat el. "Au năvălit ghassanizii?", am întrebat eu. El a răspuns: "Nu. Este altceva mai grav. Mesagerul lui Allah a divorţat de nevestele lui."[2]

Această stare de nelinişte pronunţată exprimă clar gravitatea situaţiei pe care musulmanii începuseră să o trăiască, gravitate care a fost confirmată în mare parte şi de comportamentul ipocriţilor, când veştile despre pregătirile bizantinilor s-au răspândit în Medina. Faptul că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a câştigat toate bătăliile în care a luptat şi nu se lăsase înfricoşat de nici o putere de pe pământ, precum şi faptul că a dovedit întotdeauna că putea depăşi toate obstacolele ce-i stăteau în cale nu i-a împiedicat pe ipocriţi, care în fundul inimilor lor nutreau lucruri păcătoase, să spună că o nenorocire se va abate asupra musulmanilor şi a islamului.

Ei puseseră gând rău atât musulmanilor, cât şi noii religii islamice. Sperând din tot sufletul că această nouă credinţă va fi înlăturată au construit o moschee, Moscheea Răului, Masjid-ed-Dirar, un cuib al intrigilor şi al conspiraţiilor. Ei l-au rugat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să vină să sfinţească locul, rugându-se el însuşi în ea. Cum în acel moment el se afla pe punctul de a pleca spre Tabuk, a cerut îngăduinţa să amâne cererea lor până la întoarcerea sa. Între timp, a aflat printr-o revelaţie divină că nu era o moschee pentru devoţiune şi rugăciune, ci un loc de întâlnire al făţarnicilor. De aceea, la întoarcere, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trimis o brigadă să dărâme noua structură.

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/730.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/334.

Informații specifice legate de pregătirile de război ale bizantinilor și ghassanizilor

Veștile rele despre pericolul ce amenința viețile musulmanilor le-au fost aduse de nabetanii care transportau ulei de la Aș-Șam la Medina. Ei au adus veşti despre o armată care număra peste patruzeci de mii de luptători, în afară de triburile Lukham, Judham şi altele care erau aliate cu bizantinii. Ei au spus că avangarda armatei ajunsese deja la Al-Balqa'. Astfel se prezenta grava situație care-i pândea pe musulmani. Situația generală era agravată şi mai mult de alți factori potrivnici, cum ar fi temperatura prea ridicată, condițiile grele de viață, sărăcia, lipsa de cămile şi cai, deficitul de apă. Mai era şi sezonul de cules recolta, aşa că oamenii doreau să-şi vadă de treburile lor şi de drumul rău şi accidentat pe care-l aveau de parcurs, în caz că hotărau să înfrunte pericolul iminent. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a gândit la toate detaliile acestei situații, mai mult decât toți ceilalți. El s-a gândit că în cazul în care zăbovea sau întâmpina lucrurile cu pasivitate ar fi dat posibilitatea bizantinilor să pătrundă în provinciile controlate de islam sau să ajungă chiar până la Medina şi, date fiind circumstanțele, acest lucru ar lăsa o impresie groaznică în ceea ce priveşte islamul, ca să nu mai vorbim despre credibilitatea militară a musulmanilor.

Credințele şi tradițiile preislamice, care la vremea aceea se stingeau datorită loviturii puternice pe care o suferiseră deja la Hunain, ar fi putut renaşte iarăşi într-un asemenea mediu. Ipocriții conspirau împotriva musulmanilor ca să-i poată înjunghia pe la spate, în vreme ce bizantinii îi atacau pe față. Dacă un asemenea lucru ieşea la lumină şi ei reuşeau în încercările lor mişeleşti, eforturile Profetului şi ale însoțitorilor lui de a răspândi islamul erau zadarnice şi avantajele lor, care erau rezultatul unor lupte şi invazii succesive şi constante, deveneau nule. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a dat seama de toate aceste lucruri. Astfel, în ciuda tuturor greutăților şi a secetei de care sufereau musulmanii, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era hotărât ca aceştia să-i atace pe bizantini şi să dea bătălia decisivă la propriile granițe. Nu voia să zăbovească deloc, pentru a putea împiedica orice încercare a bizantinilor de a se apropia de pământul islamului.

După ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a luat decizia finală, el a poruncit tovarăşilor lui să se pregătească de război şi a trimis după mekkani şi alte triburi arabe, cerându-le ajutorul.

Contrar obiceiului său de a-şi ascunde adevărata intenţie de invazie, declarând o ţintă falsă, de această dată el a anunţat deschis dorinţa de a-i înfrunta pe bizantini şi de a se angaja cu ei în luptă. A explicat situaţia oamenilor săi pentru ca ei să se pregătească şi i-a îndemnat să lupte pe calea lui Allah. Cu această ocazie, Allah a trimis o parte din "Capitolul Tauba", îndemnându-i la curaj şi hotărâre.

Pe de altă parte, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a rugat să facă milostenii şi să-şi cheltuiască averile în numele lui Allah. De îndată ce musulmanii au auzit glasul Mesagerului lui Allah chemându-i să lupte cu bizantinii, au alergat în mare grabă şi au început de îndată să se pregătească de război. În Medina au început să sosească triburi şi clanuri din toate părţile. Marea lor majoritate a răspuns pozitiv chemării sale. Doar cei slabi de înger au ales să rămână de-o parte, adică numai trei oameni. Până şi cei săraci şi nevoiaşi care nu aveau animale de călărie au venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să ceară unul pentru a putea lua parte la luptă împotriva bizantinilor. El a zis:

"..."Nu găsesc pe ce să vă port!" şi care s-au întors cu ochii plini de lacrimi, de mâhnire că ei nu găsesc ce să dea". [9:92]

Musulmanii se întreceau în a dărui bani şi a face milostenii pentru a susţine această invazie. 'Osman, de exemplu, care pregătise deja două sute de cămile înşăuate pentru călătoria la Aş-Şam, le-a dăruit pe toate, împreună cu două sute de uncii de aur, ca milostenie. A mai adus o mie de dinari şi i-a înmânat Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, iar acesta i-a dat mai departe şi a zis: "De acum înainte nici un rău nu se va mai lipi de 'Osman, indiferent ce va face."[1] Osman a tot dat până ce a ajuns cu milostenia la nouă sute de cămile şi o sută de cai, în afară de banii pe care-i plătise.

Abdur Rahman a plătit două sute de uncii de argint, iar Abu Bakr a dat toţi banii pe care-i avea şi nu a lăsat nimic pentru familia sa. Doar Allah şi Mesagerul Său îl protejeau. 'Omar a renunţat la jumătate din averea

[1] Jami At-Tirmidhi, 2/211 (Virtuţile lui Osman).

sa. Şi Al-'Abbas a dăruit o mulţime de bani. Talha Sa'd bin 'Ubada şi Muhammed bin Maslama au contribuit de asemenea cu bani pentru reuşita invaziei. 'Asim bin 'Udai a oferit curmale cât nouăzeci de poveri de cămilă. Oamenii s-au întrecut să ofere din multul sau puţinul pe care-l aveau. Unul dintre ei a oferit singura jumătate de baniţă pe care o avea (sau o baniţă întreagă) de curmale. Femeile au participat la această "competiţie", oferind din lucrurile pe care le aveau: brăţări, cercei şi inele. Nimeni nu s-a dat în lături de la cheltuieli, cu excepţia ipocriţilor:

"Pe aceia care îi ponegresc pe dreptcredincioşii, care de bună voie fac milostenii dar nu află [pentru a oferi] decât [rodul] trudei lor,..." [9:79]

Armata musulmană pleacă la Tabuk

După ce a terminat dotarea armatei, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ordonat ca Muhammed bin Maslama Al-Ansar să fie numit conducător peste Medina. Într-o altă versiune se spune că a fost numit Siba' bin Arftah. El i-a încredinţat lui 'Ali bin Abu Talib siguranţa familiei sale şi i-a poruncit să rămână cu ei. Această mişcare i-a făcut pe ipocriţi să-l desconsidere pe 'Ali, astfel că el i s-a alăturat Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Profetul însă l-a determinat pe 'Ali să se întoarcă din nou la Medina, după ce i-a spus: "Nu te-ai mulţumi să fii aşa cum Aaron (Harun) a fost pentru Moise." După care a adăugat: "Dar după mine nu va mai fi nici un Profet."

Într-o zi de joi, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a pornit către nord, spre Tabuk. Spre deosebire de trecut, când armata musulmană număra câteva sute de luptători, acum aceasta avea 30.000 de soldaţi. Musulmanii nu mai mărşăluiseră niciodată într-o formaţie atât de mare.

În ciuda tuturor contribuţiilor materiale şi a animalelor de călărie, armata nu era echipată în întregime. Lipsa proviziilor şi a animalelor era atât de serioasă, încât o cămilă era călărită pe rând de optsprezece oameni, iar soldaţii erau uneori nevoiţi să mănânce frunzele copacilor, de li se umflau buzele. Alţi câţiva au trebuit să taie cămilele atât de preţioase pentru a putea să bea apa din stomacul lor. Din această cauză, armata a fost numită "armata sărăciei".

În drum spre Tabuk, armata islamică a trecut pe lângă Al-Hijr, locul de unde izvora Thamudul, care-şi săpase albia în rocile uriaşe ale văii. Aceasta este astăzi Valea Al-Qura. Pe aceste pământuri a trăit neamul Thamud care a fost blestemat şi pedepsit de Allah. Ei au băut din acea apă, dar mai târziu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a spus să nu bea şi nici să nu facă ritualul spălării cu ea. El le-a cerut să hrănească doar cămilele din fiertura pe care o făcuseră, însă ei nu aveau voie nici măcar să guste din ea, sfătuindu-i să bea numai din puțul de unde se adăpa cămila profetului Salih.

Ibn 'Omar a relatat: "Când au trecut pe lângă Al-Hijr, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a zis: "Nu intrați în casele celor care au rătăcit, căci ce li s-a întâmplat lor o să vă ajungă şi pe voi, dar, dacă trebuie să faceți acest lucru, atunci să-l faceți plângând de nenorocirea care s-a abătut asupra lor." Apoi şi-a ridicat capul şi a grăbit paşii până când a ieşit din valea respectivă."[1]

Deoarece sufereau din cauza secetei, soldații au început să se plângă Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască, aşa că el l-a implorat pe Allah, care a trimis un nor de ploaie. A plouat şi toți oamenii au băut şi şi-au potolit setea.

Când au ajuns aproape de Tabuk, Profetul a spus: "Cu voia lui Allah, mâine veți ajunge la izvorul Tabuk. Nu veți da de el înainte de a se lumina de ziuă. Prin urmare, oricine ajunge mai întâi să nu se atingă de apă, ci să aştepte până ajung eu." Mu'ad a spus: "Când am ajuns la izvor, țâşnea puțină apă de acolo. Am descoperit că doi oameni ajunseseră deja înaintea noastră." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a întrebat: "V-ați atins de apă?" Ei au răspuns: "Da." El a rostit ceea ce Allah l-a inspirat să rostească, apoi a luat puțină apă din acel izvor, un firicel de apă care se colectase într-un loc, s-a spălat pe față şi pe mâini, după care a vărsat-o înapoi. De îndată, din izvor a început să țâşnească apă din belşug şi oamenii au băut. Profetul a spus: "Mu'ad, dacă ai fi sortit să ai o viață lungă, ai vedea câmpurile de aici pline de verdeață."[2]

În drumul către Tabuk ori de îndată ce au ajuns la Tabuk, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "La noapte va sufla un vânt puternic, aşa că nici unul dintre voi să nu se ridice în

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/634.
[2] Sahih Muslim, 2/246.

picioare, iar cine are cămilă, să o priponească." Mai târziu, când vântul s-a dezlănțuit, unul dintre oameni s-a ridicat în picioare şi vântul l-a purtat până la Munții Tai.[1]

Pe toată durata călătoriei, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a făcut în acelaşi timp rugăciunea de amiază şi cea de după-amiază. La fel a făcut şi rugăciunile de apus şi de seară.

Armata musulmană la Tabuk

Armata musulmană a ajuns la Tabuk şi a început să se pregătească să-i înfrunte pe duşmani. Acolo, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ținut o cuvântare elocventă, îndrumându-i pe musulmani să nu caute bunăstarea acestei lumi, ci pe a celei ce va urma. El i-a prevenit, i-a îmbărbătat şi le-a dat sfaturi bune. Prin aceasta, i-a încurajat pe cei cu moralul doborât şi a acoperit golul lăsat de lipsurile de care sufereau: provizii, hrană şi altele.

Când au aflat de venirea musulmanilor, bizantinii şi aliații lor s-au înfricoşat atât de tare, încât nici unul dintre ei nu a îndrăznit să iasă la luptă. Dimpotrivă, s-au risipit pe pământurile lor. Aceasta a adus prestigiu forțelor musulmane, a căror reputație şi faimă militară ajunseseră până în mijlocul pământurilor îndepărtate ale Peninsulei Arabe. Avantajele politice serioase pe care forțele musulmane le-au obținut au fost cu mult mai bune decât cele pe care le-ar fi putut obține dacă aceste două armate s-ar fi angajat într-o confruntare militară.

Căpetenia tribului Aila, Yahna bin Rauba, a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, a făcut pace cu el şi i-a plătit tributul. De asemenea, i-au plătit tribut şi cei din triburile Jarba' şi Adruh. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a dat celor două triburi, cât şi lui Yahna câte o scrisoare de garanție în care scria:

"În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător! Aceasta este o garanție de protecție de la Allah şi de la Muhammed, Profetul, Mesagerul lui Allah, către Yahna bin Rauba şi tribul Aila. Corăbiile şi caravanele lor de pe uscat şi de pe mare vor fi apărate de Allah şi de profetul Muhammed, de el şi de

[1] Ibidem. Sahih Muslim, 2/246.

oricine este cu el din poporul Aş-Şam, precum şi dintre cei de pe mare. Acela ce încalcă acest tratat nu va fi salvat de averea sa, iar ea va fi răsplată îndreptăţită celui ce o va lua. De asemenea, va fi ilegal ca oamenii să fie împiedicaţi să folosească apa izvoarelor din care s-au alimentat până acum sau de la orice călătorie pe care ei doresc să o facă fie pe mare, fie pe uscat."

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe Khalid bin Al-Ualid în fruntea a patru sute de călăreţi la 'Ukaidir Dumat Al-Jandal şi i-a spus: "Îl vei vedea la vânătoare de vaci sălbatice." Şi când era o noapte cu lună, Khalid l-a putut vedea pe Ukaidir cum a ieşit să le vâneze, aşa că l-a prins, deşi era însoţit de oamenii lui şi l-a adus înapoi la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, care i-a cruţat viaţa şi a făcut pace cu el, forţându-l să plătească două mii de cămile, opt sute de capete de vite, patru sute de armuri şi patru sute de suliţe. El l-a obligat să-şi recunoască îndatorirea de a plăti tribut şi l-a însărcinat să-l adune şi de la triburile Dumat, Tabuk, Aila şi Taima'.

Triburile care erau aliate cu bizantinilor au devenit conştiente că dependenţa de foştii lor stăpâni luase sfârşit. De aceea, au trecut de partea musulmanilor. Astfel, statul islamic şi-a extins frontierele într-o asemenea măsură încât a atins graniţele bizantinii şi ale aliaţilor lor. Putem deci observa că rolul aliaţilor bizantinilor se încheiase.

Întoarcerea la Medina

Armata musulmană s-a întors învingătoare de la Tabuk şi fără pierderi, Allah scutindu-i de nenorocirile luptei.

La întoarcere, pe un drum de munte, doisprezece ipocriţi au atentat la viaţa Profetului când acesta trecea pe acolo, însoţit doar de Ammar care ţinea frâiele cămilei sale şi de Huzaifa bin Al-Iaman, care o mâna, în vreme ce ceilalţi oameni ajunseseră deja în vale.

Ipocriţii au profitat de această ocazie ca să-l omoare pe Profet. Cum Mesagerul lui Allah şi cei doi însoţitori ai săi mergeau de-a lungul drumului, au auzit glasuri ce veneau din spate. Atunci ei s-au întors şi au văzut oameni cu feţele acoperite. Huzaifa, care fusese trimis de Profet să vadă ce se întâmplă, i-a văzut şi le-a izbit animalele cu un cârlig pe care-l avea în mână, iar Allah a răspândit frica în inimile lor. Ei au fugit şi s-au dus la ai

lor. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a spus lui Huzaifa numele tuturor ipocriţilor, de aceea el fiind numit "confidentul Profetului". În legătură cu această întâmplare, Allah spune:

"... *Ei au uneltit ceea ce nu au izbutit...*" [9:74]

Când a văzut că Medina se ivea la orizont, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a zis: "Aceasta este o vedere plăcută ochiului. Iată Muntele Uhud pe care noi îl iubim şi care ne iubeşte pe noi." Mediniţii au aflat de sosirea lor şi au ieşit să întâmpine armata. Femeile, tinerii, copiii şi pruncii au ieşit până în afara oraşului pentru a le sărbători întoarcerea acasă, cântând din toată inima:

"Luna plină strălucea deasupra noastră,
Printre potecile muntelui Al-Uada'
Aducem mulţumiri celui care-L imploră pe Allah..."

Marşul Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - la Tabuk a avut loc în luna Regeb, iar întoarcerea, în luna Ramadan. Prin urmare, această invazie a durat cincizeci de zile, dintre care douăzeci au fost petrecute la Tabuk, iar celelalte pe drum dus-întors. Invazia Tabuk a fost ultima pe care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a făcut-o.

Oamenii care au rămas în urmă

Având în vedere caracteristicile ei, această invazie a constituit un proces extrem de serios prin care Allah a vrut doar să-i încerce pe adevăraţii credincioşi şi să-i separe de ceilalţi. Aceasta este Voia constantă a lui Allah, în asemenea circumstanţe. În acest sens, El spune:

"Allah nu-i va lăsa pe credincioşi în starea în care voi sunteţi decât numai până ce-l va despărţi pe cel rău de cel bun..." [3:179]

Aceia care au rămas de-o parte şi nu au participat la această invazie erau ipocriţii. Oricând era informat de rămânerea în urmă a vreunui om, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - spunea: "Lăsaţi-l în pace! Dacă Allah ştie că el este bun, El îl va face să vă urmeze, dar, dacă nu este aşa, Allah ne va scăpa de el."

Nimeni nu a rămas în urmă, cu excepţia celor care au fost împiedicaţi din motive serioase ori datorită ipocriţilor care au minţit în faţa lui Allah şi a Mesagerului Său.

Unii dintre acei ipocriți s-au tras de-o parte aducând scuze mincinoase. Alții au zăbovit, dar n-au cerut imediat îngăduință. Ei erau dintre aceia cărora Allah le-a încercat credința, dar mai târziu El s-a întors către ei cu milă, acceptându-le căința.

De îndată ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a intrat în Medina, el a făcut două Raka'h, apoi s-a aşezat să-şi întâmpine poporul. Ipocriții, în număr de peste optzeci,[1] au venit, au invocat diverse scuze şi au început să jure. Profetul le-a ascultat motivațiile şi l-a implorat pe Allah să-i ierte, dar a încredințat judecății lui Allah gândurile şi credința lor.

Trei drept-credincioşi - Ka'b bin Malik, Murara bin Ar-Rabi' şi Hilal bin Omaiia - au ales să spună adevărul. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a interzis însoțitorilor lui să comunice cu ei.

Astfel, ei au fost boicotați şi excluşi din viața comunității. Toată lumea le-a întors spatele şi ei au simțit din plin acest lucru, fiind jenați şi ruşinați. Greutățile pe care le-au trăit şi care au durat peste patruzeci de zile au culminat cu următoarea poruncă: fiecare trebuia să-şi părăsească nevasta. După cincizeci de zile de boicot, Allah şi-a întors fața către ei şi a dezvăluit aceasta în Coran:

"Şi [a primit El căința] şi de la cei trei care au fost lăsați în urmă, până ce pământul le-a fost lor prea strâmt, cu toate că el era întins, iar sufletele lor au devenit şi ele prea strâmte şi atunci au ştiut ei că nu este adăpost de Allah decât numai la El. Apoi a primit căința lor, pentru ca ei să se poată întoarce [la El], căci Allah este Primitor al căinței şi Îndurător" [9:118].

Iertarea lui Allah a fost un prilej de mare bucurie atât pentru musulmani, cât şi pentru cei trei în cauză. A fost cea mai fericită zi din viața lor. Vestea bună i-a bucurat şi le-a umplut inima de fericire. Cât despre cei care nu au participat din cauza bolilor sau dintr-un alt motiv serios, Allah Preaînaltul a spus:

"Şi nu este nici un păcat pentru cei slabi, nici pentru bolnavi şi nici pentru aceia care nu au din ce să cheltuiască [pe calea lui Allah], dacă ei sunt cu credință față de Allah şi de Trimisul Său..." [9:91]

Când s-a apropiat de Medina, Mesagerul lui Allah - Allah să-l

[1] Fath Al-Bari, 8/119.

binecuvânteze şi să-l miluiască! - a zis: "În Medina există anumiți oameni care, deşi au fost lăsați în urmă datorită unor motive serioase, au fost tot timpul cu voi. Zăbavnici aşa cum sunt, ei v-au însoțit tot timpul în drumurile voastre de pe munți şi văi." "Vrei să spui că au făcut asta şi totuşi se aflau în Medina?", s-au minunat ei. "Da, deşi erau în Medina, ei sunt cu voi", a spus Profetul.

Importanța invaziei Tabuk

Această invazie a avut un mare efect în ceea ce priveşte extinderea şi confirmarea influenței şi dominației musulmanilor în Peninsula Arabă. A fost limpede pentru toată lumea că nici o putere în afară de cea islamică nu putea rezista printre arabi. Restul de necredincioşi şi ipocriți conspirau constant împotriva musulmanilor şi se bazau întotdeauna pe forțele bizantine când aveau nevoie de sprijin sau ajutor. Aceşti oameni şi-au pierdut speranțele şi dorințele de a-şi mai recăpăta fosta influență. Realizând că nu aveau nici o ieşire din această situație şi că erau nevoiți să se supună în fața acestui fapt împlinit, ei au renunțat la încercările lor.

Din acest moment, ipocriții n-au mai fost tratați cu blândețe de către musulmani. Allah nu numai că le-a poruncit musulmanilor să-i trateze cu strictețe, dar le-a şi interzis să primească darurile lor sau să implore pentru ei iertarea lui Allah sau să le viziteze mormintele. Allah a poruncit musulmanilor să demoleze moscheea pe care aceştia o foloseau ca ascunzătoare şi loc pentru comploturile şi conspirațiile pe care le pregăteau. Au fost trimise nişte versete coranice care-i dădeau în vileag, astfel că toată lumea din Medina ajunsese să-şi dea seama cum stau lucrurile de fapt.

Marele impact pe care l-a generat această invazie ar putea fi perceput şi prin numărul mare de delegații care au venit succesiv să-l întâlnească pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Firește, delegațiile veneau să-l întâlnească la sfârşitul fiecărei invazii, mai ales după cucerirea Mekkăi.[1] Evenimentul de la Tabuk a fost, cu siguranță, cel mai de seamă.

---

[1] Ibn Hişam, 2/515-537; Zad Al- Ma'ad, 3/2-13; Sahih Al-Bukhari, 2/633, 635-637, 1/252, 414; Fath Al-Bari, 8/110-126; Muhtasar Sirat Ar-Rasul, p.391-407.

Versetele Coranice povestesc despre această invazie

Au fost revelete numeroase versete din "Capitolul Tauba" referitoare la evenimentul de la Tabuk. Câteva versete au fost revelate înainte de marş, iar altele după plecarea spre Tabuk în timpul bătăliei. Câteva alte versete au fost revelate la sosirea Profetului în Medina. Toate aceste versete s-au referit la întâmplările care au caracterizat această invazie: circumstanţele iminente ale bătăliei, descoperirea ipocriţilor, prerogativele şi rolul special al luptelor pentru cauza lui Allah, acceptarea căinţei drept-credincioşilor care au zăbovit şi a celor care au rămas în urmă, etc.

Câteva dintre evenimentele importante ale acelui an

În timpul anului 9 d.H. au avut loc numeroase evenimente de mare semnificaţie. Acestea sunt:

1. Acuzaţia de infidelitate[1] dintre 'Uuaimir Al'Ajlani şi soţia lui, după întoarcerea Mesagerului lui Allah de la Tabuk.

2. Lovirea cu pietre a unei femei, pe nume Ghamidiia, care a mărturisit că a comis un adulter. Ea a fost bătută cu pietre, dar numai după ce şi-a înţărcat pruncul.

3. Negus Aşama, regele Abisinei (Etiopiei), a murit şi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a făcut rugăciunea de deces cu toate că el nu era în Medina.

4. Moartea lui Umm Kulthum, fiica Profetului. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost extrem de întristat de moartea ei. "Dacă aş avea o a treia fiică, ţi-aş da-o de soţie", i-a spus el lui 'Uthman.

5. Moartea lui 'Abdullah bin Abu Salul, şeful ipocriţilor, după întoarcerea Profetului de la Tabuk. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a implorat iertarea lui Allah pentru el. De asemenea, s-a rugat pentru el, chiar dacă 'Omar a dezaprobat acest lucru şi a încercat să-l împiedice s-o facă. Mai târziu a fost revelet versetul coranic care atesta justeţea punctului de vedere al lui 'Omar.

---

[1] În cazul acuzaţiilor de infidelitate care nu prezintă dovezi, atât soţul, cât şi soţia, jură pe Allah că sunt nevinovaţi şi nu au fost infideli. Soţul invocă blestemele lui Allah asupra capului său, dacă minte şi soţia invocă mânia lui Allah asupra ei, în cazul în care ea este cea care minte.

ABU BAKR PLEACĂ ÎN PELERINAJ

În luna Zul-qi'de sau Zul-Hijje, anul 9 d.H., Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe Abu Bakr - Allah să fie mulţumit de el! - să-i conducă pe musulmani în îndeplinirea ritualurilor de pelerinaj.

La scurtă vreme după plecarea musulmanilor, o revelaţie a venit din partea lui Allah: pasajele de deschidere ale "Capitolului Tauba", în care Allah "se dezleagă" de acele triburi idolatre care n-au arătat respect pentru tratatele pe care le încheiaseră cu Profetul. Comunicarea acestei veşti făcea parte din tradiţiile arabe de a face publică orice modificare legată de refuzarea contactelor de sânge şi avere.

'Ali bin Abu Talib a fost numit să facă această declaraţie, recitând noile versete din "Capitolul Tauba". El l-a ajuns din urmă pe Abu Bakr la Al-'Arj sau la Dajnan. Abu Bakr a întrebat dacă Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îl numise la conducere sau fusese trimis doar să aducă versetele. "Am fost trimis să recit versetele", a răspuns 'Ali. Cei doi tovarăşi au pornit apoi pentru împlinirea pelerinajului. Spre închiderea ritualurilor, în ziua sacrificiului ritual, 'Ali s-a ridicat la Al-Jamra (un loc unde se aruncă pietricele) şi i-a dat citire cu glas tare în faţa mulţimii îngrămădite în jurul lui, declarând că se anulează tratatul cu idolatri, şi li se dă un răgaz de patru luni pentru a-şi reconsidera poziţia.

Tratatul rămânea valabil până la data expirării sale pentru idolatrii care nu încălcaseră drepturile musulmanilor şi nu sprijiniseră pe nimeni împotriva lor.

Abu Bakr a trimis apoi câţiva musulmani să declare public că după anul acela nici un necredincios nu va face pelerinajul şi nu se va îngădui nimănui să facă ocolul Casei Sfinte, dezbrăcat.

Acea proclamaţie înterzicea de fapt toate aspectele păgânismului în întreaga Arabie şi afirma fără nici o urmă de îndoială că practicile preislamice nu mai erau permise.[1]

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/220,415, 2/626,671; Zad Al Ma'ad, 3/25,26; Ibn Hişam, 2/543-546.

O PRIVIRE ÎN ANSAMBLU ASUPRA INVAZIILOR

Acest rezumat al invaziilor Profetului, al misiunilor şi al batalioanelor pe care el le-a format şi detaşat ne va furniza tuturor o impresie clară şi adevărată a Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, reieşind că el era cel mai drept, cel mai grav şi cel mai vigilent. Nu era un bărbat de geniu în această privinţă, dar era Învăţătorul şi cel mai mare dintre toţi mesagerii în ceea ce priveşte Solia şi Mesajul Ceresc. În afară de aceasta, toate bătăliile în care a luptat au fost exemplare în ceea ce priveşte adaptarea la cerinţele de stricteţe, curaj şi bune preparative ce caracterizau termenii şi condiţiile de război. Nici una dintre bătăliile în care a luptat el nu a fost pierdută ca un rezultat al lipsei de înţelepciune sau a vreunei greşeli tehnice în mobilizarea armatei sau a locaţiei într-o poziţie strategică greşită. Dacă a pierdut vreuna dintre bătălii, aceasta nu s-a datorat faptului că nu a ştiut să aleagă cel mai bun şi mai potrivit câmp de luptă, nici că ar fi făcut o alegere eronată a căpeteniilor luptei, fiindcă el s-a dovedit a fi un conducător special care se deosebeşte de toţi ceilalţi care au trăit şi au rămas cunoscuţi în lumea noastră.

În ceea ce priveşte evenimentele de la Uhud şi Hunain, au existat consecinţe ale slăbiciunii unor elemente militare la Hunain şi neascultare a ordinelor la Uhud. Faptul că nu au ascultat de glasul înţelepciunii şi nu au respectat planul de bătaie a avut un rol pasiv în cursul celor două invazii.

Geniul său s-a manifestat clar în aceste două bătălii în care musulmanii au fost învinşi, fiindcă el i-a înfruntat pe duşmani cu vitejie şi a reuşit prin înţelepciunea sa să zădărnicească scopul acestora, aşa cum a fost şi cazul la Uhud. De asemenea, a reuşit să transforme înfrângerea musulmanilor de la Hunain într-o victorie, nesuportând gândul că o evoluţie eronată a operaţiilor militare lasă de obicei o impresie foarte proastă asupra liderilor militari şi îi obligă să fugă pentru a-şi salva viaţa.

Până acum, am analizat aspectele simple ale conducerii militare a invaziilor. Pe de altă parte însă, prin aceste invazii el a reuşit să impună securitatea, să instaleze pacea, să risipească disensiunile şi să distrugă puterea militară a duşmanilor, prin lupta neîncetată dintre islam şi păgânism.

Profetul avea de asemenea o intuiție profundă şi putea face imediat diferența între credincioşi şi ipocriți. Grupul de conducători care a luptat şi i-a învins pe persani şi bizantini pe câmpul de bătălie de la Aş-Şam şi Irak a excelat în strategie de război şi conducerea procedurilor de luptă. Acei conducători care au urmat după Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - au reuşit să-i alunge pe dușmanii islamului din țările şi de pe pământurile lor, din grădinile, apele şi fermele lor. [I-au fugărit din locuințele lor, din grădinile, apele şi fermele lor.] Acei lideri musulmani erau tot oamenii lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Ei erau pătrunşi de spiritul islamic şi se aflau sub influența acestuia.

Ca urmare a acestor bătălii, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a putut să asigure tuturor musulmanilor locuințe, pământuri şi posibilități de muncă. El a luat chiar numeroase măsuri legate de problemele refugiaților care nu aveau nici case, nici avere. El a dotat armata cu arme, cai şi cu un buget de înarmare. A realizat toate aceste lucruri fără să facă nici cea mai mică nedreptate.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a modificat standardele şi scopul războaielor preislamice. Războaiele lor nu erau orientate decât spre jaf, crimă, tiranie şi agresiune. Erau războaie ce aveau ca țel oprimarea celor slabi, dărâmarea caselor şi a construcțiilor lor. Pentru ei, războiul era un mijloc care le permitea să violeze sau să dezgolească femeile, să practice cruzimi asupra celor slabi, a copiilor şi pruncilor şi să răspândească pe pământ corupția. Războaiele islamice diferă însă în mod esențial de cele preislamice. Un război în islam este un Jihad. Putem spune deci că este o luptă nobilă şi sfântă, urmând calea lui Allah, pentru edificarea unei societăți musulmane care caută eliberarea omului de oprimare, tiranie şi agresiune. Este o societate de care oricine ar trebui să fie mândru în orice moment şi în orice loc. Considerațiile şi tradițiile perioadei preislamice au fost bulversate complet de islam. Ele erau atât de dure împotriva celor slabi, încât aceştia au trebuit să-l implore pe Allah să-i întărească şi să-i ajute să scape de acel mediu, spunând:

"Doamne! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiut şi dă-ne nouă din partea Ta un ocrotitor şi dă-ne nouă din partea Ta un ajutor." Coran [4:75]

Războiul de corupție, crimă şi jaf care predomina până acum se transformase într-unul sfânt, Jihad. Una dintre cele mai importante ținte ale

Jihad-ului este să elibereze omul de agresiunea, asuprirea şi tirania oamenilor puterii. În islam, Jihad-ul este o luptă pentru curăţirea pământului lui Allah de minciună, înşelătorie, fapte păcătoase şi agresiune. Este un război sfânt care are scopul de a instaura securitatea, pacea, mila şi compasiunea, precum şi respectarea drepturilor şi mărinimia. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a emis reguli stricte legate de război şi a poruncit căpeteniilor şi soldaţilor săi să le respecte. Nu le era permis să încalce aceste reguli, indiferent de împrejurări. În versiunea sa, Sulaiman bin Buraida a relatat că tatăl său îi spusese că, întotdeauna când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - numea căpetenia unei armate sau a unui batalion, el îl sfătuia să se teamă de Allah Cel Mare şi Atotputernic când avea de-a face cu apropiaţii lui şi să fie bun cu toţi musulmanii.

Apoi, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îi spunea:

"Lupta pe care o conduci să fie în Numele lui Allah şi de dragul Său. Luptă împotriva celor care nu cred în Allah. Invadează, dar nu exagera. Să nu înşeli, să nu mutilezi niciodată corpul unui mort şi să nu ucizi pruncii."

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a cerut oamenilor să facă înlesniri şi le-a interzis să-i forţeze sau să-i constrângă pe ceilalţi. "Faceţi pace", a spus el, "şi să nu vă abateţi de la Calea cea Dreaptă."[1] Dacă se întâmplă să ajungi pe câmpul de luptă în timpul nopţii, nu-i ataca niciodată pe duşmani până nu se luminează de ziuă.

El a interzis categoric torturarea cu foc a oamenilor ori uciderea femeilor şi a copiilor şi nu a permis nici măcar ca aceştia să fie bătuţi. De asemenea, a interzis furtul şi jaful şi a mers până acolo încât a spus că bunurile câştigate prin furt se află sub aceeaşi interdicţie ca arderea unui cadavru. Distrugerea culturilor şi tăierea arborilor au fost şi ele interzise, fiind permise doar dacă acest lucru era strict necesar.

"Să nu ucideţi un rănit, nici să nu-l hăituiţi pe cel fugar sau să ucideţi un prizonier."

El a decretat că ambasadorii nu pot fi omorâţi. A mai subliniat şi faptul că nu pot fi omorâţi cei care fac legăminte sau convenţii, spunând chiar: "Cel care va ucide pe cineva care se află sub jurământ într-o convenţie nu va ajunge în Paradis şi nici nu va simţi mirosul acestuia, ce se

[1] Sahih Muslim, 2/82,83.

simte încă de la o distanță de patruzeci de ani."

Mai existau şi alte reguli nobile care au purificat războaiele de mizeria preislamică şi le-au transformat în războaie sfinte.[1]

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/64-68; pentru detalii despre Jihad în Islam vezi, p.261-262.

OAMENII ADERĂ ÎN MASĂ LA RELIGIA LUI ALLAH

Invazia şi cucerirea Mekkăi a fost, aşa cum am menţionat anterior, o bătălie decisivă care a distrus definitiv păgânismul. În urma acestei bătălii, arabii au putut distinge adevărul de minciună şi astfel ei s-au grăbit să îmbrăţişeze islamul. 'Amr bin Salama a spus: "Ne aflam în apropierea unei ape pe lângă care treceau mulţi oameni, iar pe aceia care erau călare pe cămile noi îi întrebam: "Ce se întâmplă cu lumea? Cum este acest om [Profetul]?" Ei spuneau: "El pretinde că Allah i-a arătat cutare şi cutare lucru." Eu memoram aceste cuvinte ca şi cum erau ieşite din pieptul meu. Arabii atribuiau islamizarea lor cuceririi. Ei spuneau: "Lăsaţi-l în pace să-şi înfrunte neamul. Dacă este într-adevăr un Profet îi va învinge.", şi astfel, atunci când cucerirea a avut loc, oamenii s-au grăbit să adere la islam. Tatăl meu a fost primul din neamul meu care a aderat la islam. Când a ajuns la ai săi, el a zis: "Pe Allah, tocmai acum am fost la Profet şi el a zis: "Să faci cutare rugăciune la cutare timp şi cutare şi cutare rugăciuni la timpul acela şi acela. Când se apropie timpul de rugăciune, unul dintre voi să strige chemarea la rugăciune şi să-l numiţi pe cel mai învăţat în Coran dintre voi să fie Imamul vostru (conducătorul rugăciunii)".[1] Această tradiţie profetică ilustrează efectul puternic pe care l-a avut cucerirea Mekkăi în cursul evenimentelor, în ceea ce priveşte consolidarea islamului, precum şi a poziţiei arabilor şi a convertirilor la islam.

O dovadă clară a acestei influenţe poate fi dedusă din numărul mare de delegaţi ce au sosit în Medina în anii 9 şi 10 d.H. Dintre cei care s-au grăbit să îmbrăţişeze religia lui Allah, unii s-au alăturat armatei de zece mii de luptători şi au participat la cucerirea Mekkăi, astfel că la invazia de la Tabuk armata ajunsese la treizeci de mii de soldaţi. Această creştere a armatei islamice a avut loc la mai puţin de un an de la cucerirea Mekkăi. O sută sau o sută patruzeci de mii de pelerini musulmani au participat la pelerinajul de adio (Hajjatul-Uada'). Un număr foarte mare de musulmani venise la Chemarea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, la rugăciune, iar vocile lor vibrau atât de puternic, încât pământul se zguduia când ei rosteau: "Labbaik (Doamne, am răspuns Chemării Tale) şi aducem Laude şi mulţumiri lui Allah."

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/615,616.

DELEGAȚIILE

Oamenii de ştiință au menționat un număr de peste şaptezeci de delegații. Nu este uşor să cercetezi un asemenea număr de delegații şi, în afară de asta, expunerea lor în detaliu nu ne este de prea mare folos. De aceea, voi face doar o expunere a lucrurilor cu semnificație istorică. Oricum, cititorul trebuie să țină cont că, în afară de majoritatea triburilor care au sosit în Medina după cucerire, erau delegații şi înainte de cucerire.

1. Delegația 'Abdul Qais. Acest trib a avut două delegații. Prima a venit în anul 5 d.H. sau chiar mai înainte. Munqid bin Haiian, un membru al acestui trib, făcea negustorie în Medina. Astfel, de îndată ce a aflat despre islam, adică, după emigrare, el a îmbrățişat islamul şi a dus oamenilor săi un mesaj de la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Aceştia au devenit într-un final musulmani. Treisprezece sau paisprezece dintre ei au venit să-l vadă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - într-una din lunile sfinte, cerând sfatul Profetului în privința Credinței şi a băuturilor. Mesagerul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus şefului lor, Al-Aşaj Al-Usri: "Ai două calități care plac lui Allah: spirit de deliberare şi clemență."

A doua lor venire a avut loc în anul delegațiilor. Erau patruzeci de oameni. Al-Jarud bin Al-'Ala' Al-'Abdi, care era creştin, dar a devenit un drept-credincios musulman, făcea şi el parte din grup.[1]

2. Delegația Daus. Sosirea acestui trib a avut loc la începutul anului 7 d.H., când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - se afla la Khaibar. At-Tufail bin 'Amr Ad-Dausi, despre care am vorbit deja şi am explicat cum a devenit musulman în timp ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - se afla la Mekka, s-a întors acasă la ai săi, unde a început să-i cheme pe oameni la islam, dar ei au tot amânat, până când, disperat din cauza lor, el s-a întors la Mesager - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi l-a rugat să-l invoce pe Allah împotriva tribului Daus. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - însă, l-a implorat pe Allah să călăuzească tribul Daus, care mai târziu a îmbrățişat islamul. Astfel, At-Tufail a sosit la Medina,

[1] Explicația lui Sahih Muslim de An-Nawawi, 1/33; Fath Al-Bari, 8/85,86.

însoțit de șaptezeci de familii din poporul său, la începutul anului 7 d.H., când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se afla la Khaibar. At-Tufail l-a urmat acolo.

3. Solul lui Farua neamul 'Amr Al-Judhami. Farua era un conducător arab din armata bizantină. El locuia la Mu'an în vecinătatea pământurilor Aș-Șam. Acesta, văzând curajul și hotărârea musulmanilor, a devenit musulman. Bătălia de la Mu'ta, care a avut loc în anul 8 d.H., i-a stârnit admirația. Printr-un sol al său, el a trimis în dar Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - un asin alb, pentru a-l informa despre convertirea sa la islam. Când bizantinii au aflat că a aderat la islam, l-au trimis la închisoare, după ce mai înainte îi oferiseră șansa de a alege între două variante: a se lepăda de islam sau a fi pedepsit cu moartea. Fiindcă a refuzat să se lepede, ei l-au răstignit și i-au tăiat capul la fântâna 'Afra' din Palestina.[1]

4. Delegația Suda'. Această delegație a sosit după plecarea Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de la Al-Ji'rana, în anul 8 d.H. Aceasta s-a întâmplat din cauză că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - trimisese deja o misiune alcătuită din patru sute de musulmani, unde se afla Suda' (o fântână cu apă dulce) în Yemen. Misiunea se stabilise acolo, la gura unui canal. Ziiad bin Al-Harith As-Suda'i a aflat de șederea lor, a venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a zis: "Am venit la tine ca trimis al poporului meu, așa că spune armatei tale să se întoarcă și eu garantez pentru ai mei." Armata a fost trimisă înapoi. În schimb, As-Suda'i a mers la ai săi și i-a îndemnat să vină și să-l întâlnească pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Până la urmă, au venit cinsprezece dintre ei și au făcut legământ cu el, ca adevărați musulmani. La rândul lor, când s-au întors acasă i-au îndemnat pe ceilalți să devină musulmani. În acest mod s-a răspândit islamul în mijlocul lor. Mai tîrziu, o sută de oameni l-au însoțit pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - în pelerinajul de adio (Hajjatul-Uada')

5. Venirea lui Ka'b bin Zuhair bin Abu Sulma. Ka'b, care făcea parte dintr-o familie de poeți, a fost considerat unul dintre cei mai sensibili poeți arabi. Pe vremea când nu era musulman, el obișnuia să-l satirizeze pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! În anul 8 d.H., când

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/45; Taghunul Qur'an, 2/169.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - se întorsese deja din invazia At-Ta'if, Bujair bin Zuhair a scris fratelui său Ka'b o scrisoare prin care-l atenţiona şi-l sfătuia: "Mesagerul lui Allah a ucis câţiva oameni în Mekka care îl satirizau şi îl batjocoreau, iar ceilalţi poeţi care au supravieţuit, au fugit în toate părţile pentru a-şi salva viaţa. Aşa că dacă vrei să-ţi salvezi pielea, grăbeşte-te la Mesagerul lui Allah. El nu-i ucide niciodată pe cei ce se întorc la el cu căinţă. Dacă nu vrei să faci cum îţi spun eu, depinde de tine prin ce mijloace vei reuşi să-ţi păzeşti pielea."

Cei doi fraţi au corespondat mult timp, până ce Ka'b a început să se simtă de parcă pământul s-ar fi îngustat pentru el. A plecat la Medina şi a stat ca oaspete în casa unui om din tribul Juhaina. Ei au făcut împreună rugăciunea de dimineaţă, dar când se pregătea de plecare omul i-a sugerat să meargă la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! El a mers, s-a aşezat lângă el şi i-a ţinut mâna în mâna sa. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu-l mai văzuse pe Ka'b înainte şi de aceea nu l-a recunoscut. Atunci, Ka'b a spus: "O, Mesager al lui Allah! Ka'b bin Zuhair a venit la tine ca un musulman spăşit. Va fi el în siguranţă şi iertat dacă ţi-l aduc aici?" Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a zis: "Da." "Eu sunt Ka'b bin Zuhair!", a răspuns el. Când a auzit asta, unul dintre "ajutoare" s-a ridicat în picioare şi a cerut îngăduinţa Profetului să-i taie capul. "Lasă-l în pace!", a spus Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! "A venit ca un musulman care se căieşte de atitudinea lui din trecut." Ka'b a recitat atunci poemul său binecunoscut "Su'ad a apărut...", în care îi aducea laude Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, îi mulţumea şi îşi cerea iertare pentru greşelile pe care le făcuse. El a recunoscut misiunea lui Muhammed. În acest poem se adresa atât emigranţilor, cât şi "ajutoarelor", dar în mod diferit. El îi lăuda pe emigranţi, dar critica "ajutoarele", fiindcă unul dintre ei ceruse permisiunea Profetului de a-l ucide. Mai târziu, Ka'b a încercat să compenseze acest lucru, lăudându-i şi pe "ajutoare", într-un alt poem.

6. Delegaţia 'Uzara. Această delegaţie era formată din doisprezece oameni şi a ajuns la Medina în luna Safar, anul 9 d.H. Ei au rămas acolo timp de trei zile. Printre ei se afla şi Hamza bin An-Nu'man. Când au fost întrebaţi cine erau, ei au zis: "Noi suntem din neamul 'Uzara, fraţii de lapte ai lui Qusai, din partea mamei lui. Noi suntem cei care l-au sprijinit pe

Qusai şi i-am alungat pe Khuza'a şi pe cei din neamul Bakr din sânul Mekkăi. Avem familii şi rude." Atunci Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a primit cu bunăvoinţă şi le-a spus cum va fi cucerit Aş-Şam-ul. Pe de altă parte le-a interzis să consulte ghicitorii şi să mănânce animalele pe care le măcelăreau. Până la urmă, ei au devenit musulmani şi au rămas acolo timp de mai multe zile, după care au plecat acasă.

7. Delagaţia Bali. Au ajuns în Rabi' Al-Auual, anul 9 d.H. Au aderat la islam şi au rămas în Medina timp de trei zile. Şeful lor, Abu Ad-Dabib, l-a întrebat dacă ospitalitatea era răsplătită de Allah. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Da, şi aşa este cu orice milostenie pe care o faci pentru bogaţi sau săraci, adică pomană."

De asemenea, el a întrebat care este timpul aferent ospitalităţii. Profetul a răspuns că sunt necesare minim trei zile. "Ce se întâmplă cu oaia rătăcită?" Profetul a zis: "Este a ta ori a fratelui tău, dacă nu, o primeşte lupul." El a întrebat şi despre cămila rătăcită. "Nu este treaba ta. Las-o în pace! Stăpânul ei va încerca să o găsească."

8. Delegaţia Thaqif. Au ajuns în Ramadan, anul 9 d.H., după întoarcerea Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - de la Tabuk. Cât despre cum au devenit aceştia musulmani s-ar putea deduce din ceea ce urmează. Şeful lor, 'Uruah bin Mas'ud Ath-Thaqafi, a venit să-l vadă pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, după întoarcerea acestuia de la At-Ta'if, în Zul-qi'de, anul 8 d.H. 'Uruah a devenit musulman. El a crezut că dacă va povesti oamenilor lui şi îi va chema să îmbrăţişeze islamul, aceştia îl vor asculta, fiindcă fusese întotdeauna un şef ascultat. Ei îl iubeau chiar mai mult decât pe primul lor născut. Cu toate acestea, atunci când i-a chemat la islam, ei au tras în el cu săgeţi din toate părţile şi l-au omorât. Când şi-au dat seama că nu erau în stare să lupte cu vecinii lor arabi, care făcuseră legământ cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi se convertiseră la islam, ei au hotărât să trimită un om la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Au ajuns la concluzia că trimisul potrivit era 'Abd Yalail bin 'Amr. 'Abd a refuzat să facă acest lucru de teamă că ar putea fi ucis aşa cum procedaseră şi cu 'Urua. "Nu voi face un asemenea lucru dacă nu voi fi însoţit şi de alţi oameni" a spus 'Abd. Atunci, ei au trimis doi oameni dintre aliaţii lor şi alţi trei din neamul Malik. Între cei şase se afla şi 'Uthman bin

Abu Al-'As Ath-Thaqafi, care era cel mai tânăr dintre ei.

Când au intrat în audiență la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - au văzut că într-un colț al moscheei era ridicat un cort, de unde puteau să asculte Coranul şi să-i vadă pe oameni la rugăciune. În timpul şederii lor au venit de multe ori la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, care i-a chemat să îmbrățişeze islamul, până când şeful lor i-a cerut Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să încheie cu tribul Thaqif un tratat de pace, prin care să le permită să comită adulter, să bea vin şi să practice din nou camăta. Ei au cerut de asemenea să nu le distrugă idolul tiran "Al-Lat" şi să nu-i oblige să facă rugăciuni. În final, au insistat să nu fie forțați să-şi distrugă idolii. Dar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a refuzat toate pretențiile. Ei s-au retras la o parte să se sfătuiască. Dându-şi seama că nu mai aveau nici o altă alternativă, ei au cedat şi au îmbrățişat islamul. Singura condiție asupra căreia au insistat a fost ca Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să fie acela care să se ocupe de demolarea lui Al-Lat, iar tribul Thaqif să nu aibă nimic de-a face cu acest lucru. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a acceptat şi a făcut legământ cu ei.

Uthaman bin Abu Al-As era cel mai atent şi mai interesat de a studia jurisprudența şi de a învăța Coranul, iar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a numit conducător peste poporul său.

În fiecare dimineață, delegația mergea să-l vadă pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Pe 'Uthman bin Abu Al-'As, fiindcă era cel mai tânăr, îl lăsau să aibă grijă de cămile şi de lucrurile lor. La prânz, când ceilalți se întorceau să doarmă, 'Uthman mergea la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, pentru a învăța Coranul şi a întreba despre probleme religioase. Dacă se întâmpla ca Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să doarmă, atunci mergea la Abu Bakr în acelaşi scop. Cu trecerea timpului el s-a dovedit a fi o sursă de binecuvântare pentru poporul său. Fiindcă la vremea apostaziei (Ar-Riddah), când tribul Thaqif era hotărât să renunțe la islam, el s-a adresat lor astfel: "O popor Thaqif, ați fost ultimii care ați îmbrățişat această credință, nu fiți primii care renunță la ea." Auzindu-l, şi-au dat seama că ar comite o greşeală dacă ar renunța la islam şi s-au agățat cu putere de islam.

Grupul de delegați s-a întors acasă, dar a hotărât că ar fi mai bine să ascundă pentru o vreme adevărul. Ei le-au spus oamenilor să se aştepte la luptă în orice moment. S-au prefăcut supărați şi deprimați. Au pretins că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a cerut să îmbrățişeze islamul şi să renunțe la adulter, vin, practicarea cametei şi la alte lucruri, altfel va lupta împotriva lor. Cuprinşi de aroganță şi zel față de tradițiile preislamice, Thaqif au rămas zile întregi hotărâți să iasă la luptă. Apoi, Allah a răspândit spaima şi descurajarea în inimile lor, în aşa măsură că ei au renunțat la luptă şi s-au gândit ca delegația să se întoarcă la el şi să anunțe acordul lor. Doar în acel moment, grupul de delegați le-a dezvăluit adevărul şi le-a relatat discuția paşnică avută cu Profetul. Tribul Thaqif a aderat la islam.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trimis câțiva oameni, sub comanda lui Khalid Al-Ualid, să dărâme idolul Lat. Al-Mughira bin Şu'ba s-a ridicat în picioare, a luat sapa şi târnăcopul şi a spus: "Pe Allah, vă voi face să râdeți de Thaqif." El a izbit cu uneltele şi s-a prefăcut că se prăbuşeşte în timp ce alerga. Cei din tribul Thaqif s-au cutremurat când au văzut asta şi au zis: "Allah să-l înfricoşeze pe Al-Mughira. Zeița l-a ucis." Când a auzit asta, Al-Mughira a sărit în picioare şi a spus: "Allah să aibă milă de voi. Idolul Al-Lat nu este altceva decât o grămadă de pământ şi pietre." Apoi a izbit uşa şi a spart-o. S-a cățărat pe cel mai înalt zid şi la fel au făcut şi ceilalți. Au dărâmat idolul Al-Lat, până l-au făcut una cu pământul. Apoi au săpat la temelia sa şi au scos afară bijuteriile şi veşmintele ce se aflau acolo, spre marea uimire a tribului Thaqif. Khalid bin Al-Ualid şi grupul său s-au întors la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - cu bijuteriile şi veşmintele de la Al-Lat. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a împărțit şi i-a mulțumit lui Allah pentru că l-a ajutat la consolidarea religiei sale.[1]

9. Mesajul de la regii Yemenului. După reîntoarcerea de la Tabuk, Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a parvenit un mesaj de la regii din Himiar, Al-Harith bin 'Abd Kilal, Na'am bin Abd Kilal, Nu'man bin Qil Zi Ra'in, Hamdan şi Mu'afir. Trimisul lor era Malik bin Murra Ar-Rahaui. Ei l-au trimis pentru a-l informa pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - că voiau să îmbrățişeze islamul şi să renunțe la politeism. Ca răspuns la mesajul lor, Mesagerul lui Allah - Allah

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/26-28; Ibn Hişam, 3/537-542.

să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a explicat îndatoririle, obligaţiile şi drepturile lor în islam şi, în legătură cu cei care nu vor accepta islamul şi le-a oferit legământul lui Allah şi legământul Mesagerului Său, dacă dovedeau că plătesc tributul care era încă în întârziere. El i-a trimis la ei pe câţiva dintre însoţitorii lui, sub comanda lui Mu'ad bin Jabal - Allah să fie mulţumit de el!

10. Delegaţia Hamdan. Această delegaţie a sosit în anul 9 d.H., după întoarcerea Mesagerului de la Tabuk. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a făcut cu ei un legământ prin care le garanta îndeplinirea tuturor cererilor lor. L-a trimis pe Malik bin An-Namt ca şef al lor şi l-a numit reprezentant al celor care îmbrăţişaseră islamul. Khalid bin Al-Ualid a fost numit pentru ei toţi, cu scopul de a-i chema la islam. Timp de şase luni a făcut lucrul acesta, dar nimeni nu a răspuns la chemarea lui. Mai târziu, a fost trimis acolo Ali bin Abu Talib, în timp ce Khalid a primit poruncă să se întoarcă acasă. La sosirea sa la Hamdan, Ali le-a comunicat un mesaj de la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi i-a chemat la islam. Ei au răspuns chemării şi au devenit musulmani. Ali i-a scris Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi l-a informat asupra bunului mers al lucrurilor. După ce a citit scrisoarea, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a prosternat, apoi şi-a ridicat capul şi a zis: "Pacea să fie cu Hamdan! Pacea să fie cu Hamdan!"

11. Delegaţia neamului Fazara. După întoarcerea Mesagerului de la Tabuk, o delegaţie a neamului Fazara a venit să-l vadă. Aceasta s-a întâmplat în anul 9 d.H. Grupul de delegaţi era alcătuit din peste zece oameni. Ei au venit pentru a mărturisi islamul şi pentru a se văita de seceta din regiunea lor. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a urcat la amvon şi a ridicat mâinile implorându-l pe Allah să le trimită ploaie, astfel: "O, Allah, îngăduie să cadă ploaia şi să ude pământurile amorţite. O, Allah, trimite ploaia care să salveze, să înviorezе şi să facă iarba să crească, şi, mai devreme, nu mai târziu, să acopere întreg pământul. Să fie o ploaie a milei şi nu una de tortură şi pedeapsă. Acea ploaie să nu distrugă şi să nu inunde. O, Allah, trimite-ne apă şi ajută-ne să ieşim victorioşi în lupta cu duşmanul"[1]

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/48.

12. Delegația Najran. Najran era o regiune întinsă, aflată la o distanță de șapte poște la sud de Mekka, către Yemen. Cuprindea șaptezeci și trei de sate. Un călăreț iute avea nevoie de o zi întreagă ca să ajungă acolo.[1] Forțele militare ale regiunii erau alcătuite dintr-o sută de mii de luptători, iar ei erau creștini.

Sosirea lor a avut loc în anul 9 d.H., iar delegația cuprindea șaizeci de oameni. Douăzeci și patru dintre ei proveneau din familii nobile. Trei dintre cei douăzeci și patru au fost concomitent căpetenii ale Najran-ului. Primul a fost prințul 'Abdul Masih, zis "Al-'Aqib", care se ocupa de afaceri guvernamentale. Al doilea era Al-Aiham sau Șarhabil, zis "As-Saiiid" (Stăpânul), și se ocupa de problemele politice și de educație. Abu Haritsa bin 'Alqama era al treilea. El era episcop și în sarcina lui se aflau călăuzirea spirituală și toate problemele religioase.

Când a sosit în Medina, grupul de delegați s-a întâlnit cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Ei au schimbat opinii cu el, dar, când el i-a chemat la islam și le-a recitat din Coran, ei au refuzat. L-au întrebat care era părerea lui despre Isus - Pacea să fie cu el!, însă el nu le-a răspuns imediat și abia după o zi întreagă i-a fost revelat următorul verset din Coran:

"Înaintea lui Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui "Fii" și el a fost.

Adevărul vine de la Domnul tău și nu va fi dintre aceia care se îndoiesc!

Acelora care se ceartă cu tine [o, Muhammed], în privința lui [Isus], după știința pe care ai primit-o, spune-le: "Veniți, să-i chemăm pe fiii noștri și pe fiii voștri, pe muierile noastre și pe muierile voastre, pe noi înșine și pe voi înșivă, apoi să ne rugăm și să chemăm blestemul lui Allah asupra celor ce mint!". [3:59-61]

Când s-a luminat de ziuă, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - le-a recitat versetul care-i fusese revelat, explicându-le cum este văzut Isus în Coran. El i-a lăsat o zi întreagă să se sfătuiască și să se mai gândească. A doua zi dimineața, deoarece ei încă refuzau să admită Cuvintele lui Allah despre Isus sau să îmbrățișeze islamul, Profetul a sugerat să se facă Al-Mubahala, adică fiecare grupare să-L implore pe Allah să trimită Blestemul Său asupra celui care nu spunea

[1] Fath Al-Bari, 8/94.

adevărul. După ce a sugerat aceasta, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ieşit în faţă, înfăşurându-i pe nepoţii lui, Al-Hasan şi Al-Husain, cu veşmântul său, în vreme ce fiica lui, Fatima, îi urma în spate. Văzând că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu glumea şi se pregătea să-i înfrunte cu fermitate, ei s-au retras şi au început să se consulte. Al-'Aqib şi As-Saiiid (Stăpânul) discutau: "Nu vom implora, fiindcă, jur pe Allah, dacă el este într-adevăr un Profet şi schimbă blesteme cu noi, nu vom mai prospera niciodată. Prin urmare, nu vom supravieţui nici noi, nici urmaşii noştrii, nici animalele noastre." Până la urmă s-au hotărât să se întoarcă la judecata Mesagerului lui Allah asupra cauzei lor. Ei au venit la el şi au zis: "Îţi dăm ceea ce ai cerut." Atunci Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a recunoscut acel acord şi le-a poruncit să plătească tributul (Al-Jizia) şi a făcut pace cu ei, în schimbul a două mii de veşminte, o mie urmând a fi livrate în luna Regeb, iar celelalte în luna Safar. Pentru fiecare veşmânt ei aveau să plătească o uncie de aur. În schimb, primeau legământul lui Allah şi al Mesagerului Său. El a făcut cu ei o convenţie prin care le îngăduia să-şi practice liber obiceiurile religioase. Ei au cerut Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să numească un om de încredere care să primească banii la care se înţeleseseră în schimbul protecţiei şi el le-a trimis un om, pe Abu 'Ubaida bin Al-Jarra.

Când islamul a început să se răspândească în Najran, fireşte, ei n-au mai fost nevoiţi să plătească tributul pe care de obicei îl plăteau doar cei care nu erau musulmani. În orice caz, se spune că, îndată ce au ajuns la Najran, Al-Aqib şi As-Saiiid au aderat la islam. Se mai spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis la ei şi pe 'Ali pentru colectarea daniei şi a tributului de la musulmani.[1]

13. Delegaţia neamului Hanifa. Aceasta a sosit în Medina, în anul 9 d.H. Erau 17 la număr şi între ei se afla şi Musailima[2] bin Thumama bin Kabir bin Habeds bin Al-Harith, "Învăţătorul Mincinoşilor", din neamul Hanifa. Grupul de delegaţi a fost găzduit în casa unui "ajutor". Ei au venit la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi şi-au declarat religia islamică. În ceea ce-l priveşte pe Musailima "Mincinosul", nu se ştie cu exactitate când a aderat la islam. Există mai multe versiuni referitoare la acest lucru, dar toate arată limpede că Musailima se manifesta prin

[1] Fath Al-Bari, 8/94,95; Zad Al-Ma'ad, 3/38-40.
[2] Fath Al-Bari, 8/87.

lăudăroşenie şi înfumurare şi avea speranţa că va deveni conducătorul tuturor musulmanilor.

La început, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a încercat să se înţeleagă cu el, l-a tratat cu amabilitate şi milostenie, dar nu a ajuns la nici un rezultat. Mesagerul lui Allah a simţit răutatea din sufletul lui şi a recunoscut că el era unul dintre cei trei ticăloşi pe care-i văzuse în vis.

Profetul visase deja că îi fuseseră dăruite comorile pământului. Mâna lui a pipăit două brăţări de aur care l-au neliniştit şi l-au îngrijorat foarte mult. El a fost învăţat de inspiraţie să sufle peste ele ca să le alunge, a făcut aşa şi ele au dispărut. Brăţările au fost interpretate a fi doi mincinoşi care se vor ivi după moartea lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Prin urmare, când Musailima s-a manifestat în felul acela şi a arătat dezaprobare, Profetul şi-a dat seama că el ar putea fi unul dintre cei doi mincinoşi. Oricum, Musailima a spus: "Dacă Muhammed m-ar numi succesorul lui, aş deveni musulman." Mai târziu, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a venit la el, ţinând o bucată de frunză de palmier în mână şi era însoţit de oratorul său, Thabit bin Qais bin Şammas. El se afla cu câţiva prieteni. Profetul a vorbit cu el, dar Musailima i-a spus: "Dacă accepţi să transferi totul pe numele meu, după moartea ta, nu-ţi voi sta în cale." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a răspuns: "Nici dacă mi-ai cere să-ţi dau bucata asta de frunză de palmier, nu ţi-aş da-o. Eşti blestemat. Chiar dacă te-ai căi şi ai înceta să faci lucrurile pe care le faci, Allah a hotărât ca tu să fii o victimă. Pe Allah, jur că te văd acum exact în starea care mi-a fost dezvăluită. Iată-l pe Thabit! De la el vei auzi care este răspunsul meu." Apoi s-a îndepărtat.[1]

Până la urmă, prezicerile Profetului despre Musailima s-au adeverit. Când Musailima s-a întors la Yamama, s-a tot gândit cum să facă să devină asociatul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! A ajuns cu visul şi gândul până acolo încât a pretins că el însuşi era un Profet. Pentru a-şi confirma profeţia, a început să rostească propoziţii rimate. El spunea că nu era păcat să bei vin sau să comiţi adulter. Totuşi, mărturisea că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era un Profet adevărat. Oamenii lui care erau fascinaţi de ceea ce le îngăduia el să facă l-au urmat şi au încheiat înţelegeri cu el. El a devenit atât de cunoscut

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/627,628; Fath Al-Bari, 8/87-93.

printre ai săi, încât l-au numit "binefăcătorul din Yamama". Musailima i-a scris următoarele Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!: "Am aceeaşi poziţie ca a ta, astfel că eu voi avea o jumătate, iar quraişii vor avea cealaltă jumătate din afacerile oamenilor." Mesagerul lui Allah a scris o scrisoare în care spunea:

"...al lui Allah este pământul şi El îl dă moştenire cui voieşte dintre robii Săi. Iar sfârşitul [fericit] este al celor care au frică." [7:128][1]

Ibn Mas'ud relatează: "Când cei doi trimişi ai lui Musailima – Ibn An-Nauaha şi Ibn Athal – au venit la Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, el i-a întrebat: "Mărturisiţi că eu sunt Mesagerul lui Allah?" Răspunsul lor a fost: "Mărturisim că Musailima este Mesagerul lui Allah." Profetul a spus: "Eu cred în Allah şi în Mesagerul Său şi dacă m-aş fi gândit vreodată să ucid un sol, v-aş fi ucis pe amândoi."[2]

Anul 10 d.H. este cel în care Musailima a început să pretindă că este profet. El a fost însă ucis de către Uahşi, ucigaşul lui Hamza, în războiul Yamama din timpul lui Abu Bakr As-Siddiq, în luna Rabi' Al-Auual, anul 12 d.H.

A doua persoană care a pretins a fi profet a fost Al-Asuad Al-'Ansi, care se afla în Yemen. El a fost ucis de Fairuz. Capul lui a fost tăiat cu o zi şi o noapte înainte de moartea Profetului. Astfel, când au venit delegaţii, el le-a dat vestea pe care o aflase prin revelaţie divină. Ştirea morţii lui i-a parvenit din Yemen lui Abu Bakr[3]

14. Delegaţia din neamul 'Amir bin Sa'sa'a. În grupul de delegaţi se aflau 'Amir bin At-Tufail – duşmanul lui Allah, Arbad bin Qais – fratele din partea mamei al lui Labid, Khalid bin Ja'far şi Jabbar bin Aslam. Toţi erau căpetenii satanice ale poporului lor. 'Amir şi Arbad au plănuit să-l omoare pe Profet. Când grupul de delegaţi a ajuns, 'Amir a început să-l ţină de vorbă pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, în vreme ce Arbad s-a întors într-o parte, încercând să-şi scoată sabia din teacă. A reuşit să o scoată parţial, dar Allah i-a înţepenit mâna şi el nu a mai fost în stare să o tragă afară din teacă până la capăt. Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a invocat pe Allah împotriva lor, iar Allah l-a apărat pe Mesagerul Său. Apoi, când s-au întors spre casă, Allah

[1] Zad Al-Ma'ad, 3/31,32.
[2] Mişkat At-Masabih, 2/347.
[3] Fath Al-Bari, 8/93.

i-a trăznit pe Arbad şi pe cămila lui şi ei au ars. 'Amir s-a adăpostit în casa unei femei care era din neamul Salul şi a căzut la pat din cauza inflamării unor ganglioni. Până la urmă a murit, în vremea ce spunea: "Ce am ajuns? Am o umflătură cât o cămilă. Şi iată că mor în casa unei femei din neamul Salul."

În "Sahih Al-Bukhari" se relatează că 'Amir a venit la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi i-a zis: "Îți ofer posibilitatea să alegi între trei variante: tu îi vei conduce pe beduini, iar eu pe cei din sate; eu voi fi moştenitorul tău; voi veni peste poporul tău cu două mii de cămile: o mie de femele şi cealaltă mie de masculi."

Mai târziu, el a fost lovit de boală, în casa unei femei. Şi atunci a spus: "Cum! Am o umflătură asemenea unei cămile şi iată-mă în casa unei femei din neamul cutare şi cutare. Aduceți-mi calul meu!" El a încălecat, dar a murit în şa.

15. Delegația Tujib. A venit la Medina, aducând cu ei surplusul milosteniilor (Sadaqat) adunate de poporul lor, adică tot ce le mai rămăsese după ce împărțiseră milostenii săracilor. Erau treisprezece oameni. Au pus întrebări despre Coran şi Sunna (Tradiția Profetului) ca să poată învăța din ele. Au cerut anumite lucruri de la Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, iar el a făcut jurăminte față de ei. Nu au mai rămas mult şi atunci când Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a recunoscut cererile şi le-a îngăduit să plece, ei au trimis la el un băiat, pe care-l lăsaseră cu bunurile lor. Tânărul i-a spus Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!: "Jur pe Allah, că mi-am părăsit căminul (să vin la Medina) cu gândul ca tu să-l implori pe Allah Cel Atotputernic să mă ierte şi să aibă milă de mine şi să facă din inima mea un izvor de bucurie şi mulțumire." Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a implorat pe Allah să-i dăruiască tot ce a cerut.

De atunci încolo, el a devenit omul cel mai fericit. În "Ar-Riddah" (Timpul Apostaziei), el a rezistat ca musulman şi a atras atenția poporului său, reamintind de Allah şi a continuat să le propovăduiască până ce s-au întărit şi au revenit la Credință. Grupul de delegați l-a întâlnit din nou pe Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - la "Pelerinajul de adio", în anul 10 d.H.

16. Delegația Tai'. Unul din grupul acela de delegați care s-a întâlnit

cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost Zaid Al-Khair. Ei au stat de vorbă cu Profetul, care i-a îndemnat să îmbrăţişeze islamul. Ei au acceptat şi au devenit buni musulmani. Despre Zaid, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Arabii nu s-au priceput niciodată să cântărească oamenii. Niciodată nu am auzit de la ei adevărul despre virtuţiile unui om. Când văd omul că este preocupat, îmi dau seama că l-au supraestimat, mai puţin pe Zaid Al-Khair, pe care, de cum l-am întâlnit, am ştiut că l-au subapreciat." Apoi l-a numit "Zaid Al-Khair" ("Zaid generosul").

Delegaţiile au venit în Medina, rând pe rând, în anii 9 şi 10 d.H. Biografii au notat câteva dintre delegaţiile din Yemen. Printre acestea erau tribul Azd, neamul Sa'd Hadhim din Quda'a, neamul 'Amir bin Qais, neamul Asad, Bahra', Khaulan, Muharib, neamul Al-Harith bin Ka'b, Ghamid, neamul Al-Muntafiq, Salaman, neamul 'Abs, Muzaina, Murad, Zabid, Kinda, Zi Murra, Ghassan, neamul 'Aiş şi Nakh' care a fost şi cel din urmă grup de delegaţi. Delegaţia Nakh' era compusă din două sute de oameni şi a sosit la mijlocul lunii Muharram, în anul 11 d.H. Majoritatea acestor grupuri de delegaţi au sosit în anii 9 şi 10 d.H., iar unii dintre ei şi-au amânat venirea până în anul 11 d.H.

Succesiunea acestor delegaţii a indicat nivelul înalt pe care l-a atins Chemarea islamică şi, totodată, influenţa şi dominaţia acesteia în zone întregi din Arabia. Arabii priveau Medina cu atâta consideraţie şi respect, încât nu au putut face altfel, decât să se predea şi să i se supună. Medina devenise cartierul general al întregii Arabii, fiind, deci, imposibil de ignorat. Nu putem spune că toţi beduinii erau cuprinşi sau încântaţi de această religie. Printre arabi, existau o mulţime de beduini cu inima de piatră care deveniseră musulmani doar pentru că şeful lor făcuse astfel. Sufletele lor nu erau încă sfinţite. Tendinţa de cotropire era adânc înrădăcinată în firea lor şi învăţăturile islamului nu se cristalizaseră încă bine în sufletul lor. Referitor la unii dintre ei, Coranul spune:

"Beduinii sunt mult mai împietriţi în necredinţa şi în făţărnicia lor şi mai îndrituiţi să nu cunoască preceptele pe care Allah le-a revelat Trimisului Său. Iar Allah este Atoateştiutor şi Înţelept.

Printre beduini sunt unii care iau ceea ce cheltuiesc [ca milostenie sau pentru război] ca o datorie apăsătoare şi pândesc să se abată asupra voastră nenorocirile. Nenorocirea să cadă asupra lor! Allah este Cel care

Aude Totul şi Atoateştiutor". [9:97,98]

Pe alții, Coranul i-a lăudat, spunând:

"Dar printre beduini sunt şi alții care cred în Allah şi în Ziua de Apoi şi iau ceea ce cheltuiesc drept [mijloc pentru] apropiere de Allah şi [de obținere a] rugăciunilor Trimisului. Acesta este într-adevăr [un mijloc de] apropiere [de Allah] pentru ei, iar Allah îi va primi sub îndurarea Lui, căci Allah este Iertător şi Îndurător". [9:99]

Aceia dintre ei care au fost prezenți la Mekka, Medina şi Thaqif, precum şi în multe alte regiuni din Yemen şi Bahrain erau diferiți, fiindcă islamul era bine înrădăcinat în inimile lor. Câțiva dintre ei au fost oameni de seamă, prieteni adevărați şi învățători ai musulmanilor.[1]

[1] Muhadarat Tarih Al-Umah Al-Islamiiah, 1/144; Sahih Al-Bukhari, 2/13, 2/626-630; Ibn Hişam, 2/501-503, 510-514, 560-561; Zad Al Ma'ad, 3/26-60; Fath Al-Bari, 8/83-103; Rahmat-al-lil'alamin, 1/184-217.

SUCCESUL ŞI IMPACTUL CHEMĂRII

Înainte de a merge mai departe şi de a medita la ultimele zile ale vieţii Mesagerului lui Allah, ar trebui să aruncăm o privire rapidă la munca uriaşă pe care a depus-o şi care l-a caracterizat. Tocmai această trăsătură l-a făcut să-i depăşească pe toţi ceilalţi profeţi şi mesageri şi i-a conferit atâta măreţie încât Allah l-a ridicat în fruntea celor dintâi şi a celor de pe urmă. El a fost chemat :

"O, tu, cel învăluit [în straiele tale]!
Scoală-te noaptea [pentru Rugăciune], afară de puţin [timp]" [73:1,2]

Şi căruia i s-a spus:

"O, tu cel acoperit!
Ridică-te şi îndeamnă!" [74:1,2]

Aşa că el s-a ridicat şi a rămas astfel mai bine de douăzeci de ani, timp în care şi-a asumat responsabilitatea de a purta pe umeri povara marilor speranţe, pentru binele întregii omeniri, al Credinţei şi al luptei pentru cauza lui Allah (Jihad).

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a preluat povara muncii şi a luptelor pe calea lui Allah, în numele omenirii care pe atunci era înecată în iluziile perioadei preislamice şi în adorarea idolilor ei. Încărcat de greutăţi pământeşti, el a iniţiat o altă bătălie, într-un alt domeniu, sau, mai degrabă, bătălii succesive împotriva duşmanilor Chemării lui Allah şi a celor care complotau împotriva islamului. A fost o luptă cu cei care complotau împotriva credincioşilor şi a celor care cultivau cu atâta grijă credinţa, care era precum o plantă cu rădăcina firavă, care mai apoi s-a dezvoltat, şi-a înfipt rădăcinile în pământ, şi-a întins ramurile spre cer, răsărind astfel şi pe alte pământuri. Nici n-au sfârşit bine luptele în Peninsula Arabă şi bizantinii au început pregătirile pentru a distruge această naţiune de la graniţele nordice.

Prima bătălie, cea a sufletului, nu era încă terminată. A fost de fapt o luptă continuă împotriva poftelor lui Satan, care se credea conducătorul ei, şi nu a pierdut nici o clipă fără să îşi exercite activitatea în adâncul conştinţei omului. Pe de altă parte, Muhammed - Allah să-l binecuvânteze

şi să-l miluiască! - supraveghea chemarea la religia lui Allah şi lupta asiduu pe toate câmpurile în ciuda împrejurărilor dificile şi a faptului că lumea complota împotriva lui. El şi-a continuat misiunea cu eficienţă, înconjurat de credincioşi care căutau pacea, printr-o străduanie neîncetată şi o mare răbdare.

Mai bine de douăzeci de ani, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a concentrat atenţia doar spre aceste lupte, lăsând la o parte toate celelalte activităţi care ar fi putut să-l ţină departe de ţelul său nobil. A continuat să lupte până când credinţa islamică s-a impus pe o scară atât de largă, încât a uimit o mulţime de oameni.

În cele din urmă, Chemarea islamică s-a răspândit în toată Arabia şi a îndepărtat toate rămăşiţele preislamice de la orizontul peninsulei. Minţile bolnave s-au însănătoşit prin islam. Ei nu numai că s-au eliberat de idolatrie, ci au şi distrus idolii. Oamenii au început să strige: "Nu există alt zeu în afară de Allah!" Chemările la rugăciune se auzeau de cinci ori pe zi, propagându-se în spaţiu şi spărgând tăcerea deşertului mort, reînsufleţind astfel viaţa, prin noua credinţă. Cei care recitau şi învăţau pe de rost Coranul au pornit spre nord şi sud, recitând versete şi transmiţând mai departe poruncile lui Allah.

Triburile destrămate s-au reunit şi oamenii mergeau de la unii la alţii să îl slăvească pe Allah. Nu mai existau nici asupritori şi nici asupriţi, nici stăpâni şi nici sclavi şi nici oameni datori altora. Toţi oamenii erau slujitorii lui Allah. Erau fraţi iubiţi care ascultau de poruncile lui Allah, căci numai datorită Lui se eliberaseră de mândrie şi spirit de lăudăroşenie: "Un arab nu este mai bun decât unul care nu este arab, după cum nici unul care nu este arab nu este mai bun decât un arab şi un om cu pielea roşie nu este mai bun decât unul cu pielea neagră, decât prin credinţă. Oamenii vin toţi din Adam şi Adam a fost creat din ţărână."

Mulţumită chemării islamice, unitatea lumii arabe a devenit o realitate şi aşa a fost cazul şi cu unitatea umanităţii şi justiţia socială, în ceea ce priveşte problemele lor pământeşti şi cereşti. Cursul evenimentelor se schimbase, trăsăturile suprafeţei pământului şi linia întortochiată a istoriei se neteziseră şi cugetul se îndreptase.

Spiritul şi conştiinţa coruptă a oamenilor, valorile şi măsurile distorsionate din perioada preislamică copleşiseră pe atunci întreaga lume. Predominau sclavia, nedreptatea, luxul, extravaganţa, adulterul, deprimarea,

necredința, abaterea de la calea cea dreaptă şi întunericul. Toate acestea erau fapte împlinite, în ciuda existenței religiilor cereşti. Învățăturile acestora slăbiseră şi îşi pierduseră influența asupra sufletelor oamenilor, devenind doar ritualuri şi tradiții fără viață.

Când această Chemare şi-a împlinit rolul în viața omului, spiritul omenesc s-a eliberat de superstiții, iluzii, sclavie, corupție şi slăvirea omului de către om. Islamul a curățat societatea omenească de mizerie, descompunere, nedreptate şi tiranie. Diferențele sociale au fost anulate, iar dictatura clerului sau guvernatorilor a dispărut. Islamul a pregătit o lume construită pe fundații curate şi solide. Adevărul, credința, demnitatea, dezvoltarea şi îmbunătățirea mijloacelor de trai, precum şi apărarea drepturilor omului sunt trăsături care au stat la baza construirii statului islamic.[1]

Datorită acestor schimbări, Arabia a avut parte de o revigorare binecuvântată şi inegalabilă. Niciodată în istoria acestui pământ nu s-a înregistrat atâta credință, pioşenie şi strălucire ca în acele zile deosebite.

[1] Madha Khasira Al-Alam bin Inhitalil-Muslimun, p.14.

PELERINAJUL DE ADIO

Odată cu îndeplinirea misiunii lui, adică a răspândirii islamului şi a construirii unei noi societăţi pe principiul: "Nu există alt zeu în afară de Allah", în inima Profetului s-a auzit o nouă chemare, care-i spunea că şederea lui pe acest pământ se apropia de sfârşit. Aceasta a reieşit clar din discuţia lui cu Mu'ad pe care el îl trimise în Yemen, în anul 10 d.H. "O, Mu'ad! S-ar putea să nu mă mai vezi după scurgerea acestui an. S-ar putea să treci chiar pe lângă această moschee a mea şi pe lângă mormântul meu." La auzul acestor vorbe, Mu'ad a plâns de teamă că se va despărţi de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

Allah a fost atât de generos încât a îngăduit Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să vadă roadele Chemării sale, de dragul căreia suferise tot felul de necazuri mai bine de douăzeci de ani. Acei ani se scurseseră activ. Profetul îşi petrecea ultimele zile, întâlnindu-se la periferia Mekkăi cu membrii triburilor şi reprezentanţii lor care se sfătuiau cu el şi învăţau regulile şi legislaţia islamică de la acesta. În schimb, el insista asupra mărturiei lor că le conferise încredere, le comunicase Mesajul şi îi sfătuise pe oameni.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a anunţat intenţia de a porni într-o călătorie binecuvântată de pelerinaj. La Medina, toţi căutau călăuzirea şi îndrumarea Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - în pelerinaj.[1] În ultima sâmbătă a lunii Zul-qi'de, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început pregătirile de plecare.[2] Şi-a pieptănat părul, s-a parfumat, şi-a pus veşmintele, şi-a înşeuat cămila şi în cursul după-amiezii a pornit. A sosit la Zul-Hulaifa înainte de rugăciunea de după-amiază. El a făcut două Raka'h[3] şi şi-a petrecut noaptea acolo. Dimineaţa a spus tovarăşilor săi: "Un vestitor, trimis de Domnul meu, a venit la mine în noaptea asta şi mi-a spus: "Roagă-te în această vale binecuvântată şi spune: "Vreau să fac Umra în cadrul pelerinajului."[4]

[1] Sahih Muslim, 2/394.
[2] Fath Al-Bari, 8/104
[3] Unitate de rugăciune.
[4] Sahih Al-Bukhari, 1/207

Înainte de rugăciunea de prânz, el s-a îmbăiat pentru Ihram (stare de consacrare rituală) şi 'A'işa i-a parfumat cu mâna ei atât trupul, cât şi capul cu o plantă numită Zarira şi un parfum ce conţinea mosc. Stratul gros şi lipicios de parfum se putea vedea printre şuviţele de păr şi în barbă, dar el nu l-a şters. Şi-a înfăşurat şalele şi şi-a pus veşmântul. A făcut apoi rugăciunea de prânz scurtată, numai două Raka'. Şi-a mărturisit intenţia de a face pelerinaj asociat cu 'Umra, la locul său de rugăciune, apoi a încălecat pe cămila sa, 'Al Qasua', mărturisind: "Nu există alt zeu în afară de Allah.", iar când a pornit spre deşert, el a slăvit Numele lui Allah.

Profetul şi-a continuat călătoria până când a ajuns în apropiere de Mekka. A petrecut noaptea la Zi Tuua şi a intrat în Mekka după ce a făcut rugăciunea de dimineaţă. A făcut baie în dimineaţa de duminică, în data de patru Zul-Hijje, anul 10 d.H. A petrecut pe drum opt zile, care însemnau un timp mediu de călătorie. De îndată ce a intrat în Moscheea Al-Haram, el a înconjurat Al-Ka'ba de şapte ori şi a făcut drumul (Sa'i) între As-Safa şi Al-Marua tot de şapte ori. Nu terminase încă Ihram-ul (starea de consacrare rituală), fiindcă asociase (Qiran, 'Umra şi Al-Hajj). El a luat apoi animalele de sacrificiu pentru a le sacrifica şi şi-a aşezat tabăra pe o înălţime din Mekka, Al-Hajun. În ceea ce priveşte ocolul făcut de şapte ori în jurul Al-Ka'ba, el l-a făcut doar pe acela de pelerinaj (Al-Hajj).

Aceia dintre însoţitorii lui care nu aveau cu ei animale de sacrificiu au primit poruncă să facă Ihram în 'Umra, să înconjure Al-Ka'ba şi să facă plimbarea rituală între As-Safa şi Al-Marua. După aceea, se puteau elibera de Ihram. Totuşi, ei au şovăit să facă tot ce li se spusese. De aceea, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Dacă aş fi ştiut dinainte ce am aflat după aceea, nu aş fi adus animalele de sacrificiu şi dacă nu aveam aceste animale aş fi întrerupt Ihram-ul." Când au auzit aceste cuvinte, tovarăşii săi s-au supus poruncilor sale.

În a opta zi de Zul-Hijje, adică Ziua de Taruiia, el a plecat spre Mina, unde a făcut rugăciunile de prânz, de după-amiază, de apus, de seară şi de dimineaţă, în total, cinci rugăciuni. Apoi a rămas acolo până ce a răsărit soarele şi, după aceea, a mers mai departe, până a ajuns la 'Arafa, unde se afla un cort ridicat pentru el, la Namira. El a şezut în cort până după miezul nopţii, apoi a poruncit să i se pregătească şi cămila sa, 'Al-Qasua'. Au înşeuat-o şi au pregătit-o şi atunci el a coborât în vale unde îl aşteptau o sută douăzeci şi patru de mii de oameni care s-au adunat în jurul lui.

Atunci, s-a ridicat în picioare şi a ţinut următoarea cuvântare:

"O, oameni, ascultaţi vorbele mele. Nu ştiu dacă mă voi mai întâlni vreodată în locul acesta după scurgerea acestui an.[1] Este mare păcat să vărsaţi sângele semenilor voştri sau să capturaţi averile semenilor voştri pe cale necinstită. Aceste lucruri constituie un mare păcat, sunt interzise şi nu trebuie încălcate, fiind sfinte, aşa cum este şi această zi, din această lună, petrecute în acest oraş sfânt, Mekka.

Aveţi grijă! Toate obiceiurile păgâne şi ignoranţa se află acum sub picioarele mele. Este interzisă răzbunarea prin sânge a Zilelor Ignoranţei (perioada preislamică).

Prima cerere de sânge pe care o anulez este aceea a lui Ibn Rabi'a bin Haris care a fost crescut în tribul lui Sa'd şi pe care Hudhail l-a ucis. Este interzisă camăta şi încep prin anularea dobânzii pe care 'Abbas bin 'Abdul Muttalib trebuie să o primească. Adevărat, ea este anulată în întregime.

O, oameni! Aveţi frică de Allah în ceea ce priveşte femeile. Cu adevărat, voi le-aţi luat prin grija lui Allah şi vi le-aţi făcut legiuite prin Cuvintele lui Allah! Ele au obligaţia să-şi onoreze drepturile conjugale şi să nu facă lucruri necuviincioase, dar, dacă totuşi fac, atunci aveţi dreptul să le pedepsiţi, dar nu cu severitate. Voi însă aveţi obligaţia de a le asigura condiţii bune de trai - adică hrană şi îmbrăcăminte corespunzătoare.

Cu adevărat, v-am lăsat vouă Cartea lui Allah şi tradiţiile Mesagerului Său. Dacă le veţi respecta, n-o să vă rătăciţi niciodată.[2]

O, oameni, eu nu voi fi urmat de nici un Profet şi voi nu veţi fi urmaţi de nici un popor. Vă sfătuiesc aşadar să-l slăviţi pe Domnul vostru, să faceţi cele cinci rugăciuni, să postiţi în luna Ramadan şi să daţi cu bunăvoinţă dania din avutul vostru. Să faceţi pelerinajul la Casa Sfântă a Domnului vostru şi să-i ascultaţi pe conducătorii voştri şi atunci veţi primi drept răsplată intrarea în Paradisul Domnului vostru."[3]

Apoi a întrebat: "Şi dacă aţi fi întrebaţi despre mine, ce aţi răspunde?" Ei au zis: "Mărturisim că tu ai transmis mesajul şi ţi-ai împlinit Misiunea."

Atunci el şi-a ridicat degetul arătător spre cer şi apoi l-a îndreptat în

[1] Ibn Hişam, 2/603
[2] Sahih Muslim, 1/397.
[3] Rahmat-al-lil'alamin, 1/263
[4] Sahih Muslim, 1/397.

jos către oameni, spunând: "O, Allah! Fii martor."[4] A repetat acest lucru de trei ori.

Cel care a repetat la 'Arafat cu glas tare afirmațiile Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a fost Rabi'a bin Omaiia bin Khalaf.[1]

De îndată ce Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a încheiat cuvântarea, i-a fost revelat următorul verset din Coran:

"...În ziua aceasta am desăvârşit religia voastră şi am împlinit harul Meu asupra voastră şi am încuviințat Islamul ca religie pentru voi!..." [5:3]

Când a auzit acest verset, 'Omar a plâns. "Ce te face să plângi?", a fost întrebat. El a răspuns: "Nimic nu urmează perfecțiunii, ci numai imperfecțiunea."[2]

Bilal a chemat la rugăciune după cuvântare şi apoi a făcut a doua chemare. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a făcut separat rugăciunea de prânz şi cea de după-amiază, fără alte rugăciuni între ele. După aceea, a încălecat pe cămilă, s-a apropiat de locul de veghe, şi-a îndreptat fața spre Al-Qibla şi a rămas în picioare până la apusul soarelui, când culoarea aurie a cerului s-a schimbat puțin şi soarele a apus. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a luat pe Osama cu el pe cămila sa şi au mers mai departe la Muzdalifa, unde au făcut rugăciunile de apus şi de seară. Apoi s-a întins până la vremea rugăciunii de dimineață. El a făcut o chemare şi pe cea de-a doua a făcut-o aproape de ivirea zorilor, după care a încălecat pe Al-Qasua' şi s-a îndreptat către Al-Maş'ar Al-Haram. S-a întors cu fața spre Al-Qibla şi a început să se roage: "Allah este Cel Mai Puternic. Nu există alt dumnezeu în afară de Allah." A rămas acolo până s-a luminat de ziuă şi înainte ca soarele să urce pe cer, şi-a croit drum spre Mina. A mers puțin şi apoi a apucat pe calea ce ducea la marele Jamra unde s-a oprit şi a aruncat şapte pietre spre el, spunând de fiecare dată: "Allah este Cel Mai Puternic!" Erau pietricele aruncate din fundul văii. Apoi a pornit spre locul de sacrificiu, unde a sacrificat cu mâinile lui şaizeci şi trei de cămile şi i-a cerut lui 'Ali să le sacrifice pe celelalte treizeci şi şapte, în total o sută. El l-a lăsat pe Ali să participe alături de el la sacrificarea animalelor. S-a dat poruncă să fie fiartă câte o bucățică de carne de la fiecare animal sacrificat, din care au mâncat

[1] Ibn Hişam, 2/605.
[2] Rahmat-al-lil'alamin, 1/265.

amândoi şi au băut supa. După aceasta, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a urcat pe cămilă şi s-a întors la Casa Sfântă din Mekka, unde a făcut rugăciunea de prânz şi acolo a dat peste fiii lui 'Abdul Muttalib, care aduceau oamenilor apă de băut de la fântâna Zamzam. "Scoateţi apă, fii ai lui Abdul Muttalib. Aş scoate şi eu cu voi dacă nu mi-ar fi teamă că oameni îşi vor aroga această onoare după mine." Ei i-au oferit o căldare cu apă şi el a băut pe săturate.[1]

În a zecea zi a lunii Zul-Hijje, în ziua Sacrificiului, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ţinut o altă cuvântare. Aceasta se întâmpla la orele dimineţii, iar el era călare pe un cal cenuşiu. Ali a comunicat cuvintele sale oamenilor care stăteau în picioare sau şedeau.[2] El a repetat câteva dintre afirmaţiile pe care le făcuse cu o zi înainte.

Cei doi şeici, Bukhari şi Muslim, l-au citat pe Abu Bakra, care a zis: "Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a ţinut o cuvântare în ziua sacrificării şi a spus: "Timpul de acum se aseamănă celui în care Allah a creat cerurile şi pământul. Un an are douăsprezece luni dintre care patru sunt luni sfinte (Hurum)."[3]

"În ce lună suntem acum?", a întrebat el. Noi am spus: "Allah şi Mesagerul Său ştiu cel mai bine." El a tăcut o vreme şi noi am crezut că o va numi într-un mod diferit. "Nu este Zul-Hijje?", a întrebat el mirat. "Ba da! Este.", am zis noi. Apoi el a întrebat: "Cum se numeşte oraşul acesta?" Noi am răspuns: "Allah şi Mesagerul Său ştiu cel mai bine." El a tăcut din nou o vreme şi noi am crezut că îi va pune alt nume. "Nu este "Al-Balda" [Mekka]?", a întrebat el. "Ba da, aşa este.", am răspuns noi. Atunci el a întrebat iarăşi: "În ce zi suntem astăzi?" Noi am răspuns: "Allah şi Mesagerul Său ştiu cel mai bine." El a rămas tăcut un timp şi a întrebat: "Nu este ziua sacrificiului (An-Nahr')?" "Ba da, aşa este.", am zis noi. După asta, el a spus: "Să nu vărsaţi sânge, să nu mâncaţi sau să luaţi (cu forţa) hrana altuia şi să nu vă pătaţi onoarea. Toate acestea sunt lucruri sacre. Este un păcat să le violaţi sfinţenia. Ele sunt la fel de sfinte ca această zi sfântă, din această lună sfântă, în acest oraş sfânt."

"Veţi fi înviaţi (după moarte), îl veţi întâlni pe Domnul vostru şi veţi da

---

[1] Sahih Muslim, 1/397-400.

[2] Abu Da'ud, 1/270.

[3] Hurum - patru luni sfinte din calendarul islamic: trei consecutive: Zul-qi'de, Zul-Hijje, Al-Muharram, şi luna Regeb.

socoteală pentru faptele voastre. Prin urmare, să nu vă rătăciți de la calea cea dreaptă şi să vă ucideți unul pe altul." "Nu am predat eu Mesajul [Domnului meu]?" Ei au răspuns: "Ba da, aşa ai făcut." El a zis: "O, Allah! Fii martor! Îngăduie ca acela care este prezent să-l transmită celui care lipseşte, fiindcă mulți dintre cei care vor primi Mesajul îl vor prețui mai mult decât cei de aici din adunare.", a zis el.[1]

Într-o altă versiune se povesteşte că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus în acea cuvântare: "Cel care se află în nenorocire, cu siguranță, se va întrista. Aşa că nici unul dintre voi să nu aducă nenorocirea peste capul copiilor sau al părinților lui. Satan însuşi şi-a pierdut pe deplin speranța că va fi venerat în țara voastră. Însă, atunci când faceți fapte rele, pe care le considerați mici, deveniți supuşii lui. Satan va fi mulțumit de aceste fapte."[2]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a petrecut zilele At-Taşriq (11,12 şi 13 din luna Zul-Hijje) în Mina, timp în care a făcut învățăturile rituale ale pelerinajului, a făcut rugăciuni către Allah şi a şters toate urmele şi trăsăturile politeismului.

În unele zile din At-Taşriq, el a mai ținut câteva cuvântări. Într-o versiune a lui Abu Da'ud, referitoare la Sira, fiica lui Nabhan, ea a zis: "Profetul a ținut o cuvântare, zicând: "Nu este aceasta ziua de mijloc a Zilelor At-Taşriq."[3]

Discursul său din ziua aceea a fost asemănător cu cel din ziua An-Nahr şi a fost ținut după revelarea "Capitolului An-Nasr".

În a doua zi de An-Nafr (plecarea), pe 13 Zul-Hijje, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a pornit din Mina şi s-a oprit într-un loc înalt de pe versantul unui munte, la neamul Kinana din Al-Abtah. Şi-a petrecut acolo tot restul zilei, dar şi noaptea şi a făcut rugăciunile de amiază, după-amiază, apus şi seară.

Apoi a dormit puțin, după care a încălecat şi a pornit spre Al-Ka'ba. El a făcut ocolul de adio, după care a poruncit însoțitorilor lui să facă la fel.

După împlinirea acestor ritualuri religioase, el s-a grăbit să se întoarcă în Medina cea curată. A mers acolo nu să caute odihnă, ci să-şi reia străduința şi lupta pe calea lui Allah.[4]

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/234.

[2] At-Tirmidhi, 2/38,135; Mişkat Al-Masabih, 1/234.

[3] Abu Da'ud, 1/269.

[4] Sahih Al-Bukhari, 1/631, 2/631; Ibn Hişam, 2/601-605; Zad Al-Ma'ad, 1/196, 218-220.

ULTIMELE EXPEDIȚII

Mândria a determinat statul bizantin să refuze musulmanilor dreptul de a trăi. Aroganța bizantinilor i-a făcut chiar să-i ucidă pe aceia dintre reprezentanții lor care au îmbrățișat islamul. Uciderea lui Farua bin 'Amr Al-Judhami, reprezentantul lor la Mu'an, a fost o dovadă a aroganței lor. Din aceste motive, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început să mobilizeze o armată uriaşă în luna Safar anul 11 d.H., în fruntea căreia fusese numit Osama bin Zaid bin Haritha, cu porunca de a lăsa caii musulmanilor să calce în picioare pământurile ce se învecinau cu Al-Balqa' şi Ad-Darum din Palestina. Intenția lui era de a-i teroriza pe bizantini şi de a insufla încrederea în inimile arabilor care se stabiliseră la granițele cu aceştia. Celălalt scop era de a transmite mesajul tuturor celor de acolo, astfel încât nimeni să nu aibă curajul să spună că asuprirea bisericii poate scăpa nepedepsită şi că islamizarea este sinonimă cu frica şi vulnerabilitatea. Felul în care armata a fost condusă de Osama a fost criticat, deoarece acesta era prea tânăr, iar oamenii au avut rețineri în a lua parte la expediția lui.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a adresat oamenilor, astfel: "Nu-i de mirare că nu sunteți de acord ca el să fie conducătorul vostru, din moment ce nu ați fost de acord nici cu tatăl lui, care v-a condus. Dar, jur pe Allah, tatăl lui, care a fost unul dintre oamenii cei mai dragi mie, a fost un conducător foarte eficient şi acest fiu al lui este unul dintre oamenii cei mai dragi mie, după tatăl lui.[1]

Astfel, lumea a început să-l simpatizeze pe Osama şi s-au alăturat armatei sale. Numărul de voluntari din armata sa a fost atât de mare, încât a trebuit să-şi facă tabără în afara Medinei. Vestea îngrijorătoare despre boala Profetului a făcut expediția să zăbovească din nou, pentru că oamenii voiau să afle care era Voia lui Allah în legătură cu Profetul Său - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

A fost voința lui Allah ca expediția lui Osama să fie prima organizată în timpul califatului lui Abu Bakr.[2]

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/612.

[2] Ibn Hişam, 2/560,606; Sahih Al-Bukhari, 2/612.

CĂLĂTORIA SPRE ALLAH PREAÎNALTUL

Semne de bun rămas

Când Chemarea la islam s-a încheiat şi noua credinţă s-a instalat, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a început să primească veşti care anunţau plecarea sa. Afirmaţiile şi faptele sale indicau vădit acest lucru:

1. În luna Ramadan a anului 10 d.H., el s-a izolat timp de douăzeci de zile, spre deosebire de zece zile, cât stătea înainte.

2. Îngerul Gavriil a repetat Coranul de două ori împreună cu el.

3. Cuvintele sale de la pelerinajul de adio: "Nu ştiu dacă vă voi mai vedea vreodată în acest loc, după sfârşitul acestui an."

4. Revelaţia "Capitolului An-Nasr" în mijlocul zilelor At-Taşriq. Când i-a fost trimisă, el şi-a dat seama că se apropie despărţirea şi că acest capitol era un semn al morţii sale apropiate.

5. În primele zile din luna Safar, anul 11 d.H., Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a plecat la Uhud şi a făcut o rugăciune de bun rămas pentru martiri. Era ca şi cum şi-ar fi luat adio de la cei morţi şi de la cei vii. A urcat apoi la amvon şi s-a adresat oamenilor, spunând: "Sunt menit să vă pregătesc calea şi să fiu martor pentru voi. Pe Allah, mă uit la "Fântână" acum. Am primit cheile de la comorile lumeşti. Pe Allah, nu mi-e frică pentru voi că veţi deveni politeişti după mine. Dar mă tem că vă veţi întrece pentru lucrurile lumeşti."[1]

În miez de noapte, el a mers la cimitirul Al-Baqi' şi l-a implorat pe Allah să-i ierte pe martirii islamului. El a zis: "Pacea să fie cu voi, locuitori ai mormintelor! Fie ca zorii acestei dimineţi ce răsar deasupra voastră să vă uşureze mai mult decât pe cei vii. Necazurile se apropie de la ei, ca şi norii unei nopţi întunecoase – ultima ce o urmează pe cea dintâi. Ultima aduce mai multă nenorocire decât cea dintâi." El i-a alinat, spunând: "Noi vă vom urma."

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/585.

Primele simptome ale bolii

Luni, 29 Safar 11 d.H., el a luat parte la ritualurile funerare de la Al-Baqi'. La întoarcere, a început să-l doară capul şi temperatura i-a crescut atât de mult, încât fiebinţeala se simţea chiar şi prin legătura care-i înfăşura capul.

Deşi era bolnav, el i-a condus pe musulmani la rugăciune timp de încă unsprezece zile. În total, boala sa a durat treisprezece sau paisprezece zile.

Ultima săptămână

Când boala i s-a agravat, el şi-a întrebat soţiile: "Unde să stau mâine? Unde să stau?" Ele au înţeles ce voia el, aşa că i-au îngăduit să stea oriunde dorea. Profetul s-a mutat în camera 'A'işei şi a mers susţinut de Al-Fadl bin Al-Abbas şi 'Ali bin Abu Talib. Cu capul legat cum era, şi-a târât picioarele până ce a intrat în locuinţa ei. Acolo şi-a petrecut ultima săptămână din viaţa lui.

În tot acest timp, 'A'işa i-a recitat "Al-Mu'auuizat" (Capitolele 113 şi 114 din Coran) şi alte rugăciuni învăţate de la el.

Cu cinci zile înaintea morţii

Miercuri, cu cinci zile înainte de a muri, temperatura Profetului a crescut foarte mult, semnalând înrăutăţirea bolii sale. El a leşinat din cauza durerilor mari pe care le avea. "Turnaţi peste mine şapte burdufuri de piele cu apă din fântâni diferite, ca să pot ieşi afară să mă întâlnesc cu oamenii şi să le vorbesc." Atunci, ei l-au aşezat într-un bazin folosit în mod obişnuit pentru spălat şi au turnat apă peste el, până când a zis: "Destul. Destul."

Mai apoi, s-a simţit destul de bine pentru a intra în Moschee. S-a aşezat la amvon şi a ţinut o cuvântare oamenilor care s-au adunat în jurul lui: "Allah i-a blestemat pe evrei şi pe creştini fiindcă au făcut din mormintele Profeţilor lor locuri de închinare."[1] Apoi a zis: "Să nu faceţi din

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/62; Muatta' Imam Malik, p.360.

mormântul meu un idol la care să vă închinați".[1] Atunci, s-a pus la dispoziția lor şi i-a invitat să-i plătească pentru orice rău pe care ar fi putut să li-l facă vreodată, zicând: "Celui pe care l-am biciuit vreodată îi ofer spatele meu pentru a se putea răzbuna. Celui căruia i-am pătat vreodată onoarea, hulindu-l, îi ofer onoarea mea pentru a se putea răzbuna."

Apoi, a coborât şi a făcut rugăciunea de amiază. După aceasta, s-a întors din nou la amvon şi s-a aşezat. Şi-a reluat prima cuvântare, despre duşmănie şi multe alte lucruri.

Un om a spus: "Îmi datorezi trei dirhami." Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a zis: "Fadl, plăteşte-i banii.", apoi a continuat: "Vă poruncesc să fiți buni cu "ajutoarele". Ei sunt familia mea şi la ei am găsit adăpost. Ei s-au achitat cu adevărat de responsabilitatea care a căzut pe umerii lor şi tot ce aveți voi de făcut pentru ei este să fiți pe deplin conştienți şi să apreciați binele pe care l-au făcut şi să ignorați greşelile lor."

Într-o altă versiune, se spune: "Numărul credincioşilor va spori, dar numărul "ajutoarelor" va descreşte într-o asemenea măsură, încât vor fi printre oameni precum sarea în bucate. Aşa că, acela dintre voi care ocupă o funcție înaltă şi are destulă putere să facă oamenilor bine sau rău, să recunoască pe deplin şi să aprecieze bunăvoința pe care au arătat-o aceşti binefăcători şi să le treacă cu vederea greşelile."[2]

Apoi a zis: "Allah Preaputernicul a oferit slujitorului Său posibilitatea de a alege între toate averile lumeşti şi răsplata Lumii de Apoi. El a ales-o pe ultima."

Abu Sa'id Al-Khudri a spus: "Când a auzit asta, Abu Bakr a plâns şi a zis: "Renunțăm la mamele şi la tații noştri de dragul tău." Noi ne-am mirat de ce a spus Abu Bakr. Oamenii au spus: "Ia te uită la bătrânul acesta! Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - povesteşte despre un slujitor al lui Allah care a primit dreptul de a alege între cele mai mari averi din lumea asta şi generozitatea lui Allah în Viața de Apoi, dar el spune: "Renunțăm la tații şi la mamele noastre de dragul tău!" Doar mai târziu şi-au dat seama ce voia să spună. Mesagerul lui Allah era slujitorul menit să aleagă. Am realizat totodată că Abu Bakr era cel mai învățat

[1] Muatta' Imam Malik, p.65.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/536.

dintre noi."[1]

Atunci, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Omul alături de care mă simt cel mai în siguranţă este Abu Bakr. Dacă ar trebui să leg prietenie cu altcineva în afară de Allah, Abu Bakr ar fi prietenul meu de suflet. Pentru el simt afecţiune şi frăţie întru islam. Toate uşile se vor închide în Moschee, în afară de cea a lui Abu Bakr."[2]

Cu patru zile înaintea morţii

Joi, cu patru zile înainte de moartea sa, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, deşi suferea dureri cumplite, le-a spus oamenilor: "Veniţi aici. O să vă pun să scrieţi ceva, astfel ca niciodată să nu cădeţi în greşeală." Auzind acest lucru, 'Omar bin Al-Khattab a zis: "Profetul lui Allah suferă dureri puternice şi voi aveţi Coranul. Cartea lui Allah este suficientă pentru noi." Totuşi, alţii au vrut ca scrierea să fie făcută. Când Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a auzit că se ceartă pentru acest lucru, le-a poruncit să plece şi să-l lase în pace.[3]

În ziua aceea, el le-a recomandat trei lucruri:

1). În Arabia să nu trăiască decât musulmanii

2). Delegaţiile să fie bine primite şi onorate în maniera în care el însuşi obişnuia să o facă.

3). În ceea ce priveşte cea de-a treia recomandare, naratorul a spus că a uitat despre ce era vorba. S-ar putea să fi fost credinţa faţă de Cartea Sfântă şi faţă de "Sunna". E posibil să fi fost realizarea şi mobilizarea armatei lui Osama sau practicarea rugăciunilor şi grija faţă de sclavi.

În ciuda chinurilor pe care le îndura din cauza bolii şi a durerilor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a condus toate rugăciunile până în acea zi de joi – cu patru zile înainte de a muri. În ziua respectivă a condus rugăciunea de apus şi a recitat:

"Pe cele trimise în rafale" [77:1][4]

Înspre seară, el s-a simţit atât de rău încât nu şi-a mai putut stăpâni

[1] Mişkat Al-Masabih, 2/546.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/22,429,449, 2/638; Mişkat Al-Masabih, 2/548.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/637.
[4] Mişkat Al-Masabih, 1/102.

durerea şi nici n-a mai putut să iasă pentru a merge la Moschee. 'A'işa a spus: "Profetul a întrebat: "Au făcut oamenii rugăciunea?" "Nu, n-au făcut-o. Te aşteaptă pe tine." Atunci, el a spus: "Pune nişte apă în vasul de spălat." Am făcut ce a poruncit, el s-a spălat şi a vrut să se ridice, dar a leşinat. Când şi-a revenit, a întrebat din nou: "S-au rugat oamenii?" Apoi lucrurile s-au repetat iarăşi şi iarăşi, a doua şi a treia oară, din momentul în care se spăla până la cel când leşina în urma încercărilor de a se ridica în picioare. De aceea, l-a trimis pe Abu Bakr să conducă el rugăciunea. Apoi Abu Bakr a fost cel care a condus rugăciunea în acele zile.[1] Au fost 17 rugăciuni cât a mai trăit Muhammed."

'A'işa a vorbit de trei-patru ori cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să-l retragă pe Abu Bakr de la conducerea rugăciunilor pentru ca oamenii să nu-şi piardă speranţa în el, dar el a refuzat şi a zis: "Voi [femeile] sunteţi ca femeile care au încercat să-l atragă pe Iosif în păcat. Transmiteţi cererea mea lui Abu Bakr, să conducă rugăciunea."

La o zi sau două înaintea morţii

Sâmbătă sau duminică, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a simţit destul de bine pentru a face rugăciunea, aşa că a ieşit sprijinit de doi oameni pentru a face rugăciunea de prânz. Abu Bakr, care atunci conducea rugăciunea, s-a retras când l-a văzut venind, dar Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a făcut semn să rămână unde se află şi a zis: "Aşezaţi-mă lângă el." Ei l-au aşezat în stânga lui Abu Bakr. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a condus rugăciunea şi Abu Bakr l-a urmat, înălţându-şi vocea la fiecare "Allahu Akbar" (Allah este Mai Mare) pe care-l spunea Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, pentru ca lumea să audă clar.[2]

Cu o zi înaintea morţii sale

Duminică, la o zi înainte de a muri, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a eliberat sclavii, a plătit ca milostenie cei şapte dinari pe care îi datora şi a dăruit armele sale musulmanilor. Când s-a lăsat noaptea, 'A'işa a trebuit să împrumute nişte ulei de la vecina ei

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/99.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/98,99.

ca să-şi aprindă candela.

Până şi armura lui a fost dată drept garanţie pentru treizeci de Sa' (unitate de măsură cubică) de orz.

Ultima zi în viaţă

Într-una din povestirile sale, Anas bin Malik a spus: "Luni, în vreme ce musulmanii îşi făceau rugăciunea de dimineaţă, fiind conduşi de Abu Bakr, au fost surprinşi să-l vadă pe Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - ridicând perdeaua de la camera unde locuia 'A'işa. El i-a privit în timp ce se rugau, aliniaţi după cuviinţă şi a zâmbit bucuros. Când l-a văzut, Abu Bakr s-a retras şi a mers să se alăture şirurilor de credincioşi, pentru a-i face loc să conducă rugăciunea, căci el a crezut că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - voia să meargă şi să se roage." Anas a zis: "Musulmanii care se rugau erau atât de încântaţi, încât aproape erau extaziaţi în rugăciunea lor. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - le-a făcut semn să-şi continue rugăciunea, a intrat în cameră şi a lăsat perdeaua."[1]

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu a mai apucat următoarea rugăciune.

Când s-a luminat, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a chemat-o pe Fatima şi i-a spus în şoaptă ceva care a făcut-o să plângă. Apoi i-a şoptit altceva care a făcut-o să râdă. După moartea Profetului, 'A'işa a întrebat-o ce era cu plânsul şi cu râsul acela, iar Fatima a răspuns: "Prima dată mi-a dezvăluit că va muri din cauza acestei boli şi eu am plâns. Apoi mi-a spus că eu voi fi prima din familia lui care-l va urma, şi-am râs."[2]

El a dat Fatimei fericita ştire conform căreia ea va deveni stăpâna tuturor femeilor din lume.[3]

Fatima a fost martoră la durerile puternice de care suferea tatăl ei şi a zis: "Ce dureri cumplite are tatăl meu!" La aceste cuvinte, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a remarcat: "Până la sfârşitul acestei zile, el nu va mai avea nici o durere."[4]

---

[1] Ibidem, 2/640.
[2] Sahih Al-Bukhari, 2/638.
[3] Rahmat-al-lil'alamin, 1/282.
[4] Sahih Al-Bukhari, 2/641.

Pe urmă, a cerut să fie aduşi la el Al-Hasan şi Al-Husain. I-a sărutat şi i-a sfătuit să fie bine îngrijiţi. A cerut apoi să-şi vadă soţiile care au şi venit. El le-a dat sfaturi şi le-a spus să nu uite de Allah. Durerea a devenit atât de puternică încât urma de otravă pe care o primise la Khaibar a ieşit la lumină. Gustul ei era atât de rău, încât el i-a zis 'A'işei:

"Simt încă efectul dureros al mâncării pe care am gustat-o la Khaibar. Simt că moartea se apropie."[1] El a poruncit oamenilor: "Rugăciunea! Rugăciunea şi tot ce aveţi sub stăpânire." A repetat acest lucru de mai multe ori.[2]

Profetul îşi trage ultima suflare

Când chinurile morţii au început, 'A'işa l-a sprijinit de pieptul ei. Ea spune: "Allah a fost atât de generos cu mine că Mesagerul lui Allah a murit în casa mea. El a murit sprijinit de pieptul şi de gâtul meu şi Allah a amestecat saliva lui cu a mea la moartea lui." 'Abdur Rahman - fiul lui Abu Bakr - a intrat, ţinând în mână o rădăcină a unei plante de deşert (Miswak) folosită pentru curăţatul dinţilor, în timp ce Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era sprijinit de pieptul meu. Am observat că el se uită la Miswak, aşa că l-am întrebat, căci ştiam că o voia: "Ai vrea să o iau eu pentru tine?" El a încuviinţat din cap. Am luat-o şi i-am dat-o. Dar era prea tare, aşa că l-am întrebat: "Să o înmoi pentru tine?" şi el a încuviinţat, aşa că am înmuiat-o în gura mea şi el a trecut-o peste dinţi săi."

Într-o altă versiune, se spune: "El şi-a curăţat dinţii cât de bine a putut."

La îndemâna lui se afla un vas (Rakua) cu apă. Şi-a înmuiat mâna în vasul cu apă şi s-a şters pe faţă, spunând: "Nu este alt zeu în afară de Allah. Moartea este plină de chinuri."[3]

De îndată ce a terminat curăţatul dinţilor, el şi-a ridicat mâna sau degetul arătător, a privit spre tavan şi şi-a mişcat buzele. 'A'işa s-a aplecat să-l asculte şi l-a auzit, spunând: "Împreună cu cei asupra cărora ai pogorât mila Ta, cu profeţii şi cei devotaţi (As-Siddiqin), martirii şi făcătorii de bine, O Allah, iartă-mă şi ai milă de mine şi fă-mi parte de tovărăşia

[1] Ibidem, 2/637.
[2] Ibidem, 2/637
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/640.

Celui de Sus."[1] Apoi, l-a intervale scurte de timp, murmura aceste cuvinte: "O, Allah, fă-mi parte de tovărăşia Celui de Sus. La Allah ne întoarcem şi către El alergăm după ajutor şi ultim adăpost." Acest lucru se întâmpla după răsăritul soarelui, în ziua de luni, 12 Rabi' Al-Awwal, anul 11 d,H., (632 e.n.). Când a murit, Profetul avea 63 de ani şi patru zile.

Adepţii sunt mâhniţi de moartea Profetului

Vestea pierderii imense s-a răspândit curând în toată Medina şi o durere puternică a cuprins toate colţurile şi orizonturile oraşului.

Anas a spus: "N-am mai trăit niciodată o zi mai fericită sau mai strălucitoare decât ziua în care Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a venit la noi şi niciodată n-am trăit o zi mai groaznică sau mai întunecată decât ziua în care a murit Mesagerul lui Allah- Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!"[2]

Când el a murit, Fatima a zis: "O, Tată, căruia Domnul i-a răspuns rugăciunilor! O, Tată, al cărui cămin este Paradisul! O, Tată, a cărui moarte a anunţat-o îngerul Gavriil!"[3]

Atitudinea lui 'Omar

'Omar a fost atât de afectat încât aproape că şi-a pierdut cunoştinţa, s-a ridicat înaintea oamenilor şi li s-a adresat: "Câţiva dintre ipocriţi pretind că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a murit. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu a murit, ci a plecat la Domnul Său, la fel ca Moise bin Imran, care a fost plecat timp de 40 de nopţi, dar până la urmă s-a întors, deşi ei susţineau că murise. Pe Allah, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - se va întoarce şi va tăia mâinile şi picioarele celor care pretind că a murit."[4]

---

[1] Ibidem, 2/638-641.
[2] Mişkat Al-Masabih, 2/547.
[3] Sahih Al-Bukhari, 2/641.
[4] Ibn Hişam, 2/655.

Atitudinea lui Abu Bakr

Abu Bakr a plecat din casa lui de la As-Sunh şi a venit la Moschee călare pe un cal. La Moschee, el a descălecat şi a intrat. Nu a vorbit cu nimeni şi nu s-a oprit până ce nu a intrat în camera 'A'işei, îndreptându-se direct spre locul unde se afla Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era acoperit cu o pelerină albastră. El i-a descoperit fața, s-a aplecat, l-a sărutat şi a plâns. Apoi a spus: "Renunț la mama şi la tatăl meu de dragul tău. Cu adevărat, Allah nu te va lăsa să mori de două ori. Tocmai ai trecut de moartea pe care Allah a poruncit-o."

Pe urmă, a ieşit şi l-a găsit pe 'Omar vorbind oamenilor. El a zis: "'Omar, aşează-te!" 'Omar a refuzat să se supună. Oamenii l-au lăsat pe 'Omar şi au venit către Abu Bakr, care a început o cuvântare, spunând: "O, voi, cei care-l veneraţi pe Muhammed, el este mort acum.", apoi a spus: "O, voi, cei care-l veneraţi pe Allah, El este Atotputernic şi este de-a pururea Viu şi nu ne va părăsi niciodată.

Allah spune:

"Şi Muhammed nu este decât un trimis - şi au mai fost înainte de el şi alţi trimişi. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-aţi întoarce voi pe călcâiele voastre? Cel care s-ar întoarce pe călcâiele lui nu i-ar aduce lui Allah nici o stricăciune. Şi Allah îi va răsplăti pe cei mulţumitori." [3:144]"

Ibn 'Abbas a spus: "Pe Allah, suna ca şi când oamenii n-ar fi auzit niciodată un astfel de verset coranic, până ce nu l-a recitat Abu Bakr ca aducere aminte. Astfel, oamenii au început să-l recite şi ei, toţi, până la ultimul."

Ibn Al-Musaiiab a povestit că 'Omar a zis: "Pe, Allah, în clipa când l-am auzit pe Abu Bakr rostind acel verset, am căzut la pământ, ca şi cum picioarele n-ar mai fi avut putere să mă ţină. Doar atunci am realizat că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - într-adevăr murise."

Pregătirea de adio a cinstitului său trup

Discuțiile referitoare la succesorul lui Muhammed au izbucnit chiar înainte ca trupul Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să fie pregătit pentru îngropăciune. Între "ajutoare" şi emigranți au avut loc neînțelegeri, dialoguri şi discuții în porticul neamului Sa'ida, recunoscându-l până la urmă pe Abu Bakr drept calif. Ei şi-au petrecut acolo întreaga zi de luni, până noaptea târziu. Oamenii erau atât de prinşi în disputele lor, încât noaptea aproape că trecuse, se apropiau de zorii zilei de marți, şi totuşi trupul său binecuvântat zăcea încă pe pat, acoperit cu un veşmânt albăstrui. Era încuiat în cameră.

Marți, trupul Profetului a fost spălat cu hainele pe el. L-au spălat Al-Abbas, 'Ali, Al-Fadl şi Qathm, cei doi fii ai lui Al-Abbas, la fel ca Şaqran, sclavul eliberat al Mesagerului, Osama bin Zaid şi Aus bin Khauli. Al-Abbas, Al-Fadl şi Qathm i-au rotit corpul, în vreme ce Osama şi Şaqran turnau apa. 'Ali l-a spălat şi Aus l-a sprijinit de pieptul său.

Ei l-au înfăşurat într-un giulgiu alcătuit din trei bucăți de pânză albă de Sahuli, din bumbac, ce nu avea nici mâneci,[1] nici ceva care să-i acopere capul.

Când era vremea să-l îngroape, s-a ivit o oarecare discuție în legătură cu locul în care să fie înmormântat, dar Abu Bakr a zis: "L-am auzit pe Mesagerul lui Allah spunând: "La moartea sa, un Profet este îngropat în locul unde închide ochii, aşa că Abu Talha a ridicat patul în care murise, a săpat dedesubt şi a scos pământul pentru a face mormântul."

Oamenii au intrat în cameră câte zece odată. Ei s-au rugat pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Primii care s-au rugat pentru el au fost oamenii din clanul său, apoi emigranții şi pe urmă "ajutoarele". Femeile s-au rugat pentru el după bărbați. Copiii s-au rugat la urmă.

În acest fel a decurs toată ziua de marți şi noaptea de miercuri, terminându-se în dimineața zilei de joi. 'A'işa a spus: "Noi n-am ştiut că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era îngropat decât când am auzit zgomotul sapelor care săpau pământul în mijlocul nopții."[2]

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/169; Sahih Muslim, 1/306.

[2] Mukhtasar Sirat Ar-Rasul, p.471; Ibn Hişam, 2/649-665; Talqih Fuhum Ahli Al-Athar, p.38,39; Rahmat-al-lil'alamin, 2/277-286.

FAMILIA PROFETULUI

1. Khadija bint Khuuailid. În Mekka, înainte de migrare, familia Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era compusă din soţia lui, Khadija bint Khuuailid, şi el. Când s-au căsătorit, el avea douăzeci şi cinci de ani, iar ea patruzeci. Ea a fost prima femeie cu care s-a căsătorit. A fost singura soţie pe care a avut-o până la moartea ei. El a avut cu ea fii şi fiice, dar nici unul dintre fii nu a supravieţuit. Fiicele lor erau Zeinab, Ruqaiia, Umm Kulthum şi Fatima.

Zeinab s-a măritat cu vărul ei matern, Abu Al-'As bin Al-Rabi', şi acest lucru s-a întâmplat înainte de migrare. Ruqaiia şi Umm Kulthum s-au căsătorit, pe rând, cu 'Uthman bin 'Affan. El s-a căsătorit cu una după moartea surorii ei. Fatima s-a căsătorit cu 'Ali bin Abu Talib în perioada dintre bătălia de la Badr şi cea de la Uhud. Fiii şi fiicele pe care Fatima şi 'Ali le-au avut au fost: Al-Hasan, Al-Husein, Zeinab şi Umm Kulthum.

Se ştie foarte bine că Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - i-a fost acordat, printr-un verset coranic, dreptul de a avea mai multe neveste din diverse motive. Nevestele pe care le-a avut au fost în număr de treisprezece. Nouă dintre ele i-au supravieţuit, în timp ce două au murit în timpul vieţii lui, şi anume: Khadija şi Zeinab bint Khuzaima ("Mama săracilor" - "Umm Al-Masakin"), iar cu celelalte două el nu şi-a consumat căsătoria.

2. Sauda Bint Zam'a. El s-a căsătorit cu ea în Şauual, anul zece al Profeţiei, la câteva zile după moartea Khadijei. Înainte de aceasta ea a fost măritată cu un văr patern de-al ei, As-Sakran bin 'Amr, mort şi el înaintea căsătoriei acesteia cu Profetul.

3. 'A'işa Bint Abu Bakr. S-a însurat cu ea în al unsprezecelea an al Profeţiei, la un an după căsătoria lui cu Sauda şi cu doi ani şi cinci luni înainte de migrare. Când s-a însurat cu ea, 'A'işa avea şase ani. Oricum, el nu şi-a consumat căsătoria cu ea până în Şauual, la şapte luni după emigrarea la Medina, când ea avea nouă ani. A'işa a fost singura fecioară cu care s-a căsătorit şi cea mai dragă fiinţă dintre toate pentru el. De asemenea, a fost şi cea mai instruită femeie în jurisprudenţă.

4. Hafsa Bint 'Omar bin Al-Khattab. Fostul ei soţ era Khunais

bin Huzafa As-Sahmi în perioada dintre bătăliile Badr şi Uhud. Mesagerul lui Allah s-a însurat cu ea în anul 3 d.H.

5. Zeinab Bint Khuzaima. Era din neamul Hilal bin 'Amir bin Sa'sa'a. Era poreclită "Umm Al-Masakin" datorită bunătăţii şi grijii faţă de săraci. A fost soţia lui 'Abdullah bin Jahş, care a fost martirizat la Uhud şi s-a măritat cu Profetul în anul 4 d.H., dar a murit la două-trei luni după căsătoria cu Mesagerul lui Allah.

6. Umm Salama Hind Bint Abu Omaiia. Ea fusese soţia lui Abu Salama, care a murit în Jumada Al-Akhir, în anul 4 d.H. Mesagerul lui Allah s-a însurat cu ea în luna Şauual a aceluiaşi an.

7. Zeinab bint Jahş bin Riiab. Era din neamul Asad bin Khuzaima şi era verişoara Profetului. Era soţia lui Zaid bin Haritsa, care pe atunci era considerat fiul adoptiv al Profetului. Oricum, Zaid a divorţat de ea, iar Allah a trimis nişte versete coranice în această privinţă:

"...Apoi, când Zaid a întrerupt orice legătură cu ea, Noi Ţi-am dat-o ţie să-ţi fie soaţă,..." (33:37)

În legătură cu ea, Allah a trimis nişte versete din "Capitolul Al-Ahzab", care discutau în amănunt problema adoptării copiilor, însă vom detalia mai târziu această problemă. Mesagerul lui Allah s-a însurat cu ea în Zul-qi'de, în anul 5 d.H.

8. Juuairiia Bint Al-Harith. Al-Harith era căpetenia neamului Al-Mustaliq din tribul Khuza'a. Juuairiia era printre prizonierii pe care i-au luat musulmanii de la neamul Mustaliq. Ea a fost dată lui Thabit bin Qais bin Şammas. El a făcut cu ea un legământ să o elibereze la un moment dat. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a realizat legământul şi s-a însurat cu ea în Şa'ban, anul 6 d.H.

9. Umm Habiba Ramla. Este fiica lui Abu Sufian. A fost căsătorită cu 'Ubaidulla şi a migrat cu el în Abisinia (Etiopia). Când 'Ubaidulla a renunţat la islam şi a devenit creştin, ea s-a menţinut în religia ei şi a refuzat să se convertească. 'Ubaidulla a murit în Abisinia. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - l-a trimis pe 'Amr bin Omaiia Ad-Damiri cu o scrisoare la regele Negus, cerându-i mâna lui Umm Habiba. Aceasta se întâmpla în luna Muharram, în anul 7 d.H. Negus a consimţit şi a trimis-o Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, însoţită de Şarhabil bin Hasna.

10. Safiia Bint Huiai bin Akhtab. Din neamul lui Israel, ea s-a

numărat printre cei prinşi şi ţinuţi ca sclavi în bătălia de la Khaibar. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a luat-o pentru el însuşi. A eliberat-o şi s-a însurat cu ea după acea victorie, în anul 7 d.H.

11. Maimuna Bint Al-Harith. Fiica lui Al-Harith şi sora lui Umm Al-Fadl Lubaba bint Al-Harith. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a căsătorit cu ea după micul pelerinaj de recuperare. Aceasta se întâmpla în Zul-qi'de, anul 7 d.H.

Acestea sunt cele unsprezece femei cu care s-a căsătorit Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi cu care şi-a consumat căsătoria. Cele două soţii cu care nu şi-a consumat căsătoria au fost: una din neamul Kilab şi cealaltă din neamul Kindah, care se numea Al-Jauniia.

În afară de acestea, el a avut două roabe. Prima era Maria, copta (o egipteană creştină), un dar de la Al-Muqauqis, regele Egiptului. Ea a dat naştere fiului lui Ibrahim, care a murit, copil fiind, în Medina, pe 28 sau 29 Şauual, în anul 10 d.H., adică 27 ianuarie 632 e.n.. A doua a fost Raihana bint Zaid An-Nadriia sau Quraziia, o prizonieră din neamul Quraiza. Unii spun că ea era una dintre soţiile lui. Totuşi, Ibn Al-Qaiiim acordă mai mult credit primei versiuni. Abu 'Ubaida a amintit de încă două roabe, Jamila, o prizonieră, şi cealaltă, o sclavă dăruită lui de către Zeinab bint Jahş.[1]

Oricine meditează la viaţa Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îşi dă seama că Profetul, petrecându-şi primii treizeci de ani alături de Khadija şi apoi de Sauda, nu s-ar fi putut căsători după vârsta de patruzeci de ani cu un număr aşa de mare de femei doar pentru a-şi satisface o simplă dorinţă carnală, ci a fost motivat de un ţel mult mai nobil.

Tendinţa Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - de a stabili o legătură prin căsătorie atât cu Abu Bakr, cât şi cu 'Omar, prin căsătoria lui cu 'A'işa şi Hafsa, precum şi prin căsătoria fiicei sale, Fatima, cu 'Ali bin Abu Talib şi a celorlalte două fiice ale lui, Ruqaiia şi Umm Kulthum cu 'Uthman, arată limpede că ţinta lui era întărirea legăturii dintre cei patru oameni ale căror sacrificii şi realizări importante pentru cauza islamului sunt bine cunoscute.

În afară de aceasta, există o tradiţie a arabilor de a onora legăturile

[1] Zad Al-Ma'ad, 1/29.

prin alianță. Pentru ei, un ginere sau o noră era un mijloc prin care își puteau consolida relația cu diferite frății. Ostilitatea și luptele împotriva aliațelor și a rudelor ar fi adus rușinea, dizgrația și umilința asupra lor.

Căsătorindu-se cu "mamele credincioșilor", Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a dorit să distrugă sau să anihileze dușmănia triburilor arabe față de islam și să stingă ura lor internă. Umm Salama era din neamul Makhzum, clanul lui Abu Jahl și Khalid bin Al-Ualid. Căsătoria ei cu Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a avut rezultate pozitive. Atitudinea intenționat șovăitoare a lui Khalid la Uhud, de exemplu, s-a datorat căsătoriei Mesagerului cu Umm Salama. Khalid a mers chiar mai departe și în scurt timp a devenit de bunăvoie un musulman supus.

După căsătoria Mesagerului lui Allah cu Umm Habiba, Abu Sufian, tatăl ei, nu a mai avut cu el nici un fel de divergență. De asemenea, căsătoria lui cu Juuairiia și Safiia le-a determinat pe cele două triburi să înceteze orice fel de provocare, agresiune sau ostilitate împotriva islamului. Juuairiia a fost una dintre cele mai mari surse de binecuvântare pentru poporul ei. Cu ocazia căsătoriei ei cu Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!, tovarășii lui au eliberat din sclavie o sută de familii din neamul ei. Ei au spus: "Este pentru înrudirea lor cu Mesagerul lui Allah." Nu mai este nevoie să spunem ce impresie deosebită a făcut această favoare în sufletul tuturor. Unul dintre cele mai importante motive este porunca lui Allah către Profetul Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - de a educa și purifica sufletele oamenilor care nu știau nimic despre maniere, educație și cultură. El a trebuit să-i învețe să accepte necesitățile civilizației și să contribuie la întărirea și înălțarea unei noi societăți islamice.

O regulă de bază a societății musulmane este interzicerea amestecării bărbaților și femeilor. Asigurarea unei educații directe pentru femei, deși foarte necesară, este un lucru imposibil în lumina acestei norme islamice. Din această pricină, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a trebuit să aleagă câteva femei de vârste și cu înclinații diferite și să le instruiască sistematic pentru a educa beduinele, orășenele, bătrânele și tinerele și pentru a le pune astfel la dispoziție instrumentele necesare pentru propagarea adevăratei credințe. "Mamele credincioșilor" (soțiile Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) se aflau

într-o poziție atât de avantajoasă, încât îi puteau informa pe oameni (bărbați şi femei) despre starea şi problemele Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Fiind educate în regulile şi învățăturile islamului, soțiile lui, mai ales cele care i-au supraviețuit, au jucat un rol foarte important în transmiterea tradițiilor profetice către musulmani. 'A'işa, de pildă, a relatat foarte multe dintre faptele şi declarațiile Profetului.

Căsătoria lui cu verişoara sa paternă, Zeinab bint Jahş, a fost un caz aparte care avea ca scop eradicarea unei tradiții preislamice adânc înrădăcinate – adoptarea copiilor. În perioada preislamică, arabii priveau o persoană adoptată exact ca pe un copil adevărat, cu aceleaşi drepturi şi îndatoriri. Această tradiție preislamică fusese atât de adânc înrădăcinată în inimile lor, încât nu era deloc uşor de îndepărtat. Aceasta ataca de fapt principiile de bază ale islamului, mai ales cele care privesc căsătoria, divorțul, moştenirea şi alte câteva aspecte, aducând numeroase stricăciuni şi daune. În mod firesc, islamul luptă împotriva acestor fapte şi încearcă să le îndepărteze din societatea islamică. Pentru eradicarea acestei tradiții, Allah Preaînaltul a poruncit Mesagerului Său - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - să se însoare cu verişoara sa, Zeinab bint Jahş, care fusese soția lui Zaid. Ea avea divergențe cu Zaid şi acesta intenționa să divorțeze de ea. Acest lucru se întâmpla pe vremea când Confederațiile (Al-Ahzab) pregăteau o alianță mişelească împotriva Mesagerului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi împotriva musulmanilor.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - se temea că ipocriții, idolatrii şi evreii vor face propagandă pe seama asta şi vor încerca să-i influențeze pe unii musulmani slabi de înger. Din cauza aceasta, l-a îndemnat pe Zaid să nu divorțeze de ea, pentru a nu fi implicat în acel proces.

Fără îndoială, această ezitare şi parțialitate erau străine de caracterul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi nu se potriveau cu capacitatea de decizie şi voința cu care fusese trimis. Allah Preaînaltul l-a mustrat pentru aceasta şi a spus:

"Şi i-ai spus aceluia asupra căruia Allah Şi-a trimis harul Său, cum şi tu ai trimis harul tău asupra lui: „Păstreaz-o pentru tine pe soața ta şi fii cu frică de Allah!". Tu ai ținut ascuns în sufletul tău ceea ce Allah a voit să descopere. Tu te-ai temut de oameni, măcar că Allah este mai vrednic să te temi de El..." [33:37]

În final, Zaid a divorțat de Zeinab şi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - s-a căsătorit cu ea, în perioada în care îi asedia pe cei din neamul Quraiza. Aceasta s-a întâmplat după ce ea şi-a încheiat perioada de timp în care o văduvă sau o femeie divorțată nu se poate recăsători (Idda). Allah poruncise deja şi nu i-a mai oferit altă posibilitate. Allah Însuşi începuse deja procedura de căsătorie, spunând:

"...Apoi, când Zaid a întrerupt orice legătură cu ea, Noi Ți-am dat-o ție să-ți fie soață, pentru ca dreptcredincioşii să nu mai aibă reținere în privința soțiilor fiilor lor adoptivi, dacă aceştia întrerup orice legături cu ele..." [33:37]

Acest lucru s-a întâmplat pentru a anula tradiția adoptării copiilor, după ce El o făcuse prin Cuvintele:

"Chemați-i după părinții lor, căci astfel este mai cu dreptate față de Allah..." [33:5]

"Muhammed nu este tată nici unuia dintre bărbații voştri, ci el este Trimisul lui Allah şi încheietorul profeților,..." [33:40]

Multe tradiții adânc înrădăcinate nu pot fi distruse şi nici măcar corectate numai prin vorbe goale. Ele trebuie să fie asociate cu fapta celui care transmite Mesajul.

Acest aspect poate fi înțeles şi în lumina faptelor musulmanilor la micul pelerinaj de la Al-Hudaibiia, când 'Uura bin Mas'ud Al-Thaqafi a văzut anumiți musulmani alergând după apa cu care el făcuse spălarea rituală, aproape certându-se pentru ea. Au mai fost şi alții care s-au întrecut să facă jurământ de moarte şi alții care au jurat să nu fugă de pe câmpul de luptă. Printre aceşti oameni s-au numărat şi câțiva tovarăşi eminenți ai Mesagerului, cum ar fi 'Omar şi Abu Bakr, care, deşi şi-au dedicat întreaga viață Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi credinței islamice, au refuzat să îndeplinească ordinele Profetului legate de sacrificarea animalelor după ratificarea Tratatului de la Al-Hudaibiia, lucru care l-a tulburat şi neliniştit pe Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Oricum, când Umm Salama - Allah să fie mulțumit de ea! - l-a sfătuit să preia inițiativa şi să-şi sacrifice animalele, adepții lui s-au grăbit să-i urmeze exemplul. Aceasta este o dovadă clară ce sprijină zicala: "Fapta grăieşte mai bine decât vorba", în procesul de exterminare a unei tradiții bine împământenite.

Ipocriții au provocat o mulțime de suspiciuni şi au făcut o propagandă

falsă împotriva acelei căsătorii. Faptele şi discuţiile lor legate de acea căsătorie au avut efecte negative asupra musulmanilor a căror credinţă era încă labilă, mai ales că Zeinab era a cincea soţie şi Nobilul Coran limitase numărul lor doar la patru. Conform tradiţiei preislamice, Zaid era fiul lui şi astfel căsătoria tatălui cu soţia divorţată a fiului său era un păcat odios în ochii arabilor.

"Capitolul Al-Ahzab" din Coran a fost revelat pentru a lumina pe deplin cele două aspecte, după cum urmează: islamul nu recunoaşte adoptarea copiilor şi Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, spre deosebire de ceilalţi musulmani, are [de la Allah] mai multă libertate în ceea ce priveşte numărul de soţii pe care le poate avea, în vederea atingerii unor scopuri nobile.

În orice caz, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi-a tratat soţiile cu noblețe. Ele au avut parte de tot ce ţine de onoare, satisfacţie, răbdare, modestie şi servicii (adică, realizarea muncilor gospodăreşti şi a datoriilor casnice). Deşi viaţa casnică a Mesagerului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era dură şi insuportabilă, nici una dintre nevestele lui nu s-a plâns. Anas a spus despre viaţa Profetului: "După ştiinţa mea, Mesagerul lui Allah nu a gustat în viaţa lui o lipie şi nici n-a văzut vreodată cu ochii lui un berbec fript."[1]

'A'işa a spus: "Au trecut peste două luni, în timpul cărora am văzut trei semiluni (adică trei începuturi de lună calendaristică, după calendarul islamic) şi totuşi în casele Mesagerului lui Allah nu s-a aprins nici un foc (n.t. nu au gătit mâncare). "Şi cu ce vă hrăneaţi?", a întrebat 'Urua. Ea a spus: "Doar cu apă şi curmale."[2] Multe lucruri au fost dezvăluite despre viaţa aspră a Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!

În ciuda acestor greutăţi, lipsuri şi neajunsuri din casa Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, nici una dintre nevestele lui nu a murmurat vreun cuvânt de nemulţumire ce i-ar putea fi reproşat, cu o singură excepţie şi aceasta indusă de înclinaţii omeneşti instinctive. Oricum, nu a avut mare importanţă şi, în consecinţă, nu a necesitat decretarea unei reguli legislative. Allah le-a dat posibilitatea să aleagă între două lucruri, după cum reiese limpede din următoarele versete:

"O, Profetule! Spune soţiilor tale: „De voiţi voi această viaţă şi

[1] Sahih Al-Bukhari, 2/585.
[2] Ibidem.

podoabele ei, atunci veniți, căci eu vă voi da vouă mijloacele cele necesare şi vă voi da vouă dezlegare [prin divorț], după cuviință.

Iar de Îi voiți voi pe Allah şi pe Trimisul Său şi Casa cea de Apoi, atunci Allah a pregătit pentru cele binefăcătoare dintre voi răsplată mare!" [33:28,29]

Ele au fost atât de nobile şi cinstite, încât toate au preferat să aleagă locuința din Viața de Apoi în defavoarea "vieții lumeşti şi a strălucirii ei".

Deşi erau multe la număr, în casa lor nu au apărut certurile care se iscă de obicei între soții. De foarte puține ori s-au certat, dar acesta este un lucru normal. Allah le-a mustrat pentru asta şi atunci ele au încetat cu asemenea lucruri. Incidentul este menționat în "Capitolul At-Tahrim":

"O, Profetule! De ce îți opreşti tu ceea ce Allah ți-a îngăduit,..." [66:1-5]

După părerea mea, nu este cazul să discutăm cu privire la poligamie, din moment ce suntem familiarizați cu europenii şi practicile lor indecente, cu suferințele, răutățile, tristețile şi necazurile lor, cu crimele oribile pe care le comit, cu procesele şi dezastrele în care sunt implicați şi care rezultă direct din disprețul lor față de principiul poligamiei. Toate acestea reprezintă un bun argument pentru a justifica temeinicia poligamiei. Imaginea deformată a vieții în Europa, cu practicile ei nesănătoase, ar putea cu adevărat justifica existența şi practicarea poligamiei. În acest sens, există semne divine pentru toți oamenii înzestrați cu o gândire lucidă.

ÎNSUŞIRILE ŞI DEPRINDERILE PROFETULUI

Caracterul Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a îmbinat perfecţiunea creaţiei cu cea a manierelor.

Această impresie asupra oamenilor se poate deduce din lumina care le-a copleşit inimile şi i-a umplut de respect. Demnitatea, credinţa şi stima oamenilor faţă de Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - au fost fără egal. Nici un alt om din întreaga lume nu a fost atât de onorat şi iubit. Cei care l-au cunoscut bine au fost fascinaţi şi încântaţi de el. Erau gata să-şi dea viaţa pentru ca nici măcar un fir de păr din capul lui să nu se clintească.

Prezentăm în continuare un scurt rezumat al versiunilor legate de frumuseţea şi măreţia lui, admiţând, însă, că este peste puterile noastre să le cuprindem pe toate.

FRUMUSEȚEA TRĂSĂTURILOR SALE

În timpul călătoriei de migrare spre Medina, profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a trecut pe lângă cortul lui Umm Ma'bad Al'Khuza'iia. Aceasta i l-a descris astfel soțului ei:

"El avea o strălucire inocentă, o constituție puternică şi maniere fine. Nu avea abdomenul îngroşat, iar capul îi era acoperit de o coroană de păr. Avea ochi negri atrăgători şi sprâncene îmbinate, frumos arcuite. Părul şi-l purta lung şi era lucios şi negru, uşor ondulat. Vocea avea un timbru poruncitor. Avea capul mare, bine făcut şi gâtul suplu. Expresia feței era gânditoare şi contemplativă, senină şi sublimă, în acelaşi timp. De la depărtare, era un străin fascinat, dar, de îndată ce te obişnuiai cu el, această fascinație se transforma în ataşament şi respect. Expresia lui era foarte plăcută şi distinctă. Vorbea concis şi fără cuvinte de prisos, precum alunecă un şir de mătănii. Statura nu-i era nici prea înaltă, nici prea scundă, ci mijlocie şi era strălucitor şi proaspăt. Întotdeauna era înconjurat de tovarăşii lui. Oricând rostea ceva, ei îl ascultau cu atenție mărită şi oricând dădea vreun ordin, ei se întreceau în a-l împlini. Era un adevărat stăpân şi comandant. Afirmațiile lui erau marcate de adevăr şi sinceritate şi lipsite de ipocrizie şi minciună."[1] 'Ali bin Abu Talib l-a descris astfel: "Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - nu era nici exagerat de înalt, nici foarte scund. Printre prietenii lui, era de înălțime mijlocie. Părul lui nu era nici creț, nici ondulat, ci cumva între acestea. Nu era prea cârlionțat, dar nici drept. Era o combinație între cârlionți şi drept. Fața lui nu era nici buhăită, nici cărnoasă, ci de formă rotundă. Avea ochi mari şi negri, cu gene lungi. Mădularele şi încheieturile umerilor erau puternice. Avea o coamă micuță de păr care cobora dinspre piept până la buric, dar restul corpului era aproape lipsit de păr. Avea palme mari şi oase puternice. Când mergea, îşi ridica picioarele de la pământ de parcă ar fi călcat într-o baltă mâloasă. Când se întorcea, o făcea cu tot trupul. Pecetea Profeției o avea între umeri. El este Pecetea Profeților, cel mai generos şi curajos dintre toți.

Vorba lui era demnă de toată încrederea. Era foarte preocupat şi atent în ceea ce priveşte încrederea oamenilor, precum şi foarte grijuliu în a

[1] Zad Al-Ma'ad, 2/45.

da fiecăruia dreptul lui în întregime. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era cel mai blând şi mai maleabil tovarăş. Vederea lui îţi inspira pe neaşteptate teamă şi veneraţie, iar cel care ajungea să îl cunoască nu avea cum să nu-l respecte. Cel care îl descrie, spune: "N-am mai întâlnit o astfel de persoană, nici înaintea lui, nici după el".[1]

Jabir bin Samura a relatat că Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - avea o faţă lată cu ochi mari, iar călcâiele îi erau uscăţive.[2]

Abu At-Tufail a spus: "Avea faţa albă şi era chipeş. Nu era nici gras, nici slab, nici înalt şi nici scund."

Anas bin Malik a zis: "Avea braţe puternice şi culoarea pielii era rozalie. Nu era nici alb, nici tuciuriu, ci mai degrabă palid. Pe cap şi în barbă avea mai mult de douăzeci de fire de păr alb." [3]

Abu Juhaifa a zis: "Am observat o tentă albă a pielii sale chiar sub buza inferioară." Ala Bara' a menţionat: "El era de înălţime mijlocie, cu umerii largi, iar părul îi ajungea până la lobii urechilor. L-am văzut îmbrăcat într-un veşmânt roşu şi vă asigur că n-am văzut niciodată pe cineva mai frumos. La început, obişnuia să-şi lase părul liber, aşa cum făceau oamenii Cărţii, dar mai apoi a început să-şi facă o cărare" [4]

Al-Bara a mai spus: "Avea cea mai frumoasă faţă şi cel mai nobil caracter." Când a fost întrebat: "Faţa Mesagerului era ascuţită la fel ca sabia?", el a răspuns: "Nu, era rotundă precum luna". Într-o altă versiune el a zis: "Faţa lui era rotundă".

Ar-Rabi' bint Muauuid a spus: "Dacă-l vedeai, era ca şi cum ai fi simţit soarele strălucind." Jabir bin Samura spunea: "L-am văzut într-o noapte cu lună plină. M-am uitat la el. Era îmbrăcat într-un veşmânt roşu. L-am comparat cu luna şi am desoperit că, pentru mine, era mai arătos decât ea." [5]

Abu Huraira spunea: "N-am văzut pe nimeni sau nimic mai plăcut decât Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Era ca şi cum faţa îi era luminată de soare. N-am văzut niciodată pe cineva care

---

[1] Ibn Hişaim, 1/401; Jami' At-Tirmidhi, 4/303.
[2] Sahih Al-Muslim, 2/258.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/502.
[4] Ibidem, 1/503.
[5] Mişkat Al-Masabih, 2/518.

să păşească mai iute decât Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Era ca şi cum pământul s-ar fi pliat ca să scurteze distanţa pentru el, fiindcă noi ne dădeam sufletul pe drum, în vreme ce el se afla în largul lui." [1]

Ka'b bin Malik a spus: "Când era mulţumit, faţa îi strălucea atât de tare, încât aveai impresia că era un colţ de lună." Odată, când se afla la A'işa, s-a mâniat atât de tare, încât trăsăturile feţei au început să-i lucească. Eu am recitat un poem scris de Abu Kabur Al-Huzali:[2] "Dacă te uiţi la trăsăturile feţei sale vei vedea că lucesc precum fulgerul care prevesteşte furtuna".[3]

Ori de câte ori îl vedea, Abu Bakr spunea: "El este un credincios ales de Allah care ne cheamă la iertare. Străluceşte ca lumina lunii pline când iese din întunericul norilor." [4]

'Omar obişnuia să recite versuri de Zuhair, care-l descriau pe Harman bin Sinan: "Dacă nu erai o fiinţă omenească, ai fi fost o lună strălucitoare într-o noapte luminată." Apoi adăuga: "Astfel era Mesagerul lui Allah."[5]

Când era furios, faţa i se înroşea atât de tare, încât ai fi crezut că era "o piele cu puncte roşii şi seminţe de rodie pe amândoi obrajii". [6]

Jabir bin Samura a spus: "Avea picioare fine, delicate şi ele se potriveau cu restul trupului. Râsul său era mai mult un zâmbet. Când îl priveai îţi venea să spui: "Are ochii negri.", deşi nu era aşa. [7]

Ibn Al-Abbas a zis: "Între cei doi dinţi din faţă avea strungăreaţă şi atunci când vorbea lumina trecea printre ei. Gâtul era curat şi argintiu, ca al unei păpuşi. Pleoapele ochilor aveau gene lungi şi barba îi era deasă. Fruntea sa era largă şi sprâncenele erau ca o bucată de metal lipită de o suliţă, dar nu erau încruntate. Avea nasul în vânt, uşor arcuit şi cu nări înguste. Obrajii săi erau netezi, dar avea o coamă micuţă de păr ce cobora de la gât până spre buric. În afară de câteva fire de păr pe braţe şi pe umeri, corpul său era aproape lipsit de păr. Pieptul lui era larg şi plat. Avea antebraţele lungi şi palme puternice. Picioarele erau drepte şi zvelte, la fel

[1] Ibidem, 2/518.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/502.
[3] Rahmat-al-lil'alamin, 2/72.
[4] Khulasa As-Siiar, p.20.
[5] Ibidem.
[6] Mişkat Al-Masabih, 2/22.
[7] Jami At-Tirmidhi, 4/306.

erau şi celelalte mădulare. Scobiturile tălpilor erau bine arcuite. Când se depărta, iute dispărea din vedere, dar umbla liniştit atunci când nu se grăbea. Felul în care umbla se asemăna cu al unui om care se apleacă înainte şi este tot timpul gata să cadă." [1]

Abu Juhaita a spus: "N-am atins niciodată o mătase mai fină şi mai plăcută la atingere decât palma Profetului şi nici n-am mirosit vreodată un parfum mai plăcut mirositor decât al lui." [2]

Într-o altă versiune se spune: "N-am simţit niciodată vreun miros care să fie mai plăcut decât al lui, nici cel de mosc, nici cel de ambră cenuşie."

Jabir bin Samura, care pe atunci era un copilaş, a spus: "Când mi-a şters obrazul, am simţit că mâna lui era rece şi parfumată de parcă ar fi fost scoasă dintr-o parfumerie." [3]

Şi Anas a zis: "Transpiraţia lui seamănă cu perlele."Umm Sulaim a confirmat: "Sudoarea lui mirosea mai plăcut decât cel mai bun parfum."

Jabir a spus: "Oricine urmează un drum pe care a călcat Mesagerul lui Allah va simţi mirosul lui şi poate fi sigur că Mesagerul lui Allah a trecut deja pe acolo." Între umeri purta Pecetea Profeţiei, care era de mărimea unui ou de porumbel şi avea în partea stângă nişte pete, precum alunişele. [4]

Măreţia şi noblețea sufletului

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era renumit pentru admirabila fluenţă şi expresivitate cu care se exprima în limba arabă. Vorba sa era directă, neprefăcută şi fără ocolişuri. Era foarte priceput la arabă şi familiar cu dialectele şi accentele fiecărui trib. Vorbea cu gazdele lui folosind propriul lor accent şi dialect. Stăpânea bine orice dialect şi era foarte elocvent atât în vorbirea beduină, cât şi în cea de la oraş. Aşadar, poseda forţa şi capacitatea de convingere a limbajului beduin, cât şi claritatea şi splendidul stil metaforic al limbajului de la oraş. Mai mult decât orice avea sprijinul lui Allah, prin versetele revelate ale Coranului.

Curajul, răbdarea şi puterea de a ierta erau talente, atribute şi calităţi

[1] Khulasa As-Siiar, p.19,20.
[2] Sahih Al-Bukhari, 1/503.
[3] Sahih Muslim, 2/256.
[4] Ibidem, 2/259.

pe care Însuşi Allah le revărsase asupra lui. Până şi înţelepţii au lipsurile lor, dar Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, spre deosebire de ceilalţi, cu cât era mai mare insolenţa cu care era tratat de ignoranţi, cu atât devenea mai nobil.

'A'işa a spus: "Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, ori de câte ori are posibilitatea de a alege între două lucruri, îl alege întotdeauna pe cel mai uşor şi mai convenabil. Dar, dacă se convinge că acel lucru este păcătos, se va îndepărta cât mai mult posibil de el. Nu s-a răzbunat niciodată, dar, dacă dreptul sfânt al lui Allah este încălcat, atunci o face numai de dragul lui Allah, şi nu pentru el însuşi. Este ultimul care se înfurie şi primul care se declară mulţumit. Ospitalitatea şi generozitatea sa sunt fără seamăn. Darurile şi înzestrările sale evidenţiază un om care nu se teme de sărăcie."[1]

Ibn 'Abbas a zis: "Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era foarte generos. Generozitatea sa ajungea pe culmile cele mai înalte, mai ales în Ramadan, în vremea când îngerul Gavriil venea să-l vadă. Acesta îl vizita în fiecare noapte în Ramadan şi repeta cu el Coranul. Cu adevărat, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - este mai generos la daruri şi milostenii decât vântul care aduce ploaia."

Jabir spunea: "Profetul nu refuza niciodată să dea ce i se cerea." [2]

Curajul, sprijinul şi puterea lui sunt de evidenţiat. El a trăit vremuri grele şi totuşi a rezistat. Nu doar o dată, oameni curajoşi şi îndrăzneţi au fugit, lăsându-l singur, însă el a rămas netulburat să-i înfrunte pe duşmani şi nu le-a întors spatele celor care aveau nevoie de el. În afară de Profet, toţi vitejii trebuie să fi fugit de pe câmpul de luptă la un moment dat. 'Ali a spus: "Întotdeauna când lupta devenea mai aprigă şi ochii luptătorilor se întorceau spre Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - după sprijin, el era cel mai aproape de duşman."[3]

Anas a spus: "Într-o noapte, locuitorii din Medina au fost alarmaţi. Au ieşit în grabă şi s-au îndreptat spre locul de unde venea zgomotul, dar Profetul o luase deja înaintea lor. Era călare pe calul lui Abu Talha care nu era înşeuat şi o sabie îi atârna în jurul gâtului. El le-a spus: "Nu era nimic de care să vă temeţi."[4]

---

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/503.
[2] Ibidem, 1/503.
[3] Aş-Şifa, 1/89.
[3] Sahih Al-Bukhari, 1/407, Sahih Muslim, 2/252.

El era cel mai modest şi primul care-şi pleca ochii. Abu Sa'id Al-Khudri a spus: "Este mai timid decât o fecioară în iatacul ei. Când urăşte un lucru, se citeşte pe faţa lui."[1] El nu priveşte pe nimeni în faţă. Totdeauna îşi pleacă ochii. Se uită mai mult în jos, spre pământ, decât spre cer. El este ascultat cu bunăvoie şi modestie de toată lumea. Nu-i place să cheme pe nume o persoană despre care a auzit veşti rele şi pe care a urât-o. În loc de asta, spune: "De ce procedează astfel anumiţi oameni?", pentru ca persoana în cauză să înţeleagă, iar ceilalţi să nu ştie cine a greşit."

Lui i se potriveşte foarte bine versul lui Al-Farazdaq: "El îşi pleacă ochii cu modestie, dar ochii celorlalţi privesc în jos datorită seriozităţii sale şi nu vorbesc cu el decât când el zâmbeşte."

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - este cel mai drept, mai sincer în vorbire şi cel mai cinstit dintre toţi. Cei care au discutat cu el, până şi duşmanii lui, recunosc nobilele sale calităţi. Chiar şi înainte de Profeţie, el era poreclit "Al-Amin" ("Cel demn de încredere").

Încă din perioada preislamică, ei se întorceau spre el pentru judecată şi sfat. În versiunea lui At-Tirmizi se relatează că 'Ali a spus că Abu Jahl îi povestise că el i-a spus Mesagerului lui Allah: "Nu spunem că eşti mincinos, dar nu avem încredere în ceea ce ai adus." [2]

În Cartea Sa, Allah Preaînaltul a spus despre ei:

"...ei nu te socotesc pe tine mincinos, ci nelegiuiţii tăgăduiesc versetele lui Allah." [6:33]

Când Heraclius l-a întrebat pe Abu Sufian: "L-aţi acuzat vreodată de minciună înainte de misiunea Profeţiei?" Abu Sufian a răspuns: "Nu."

El era modest şi nu avea nici un pic de aroganţă sau înfumurare. A interzis oamenilor să se ridice în prezenţa lui, aşa cum fac în mod obişnuit alţi oameni în faţa regilor lor.

Unul dintre obiceiurile lui era să-i viziteze pe cei săraci şi nevoiaşi şi să se intereseze de ei. Dacă un sclav îl invita, el accepta invitaţia. Stătea întotdeauna cu prietenii lui, ca şi cum ar fi fost o persoană obişnuită, unul dintre ei. 'A'işa spunea că el îşi repara încălţările, îşi cosea sau cârpea veşmintele şi făcea ceea ce fac oamenii obişnuiţi în casa lor. La urma urmei, era un om normal, obişnuit, la fel ca toţi ceilalţi. Îşi verifica

[1] Sahih Al-Bukhari, 1/504.
[2] Mişkat Al-Masahib, 2/521.

îmbrăcămintea să nu aibă insecte pe ea. Mulsul oilor şi căutarea hranei se regăseau printre ocupaţiile sale şi hărnicia era una dintre calităţile lui. Era foarte credincios legămintelor sale obişnuite.[1] Una dintre calităţile sale era să stabilească legături trainice şi bune cu rudele sale. El era cel mai milostiv, blând şi prietenos dintre toţi oamenii. Felul său de viaţă era foarte simplu. Proastele maniere şi indecenţa erau două trăsături complet străine lui, om decent, care nu jignea pe nimeni. Nu era tipul de om care să înjure sau să facă zarvă pe străzi. Respingea o jignire sau greşeală prin iertare sau trecea cu vederea acel lucru. Nimeni nu avea îngăduinţa să meargă în spatele lui, chiar dacă acest lucru era pentru protecţia lui. Nu se simţea superior faţă de ceilalţi, nici măcar faţă de sclavii lui (bărbaţi sau femei), în ceea ce priveşte hrana şi îmbrăcămintea.

Oricine îl slujea era slujit de el. Nu a pronunţat niciodată faţă de slujitorul său vreun cuvânt de nemulţumire şi nici nu l-a condamnat vreodată pe slujitorul lui pentru că a făcut un lucru sau fiindcă l-a lăsat nefăcut. Dragostea faţă de săraci şi nevoiaşi şi participarea la înmormântările lor erau lucruri obişnuite pentru Profet - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Nu-şi bătea niciodată joc de un sărac pentru sărăcia lui. Odată, călătorea cu tovarăşii lui şi când a venit timpul să se pregătească hrana, le-a cerut să taie o oaie. Cineva a spus: "O tai eu!", altul a zis: "Eu o jupoi.", iar al treilea: "Eu o gătesc." Şi Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a spus: "Eu culeg lemne pentru foc." Ei au zis: "Nu. Vom face noi şi asta în locul tău." Atunci, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - a zis: "Ştiu că o puteţi face voi în locul meu, dar nu-mi place să fiu privilegiat faţă de ceilalţi." Şi a mers să culeagă lemne pentru foc.[2]

Hind bin Abu Halah l-a descris astfel: "Mesagerul lui Allah era în permanenţă trist şi îngândurat. Nu avea odihnă. Vorbea doar când era necesar. Rămânea tăcut mult timp şi când vorbea folosea tot maxilarul şi nu doar colţul gurii. Vorbirea lui era cuprinzătoare şi hotărâtă. Nu era nici excesivă, nici fără sens. El slăvea întotdeauna îmbelşugarea venită de la Allah, chiar dacă aceasta nu îi era suficientă. Dacă nu-i plăcea mâncarea cuiva, nici nu lăuda, nici nu critica.

Era întotdeauna temperat şi nu se înfuria, decât atunci când era

[1] Ibidem, 2/520.
[2] Khulasa As-Siiar, p.22

necesar. Nu se mânia şi nu se răzbuna niciodată pentru dreptul lui. Numai pentru religia şi dreptul sfânt al lui Allah părea întotdeauna supărat.

Când arăta spre un lucru, o făcea cu palma întreagă şi apoi o întorcea pentru a arăta mirare. Dacă era supărat, îşi întorcea într-o parte atât trupul, cât şi chipul. Când era mulţumit, îşi pleca ochii. Râsul lui era mai mult un zâmbet. Doar atunci i se vedeau dinţii ca nişte pietricele. Nu vorbea niciodată decât dacă era ceva foarte important pentru el. El întărea legătura de frăţie între însoţitorii lui şi astfel îi apropia unii de alţii, nu îi despărţea şi nici nu semăna duşmănie între ei. Cei care erau respectaţi de poporul lor erau respectaţi şi de el şi erau numiţi căpetenii peste oamenii lor. Îşi vizita prietenii şi se interesa de problemele oamenilor. Întărea ce era drept şi critica greşeala, încercând să o elimine. Era moderat în toate lucrurile. Era egal cu ceilalţi şi nu căuta favoruri. Nu acţiona cu nepăsare, decât dacă ceilalţi deveneau nepăsători. Fiecare situaţie era mânuită cum se cuvenea.

Dreptatea era ţinta lui, de aceea nu era niciodată indiferent faţă de ea. Oamenii care şedeau lângă el erau cei mai buni din poporul lor şi, pentru el, cei mai buni dintre toţi erau cei care ofereau sfaturi de bun simţ. Pentru el, cei mai buni erau cei care puteau oferi cea mai mare consolare, cooperare şi sprijin. Să amintească de Allah era lucrul cel mai important pentru el şi îl făcea oricând se aşeza sau se ridica. Nu avea un loc dinainte stabilit pe care să se aşeze. Putea să stea la capătul grupului, aşezat lângă ultimul om din acel loc. El poruncea oamenilor să facă la fel. Cu participanţii la adunările sociale se purta la fel, astfel încât cel căruia i se adresa să creadă că el era singurul spre care se îndrepta atenţia sa. Cel care şedea lângă el sau îl întrerupea pentru a-i cere ajutorul într-o anumită problemă personală era primul care începea discuţia şi tot el o încheia. Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - îl asculta cu răbdare până termina de vorbit. Nu refuza niciodată cererea cuiva, dar, dacă nu putea să i-o împlinească, îi spunea vorbe de consolare şi mulţumire.

Mărinimia, vederea sa largă şi spiritul de toleranţă îi cuprindea pe toţi oamenii şi îl îndreptăţeau să fie privit ca un tată al tuturor. În ceea ce priveşte dreptatea, toţi erau aproape egali. Nici unul nu era mai bun decât altul, decât după criteriul supunerii faţă de Allah. Cel mai bun prieten era, după el, cel care se temea cel mai mult de Allah. Adunarea lui era o întâlnire a clemenţei, timidităţii, răbdării şi cinstei. Nu se ridicau vocile în

certuri şi divergenţe. Lucrurile sfinte nu erau niciodată încălcate. Teama faţă de Allah şi închinarea era modalitatea lor de a-şi arăta mila şi compasiunea. Aveau respect pentru cei bătrâni şi milă faţă de cei tineri. Îi ajuta pe nevoiaşi şi îi ospăta pe străini.

Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era întotdeauna vesel, simplu, cu o fire plăcută şi răbdătoare. Nu era nepoliticos sau brutal, nici zgomotos sau indecent. Trecea cu vederea ceea ce nu dorea, totuşi nu dispera din cauza acestuia. De trei lucruri se ferea: de ipocrizie, excesivitate şi de lucrurile care nu-l priveau. Oamenii nu se temeau de el, fiindcă se vedea de departe că era un om bun: niciodată nu reproşa nimănui nimic, nu desconsidera pe nimeni şi nici nu căuta defectele sau neajunsurile altora. Vorbea doar despre lucruri a căror răsplată era de proveniență divină. Când începea să vorbească, oamenii îl ascultau cu atenție, aplecându-şi capetele. Ei vorbeau doar atunci când tăcea el. Nu se certau cine să vorbească primul. Cel care vorbea era ascultat de toți ceilalți, până ce termina ce avea de spus. Apoi discuția lor se referea la problema prezentată de primul vorbitor. Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - râdea de ceea ce-i amuza şi pe ei şi admira ceea ce admirau şi ei. Arăta întotdeauna răbdare faţă de asprimea unui străin în vorbire.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - spunea: "Când vedeți că o persoană caută un obiect, ajutați-o să-şi împlinească nevoia. Şi nu cereți niciodată răsplată decât de la Cel ce răsplăteşte, adică de la Allah."[1]

Kharija bin Zaid a spus : "Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era cel mai respectat dintre oamenii cu care stătea. Adeseori era tăcut şi vorbea rar, doar dacă era necesar. Se îndepărta de cei care vorbeau grosolan şi nepoloticos. Râsul său era mai degrabă un zâmbet. Vorbirea lui hotărâtă nu era nici excesivă, nici incompletă. Din stimă şi respect, urmând exemplul Profetului lor - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască!, râsul tovarăşilor săi, în prezența sa era, de asemenea, un zâmbet." [2]

În ansamblu, Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - era înzestrat cu unele calități fără egal. Nu este de mirare că aşa era,

[1] Aş Şifa, 1/126.
[2] Aş Şifa, 1/107.

deoarece fusese crescut, educat şi învăţat (Coranul) de către Allah, fiind chiar lăudat de către Acesta în versetul:

"Şi tu ai o fire minunată!" [68:4]

Acestea erau atributele şi calităţile de care se bucura Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! - şi care i-au făcut pe oameni să se apropie de el şi să-l iubească din străfundul sufletelor. Aceste trăsături l-au făcut atât de popular încât reţinerea şi duşmănia arătate de poporul său s-au diminuat şi ei au început să îmbrăţişeze islamul în masă.

Această descriere este de fapt o scurtă recapitulare a trăsăturilor lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Am încercat până aici să prezentăm o imagine cât mai clară, care să evidenţieze calităţile desăvârşite ale Profetului - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască! Nimeni nu poate pretinde că posedă cunoştinţe depline sau că stăpâneşte marile atribute ale celui mai mare Om din acest univers. Nimeni nu ar putea face vreodată o descriere potrivită a acestui om, care era perfecţiunea întruchipată. El era un om care căuta în permanenţă lumina lui Allah, într-o asemenea măsură, încât era întrutotul pătruns de învăţătura coranică.

O, Allah! Coboară pacea Ta asupra lui Muhammed şi asupra neamului lui Muhammed, aşa cum ai coborât pacea Ta asupra lui Avraam şi a neamului lui Avraam, că a Ta este toată Slava, Gloriosule!

O, Allah! Binecuvântează-l pe Muhammed şi neamul lui Muhammed, aşa cum l-ai binecuvântat pe Avraam şi neamul lui Avraam, că a Ta este toată Slava, Gloriosule!

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ»

«اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ»

CUPRINS

Cuvânt înainte 5
Nota editorului 7
Autobiografie 10
Localizarea şi natura triburilor arabe 12
Localizarea arabilor 12
Triburile arabe 13
Autoritatea şi regalitatea la arabi 19
Autoritatea în Yemen 19
Autoritatea în Hira 21
Autoritatea în vechea Sirie 23
Autoritatea în Hijaz 23
Autoritatea în întreaga Arabie 28
Situaţia politică 29
Religiile arabilor 30
Situaţia religioasă 36
Aspectele societăţii arabe preislamice 38
Viaţa socială a arabilor 38
Situaţia economică 41
Etica 41
Obârşia şi familia lui Muhammed 44
Familia Profetului 45
Naşterea lui Muhammed şi cei 40 de ani de dinaintea Revelaţiei 50
Naşterea sa 50
Copilăria 51
Înapoi la iubitoarea sa mamă 53
La milostivul său bunic 53
Bahira, călugărul 54
Războaiele "sacre" 55
Confederaţia Al-Fudul 55

Ocupația timpurie a lui Muhammed 56
Căsătoria Profetului cu Khadija 57
Reconstrucția Al-Ka'ba şi controversa arbitrajului 57
O analiză succintă a biografiei
Profetului înainte de primirea Profeției 60
În umbra mesajului din peştera de la Hira 61
Îngerul Gavriil aduce Revelația 62
Întreruperea Revelației 65
Încă o dată, îngerul Gavriil aduce Revelația lui Allah 66
Detalii pertinente referitoare la formele Revelației 66
Îndemnul la religia lui Allah cel Preaînalt 68
Etapele chemării 71
Prima etapă
Strădania pe calea chemării 72
Trei ani de chemare în secret 72
Primii musulmani 72
As-Salat (Rugăciunea) 74
Tribul Quraiş aude despre Chemare 74
A doua etapă
Propovăduirea deschisă 76
Prima revelație privitoare la propovăduire 76
Chemarea celor mai apropiate rude 76
Pe muntele As-Safa 77
Strigarea Adevărului şi reacția politeiştilor 79
Un consiliu consultativ pentru
a-i priva pe pelerini de Chemarea lui Muhammed 80
Tentative de a împiedica evoluția islamului 81
Persecuțiile 85
Casa Al-Arqam 91
Prima migrare în Abisinia (Etiopia) 91
Complotul quraişilor împotriva emigranților 94
Încă o dată quraişii încearcă să trateze cu Abu Talib 97
Decizia tiranilor de a-l ucide pe Profet 98
Hamza bin 'Abdul-Muttalib trece la islam 100
Omar bin Al-Khattab se face musulman 101
Reprezentanții tribului
Quraiş negociază cu Mesagerul lui Allah 105

Abu Talib reuneşte neamurile Haşim şi Al-Muttalib 107
Boicot social general 108
Un pact de nedreptate şi agresiune 108
Etapa finală a diplomației negocierilor 111
Anul mâhnirii 114
Moartea lui Abu Talib 114
Khadija spre mila lui Allah 115
Căsătoria Profetului cu Sauda 116
Factori ce inspirau răbdare şi perseverență 117
Etapa a treia 124
Chemarea la islam dincolo de Mekka 124
Prezentarea islamului triburilor arabe şi fiecărui om în parte 130
Speranța reînvie în Medina 134
Al-Isra' şi Al-Mi'raj 136
Călătoria nocturnă şi Înălțarea spre sferele cereşti 132
Primul jurământ de la 'Aqaba 143
Vestitorii islamului la Medina 144
Al doilea jurământ de la 'Aqaba 146
Primii emigranți 152
Casa An-Nadua. Parlamentul quraiş 155
Emigrarea Profetului 157
Viața în Medina 169
Prima etapă
Situația în Medina în perioada de emigrare 170
Se construieşte o nouă societate 176
O cartă a alianței islamice 178
Un pact de cooperare şi neagresiune cu evreii 182
Profetul pe câmpul de luptă 185
Misiunile şi invaziile anterioare luptei de la Badr 187
Lupta de la Badr
Prima bătălie decisivă din istoria islamului 194
Motivul care a generat lupta 194
Reacție la Mekka 210
Medina primeşte vestea victoriei 211
Bătălia de la Badr şi contextul ei coranic 216
Activități militare între bălăliile Badr şi Uhud 218

1. Invazia Al-Kudr 219
2. Un atentat la viața Profetului 219
3. Invazia celor din neamul Qainuqa 220
4. Evreii din tribul Qainuqa încalcă acordul 222
5. Invazia tribului As-Sauiq 223
6. Invazia Zi Amr în luna Muharram, anul 3 d.H. 224
7. Ka'b bin Al-Aşfar este ucis 224
8. Invazia de la Buhran 227
9. Campania lui Zaid bin Haritsa 228
Bătălia de la Uhud 229
O adunare consultativă pentru un plan de apărare 231
Deplasarea armatei islamice spre câmpul de luptă şi divizarea ei în detaşamente 232
Trecerea în revistă a armatei 234
Înnoptarea între Uhud şi Medina 234
Revolta lui 'Abdullah bin Ubai şi a adepților săi 234
Restul armatei musulmane se deplasează spre Uhud 236
Planul de apărare 236
Mesagerul lui Allah insuflă forțelor sale armate spiritul de vitejie 238
Recrutarea armatei mekkane 239
Manevrele politice ale quraişilor 240
Eforturile femeilor quraişe de a răsplăti zelul bărbaților 241
Bătălia 241
Asasinarea lui Hamza bin Abdul Muttalib 244
Situația revine sub control 245
Devotamentul lui Hanzala 245
Contribuția arcaşilor la bătălie 246
Greşeala fatală a arcaşilor 247
Cea mai anevoioasă oră din viața Profetului 251
Mutilarea martirilor 261
Îngroparea martirilor 266
Invazia Hamra' Al-Asad 270
Comentarii în Nobilul Coran asupra bătăliei de la Uhud 274
Lecții şi morală 275
Perioada dintre bătălia de la Uhud şi bătălia confederațiilor - misiuni militare - 277

Misiunea Abu Salama 278
O expediție condusă de 'Abdullah bin Unais 278
Evenimentul de la Ar-Raji' 278
Tragedia de la Fântâna Ma'una 280
Invazia neamului An-Nadir 282
Invazia de la Najd 286
Cea de-a doua invazie de la Badr 287
Inavazia de la Doumat Al-Jandal: 288
Invazia Al-Ahzab (Invazia confederațiilor) 291
Invadarea neamului Quraiza 302
Activitățile militare continuă 307
Invazia neamului Lihian 309
Expedițiile şi delegațiile continuă 309
Invazia neamului Al-Mustaliq 312
Rolul trădător al ipocriților înainte de invazia neamului Al-Mustaliq 313
Rolul păcătos pe care l-au jucat ipocriții în desfăşurarea invaziei neamului Al-Mustaliq 315
Acțiunea de defăimare 316
Delegații şi expediții ce au urmat invaziei Al-Muraisi' 319
Tratatul de la Al-Hudaibiia 312
Evaluarea consecințelor socio-politice ale tratatului Al-Hudaibiia 327
A doua etapă. O nouă fază a acțiunii islamice 331
Planurile Profetului de a răspândi în afara Arabiei mesajul islamului 332
1. O scrisoare către Negus, regele Abisiniei 332
2. O scrisoare către Muqauqas, regele Egiptului 334
3. O scrisoare către Chosroes, împăratul Persiei 336
4. Un mesager către împăratul bizantinilor 337
5. O scrisoare către Munzir bin Saua, guvernatorul Bahrainului 339
6. O scrisoare către Haudza bin 'Ali, guvernatorul Yamamei 340
7. O scrisoare către regele Damascului, Harith bin Abi Şamir Al-Ghassani 340

8. O scrisoare către regele Omanului,
Jaifer, şi fratele său, 'Abd Al-Jalandi 341
Activităţile militare după Tratatul de la Hudaibiia 344
Invazia Zu Qarad 344
Invazia Khaibarului 346
Începe adevărata luptă 349
Cucerirea celei de-a doua părţi a Khaibarului 351
Negocieri 352
Împărţirea prăzilor 352
Expediţia Zat-ur-Riqa' 356
'Umra de recuperare 360
Bătălia de la Mu'ta 363
Campania Zat As-Salasil 366
Campania Khadra 367
Cucerirea Mekkăi 368
Motivele cuceririi 368
Pregătiri pentru un atac asupra Mekkăi 370
Etapa a III-a 381
Invazia Hunain 382
Marşul duşmanilor şi instalarea taberei lor la Autas 382
Războinicul experimentat nedreptăţeşte judecata
căpeteniei 383
Mesagerul lui Allah părăseşte Mekka şi merge la Hunain 383
Armata islamică este surprinsă de arcaşi şi atacatori 384
Întoarcerea musulmanilor pe câmpul de luptă
şi dârzenia luptei 385
Întoarcerea norocului şi înfrângerea deplină a duşmanului: 386
Duşmanul este hăituit 386
Campania Ta'if 387
Împărţirea prăzilor la AL-Ji'rana 389
"Ajutoarele" sunt furioase pe Mesagerul lui Allah 390
Sosirea delegaţiei Hauazin 392
Micul pelerinaj (Al-Umra) la Mekka şi plecarea spre Medina 393
Plutoane şi misiuni după cucerire: 394
Plutoanele 395
Invadarea Tabuk-ului 399
Motivele fundamentale 399

Informații generale referitoare la
pregătirile bizantine şi ghassanide de război 400
Informații specifice legate de pregătirile
de război ale bizantinilor şi ghassanizilor 402
Armata musulmană pleacă la Tabuk 404
Armata musulmană la Tabuk 406
Întoarcerea la Medina 407
Oamenii care au rămas în urmă 408
Importanța invaziei Tabuk 410
Versetele Coranice povestesc despre această invazie 411
Câteva dintre evenimentele importante ale acelui an 411
Abu Bakr pleacă în pelerinaj 412
O privire de ansamblu asupra invaziilor 413
Oamenii aderă în masă la religia lui Allah 417
Delegațiile 418
Succesul şi impactul chemării 432
Pelerinajul de adio 435
Ultimele expediții 441
Călătoria spre Allah Preaînaltul 442
Semne de bun rămas 442
Primele simptome ale bolii 443
Ultima săptămână 443
Cu cinci zile înaintea morții 443
Cu patru zile înaintea morții 445
La o zi sau două înaintea morții 446
Cu o zi înainte morții sale 446
Ultima zi în viață 447
Profetul îşi trage ultima suflare 448
Adepții sunt preocupați de moartea Profetului 449
Atitudinea lui 'Omar 449
Atitudinea lui Abu Bakr 450
Pregătirea de adio a cinstitului său trup 451
Familia Profetului 452
Însuşirile şi deprinderile Profetului 460
Frumusețea trăsăturilor sale 461
Măreția şi noblețea sufletului 464
Cuprins 471

بسم الله الرحمن الرحيم

﴿ و ما أرسلناك إلا رحمة للعالمين ﴾

"Şi Noi nu te-am trimis decât ca o
îndurare pentru lumi."

Coran 21:107

Datorită importanţei pe care a avut-o şi o are biografia Profetului Muhammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) în viaţa musulmanului de-a lungul istoriei şi datorită stilului unicat al cărţii de faţă prin descrierea evenimentelor într-un mod întregit şi elocvent, vine traducerea şi editarea acestei cărţi ca o continuare a activităţilor întreprinse de Liga Islamică şi Culturală din România. Îl implorăm pe bunul Allah să facă această carte un exemplu de conduită pentru fiecare musulman.

"Muhammed a fost singurul om din istorie care a obţinut succese extraordinare atât pe plan religios, cât şi în viaţa laică, el putând fi considerat, foarte bine, cel mai important lider politic al tuturor timpurilor şi chiar cea mai influentă personalitate din istoria omenirii."

Michael H. Hart -
100 personalităţi din toate timpurile
care au influenţat evoluţia omenirii